കുടുംബക്രമം.

D 169
465

ST. ANTONY'S CARMELITE MONASTERY
RAILWAY STATION
ALWAYE
RAVANCORE
1 JUL

കുടുംബക്രമം

അഥവാ

ഗൃഹസ്ഥ ധർമ്മോദ്ബോധനം

[പരിഷ്കരിച്ച രണ്ടാംപതിപ്പ്.]

ACHARYA PADMAKAL JEE ASRAM KENDRA
LIBRARY
14015

MANNANAM
PRINTED AT THE ST. JOSEPH'S PRESS,
1932.

M/241.63
WIL

'കുടുംബക്രമം' എന്ന ഈ പുസ്തകം പരിശോധിച്ചതിൽ വിശ്വാസത്തിനും സന്മാർഗ്ഗത്തിനും വിരുദ്ധമായി ഒന്നും ഇതിൽ കണ്ടില്ല. മാത്രമല്ല, യഥാർത്ഥമായ കത്തോലിക്കാജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് ഇതു് കത്തോലിക്ക കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഒരു ഉത്തമമാർഗ്ഗദർശിയായിരിക്കുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

Mannanam,
Feast of St. Teresa,
15—10—'32.

Fr. William, T. O. C. D.

Imprimi potest.

FR. JOHN of Jesus Mary, T. O. C. D.,
Prior General.

St. Anne's Monastery,
Kurianad. 26-10-'32.

Imprimatur,

† J. KALACHERRY,
Bp. of Changanacherry.

Changanacherry,
Feast of the Kingship
of Christ, 30-10-'32.

അവതാരിക.

ജലം മുഴുവൻ വിഷമയമാക്കുവാൻ അതിന്റെ ഉറവയിൽ നഞ്ചു കലക്കുന്നതു ധാരാളം മതിയായിരിക്കുന്നതുപോലെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ മുഴുവൻ ദൈവത്തിൽ നിന്നും മതത്തിൽ നിന്നും ഭിന്നിപ്പിച്ചു ദൈവത്തോടും മതത്തോടും വിരുദ്ധപ്പെടുത്തുവാനായി കുടുംബജീവിതത്തെ ശിഥിലമാക്കി അശുദ്ധമാക്കുവാൻ യുക്തിവാദികൾ, നിരീശ്വരന്മാർ, അജ്ഞേയവാദികൾ, ഭൗതികസിദ്ധാന്തികൾ മുതലായവർ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കുന്നു. അവരുടെ ഈ ഉദ്ദേശ്യം പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധികരണങ്ങളും സുലഭമാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ക്രിസ്തീയ കുടുംബക്രമത്തെ സംക്ഷിപ്തമായിട്ടെങ്കിലും പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാലോചിതമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ ദീർഘനാളായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതാണ്. എന്റെ ആ ആഗ്രഹമാകട്ടെ, 'ഗൃഹസ്ഥധർമ്മോദ്യാനം' എന്ന ഒരു പഴയപുസ്തകം തന്നെ മാന്നാനം അച്ചുകൂടം സൂപ്രണ്ടായ ക. നി. മൂ. സ. ബ. ഗ്രിഗോറിയോസച്ചൻ അവർകൾ കാലാനുസൃതമായി പരിഷ്കരിച്ച 'കുടുംബക്രമം' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു ഗ്രന്ഥം മൂലം, സഫ്ഥാ നിവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് പറയേണ്ടതു.

മാതാവിന്റെ മുലപ്പാൽ കുഞ്ഞിന്റെ ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു; അതുപോലെ ശൈശവത്തിലെ സാഹചര്യങ്ങൾ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കയും വികസിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. ഒരു കുട്ടിയുടെ ശൈശവത്തിൽ അവിടെ അമ്മ അതിനെ ആക്കുന്നതെന്തോ അതാണ് അതു്. അല്ലാതെ ഗുരുനാഥൻ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതൊന്നുമല്ല (A child is what a mother makes it during the first years of its life, not what the teacher makes it) എന്നുള്ള സുപ്രസിദ്ധവും സുസമ്മതവും ആയ സിദ്ധാന്തം ഒരുത്തന്റെ സ്വഭാവത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനു അവന്റെ മാതാവിനുള്ളിടത്തോളം പ്രാപ്തി പാഠശാലയ്ക്കു പോലുമില്ലെന്നാണ് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു്. വിശുദ്ധന്മാരും മഹാന്മാരും മാതാക്കളുടെ മാഹാത്മ്യം വിസമ്മതിക്കയൊ വിസ്മരിക്കയൊ ചെയ്യുന്നില്ല.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങൾ അവൻ ജനിച്ചു വളരുന്ന കുടുംബത്തിന്റെ ക്രമത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. വ്യക്തികൾ നന്നായിട്ടുവേണമല്ലൊ സമുദായവും രാഷ്ട്രവും ലോകവും നന്നാകുവാൻ. അതുകൊണ്ടു വ്യക്തികളുടെ സംസ്കരണത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർ പ്രഥമമായും പ്രധാനമായും കുടുംബജീവിതത്തെ ഉൽകൃഷ്ടവും ഉപകാരപ്രദവും ആയ ചില തോതുകൾ മുൻനിത്തി ക്രമീകരിക്കണം. ആ ഉൽകൃഷ്ടവും ഉപകാരപ്രദവും ആയ തോതുകൾ ഏവയെന്നു ഏറക്കുറെ പൂർണ്ണമായി ഉപന്യസിക്കുന്ന ഒന്നാണ് 'കുടുംബക്രമം' എന്ന ഈ പുസ്തകം. ഇതിലെ വിഷയവിഭാഗം എന്നപോലെ തന്നെ വിഷയവിവരണവും എന്തുയും ഉൽകൃഷ്ടവും ഉപകാരപ്രദവും ആയ രീതിയിലാണു നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വിഷയവിരണിക ഒന്നോടിച്ചുനോക്കുന്നവരാരും ഈ പ്രസ്താവന അക്ഷരംപ്രതി പരമാർത്ഥമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അന്ത്യവും മഹിമയും കടമകളും പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടാണു പുസ്തകം തുടങ്ങുന്നതു്. ധാരാളം കേട്ടു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ആ വക വിഷയങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനത്തിനു തന്നെ ഒരു നവീനത്വവും ഹൃദ്യതയും കാണുന്നുണ്ടു്. അനന്തരം സ്വയപരിശോധന, ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം, ധ്യാനം, പ്രാർത്ഥന ആദിയായവയാൽ സാധിക്കേണ്ടതാണു് പുണ്യജീവിതം എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നു. ബാല്യത്തിൽ പുണ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും മുറയും ആണു് അനന്തരം ഉപന്യസിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്. പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം, സുകൃതാഭ്യാസങ്ങൾ, പ്രധാനപുണ്യങ്ങൾ, പുണ്യജീവിതത്തിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ, വർജ്ജിച്ചു തള്ളേണ്ടുന്നതിനകൾ, ജീവിതാവസ്ഥയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു്, വിവാഹം, കുടുംബജീവിതം ആദിയായി നമുക്കു ചിരപരിചയമുള്ള വിഷയങ്ങളാണു് പുതിയതും രസകരവും ആയരീതിയിൽ അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്. കടമകളെപ്പറ്റി ഉപന്യസിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടും പതിമൂന്നും അദ്ധ്യായങ്ങൾ പ്രത്യേകവിധം പ്രയോജനകരമായിരിക്കുന്നു. അതിലെ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള നന്മനസ്സു നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുമെന്നു തന്നെ ആശിക്കാം. മരണത്തിനുള്ള ഒരുക്കം, ശവസംസ്കാരം മുതലായവ എന്നിവയാണു് അവസാനാദ്ധ്യായങ്ങൾ. ഒരു കത്തോലിക്കന്റെ അനുദിന ജീവിതാഭ്യാസങ്ങൾ എന്ന 14-ാംഅ

ദ്ധ്യായം തന്നേ നിലയിൽ ഒരു വിശിഷ്ടവും പ്രയോജനകരവും ആയ ലഘുഗ്രന്ഥമാക്കുന്നതിനു എന്തുകൊണ്ടും യോഗ്യതയുള്ളതാണ്. ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പല പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെയും അതു ഉല്ലംഘിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പലതും നോക്കി സംഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെ വരുന്നതിൽ അതുതന്നെപ്പെടണ്ടതില്ലല്ലൊ. പുണ്യപരിപൂർണ്ണതയ്ക്കായി പരിശ്രമിക്കുക, പാപത്തെ ദ്വേഷിക്കുക, ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക, സമസ്തജീവങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുക, സ്വയം പരിത്യജിക്കുക, സ്വന്തകുരിശുകളെ വഹിക്കുക, മിശിഹായെ അനുഗമിക്കുക ആത്മീയശത്രുക്കളെ ജയിക്കുക, ഉദ്ദേശശുദ്ധിയോടെ എല്ലാം നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുക, ദൈവസ്മരണയോടെ സദാ വ്യാപരിക്കുക, വണ്ടവിധം ഉറങ്ങുക ഉണരുക, കർബാനകാണുക കൈക്കൊള്ളുക സന്ദർശിക്കുക, ധ്യാനിക്കുക സ്വയം പരിശോധിക്കുക, തനിച്ചും കൂട്ടമായും പ്രാർത്ഥിക്കുക, ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങൾ ക്രമമായിവായിക്കുക, ഭക്തസഖ്യനിബന്ധനകളെ അനുസരിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിഷയവിഭാഗവും ഓരോന്നിന്റെയും വിവരണവും പ്രശംസനീയംതന്നെ. ഇതരമതസ്ഥരുടെ പ്രശംസക്കുകൂടെയും പാത്രീഭൂതമായിട്ടുള്ള പ. പി. 11-ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പായുടെ ക്രിസ്തീയവിവാഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തിരുവെഴുത്തുകൂടെ അനുബന്ധമായി ചേർത്തിരിക്കുന്നതു ഈ കൃതിയുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്കു പറ്റിയതുതന്നെയാണ്.

ഉപസംഹരിക്കുന്നതിനു മുൻപെ ഒരു സംഗതികൂടിരേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. വേദപുസ്തകത്തെ പ്രധാനമായും, പ്രഥമമായും അടിസ്ഥാനമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണു ഈ 'കുടുംബക്രമം.' സന്മാർഗ്ഗജീവിതത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നേഭാഗം വി. പൌലോസുശ്ലീഹാ എഫേസ്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിന്റെ അഞ്ചും ആറും അദ്ധ്യായങ്ങളിലും, നാം ദൈവമക്കളായി ജീവിക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റിയുള്ളതു അതേ ലേഖനം അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 20 വരെ വാക്യങ്ങളിലും, ദമ്പതികളുടെ അന്യോന്യകടമകൾ അതേ അദ്ധ്യായം 21 മുതൽ 33 വരെ വാക്യങ്ങളിലും, മാതാപിതാക്കന്മാരും മക്കളും തമ്മിലും ഭൃത്യരും യജമാനന്മാരും തമ്മിലുള്ള കടമകൾ 6-ാം അദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 9 വരെ വാക്യങ്ങളിലും, ലോകം, പിശാചു ശരീരം എന്നീ ശത്രുക്കളോടുള്ള യുദ്ധം 10 മുതൽ 20 വരെ വാക്യങ്ങളിലും, വജ്രായുധത

ള്ളേണ്ട തിന്മകളേയും നേടേണ്ടുന്ന സുകൃതങ്ങളെയും പററി പ
റയുന്ന ഭാഗങ്ങൾ വ്യഭിചാരം, ക്രോധം, ശണ്ഠ, അസൂയ, മ
ദ്യപാനം, അതിഭക്ഷണം എന്നി ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുള്ളവർ സ്വർഗ്ഗരാ
ജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നും, ദൈവഭക്തക്കു അരുപിയുടെ
ഫലങ്ങളായ സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദീർഘശാന്തത,
ദയ, നന്മ, വിശ്വാസം ആദിയായവ ലഭിക്കുമെന്നും ഗലാത്യ
ക്കുള്ള ലേഖനത്തിന്റെ അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം 16 മുതൽ ഉള്ള
വാക്യങ്ങളിലും വി. ശ്ലീഹാ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവയുടെ സു
ദീർഘമായ ഒരു വിശദീകരണമായി എനിക്കു തോന്നി.

ഏവർക്കും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു എനിക്കു ദൃഢ
ബോദ്ധ്യമുള്ള ക്രൂഡംബക്രമത്തെ കേരളീയ കത്തോലിക്കർക്കു പരി
ചയപ്പെടുത്തുന്നതോടെ ഇതിലെ സദുപദേശങ്ങൾ പ്രായോ
ഗികമാക്കുവാൻ അവരുടെ മേൽ ദൈവാനുഗ്രഹം അപേക്ഷി
ക്കയും ഇതിന്റെ പ്രസാധകന്മാരെ അനുമോദിക്കയും ചെയ്തു
കൊണ്ടു ഈ വിശിഷ്ടകൃതിയെ ബഹുജനസമക്ഷം അവതരി
പ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഫാദർ അലക്സാണ്ടർ സി. ഡി.

സന്ന്യാസാശ്രമം,
മന്നാനം 15-10-'32.

പ്രസ്താവന.

ക്രിസ്തീയ കുടുംബങ്ങൾ ദൈവത്തിനിഷ്ടമായ വിധം ജീവിതം കഴിക്കുവാൻ വേണ്ടി അന്യദേശവേദീയരുടെ സഭ (Foreign Missionary Society)യിലെ ദൈവഭക്തനും ശാസ്ത്രിയുമായ ഒരു ഫ്രഞ്ചു മിഷ്യനറി "ഇല്ലുമോത്തിയാനം" എന്നപേരിൽ ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം രചിച്ചു 1867-ൽ പുതുശ്ശേരിയിൽ അടിച്ചുപ്രസിദ്ധീകരിക്കയുണ്ടായി. കുടുംബജീവിതക്കാർക്ക് എത്രയും ഉപകാരപ്രദമായ ഈ കൃതി മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തു 1872-ൽ "ഗൃഹസ്ഥധർമ്മോദ്യാനം" എന്ന പേരിൽ സ്വലത്തെ സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സിൽ നിന്നും അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അറുപതുകൊല്ലം മുൻപ് അച്ചടിച്ച പ്രസ്തുത പുസ്തകം പണ്ടേതന്നെ മുഴവനും വിറ്റുതീർന്നിരുന്നതിനാൽ ഒരു പുതിയ പതിപ്പിനുള്ള സമയം അതിക്രമിച്ചിരുന്നു. പല പഴയ കുടുംബങ്ങളിലും ഇതിന്റെ പ്രതികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും മിക്ക പുതിയ കുടുംബങ്ങളിലും ചെറുപ്പക്കാർക്കും ഈ വിശിഷ്ട കൃതി അജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തമാണ് ഇതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പുരുക്കിയും ആധുനികാവശ്യം നോക്കി ചിലതെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തും കഴിയും വിധം കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിച്ചു് ഒരു രണ്ടാംപതിപ്പു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രേരിതനായതു്. മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാംപതിപ്പിനു 'ഗൃഹസ്ഥധർമ്മോദ്യാനം' എന്നായിരുന്നു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നു വരികിലും 'കുടുംബക്രമം' എന്നാണ് പലരും ഇതിനു പേർകൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഈ രണ്ടാം പതിപ്പിനു 'ഗൃഹസ്ഥധർമ്മോദ്യാനം' എന്ന പേർ മാറ്റി, ഏവർക്കും സുപരിചിതമായ 'കുടുംബക്രമം' എന്ന പേർ തന്നെ നൽകിയിരിക്കുന്നു.

പരിഷ്കരിച്ച ഈ പുതിയ പതിപ്പിനു സദയം ഒരു അവതാരിക എഴുതിത്തന്ന വെരി. റവ. ഫാദർ അലക്സാണ്ടർ സി. ഡി. അവർകളോടും, നസ്രാണിദീപികയിൽ ഖണ്ഡശ്ശ: പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതും ഗൃഹസ്ഥരായ കത്തോലിക്കർ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുമായ ക്രിസ്തീയവിവാഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരിശുദ്ധപിതാവു് പതിനൊന്നാം പിയൂസ് മാപ്പിപ്പാ തിരുമനസ്സിലെ തിരുവെഴുത്തു് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അനുബന്ധമായി ചേർത്തുകൊള്ളുവാൻ സദയം അനുവദിച്ച അതിന്റെ

പരിഭാഷകനായ കോട്ടയം സെന്തോമ്മസ്സ് പെററിസെമ്മനാരി റെക്ടർ റവ. ഫാദർ സിറിയക്ക് മണ്ണനാൽഅവർകളോട്ടുംഎനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതുകൂടാതെ ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധികരണത്തിലേക്കു വൈദികരും അത്മേനികളുമായ പല സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ദീപികാപ്പീസിലെ സി. ആർ. അലക്സാണ്ടർ അവർകളും, തോമ്മസ്സ് വാട്ടശ്ശേരി അവർകളും പല പ്രകാരത്തിൽ എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുംഉള്ള വസ്തുതയും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

മാന്നാനം,
15-10-'32

സൂപ്രണ്ട്,
സെൻറ് ജോസഫ്സ് പ്രസ്സ്,
മാന്നാനം.

മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ മുഖവുര.

മക്കളുടെപേരിൽ സ്നേഹവും ദയയുമുള്ള ഒരു പിതാവു് അവക്കു നന്മചെയ്യുന്നതിനും ഭാഗ്യംവരുത്തുന്നതിനും കഴിയുംവണ്ണം പ്രവത്തിക്കുന്നു. മരിക്കുന്നതിനു മുൻപെ അവക്കു വേണ്ടുന്ന സദുപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും മരണപത്രിക എഴുതി സമ്പാദ്യങ്ങൾ പകുത്തു കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതാണ്ടൊന്നാണു് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ പുസ്തകംവഴിയായി ചെയ്യുന്നതു്. സ്വദേശത്തേയും സ്വജനങ്ങളേയും വെടിഞ്ഞു, വിദൂരമായ ഈ രാജ്യത്തിൽ മതപ്രചരണാത്ഥം ആഗതനായ ഗ്രന്ഥകാരനു ഈ നാട്ടുകാരായ കത്തോലിക്കർ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായി അനേകസംഗതികൾ ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് ആത്മപ്രശംസാലേശംകൂടാതെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. കഴിഞ്ഞ മുപ്പത്താറുകൊല്ലം മതപ്രചരണവേലയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിനിയോഗിച്ചു. ഇടവക ഭരണാധികാരി എന്നനിലയിൽ തന്നെയല്ല മിഷൊലയം മാനേജർ എന്ന നിലയിലും മറ്റെല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിലും ഈ ഉദ്ദേശ്യം പുരസ്സരിച്ചു തന്നെ പ്രവത്തിച്ചു. ഈ ഉദ്ദേശ്യം മുൻനിത്തി തന്നെ പല പുസ്തകങ്ങൾ രചിക്കയും പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പല വിധത്തിലും ഗുണകരമായിരിക്കുന്നു നാട്ടുഭാഷാഭ്യസനത്തിനു വേണ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുംകൂടി രചിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തുകയുണ്ടായി. ബാലികാ ബാലന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി മഠങ്ങളും പാഠശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു. ഇവയിലും ഇവപോലെയുള്ള മറ്റു കാര്യങ്ങളിലും സ്വന്തമായ യാതൊരുദ്ദേശ്യവും കൂടാതെ അന്യരുടെ നന്മമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചാണു് പ്രവത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇതാ ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ മരണത്തോടു സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ നിലയിൽ ഒരു പിതാവു് മരണപത്രിക എഴുതി തന്റെ ഭൗതിക സമ്പാദ്യങ്ങൾ സന്താനങ്ങൾക്കു നൽകുന്നതുപോലെ ഈ ഗ്രന്ഥദ്വാരാ ഉപദേശരത്നങ്ങൾ ഈ നാട്ടുകാക്കു നൽകണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിലെ ഉപദേശങ്ങൾ പഠിച്ചു പ്രായോഗികമാക്കുന്നവക്കു് വളരെ നന്മകൾ ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എല്ലാവരും ഇതു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി അനുസരിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കയും വിശിഷ്യ

കാരണവന്മാർ ഇതു മനസ്സിലാക്കി തങ്ങൾ തന്നെ അനുസരിക്കുവാനും മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് അനുസരിപ്പിക്കുവാനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഇതിൽ അനുദിന ജീവിത പ്രധാനമായ പ്രബോധനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കയാൽ ഒരാവർത്തി മാത്രം വായിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ചു ഇതിലെ ഓരോ ഉപദേശവും പ്രായോഗികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു അതു ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ഭാഗ്യത്തിനു നിദാനമായിരിക്കയും ചെയ്യും.

എല്ലാവരുടേയും ഉദ്ദേശ്യം ആനന്ദ സമ്പാദ്യമാണല്ലൊ. അതിനുള്ള ആഗ്രഹവും സഹജമാകുന്നു. എന്തിൽ സാക്ഷാത്തായ ഭാഗ്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നറിയാതെ അനേകർ വഴി തെറ്റി ഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടി ഭഗീരഥ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ സാക്ഷാത്തായ ഭാഗ്യത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ കാണിക്കുന്നു. സാക്ഷാത്തായ ഭാഗ്യം പുണ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ പുണ്യജീവിതം പാരത്രികമായ സൗഭാഗ്യം തന്നെയല്ല ഐഹികമായ ഭാഗ്യവും മനുഷ്യനു നൽകുന്നു. ആദിമാതാപിതാക്കന്മാർ നിർമ്മലരായിരുന്നിടത്തോളം അവർക്കു യാതൊരു ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ പാപത്തോടുകൂടി അവർ മാത്രമല്ല സന്താനങ്ങളായ സകല മനുഷ്യരും ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതിനിടയായി. ഒരുത്തൻ പരമാർത്ഥമായി ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചു തന്നോടുകൂടി ഭാഗ്യപ്പെടുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു വെങ്കിൽ അവൻ വ്യക്തിപരമായി പുണ്യജീവിതം നയിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ, മറ്റുള്ളവരെയും പ്രത്യേകം തനിക്കു ബന്ധപ്പെട്ടവരെയും പുണ്യപ്പെടുത്തുവാനും അവരും ദൈവത്തെ സ്നേഹിപ്പാനും യഥാശക്തി പരിശ്രമിക്കണം.

ലോകത്തിൽ പാപവും ദുഃഖവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു വലിയകാരണം ആളുകൾ തങ്ങളുടെ കടമകൾ അറിയാതെയും അനുഷ്ഠിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്നതും അറിഞ്ഞിട്ടതന്നെയും അവയ്ക്കു തിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ആകുന്നു. എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കടമകൾ അനുസരിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ സൌഭാഗ്യവാന്മാരായി തീരുമായിരുന്നു. വൈദികന്മാരുടെ പരമപ്രധാനമായ ധർമ്മം എല്ലാവർക്കും അവരുടെ കടമകൾ അറിയിക്കുകയാകുന്നു. ഗൃഹസ്ഥന്മാരെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനും ഭരിക്കുന്നതിനും ദൈവം വൈദികരെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കയാൽ ഏവരേയും പഠിപ്പിക്കു

ന്നതിനുള്ള അറിവും അവക്ക് ദൈവംതന്നെ നൽകുന്നതാണ്. വിശിഷ്യ പഠനത്താലും അനുഭവത്താലുംകൂടെയും അവർ അതിനുവേണ്ട ജ്ഞാനം പ്രായോഗികമായി നേടുന്നു. പല ഗൃഹസ്ഥന്മാരുംതങ്ങളുടെ വിഷമ ഘട്ടങ്ങളിൽ പട്ടക്കാരെ സമീപിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഗൃഹസ്ഥരെ സംബന്ധിച്ച സകല വിഷയങ്ങളും വിഷമങ്ങളും അവർ നേരിട്ടറിയുന്നു. ഒരു വൈദ്യൻ രോഗി അല്ലെങ്കിലും അയാൾക്ക് രോഗികളെ ചികിത്സിക്കാൻ കഴിയുന്ന ന്യായം ഏതൊ അതുതന്നെയാണു വൈദികൻ ഗൃഹസ്ഥജീവിതം നയിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതു സംബന്ധിച്ചു ഉപദേശം നൽകുന്നതിനുള്ളതും.

ഒരു വൈദികന്റെ ഈ ധർമ്മത്തെ പുരസ്സരിച്ചാണ് കുടുംബജീവിതത്തെപ്പറ്റി പ്രധാനമായും പ്രതിപാദിക്കുന്നതായ ഈ പുസ്തകം രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേരും കുടുംബജീവിതം നയിക്കുന്നവരാണല്ലൊ. തിരുക്കുടുംബ നാഥനായ വിശുദ്ധ യൗസേപ്പു പിതാവിന്റെ സഹായം ഈ പ്രബന്ധത്തിന്മേലും ഇതു വായിക്കുന്നവരുടെ മേലും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

എന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താ.

പുതുശ്ശേരി, 1867.

വിഷയ വിവരണിക.

അവതാരിക. I
പ്രസ്താവന. V
മുഖവുര. VII

പ്രാരംഭം. പേജ്:

ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അന്ത്യവും മഹിമയും കടമകളും

1 ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അന്ത്യം. 1
2 ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മഹിമ. 2
3 ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കടമകൾ. 3

അദ്ധ്യായം. 1.

പുണ്യജീവിതം.

1 സ്വയപരിശോധന. 5
2 ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം. 6
3 ധ്യാനം. 7
4 പ്രാർത്ഥന. 8
5 ജ്ഞാനവായന 8
6 നിരന്തരമായ സൂക്ഷം 9

അദ്ധ്യായം 2.

ബാല്യത്തിൽ പുണ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും മുറയും. 10
1 മതപഠനം. 12
2 സഭാകല്പനകളുടെ അനുസരണം. ... 14
3 അനുസരണവും പുണ്യാഭ്യസനവും. ... 16

അദ്ധ്യായം 3.

പ്രഥമദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം. 17
1 നടത്തേണ്ടതെപ്പോൾ? 17
2 ഇരുവിധ ഒരുക്കങ്ങൾ 18
ആത്മീയ ഒരുക്കം. 18
പുറമേയുള്ള ഒരുക്കം. 19
3 സ്വീകരണത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും ... 20

അദ്ധ്യായം 4.

സുകൃതാഭ്യാസങ്ങൾ. 22

1 വിവിധഭക്തകൃത്യങ്ങൾ. 23

2 കുസുമസാരം. 23

3 ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം 25

4 ദേവമാതാവിനോടും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരോടുമുള്ള ഭക്തി 25

5 ഭക്തസഖ്യങ്ങൾ. 26

അദ്ധ്യായം 5.

പ്രധാനപുണ്യങ്ങൾ. 26

1 ദൈവസ്നേഹം. 26

2 ദിവ്യൈക്യം. 28

3 ദൈവഭയം. 30

4 പരസ്നേഹം. 30

5 ക്ഷമ, സാധുശീലം. 32

6 എളിമ. 33

7 അനുസരണം 34

8 അടക്കം. 35

അദ്ധ്യായം. 6.

പുണ്യജീവിതത്തിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ. 36

1 ദ്രവ്യാഗ്രഹം. 37

2 വിഷയേശ്ഛ. 38

3 ബഹുമാനപ്രിയം. 40

4 സൃഷ്ടികളോടുള്ള അമിതസ്നേഹം. ... 42

അദ്ധ്യായം. 7.

വർജ്ജിച്ചു തള്ളേണ്ടുന്ന തിന്മകൾ.

1 ദുഷ്ടരോടുള്ള സംസർഗ്ഗം. ... 44

2 പാപത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ. ... 46

3 ഉദാസീനത. 47

4 അസത്യം. 48

5 മോഷണം. 50

6 ചീത്തപുസ്തകങ്ങൾ. 51

7 മദ്യപാനം. 53
8 കുറ്റം പറച്ചിൽ. 56
9 മൂഢാചാരങ്ങൾ 60

അദ്ധ്യായം. 8.

ഉചിതമായ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടണം. 62

അദ്ധ്യായം 9.

ജീവിതാവസ്ഥയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്.
1 വൈദികസന്ന്യാസജീവിതങ്ങൾ. 66
2 വിവാഹജീവിതം. 69

അദ്ധ്യായം. 10.

വിവാഹം. 71
1 വിവാഹ ഒരുക്കങ്ങൾ. 72
2 വിവാഹപ്പൊരുത്തം. 75
3 വിവാഹമുടക്കുകൾ. 79
4 വിവാഹക്രമം. 81

അദ്ധ്യായം 11.

കുടുംബജീവിതം. 90
1 ഭക്തിയുള്ള കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗ്യം. ... 90
2 ദൈവഭയമില്ലാത്ത കുടുംബത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥ. 93
3 വിവാഹിതരുടെ പൊതുകടമകളും സുകൃതനടപടിയും 94
4 വിശ്വമതകളിൽ അനുസരിക്കേണ്ടതു്. 98
5 കലഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുക. 102
6 ഏവരോടും സമാധാനത്തിൽ വർത്തിക്കുക. 105

അദ്ധ്യായം 12.

പൊതുവായകടമകൾ.
1 ദൈവത്തോടുള്ള കടമകൾ. ... 109
2 ദേവാലയത്തെ സംബന്ധിച്ച കടമകൾ 112
3 വൈദികരോടുള്ള കടമകൾ ... 116
4 അന്യരോടുള്ള കടമകൾ. ... 121
5 തങ്ങളോടു തന്നെയുള്ള കടമകൾ ... 125

6 മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള കടമകൾ. ... 128
7 മക്കളോടുള്ള കടമകൾ ... 131
8 വിധവകളോടുള്ള കടമകൾ ... 138
9 രോഗികളോടുള്ള കടമകൾ. ... 140
10 യജമാനന്മാരോടുള്ള കടമകൾ. ... 145
11 വേലക്കാരോടുള്ള കടമകൾ ... 148
12 കുടുംബത്തോടുള്ള കടമകൾ ... 150

അദ്ധ്യായം 13.

ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ പ്രത്യേക കടമകൾ.

1 ദമ്പതിമാരുടെ പൊതുകടമകൾ. ... 154
2 ഭർത്താവിന്റെ കടമകൾ. ... 157
3 ഭാര്യയുടെ കടമകൾ ... 161
4 ഗർഭിണിയുടെ കടമകൾ. ... 166
5 കുടുംബനായകന്റെ കടമകൾ. ... 169
6 കുടുംബനായികയുടെ കടമകൾ. ... 174
7 അമ്മായിഅമ്മയുടെ കടമകൾ. ... 177
8 മരുമകളുടെ കടമകൾ. ... 180
9 വിധവകളുടെ കടമകൾ. ... 182
10 ഇതരകുടുംബാംഗങ്ങളുടെ കടമകൾ 185

അദ്ധ്യായം 14.

ഒരു കത്തോലിക്കന്റെ അനുദിനജീവിതാഭ്യാസങ്ങൾ.

1 പുണ്യപരിപൂർണ്ണതയ്ക്കായി പരിശ്രമിക്കുക. 186
2 പാപത്തെ ദ്വേഷിക്കുക. ... 190
3 ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക. ... 192
4 സമസൃഷ്ടങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുക. ... 193
5 സ്വയം പരിത്യജിക്കുക. ... 195
6 സ്വന്തകുരിശുകളെ വഹിക്കുക. ... 198
7 മിശിഹായെ അനുഗമിക്കുക. 201
8 ആത്മീയശത്രുക്കളെ ജയിക്കുക. 203
9 ഉദ്ദേശശുദ്ധിയോടെ എല്ലാം നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുക. 208
10 ദൈവസ്മരണയോടെ സദാ വ്യാപരിക്കുക. 213
11 വേണ്ടവിധം ഉണരുക, ഉറങ്ങുക. 214

12 കുർബാന കാണുക, കൈക്കൊള്ളുക, സന്ദർശിക്കുക. 218
13 ധ്യാനിക്കുക, സ്വയം പരിശോധിക്കുക. 224
14 തനിച്ചും കൂട്ടമായും പ്രാർത്ഥിക്കുക. 229
15 ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങൾ ക്രമമായി വായിക്കുക. 234
16 ഭക്തസഖ്യനിബന്ധനകളെ അനുസരിക്കുക:-
ജപമാലാസോലസഖ്യം, മരിയസഖ്യം, ജപമാല സഖ്യം, നന്മരണസഖ്യം, ഉത്തരീയസഖ്യം, മൂന്നാംസഭകൾ. 242

അദ്ധ്യായം 15.

മരണത്തിനുള്ള ഒരുക്കം. 254

അദ്ധ്യായം 16.

മരണം ശവസംസ്കാരം മുതലായവ. 260

ഉപസംഹാരം. 269

അനുബന്ധം.

ക്രിസ്തീയവിവാഹം.

ഫ്രാ-ാം പിയൂസ്സ് മാപ്പിപ്പായുടെ
ഫ്രൻസ്വാ ധനു സ്വാ ലെ 'കാസ്തികൊൺ
നുബിയി' തിരുവെഴുത്തു്.

പ്രാരംഭം. * 1
1 വിവാഹം ദൈവസ്ഥാപിതമാകുന്നു. * 6
2 വിവാഹാനുഗ്രഹങ്ങൾ. * 8
3 വിവാഹത്തിന്റെ നിന്ദിക്കപ്പെട്ടും അവമാനിക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്ന ആധുനിക നില. * 26
4 ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തിനു വിരുദ്ധമായ ദുർഗ്രഹണങ്ങൾ * 30
5 പ്രയോഗിക്കേണ്ട പ്രതിവിധികൾ * 55
ഉപസംഹാരം * 57

കുടുംബക്രമം.

പ്രാരംഭം.

ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അന്ത്യവും മഹിമയും കടമകളും.

വിലപിടിച്ച കല്ലുകൾ വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നവൻ അവയുടെ വിലയെപ്പറ്റി ജ്ഞാനമുള്ളവൻ ആയിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ അമൂല്യമായ ഒരു രത്നം തുച്ഛമായ വിലക്കു വിറ്റുകളഞ്ഞെന്നുവരാം. നമ്മുടെ കച്ചവടച്ചരക്കു വിലപിടിച്ച കല്ലുകളാകുന്നു. നാം എല്ലാവരും വ്യാപാരികളാകുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ നാം സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ നല്ല രത്നങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കച്ചവടച്ചരക്കിനെപ്പറ്റി നമുക്കു നല്ല ബോധമില്ലെങ്കിൽ മണ്ണാങ്കട്ടയ്ക്കു പകരം രത്നം അല്ലെങ്കിൽ ഭ്രമിക്കുപകരം സ്വർഗ്ഗം നാം കൈമാറിക്കളഞ്ഞെന്നുവരാം.

1. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അന്ത്യം.

ഏറ്റവും വലിയ നിധി നാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവത്തെ അറിയുകയും, സ്നേഹിക്കയും, സേവിക്കയും അത്രേ. ഇതാണ് നമ്മുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ അഥവാ ഏകമായ ജീവിതധർമ്മം. ഇതിനുവേണ്ടിയാണു നാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതു മാത്രമാണ് നമ്മുടെ അന്ത്യം. ഇതിലാണു നമ്മുടെ വിശ്രമം അന്വേഷിക്കേണ്ടതും മഹിമ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തേണ്ടതും. ഒരിക്കൽ, വിധിയുടെ ദിവസത്തിൽ, നമ്മുടെ കുടുംബം ഏതായിരുന്നെന്നോ, നമ്മുടെ ലൗകിക സമ്പാദ്യം എന്തായിരുന്നെന്നോ നാം എന്തു വായിച്ചെന്നോ, എന്തെല്ലാം മഹൽകാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചെന്നോ, അഥവാ എത്ര പാണ്ഡിത്യത്തോടുകൂടി സംസാരിച്ചെന്നോ ചോദിക്കപ്പെടുകയില്ല. പ്രത്യുത നാം ശരിയായി നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ ധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചോ എന്നു മാത്രമെ ചോദ്യമുണ്ടാകയുള്ളു.

ദൈവം മനുഷ്യനെ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു സൃഷ്ടിച്ചു. യാദൃശ്ചികമായിട്ടും സ്വന്തം ഉപകാരത്തിനു വേണ്ടിയും അല്ല ദൈവം അവനെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടു ദൈവത്തിനു യാതൊരു് ആവശ്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. കാരണം സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും ഉള്ളതൊക്കയും തൻറേതാണെന്നുള്ളതുതന്നെ. "ആകാശങ്ങളും ഭൂമിയും അവിടുത്തേതാകുന്നു" എന്നാണു സങ്കീർത്തകൻ ഉൽഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചതു വിശുദ്ധ ആഗുസ്തിനോസു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ "സ്വന്ത സ്വരൂപിയായ തന്നെ അറിയുന്നതിനും, അറിഞ്ഞുകൊണ്ടതന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും, സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടതന്നെ നേടുന്നതിനും, നേടിക്കൊണ്ടു് ആ നേട്ടത്തിൽ ആനന്ദിക്കുന്നതിനും" അത്രെ.

2. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മഹിമ.

ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും അവിടുത്തെ പരിപാലനയിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പൊതുവെ മനുഷ്യർക്കുള്ള മാഹാത്മ്യം ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടമെന്നല്ല അന്യാദൃശവുമാണ്. സത്യദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനംകൊണ്ടും അവിടുത്തേക്കു ചെയ്യുന്ന സേവനംകൊണ്ടുംക്രിസ്ത്യാനികൾ ദൈവത്തിൻറെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തെ ഫലപ്രദമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അക്രൈസ്തവർ അവിടുത്തെ അറിയാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആരാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുമാത്രമെ ഈ മാഹാത്മ്യം കാണുന്നുള്ളു എന്നും വിചാരിക്കണം. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി അവൻ കൈക്കൊണ്ട മാമ്മോദീസായാൽ ദൈവത്തിൻറെ ദത്തുപുത്രനും മോക്ഷത്തിൻറെ അവകാശിയുമാണ്. ദിവ്യകാരുണ്യത്താൽ ഈശോമിശിഹായേയും സ്ഥൈര്യലേപനത്താൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനേയും അവൻ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവു് അവൻറെ അമ്മയും, ദൈവദൂതന്മാർ അവൻറെ സംരക്ഷകന്മാരും, സ്വർഗ്ഗത്തിലെ പരിശുദ്ധന്മാർ അവൻറെ സ്നേഹിതന്മാരുമാണ്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മഹത്വം ശതഗുണീഭവിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മതവും അവൻറെ മഹത്വത്തെ കാണിക്കുന്നു. ആ മതം ദൈവംതന്നെ സ്ഥാപിച്ചതും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള ഏകമാർഗ്ഗവുമാണ്. ആ മതാനുസരണം ജീവിച്ചു മാതൃകാ പുരുഷന്മാരായിത്തീർന്ന വിശുദ്ധന്മാർ, ശാസ്ത്ര

ജ്ഞന്മാർ രാജാക്കന്മാർ എന്നിങ്ങനെയുള്ള മഹാത്മാക്കൾ എത്ര ആയിരം പേർ? ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കയും പരിശുദ്ധരിക്കയും ഉദ്ധരിക്കയും ഉന്നമിപ്പിക്കയും ചെയ്തത് ആ മതമല്ലയോ? അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മതത്തെ അനുസരിക്കുന്നതു സുഖപ്രദമായ കൃത്യമാണ്. കേവലം മൂകമായ അനുസരണംമാത്രംപോരാ, പ്രത്യുത: മതാനുസാരമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കയും വേണം.

ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മഹിമ അവർണ്ണനീയമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ അതിരില്ലാത്ത കരുണയാൽ അവനു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന മഹിമയുടെ ഓമ്മ പുണ്യജീവിതത്തിനു അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന കാരണമാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ മാഹാത്മ്യം വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കുമെങ്കിൽ ഒരിക്കലും പിഴക്കയില്ല. ഒരു രാജാവിന്റെ ദത്തുപുത്രൻ സ്ഥാനോചിതമായി ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. തന്റെ സ്ഥിതിയും സൽകീർത്തിയും നഷ്ടമാകാതിരിക്കുവാൻ അവൻ സദാ ശ്രദ്ധാലുവാണ്. ദുഷ്ടന്മാരോടും മദ്യപന്മാരോടും സഹവസിക്കുന്നപക്ഷം രാജാവിനു തിരുവുള്ളക്കേടുണ്ടായി തന്നെ രാജ്യഭ്രഷ്ടൻപോലുമാക്കിയേക്കാമെന്നുള്ളതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിൽ അവനു അറപ്പും ആശങ്കയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു അവമാനം വന്നു ഭവിക്കാതിരിക്കാൻ തന്നെ ആയിരിക്കണം ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടേയും ശ്രദ്ധ. ക്രിസ്ത്യാനി രാജാക്കന്മാരുടെ രാജാവായ ദൈവത്തിന്റെ ദത്തു പുത്രനാണ്.

3. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കടമകൾ.

ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മേൽവിവരിച്ച അന്യാദൃശമായ മഹാത്തിൽനിന്നും അവനു ചില കടമകൾഉളവാകുന്നുണ്ട്. ഈകടമകളെ നിവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവൻ നിത്യസമ്മാനത്തിനു പാത്രവാനാകേണ്ടതു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ നിത്യമായ നരകശിക്ഷ ആയിരിക്കും അവന്റെ ഫലം. മാമ്മോദീസായിൽ തനിക്കുവേണ്ടി തലതൊട്ടപ്പൻ ഉപേക്ഷിച്ച പിശാചിനെയും പൈശാചികമായവയേയും ക്രിസ്ത്യാനി സർവ്വദാ വർജ്ജിക്കണം. വിനോദവശാൽ ഇതരമതസ്ഥരുടെ ആരാധന സ്ഥലങ്ങളിലെ ആഘോഷങ്ങളിലും മറ്റും പങ്കെടുക്കയൊ ലാഭവശാൽ മതവിരുദ്ധമായ ഏതെങ്കിലും കർമ്മം ചെയ്യുകയൊ അരുതു. ക്രിസ്ത്യാ

നി എന്ന തന്റെ പേരും സ്ഥാനവും ഏറ്റവും ബഹുമാനകരമെ
ന്നു കരുതി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും ഒരു വിധത്തിലും അതിനു കള
ങ്കമുണ്ടാക്കാതിരിക്കേണ്ടതും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സർവ്വപ്രധാന
മായ ധർമ്മമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഫ്രാൻസിലെ രാജാവാ
യിരുന്ന വി. ലൂയീസ് എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും മാതൃക ആകു
ന്നു. ഫ്രഞ്ചു രാജാവെന്ന സ്ഥാനത്തെ അപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്ത്യാ
നി എന്ന സ്ഥാനത്തെയാണ് അദ്ദേഹം അമൂല്യമായി വിലമതി
ച്ചുവന്നതു. അദ്ദേഹം ഒപ്പുവച്ചിരുന്നതുതന്നെ ഫ്രഞ്ചുരാജാവായ
ലൂയിസ് എന്നല്ലാ പോയിസ്പി– ഇവിടെവച്ചാണ് അദ്ദേഹം
ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചതു–ദേശീയനായ ലൂയിസ് എന്നെഴുതി
അയിരുന്നു. താൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി എന്നു വെളിപ്പെട്ടത്താനും, സ
മ്മതിക്കാനും, ഉദാഹരിക്കുവാനും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ഒരിക്കലും ഒന്നു
കൊണ്ടും മടിക്കരുതു്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു പരിക്ഷയുണ്ടാകു
മ്പോൾ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ ഓർക്കണം. "മനുഷ്യരു
ടെമുമ്പാകെ എന്നെസ്വീകരിക്കുന്നവനെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ
പിതാവിന്റെ മുൻപാകെ ഞാനും സ്വീകരിക്കും. അവരുടെമുമ്പാ
കെ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവനെ എന്റെ പിതാവിന്റെ മുൻ
പാകെ ഞാനും വർജ്ജിക്കും." അക്രൈസ്തവർ അവരുടെ അപ
മാനകരവും പൂജ്യാവഹവുമായ മതചിഹ്നങ്ങൾപോലും ധരിക്കു
മ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപകാരപ്രദവും ബഹുമാനകരവും ആ
യ തങ്ങളുടെ മതചിഹ്നങ്ങൾ ധരിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും മടിക്കരു
തു്. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ യഥാർത്ഥമഹിമ പുണ്യജീവിതം നയിക്കു
ന്നതിലാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൫.

പുണ്യജീവിതം.

ഒരു നല്ല തോട്ടമുണ്ടാക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കർഷ
കൻ അതിനു വേണ്ടി അനേക കായ്ങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. അങ്ങ
നെതന്നെ തന്റെ ആത്മാവിനെ ദൈവത്തിനു് ഇഷ്ടമുള്ളതാക്കു
വാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിയും അനേക കായ്ങ്ങൾ ചെ

യ്യേണ്ടതുണ്ട്. കർഷകൻ ആദ്യമായി നിലം കിളച്ചു കല്ലും കുഴിയും നിരപ്പാക്കുന്നു. പുളിമണ്ണുണ്ടെങ്കിൽ അതു നീക്കുന്നു. മുള്ളുകൾ, കല്ലുകൾ മുതലായവ നശിപ്പിക്കുന്നു. തരിശുഭൂമിയെ തോട്ടമാക്കുന്നതിനു് ഇങ്ങനെ ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അവിടെ കളകൾ മാത്രമെ വളരുകയുള്ളു. ആത്മാവിനെ ഒരു നല്ല തോട്ടമാക്കുന്നതിനു് ഇങ്ങനെ പലതും ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ടു്. ആദ്യമായി ദുർഗുണങ്ങൾ നീക്കി ഹൃദയത്തെ ഒരുക്കണം. ആജ്ഞാലംഘനത്താൽ ആദ്യമനുഷ്യൻ അധഃപതിച്ചതിനാൽ എല്ലാമനുഷ്യരും പാപത്തോടും ദുരാശകളോടുംകൂടിയതു ജനിക്കുന്നതു്. ആത്മാവാകുന്ന ഭൂമിയിലെ മുള്ളുകൾ, കുന്നുകൾ, കുഴികൾ മുതലായവയാകുന്നു അഹങ്കാരം, കോപം, മടി മുതലായ ദുർഗുണങ്ങൾ. കർഷകൻ നിലം നന്നാക്കുന്നതുപോലെ ഇവയെ പരിഹരിക്കണം. ദുർഗുണങ്ങൾ നീക്കിയില്ലെങ്കിൽ സൽഗുണങ്ങൾ അഥവാ പുണ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകയില്ല.

1. സ്വയപരിശോധന.

ഒന്നാമതായി നമ്മിൽ എന്തെല്ലാം പാപങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും എന്തെല്ലാം പുണ്യങ്ങൾ ഇല്ലെന്നും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കണം. ഇതു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണു ആത്മശോധന എന്നു പറയുന്നതു്. നല്ലവണ്ണം ആത്മശോധന ചെയ്യുകഎന്നതു പാപങ്ങൾ നീക്കി പുണ്യങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമപ്രധാനമാകുന്നു. തന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ പാപമായവയെ മനസ്സിലാക്കി അവയെ ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കണം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കുറ്റപ്പെടുത്തുമ്പോൾ കോപിക്കാതെ അവരുടെ അപരാധാരോപണത്തിനു കാരണമായ പ്രവൃത്തികളെ ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം. പ്രതിജ്ഞ പ്രായോഗികമാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കയും വേണം. കൂടെക്കൂടെ കുമ്പസാരിച്ചു ദുർഗുണങ്ങൾ ദൂരീകരിക്കുവാൻ പട്ടക്കാരൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രതിവിധികൾ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണം. കർഷകൻ നല്ലവണ്ണം പരിശ്രമിച്ചാൽ ഏതു തരിശുഭൂമിയും എതുയും നല്ലതോട്ടമാകും. അതുപോലെ എതു വലിയദുർഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും ദൃഢനിശ്ചയവും സ്ഥിരപ്രയത്നവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയെ നീക്കി സൽഗുണങ്ങൾ ശീലിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

2. ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം.

ഒരു തോട്ടത്തിൽ വിതച്ച വിത്തുകൾ സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഒരു കാവൽക്കാരനൊ വേലിയൊ ക്രുടിയെകഴിയൂ. അല്ലെങ്കിൽ കന്നുകാലികൾ വിത്തുകളുടെ മുള തിന്നുകളയും.ഇപ്രകാരം തന്നെ അടക്കം ഇല്ലാത്തവന്റെ നല്ല വിചാരങ്ങൾ വ്യാമോഹങ്ങളാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകയേഉള്ളു. പുണ്യപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ദുരാശകൾക്കു വശംവദനാകാതെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കണം. ദുഷ്കാരങ്ങളേയും ദുരാഗ്രഹങ്ങളേയും അവ ഉണ്ടാകുമ്പോൾതന്നെ ഉടനടൻ നശിപ്പിക്കണം. കൊള്ളരുതാത്തവയെ കാണാതിരിക്കുവാൻ കണ്ണിനെയും ചീത്തവാക്കുകൾ കേൾക്കാതിരിക്കുവാൻ ചെവിയെയും, ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ കൈയേയും ഇങ്ങനെ എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും അവയവങ്ങളേയും അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. നേരെമറിച്ചു വിവേചനംക്രുടാതെ വിചാരിക്കയൊ, കാണുകയൊ, കേൾക്കുകയോ, സംസാരിക്കയൊ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ താമസംവിനാ എല്ലാ പുണ്യങ്ങളും നശിക്കയും പാപങ്ങൾ വർദ്ധിക്കയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു നടപടി വിളവെടുക്കാറായ വയലിൽ കന്നുകാലികളെ കടത്തി വിടുന്നതുപോലെ ദോഷാവഹമായിരിക്കും. കൊള്ളരുതാത്ത കാഴ്ചകൾ, വാക്കുകൾ മുതലായവ എവിടെയും കാണുകയും കേൾക്കയും ചെയ്യാവുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ അടക്കമില്ലാത്ത ഒരുത്തന്റെ ആത്മാവു ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ടു നശിക്കാതിരിക്കയില്ല. ചെറുപ്പംമുതൽ തന്നെ ക്രമം, അടക്കം, ഒതുക്കം മുതലായവ ശീലിക്കണം. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ ആത്മാവിന്റെ വാതിലുകൾ ആകുന്നു. എന്തുകാര്യവും ആത്മാവിൽ കടക്കുന്നതും അതിന്റെ പര്യാലോചനയ്ക്കു പാത്രമാകുന്നതും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയാകുന്നു. ചീത്ത വിചാരങ്ങളും വ്യാമോഹങ്ങളും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായിട്ടത്രേ ആത്മാവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. വിലപിടിച്ച വസ്തുക്കൾ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വീട്ടിന്റെ വാതലുകൾ തുറന്നിട്ടിരിക്കയും കാവൽ ഇല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്താൽ കള്ളന്മാർ പ്രവേശിച്ചു അവയെ കൊള്ളചെയ്തുകൊണ്ടു പോകാതിരിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ തന്നെ അടക്കമില്ലാത്ത ആത്മാവിൽ പിശാചുകടന്നു് അതിലെ നല്ല വിചാരങ്ങൾ, പുണ്യങ്ങൾ മു

തലായവ മോഷ്ടിക്കും. മനുഷ്യന്റെ ശത്രുവായ പിശാചു ആത്മാവിൽ കടക്കുവാൻ സദാ കരുതലുള്ളവനായിരിക്കുന്നു. ആകയ്ക്കും അഹോരാത്രം ഓർത്തുകൊണ്ടു് ആവശ്യമായ പ്രതിവിധികൾ സ്വീകരിക്കാത്തവന്റെ ആത്മാവിൽ അവൻ കടക്കുകതന്നെചെയ്യും. ശത്രുസൈന്യത്താൽ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ട കോട്ടയുടെ വാതിലുകൾ തക്ക കാവൽക്കൂടാതെ തുറന്നിട്ടിരുന്നാൽ താമസംവിനാ അതു ശത്രുക്കൾ പിടിച്ചടക്കും. അങ്ങനെതന്നെ അടക്കമില്ലാത്തവന്റെ ആത്മാവിനെ താമസമോ പ്രയാസമോകൂടാതെ പിശാചു പിടിച്ചടക്കും. ഈ അപകടത്തിൽ പെടാതിരിക്കണമെന്നുള്ളവർക്കു് അതിസൂക്ഷ്മമായ ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

3. ധ്യാനം.

വിതക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിലം കിളച്ചുശരിയാക്കണം. പെരുവഴിപോലെ ഉറച്ചു കട്ടിയായ സ്ഥലത്തു വിത്തുവിതച്ചാൽ വിളവുണ്ടാകയില്ല. പുണ്യങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനും ഇതുപോലെ ഒരുക്കം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണു്. ആത്മരക്ഷയും സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയും സർവ്വപ്രധാനമായ സംഗതികൾ എന്നും ഇവ പാപനീക്കി പുണ്യം നേടുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ലഭിക്കുന്നു എന്നും സദാ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഇവയെക്കുറിച്ചു ഹൃദയപൂർവ്വമായ ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ദൈവവിധിയുടെ വലിയ ഗൗരവവും പാപികളുടെ നിത്യനരകശിക്ഷയും ചിന്താവിഷയങ്ങളാക്കിയാൽ ദൈവഭയം ഉണ്ടാകും. ദൈവത്തിന്റെ കരുണ, സ്നേഹം, അനുഗ്രഹങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്ക. ഈശോമ്ശിഹായുടെ പീഡാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും വർണ്ണാലോചിക്കണം. ഇങ്ങനെ പതിവായി ചെയ്യുന്നതായാൽ ദൈവസ്നേഹവും ഭക്തിയും വർദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആത്മശോധനയും ധ്യാനവും തന്നെയാകുന്നു പുണ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ആദ്യപടികൾ. ആരംഭത്തിൽ ഈ കാര്യങ്ങളിൽ ചിലർക്കു അല്പം പ്രയാസം തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ പുണ്യാഭ്യാസം പ്രയാസമുള്ളതാണെന്നും അതിനുള്ള സമ്മാനം അമൂല്യവും നിത്യവും ആണെന്നും അക്കൂട്ടർ സ്മരിക്കട്ടെ. വേല ചെയ്യാത്തവനു കൂലിയില്ല; വിതക്കാത്തവൻ കൊയ്യുകയില്ല. അതുപോലെ പ്രയത്നിക്കാത്തവനു പുണ്യവുമില്ല. വളം ചേർക്കാത്ത വയലിലെ വിളവെടുപ്പു തുലോം തുച്ഛമായിരിക്കും.

പരിശീലിക്കുന്ന പുണ്യങ്ങൾ പരിപുഷ്ടമാക്കുന്നതിനും ചില വളങ്ങൾ വേണ്ടതാണ്. പഴയ പാപങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതും പൊതുവേ പാപത്തിന്റെ ദുഃഖഫലങ്ങളെപ്പറ്റിധ്യാനിക്കുന്നതും പുണ്യങ്ങൾ പരിപുഷ്ടമാകുന്നതിനുള്ള വളങ്ങളാണ്. പഴയപാപങ്ങൾ എത്രയൊ നിർഭാഗ്യകരവും നിന്ദ്യവും ആയിരുന്നു എന്നു നല്ലവണ്ണം ധ്യാനിക്കണം. പാപം നിമിത്തം വന്നതൊ വരുവുന്നതൊ ആയ നിർഭാഗ്യങ്ങൾ, ദുഷ്കീർത്തി, രോഗങ്ങൾ മുതലായവയെപ്പറ്റിചിന്തിക്കുന്നതും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

4. പ്രാർത്ഥന.

ഈടുവില്ലാത്ത നിലത്തു മുളക്കുന്ന വിത്തുകൾ വേഗത്തിൽ വാടിക്കരിഞ്ഞുപോകും. അതുപോലെ തന്നെ ദൈവാനുഗ്രഹമെന്ന ജലംകൊണ്ടു നനച്ചു വളർത്താത്ത പുണ്യാഭ്യാസങ്ങൾതാമസംവിനാ മടിയുലോ പരീക്ഷയാലൊ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടും. ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ മഴപോലെ യാതൊരുപ്രയത്നവും കൂടാതെ ദൈവത്തിൽനിന്നു വർഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിവേകിയും അദ്ധ്വാനശീലനും ആയ കർഷകൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു വെള്ളംകോരിയും തേകിയും തന്റെ വയലുകൾ നനക്കുന്നതുപോലെ യഥാർത്ഥഭക്തൻ അനുദിനജപങ്ങളാലും പതിവായ മറ്റു സൽകൃത്യങ്ങളാലും ദൈവാനുഗ്രഹം ധാരാളമായി പ്രാപിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ളവൻ മാത്രമെ ഉപരിയുപരി പുണ്യത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു സ്ഥിരമായി ആ സ്ഥിതിയിൽ നിലനിൽക്കയുള്ളു. അനുദിനജപങ്ങളാലും ഇതര സൽകൃത്യങ്ങളാലും ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാത്തവൻ ഏറെനാൽ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു പുണ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചുപോകും.

1405

5. ജ്ഞാനവായന.

വിവേകിയായ കർഷകൻ തന്റെ തോട്ടത്തിൽ, അല്ലെങ്കിൽ വയലിൽ വിതക്കുവാൻ വിശിഷ്ട വിത്തുകൾ മാത്രം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അതുപോലെ പുണ്യാഭ്യാസത്തിൽ പരമാർത്ഥമായ ആഗ്രഹമുള്ളവൻ സൽകൃത്യങ്ങൾ മാത്രം ചെയ്യുന്നു. സൽകൃത്യപ്രേരകങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രം ചിന്തിക്കുയും അവയെപ്പറ്റി മാത്രം സംസാരിക്കുകയും അവപ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങ

ൽ മാത്രം വായിക്കുകയും ചെയ്യും. നല്ല ജീവിതം കഴിക്കണമെ
ന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന സകലരും സൽഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പാരായണത്തിൽ
പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. സന്മാർഗ്ഗത്തിനും സത്യവിശ്വാസത്തി
നും വിരോധമായ പുസ്തകങ്ങൾക്കും പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും
ധാരാളം പ്രചാരം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്ര
ത്യേകം ശ്രദ്ധപതിയ്ക്കണം. വിശ്വാസത്തിനും സന്മാർഗ്ഗത്തിനും
വിരുദ്ധമായവയെ പ്രതിവാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചാൽ
നടത്ത ചീത്തയാകും; സത്യവിശ്വാസം നഷ്ടമാകും. സൽഗ്ര
ന്ഥങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടമതഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചാൽ ജീവിതം കൂടു
തൽ ശ്രദ്ധമാകും; വിശ്വാസം വർദ്ധിക്കും. വളരെ പ്രധാന
പ്പെട്ട ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പിന്നാലെ കൂടുതൽ വിവരിക്കുന്ന
താണ്.

6. നിരന്തരമായ സൂക്ഷ്മം.

വിശേഷമായ വിളവെടുപ്പിനെ വാഞ്ഛിക്കുന്ന കർഷകൻ
നിലം സജ്ജീകരിച്ചു, വേണ്ടവിധം നനച്ചു നല്ല വിത്തുവിതച്ചാൽ
മാത്രം പോരാ; വേലി കെട്ടി കളകൾ പറിക്കയും സൂക്ഷിക്കയും
വയലിനെ സദാ കാത്തു കൊണ്ടിരിക്കയും വേണം. പുണ്യാഭ്യാസ
ത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഉത്സാഹവും പ്രയത്ന
വും തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകണം. ഒരു ചീത്ത വിചാരം ഉണ്ടായാ
ൽ ഉടനെ അതിനെ തള്ളിക്കളയണം. പുണ്യാഭ്യാസത്തിനുപ്രതി
കൂലമായ പരിതസ്ഥിതികളിൽ നിന്നു അകന്നിരിക്കുവാൻ സ
ദാ ശ്രദ്ധിക്കണം. സർവ്വോപരി തന്റെ സൽഗുണങ്ങൾ പോ
ഷിക്കുന്നതിനും ദുർഗുണങ്ങൾ ശോഷിക്കുന്നതിനും എപ്പോഴും
ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയുംവേണം. വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും ദുഷ്ടമന
സ്യനിൽനിന്നും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുള്ളവലിയ വിപത്തുകളെക്കുറിച്ചു
മുൻകരുതലോടുകൂടിയിരിക്കണം. ദൈവവരത്തിനുവേണ്ടി തുട
ർച്ചയായി പ്രാർത്ഥിക്കണം. നന്മയിൽ സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നതി
നുവേണ്ട എല്ലാ പ്രതിവിധികളും പ്രയോഗങ്ങളും സ്വീകരിക്ക
ണം. ഇവയും ഇവപോലെയുള്ള മറ്റു സംഗതികളും ശ്രദ്ധിക്കു
ന്ന ഒരുവൻ ഉപര്യുപരി പുണ്യത്തിൽ നിശ്ചയമായും വർദ്ധിക്കാ
തിരിക്കയില്ല.

അദ്ധ്യായം ൨.

ബാല്യത്തിൽപുണ്യാഭ്യാസത്തിന്റെആവശ്യകതയുംമുറയും.

വിത്തിന്നു ഒരു കാലമുണ്ട്. കാലം തെറ്റിയാൽ കൃഷിപിഴ ച്ചും. അതുപോലെ പുണ്യാഭ്യാസത്തിനും അനുകൂലപ്രതികൂല പ്രായഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. അതിനുള്ള അനുകൂലപ്രായഘട്ടം ബാല്യമത്രെ. അപ്പോൾ ആത്മാവു കൃഷിനിന്നു പ്രകൃത്യാ ഉപയുക്തമായ വയൽപോലെയാണ്. പാപങ്ങളാലും ദുർഗ്രഹങ്ങളാലും അതു ഉറച്ചുകയോ അതിൽ കല്ലും കട്ടയും ഉണ്ടാകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. പാപകരമായ ലൌകികവിചാരങ്ങൾ ബാലഹൃദയത്തെ ബന്ധിക്കാറില്ല. പാപങ്ങളിൽ ബാലൻ താഴ്ങ്ങിയിട്ടില്ല. പ്രതിബന്ധമോ കാലവിളംബമോ ക്ലേശമെന്നിയെ ബാലനു പുണ്യാഭ്യാസങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാം. ദൈവഭക്തി അവനു വലിയ പ്രയാസംകൂടാതെ പരിചയിക്കാം. മെഴുകുപോലെ മൃദുവാകുന്ന ബാലന്റെ ആത്മാവു. അതിൽ പുണ്യവാന്മാരുടെയും, ദേവമാതാവിന്റെയും ഈശോമ്ശിഹായുടെ തന്നെയും ചായകൾ എളുപ്പത്തിൽ പതിയുന്നു. ചെറുപ്രായത്തിൽ ധാരണാശക്തി വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. അക്കാലത്തെ പരിചയങ്ങൾ മിക്കവാറും മരണപര്യന്തം നീണ്ടുനിൽക്കുകയും ചെയ്യും. ചെറുപ്പത്തിൽ ശീലിക്കുന്ന നന്മയും തിന്മയും പ്രായേണ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നിലനില്ക്കുന്നതായിട്ടാണല്ലോ കണ്ടുവരുന്നതു്. ബാല്യത്തിലെ തഴക്കങ്ങൾ വാർദ്ധക്യത്തിലും നീണ്ടുനിൽക്കുമെന്നു വേദപുസ്തകത്തിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബാല്യത്തിൽ സൽസ്വഭാവിയായിരുന്നവനു കാലാന്തരത്തിൽ വഴി തെറ്റിയാൽ തന്നെയും തിരുത്താൻ കഴിയും. എന്നാൽ ബാല്യം മുതൽക്കെ ദുർവ്വൃത്തനായ ഒരുവനു വാർദ്ധക്യത്തിൽ സ്വഭാവസംസ്കരണം സാധിക്കുന്നതത്രെ എളുപ്പമല്ല. പ്രത്യേകമായ ദൈവാനുഗ്രഹം ക്ലേശംകൂടാതെ അങ്ങനെയുള്ളവനു മാനസാന്തരം സാദ്ധ്യമല്ല. പുത്തൻകുടത്തിൽ ഒഴിക്കുന്ന തൈലത്തിന്റെ മണം അതു സുഗന്ധമായിരുന്നാലും ശരി, ദുർഗന്ധമായിരുന്നാലുംശരി കുടം ഉടഞ്ഞാൽപോലും കഷണങ്ങൾക്കുള്ളതായിട്ടാണല്ലൊ കണ്ടുവരുന്നതു്. മിക്കവാറും ഇതുപോലെതന്നെ ഒരുത്തന്റെ ആദ്യതഴക്കങ്ങൾ ആജീവനാന്തം നിലനിൽക്കുന്നു.

ബാല്യത്തിൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരുവൻ ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുപോയി എന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ അപ്പോൾതന്നെ അനുതപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവനു അവയിൽ നിന്നു മോചനം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയും. അവയിൽ അവൻ താഴ്ന്നിയിരിക്കയില്ല. ഒരു ചെടിയെ പിഴുതുകളയാൻ പ്രയാസം കുറവാണല്ലോ. എന്നാൽ അതുവളർന്നു വൻവൃക്ഷമാകാൻ അനുവദിച്ചാൽ അതിനെ വളരെബുദ്ധിമുട്ടിവെട്ടിമുറിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ എന്നുവരും. അങ്ങനെ തന്നെ ബാല്യത്തിൽ താഴ്ന്നിയ ശീലങ്ങൾ പിന്നീടു പരിഹരിക്കുക എന്നുവന്നാൽ വളരെ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവരും.

ആദ്യഫലങ്ങളും കടിഞ്ഞൂൽ സന്താനങ്ങളും തനിക്കുതന്നെവയ്ക്കണമെന്നു ദൈവം കല്പിച്ചിരുന്നതായി പഴയനിയമത്തിൽ കാണുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ മനുഷ്യന്റെ ആദ്യ പ്രവൃത്തികൾ തനിക്കുള്ളവ ആയിരിക്കണമെന്നു ദൈവം അവശ്യപ്പെടുന്നു. ബാല്യത്തിലെ നിർമ്മലത, വിനയം, നിഷ്കപടത എന്നിവയോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ദൈവത്തിനു് എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ടവയാണ് ചെറുപ്പം മുതലേ ദൈവത്തെ സേവിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഉപയ്യുപരി പുണ്യത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു മഹാ വിശുദ്ധന്മാരായി തീർന്നിട്ടുള്ളതായി നാം അറിയുന്നു. വിശുദ്ധന്മാരായ യൗസേപ്പു്, ദാവീദ്, ലൂയീസു്, സ്റ്റനിസ്ലാവോസു മുതലായവർ ഇതു പ്രസ്താവനയെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. ബാല്യംമുതലേയുള്ള ദൈവഭക്തിശ്രേഷ്ഠ മനുഷ്യനു പരമപ്രയോജനമുള്ളതാണെന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. തന്നിമിത്തം അല്പം അസൗകര്യങ്ങളെയും പ്രയാസങ്ങളെയും അവഗണിച്ചു ബാലികാബാലന്മാർ പുണ്യാഭ്യാസത്തിനു് ഒരുങ്ങുന്നപക്ഷം അതിന്റെ ഭാവിഫലം ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടവും ഉപയോഗപ്രദവും ആയിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ബാല്യം മുതൽതന്നെ പുണ്യങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങിയാൽ ജീവിതാന്ത്യത്തോടുകൂടി അങ്ങനെയുള്ളവൻ സംഖ്യയില്ലാത്തപുണ്യങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുമെന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവന്റെ സമ്മാനം അതിരില്ലാത്തതായിരിക്കുമെന്നുമുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഒരുവയൽ പതിവായി കൃഷിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ അതിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ധാന്യത്തിന്റെ വിലകണക്കാക്കിയാൽ അതുവളരെ വലിയ ഒരു തുക ആയിരിക്കുമല്ലോ. തരിശായി കിടക്കുന്ന ഭൂമികൊണ്ടു് ആക്കം ഒരു പ്രയോ

ജനവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതിന്റെ ഉദാസീനനായ ഉടമസ്ഥൻ പരമാത്മത്തിൽ ശിക്ഷാർഹനാണ്. അതുപോലെതന്നെ യാതൊരു പുണ്യവും ചെയ്യാതെ തന്റെ ജീവിതത്തേ കേവലം തിരുഭൂമിയായികിടക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നവനും നിത്യനരകത്താൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടും. ഈ ശിക്ഷയിൽ നിന്നൊഴിയാനായി ബാലന്മാർ സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടി പുണ്യാഭ്യാസം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ആറേഴവയസ്സുമുതൽ അതായതു നന്മതിന്മ മനസ്സിലാക്കുന്ന പ്രായംമുതൽ പന്ത്രണ്ടു വയസ്സാകുന്നതുവരെയുള്ള പ്രായത്തിൽ കുട്ടികൾ മിക്കവാറും വിനോദിച്ചും മുരുക്കും ചില വേലചെയ്തും ജീവിക്കേണ്ടതാണെന്നു പൊതുവെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ധരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ നടത്തയെ നിയന്ത്രിക്കാതെ സ്വന്തഇഷ്ടമനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ വിട്ടുകളയുന്നു. ഇതു് എത്രയും വലിയ വിപത്താണ്. തന്നിമിത്തം ഒട്ടുവളരെ കുട്ടികൾ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചുപോകുന്നു! നേരെ വളർന്നുവരണമെന്നു കഷ്ടകൻ വിചാരിക്കുന്ന മരങ്ങളെ ചെടിആയിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ അയാൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. വളർന്നുവരുമ്പോൾ നല്ലവരായിരിക്കണമെന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ബാലികാബാലന്മാരുടെമേൽ അതുപോലെ നിയന്ത്രണം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കുട്ടികൾക്കു ധാരണാശക്തി ഉണ്ടായിതുടങ്ങിയാൽ അവർക്കു ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞുസേവിക്കുന്നതിനു കടമയുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു പാപമാണ്. ആദ്യമാദ്യം ആ പാപം ലഘുവായിരിക്കാം. വളർന്നുവരുന്നതിനോടുകൂടി അതു ഘനമായ പാപംതന്നെ ആയിത്തീരും. സന്താനങ്ങളുടെ ജീവിതപുരോഗമനത്തിനു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സഹായപ്രധാനമായ മുമതലയാണ്. കുറ്റമായ വിധത്തിൽ ഉപേക്ഷ കാണിക്കുന്ന കാരണവന്മാർ വലിയപാപം പിഴയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബാലികാബാലന്മാരെ വളർത്തുന്നതു സംബന്ധിച്ചു ചില പ്രധാന സംഗതികൾ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

1. മതപഠനം.

വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വേദപാഠങ്ങൾ, ജപങ്ങൾ മുതലായവ അഭ്യസിപ്പിക്കണം. ഇവ പഠിക്കാതിരുന്നാൽ സ്വ

ഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എങ്ങനെ അറിയും? അറിയാതെ എങ്ങനെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കും? പരമാനന്ദം പ്രാപിക്കുന്നതിനു തിന്മ ഉപേക്ഷിച്ചു നന്മ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണല്ലൊ. എന്നാൽ താൻ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന തിന്മകൾ ഏവയെന്നും അനുസരിക്കേണ്ടുന്ന നന്മകൾ ഏവയെന്നും ശരിയായി അറിയാതെ ഈ അന്ത്യം പ്രാപിക്കുക സുസാദ്ധ്യമല്ല. ഇവയാകട്ടെ ശരിയായ വേദപാഠാഭ്യാസത്തിൽനിന്നു മാത്രമെ പ്രാപിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. അതിനാൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ ദുഷ്ടരാകാതെ ശിഷ്ടരാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവരും ചെറുപ്രായത്തിൽതന്നെ അവരെ വേദകാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതും പള്ളികളിലും സ്കൂളുകളിലും നിന്നും നടത്തപ്പെടുന്ന വേദപാഠക്ലാസുകളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. മതപഠനം കുട്ടികളുടെ സർവപ്രധാനമായ ധർമ്മമാണ്. ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുന്നതിനും അവിടുന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയ ഏകസത്യമതം അറിഞ്ഞു് അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും ഈ മതപഠനം അവശ്യം ആവശ്യമാണല്ലൊ. മതപഠനം എത്ര അധികമാണൊ അത്ര പൂർണ്ണമായിരിക്കും മതപരമായ ജീവിതവും. വിശിഷ്യ ബാല്യപ്രായത്തിൽ മതപഠനം നടത്തിയിട്ടുള്ളവരുടെ വിശ്വാസം ആജീവനാന്തം സ്ഥിരവും അനുസൃതം പ്രയോഗികവും ആയിരിക്കും. വൈദികന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ യഥായോഗ്യം മനസ്സിലാക്കുവാനും അവിശ്വാസികളുടെയും അന്ധവിശ്വാസികളുടെയും ആക്ഷേപങ്ങൾക്കെതിരായി തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിവന്നാൽ അവർക്കു കഴിയുന്നു. ബാല്യത്തിൽ മതപഠനം നടത്തിയിട്ടില്ലാത്തവർക്കു വൈദികരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ യഥായോഗ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. അവിശ്വാസികളുടെയും അബദ്ധവിശ്വാസികളുടെയും ആക്ഷേപങ്ങൾക്കെതിരായി തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിവന്നാൽ അവർക്കു സമാധാനം നൽകുന്നതിനും സാധിക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവരുടെദുഷ് പ്രബോധനങ്ങളാൽ വശീകരിക്കപ്പെട്ടവിശ്വാസംപോലും വെടിഞ്ഞെന്നു വന്നേയ്ക്കാം. അവർ ആദ്ധ്യാത്മികാന്ധതയാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുന്നതും തന്നിമിത്തം പാപമയമായ ജീവിതം നയിക്കുവാനിടയാകുന്നതും സാധാരണമത്രെ. കുട്ടികൾ വേദപാഠങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതും വൈദികന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കുന്ന

തും കുറച്ചു നാൾ മതി എന്നു വിചാരിക്കരുത്. എഴുത്തും വായനയും കണക്കും കുട്ടികൾ എത്രകൊല്ലം പഠിക്കുന്നു! നിത്യസത്യങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ ഏതാനും മാസങ്ങൾ മതി എന്നു വയ്ക്കുന്നതു് ഉചിതമല്ല. അതിനുവേണ്ടി ചെലവിടുന്നതും ആയുസ്സിൽ ചുരുങ്ങിയ മണിക്കൂർ സമയമാണെന്നാണും. അതുകൊണ്ടു ദീർഘകാലത്തേക്കു ഞായറാഴ്ചതോറും വേദപാഠങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കുട്ടികളെ നിയോഗിക്കുകതന്നെവേണം. ജപങ്ങൾ പഠിക്കാതെ എങ്ങനെ സ്രഷ്ടാവിനെസ്തുതിക്കുയും ആവശ്യങ്ങൾ അങ്ങയോടു അപേക്ഷിക്കുയുംചെയ്യും? വേദപാഠങ്ങളും ജപങ്ങളും അറിയാത്തവർ പരമാർത്ഥത്തിൽ അജ്ഞാനികൾക്കു തുല്യരാണു്.

എല്ലാ ദിവസം കാലത്തും വൈകുന്നേരവും ഭക്ഷണത്തിനു മുൻപും പിൻപും മറും ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ ഏതു പ്രായത്തിലും സത്യവിശ്വാസികൾക്കു കടമയുണ്ടു്. ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുവാനും, അങ്ങുന്നു ചെയ്യുന്ന ഉപകാരങ്ങൾക്കു കൃതജ്ഞത കാണിക്കുവാനും, ചെയ്തുപോയ കുറ്റങ്ങൾക്കു പൊറുതി അപേക്ഷിക്കുവാനും, ആത്മാവിനും ശരീരത്തിനും വേണ്ട അനുഗ്രഹങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കുവാനും ഉള്ള കടമയെ ചെറുപ്പംമുതൽക്കുതന്നെ നിവൃത്തിച്ചു തുടങ്ങേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ കുട്ടികളെ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ട ഭാരം കാരണവന്മാരുടേതാണു്. ശിശുക്കൾക്കും പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ കഴിയുമല്ലൊ. നിർമ്മലരും നിഷ്കപടരുമായ അവരുടെ പ്രാർത്ഥന ദൈവം എത്രയും വലിയ സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കയും അവർക്കു അനുഗ്രഹങ്ങൾ ധാരാളം വർഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

2. സഭാകല്പനകളുടെ അനുസരണം.

നമ്മുടെ മനസ്സിലാക്കുന്ന പ്രായംമുതൽ ഞായറാഴ്ചകളിലും കടമുള്ള തിരുനാളുകളിലും മുഴുവൻ കുർബാന കാണുവാനും വേദോപദേശക്ലാസുകളിൽ സംബന്ധിക്കുവാനും കുട്ടികൾക്കു കടമയുണ്ടു്. ഈ കല്പനയെ കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു നിവൃത്തിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാരം മാതാപിതാക്കന്മാരുടേതാണു്. വളരെ കുട്ടികൾ അജ്ഞതയാലും മടിയാലും ഈ കടമ നിവൃത്തിക്കാതിരിക്കുന്നു. ഞായറാഴ്ചയും കടമുള്ള തിരുനാളുകളിലും കുട്ടികൾ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു കുർബാന കാണാതിരിക്കുന്നതു് അ

ജ്ഞതകൊണ്ടായാൽ ലാഘവും മടികൊണ്ടായാൽ ഘനവും ആയ പാപമാണ്. കർബാന ഭക്തിയോടുകൂടി കാണുവാൻ കുട്ടികൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. പട്ടക്കാരൻ കർബാന ചൊല്ലുമ്പോൾ കുട്ടികൾ കളിക്കാതെയും സംസാരിക്കാതെയും സൂക്ഷിക്കണം. വെള്ളിയാഴ്ചകളിലും നോമ്പുകാലത്തും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട മറ്റുദിവസങ്ങളിലും വിലക്കപ്പെട്ട ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുവാനും നന്മതിന്മ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള കുട്ടികൾക്കും കടമയുണ്ട്. ഇരുപത്താമ്പുവയസ്സാകുന്നതുവരെ ഒരു നേരം നോൽക്കാനേ കടമയില്ലാത്തുള്ളു.

നന്മതിന്മ തിരിച്ചറിയുന്നതു മുതൽ തന്നെ കുട്ടികൾക്കു ആണ്ടിലൊരിക്കലെങ്കിലും കുമ്പസാരിക്കാനും കർത്താവിനെ കൈക്കൊള്ളുവാനും കടമയുണ്ട്. പ്രായമായില്ലെന്ന വിചാരത്തോടുകൂടി കുട്ടികളുടെ കുമ്പസാരത്തെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ പാടില്ല. ഈ പ്രായത്തിൽ കുമ്പസാരമെന്തിനെന്നും കുമ്പസാരിക്കാൻ തക്ക പാപങ്ങൾ കുട്ടികൾക്കെന്തെന്നും ചിലർ ചോദിക്കാറുണ്ട്. മനുഷ്യർ ജന്മനാ തിന്മചെയ്യുവാനുള്ള പ്രലോഭനമുള്ളവരാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അക്കൂട്ടർ വിസ്മരിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ കളവുപറയുന്നതും, കാരണവന്മാരെ ധിക്കരിക്കുന്നതും, കൂട്ടുജനങ്ങളെ പരിഹസിക്കുന്നതും പതിവാണ്. അവരുടെ ഇങ്ങനെയുള്ള കുചേഷ്ടിതങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ഘനമായ പാപമായെന്നും വരാം. അങ്ങനെ ഘനമായ പാപത്തിലുൾപ്പെടുന്ന കുട്ടികൾ ആ നിലയിൽ തന്നെ നിൽക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നതു് ആശാസ്യമാണോ? കുട്ടികൾ ശാരീരികമായി രോഗാധീനരാകുമ്പോൾ എത്രയും വേഗത്തിൽ അവരെ ചികിത്സിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ അവർ ആത്മീയമായി രോഗാധീനരാകുമ്പോഴും ദിവ്യൗഷധം നൽകി സുഖപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ധാരാളം ബാലികാബാലന്മാർ മരിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ ഘനമായ പാപത്തോടുകൂടി മരണം പ്രാപിച്ചു നിത്യശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയരാകാൻ ഇടവരുത്തുന്നതു് എത്ര വലിയ അപരാധമാണ്. ആ രോഗ്യത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുമ്പോൾ കുമ്പസാരിക്കാൻ അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കുട്ടികൾ എങ്ങനെ മരണക്കിടക്കയിൽവച്ചു് അതു ചെയ്യും? അതുകൊണ്ടു നന്മതിന്മ തിരിച്ചറിയുന്നതിനോടുകൂടി കുട്ടികൾ കുമ്പസാരിച്ചു തുടങ്ങണം.

3. അനുസരണവും പുണ്യാഭ്യസനവും.

ശൈശവം മുതൽക്കുതന്നെ കാരണവന്മാരെ അനുസരിക്കുന്നതിനും അവരുടെ നിയോഗാനുസരണം ചില ചില്ലറ വേലകൾ ചെയ്യുവാനും കുട്ടികളെ ശീലിപ്പിക്കണം. ഈ കാര്യത്തിൽ ഈശോമിശിഹാ തന്നെ കുട്ടികളുടെ മാതൃക ആയിരിക്കുന്നു. അവിടുന്നു ശൈശവം മുതൽതന്നെ തന്റെ മാതാവിനേയും വളർത്തുപിതാവിനേയും പൂർണ്ണമായി അനുസരിച്ചുവന്നിരുന്നതുകൂടാതെ പ്രയാസമേറിയ വേലകൾ പോലും നടത്തിവരികയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനാൽ കുട്ടികൾ ഇതിൽ മിശിഹായേ അനുകരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗുരുജനങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി അനുസരിച്ച്, ഒരിക്കലും അവരോട് കോപിക്കയോ അവരെ ധിക്കരിക്കയൊ ചെയ്യാതെ അവരുടെപ്രീതിക്കു പാത്രമാകാനും കുട്ടികൾ പ്രയാസപ്പെടണം.

ബാലികാ ബാലന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും കാരണവന്മാരുടെ ഗാഢമായ ശ്രദ്ധപതിയേണ്ടതാണ്. ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസത്താൽ ആത്മീയമായും അനേക നന്മകൾ കൈവരുന്നു. വിശിഷ്യ മാനമായ ഉപജീവനമാർഗ്ഗത്തിനും അതു അവസരം നൽകും. തക്കകാലത്തു തക്ക വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാത്തവർ ആജീവനാന്തം മൂഢരായും നിർഭാഗ്യരായും ജീവിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി തീരുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നതു്.

ഈശോമിശിഹായെ മാതൃകയാക്കി ഒരു സംഗതി സാക്ഷാൽകരിക്കുവാൻ കുട്ടികളുടെയും കാരണവന്മാരുടെയും സംയുക്തമായ ശ്രമം ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. അവിടുന്നു ഉത്ഭവം മുതൽ തന്നെ സർവ്വജ്ഞാനി ആയിരുന്നെങ്കിലും മനുഷ്യർക്കു മാതൃകയാകുവാൻവേണ്ടി പ്രായത്തിലെന്നപോലെ ജ്ഞാനത്തിലും വളർന്നുവന്നു എന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ബൈതങ്ങളും പ്രായത്തിലെന്നപോലെ ജ്ഞാനത്തിലും പുണ്യത്തിലും പാനത്തിലും അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കണം. എന്നാൽ അവർ മരണാനന്തരം നിത്യസമ്മാനം പ്രാപിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഇഹത്തിൽവച്ചുപോലും തങ്ങൾക്കും തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവർക്കും വിശിഷ്യ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും വലിയ സന്തോഷസംതൃപ്തികൾക്കു കാരണമാകുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം ൧.

പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം.

ജീവിതത്തിലെ സവ്വപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമാണ് പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം. അതു യഥാവിധി നിവ്വഹിക്കുന്നതിനു സവ്വാത്മനാ പരിശ്രമിക്കുതന്നെവേണം. ഒരു രാജാവു നമ്മുടെ ഗൃഹത്തിൽ എഴുന്നള്ളുകയാണെങ്കിൽ നാം അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ എത്രവലിയ സജ്ജീകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതാണ്. വഴി വെടിപ്പാക്കി, വെള്ളമണൽ വിതറി, തോരണങ്ങൾ തൂക്കുന്നു. മുറ്റത്തു പൂപ്പന്തൽ ഉണ്ടാക്കി അലങ്കരിക്കുന്നു. ഗൃഹത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ഒരുക്കങ്ങൾ ബഹുകേമമായിരിക്കും. വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ എഴുന്നള്ളിവരുന്ന ഈശോമിശിഹാ രാജാക്കന്മാരുടെ രാജാവാകുന്നു. അവിടുന്നു സൃഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ സവ്വശക്തൻ ആകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള അവിടുന്നു എഴുന്നള്ളിവരുമ്പോൾ ആത്മാവിനെ അനേകപുണ്യങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കുവാൻ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

1. നടത്തേണ്ടതെപ്പോൾ?

ഈശോമിശിഹായെ വിശുദ്ധ കുർബാന വഴിയായി കൈക്കൊള്ളുന്നതു് എത്രയും വലിയ അഭിമാനത്തിനും ആനന്ദത്തിനും കാരണമാണെന്നുള്ളതു് ആദ്യംതന്നെ പയ്യാലോചിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ സ്വീകരണം ജീവിതത്തിൽ സവ്വപ്രധാനമായ സംഭവമെന്നുള്ള സത്യത്തെ വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കാതെ അതിന്റെ ഔന്നത്യം വിലമതിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. വിശുദ്ധ കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിനു തീണ്ണമായ ആശ ഉണ്ടാക്കി അതിനെ ഉപയ്യുപരി പോഷിപ്പിക്കണം. നന്മതിന്മ തിരിച്ചറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ ഉടനെ കുട്ടികൾ വിശുദ്ധകുർബാന കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. ഈ പ്രായംകഴിഞ്ഞിട്ടും ഒരു കുട്ടി കുർബാന കൈക്കൊള്ളാതിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്റെ കുറ്റം മാതാപിതാക്കന്മാർക്കാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആ പ്രായത്തിൽതന്നെ കുട്ടികളുടെ ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം നടത്തിക്കുവാൻ കാരണവ

ന്മാർ ഇടവക വികാരിയുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി സഫലമായി ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സേവിക്കുന്നതിനും കഴിവുണ്ടായിരിക്കുകയും പാപം ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഈശോമിശിഹായെ നിർമ്മല ഹൃദയങ്ങളിൽകൈക്കൊള്ളുന്നതും മ്ശിഹായുടെ ഭരണം ആരംഭിക്കുന്നതും വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണല്ലൊ.

2. ഇരുവിധ ഒരുക്കങ്ങൾ.

വിശുദ്ധ കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ആത്മീയവും ശാരീരികവും ആയ ഒരുക്കങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കി രണ്ടും ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. അതു സംബന്ധിച്ച ജപങ്ങളും മറ്റു പ്രബോധനങ്ങളും മന:പാഠമാക്കണം. വിശിഷ്യ വൈദികരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. വിശുദ്ധകുർബാന വഴിയായി നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ എഴുന്നള്ളിവരുന്ന ഈശോമിശിഹായുടെ മഹത്വം, ദയ, സ്നേഹം പരിശുദ്ധത മുതലായവയെകുറിച്ചും താൻ നമുക്കു നൽകുന്ന നിരവധി നന്മകളെ കുറിച്ചും ദീർഘമായി ധ്യാനിക്കേണ്ടതുമാണ്.

ആത്മീയ ഒരുക്കം.

ആത്മാവിന്റെ ശുദ്ധതയാണ് വിശുദ്ധകുർബാനയുടെ സ്വീകരണത്തിനു അവശ്യം അവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ജനനംമുതൽ പത്തുപ്രമാണങ്ങൾക്കും തിരുസഭയുടെ കല്പനകൾക്കും സ്വന്തകടമകൾക്കും വിരോധമായി ചെയ്തുപോയ എല്ലാപാപങ്ങളെയും ആത്മശോധനചെയ്തു മനസ്സിലാക്കി അവയെപ്പറ്റിയുള്ള പരമാർത്ഥമായ പശ്ചാത്താപത്തോടും മേലിൽ ഒരിക്കലും അവയിലൊന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥിരപ്രതിജ്ഞയോടും കഴിയുന്നവിധത്തിൽ വിവരമായി യാതൊന്നുംമറയ്ക്കാതെ അവ പട്ടക്കാരനെ അറിയിച്ചു മോചനാനുഗ്രഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. നല്ലകുമ്പസാരത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ആനന്ദം എത്രയെന്നും എത്ര വലിയതെന്നും മിക്കവരും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലൊ. എന്നാൽ മനസ്സുപാപംക്രുടാതെയും, മേലിൽ പിഴക്കയില്ലെന്ന പ്രതിജ്ഞകൂടാതെയും ഓർമ്മിക്കുന്ന എല്ലാപാപങ്ങളും പട്ടക്കാരെ അറിയിക്കാ

തെയും ചെയ്യുന്ന കുമ്പസാരവും തുടർന്നു നടത്തുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണവും ഭയങ്കരമായ ദൈവദ്രോഹമാകുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവന്റെ ഹൃദയം അശുദ്ധവും, പിശാചിന്റെ വാസസ്ഥാനവും ആകയാൽ, അതിൽ മിശിഹായെ സ്വീകരിക്കുന്നതു തന്നെ പിശാചിനു ഒറിക്കൊട്ടുകയും, തന്നെ അവമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നതുപോലെയാണ്. ഈ വിധദ്രോഹംചെയ്യുന്നവൻ സന്തോഷത്തിനും ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുംപകരം നിരാശയും ദൈവശിക്ഷയും പാത്രീഭവിക്കുന്നു. അയോഗ്യമായ ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം ചിലപ്പോൾ അപകടമരണത്തിനുപോലും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഒരിക്കലും അയോഗ്യമായി വിശുദ്ധ കുർബാന കൈക്കൊള്ളരുതു്. ചാവുദോഷത്തോടുകൂടി വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളുന്നതിനെപ്പറ്റി വി. പൌലോസു ശ്ലീഹാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭയങ്കര വാക്കുകൾ നാം സദാ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. "അയോഗ്യമായി ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കയും ഈ കാസായിൽ നിന്നു കുടിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ കർത്താവിന്റെ ശരീരവും രക്തവും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കുറ്റക്കാരാകുന്നു. വിവേചനം കൂടാതെ അയോഗ്യമായി കർത്താവിന്റെ ശരീരവും രക്തവും ഭക്ഷിക്കയും കുടിക്കയും ചെയ്യുന്നവൻ സ്വന്തം വിധിയെ ഭക്ഷിക്കുന്നു."

പുറമെയുള്ള ഒരുക്കം.

ശാരീരികമായ ഒരുക്കവും ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിനു പൊതുവായും പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിനു പ്രത്യേകമായും വേണ്ടതാകുന്നു. ആദ്യംതന്നെ പാതിരാത്രി മുതൽ വി. കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നതുവരെ പൂർണ്ണമായ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കണം. അതായതു യാതൊരു ഭക്ഷണസാധനമോ പാനീയമോ തിന്നുകയോ കുടിക്കയോ ചെയ്യുകൂടാ. ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്ന കുട്ടി കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ വെടിപ്പായി വസ്ത്രധാരണംചെയ്തിരിക്കണം. മിതമായ വിധത്തിൽമോടിയായിരിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. എന്നാൽ വളരെ വിലകൂടിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കയോ വളരെ ആഭരണങ്ങൾ അണിയുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കയാണു നന്നു്. സുപ്രധാനമായ അലങ്കാരങ്ങൾ പുണ്യങ്ങൾ ആയിരിക്കണം. വിരക്തി, അടക്കം, ശാന്തത വിനയം, ക്ഷമ, അനുസരണം, ദൈവസ്നേഹം, പരസ്നേ

ഹം, ഭക്തിമൂതലായ പുണ്യങ്ങൾ കഴിയുന്നതും ക്രൂടതലായി നേടുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവകൊണ്ടുള്ള അലങ്കാരം അമിതമായേക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഇവ എത്ര അധികം ഉണ്ടായിരിക്കുമോ അത്ര അധികമായിരിക്കും ഈശോമിശിഹായുടെ ആനന്ദം. ഇങ്ങനെയുള്ള അലങ്കാരം പ്രഥമദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം നടത്തുന്ന ഒരു ദിവസത്തേക്കുമാത്രമല്ല പ്രത്യുത ആജീവനാന്തം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

3. സ്വീകരണത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും.

ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുൻപേ പല പ്രകരണങ്ങളും നാം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സത്യദൈവവും സത്യമനുഷ്യനും ആയിരിക്കുന്ന ഈശോമ്ശിഹാ വി. കുർബാനവഴിയായി നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥമായി എഴുന്നള്ളിവരുന്നു എന്നു വിശ്വസിച്ചു വിശ്വാസപ്രകരണമാണ് ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു്. അനന്തരം തന്നെ ആരാധിക്കയും തന്റെ സന്നിധിയിൽ എളിമയോടുകൂടി സ്വയം താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യണം. കഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തിൽ തന്നെ പല വിധത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചതിനെപ്പറ്റി പരമാർത്ഥമായി അനുതപിച്ചു മോചനം അപേക്ഷിക്കയും ഈശോമ്ശിഹായെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചതിൽ നിർവ്യാജം ആനന്ദിക്കയും എത്രയുംവേഗത്തിൽ തന്നെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനു ആശിക്കയും വേണം. അനന്തരം വിശുദ്ധകുർബാന സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ സത്യമനുഷ്യനും സത്യദൈവവും ആയ ഈശോമിശിഹായെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന പൂർണ്ണ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ദിവ്യസാന്നിദ്ധ്യത്താൽ നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ചതിനു ദൈവത്തമ്പുരോട്ടും പുണ്യാത്മാക്കളോടും ഒരുമിച്ചു തന്നെ ആരാധിക്കയും തന്നോടു കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കയും നമ്മുടെ അയോഗ്യതയെ ഏറ്റു പറകയും വേണം. ഈശോമിശിഹാ തന്നെത്തന്നെ നമുക്കു നൽകിയിരിക്കയാൽ നമ്മെത്തന്നെ ഈശോമിശിഹായ്ക്കു നാം സമർപ്പിക്കണം. ജീവപര്യന്തം തന്നെ സ്നേഹിക്കുമെന്നും സേവിക്കുമെന്നും പ്രതിജ്ഞചെയ്യണം. അജ്ഞാനികളുടെയും പതിതരുടെയും പാപികളുടെയും മാനസാന്തരത്തിനായും, തിരുസഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായും, ശുദ്ധീകരാത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കായും ആ

ത്മിക ലൌകികാധികാരികൾക്കുവേണ്ടിയും, എന്നുവേണ്ടാ നമ്മ
ക്കുതന്നെയും സകല മനുഷ്യക്കും ആവശ്യമായ എല്ലാ അനുഗ്ര
ഹങ്ങളും മിശിഹാ യഥാർത്ഥമായി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ
എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന അതിപ്രധാനമായ ഈ അവസരത്തിൽ
നാം തന്നോടു പൂർണ്ണ ശരണത്തോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതാ
ണ്. മേലിൽ ഒരിക്കലും പിഴക്കയില്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്യുകയും
അതു പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനുള്ള അനുഗ്രഹം പ്രത്യേകമായി
പ്രാർത്ഥിക്കയും വേണം. വിശുദ്ധ കുർബാന കൈക്കൊണ്ടാൽ ഒ
രു നാഴിക– കുറഞ്ഞ പക്ഷം അരനാഴിക– എങ്കിലും ഇങ്ങനെയു
ള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ചെലവഴിക്കേണ്ടതാണ്.

ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്ന ദിവസത്തിൽ കർത്താവു
കാണിച്ച കൃപയെ ഓർത്തു ക്രൂടെക്കൂടെ തന്നെ സ്തുതിക്കയും
തന്നോടു കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കയും വേണം. മാമ്മോദീ
സാ മുങ്ങിയപ്പോൾ ആദ്ധ്യാത്മിക മാതാപിതാക്കന്മാരായ തല
തൊട്ടവർ പ്രതിനിധികളെന്ന നിലയിൽ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയെ
പുതുക്കണം. അതായതു മനുഷ്യന്റെ ജന്മശത്രുവായ പിശാചി
നെയും, ലോകത്തെയും, അതിലെ നിസ്സാര സുഖാനുഭോഗത്തേ
യും, സകല പാപങ്ങളേയും എന്നേക്കും വർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്നതായി
വാശ്വാനം ചെയ്യണം. ജ്ഞാനസ്നാനത്താൽ തന്റെ സന്താന
ങ്ങളായി നമ്മെ ദൈവം സ്വീകരിച്ചിരിക്കയാൽ ദൈവമക്കൾ
ക്ക് ഉചിതമായ വിധം ജീവിക്കാമെന്നും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം.
പുരുക്കത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാന വേളയിൽ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയെ
സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും മുൻപാകെ നവീകരിക്കയും അ
തനുസരിച്ച് എന്നും ജീവിക്കാമെന്നു ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്കയും
വേണം. ദൈവമാതാവിനെ മക്കളായി തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠി
ക്കയും ആ അമ്മയുടെ സഹായത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കയും ക്രൂടിചെയ്യേ
ണ്ടതാണ്.

ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്താൽ ലഭിച്ച അദ്ഭുതപൂ
ർവ്വങ്ങളായ ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ ഒരിക്കലും നഷ്ടമാകാൻ ഇ
ടയാക്കരുതു്. ഇക്കാര്യം സദാ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ഇതിനുവേണ്ടി
പ്രാർത്ഥനയാലും പ്രവൃത്തികളാലും പരിശ്രമിക്കണം. ഇതിനുള്ള
ഉത്തമമായ ഒരു മാർഗ്ഗം ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും പു
തുക്കി അവ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അടിക്കടി ധ്യാ
നിക്കയാണ്.

പ്രഥമദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തോടുകൂടി തന്നെ നമ്മെ പൂർണ്ണക്രിസ്ത്യാനികളാക്കിത്തീർക്കുന്ന സ്ഥൈര്യലേപനം അഥവാ മൻപിലത്തെ ഒപ്പുശുമാക്രുടി സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് എത്രയും നല്ലതാണു്. അങ്ങനെ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ കാലതാമസം കൂടാതെ അതുകൂടി സ്വീകരിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കണം. ഈശോമ്ശിഹായോടുകൂടി പരിശുദ്ധാത്മാവിനേയും സ്വീകരിക്കുന്നതു പുണ്യാഭിവൃദ്ധിക്കു വളരെയധികം സഹായിക്കുമെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

അദ്ധ്യായം ൮.

സുകൃതാഭ്യാസങ്ങൾ.

സാക്ഷാൽ സൗഭാഗ്യം ദൈവസ്നേഹത്തിലും സുകൃതജീവിതത്തിലും ആണല്ലൊ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. യഥാവിധി നിർവ്വഹിച്ച പ്രഥമദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണത്തോടുകൂടി ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ഇതു് അനുഭവിക്കാൻ ആരംഭിക്കുന്നു. ഈ ആനന്ദം തടസ്സവും മുടക്കവും കൂടാതെ അനുഭവിക്കുവാൻ പുണ്യജീവിതത്തെ തുടർന്നു കൊണ്ടുപോയാൽ മതി. ബാല്യത്തിൽ ആണല്ലൊ പുണ്യങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുവാൻ എളുപ്പം. അതുപോലെ തന്നെ പെട്ടെന്നു പാപങ്ങൾ ചെയ്യുപോകുവാൻ ഇടയുള്ളതും അക്കാലത്തുതന്നെയാണു്. വിതച്ച വിത്തു മുളച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ കർഷകൻ തന്റെ വയലിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അപ്പോൾ കളകാലികൾ വയലിൽ കടന്നു മുളയ്ക്കുകയൊ, കഠിനമായ വേനൽ ഉണ്ടായി അതു ഉണങ്ങിപ്പോകയൊ ചെയ്താൽ അവന്റെ പരിശ്രമം പാഴാകുമല്ലൊ. തന്നിമിത്തം അവൻ കളകാലികൾ കടക്കാതെ വയൽ വേലികെട്ടി സൂക്ഷിക്കയും വേനൽ ഉണ്ടായാൽ തേകിയും കോരിയും വയൽ നനയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. അവൻ കാലാനുസരണമായിട്ടുണ്ടാകുന്ന വർഷത്തെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെസ്ഥിരമായപുണ്യജീവിതംനയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനി തിരുസഭയുടെകല്പനകളെ അനുസരിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെ

ടാതെ ഉപദേശങ്ങളെ കൂടി പ്രായോഗികമാക്കണം. അവൻ പ
ലകാര്യങ്ങളും വിശേഷവിധിയായി അനുഷ്ഠിക്കണം.

1. വിവിധ ഭക്തകൃത്യങ്ങൾ.

ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനി മുൻവിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ അ
ദ്യന്തമെ സ്വയപരിശോധനയാൽ സ്വന്തകുറവുകളെ മ
നസ്സിലാക്കി അനുതാപവും ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹവും മൂലം അവയെ
നീക്കേണ്ടതാണ്. മരണം, വിധി, നരകം, മോക്ഷം എന്ന മനുഷ്യ
ന്യങ്ങൾ ഉൾപ്പടെയുള്ള പരമ പ്രധാന വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി
ധ്യാനിക്കണം. പ്രാർത്ഥനയാൽ പുണ്യജീവിതത്തിന് അവശ്യം
ആവശ്യമായ ദൈവാനുഗ്രഹത്തെയും ജ്ഞാനവായനയാൽ അ
തിനു സഹായിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തെയും നേടേണ്ടതാണ്. അവ
ൻ ഞായറാഴ്ചകളിലും കടമുള്ള തിരുനാളുകളിലും കടംതീർക്കുവാൻ
കുർബാന കാണുകയോ മറേറാ മാത്രം ചെയ്യാൽ പോരാ. പട്ടക്കാ
രൻ പള്ളിയിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കി
അതിലെ സാരമായ സദുപദേശങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കാൻ
ശ്രമിക്കണം. വി. കുർബാനയുടെ വാഴ്വു മുതലായി പള്ളിക
ളിലെ തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കണം. നിശ്ചിതദിവസങ്ങളി
ൽ ഉപവസിക്കയും ക്രൂശുരൂപത്തെ ദിവ്യകാരുണ്യം കൈക്കൊള്ള
കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

കഴിയുമെങ്കിൽ പ്രതിദിനം ദിവ്യപൂജ കാണണം. കുർബാ
നയുടെ സമയത്തിൽ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന അ
പേക്ഷകൾ ദൈവം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കയില്ല. പള്ളിയിൽചെ
ന്നു ദിവ്യകാരുണ്യകർത്താവിനെ ദിനംപ്രതി ആരാധിക്കുന്നതും വ
ളരെപ്രയോജനകരമാണ്. അതിനാൽനമുക്കുവേണ്ട എല്ലാനന്മക
ളും നൽകുവാൻവേണ്ടി നമ്മെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സദാ വി.കുർ
ബാനയിൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്ന കർത്താവിനെ ഇടക്കിടെ
ചെന്നുകണ്ടു ആവശ്യമായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുവാൻ
നാം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുതു.

2. കുമ്പസാരം.

ശരീരത്തിൽ പറ്റുന്ന അഴുക്കുകൾ നീക്കിക്കളയുവാൻ
നാം കുളിക്കുന്നു. സ്നാനം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ ദേഹത്തിലെ മാ

ലിന്യം നിമിത്തം നാം രോഗബാധിതരായി മരണം പ്രാപിക്കും. ഇതുപോലെ ആത്മാവിൽപറ്റുന്ന പാപമാലിന്യം നീക്കുവാൻ കുമ്പസാരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കുമ്പസാരമില്ലെങ്കിൽ ആത്മാവിനു് രോഗബാധയും ഒടുവിൽ മരണവും സംഭവിക്കും. കൊല്ലത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലും കുമ്പസാരിക്കേണമെന്നുള്ളതു് തിരുസഭയുടെ കല്പനയാണ്. അതനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ പാപമാകുന്നു. എന്നാൽ പുണ്യജീവിതം നയിക്കുവാൻ കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ കുമ്പസാരിച്ചാൽ പോരാ. മാസത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലും കുമ്പസാരിക്കേണ്ടതാണ്. ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ കുമ്പസാരിക്കുന്നതു് ഉത്തമവുമാണ്. എങ്ങനെയായാലും ഘനമായ പാപം ചെയ്യാൽ ഉടനെ കുമ്പസാരിക്കേണ്ടതാണാവശ്യം. കുമ്പസാരം വല്ലവിധത്തിലും നിവ്വഹിച്ചാൽ പോരാ. അതു് എങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു് സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലും മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ആ നല്ല സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കനുസരിച്ചുതന്നെ കുമ്പസാരിക്കണം. അതു സംബന്ധിച്ചു ഒരു സംഗതിക്കൂടി അറിയേണ്ടതുണ്ടു്. പതിവായി ഒരു പട്ടക്കാരനോടു തന്നെ കുമ്പസാരിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു നന്നു്. അങ്ങനെ ആയാൽ പാപത്തെ നിവാരണം ചെയ്യും പുണ്യത്തെ അഭ്യസിച്ചും ജീവിക്കുന്നതിനു തക്കതായ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനു കുമ്പസാരം കേൾക്കുന്ന പട്ടക്കാരനു കൂടുതൽ സൗകര്യമുള്ളതാണല്ലൊ. വല്ല ഘനമായ പാപവും ചെയ്തുപോയാൽ അതു ചിരപരിചയമുള്ള പട്ടക്കാരനോടു പറയുവാൻ പക്ഷെ ലജ്ജ തോന്നുമായിരിക്കും. യാതൊരു അർത്ഥവുമില്ലാത്ത ഈ ലജ്ജയെ അവഗണിച്ചു പാപസങ്കീർത്തനം ചെയ്യുവാൻ പരിശീലിക്കണം. ഈ കാരണംകൊണ്ടോ മറ്റു വല്ല കാരണവശാലോ കുമ്പസാരത്തിൽ ഒരിക്കലും പാപം മറച്ചുവയ്ക്കരുതു്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു വലിയ ദൈവദ്രോഹവും നരകത്തിലേക്കുള്ള ശീഘ്രഗമനവുമാകുന്നു. പാപാധിക്യത്താൽ ആരും ശരണമില്ലാതാകയും അരുതു്. നമ്മുടെ കർത്താവു് ഈലോകത്തിൽ അഗതനായതു പാപികളെ അന്വേഷിച്ചാകുന്നു. അവർക്കുവേണ്ടി ആകുന്നു അവിടുന്നു കുമ്പസാരമെന്ന ക്രമം ഏർപ്പെടുത്തിയതു്. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ കർത്താവിശോമിശിഹായുടെ അനന്തകാരുണ്യത്തിൽ ആശ്രയിച്ചു നല്ല കുമ്പസാരം ചെയ്യുവാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കണം.

3. ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം.

പാപത്തിൽ നിന്നൊഴിയുന്നതിനും പുണ്യം അഭ്യസിക്കുന്നതിനും ഉള്ള സുപ്രധാനമായ മാർഗ്ഗം ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണമാകയാൽ അടുത്തടുത്തു കുർബാന കൈക്കൊള്ളുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ദിനംപ്രതി ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതു് എത്രയുംനല്ലതാണു്. പരിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ ഈശോമിശിഹാ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നു. തന്നെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ പാപത്തെ ജയിച്ചു പുണ്യം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന ശക്തി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധ കുർബാന യഥായോഗ്യം സ്വീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇതിലേക്കു ആദ്യമായി നല്ലകുമ്പസാരം ചെയ്യുകയും അനന്തരം ദൈവസ്നേഹത്തിലും ഭക്തിയിലും വർദ്ധിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലുകയും മറ്റു പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയും വേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടി പരിശുദ്ധ കുർബാന കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ ഉപയുക്തപരി പുണ്യത്തിൽ വർദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതു പുണ്യവാന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങളാൽ ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്.

4. ദേവമാതാവിനോടും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരോടുമുള്ള ഭക്തി.

ഒരു നല്ലജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു ദൈവമാതാവിനോടുള്ള ഭക്തിയും അവശ്യം ആവശ്യമാണു്. കന്യകമറിയത്തെ നമുക്കു മാതാവായി നമ്മുടെ ദിവ്യനാഥൻ തന്നെ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഈ അമ്മയ്ക്കു നമ്മുടെ പേരിലുള്ള സ്നേഹവും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തിയും അസാമാന്യമാണു്. നാം ഈ മാതാവിന്റെ പ്രത്യേക ഭക്തന്മാരായിരുന്നു പ്രതിദിനം ഈ മാതാവിന്റെ സഹായം അപേക്ഷിക്കണം. പരീക്ഷയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ മാതാവിന്റെ പക്കൽ അഭയം പ്രാപിക്കുവാൻ നാം വിസ്മരിക്കയുമരുതു്. തിരുസഭയുടെ പ്രത്യേകമദ്ധ്യസ്ഥനായ വി. യൗസേപ്പുപിതാവു്, നമ്മുടെ സംരക്ഷണത്തിനു ദൈവത്താൽതന്നെനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാവൽ മാലാഖമാർ, നമ്മുടെ നാമകാരണരായ വിശുദ്ധന്മാർ എന്നിവരോടും നാം പാപത്തെ നിക്കി പുണ്യത്തെ നേടുന്നതിനു വേണ്ട സഹായം പ്രതിദിനം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം.

5. ഭക്ത സഖ്യങ്ങൾ.

ഒരേ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഒന്നിലധികംപേർകൂടി ഒത്തൊരുമിച്ചു ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ആ ഉദ്ദേശ്യം വളരെ എളുപ്പത്തിൽ വിജയകരമാകുന്നതിനിടയുണ്ടല്ലൊ. വിശ്വാസികൾക്കു പുണ്യജീവിതം എളുപ്പമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഈശോമിശിഹായുടെയും ദേവമാതാവിന്റെയും തിരുഹൃദയസഭകൾ, ഉത്തരീയസഭ, ജപമാലസഖ്യം മുതലായ പല സഖ്യങ്ങളും തിരുസഭയിലുണ്ട്. ഇവയിൽ ചേരുന്നതും ഇവയുടെ നിയമങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതും പാപം വർജ്ജിച്ചു പുണ്യജീവിതം നയിക്കുവാൻ വളരെ സഹായിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സഖ്യങ്ങളിൽ സജ്ജന സഹവാസം, സദുപദേശം, ഈശ്വരാനുഗ്രഹങ്ങൾ എന്നിവ ധാരാളമായിരിക്കും. ഇവയുടെ സ്വാധീന ശക്തിയിൽ സദാ ജീവിക്കുന്ന ഒരുവൻ പാപത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞുമാറാതെയും പുണ്യത്തിൽ ഉപര്യുപരി വർദ്ധിക്കാതെയുമിരിക്കുകയില്ല.

അദ്ധ്യായം ൭.

പ്രധാന പുണ്യങ്ങൾ.

സുകൃതാഭ്യാസങ്ങളെപ്പറ്റിയാണല്ലൊ മേൽപ്രതിവാദിച്ചതു്. പ്രത്യേകമായ പുണ്യങ്ങളെയും അവ അഭ്യസിക്കേണ്ട രീതിയേയും പറ്റി ഇനി നമുക്കു ചിന്തിക്കാം.

1. ദൈവസ്നേഹം.

സർവ്വപ്രധാനമായ പുണ്യം ദൈവസ്നേഹം ആകുന്നു. അതാണു് പാരത്രികവും ഐഹികവുമായ ആനന്ദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. പാപമില്ലാതിരിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിൽ മാത്രമെ ദൈവസ്നേഹം ഉണ്ടാകയുള്ളു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള അനുഗ്രഹം ദൈവം വർഷിക്കുന്നു. അഗ്നിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു വിറകു വേണ്ടിയി

രിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവസ്നേഹാഗ്നി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ചില കാര്യങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. ദൈവസ്നേഹത്തെ നിലനിർത്തുകയും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു വിചാരങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും ക്രമീകര

ലെ അവർ ഭാഗ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗവും അതുതന്നെ യാണ്. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഏതു വസ്തുവും അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം നിവൃ ത്തിക്കുമ്പോൾ ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നു. ആകാശത്തിൽ പറക്കുന്ന പക്ഷികളും, ജലത്തിൽ നീന്തി മത്സ്യങ്ങളും, ഭൂമിയിൽ സഞ്ച രിച്ചു മൃഗങ്ങളും ആനന്ദം അടയുന്നു. മറിച്ചുള്ള ജീവിതക്രമത്തിൽ അവ ദുഃഖിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയും വിവേകവും നൽകി ദൈവം സൃ ഷ്ടിച്ച മനുഷ്യൻ കേവലം ജന്തുധർമ്മങ്ങൾ മാത്രം അനുഷ്ഠിപ്പാൻ അല്ല ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സ്രഷ്ടാവിനെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹി ച്ചു സേവിക്കുവാൻ അവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിലാ ണ് അവന്റെ ഭാഗ്യവും. മറെറാന്നിലും അവൻ യഥാർത്ഥ ത്തിൽ ആനന്ദിക്കയില്ല. സർവ്വനന്മയും അത്യധികമായി സം ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞുസ്നേഹിച്ചു സേവി ക്കുന്നതിന്റെ സന്തോഷം അവർണ്ണനീയമാണ്. തന്നിമിത്തമത്രെ രാജദ്ദിഷ്ടദർശി ആയ ദാവീദ് "കർത്താവു് എത്ര മധുരദായകനാ ണെന്നറിയുന്നതിനു രുചിച്ചുനോക്കുവിൻ" എന്നു് എഴുതിയിട്ടുള്ള തു്. അനുഭവമാണല്ലൊ ഏററവും വലിയ തെളിവു്. വിശ്വ ാസികൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചുസേവിച്ചതിനാൽ എത്രയുംവലിയ സന്തോഷം അനുഭവി ച്ചു എന്നു് അവരുടെ എല്ലാവരുടെയും ജീവിതങ്ങൾ ദൃഷ്ടാ ന്തപ്പെടുത്തുന്നു. അവരിൽ ചിലരുടെ ജീവിതം അത്യധി കമായ ആനന്ദാനുഭവം മാത്രമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അവ ർ ഈ സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദപ്രവാഹത്തെ തടയണമെന്നുപോലും ദൈ വത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവരിൽ പലരും നാനാവിധലൌകിക സുഖഭോഗത്തിനുശേഷമാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു അനുഭവത്തിനു വി ധേയരായതെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാണ്.

2. ദിവ്യൈക്യം.

ദിവ്യൈക്യവും എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഒരു വി ശേഷ പുണ്യമാണ്. എല്ലാ കായ്ങ്ങളിലും ദൈവചിത്തത്തോടു ള്ള യോജിപ്പു എന്നാണു ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. ഇതു ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. മാതാപിതാ ക്കന്മാരെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു പുത്രൻ അവരെ സദാ അ നുസരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ദൈവസ്നേഹമുള്ളവൻ എല്ലായ്പോ

ഴും ദൈവചിത്തം നിറവേറുവാൻ മാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവൻ ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ മതത്തെകുറിച്ചുള്ള അറിവുകൾ യഥാവിധി നേടുകയും അവ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വേദപ്രമാണങ്ങൾ ഒരിക്കലും ലംഘിക്കയില്ല. തക്കഒരുക്കത്തോടെ കുമ്പസാരിച്ചു ക്രുടെക്കുടെ കുർബാന കൈക്കൊള്ളും. ഇതര ഭക്തകൃത്യങ്ങളും അവൻ അനുഷ്ഠിക്കാതിരിക്കയില്ല. വിശിഷ്യ അവൻ മതപ്രചാരത്തിനു പരിശ്രമിക്കുന്നു; എല്ലാവർക്കും നിത്യരക്ഷ ലഭിക്കുവാൻ ആശിക്കയും ശ്രമിക്കയും ചെയ്യുന്നു; തിരുനാളുകൾ യഥാവിധി ആഘോഷിക്കുവാനും ദേവാലയങ്ങൾ അലങ്കരിക്കുവാനും പ്രയത്നിക്കുന്നു. ദൈവസ്നേഹം അഗ്നി ആണെങ്കിൽ ദിവ്യൈക്യം ജ്വാല ആകുന്നു. ജ്വാല ഇല്ലാത്ത തീ അണയാറായിരിക്കുന്നു എന്നു വേണമല്ലൊ വിചാരിക്കുവാൻ.

ദൈവസ്നേഹോദയത്തോടുകൂടി ദു:ഖചിന്തകൾ അസുമിക്കുന്നു. കാരണം ദൈവസ്നേഹമുള്ളവർ എല്ലാ അനുഭവങ്ങളിലും ദൈവചിത്തത്തിന്റെ അനുസരണംമാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ. അവർ ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും ദൈവതിരുച്ചിത്തത്തെപ്പറ്റിയും മാത്രം ചിന്തിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അവരുടെ ചിന്തകൾ ദു:ഖകരമാകാതെ ആനന്ദകരമായിത്തീരുന്നു. വിശിഷ്യ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടതായിവരുമ്പോൾ അവർ കലങ്ങുകയൊ കുലുങ്ങുകയൊ ചെയ്യുകയില്ല.കാരണം അവ സ്വന്തപാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായും പുണ്യങ്ങൾക്കു പരിപോഷണമായും ദൈവം കല്പിച്ചതാണെന്ന് അവർ അറിയുന്നു. അവയെ അവർ സസന്തോഷം അനുഭവിക്കുന്നു. സർവ്വോപരി തങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്ന സന്തോഷം സ്വർഗ്ഗീയസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ മുന്നോടിയാണെന്നു അവർ നിനക്കുന്നു. ഈ വിചാരം ദു:ഖത്തിൽ വലിയ ആശ്വാസവും പുണ്യാഭ്യാസത്തിൽ വലിയ പ്രേരണയും ആകുന്നു. പ്രയത്നത്തിന്റെയും തപാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെയും പരിഹാരത്തിന്റെയും സ്ഥലമായ ഈ ലോകത്തിൽ തന്നെ ഇത്ര വലിയ സന്തോഷമാണെങ്കിൽ പ്രതിഫലത്തിന്റെയും സമ്മാനത്തിന്റെയും സ്ഥലമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അനുഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന സന്തോഷം എത്രമാത്രമെന്നും എങ്ങനെയുള്ളതെന്നും അവർ ന്യായപൂർവ്വം അനുമാനിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ സന്തോഷം ഒരിക്കലും ലൗകികസുഖാനുഭോഗത്തിൽ തേടാതെ ദൈവസ്നേഹത്തിലും സേവനത്തിലും

നേടുവാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കയാണ് ജീവിതത്തിലെ പരമപ്രധാനമായ ധർമ്മം..

3. ദൈവഭയം.

ദൈവഭയം മറ്റുപുണ്യങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനമാകുന്നു. അതില്ലെങ്കിൽ മറ്റുപുണ്യങ്ങൾ സ്ഥിരമായിരിക്കയില്ല. ദൈവഭയം രണ്ടുവിധമുണ്ട്. പുത്രനടുത്തതും അടിമയ്ക്കുടുത്തതും.ഒരു നല്ലമകൻ പിതാവിനെ സ്നേഹിക്കയും പിതാവിന്റെ കല്പനകൾ അനുസരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ മാമ്മോദീസയാൽ ദൈവത്തിന്റെ ദത്തുപുത്രനായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കയും സേവിക്കയും ചെയ്യും. സ്വാനോചിതമായ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട്, ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകൾ ലംഘിച്ചു തന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കയും അപമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു ഭയമുള്ളവനായിരിക്കും. ഇതാണ് പുത്രനടുത്ത ദൈവഭയം. ഇതാണ് എല്ലാവർക്കും വേണ്ടതു്. ദൈവം പാപികളെ നിത്യനരകാഗ്നിയിലേക്കു വിധിച്ചതുള്ളതെല്ലോ എന്നോർത്തു ചിലർ പാപത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടേതാണ് അടിമയ്ക്കുടുത്ത ദൈവഭയം. ഇതെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ ഏവർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

4. പരസ്നേഹം.

ദൈവസ്നേഹത്തോടുകൂടി വളരെ സൂക്ഷ്മമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പുണ്യമാണ് പരസ്നേഹം. ദൈവത്തേയും അന്യരേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ സകലപുണ്യങ്ങളും സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വേദവാക്യം തന്നെ ഉണ്ടല്ലൊ. പരസ്നേഹം കൂടാതെ ദൈവസ്നേഹത്തെ സമ്പാദിക്കാനൊ സംരക്ഷിക്കാനൊ സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു സ്വയംസ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അന്യരേയും സ്നേഹിക്കയും അവരെ കഴിയുന്നവിധത്തിൽ സഹായിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

നമ്മുടെ കർത്താവു് ഒടുവിലത്തെ അത്താഴത്തിന്റെയവസരത്തിൽ „നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിപ്പിൻ എന്നിതു എന്റെ പ്രമാണമാകുന്നു" (Jn. xv. 12.) എന്നു തന്റെ ശിഷ്യരോടു കല്പിച്ചരുളി. അവിടുന്ന് മറെറാന്നിനെയും എന്റെ പ്രമാ

ണമെന്നു വിളിക്കാതെ ഇതിനെത്തന്നെ എന്റെ പ്രമാണമെന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്റെ അന്ത്യശാസനമായി സ്വന്തം ശിഷ്യർക്ക് കൊടുത്തത് മിശിഹാ ഉപവി തന്നെയായതുകൊണ്ടാണ്. ഈ ഉപവി ഏവരിലും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനാണ് താൻ ലോകത്തിലേക്കു വന്നതും. ഇതിനെ സ്വന്ത വചനംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, പ്രവൃത്തിയാലും തന്റെ ജീവിതകാലം മുഴവനും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

ഉപവി എന്നതിൽ എല്ലാ പ്രമാണങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വേദപ്രമാണങ്ങൾ വത്തും ദൈവസ്നേഹം, പരസ്നേഹം എന്നീ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളിൽ അടങ്ങും. ഈ രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളാകട്ടെ ഉപവി അഥവാ സ്നേഹം എന്ന ഒറ്റപ്രമാണത്തിലും അടങ്ങുന്നതാണ്. മിശിഹായുടെ മതം സ്നേഹത്തിന്റെ മതമാണ്. സ്നേഹംവഴിയായി ഏവരും ഒരുശരീരത്തിന്റെ വിവിധ അവയവങ്ങളെന്നപോലെ മിശിഹായോടു യോജിച്ചിരിക്കണം. തന്റെ ശിഷ്യരുടെ പ്രത്യേക അടയാളമായി വെച്ചിരിക്കുന്നതു ഈ ഉപവിയാകുന്നു. „നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നാൽ, നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യരാകുന്നുവെന്നു ഇതിനാൽ എല്ലാവരും അറിയും." Jn. xiii. 35.

പുണ്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളവ ദൈവികപുണ്യങ്ങളായ വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നിവയാണ്. എന്നാൽ ഈ മൂന്നിൽ വിശ്വാസവും ശരണവും ഈ ജീവിതംകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നതാണ്. മറുലോകത്തിൽ ഇവയുടെ ആവശ്യമില്ല. ഉപവിയാകട്ടെ എന്നേക്കും നിലനില്ക്കുന്നതും നിലനിൽക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇത്ര സൗരവത്തായതും, „എന്റെ പ്രമാണം" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു മിശിഹാ തന്റെ അന്ത്യശാസനമായി സ്വന്തം ശിഷ്യർക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതുമായ ഉപവിയിൽ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു പ്രവൃത്തിപരമായ ഉപവിയുടെ സ്വഭാവം എന്തെറിയുന്നതു ഉപകാരപ്രദവും സഹായകവുമായിരിക്കുമല്ലൊ. ഉപവിയുടെ പ്രാധാന്യം എത്രമാത്രമെന്നും ലക്ഷണങ്ങൾ ഏവയെന്നും വി. പൗലോസുശ്ലീഹാ വളരെ വിശദമായും സ്പഷ്ടമായും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്:—

„ഞാൻ മനുഷ്യരുടെയും ദൈവദൂതന്മാരുടെയും ഭാഷകളിൽ സംസാരിച്ചാലും എനിക്കു ഉപവിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മുഴങ്ങുന്ന ചെമ്പോ ചിലമ്പുന്ന കൈത്താളമോ പോലെ! ആയിരി

ക്കും. എനിക്കു പ്രവചനവരമുണ്ടായിട്ട് സകലരഹസ്യങ്ങളും സകല ജ്ഞാനവും ഗ്രഹിച്ചാലും, പർവ്വതങ്ങളെ നീക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം സകലവിശ്വാസവും ഉണ്ടായാലും, എനിക്കു ഉപവിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഏതുമില്ല. എന്റെ വസ്തുക്കളെല്ലാം ദരിദ്രന്മാരുടെ ഭക്ഷണത്തിനായി വിഭാഗിച്ചുകൊടുത്താലും, എന്റെ ശരീരത്തെ ദഹിപ്പിക്കാൻ ഏൽപ്പിച്ചാലും, ഉപവിയില്ലെങ്കിൽ ഇതുകൊണ്ട് എനിക്കൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഉപവി ക്ഷമയുള്ളതാകുന്നു, ദയയുള്ളതാകുന്നു. ഉപവി അസൂയപ്പെടുന്നില്ല, തെറ്റായി പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല, അഹങ്കരിക്കുന്നില്ല. അതു അന്യായഗ്രഹപ്പെടുന്നില്ല, തൻ കാര്യം അന്വേഷിക്കുന്നില്ല, കോപിക്കുന്നില്ല, ദോഷംവിചാരിക്കുന്നില്ല, ദുഷ്ടതയിൽ സന്തോഷിക്കാതെ സത്യത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു, എല്ലാം സഹിക്കുന്നു, എല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നു, എല്ലാം ശരണപ്പെടുന്നു, എല്ലാം വഹിക്കുന്നു. ഉപവി ഒരിക്കലും ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നില്ലാ." (1 കൊറിന്ത്യർ. xiii 1—8)

വി. ശ്ലീഹായുടെ ഈ വാക്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഉപവി എന്നതിൽ സകല സാമുദായിക പുണ്യങ്ങളും കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാപ്രമാണങ്ങളും, ഭരണകർത്താക്കളെയും ഭരണീയരെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ട ന്യായങ്ങളും തൻമൂലം ഇരുകൂട്ടരുടെയും സൗഭാഗ്യപ്രാപ്തിക്ക് ഉതകുന്ന സമസ്യവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നു വിശദമാകുന്നു.

5. ക്ഷമ, സാധുശീലം.

പരസ്നേഹത്തെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും അവശ്യം ആവശ്യമായ രണ്ടുഗുണങ്ങൾ ആകുന്നു ക്ഷമയും സാധുശീലവും. ഇവ രണ്ടും ഇല്ലാതെ ഒരിക്കലും ഒരുത്തനും അന്യരെ സ്നേഹിക്കുവാനൊ സഹായിക്കുവാനൊ സാധിക്കുകയില്ല. സാധുശീലമുള്ളവൻ എല്ലാവരോടും സമാധാനത്തിൽ വർത്തിക്കുകയും അവരുടെ സ്നേഹത്തെ നേടുകയും ചെയ്യുന്നു. കലഹപ്രിയന്മാർഎല്ലായ്പോഴും അസ്വാസ്ഥ്യത്തിൽ ജീവിക്കുകയും എല്ലാവരുടെയും വിരോധത്തിനു പാത്രമാകയും ചെയ്യും. ക്ഷമകൂടാതെ ലോകജീവിതം അസാദ്ധ്യം എന്നു പറയത്തക്കവിധത്തിൽ അതിന്റെ ആവശ്യവും പ്രാധാന്യവും അത്ര അധികമാണ്. സഹിക്കുവാൻ ഉള്ള കാര്യങ്ങൾ ആകട്ടെ ധാരാളമുണ്ട്. ഒരുത്തൻ അനാവശ്യമായും അധികാരമായും സംസാരിച്ചു എന്നു തന്നെ

വിചാരിക്കുക. അവന്റെ ആ നീചപ്രവൃത്തിയെ ക്ഷമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വലിയ വഴക്കിനുള്ള ഒരു കാരണം അതിനാൽ തന്നെ ഉണ്ടാകും. നേരെ മറിച്ചു ക്ഷമിക്കയാണെങ്കിൽ യാതൊരു അമംഗള സംഭവവും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല അവനെക്കൊണ്ടു തന്റെ തെറ്റിനെ സമ്മതിപ്പിക്കുവാനും പരിഹരിക്കുവാനുംപോലും സാധിച്ചെന്നും വരാം.

6. എളിമ.

എളിമ അവശ്യം പരിശീലിക്കേണ്ട ഒരു വലിയ പുണ്യമാണ്. വിനയമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടല്ലയോ ദൈവദൂതന്മാർപോലും അധ:പതിച്ചുപോയ്? അഹംകാരിയെ ദൈവംതന്നെയല്ല, മനുഷ്യർ പോലും വെറുക്കുന്നു. അഹങ്കാരിയുടെ തലയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷയും മനുഷ്യരുടെ ശാപവും പതിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരുവനു് എങ്ങനെ ഒരു ശാന്തമായ ജീവിതം നയിക്കാൻ സാധിക്കും? വിനയത്തോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നവനെ ദൈവവും മനുഷ്യരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവന്റെമേൽ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും മനുഷ്യരുടെ ആശിസ്സുകളും ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള വിനയം ഈശോമ് ശിഷ്യരുടെയും വിശുദ്ധന്മാരുടെയും ജീവിതം അനുകരിച്ചു സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണ്. "എളിമയും സാധുശീലവുമുള്ള എന്നിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ പഠിക്കുവിൻ" എന്നാണല്ലൊ മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആദത്തിന്റെ അഹങ്കാരവും അനുസരണമില്ലായ്മയും മൂലം അധഃപതിച്ചുപോയ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ, തന്റെ എളിമയും അനുസരണവും മൂലമത്രേ മിശിഹാ വീണ്ടുരക്ഷിച്ചതു്. തനിക്കുള്ള സമസ്തവും ദൈവദാനങ്ങളാണെന്നു ഓരോരുത്തനും വിചാരിക്കുന്നെങ്കിൽ യാതൊരുത്തനും അഹങ്കാരവിചാരം ഉണ്ടാകയില്ല. തനിക്കുള്ള ഗുണവിശേഷങ്ങളുടെസ്തുതി അവൻ നല്ല മനസ്സോടുകൂടി അവയുടെ ദാതാവായ ദൈവത്തിനുനൽകുകയും ചെയ്യും. ദൈവം തന്റെ ദാനങ്ങളെ പിൻവലിക്കുന്നതായാൽ മനുഷ്യൻ നീചനും നിന്ദ്യനും ആയിത്തീരുന്നതാണ്. വിശിഷ്യ ഓരോ മനുഷ്യനും ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ചില ദോഷങ്ങൾക്കുടി ഉണ്ടായിരിക്കുമെല്ലോ. എന്നുതന്നെയല്ല, മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ താൻശ്രേഷ്ഠതരനാണെന്നുള്ള ഒരുവന്റെ ധാരണ പലപ്പോഴും തെറ്റായുമി

രിക്കും. ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ താൻ വലിയ അപരാധിയും നീചനും ആണെന്ന് വിചാരിക്കുന്നവൻ ധന്യവാൻ ആയിരിക്കും. സർവ്വോപരി വിനയമുള്ളവനെ മാത്രമാണ് സ്വർഗ്ഗം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്; അഹങ്കാരി നിന്ദ്യനായി ശിക്ഷയ്ക്കു തന്നെ വിധിക്കപ്പെട്ടും.

7. അനുസരണം.

അനുസരണം ശീലിക്കുവാൻ പെരുവെ എല്ലാവരും പ്രത്യേകിച്ചു ബാലികാബാലന്മാരും ശ്രദ്ധിക്കണം. ഈശോമിശിഹായുടെ ജീവിതം തന്നെ അനുസരണത്തിന്റെ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്. തന്നിമിത്തം എല്ലാവരും, വിശിഷ്യ ബാലികാബാലന്മാരും ഇതു ഒരു ജീവിതാവശ്യമെന്ന കരുതി ഇതിനെ സമ്പാദിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്. മാതാപിതാക്കളേയും ഗുരുജനങ്ങളേയും, എന്നു വേണ്ട സകല മേലധികാരികളെയും നാം ബഹുമാനിച്ചു അനുസരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ എല്ലാ അധികാരവും ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ളതാണ്. "ഏതു മനുഷ്യനും ശ്രേഷ്ഠാധികാരങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങട്ടെ. ദൈവത്താലല്ലാതെ ഒരധികാരവുമില്ലല്ലൊ. ഉള്ളവയൊ ദൈവത്താൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ അധികാരത്തോടു മുട്ടുന്നവൻ ദൈവവ്യവസ്ഥയോടു മുട്ടുന്നു. മുട്ടുന്നവരൊ ശിക്ഷാവിധി പ്രാപിക്കും" എന്നാണ് വി. പൗലീഹ റോമാക്കാർക്കുള്ള കുറിയിൽ പറയുന്നത്. ക്രമാനുസരണമുള്ള അധികാരികളെയുദ്ദേശിച്ചു നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു "നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്നവൻ എന്നെ കേൾക്കുന്നു; നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നവൻ എന്നെ നിന്ദിക്കുന്നു" എന്നാണെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. അതിനാൽ മരണത്തോളം–കുരിശുമരണത്തോളം–അനുസരണത്തിന്റെഉത്തമമാതൃക നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള മിശിഹായെ അനുകരിച്ചു നാം ജീവിക്കണം. ഉപയോഗപ്രദമായി എന്തെങ്കിലും പരിശീലിക്കുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനും അനുസരണം ക്രടിയേ കഴിയൂ. "ഒരുവൻ സന്തോഷത്തോടും നന്മനസ്സോടും ക്രടെ തന്റെ മേലധികാരിയെ അനുസരിക്കാതിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവന്റെ ജഡം ഇനിയും അവനു പൂർണ്ണമായി അധീനപ്പെടാതെ പലപ്പോഴും എതിർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് അതു കാണിക്കുന്നതു. അതിനാൽ സ്വന്ത ജഡ

ത്തെ കീഴടക്കുവാൻ നിനക്കു താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ, നിന്റെ മേലധികാരിയെ അനുസരിക്കാൻ നീ പഠിക്കുക. എന്തെന്നാൽ ഉള്ളിലെ മനുഷ്യനെ ഛേദിച്ചിട്ടില്ലാത്തപക്ഷം പുറമെയുള്ള ശത്രുവിനെ എളുപ്പത്തിൽ ജയിക്കാം. നിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു വേണ്ടവിധം നീ യോജിക്കാത്തിടത്തോളം നിന്നെക്കാൾ അസഹ്യവും വികടവുമായ വേറൊരു ശത്രു നിനക്കില്ലെന്നു നീ ധരിച്ചുകൊൾക" എന്നാണ് ക്രിസ്തുനുകരണഗ്രന്ഥകർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

8. അടക്കം.

അടക്കം അഥവാ ആത്മസംയമനം ശുദ്ധത പാലിക്കുവാൻ കൂടിയേ കഴിയൂ. ശുദ്ധത ദൈവം വളരെ അധികം വിലമതിക്കുകയും ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിശേഷ പുണ്യമാണ്. അതുള്ള ആത്മാവിൽ വസിക്കുന്നത് ദൈവത്തിനു് എത്രയും ആനന്ദപ്രദമാകുന്നു. ശുദ്ധത ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ സൗന്ദര്യവും വിശേഷ സൗരഭ്യവുമാണ്. ഈ പുണ്യത്തെ പാലിക്കുവാൻ വേണ്ടതായ അടക്കം ആരുടെ പേരിലും അനാവശ്യസ്നേഹം ഉണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കുക, അശുദ്ധ സംസാരം, വായന എന്നിവയിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുക മുതലായവയാൽ അഭ്യസിക്കാം. എത്രയും അമൂല്യമായശുദ്ധതയെക്കുഷ്ണമണിപോലെസൂക്ഷിക്കുവാൻ അടക്കം പോലെ ഉപയുക്തമായ കൺപോളമറെറാന്നില്ല.'കർത്താവിന്റെ മലയിൽ ആരോഹണം ചെയ്യുകയോ, വിശുദ്ധസ്ഥലത്തു നിൽക്കുകയോ' ചെയ്യുന്നതു ആരാണ്?അടക്കമുള്ളവരത്രെ. "ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തെകാണും"എന്നാണല്ലോമിശിഹാ തന്നെഅരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.തെളിഞ്ഞ കണ്ണുകൾകൊണ്ടുമാത്രംസൂര്യനെ കാണുവാൻ കഴിയുന്നതുപോലെ ശുദ്ധാത്മാക്കൾ മാത്രം ദൈവത്തെ ദർശിക്കുന്നു എന്നാണ് വിശുദ്ധ അഗസ്തീനോസ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. മ്ലേച്ഛമായതൊന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ല എന്നു വിശുദ്ധ യോഹന്നാനും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. സാത്താന്റെ മുഖ്യമായ അശുദ്ധിയെ വഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടു സദാ ശുദ്ധമായിരുന്നാലേ നമുക്കു രക്ഷപെടാൻ സാധിക്കൂ. മുക്തി ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ശുദ്ധരായിരിക്കണം എന്നു ഒരിജേൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അല്ലേഹം തുട

ന്ന പറയുന്നു: "ഈ മാലാഖാസ്സുട്ടത്ത ഗുണം പരിശീലിക്കാതെ വിഷയസുഖത്തിൽ മുഴുകുന്നവർ ഒരു വലിയ തെറ്റിലും തെറ്റിദ്ധാരണയിലും വിഡ്ഢിത്വത്തിലും ഉൾപ്പെടുന്നു." ചാരിത്ര ശുദ്ധി ഇല്ലാത്തവരെ ക്രിസ്ത്യാനികളായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ലെന്നാണ് അലക്സാഡ്രിയായിലെ ക്ലെമൻറിന്റെ അഭിപ്രായം. ചാരിത്രശുദ്ധി പരിശുദ്ധതയുടെ അടിസ്ഥാനമാണ്. അതു ആക്രമിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സമസ്തവും അധഃപതിക്കുന്നു. ശേഷിക്കുന്നതു് അവശിഷ്ടങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കും എന്നാണ് തെത്തുല്യൻ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഉപ്പിടാത്ത മാംസം പുഴുക്കൾ തിന്നുന്നതുപോലെ ശുദ്ധതഇല്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യാനിയെ ദുർഗുണങ്ങൾ വിഴുങ്ങിക്കളയുന്നു. അവന്റെ പ്രാർത്ഥനയേയും ഗാനങ്ങളെയുംകാൾ ദൈവം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു പട്ടിയുടെ കുരയും കഴുതയുടെ കരച്ചിലും ആണെന്നു വിശുദ്ധ അഗസ്തീനോസ്സ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇതുപോലും പ്രധാനമായ ഈ ശുദ്ധത ഉള്ളവർ ആരാണ്.? പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നവർ ശുദ്ധിയുള്ളവർ ആണെന്നാണ് വിശുദ്ധ അഗസ്തീനോസിന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം തുടർന്നുപറയുന്നു: "അവൻ അന്യായമായതൊന്നും കാണുകയോ, കേൾക്കുകയോ, പറയുകയോ, രുചിക്കുയോ, ഘ്രാണിക്കുയോ, സ്പർശിക്കയോ ചെയ്യുകയില്ല." അതിനാൽ അശുദ്ധതയിൽ വീഴാതിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ സ്വന്ത പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്.

അദ്ധ്യായം ൩.

പുണ്യജീവിതത്തിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ.

ശരിയായ ഒരുക്കത്തോടുകൂടി പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം നടത്തിയ കുട്ടിയുടെ ആത്മാവു പുണ്യങ്ങൾ ആയ വിത്തുകൾ വിതച്ച ഒരു തോട്ടംപോലെയാണ്. അതിൽ പല പല പുണ്യങ്ങൾ മുളപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു. തക്കകാലത്തു അവവളർന്നു സൗ

രഭ്യത്തെയും സന്തോഷത്തെയും നൽകുന്ന പുഷ്പങ്ങളെയും ഫലങ്ങളെയും പുറപ്പെടുവിക്കും. അവന്റെ നല്ലനടത്തയും സന്മാർഗ്ഗകയും അത്യന്തം ആകർഷണീയമായിരിക്കും. പാപത്താൽ അധഃപതിക്കുന്നതിനു മുൻപെ ആദിമാതാപിതാക്കന്മാർ വസിച്ചിരുന്ന ഭൗമ്യപറുദീസായിൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നതു സർവ്വേശ്വരനു് എന്തു കണ്ടു സന്തോഷാവഹമായിരുന്നുവോ അതു കണ്ടു സന്തോഷാവഹമായിരിക്കും അങ്ങനെയുള്ള ഒരാത്മാവിൽ ദൈവത്തിനു വസിക്കുവാൻ എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഫലസമൃദ്ധമായ തോട്ടത്തിൽ കന്നുകാലികൾ കയറികൊള്ള ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതുപോലെ പുണ്യസമൃദ്ധമായ ആത്മാവിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ പിശാചും പരിശ്രമിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ പുണ്യജീവിതം കഴിക്കുന്നതിനു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ സദാ ജാഗ്രതകന്മാരായിരിക്കണം.മൂന്നു പ്രധാന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ക്രൂടിയാണു പിശാചു ആത്മാവിനെ ആക്രമിക്കുന്നതു്. പരമാനന്ദമാണല്ലോ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ അന്ത്യം. അതു ലൗകികസമ്പത്തു്, വിഷയസുഖാനുഭോഗങ്ങൾ, കീർത്തി, സൃഷ്ടികളോടുള്ള സ്നേഹം ആദിയായവയാൽ നേടാമെന്നു തോന്നിയേക്കാം. ഇതുകളാകട്ടെ ബാല്യത്തിലും യൗവ്വനത്തിലും പ്രത്യേകം ആകർഷണീയമായി തോന്നാം. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും നമുക്കു പരമാനന്ദം നൽകുമോ എന്നു നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

1. ദ്രവ്യാഗ്രഹം.

ആദ്യമായി ലൗകികസമ്പത്തുകൊണ്ടു സാക്ഷാൽ സന്തോഷം സിദ്ധിക്കുമോ എന്നു നോക്കാം. വലിയ ധനികന്മാരിൽ ചുരുക്കം ചിലർ തങ്ങളുടെ ധനം ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം നിമിത്തം ലഭിച്ചു എന്ന വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കി അതുകൊണ്ടുപരോപകാരം ചെയ്തു പുണ്യം നേടി എന്നുവരാം. എന്നാൽ അവരിൽ ഒരു വലിയഭാഗവും ദൈവശുശ്രൂഷയും ആത്മരക്ഷയും അവഗണിക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടുവരുന്നതു്. ദരിദ്രരിൽ ഭ്രൂരിപക്ഷം ആളുകളുംകൂടെ ധനികരാകുവാൻ രാപകൽ കഷ്ടപ്പെടുന്നു. പല അക്രമങ്ങളും തന്ത്രങ്ങളും അവർ പ്രയോഗിക്കുന്നു. പണത്തിനുവേണ്ടി പാപംചെയ്തു ദൈവത്തെ ദ്രോഹിക്കാൻ അവർ മടിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അവർ ധനികരാകാതെ വലപ്പോഴും വഴയ

പടി ദരിദ്രരായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഇനി ധനികന്മാരുടെ കാര്യം നോക്കാം. തങ്ങൾക്കു ധനം ലഭിച്ചെങ്കിലും അവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണോ? ദാഹിക്കുന്നവൻ കടലിലെ ഉപ്പുവെള്ളം കുടിച്ചാൽ അവന്റെ ദാഹം വർദ്ധിക്കുന്നതുപോലെ അവരുടെ ദ്രവ്യാഗ്രഹം ധനത്തോടുകൂടി വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇനിയും സീമാതീതമായ സമ്പത്തു സമ്പാദിക്കണമെന്നാണ് അവരുടെ ആഗ്രഹം. അതിനെപ്പറ്റിയും സമ്പാദ്യം സുരക്ഷിതമാക്കണമെന്നും മാത്രമാണ് അവരുടെ രാപകലുള്ള വിചാരം. മനുഷ്യർക്കു അന്നവസ്ത്രാദികൾക്കു മുട്ടുണ്ടായിരിക്കരുതെന്നല്ലാതെ വമ്പിച്ചധനം കെട്ടിവയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലതന്നെ. പാകത്തിൽ വയർ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നീട് കൂടുതൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ രോഗം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ അമിതമായ ധനാർജ്ജനം പലപ്പോഴും നിർഭാഗ്യമോ പാപകരമോ ആയ ഒരു ജീവിതത്തിനാണ് മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. അമിതവും ആഡംബരപൂർവ്വവുമായ വസ്തുധാരണം വ്യയഹേതുകവും ചിലപ്പോൾ ഇടർച്ചക്കു കാരണവും ആണല്ലോ. വലിയ ധനികനും മരിക്കുമ്പോൾ ഒരൊറ്റ കാശുപോലും കൊണ്ടുപോകുന്നില്ല. അമിതമായ ദ്രവ്യാഗ്രഹത്താൽ അവർക്കു തങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ സ്വതന്ത്രമായി സ്രഷ്ടാവിന്റെ കരങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം മരിച്ചു നരകക്കുഴിയിൽ അവർ ചെന്നടിയുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണല്ലോ "ധനികരെ നിങ്ങൾക്കു ദുരിതം" "ഒട്ടകം സൂചിയുടെ കുഴയിൽക്കൂടി കടക്കുന്നതിനെക്കാൾ പ്രയാസമുണ്ട് ധനികൻ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ കടക്കുവാൻ" എന്നിങ്ങനെ മിശിഹാ സ്പഷ്ടമായി അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ധനികർ തങ്ങളുടെ അമിതധനം അനാവശ്യ സുഖാനുഭവങ്ങൾക്കു ചെലവഴിക്കാതെ പരോപകാരാർത്ഥം ചെലവഴിച്ചു ആത്മരക്ഷസാധിക്കട്ടെ. ധനികനായി മരിച്ചു നരകത്തിൽ പോകുവാൻ ഇടയാകാതെ മനോദരിദ്രരായി ജീവിച്ചശേഷം ചരമം പ്രാപിച്ചു സ്വർഗ്ഗരാജ്യം പ്രാപിക്കുവാനാണ് ഏവരും പരിശ്രമിക്കേണ്ടതു.

2. വിഷയേശ്ഛ.

പാപകരമായ വിഷയസുഖാനുഭവങ്ങൾ നിമിത്തം അനേക മനുഷ്യർ ഈ ലോകത്തിലും പരലോകത്തിലും കഷ്ടപ്പെടു

ന്നു. യുവാക്കന്മാർ പ്രായേണ പാപം ചെയ്യുന്നതു ഈ വിഷയത്തി
ലാണ്. അസഭ്യവാക്കുകൾ, ചീത്ത കഥകൾ, ശൃംഗാരഗാനങ്ങൾ
എന്നിവ കേൾക്കുന്നതിനാലും, അസന്മാർഗ്ഗികമായ നാടകാഭിന
യങ്ങളും കാഴ്ചകളും കാണുന്നതിനാലും, അനേകർ വ്യാമോഹിത
രായിത്തീരുന്നു. ഇരകൾ തേടി വലയിൽ കുടുങ്ങുന്ന പക്ഷികളെ
പോലെ സന്തോഷം അന്വേഷിച്ചു മനുഷ്യർ പ്രായേണ ഈ വി
ഷയത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചുപോകുന്നു. പാ
പമല്ലെന്നു തോന്നുന്ന ലഘുവായ വിഷയസുഖാനുഭോഗങ്ങളി
ലാണു യുവാക്കന്മാർ ആദ്യം പ്രവേശിക്കുന്നതു്. ക്രമേണ അ
വർ ഘനമായ പാപത്തിൽ ചെന്നുചാടും. ഈ പാപത്തിൽ വീ
ഴാതിരിക്കുവാൻ ദൈവം മനുഷ്യരിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന പുണ്യകരമാ
യ ഭയത്തിനും ലജ്ജയ്ക്കും പ്രത്യക്ഷ വിരോധമില്ലാത്തവയിൽ അ
വർ ആദ്യമാദ്യം പ്രവേശിക്കയും ക്രമേണ തികച്ചും പാപകരമായ
കൃത്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഘനമായ പാപത്തിൽ
ചെന്നു ചാടുന്നതിനോടുകൂടി അതിൽ നിന്നു മോചനം പ്രാപി
ക്കുന്നതു അസാധ്യമെന്നു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. ചെയ്തുപോയപാപ
ങ്ങൾ പറഞ്ഞു കമ്പസാരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും അവ പരിഹരിക്കു
ന്നതിനു തക്ക പുണ്യകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും വേ
ണ്ടപോംവഴികൾ കൗശലബുദ്ധിയായ പിശാചു പ്രയോഗിക്കുന്നു.
എന്തിനധികം? ഒടുവിൽ ഈ വക അന്യായമായ വിഷയസുഖാ
നുഭോഗങ്ങൾ പാപമല്ലെന്നുപോലും പിശാചിന്റെ പ്രേരണ
യാൽ തോന്നിത്തുടങ്ങും. അതിനോടുകൂടി മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശാ
സനകളെയും വൈദികരുടെ ഉപദേശങ്ങളെയും സാരമാ
ക്കാതെയും തൽക്കാലത്തെ ദുഷ്ടീത്തിയും ദുരനുഭവങ്ങളും ഭാ
വിയിലെ ദൈവശിക്ഷയും നരകത്തീയും സ്മരിക്കാതെയും വീ
ണ്ടും വീണ്ടും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഭയങ്കരമായ പാപങ്ങൾ പിഴ
ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ അന്യായമായ വിഷയസുഖാനു
ഭോഗങ്ങളിൽ ആർക്കെങ്കിലും സന്തോഷം ഉണ്ടാകാറുണ്ടോ? ഒരി
ക്കലുമില്ല. തങ്ങളുടെ പാപകരമായ സന്തോഷങ്ങൾ അനു
ഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവർ സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. വി
ശിഷ്യ ഈ വിഷയ സുഖാനുഭോഗത്താൽ ആർക്കും ഒരിക്കലും
സംതൃപ്തി ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഒരിക്കലും കെടാത്ത തീപോലെ ദു
രഗ്രഹം അതു തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതനുസരിച്ചു വർദ്ധിച്ചു ചാരിത്ര
ശുദ്ധിയില്ലാത്തവരെ ദഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അന്യായമായ

വിഷയസുഖാനുഭോഗത്താൽ പരസ്യമായും രഹസ്യമായും ഉണ്ടാകുന്ന മാനനഷ്ടം, ധനനാശം, കലഹം ദേഹോപദ്രവം, കൊലപാതകം, കഠിനരോഗങ്ങൾ മുതലായവയെപറഞ്ഞ് എന്തു പറയട്ടെ! അമിതമായവിഷയസുഖാനുഭോഗത്താൽ ബുദ്ധിശക്തി പോലും ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നു. രക്തദുഷ്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന നാനാവിധ കുഷ്ഠാദിരോഗങ്ങളാൽ ഈ ജീവിതത്തിൽ തങ്ങൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും സമുദായത്തിനു തന്നെയും ഭാരവും ഉപദ്രവും ആയിത്തീരുന്നു; ഭാവി ജീവിതത്തിൽ നരകത്തിതന്നെ ആയിരിക്കും ഇക്രൂരരുടെ അനുഭവമെന്നു പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. അന്യായമായ വിഷയ സുഖാനുഭോഗങ്ങൾ ശരീരത്തേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്ര കണ്ട മധുരമധുരമായ തേൻതുള്ളികളായിരുന്നാലും ശരി, അവ ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൊടും വിഷം തന്നെയാണ്. ഈ പാപത്താൽ തങ്ങൾ ഇഹത്തിൽ നിർഭാഗ്യവാന്മാരായി തീർന്നു, പരത്തിലും നിർഭാഗ്യരായിത്തീരും എന്നു എത്രപേർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യൌവനത്തിൽ ഈ വക പാപങ്ങൾ ചെയ്യുശേഷം വാർദ്ധക്യത്തിൽ, അവയുടെ വലിയ തിന്മയേയും വലിയ ശിക്ഷയേയും മനസ്സിലാക്കി തെറ്റുകൾ തിരുത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു മൂഢത്വമല്ലെയോ? നാം എപ്പോൾ മരിക്കുമെന്നും, മരണസമയം അനുതപിക്കുന്നതിനിട കിട്ടുമോയെന്നും നമുക്കു നിശ്ചയമില്ല. വിഷയസുഖാനുഭോഗങ്ങൾ തേടിയും നേടിയും ജീവിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ അനുകമ്പയും അപേക്ഷയും മാത്രം അർഹിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ അടുപ്പവും അനുകരണവും ഒരിക്കലും അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നു എല്ലാവരും നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഈ പാപങ്ങൾ ചെയ്യുപോകാതിരിക്കുവാൻ എല്ലാവരും ദൈവസഹായത്തോടുകൂടി ഉറവു ശ്രമിക്കട്ടെ. പ്രാർത്ഥനയും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശരിയായ നിയന്ത്രണവും ആകുന്നു ഈ പാപത്തിനുപ്രത്യൗഷധം എന്നു് ഏവരും മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കണം.

3. ബഹുമാനപ്രിയം.

രാജാക്കന്മാർ, പ്രഭുക്കൾ, അധികാരികൾ, മഹാന്മാർ എന്നിവർ പ്രതാപം, ഐശ്വര്യം എന്നിവയിൽ മുഴുകി കീർത്തിയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനാൽ അവർ സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യവാന്മാരാ

ണെന്നു പലരും കരുതിപ്പോരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ ബഹുമാനം സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ സൗഭാഗ്യം ലഭിക്കും എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു സ്വപ്നസുഖങ്ങൾ യഥാർത്ഥമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ അബദ്ധമാണ്. രാജാക്കന്മാരായും മന്ത്രിമാരായും നാടകങ്ങളിൽ അഭിനയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആർക്കും സന്തോഷം ഉണ്ടാകുന്നില്ലല്ലോ. നടന്മാരായ ആ രാജാക്കന്മാരേയും മന്ത്രിമാരേയും മറ്റും അപേക്ഷിച്ചു സാക്ഷാൽ അങ്ങനെയുള്ളവർ കുറെക്കൂടുതൽകാലം അങ്ങനെ അഭിനയിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ അവർ അനുഭവിക്കുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ കാര്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ അതു വെറും പൂജ്യംതന്നെ. മനുഷ്യരുടെ ബഹുമാനവും സ്തുതിയും സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ ആനന്ദം ലഭിക്കുന്നില്ല. ഈ ബഹുമാനവും സ്തുതിയുംകേവലം പൂകമാത്രമാണ്. അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ ആനന്ദം നൽകുന്നതല്ല. പൊതുജനങ്ങൾ ഒരിക്കലും സ്ഥിരമായി ഒരുത്തനെ സ്തുതിക്കുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ സ്തുതിച്ചവനെ അവർ മറെറാരിക്കൽ പഴിക്കും. സ്തുതിനിമിത്തം മദാന്ധരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ പഴിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും കാലതാമസംകൂടാതെ ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. എങ്ങനെ നോക്കിയാലും പൊതുജനങ്ങളുടെ സ്തുതി ആനന്ദദായകമല്ല; അതു അസ്ഥിരമാണ്; ആപൽകരമാണ്. ചൂരുകുത്തിൽ, മുൻ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, സമ്പത്തുകൊണ്ടു സൗഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതുപോലെ കീർത്തി, പ്രതാപം മുതലായവകൊണ്ടും സാക്ഷാൽ സൗഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ അധികാരപ്രയോഗംകൊണ്ടു ആനന്ദം ലഭിക്കുമോ? അതുമില്ല. അനുസരിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരാണു അധികാരം പ്രയോഗിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഇക്കൂട്ടർ അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ക്ലേശങ്ങളും തൻമൂലമുണ്ടാകുന്ന കുറ്റാരോപണങ്ങളും അറിയുന്നില്ല. വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മുതലായ അധികൃതർക്കു വലിയ ശത്രുക്കൾ ഉണ്ടെന്നതും അവർ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്ന സിൽബന്ധികളും ജനങ്ങളും അവരെ പലപ്പോഴും ധിക്കരിക്കുന്നുഎന്നതും കേവലം പരമാർത്ഥം മാത്രമല്ലയോ. കൊടുങ്കാറ്റു ചെറിയ ചെടികളെയുപേക്ഷിച്ചു വലിയ വൃക്ഷങ്ങളെയാണു പരിച്ചു വീഴിക്കുന്നതു്. ഇതുപോലെ ലോകഗതിയാൽ തകിടം മറിയുന്നതു അധികവും അധികാരികൾ ആണ്. ഇതിനു ലോക ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും നിത്യാനുഭവത്തിൽ നിന്നും എത്രഎത്ര ഉദാഹരണങ്ങളെ

ങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാനുണ്ട്. വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നുമാത്രം ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ആമാൻ താണനിലയിൽ നിന്നു ക്രമേണ ഉയർന്നുയർന്ന് തന്റെ രാജാവായ അസുവേരൂസിന്റെ മന്ത്രിയായിത്തീർന്നു. തന്നിമിത്തം അവൻ സർവ്വത്ര സർവ്വദാ സംപൂജ്യനായി. അവൻ രാജാവിന്റെ അരമനയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ കൊട്ടാരം ജീവനക്കാർ മുട്ടുകുത്തി അവനെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ യഹൂദനായ മൊർദൊക്കെയി മാത്രം ഇങ്ങനെ ഒന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം ആമാൻ മൊർദൊക്കെയിയെ മാത്രമല്ല അവന്റെ വംശം മുഴുവനേയും സംഹരിക്കുവാൻ തീരുമാനിക്കയും കൌശലത്താൽരാജാവിനെതന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു് അധീനമാക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ തക്കസമയത്തു എസ്തേർരാജ്ഞി ഇടപെടുകയാൽ മൊർദൊക്കെയിയെ തൂക്കുവാൻ ഒരുക്കിയിരുന്ന കഴുമരത്തിൽ ആമാൻ തൂക്കപ്പെട്ടു. അധികാര പ്രയോഗം, പ്രതാപം, കീർത്തി എന്നിവ എത്രവേഗം എങ്ങനെ തിരോന്തരപ്പെടുന്നു എന്നു നോക്കുക.

4. സൃഷ്ടികളോടുള്ള അമിതസ്നേഹം.

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ നശ്വരങ്ങളാകുന്നു. അവയുടെ നിലയില്ലായ്മ തന്നെ ദുഃഖഹേതുവാകുന്നു. താരതമ്യേന നിണ്ടുനില്ക്കുന്ന സുഖദായകസംഗതികൾ അവയുടെ ദീർഘതകൊണ്ടുതന്നെ അസുഖകരമാകുന്നു. നാടകദർശനം തന്നെ ദൃഷ്ടാന്തമായി നോക്കുക. എത്ര ആനന്ദകരമായ നാടകവും കുറെ അധികനേരം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ക്ലേശകരമായിത്തീരുന്നു എന്ന അനുഭവമല്ലയൊ? സുസ്ഥിരമായിത്തോന്നുന്ന സുഖങ്ങളും മരണത്തോടുകൂടി നഷ്ടമാകുന്നു. അവ സമ്പാദിച്ചതിലുള്ള പാപത്തോടുകൂടി അവസ്സാനിക്കുന്നു. അവയുള്ള നിത്യശിക്ഷാവിധി അനുഭവിക്കുവാൻ ലോകം വെടിയേണ്ടിവരുന്നു. മറെറാരു പ്രധാനമായ കാരണം ലോകസുഖാനുഭോഗങ്ങൾ നിമിത്തം സാക്ഷാത്തായ സൗഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതാകുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏതു വലിയ സുഖവും, ദുഃഖവും ക്ലേശവും കലർന്നിരിക്കുന്നു. സുഖവും ദുഃഖവും ഇടകലർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു തന്നെയല്ല, സുഖത്തിൽതന്നെ ദുഃഖം കലർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതും നിത്യാനുഭവപരമായ സത്യമാണ്. ശ്ലോമോൻ രാജാവിന്റെ അനുഭവംതന്നെ നോ

ക്കിയാലും; സമ്പത്തു, സ്വാധിനശക്തി മുതലായവകൊണ്ടു സി
ദ്ധിക്കാവുന്ന സുഖങ്ങളിലും അദ്ദേഹം നിന്നി. വിഷയസു
ഖത്തിലും അദ്ദേഹം അതിനിന്ദ്യമായവിധം മുഴുകി. ഒടുവിൽ അ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവം എന്തായിരുന്നു? "സുഖമായ, മായക
ളുടെമായ" എന്നു അദ്ദേഹം പശ്ചാത്തപിച്ചു. ഈ സംഗതി മ
നസ്സിലാക്കി ലോകത്തിന്റെ വശീകരത്തിൽപെടാതെ നിത്യ
സുഖത്തെ തേടുവാൻ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. നിത്യമല്ലാത്ത
സൃഷ്ടികൾ നമ്മുടെ പരമാനന്ദമായ ദൈവത്തെ പ്രാപി
ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ദൈവം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഉപ
കരണങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും, അവയെ അമിതമായി സ്നേഹിക്കുന്ന
തു മൂഢതയാണെന്നും ധരിച്ചുകൊണ്ടു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള ഒരു
കോവണിയുടെ വിവിധ പടികൾ എന്നോണം സൃഷ്ടികളെ ഉപ
യോഗിച്ചു പുണ്യത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കണം.

സമ്പത്തു, വിഷയസുഖം, കീർത്തി, ലോകവസ്തുക്കളുടെ
അനുഭവം മുതലായവയിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലും മനുഷ്യനു
സാക്ഷാലുള്ള സൗഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതിനു പല കാര
ണങ്ങൾ ഉണ്ട്. സീമാതീതമായ സൗഭാഗ്യത്തെ മനുഷ്യാത്മാ
വു് സദാ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ സുഖങ്ങ
ൾനിസ്സാരങ്ങളും അല്പകാലത്തേക്കുള്ളവയും അനേകകുറവുകൾക്കും
കുറവുകൾക്കുംഅധീനപ്പെട്ടവയുമാകുന്നു.സീമാതീതവും സാക്ഷാത്തു
മായ സൗഭാഗ്യത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആത്മാവു ഈ വിധമുള്ള സു
ഖാനുഭോഗങ്ങളാൽ സംതൃപ്തി അടയുകയില്ല. തന്നിമിത്തം ലൗ
കികസുഖാനുഭോഗങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നവന്റെ ആത്മാവി
നു് തൃപ്തിയില്ലാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ആനന്ദമാർഗ്ഗങ്ങളെ അന്വേ
ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിനു ലഭിക്കുന്ന ലൗകിക സുഖങ്ങൾ
അതിന്റെ ഈ അതൃപ്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമല്ലൊ.
പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞതുപോലെ ദാഹമുള്ളവൻ ഉപ്പുവെള്ളം കു
ടിച്ചാൽ അവന്റെ ദാഹം വർദ്ധിക്കയേ ഉള്ളു. ലൗകിക സുഖങ്ങ
ൾ തേടുന്നവൻ അവയെ നേടിയാൽ തന്നെയും അ
ശ്രമം കൊണ്ടു അധ:പതിക്കയും അ വിജയം കൊണ്ടു തൃപ്തി ഇ
ല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവിനെ ആന
ന്ദിപ്പിക്കയും അതിനു തൃപ്തി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഏക
മാർഗ്ഗം ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചു സേവിക്കയാകുന്നു. അതിനാണു്
ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം ൩.

വർജ്ജിച്ചു തള്ളേണ്ടുന്ന തിന്മകൾ.

ജീവിതം ഒരു യാത്രയാണ്. ഒരു സഞ്ചാരി തന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽഉള്ള അപകടങ്ങളെപ്പറ്റി മുൻകൂട്ടിഅറിഞ്ഞു പ്രതിവിധി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കള്ളന്മാരുടെയും കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെയും കൈയിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ അവൻ പ്രത്യേകം കരുതിയിരിക്കണം. ഇതുപോലെതന്നെ ജീവിതയാത്രയിൽ നിത്യമരണത്തിനുകാരണമായ പല അപകടങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിരിക്കയും അവയെ വർജ്ജിക്കയുംവേണം.

1. ദുഷ്ടരോടുള്ളസംസർഗ്ഗം.

ബാല്യത്തിൽ അനുകരണ സ്വഭാവം ശക്തി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ നല്ലവരോടുകൂടി സഹവസിച്ചാൽ നല്ലവരായും ദുഷ്ടരോടുകൂടി സംസർഗ്ഗം ചെയ്താൽ ദുഷ്ടരായും തീരുന്നു. ആദിമനുഷ്യന്റെ അധ:പതനത്താൽ മനുഷ്യർ സ്വാഭാവികമായി തിന്മയിലേക്കു ചാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു കുട്ടികൾ ദുഷ്ടരോടുകൂടി സഹവസിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ അവരുടെ സൽഗുണപരമായ ലജ്ജയും പാവഭയവും നശിക്കയും മലിന ജീവിതത്തിൽ മുഴുകുകയും ചെയ്യും. അശുദ്ധജീവിതം ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗം തുടങ്ങുന്നമാത്രയിൽ കുട്ടികൾ പരിചയിക്കയും എളുപ്പത്തിൽ അതിൽ തഴുകുകയും ചെയ്യും. ചില ബാലന്മാർ പക്ഷെ പറയുമായിരിക്കാം. "അവരുടെ ദുഷിച്ച മാതൃക ഞങ്ങളെ വശീകരിക്കയില്ല." താഴെ കാണുന്ന കഥയിലെ തത്വം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ. ഒരു ബാലൻ അവന്റെ നല്ലപിതാവിന്റെ ആവർത്തിച്ചുള്ള ശാസനകളെ പ്രതിഷേധിച്ചു ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. താൻ ഒരിക്കലും പാപത്തിലേക്കു വശീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നായിരുന്നു അവന്റെ വാദം. നല്ലവാക്കുകൾ നിരുപയോഗമാകുന്നുഎന്നു കണ്ടപ്പോൾ ആ നല്ല പിതാവു് ഒരു കൗശലം പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു കൊട്ടയിൽ

ഏതാനും പഴങ്ങളോടുകൂടി ഒരു ചീഞ്ഞഴകിയ പഴവുംവച്ചു മകന്റെ കൈയിൽകൊടുത്തു. കൊട്ട തന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയ മാത്രയിൽ അവൻ അതിൽനിന്നു ചീഞ്ഞഴകിയ പഴം എടുത്തു ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടങ്ങനെ ചെയ്തുഎന്നു പിതാവു ചോദിച്ചപ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു പഴങ്ങളും ചീഞ്ഞുപോകുമെന്ന് പുത്രൻ മറുപടിനൽകി. നല്ല പഴങ്ങളുടെകൂടെ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു നന്നാകാൻ ഇടയില്ലേ എന്നു പിതാവു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. പിതാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പുത്രൻ ശരിയ്ക്കു മനസ്സിലാക്കി. അക്ഷണംമുതൽ അവൻ ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗം വെടിയുകതന്നെ ചെയ്തു. പേർകേട്ട തികഞ്ഞ ദുഷ്ടന്മാരിൽനിന്നുമാത്രം ഒഴിഞ്ഞാൽമതിഎന്ന് ആരും വിചാരിക്കരുതു്. വഴിയാത്രയിൽ പെട്ടെന്നെതിരിട്ടു ദേഹോപദ്രവം ചെയ്യാ അഥവാ വധിച്ചുതന്നെയാ കൈവശമുള്ള മുതലുകൾ അപഹരിക്കുന്ന കവർച്ചക്കാരെന്നപോലെ തന്നെ സഹയാത്രക്കാരും സ്നേഹിതന്മാരുമെന്നനിലയിൽ അടുത്തുകൂടി അപകടത്തിൽപെടുത്തി മുതലുകൾ അപഹരിക്കുന്നവരും ഉണ്ടല്ലൊ. ഒരുവിധംപറഞ്ഞാൽ കവർച്ചക്കാരെക്കാൾ ഇവരെ ഭയപ്പെടുകയും ഇവരുടെ കപടതന്ത്രങ്ങളെപ്പറ്റി ബോധവും ആശങ്കയുംഉള്ളവർ ആയിരിക്കയുംവേണം. കുഞ്ഞാടിന്റെ വേഷത്തിൽവരുന്ന ചെന്നായ്ക്കളായ ഈ ദുഷ്ടന്മാർ സുഹൃത്തുക്കളെന്ന നിലയിൽ പരിചയവും സ്നേഹവും സമ്പാദിക്കയും സൂത്രത്തിൽ തങ്ങളുടെ ശ്രേയോദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിനു വേണ്ട കൗശലം പ്രയോഗിക്കയും ചെയ്യും. ഇവർ തങ്ങളുടെ വാക്കുകളിൽ കലർത്തുന്ന വിഷം ഇവരുടെ പരമാർത്ഥികളായ സ്നേഹിതന്മാരെ ശീഘ്രത്തിൽ വഷളാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ളവരെപ്പറ്റിയും എല്ലാവരും വിശിഷ്യ യുവതികളും ഓർമ്മയും ആശങ്കയും ഉള്ളവരായിരിക്കട്ടെ. ഇവരുടെകൈയിൽ അകപ്പെടുന്ന യുവതികളുടെ അനുഭവം ഭയങ്കരവും ദുഃഖപൂർണ്ണവും ആയിരിക്കും. ഒരിക്കൽ ഇവരുടെ ആഗ്രഹത്തിനു കീഴടങ്ങിയാൽ അപ്രകാരമുള്ള യുവതികൾ ഇവരാൽ കാലതാമസംകൂടാതെ കരിമ്പിൻചണ്ടിപോലെ ത്യജിക്കപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ദുഷ്ടന്മാരെന്നു പറയുന്നതിൽകാമാതുരന്മാർ മാത്രമല്ല; കള്ളംപറയുന്നവർ, കളവുചെയ്യുന്നവർ, വഞ്ചകന്മാർ, മദ്യവിരോധികൾ, നിരീശ്വരവാദികൾ മുതലായവരെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടുമെന്നു ധരിക്കണം.

2. പാപത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ.

ഒരുത്തൻ പാപം ചെയ്യുവാൻഇടയുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളെ പാപസന്ദർഭങ്ങൾ എന്നുംപാപകാരണങ്ങൾഎന്നുംപറയാം.പാപങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ പാപസന്ദർഭങ്ങളെയും വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്.വിവേകമുള്ളമനുഷ്യർ അജീർണ്ണകരമായപദാർത്ഥങ്ങൾആഹരിക്കയില്ലല്ലൊ. അവ ഭക്ഷിച്ചാൽ ദഹനക്കേടുണ്ടാകയും പലപ്പോഴും രോഗബാധയുണ്ടാകയും ചിലപ്പോൾ മരിക്കയും ചെയ്യും. പാപകാരണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നവർ വീഴുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്; വീഴ്ചാൽ ആത്മീയമായി മരണം അടയുന്നു എന്നുള്ളതു നിശ്ചയം ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പാപകാരണങ്ങളെപ്പറ്റി എല്ലാവർക്കും ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കയും അവയിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കയുംവേണം. പാപകാരണങ്ങളെപ്പറ്റി പൊതുവായ ഒരു നിർദ്ദേശം നൽകാൻ സാധിക്കയില്ല. ഒരുത്തനുള്ള പാപകാരണങ്ങൾ ഇതരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങനെ ആയ്കൊള്ളായിരിക്കാം. തങ്ങളുടെ പാപകാരണങ്ങൾ ഏതേതെന്നു ഓരോരുത്തൻ തന്നെ അറിഞ്ഞു അവയെ വർജ്ജിക്കണം. ഈ ശ്രദ്ധ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ പലരും ദീർഘമായ നല്ല ജീവിതത്തിനു ശേഷം അധ:പതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അശ്രദ്ധ പാപസന്ദർഭങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചും കരുതലുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ മുൻകരുതൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ദാവീദു രാജാവു എത്ര ഭയങ്കരമായി വീഴ്ച്ച എന്നും എത്ര ഭയങ്കരമായി ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട എന്നും പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. പാപത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ പാപകാരണത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു ജീവിക്കണമെന്നുള്ളതു ദൈവപ്രമാണമാണ്. "അപകടത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ അതിൽ നശിക്കും" ആത്മീയമരണത്തിനു കാരണമായ സംഗതികളെക്കാൾ നാശകരമായതെന്തെങ്കിലും മനുഷ്യനു സംഭവിക്കുവാനുണ്ടൊ? പാപകാരണങ്ങൾ വർജ്ജിക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റി ഈശോമ്ശിഹാ തന്നെ സ്പഷ്ടമായും ശക്തിയായും ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്: "നിന്റെ കണ്ണു നിനക്കു പാപത്തിനു കാരണമാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ചൂഴന്നെറിയുക; നിന്റെ കൈ നിനക്കു പാപത്തിനു കാരണമാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ നിവെട്ടിക്കളയുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രണ്ടു കണ്ണുകളോടും രണ്ടു കൈകളോടുംകൂടി നീ നരകത്തിൽ വീഴുന്നതിനേക്കാൾ ഒറ്റ

കണ്ണോട്ടം ഒറ്റക്കൈയോട്ടംകൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെല്ലുന്നതത്രെ നല്ലതു്." പാപകാരണങ്ങൾ കണ്ണുപോലെ നിനക്കു പ്രിയമുള്ളതും കൈപോലെ നിനക്കാവശ്യമുള്ളതും ആയിരുന്നാൽ തന്നെയും അവയെ വർജ്ജിക്കണമെന്നാണ് ഈശോമ്ശിഹാ ഈ സാരവത്തായ വാക്കുകളാൽ ഉപദേശിക്കുന്നതു്.

3. ഉദാസീനത.

ആദിമനുഷ്യൻ ആനന്ദമൂലന്തോപ്പായിരുന്ന പറുദീസായിൽ പാർത്തിരുന്നപ്പോൾ പോലും കൃഷി ചെയ്യുവാൻ ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ആനന്ദത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധതയുടെയും ആ കാലത്തുപോലും പ്രയത്നം മനുഷ്യന്റെ കടമയായിരുന്നു. അതു ലാഭവും പ്രിയകരവും ആയിരുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. അധഃപതനാനന്തരം അതു അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവശ്യം ആവശ്യവും പാപത്തിനു ശിക്ഷയും ഉപജീവനത്തിനു മാർഗ്ഗവും ആയിത്തീർന്നു. ദൈവം ആദി മനുഷ്യനുനൽകിയ കല്പന "നിനക്കു ഭൂമി മുള്ളുകൾ വിളയിക്കും, നിന്റെറിയുടെ വിയർപ്പിനാൽ അന്നംഭക്ഷിക്കയും ചെയ്യും" എന്നാണല്ലൊ. എല്ലാവർക്കും ഒരു വേല ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി വേല ആവശ്യമില്ലാത്തവർപോലും സമയം നന്നായി വിനിയോഗിക്കുവാനും ദൈവകല്പന അനുസരിക്കുവാനും വേണ്ടി അതു സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. വിശിഷ്യ തന്റെ കാരണവന്മാർ ചെയ്തതുപോലെ പ്രയത്നിച്ചു സമ്പാദിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഭാവി തല മുറയ്ക്കു് എന്തു പിതൃധനം അവൻ നൽകും. കൂട്ടുതൽ വരുമാനം ഉണ്ടാക്കാതെ കൂട്ടുതൽ വ്യയം ചെയ്യുന്നവർ ജീവിതകാലത്തിൽ തന്നെ ദരിദ്രരാകുന്നതായും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. വേലയുടെ കാഠിന്യം നിമിത്തം ചിലർ അതിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. കുലശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു പറ്റിയതല്ലെന്നുള്ള വിചാരത്താൽ മറ്റു ചിലരും, തങ്ങളുടെനിലക്കു തക്ക ജോലി കിട്ടുന്നില്ല എന്ന കാരണത്താൽ വിനെയും ചിലരും മറ്റു പല കാരണങ്ങളാൽ വേറെ ചിലരും മടിയായി കാലയാപനം ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവരിൽ മിക്കവരും തന്നെ ദാരിദ്ര്യത്താൽ വലയുവാൻ ഇടവരുന്നു. അവരുടെ വീടുകളിൽ കളത്രപുത്രാദികൾ പട്ടിണി കിടക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അവിടെ സമാ

ധനമൊ സുഖമൊ ഉണ്ടായെന്നു വരുന്നതല്ല. ഇവർ ഇതു പോലെയുള്ള സ്വയംകൃത ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങുന്നതോടെ മോഷ്ടിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു എന്നതു പലരുടെയും കുഴ്ത്തിൽ പരമാർത്ഥമാണ്. മടിയൻ മോഷ്ടാവായിട്ടുമാത്രമല്ല തീരുന്നതു്. അവൻ സ്വാഭാവികമായി ഒരു വലിയ വായാടിയും ആയിത്തീരുന്നു. അമിത സംസാരത്തിൽ പാപം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല എന്നു വേദവാക്യം അവന്റെ വാക്കുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അർത്ഥവത്തായിരിക്കയും ചെയ്യും. അവൻ അന്യരെപ്പറ്റി എപ്പോഴത്തിൽ അനേകം ദുഷ്പ്രസ്താവനകൾ ചെയ്യുന്നു, അശുദ്ധ വിചാരങ്ങളിൽ അവൻ മുഴുകുന്നു, അവന്റെ സ്വാഭാവിക ശക്തി ക്ഷയിക്കുന്നു, ഒടുവിൽ ആത്മരക്ഷയെപ്പറ്റിപോലും ശ്രദ്ധയില്ലാതാകയും ശരണമില്ലാതെ നിർഭാഗ്യനായി മരിക്കുന്നതിനിടയാകയും ചെയ്യുന്നു. മടി ഏഴു മഹാ തിന്മകളിൽ ഒന്നാണെന്നുള്ളതു തന്നെ അതിന്റെ ഭയങ്കരത തെളിയിക്കയും അതിനെ വർജ്ജിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത സ്പഷ്ടമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

4. അസത്യം.

കള്ളം പറയുന്നതു വലിയ തിന്മയാകുന്നു. കള്ളം പറയുന്ന നാവു ആത്മാവിനെ കൊല്ലുന്നു എന്നു വേദവാക്യം ഉണ്ടല്ലൊ. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടി കള്ളം പറയുന്നതു് പാപമല്ലെന്നു തന്നെയല്ല പുണ്യമാണെന്നുപോലും ചിലർക്കൊരു തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ട്. ലോകത്തെ മുഴുവൻ രക്ഷിക്കാമെന്നിരുന്നാൽ പോലും ഒരു കളവുപറയരുതു്. തനിക്കാകട്ടെ അന്യർക്കാകട്ടേ എത്ര വലിയ നന്മ എത്ര മാത്രമുണ്ടാകുമെന്നിരുന്നാലും കള്ളം പറയാതിരിക്കുതന്നെ വേണം. അസത്യഭാഷണം സത്യസ്വരൂപിയായ ദൈവം സഹിക്കയില്ല. വിനോദവശാലും കള്ളം പറയാതിരിക്കണം. പരിഹാസാർത്ഥം പറയുന്ന കള്ളവും തിന്മതന്നെയാണ്. ചെറിയ കാര്യങ്ങളിൽ കള്ളം പറയാം എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. അതു ചാവദോഷമല്ലെങ്കിലും അങ്ങനെപറഞ്ഞുതഴക്കുന്നവൻ എപ്പോഴത്തിൽ ചാവദോഷമാകുന്ന കള്ളവും പറയുന്നതിനുള്ളഅപകടത്തിൽഇരിക്കുന്നു. കള്ളം പറയുന്നവൻ പലപ്പോഴും അന്യരെ വഞ്ചിക്കുന്നു. ത

നിമിത്തം അവൻ ഏഴുപ്പത്തിൽ വിശ്വാസയോഗ്യനല്ലാതെയായിതീരുന്നു. അവൻ പറയുന്ന കള്ളങ്ങൾ പലപ്പോഴും കലഹം, മാനഹാനി, ദ്രവ്യനഷ്ടം മുതലായവയ്ക്കു കാരണമാകുന്നു. കള്ളം പറയുന്നവൻ തനിക്കുതന്നെ ഭയങ്കരമായ ദൈവശിക്ഷയാണ് തലയിൽ ചുമക്കുന്നത്. വിശുദ്ധ പത്രോസിനോടു കള്ളം പറഞ്ഞ അന്നനിയായും അവന്റെ ഭാര്യ ശപ്പീറായും തൽക്ഷണം മരണം പ്രാപിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ദൈവം ഇത്രയധികം വെറുക്കുന്ന കള്ളം ഒരിക്കലും ഒരു കാരണവശാലും പറയാതിരിക്കയാണു വേണ്ടതു്. കളവു പറയുന്നതിനാലുള്ള ഫലങ്ങൾതന്നെ വളരെ നാശകരമാകുന്നു. കളവു പറയുന്നവൻ നിശ്ചയം നിന്ദ്യനും ആയി ഭവിക്കുന്നു. പതിവായി കള്ളം പറയുന്നവൻ നേരുതന്നെ പറഞ്ഞാലും ആരും കൈക്കൊള്ളുകയില്ല. അവനു തൊഴിലിൽ ഒരിക്കലും അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകയില്ലതന്നെ. അവൻ തന്റെ തൊഴിൽസംബന്ധമായ ഒരു കാര്യം അന്യനെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിക്കുവാനൊ വിശ്വസിപ്പിക്കുവാനൊ ആണയിട്ടാൽ തന്നെയും ഉദ്ദിഷ്ടഫലം ഉണ്ടാകുന്നില്ല.

സത്യവാനാകട്ടേ ഈ വക യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല. അവൻ ആണയും മറ്റുക്രൂടാതെ പറയുന്ന സംഗതികൾ സകലരും നിസംശയം വിശ്വസിക്കുന്നു. തൊഴിൽ സംബന്ധമായ വിജയത്തിനു കളവു ക്രൂടിയേ കഴിയൂ എന്നൊരുക്രൂട്ടർ വിചാരിക്കുന്നു. കളവുകൊണ്ടു ആദ്യമാദ്യം അല്പം ക്രൂടുതൽ ആദായവും സത്യംകൊണ്ടു ആദ്യമാദ്യം അല്പം ക്രൂടുതൽ നഷ്ടവും ഉണ്ടാകാമെന്നിരുന്നാലും കാലാന്തരത്തിലും സ്ഥിരമായും കളവു നഷ്ടത്തിനും തൊഴിലിന്റെ പരിപൂർണ്ണ നാശത്തിനും സത്യമാകട്ടേ ആദായത്തിനും തൊഴിലിന്റെ പരിപൂർണ്ണവിജയത്തിനും കാരണഭൂതമാകുന്നു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥവും അനുഭവവും. കള്ളം പറയുന്നതിന്റെ ഭയങ്കരരൂപങ്ങളായ കള്ളസത്യം, കള്ളസാക്ഷി മുതലായവ സാമാന്യമായി കഠിനപാപം തന്നെ ആയിരിക്കും. കളവിനു സത്യസ്വരൂപിയായ ദൈവത്തെ സാക്ഷിയായി വിളിക്കുന്ന കള്ളസ്സത്യവും ദൈവത്തെ സാക്ഷിയായി വിളിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്ന കള്ളസ്സാക്ഷിയും ദൈവത്തെ അവമാനിക്കയും ധിക്കരിക്കയും ആകുന്നു. തന്നിമിത്തം അവ ഒരിക്കലും ചെയ്യുപോകരുതു്.

5. മോഷണം.

അന്യന്റെ വസ്തു അന്യായമായി എടുക്കുകയോ വെച്ചു സൂക്ഷിക്കുകയോ നശിപ്പിക്കുകയോ ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൻ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ആരെയെങ്കിലും സഹായിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു മോഷ്ടിക്കരുതെന്നുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഏഴാംപ്രമാണത്തിനു വിരോധമായ പാപമാണെന്നു ധരിക്കണം. മോഷണം പൊതുവെ പലരിലും കാണുന്ന ഒരു തിന്മയാകുന്നു. അതിന്റെ കാരണവും വിശദമാണ്. മിക്ക വീടുകളിലും പണം, ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ മുതലായവ ശരിയായി സൂക്ഷിക്കയില്ല. തന്നിമിത്തം പണം കട്ടെടുക്കുവാനും ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ കട്ടുതിന്നുവാനും കുട്ടികൾ എളുപ്പത്തിൽ പരിശീലിക്കുന്നു. ഈ ചെറു മോഷണങ്ങൾ പ്രായത്തോടുകൂടി വികസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മോഷണം പാപമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അസാധാരണമായ ഒരു ശിക്ഷയും അതിനുണ്ട്. മോഷണം ഒഴികെ ഏതു വലിയ പാപവും പശ്ചാത്താപംകൊണ്ടും നല്ല കുമ്പസാരംകൊണ്ടും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ കൊണ്ടും പൂർണ്ണമായി പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ മോഷണക്കുറ്റത്തിനു പൂർണ്ണമോചനവും പരിഹാരവും ലഭിക്കണമെങ്കിൽ മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ തിരിച്ചുകൊടുക്കുകകൂടെ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു വളരെ ഭാരവും പ്രയാസവുമുള്ളതാണ് എന്നു അനേകരുടെ അനുഭവം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മറെറാരു വിശേഷസ്വഭാവവും മോഷണത്തിനുണ്ട്. മറേതു പാപം സംബന്ധിച്ച ലഘുപ്രവൃത്തികളും എത്രകൂടിയാലും ചാവുദോഷമാകയില്ല. എന്നാൽ മോഷണം സംബന്ധിച്ച ലഘുവായ കുറഞ്ഞൽ ഏതാനുമായാൽ കഠിനപാപമാകാം. ഇതെങ്ങനെയെന്നു വിവരിക്കാം. ഒരുത്തൻ കേവലം തുച്ഛമായ ഒരു തുക മോഷ്ടിക്കുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇതു കഠിനപാപമല്ല പാപദോഷമാണ്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പല പ്രാവശ്യം മോഷ്ടിച്ചു ആകെ ഒരു ഗണ്യമായ തുക ആകുമ്പോൾ അതു കഠിനപാപമാകുന്നതാണ്.

മോഷ്ടാവു് ഇഹത്തിൽവച്ചുതന്നെ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതായുംകണ്ടുവരുന്നു. അവന്റെ മാനഹാനിയെപ്പററി പറയേണ്ടതില്ല. മോഷ്ടാക്കൾ പ്രായേണ ദരിദ്രന്മാരായിട്ടാണു കണ്ടുവരുന്നതു്. മോ

ഷ്ണഫലമായ സ്വർഗ്ഗ മോക്ഷാവോ സന്താനപരമ്പരയോ സ്ഥിരമായി അനുഭവിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നില്ല. മോക്ഷാവിനു ലഭിക്കുന്ന രാജശിക്ഷയും അതിന്റെ അതിരറ്റ അവമാനവുംതന്നെ അവനെ ആ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു വിരമിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുവോളം പര്യാപ്തമാണ്. ചില മോഷ്ടാക്കൾ തങ്ങളുടെ കൗശല പ്രയോഗത്താൽ പരിഹാസത്തിൽനിന്നും രാജശിക്ഷയിൽനിന്നും ഒഴിവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ചുരുക്കം ചിലരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു വിജയപ്രദമായെന്നും വന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള 'വെള്ള'ക്കള്ളന്മാർക്കും ദൈവശിക്ഷയിൽനിന്ന് ഒഴിവാൻ വശമുണ്ടാകയില്ല. വിശിഷ്യ അവരുടെ ദൈവശിക്ഷ ഭയങ്കരതരമായിരിക്കുമെന്നുംവേണം വിചാരിക്കുവാൻ. അപമാനിക്കപ്പെട്ടാ, സർക്കാർശിക്ഷ അനുഭവിച്ചോ അവർ ഒരു വിധത്തിലും തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരം ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലൊ. മോഷണത്തിനു ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ലഭിക്കുന്ന ശിക്ഷകൾ ഭയങ്കരങ്ങളാണെന്നുള്ള സംഗതി അതിൽ നിന്നു എല്ലാവരെയും അകറ്റട്ടെ. കുട്ടികൾ മോഷണം പരിശീലിക്കാതിരിക്കുവാൻ കാരണവന്മാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ലഘുവായ മോഷണങ്ങൾ വലുതായ മോഷണത്തിലേക്കുള്ള വഴിയാണെന്നു അവർ ധരിക്കണം. 'സൂചികട്ട, തൂമ്പാകട്ട ശ്രീ ഭണ്ഡാരം മുറിക്കും' എന്നു മലയാളത്തിൽ ഒരു പഴമൊഴിതന്നെയുണ്ടല്ലൊ. അതിനാൽ ലഘുവായ മോഷണങ്ങളിൽ കുട്ടികൾ പരിശീലിക്കാതെ അവരെ വേണ്ടവിധം ശിക്ഷിച്ചു വളർത്തുന്നതിനു മാതാപിതാക്കന്മാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

6. ചീത്ത പുസ്തകങ്ങൾ.

സത്യവേദത്തെയും ശാസ്ത്രങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച പുസ്തകങ്ങളുടെ പാരായണവും പഠനവും ആത്മാവിനു നന്മയും പ്രയോജനവും ആണ്. ശരീരത്തിനു അന്നപാനീയങ്ങൾ എങ്ങനെ ശക്തിയും വളർച്ചയും ഉണ്ടാക്കുന്നുവൊ അതുപോലെ ആത്മാവിനു അതു വെളിച്ചവും ബലവും നൽകുന്നു. അതു ബുദ്ധിയെ നേർവഴിയിൽകൂടി നയിക്കുന്നു; അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു, അതിനെ നല്ല വിചാരങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാമത മേധാവികൾ എല്ലാദേശങ്ങളിലും നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ

എഴുതിയും അച്ചടിപ്പിച്ചും പ്രചരിപ്പിക്കയും പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ അവയെ പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തിരുസഭയാണു പൊതുവെ ലോകത്തിൽ സത്യവും സന്മാർഗ്ഗവും സംബന്ധിച്ച വിജ്ഞാനദീപം കൊളുത്തിയതു എന്നു ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു. നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ എത്ര നന്മ വരുത്തുമോ അത്രയും അതിലേറെയും തിന്മ ചീത്ത പുസ്തകങ്ങൾ വരുത്താതിരിക്കയില്ല. വിഷം കലർന്ന ഭക്ഷണം ശരീരത്തിനെന്നപോലെ ചീത്ത പുസ്തകങ്ങൾ ആത്മാവിനു ദോഷകരമാണ്. ചീത്ത പുസ്തകങ്ങൾ രണ്ടു തരത്തിലുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളവയും സന്മാർഗ്ഗത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളവയും. ആദ്യത്തേതു അബദ്ധത്തെ സുബദ്ധമായും സുബദ്ധത്തെ അബദ്ധമായും സത്യവിശ്വാസത്തെ അന്ധവിശ്വാസമോ അബദ്ധവിശ്വാസമോ ആയും അന്ധവിശ്വാസത്തെയും അബദ്ധവിശ്വാസത്തെയും സത്യവിശ്വാസമായും കാണിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതു സന്മാർഗ്ഗത്തെ ദുർമ്മാർഗ്ഗമായും ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തെ സന്മാർഗ്ഗമായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അവിശ്വാസികൾ, അന്യമതസ്ഥർ, ഇടത്തുട്ടുകാർ, ശിശുക്കാർ മുതലായവർ സത്യവിശ്വാസത്തെ ആക്ഷേപിച്ചും അവരുടെ അബദ്ധവിശ്വാസത്തെ ആദരിച്ചും എഴുതിയിട്ടുള്ളവയാണ് ആദ്യത്തെ ഇനത്തിൽപെട്ടന്ന പുസ്തകങ്ങൾ. അവ വായിക്കുന്നവർ അവരുടെ വിശ്വാസം വെടിയുന്നതിനുള്ള അപകടത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നതിനാൽ ആ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കരുതു് എന്നു നമ്മുടെ നല്ലമാതാവായ തിരുസഭ എത്രയും ന്യായമായി വിലക്കിയിരിക്കുന്നു. ശൃംഗാര കഥകൾ, അവിശ്വാസികളും അബദ്ധവിശ്വാസികളും എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അന്യമതങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, അബദ്ധ ശാസ്ത്രങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ മുതലായവ മുടക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. കത്തോലിക്കഗ്രന്ഥങ്ങൾ കുറവായിരുന്ന കാലത്തു കേവലം പുസ്തകപാരായണാസക്തി മൂൻനിർത്തിമാത്രം മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വിശ്വാസികൾ വായിക്കുന്നതായി മാപ്പിളപ്പാമർ അറിയുകയും തന്നിമിത്തമുള്ള അപകടങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു അവർ ആവക പുസ്തകങ്ങളുടെ പാരായണം തടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വിഷം കലർന്ന ആഹാരം എങ്ങനെ ത്യാജ്യമാണോ അങ്ങനെ ത്യാജ്യമാണു ചീത്ത പുസ്തകങ്ങൾ. എഫേസൂസു പട്ടണത്തിൽ വിശുദ്ധ പൗലോസു

ശ്രീഹായുടെ പ്രസംഗം കേട്ട സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവർ അവരുടെ കൈവശത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അബദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവ അനേകായിരം രൂപാ വിലക്കുണ്ടായിരുന്നിട്ടും നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒരു ചീത്തപുസ്തകം എത്ര അമൂല്യവും അപൂർവ്വവുമായിരുന്നാലും ദഹനയോഗ്യമത്രെ. അതു വായിക്കുകയൊ, പഠിക്കുകയോ, വെച്ചുസൂക്ഷിക്കുകയൊ വിശിഷ്യ വില്പനകയൊ കൈമാറ്റം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതു ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. ചീത്തപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു വിശ്വാസം വെടിയുക, സന്മാർഗ്ഗബോധം വെടിയുക മുതലായ സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ അസാധാരണമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സാക്ഷാൽസംഭവം താഴെവിവരിക്കുന്നു. ഒരു യുവാവു യാതൊരു ഔചിത്യബോധവുമില്ലാതെഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ദൈവമില്ല, മോക്ഷമില്ല സന്മാർഗ്ഗജീവിതമെന്നൊന്നേയില്ല എന്നായി അവന്റെ വിചാരം. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ബാലികയെ ആകർഷിക്കയും അധ:പതിപ്പിക്കയുമുണ്ടായി. അവർ അന്യോന്യം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു വിവാഹസമ്മതം കാരണവന്മാർ കൈക്കൊണ്ടില്ല. തന്നിമിത്തം ആത്മഹത്യ ചെയ്യാമെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യൽ താൻവായിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തങ്ങൾക്കു കാമുകന്മാരുടെ സഭ്രത്തിൽ പോയി രമിക്കാമെന്നും അവൻ അവളെ ധരിപ്പിച്ചു. എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത ആ സാധു അതു സമ്മതിച്ചു. വിജനമായ ഒരു ചെറുകാട്ടിൽ അവർ ഇരുവരും പോയി അന്യോന്യം വെടിവച്ചു. യുവാവിന്റെ വെടിയേറ്റു ബാലിക ഉടനേ തന്നെ മരണംപ്രാപിച്ചു. പരിഭ്രമത്താൽ ബാലികയുടെ കൈ ഇടറിയതിനാൽ ഉന്നം തെറ്റിയാണു വെടി തീർന്നത്. തന്നിമിത്തം അവൻ കഠിനമായി മുറിവേറ്റു ആസന്ന മരണനായതേയുള്ളൂ. മരിക്കുന്നതിനു മുൻപെ അവനു ഒരു നല്ല കുമ്പസാരം കഴിക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധ ക്രൂശകൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ ഇടവന്നു. കൊള്ളരുതാത്ത പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും വിശിഷ്യ ബാലന്മാർക്കും ഇതു ഒരു നല്ല പാഠമായിരിക്കട്ടെ.

7. മദ്യപാനം.

മദ്യപാനം എന്ന ദുർഗ്ഗുണം ഹേതുവാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വന്നുഭവിക്കുന്ന നാശങ്ങൾക്കു കയ്യുംകണക്കുമില്ല. ദ്രവ്യനാ

ശം, മാനഹാനി, ആരോഗ്യനാശം സർവ്വോപരി ആത്മനാശം ഇവയെല്ലാം ഇതുനിമിത്തം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മദ്യപാനത്താലുളവാകുന്ന തിന്മകളെയും നാശങ്ങളെയും പറ്റി നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

മദ്യപാനത്താൽ മദ്യപാനിയുടെ സുബുദ്ധി നിശേഷം നശിച്ചുപോകുന്നു. ഈ സുബുദ്ധിയുടെ അഭാവത്തിൽ മനുഷ്യൻ മൃഗങ്ങളേക്കാൾ കഷ്ടമായി പകരുന്നു. മൃഗങ്ങൾക്ക് പ്രകൃത്യാതന്നെ ഒരു വകബുദ്ധിയെല്ലാമുണ്ട്. മദ്യപാനിക്കാകട്ടെ അതും കൂടി ഇല്ലാതായി മൃഗങ്ങളേക്കാൾ കഷ്ടതരവും നീചനീചവുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു, മദ്യപാനി പറയുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും എന്തെന്നും എങ്ങനെയെന്നും അവന് ബോധമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. വായിൽ വരുന്നതെല്ലാം വിളിച്ചുപറകയും, അന്യരെയും സ്വന്തപ്പെട്ടവരേയും അകാരണമായി നിന്ദിക്കയും ദ്വേഷിക്കയും ചെയ്യും. എന്നു വേണ്ട സകല വിധതിന്മകളും അവൻ പ്രവർത്തിക്കും. സ്വബോധം വീണ്ടും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ഹൃദയംഗമമായി ഖേദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ എന്തു ഫലം?

മദ്യപാനംമൂലം ആത്മാവു നിത്യനാശത്തിൽ ഉൾപ്പെടുവാൻ ഇടയാകുന്നു. സ്വബോധം ഇല്ലാതെയാണ് മദ്യപാനി തിന്മചെയ്യുന്നതെങ്കിലും ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നതു തന്നെ ചാവദോഷമാണ്. തിന്മ ചെയ്യില്ലെങ്കിലും മദ്യപാനത്താൽ സ്വബോധം നശിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ ഒരു പാപമത്രേ. ഈ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥയിൽ മദ്യപാനിക്കു മരണം സംഭവിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവൻ നിശ്ചയമായും നിത്യനിർഭാഗ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എത്ര തന്നെ ഭയങ്കരങ്ങളായിരുന്നാലും മറ്റു തരത്തിലുള്ള പാപങ്ങളോടെ മരിക്കുന്നവരേപ്പറ്റി ഈ വിധം തീർച്ചപറഞ്ഞുകൂടാ. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ അന്ത്യ സമയം അവർ ഉത്തമമനസ്താപപ്പെട്ടുവെന്നും തന്നിമിത്തം നരകശിക്ഷയിൽ നിന്നും വിമോചിതരായി എന്നും വരാം. എന്നാൽ മദ്യപിച്ച സുബോധം നഷ്ടപ്പെടുത്തി ആ നിലയിൽ മരിക്കുന്നവന് സുബോധമില്ലായ്കയാൽ സ്വന്ത പാപത്തെപ്പറ്റി അനുതപിക്കുന്നതിനുപോലും മാർഗ്ഗമില്ലാതാണിരിക്കുന്നതു്. അവന്റെ സ്ഥിതി എത്ര ദയനീയമെന്നു ചിന്തിച്ചാലും!

മദ്യപാനം ഒരുവന്റെ മാനഹാനിക്കും ധനനാശ

ത്തിനും കാരണമാണ്. ഒരുവൻ ഏതു മാന്യനും യോഗ്യനുംആ യിരുന്നാലും സ്വബോധം നശിച്ച് മദോന്മത്തനായി തീരുമ്പോൾ അവൻ സ്വന്തമാലും നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നു. പതിവായി മദ്യപാനം ചെയ്ത് വഴിയിൽ മറിഞ്ഞുവീണും നിന്ദ്യവും നീചവുമായ പ്ര വൃത്തികളിലേർപ്പെട്ടും നടക്കുന്ന ഒരുവനെ പിന്നീട് ബഹുജന ങ്ങൾ എങ്ങനെ മാനിക്കും? എത്രയോ യോഗ്യന്മാർ ഇതു നിമി ത്തം പൊതുജനാവഹേളനങ്ങൾക്കു പാത്രമായി നിലയും വില യും നശിച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും ഒഴി ഞ്ഞിരുന്നാൽ തന്നെയും സർവ്വജ്ഞാനിയായ ദൈവത്തിന്റെ നീ തിയിൽ നിന്നും മദ്യപാനി എങ്ങനെ ഒഴിഞ്ഞുമാറും?

മദ്യപാനമെന്ന ഈ ദുർഗ്രഹണം നിമിത്തം കുടുംബങ്ങൾ ക്കു നേരിടുന്ന നാശങ്ങൾ സീമാതിതമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. പൂർവ്വാർജ്ജിതവും സ്വയാർജ്ജിതവുമായവയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നു. പുത്രകളത്രാദികളെ തീരാദുഃഖത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നു. സ്വബോ ധമില്ലാതെ വീട്ടിൽവന്നു കുടുംബാംഗങ്ങളെ മോശമായ ഭാഷകളെ ല്ലിക്കുകയും ഗൃഹോപകരണങ്ങൾ കൂടി നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അന്യർക്കു കൂടിയും അസഹ്യമാകത്തക്ക മദ്യപന്റെ പ്രവൃത്തിക ളും വചനങ്ങളും ആർ എങ്ങനെ സഹിക്കും? മദ്യപാനിയുടെ ഭ വനം സാക്ഷാൽ നരകതുല്യം തന്നെ ആയിരിക്കുന്നു.

മദ്യപാനത്താലുണ്ടാകുന്ന മറ്റു നാശങ്ങൾക്കും കണക്കി ല്ല. മദ്യപാനികൾക്കു പലപ്പോഴും ദുർമ്മരണം സംഭവിക്കുന്നു. മദ്യപന്മാരിൽ ചിലർ മദ്യപിച്ചു മദോന്മത്തരായി സ്വഗൃഹങ്ങ ളിലേക്കു മടങ്ങുകയിൽ പൊട്ടക്കുഴികളിൽ വീണു മരി ച്ചതായും ധാരാളം അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്വഭവനത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരുന്ന ചാരായം ആരും കാണാതെ അമിതമായി പാ നം ചെയ്തുകൊൾചില കുട്ടികൾമരിക്കാനിടയായിട്ടുണ്ട്. അനേക ർ മദ്യപിച്ചു മയങ്ങികിടക്കുന്ന വേളയിൽ തന്നെ മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ബോധരഹിതരായി വഴിനിശ്ചയമില്ലാതെ നടന്ന് കിണറുകളി ലും കുളങ്ങളിലും വീണ് എത്രയോ മദ്യപന്മാർ മരിക്കാനിടയാ യിരിക്കുന്നു. മദ്യപിച്ചശേഷം വെള്ളത്തിൽ നീന്തുന്നതിനിടയിൽ തളർന്ന് അപകടത്തിലായിട്ടുള്ളതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇല്ലാ തില്ല. എത്രപേരാണ് മദ്യപാനം നിമിത്തം മഹാരോഗാധീനരാ യി മരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെ ഈ ദുർഗ്രഹണം ഹേതുവാൽ ആ ത്മാവിനും ശരീരത്തിനും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള നാശങ്ങൾ അവർണ്ണ

നീയമെന്നു തന്നെ പറയാം. ഇത്രഭയാനകമായ ഈ ദുർഗ്രണത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു് എത്രയുംആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

ചില ലഹരി പാനീയങ്ങൾ ഔഷധമായി ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു വളരെ മിതമായും ആവശ്യത്തിനു മാത്രവും ഉപയോഗിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. അമിതമായി പോയാൽ അതു ആപല്കരമായി പരിണമിക്കും. അല്പാല്പം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ക്രമേണ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ആഗ്രഹം ജനിക്കും. ആ ആഗ്രഹാനുസരണം പ്രവത്തിച്ചാൽ ഒടുവിൽ കടിമാറുവാനും മാറുവാനും വിഷമമായിത്തീരുന്നു. വലിയ വലിയ നാശങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണവുമാകും. മദ്യപാനികളോടുള്ള സംസർഗ്ഗം ഹേതുവാലും മദ്യപാനം ശീലിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതിനാൽആവക ക്രമേണകെട്ടുകളിൽ നിന്നും പരിഹേദം ഒഴിഞ്ഞിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. തങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടത്തിലിരിക്കുന്നവർ ഈ ദുർഗ്രണത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ കാരണവന്മാർ കടപ്പെട്ടവരാണു്. മദ്യപന്മാരും മദ്യപാനത്തിന്റെ ദുഷ്യഫലങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു് ഇതിൽ നിന്നും ഒഴിയുവാൻ ആവും വിധം ശ്രമിക്കണം.

8. കുറ്റംപറച്ചിൽ.

"നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ നിന്റെ അയൽക്കാരനേയും നി സ്നേഹിക്ക" എന്നാണു് നമ്മുടെ ദിവ്യഗുരു നമ്മോടുപദേശിക്കുന്നതു്. ഇതിനാൽ നമുക്കു ഉണ്ടാകണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന നന്മകൾ അയൽക്കാരനും ഉണ്ടാകുന്നതിനും, നമുക്കുണ്ടാകരുതെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന തിന്മകൾ അയൽക്കാരനും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനും നാം ആഗ്രഹിക്കയും പരിശ്രമിക്കയും ചെയ്യണം. നമ്മുടെ സഹോദരസ്നേഹം സഫലമായിരിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യം തന്നെ അന്യരെ എല്ലാ അവസരങ്ങളിലും നാം സഹായിക്കണം. അവരുടെ കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും നാം ക്ഷമിക്കണം. നമ്മോടു ചെയ്യുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ സഹിക്കയും, മറ്റുള്ളവരുടെ തെറ്റുകൾ പരസ്യമാക്കാതെ അവരുടെ നല്ല പേരും മാനവും പാലിക്കയും ചെയ്യണം. എന്നാൽ ഈ പരസ്നേഹത്തിനു വലുപ്പോഴും ഹാനിവരുത്തുന്ന ഒരു ദുർഗ്രണം കുറ്റംപറച്ചിലാണു്. പാപത്തെ നിരോധിച്ചും, പുണ്യം അഭ്യസിച്ചും ജീവിക്ക

ന്നതിന് പ്രായോഗികമായ സഹായങ്ങളും സമീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പല ഭക്തന്മാരിൽപോലും സാമാന്യമായി കണ്ടുവരുന്ന ഒരു ദുർഗ്രഹമാണ് കുറവ് പറച്ചിൽ. "എളുപ്പത്തിൽ ചെയ്യപോകുന്ന ഒരു പാപമാണ് കുറവാരോപണം. പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ ലേശം ക്ലേശമില്ലാതെ അതു ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ ശിക്ഷ ഭയങ്കരമാണ്. മറ്റേതുപാപം ചെയ്യുന്നതിനും ബാഹ്യമായ ഉപകരണം വേണം. കുറവാരോപണത്തിനു സ്വന്തനാവു മതിയല്ലൊ. അതു തന്നെയാണ് അളുകൾ എളുപ്പത്തിൽ അതു ചെയ്യപോകുന്നതിനു കാരണവും" എന്നു വി. ക്രിസോസ്റ്റോമോസ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുറവാരോപകന്മാരോട് ഇടപെടരുതെന്നുപരിശുദ്ധാത്മാവു കല്പിക്കുന്നു. കുറവാരോപണം നിമിത്തംപലരുംദണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവ് അങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു്. സ്വന്തം കുറവുകളെ കാണാതെ അന്യരുടെ അപരാധങ്ങൾ കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്നതു നരകത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ഇടവഴിയാണെന്നാണു വി. ക്രിസോസ്റ്റോമിന്റെ അഭിപ്രായം. ഭക്തജീവിതം നയിക്കുന്നവരിൽപോലും കുറവു പറച്ചിൽ എന്ന ദുർഗ്രഹം കണ്ടുവരുന്നുവെങ്കിൽ കുടുംബജീവിതക്കാരായ സാമാന്യ അയ്മേനികളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ച് എന്തെങ്കിലും പറയേണ്ടതുണ്ടൊ? കുറവാരോപണം ചെയ്യുവർ കുമ്പസാരിക്കാതെ കിടന്നുറങ്ങരുതെന്നു പ്രസിദ്ധ ധ്യാനഗുരുവായ ഫാദർ അകപ്പീവായും, അനേകരും നിത്യമായി നശിച്ചതു കുറവു പറച്ചിൽമൂലമാണെന്നു കൊർണേലിയസ് ലാപ്പിദെയും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. നിസ്സാരമായ ഒരു തെറ്റു മാത്രമാണ കുറവാരോപണം എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ ആണ് അതിന്റെ അബദ്ധം മുഴുവനും. അന്യരുടെ കാര്യത്തിൽ നിസ്സാരമെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്ന ആ സംഗതി നിന്നെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതായാൽ അതു നിസ്സാരമായിത്തന്നെ നീ ഗണിക്കുമോ എന്നു സ്വയം പരിശോധിച്ചു നോക്കുക.

ലൗകികസമ്പാദ്യങ്ങളെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന കളവിനേക്കാൾ നല്ല പേരിനെനഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന കുറവു പറച്ചിൽ വലിയ പാപമാണെന്നു വി. ക്രിസോസ്റ്റോമോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. തങ്ങൾ നേരു മാത്രംപറകയാണെന്നുവാദിക്കുന്ന ചില കുറവാരോപകന്മാരുടെ ഒഴികഴിവിനെയും പുണ്യവാൻആക്ഷേപിക്കുന്നു. നീയഥാർത്ഥത്തിൽ

ചെയ്തിട്ടുള്ള കുറവുകളെ, വേണ്ട നിന്റെ സ്വഭാവിക സ്വനതകൾ തന്നെ, ആരെങ്കിലും എടുത്തു പറയുന്നതു നിനക്കു ഇഷ്ടകരമാകുമോ എന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ഏതു കുറവാരോപണവും ഉപവിയ്ക്കെതിരായുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. കൊലപാതകനു കോപവും, കള്ളനു ദാരിദ്ര്യവും, മദ്യപാനിക്കു ക്ഷിണവും ഒഴിവു കഴിവുകളാണ്; കുറവാരോപകനു് ഈ വക യാതൊന്നുമില്ല. കുറവാരോപണത്തെ മൂന്നു വായ്ത്തലകളുള്ള വാളായി വി. ബർണാർദു വിചാരിക്കുന്നു. അതു ചെയ്യുന്നവനെയും, കേൾക്കുന്നവനെയും, അതിന്റെ കാരണഭൂതനെയും, മുറിപ്പെടുത്തുന്നു. കുറവു പറച്ചിലിന്റെ ദുഷ്ഫലങ്ങൾ പലതാണ്. അവ പറയുന്നവന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ കവിഞ്ഞാണു പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നതു്.

കുറവാരോപകരെ ഈശോമിശിഹാ വെറുത്തിരുന്നു. ദേവാലയത്തിൽ കാഴ്ചകൊണ്ടുവെയ്ക്കുന്നവൻതന്റെ സഹോദരന്റെ മേൽ കുറവാരോപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നതിനുമുൻപെ അവനോടു ക്ഷമായാചനം ചെയ്യണമെന്നാണ് കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ദോഷാരോപണത്തിന്റെ കാഠിന്യം അളക്കുന്നതിനു ചിലതോതുകൾഉണ്ട്. ചെയ്യുന്നവന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, പറയുന്നതു ലഘുവോ ഘനമോ ആയസംഗതി എന്ന കാര്യം, കേൾവിക്കാരുടെ സംഖ്യ, ദോഷാരോപണത്തിന്റെ ഫലം, അതിന്റെ കാരണഭൂതന്റെ സ്ഥാനം എന്നിവയാണ്. ഒരു പട്ടക്കാരനെപ്പറ്റി ഘനമായ ഒരു ആക്ഷേപം പരസ്യപ്പെടുത്തി വിശ്വാസികൾക്കു അദ്ദേഹത്തോടുള്ള മതിപ്പു് ഇല്ലാതാക്കുന്നതും ഒരു സാമാന്യക്കാരനായ അൽമേനിയെപ്പറ്റി ദുഷ്യംപറഞ്ഞു അവനു മാനഹാനി വരുത്തുന്നതും ഒരേവിധത്തിൽ ഗണിക്കാവതല്ലല്ലൊ.

ദുഷ്യസംസാരത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ അനേകമാണ്. അതു നാശകരമായകൊടുങ്കാറ്റാണെന്നു വി.ആഗസ്തോയും, ദോഷാരോപകൻരോഗാണുക്കൾവിതരണംചെയ്യുന്നഒരു പ്ലേഗുരോഗിയൊ,കുഷ്ഠരോഗിയൊ ആണെന്ന് വി. ബർണാർദും, അവൻ ഒരു പൊതുജനോപദ്രവിയാണെന്നു വി. അമ്പ്രോസിസും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ദോഷാരോപകൻ തന്റെറയുംഅന്യരുടെയും ജീവിതം ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമാക്കുന്നു. "ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കയും സുദിനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നവൻ തന്റെ നാവിൽനിന്നും ചുണ്ടിൽനി

ന്നും ദോഷാരോപണം ഒഴിച്ചുനിർത്തട്ടെ" എന്നാണ് വി. പത്രോസ് ശ്ലീഹാ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. "നാം പല കാര്യങ്ങളിലും തെറ്റു ചെയ്യുന്നു. ആരെങ്കിലും വാക്കുകൊണ്ടു തെറ്റുന്നില്ലെങ്കിൽ അവൻ പരിപൂർണ്ണനാണ്. അവനു ശരീരത്തെ മുഴുവനും നിയന്ത്രിക്കാൻ സാധിക്കും" എന്നാണു യാക്കോബു ശ്ലീഹാ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. കുതിരയുടെ വായിൽ കടിഞ്ഞാൺ ഇട്ടു അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനെ ആണ് വി. ശ്ലീഹാ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. വളരെ വലിയ കപ്പലിനെ തീരെ ചെറിയ ചുക്കാൻ കൊണ്ടു നിയന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ ശരീരത്തെ അതിന്റെ ഒരു ചെറിയ അവയവമായ നാവുകൊണ്ടു നിയന്ത്രിക്കണമെന്നു ശ്ലീഹാ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പിതാവായ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുയും ദൈവം തന്റെ ആകൃതിയിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നവനെ ശപിക്കുയും ചെയ്യുന്നതിനെ അദ്ദേഹം ആക്ഷേപിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥജ്ഞാനമുള്ളവൻ തന്റെ വേലയെപ്പറ്റി വിനയത്തോടുകൂടി സംസാരിക്കട്ടെ എന്നാണ് ശ്ലീഹായുടെ ഉൽബോധനം.

കുറ്റംപറയുന്നവരെ പട്ടണത്തിലെ തോട്ടികളോടു തുല്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടരുമാലിന്യവാഹകന്മാരാണ്. തോട്ടികളുടെ സംസർഗ്ഗത്തെ ആരുംഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുന്നതുപോലെ കുറ്റം പറയുന്നവരുടെ സഹവാസവും എല്ലാവരും വെറുത്തുപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ചിലരുടെ കുറ്റംപറച്ചിൽ ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ളതാണ്. അവർ ഒരുത്തനെപ്പറ്റി ചില നന്മകൾ പറഞ്ഞു,'പക്ഷെ''അല്ലെങ്കിൽ''എന്നാൽ' ഇങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങൾകൊണ്ടു സംസാരം ഉപസംഹരിക്കുന്നു. ശ്രോതാക്കൾ ഊഹിക്കുവാൻ അവർ വിട്ടുന്ന ഭാഗം പരമാർത്ഥത്തിൽ തുലോം തുച്ഛമായ സദ്ഭാവന്യൂനതകൾ മാത്രമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ശ്രോതാക്കൾ വളരെ ഭയങ്കരമായ സംഗതികൾ ആയിരിക്കാം പ്രായേണ ഊഹിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഒരു ധാരണസ്സിടകൊടുക്കുന്ന കൌശലത്തിലുള്ള കുറ്റം പറച്ചിലും പ്രത്യേകം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. കുറ്റം പറയാതിരുന്നാൽ പോരാ;കുറ്റം പറയുന്നവരെ ശ്രവിക്കാതെയുമിരിക്കണം. കുറ്റാരോപകന്റെ നാവിലും അതു കേൾക്കുന്നവന്റെ കാതിലും പിശാചുണ്ടെന്നു വി. ബർണാർദ്ദു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഒരുത്തൻ കുറ്റംപറച്ചിലിനു മുതിർന്നാൽ അവനെ വിട്ടുപോകണം. അധികാരമുണ്ടെങ്കിൽ അവനെ ശാസിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അതു കേൾക്കുന്നി

ല്ലെന്നോ രസിക്കുന്നില്ലെന്നോ നടിക്കണം. "ഇവിടെ ആരും ദോഷാരോപണം ചെയ്യരുതു്" എന്നു് വി. ആഗസ്തീനോസു് ഭക്ഷണമുറിയിൽ ഒരു പരസ്യം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. അതിനെ അവഗണിച്ചു ചില അതിഥികൾ ദോഷാരോപണം നടത്തിയ ഒരവസരത്തിൽ സംസാരവിഷയം മാറ്റുവാൻ അദ്ദേഹംചെയ്യുശ്രമം വിഫലമായപ്പോൾ അവർ ആ സംസാരം ഉടനെ അവസാനിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ താൻ സ്ഥലംവിട്ടുപോകുന്നതാണെന്നു മഹാൻ സധൈര്യം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. ഈ ദൃഷ്ടാന്തം എല്ലാവർക്കും അനുകരണീയമായിരിക്കട്ടെ.

ദുഷ്പ്രസംസാരങ്ങൾ മൂലം തെറ്റുചെയ്തിട്ടുള്ളവരുടെ പാപങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണമോചനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ മോഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ, അവർ വരുത്തിയ നഷ്ടത്തിനു്— മാനഹാനിക്കു്—തക്ക പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണു്. ധനനഷ്ടപരിഹാരത്തേക്കാൾ, ഈ സംഗതിയിൽ പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതിനാണു് ക്രൈസ്തവർ പ്രയാസം. എങ്കിലും "അപഹരിച്ചതു തിരികെ കൊടുത്തല്ലാതെ പാപം പൊറുക്കപ്പെടുകയില്ല" എന്ന തത്വം ഇവിടെയും പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നതാണെന്നു സ്മരിക്കണം.

9. മൂഢാചാരങ്ങൾ.

ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു സേവിക്കുന്നതിനു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ സുപ്രധാനമായ ഒരു കടമ ദൈവാരാധന ആണു്. സകലത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായി ദൈവത്തെ ആഭ്യന്തരമായും ബാഹ്യമായും മനുഷ്യർ ആരാധിക്കണം. 'ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരു ദൈവം നിനക്കുണ്ടാകരുതു' എന്നുള്ള കല്പനയാൽ ദൈവത്തെ മാത്രമേ നാം ആരാധിക്കാവൂ എന്നും മറ്റു യാതൊന്നിനെയും ആരാധിക്കരുതെന്നും ദൈവം ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ചു മനുഷ്യർക്കു പലതെറ്റുകൾ പറ്റാം. യഥാർത്ഥമായ ദൈവാരാധനയ്ക്കു വിരുദ്ധമായ കാര്യങ്ങളെ അത്രെ മൂഢാചാരങ്ങൾഎന്നു് പറയുന്നതു്.

ഹിന്ദുക്കൾ, മഹമ്മദീയർ മുതലായ അക്രൈസ്തവരുടെ വല്യതായ ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടിയ ഈ രാജ്യത്തിൽ കത്തോലിക്കർ മൂഢാചാരങ്ങൾ ശീലിക്കുവാൻ എളുപ്പമുണ്ടു്. മൂഢാചാരങ്ങൾ അനേകമാണു്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ മൂ

ഡംഭക്തി, അത്യാചാരം, വിഗ്രഹാരാധന, പ്രശ്നം, മന്ത്രവാദം, ക്ഷുദ്രപ്രയോഗം, ശൂന്യാചാരം മുതലായവയാകുന്നു.

സത്യദൈവത്തിനു തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നാലും സുബോധത്തിനും, സന്മാർഗ്ഗത്തിനും, മതപ്രമാണങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധമായി ചെയ്യുന്ന വണക്കം മൂഢഭക്തിയെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതു നാം പ്രത്യേകം വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. സത്യദൈവത്തിനു തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചു സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന നരബലി മൂഢഭക്തിയുടെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ഒരു വസ്തുവിനൊ, പ്രാർത്ഥനയ്ക്കൊ മറ്റൊ ഇല്ലാത്തതായ മാഹാത്മ്യവും ഫലവും അതിനുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതാണ് അത്യാചാരം. ഒരു ജപം ഇത്ര പ്രാവശ്യം ചൊല്ലിയാൽ അതിനു ഇന്നയിന്ന ഫലം തീർച്ചയാണെന്നു ചിലർ വിശ്വസിക്കയും പറഞ്ഞു പ്രചരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതു ഇതിനൊരു ദാഹരണമാണ്.

ഒരു സൃഷ്ടിയേയോ അതിന്റെ പ്രതിമയേയോ ദൈവമായി സങ്കല്പിച്ചു ആരാധിക്കുന്നതു വിഗ്രഹാരാധന ആണ്. ചിലർ അഗ്നിയേയും മറ്റു ചിലർ സങ്കല്പ ദേവന്മാരുടെ പ്രതിമകളേയും ആരാധിക്കുന്നു.പ്രതിമകളിൽ ദൈവിക ചൈതന്യം കുടിയിരിക്കുന്നതായി വിശ്വസിച്ചു ചിലർ അതിനെയും ആരാധിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം വിഗ്രഹാരാധന തന്നെ. എന്നാൽ മാന്യന്മാരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതു നമ്മുടെ കടമയാണ്. തദനുസരണം ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക സ്നേഹത്തിനു പാത്രീഭൂതന്മാരായി തീർന്നിട്ടുള്ള പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയത്തെയും വിശുദ്ധന്മാരെയും ബഹുമാനിച്ചു വണങ്ങുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. മാത്രമല്ല അതു പ്രയോജനകരവുമാണ്. എന്നാൽ അവക്കു ദൈവിക വണക്കം നൽകുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പിശാചിന്റെ സഹായത്താൽ ഭാവി അറിയുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണ് പ്രശ്നം. പല്ലിയുടെ കരച്ചിൽ, ശകുനവസ്തുക്കളുടെ വിചിധത്വം മുതലായവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും, ജനനത്തീയതി, ആഴ്ച, നക്ഷത്രം എന്നിവയേ കാരണമാക്കിയും ചെയ്യുന്ന ഭാവിനിർണ്ണയം മൂഢാചാരമായി വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്.

മന്ത്രവാദവും ക്ഷുദ്രപ്രയോഗവും അന്യോന്യബന്ധമുള്ളതാണ്. രണ്ടിലും പിശാചിന്റെ സഹായം തേടുന്നു. ആദ്യ

ത്തേതിൽ എന്തെങ്കിലും ഗുണംവരുത്തുന്നതിനും ദോഷം തട്ടുക്ക
ന്നതിനും ശ്രമിക്കുന്നു; ക്ഷുദ്രപ്രയോഗത്താൽ അന്യർക്ക ദോഷം
ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. രണ്ടും വലിയ തിന്മകൾ ആകുന്നു. എത്ര
തന്നെ സദുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെയായിരുന്നാലും ദൈവത്തിന്റെ
യും നമ്മുടെയും പരമശത്രുവായ പിശാചിനെ സേവിക്കുന്നതു
നികൃഷ്ടവും നമ്മുടെ ഭാവി നാശത്തിനു കാരണവുമായിരിക്കുമെ
ന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഫലശൂന്യവും അന്ധവിശ്വാസംമാത്രം
അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതുമായ ചില പ്രവൃത്തികളെ ആണ
ശൂന്യാചാരമായി വിചാരിക്കുന്നതു്. ചില ചെടികൾ പറിച്ചുന
ടുക, മരുന്നുകൾ പറിക്കുക മുതലായവനഗ്നമായോ, മൗനവ്രതത്തോ
ടുകൂടിയൊചെയ്യുക, യാത്ര വിവാഹം, ഗൃഹപ്രവേശനം മുതലായ
വ "മുഹൂർത്തം" നോക്കി ചെയ്യുക, കണ്ണുപറ്റിയെന്നു വിചാരി
ച്ചു പ്രതിവിധികൾ കൈക്കൊള്ളുക, പക്ഷിബാധ ഉണ്ടായെന്നു
കരുതി ചില പരിഹാരംചെയ്യുക മുതലായതൊക്കയും നിരർത്ഥക
വും അന്ധവിശ്വാസപരവും അതിനാൽ വർജ്ജിക്കേണ്ടവയുമായ
മൂഢാചാരങ്ങളാണ്.

അദ്ധ്യായം. വ.

ഉചിതമായ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടണം.

ഒരു വൃക്ഷം വളർന്നു തക്ക കാലത്തു കായ്ക്കുണം. എന്നാൽ
മാത്രമെ അതു നട്ടു വളർത്തിയതുകൊണ്ടു ഗുണമുള്ളു. അതുപോ
ലെ മാതാപിതാക്കന്മാരാൽ വളർത്തപ്പെട്ട യുവാവും വേലചെ
യ്യാ, വ്യാപാരംചെയ്യാ, ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാ, ഇങ്ങ
നെയുള്ള എന്തെങ്കിലും തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടാ തനിക്കും കു
ടുംബത്തിനും ഉപകാരപ്രദമായ ജീവിതം നയിക്കുണം. പ
ത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സോടുകൂടിയാണു ബാലന്മാർ തൊഴിൽ അഭ്യ
സിക്കേണ്ടതു്. പണസൗകര്യമുള്ളവർ പാഠശാലയിൽ തന്നെ
തുടർന്നു പഠിച്ചു പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചു തക്ക കാലത്തു ഉദ്യോഗ

ങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുദ്യമിക്കാം. എന്നാൽ അതിനു ത
ക്ക സാമ്പത്തിക സൗകര്യമില്ലാത്തവർ അതിനു ശ്രമിച്ചാൽ വ
ളരെ ക്ലേശിക്കുമെന്നു തന്നെയല്ല അവരുടെ ഉദ്യമം ഇടയ്ക്കു
വച്ചു ഇട്ടുകളയേണ്ടിവരികയില്ലെ എന്നുകൂടി സംശയിക്കണം.
ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സൗകര്യമില്ലാത്തവർ അതാഗ്രഹി
ക്കാതെ എന്തെങ്കിലുംതൊഴിൽ അഭ്യസിക്കുകയായിരിക്കും ഉത്തമം.
എന്നു തന്നെയല്ല പരിശ്രമ ശീലന്മാർ പല തൊഴിലുകളും ചെ
യ്തു മാനമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്തു വരുന്നതു നാം കണ്ടു വരു
ന്നതല്ലയൊ?

ഉദ്യോഗമോ തൊഴിലൊ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ഒരു
കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കണം. അതു ആ ഉദ്യോഗമോ തൊഴിലൊ ആ
ത്മാവിനു ദുഷ്യമോ നാശമോ ഉണ്ടാക്കുന്നതായിരിക്കരുതെന്നതു
തന്നെ. "ലോകം മുഴുവനും നേടിയാലും ആത്മാവു നശിച്ചാൽ
പ്രയോനംഎന്തു" എന്ന ഈശോമിശിഹായുടെ വാക്കുകൾ ഒരി
ക്കലും വിസ്മരിച്ചോ വിഗണിച്ചോ വത്തിക്കരുതു.

പൈശാചികസേവനമായ യാതൊരു തൊഴിലിലും
പ്രവേശിക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. ചി
ല ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ പക്ഷെ മതവിരുദ്ധമായ
വല്ലകാര്യവും ചെയ്യുവാൻനിയമിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. അതിനാൽ അങ്ങ
നെയുള്ളഉദ്യോഗങ്ങളിൽഒരിക്കലുംപ്രവേശിക്കരുതു.ജീവൻ പെടി
ഞ്ഞും മതവിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണു നല്ല ക്രിസ്ത്യാ
നികളുടെ ധർമ്മം. ആദായമോ, ബഹുമാനമോ, മറ്റുവല്ല കാര്യ
മൊകൊണ്ടു സത്യവിശ്വാസത്തിനു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന
വൻ യൂദാസ്സ്കറിയോത്തായെ അനുകരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ദുർ
മ്മാതൃക കാണിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു കഴുത്തിൽ കരിങ്കല്ലു
കെട്ടി കടലിൽ ചാടിമരിക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നാണു് നമ്മുടെ ക
ർത്താവു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ആത്മഹത്യാപാപം
കൊണ്ടു് അവൻ നരകത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ കൃത്യങ്ങൾ കൊണ്ടെ
ന്നതിനേക്കാൾ കുറച്ചു കഷ്ടപ്പെട്ടാൽ മതിയായേക്കും. തങ്ങൾ മ
തവിരുദ്ധമായി ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആരും അറിയുന്നില്ലെന്നും
തന്നിമിത്തം ആരേയും ഉത്തരം പറയുന്നില്ലെന്നും വിചാരിച്ചു് ഈ
വക കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാമോ? ഒരിക്കലും പാടില്ല. എല്ലാം കണ്ടു
കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവം ഇങ്ങനെയുള്ള പാപങ്ങൾ സഹിക്കയി
ല്ല. കൈക്കൂലി വാങ്ങിക്കുന്നതും വലിയപാപമാണു്. അതുപൊതു

വെ സമുദായത്തിനു് അപമാനകരവും ആത്മനാശകരവും ആകുന്നു. കൈക്കൂലിവാങ്ങി ജീവിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു ഇരന്നു കാലയാപനം ചെയ്യുകയാണു്.

ഒരു ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ അതിന്റെ കടമകൾ കഴിയുന്നതു വെടിപ്പായി ചെയ്യുവരേണ്ടതുണ്ടു്. ഒരു വ്യാപാരി വിലയ്ക്കു തക്ക വസ്തു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു് മോഷണം ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ജോലിക്കാരൻ താൻ വാങ്ങുന്ന പ്രതിഫലത്തിനു തക്ക ജോലി ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതും ഒരുവിധം മോഷണം തന്നെയാണു്. തന്റെ ഉദ്യോഗമോ തൊഴിലൊ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാത്തവൻ തന്റെ യജമാനന്റെ മുൻപാകെ മാത്രമല്ല ദൈവത്തിന്റെ മുൻപാകെയും അപരാധിയാണു്. ഈ വക ചിന്തകൾ മാററി വച്ചു സ്വന്തം ഗുണം തന്നെ നോക്കി പ്രവർത്തിച്ചാലും നല്ലവണ്ണം ജോലി ചെയ്തു യജമാനനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതുപകാരപ്രദമായിരിക്കുമല്ലൊ. തന്നിമിത്തം ദൈവാനുഗ്രഹം ലഭിക്കുന്നു എന്നു തന്നെയല്ല ജോലി സ്ഥിരമായിരിക്കുകയും പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുയും ചെയ്യും. ചിലർ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിച്ച ജോലി അപ്രാപ്തി, അലസത, അശ്രദ്ധ എന്നിവകൊണ്ടു നഷ്ടമാക്കി പൂർവ്വാധികം ദാരിദ്ര്യത്തിലും കഷ്ടതയിലും പെടുന്നു എന്നു നാം എത്ര പ്രാവശ്യം കണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരുത്തന്റെ ജോലിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ പണമൊ വസ്തുക്കളൊ കരസ്ഥമാക്കുവാൻ സൗകര്യം കണ്ടേക്കാം. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു തികച്ചും മോഷണവും തന്നിമിത്തം പാപവും ആണു്. ഇതു ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ സദാ ശ്രദ്ധിക്കണം എന്നതന്നെയല്ല തന്റെ അശ്രദ്ധമൂലം യജമാനനു വല്ല ധനനഷ്ടവും ഉണ്ടായാൽ അതു മറച്ചു വയ്ക്കുവാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നാലും അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ ഉടനെ അയാളെ അറിയിക്കയും വേണം. സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ, വ്യാപാരികൾ മുതലായവർക്കുപോലും തങ്ങളുടെ അശ്രദ്ധയാലൊ അപ്രാപ്തിയാലൊ അലസതയാലൊ മറുള്ളവർ അനാവശ്യമായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന സമയം, ധനം മുതലായവയുടെ നഷ്ടത്തെ പരിഹരിക്കുവാൻ കടമയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. മാതൃകായോഗ്യമായി ഔദ്യോഗിക ചുമതലകൾ നിറവേറുന്നവർ ഈ ജീവിതത്തിൽ തന്നെ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നു. അവർക്കു ഉദ്യോഗക്കയറ്റം, ശമ്പളക്കൂട്ടൽ, ബഹുമതി മുതലായവ ല

ഭിക്ഷന്നതായിസാധാരണകണ്ടുവരുന്നു.അവരും കുടുംബവുംസമുദായത്താലും, തിരുസഭയാലും,ഗവമെണ്ടിനാലും പൊതുജനങ്ങളാലും പൂർവ്വാധികം ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നവർ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾക്രൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്തുതന്നെയായാലുംപാപകരമായതൊന്നും ചെയ്യരുതെന്നും ഔദ്യോഗിക കൃത്യബാഹുല്യത്താൽ ദൈവസേവനം വിസ്മരിക്കരുതെന്നുമുള്ളതാണവ.

അദ്ധ്യായം ൻ.

ജീവിതാവസ്ഥയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്.

ഓരോ മനുഷ്യനും എങ്ങനെയുള്ള ജീവിതത്തിനു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവൊ അതിനുള്ള പ്രത്യേകമായ അനുഗ്രഹവും ദൈവം അവനു നൽകുമാറാകുന്നു. പൊതുവെ മനുഷ്യർ വിവാഹജീവിതത്തിനും ബ്രഹ്മചര്യജീവിതത്തിനും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യജീവിതത്തിനു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ ഒരേ രീതിയിലല്ല അതു നയിക്കുന്നത്. ചിലർ ഇടവക വൈദികരും മറുചിലർ സന്യാസവൈദികരും ആകുന്നു. ഒരുകൂട്ടർ വൈദികരാകാതെ കേവലം സന്യാസികൾ മാത്രമാകുന്നു. ചിലർ പഠിപ്പിക്കയൊ, മറുചിലർ ദിനശുശ്രൂഷനടത്തുകയൊ, ഇനിയും ചിലർ ഇതൊന്നും ക്രൂടാതെ ഏകാന്തമായി തപം ചെയ്യുകയൊ ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീകളാണെങ്കിൽ അവരും ദൈവവിളി അനുസരിച്ചു ഒരു സഭയിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു സഭയിൽ ചേരുന്നു. വിവാഹിതർ തന്നെ ഒരേ വിധത്തിലുള്ള ജീവിതരീതിയല്ല കൈക്കൊള്ളുന്നത്. ചിലർ കർഷകന്മാരും മറുചിലർ കച്ചവടക്കാരും, മൂന്നാമതൊരുകൂട്ടർ കേവലം തൊഴിലാളികളും, നാലാമതൊരുകൂട്ടർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, ഇനിയും ചിലർ സമുദായത്തിനും മതത്തിനും വേണ്ടി വേലചെയ്യുന്നവരും ആയിത്തീരുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിൽ അവിവാഹിതരായിരുന്നുകൊണ്ട് ലോകത്തിൽ തന്നെ ജീവിച്ചുകൊണ്ടുഇങ്ങനെയുള്ളജീവിതം നയിക്കുന്നവരുമുണ്ട്.

ഈ ഓരോ സ്ഥിതിയിലും പുണ്യപരമായജീവിതംനയിക്കുന്നതിനു വേണ്ട അനുഗ്രഹങ്ങൾ ദൈവം ഓരോരുത്തനും ആവശ്യം പോലെ നൽകുന്നു; വിശിഷ്യ ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കു മാത്രം ജീവിതം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നബ്രഹ്മചാരികളിൽ ദൈവം തൻറെ ദാനങ്ങളെ വളരെഅധികംവർഷിക്കുയും വിവാഹിതർക്ക് അജ്ഞാതമായ ഒരുവലിയ രഹസ്യ സൗഭാഗ്യം ഇഹത്തിൽ വച്ചുതന്നെ അവരെ അനുഭവിപ്പിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. ബ്രഹ്മചാരി ആയി ജീവിക്കുവാൻ ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്തവൻ വിവാഹിതനാകുന്നതും വിവാഹിതനാകുവാൻ താൻ നിശ്ചയിച്ചവൻ ബ്രഹ്മചാരി ആകുന്നതും വലിയ തെറ്റാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ ആനിലയിൽ പുണ്യമൊ സൗഭാഗ്യമൊ പ്രാപിക്കാതെ ആത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കത്തക്ക ആപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

1. വൈദിക, സന്ന്യാസജീവിതങ്ങൾ.

ലൗകിക ജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചു ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തോടുകൂടി ആശ്രമ ജീവിതത്തിനു ഭാവിക്കുന്ന ബാലികാബാലന്മാരെ നിസ്സാരമായ ഓരോ കാരണത്താൽ ചില മാതാപിതാക്കന്മാർ തടയാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെചെയ്യാത്തപക്ഷം തങ്ങൾക്കും അവർക്കു തന്നെയും കഷ്ടത വന്നു വശാകുമെന്നാണ് അവരുടെ ഭീതി. താൻവിരിച്ചതാറാവുകുഞ്ഞുങ്ങൾവെള്ളത്തിൽ പോയാൽ മുങ്ങിച്ചാകുമെന്നു വിചാരിച്ചു് അവയെ തടുക്കുന്ന തള്ളക്കോഴിയെപ്പോലെ അവർ അബദ്ധം കാണിക്കുന്നു. സാക്ഷാൽ സൗഭാഗ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അജ്ഞതയാകുന്നു ഈ അബദ്ധത്തിൻറെ അടിസ്ഥാനം. ലൗകികമായ സുഖാനുഭോഗങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നവർ അവയിൽ മാത്രമെ മനുഷ്യനു ആനന്ദിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അവരിൽ ചിലർ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കാൻ മനുഷ്യക്കു സാധിക്കയില്ലെന്നുപോലും വിധിച്ചുകളയുന്നു. ഭൂമിയിൽ മാത്രം സഞ്ചരിക്കുന്നജീവികൾ പക്ഷികൾക്കു ആകാശത്തിൽപറക്കുവാൻപാടില്ലെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതിൽഉള്ളിടത്തോളംപോലും വാസ്തവം അവരുടെ ഈ അബദ്ധ പ്രസ്താവനയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നില്ല. പാപമൊ പുണ്യമൊ എന്താണ് ഒരു മനുഷ്യൻ അഭിലഷിക്കുന്നതെന്നു വച്ചാൽ അതനുസരിച്ചു് ഇരിക്കുമെല്ലൊ അവനിൽ വരുന്ന അവസ്ഥാന്തരങ്ങളും. എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു

പുണ്യജീവിതം കഴിക്കുവാൻ ഒരുത്തൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ, അതിന് അവൻ എങ്ങനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അതനുസരിച്ച് അവനു ദൈവദാനങ്ങളും ലഭിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടതരമായ പുണ്യജീവിതം അനുഷ്ഠിപ്പാൻ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയും അതിനു വേണ്ട ദാനങ്ങൾ ആഗ്രഹത്താലും അപേക്ഷയാലും പ്രാപിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യുന്നവൻ ജപതപങ്ങളിൽ ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നു. ദൈവസ്നേഹത്താലും ദൈവത്തോടുള്ള ഐക്യത്താലും ഒരാത്മാവിനു അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്ന ആനന്ദത്തോടു തുല്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഏതു മികച്ച ലൌകിക സുഖാനുഭോഗവും അധഃപതിച്ചതും, നാമമാത്രവും, ക്ഷണമാത്രവുമാണ്. തന്നിമിത്തം അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സൗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കാൻവേണ്ടി ലോകത്തേയും അതിനു നൽകാൻ കഴിയുന്ന നീചമോ നിസ്സാരമോ ആയ സുഖങ്ങളേയും ത്യജിക്കാൻ സന്നദ്ധമാകുന്നവരെ തടുക്കുന്നതും അവരെപ്പറ്റി ദുഃഖിക്കുന്നതും അബദ്ധവും അന്യായവും ആണ്.

ചില മാതാപിതാക്കന്മാർ സ്വന്തം ഗുണം കരുതി മകളെ സന്യാസജീവിതം സ്വീകരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നു. അതിനു അവരെ അനുവദിച്ചാൽ തങ്ങൾക്കു സഹായികളില്ലാതെ വരുമെന്നാണ് അവരുടെ ആശങ്ക. ഈ വിചാരവും അബദ്ധമാണെന്നു തന്നെയല്ല, ദൈവത്തെ ദ്രോഹിക്കുന്നതും കോപിപ്പിക്കുന്നതും ക്രൂരത്വമാണ്. കേവലം ദൈവദാനങ്ങൾ മാത്രമായ മകളിൽ ചിലരെ തന്റെ സേവനത്തിനു ദൈവം തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ അവരെ ദൈവത്തിനു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു കൃതഘ്നതയും ധിക്കാരവും മാത്രമാണ്. ശൈശവത്തിൽ മരിച്ചുപോയ കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ അവരും മരിച്ചുപോകാമായിരുന്നു എന്നും ഇനിയും അവർ അടുത്തുതന്നെ മരിക്കയോ, അവരുടെ ലോകജീവിതം ദുഃഖമയമാകയോ അവർ തങ്ങൾക്കു ഉപകാരികളാകാതെ ഉപദ്രവകാരികളാകയോ ചെയ്യാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും അങ്ങനെയുള്ളവർ നല്ലവണ്ണം ചിന്തിക്കട്ടെ. സന്യാസികളാകാൻദൈവം വിളിച്ച എത്രയുവാക്കന്മാർ വിവാഹജീവിതത്തിൽ കേവലം രോഗികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കന്യാസ്ത്രികളാകാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എത്രയുവതികൾ വിവാഹജീവിതത്തിനു ശേഷം വിധവകളായി കണ്ണീരും കയ്യുമായി ജീവിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു? ഈ വകസംഗതികളുടെ

സ്മരണയോടുകൂടി സന്യാസികളോ, വൈദികരോ, കന്യാസ്ത്രീകളോ ആകുന്നതിനുള്ള സന്താനങ്ങളുടെ ദൈവവിളിയെ മാതാപിതാക്കന്മാർ നിരോധിക്കയല്ല പ്രത്യുത കഴിവുള്ള എല്ലാ വിധത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയാണു വേണ്ടതെന്നു അവർ അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കട്ടെ. തങ്ങളുടെ ഒരു മകനെ മഹാരാജാവു ദത്തുപുത്രനായി സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആ കാര്യം എങ്ങനെ അനുകൂലിക്കുമോ അതുപോലെ തന്നെ വേണം ദൈവവിളിയെ അനുസരിക്കുവാൻ മകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും സഹായിക്കുവാനും. സ്വപരിത്യാഗപരമായ ഒരു ജീവിതത്തേക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടും താഴ്ന്ന പടിയിലേ വിവാഹജീവിതത്തിനു സ്ഥാനമുള്ളു എന്നു ധരിക്കുണം. ഇതു തെളിയിക്കുന്നതിനു വേദവാക്യങ്ങൾ തന്നെയുണ്ട്. സന്യാസ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടെ ഭാഗ്യത്തെപ്പറ്റി വി.ബർണാർഡ് പറയുന്ന സുപ്രസിദ്ധ വചനങ്ങൾ ഏവരും പ്രത്യേകം സ്മരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആ വിശുദ്ധൻ പറയുന്നു: "അവർ ക്രൂതൽ പരിശുദ്ധമായി ജീവിക്കുന്നു, അപൂർവ്വമായി വീഴുന്നു, ശീഘ്രത്തിൽ എഴുന്നേൽക്കുന്നു, ശക്തിമത്തായ വിധത്തിൽ സഹായിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രൂതൽ സമാധാനപരമായി ജീവിക്കുന്നു, ശരണത്തോടെ മരിക്കുന്നു, ധാരാളമായി പ്രതിസമ്മാനം പ്രാപിക്കുന്നു." ഇതിനാൽ ഒരാൾ തന്റെ ജീവിതത്തെ ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു വൈദികാന്തസ്സിലോ, സന്യാസാന്തസ്സിലോ പ്രവേശിക്കുന്നതു സ്തുർഹമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. എന്നാൽഈ ഉയർന്നജീവിതാവസ്ഥയിലേക്കു ദൈവവിളിയില്ലാത്തവരെല്ലാരെയും അയാളുടെഔദാരിസത്തു കൈവശപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയോ മറ്റുവല്ലലുകികാദായങ്ങളെ ഇച്ഛിച്ചോ, അതിലേക്കുആരെങ്കിലും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതു വലിയ സഹോദരദ്രോഹവും അതിനേക്കാൾ വലിയ ദൈവദ്രോഹവും ആണെന്നു ഏവരും അറിയേണ്ടതാണ്.

സന്യാസജീവിതത്തിനു തങ്ങൾ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നോഎന്നു യുവജനങ്ങൾ എങ്ങനെ അറിയും? ആ ദൈവവിളിയുള്ളവർക്കു കന്യാത്രജീവിതത്തോടു വിശേഷമായ ഒരാകർഷണമുണ്ടായിരിക്കുയും വിവാഹജീവിതത്തോടു പ്രകൃത്യാ ഒരു വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരിക്കുയും ചെയ്യും. വിശിഷ്യ തങ്ങൾ ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നോ വൈദികരായിത്തിന്നോ ദൈവത്തെസേവിക്കണമെന്നു അവർക്കു അടിക്കടി തോ

ന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഈ വിചാരം സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കുമ്പസാരക്കാരന്റെ ഉപദേശത്തോടുകൂടി അങ്ങനെയുള്ളവർ ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു സന്ന്യാസപരിത്യാഗപരമായ ഒരു പുണ്യജീവിതം നയിക്കേണ്ടതാണ്.

2. വിവാഹജീവിതം.

പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക ഗുരു പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ വിവാഹജീവിതത്തിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ നന്മയ്ക്കായി ഒരു പ്രത്യേക ക്രമാശതന്നെയും സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഭാരം അത്ര വലുതും, ഉത്തരവാദിത്വം അത്ര ഗൗരവതരവുമായി നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ പരിഗണിയ്ക്കുന്നു. ദൈവം ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളെയും ഈ അന്തസ്സിലേയ്ക്കു വിളിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ഉയർന്നതായവേറൊരു അന്തസ്സിലേയ്ക്കുള്ള ഒരാകർഷണം മനസ്സിൽ തോന്നുന്നില്ലാത്ത ഏവരും ഇതിലേക്കു തന്നെയാണ് പ്രവേശിക്കാനുള്ളതു് എന്നു പറയാം. അതിനാൽ വിവാഹജീവിതത്തെ പുരസ്കരിച്ച് മൂന്നു സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഏവരും പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായി പ്രസ്തുത മഹാത്മാവു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു:-

1. ദൈവത്തിന്റെ സാധാരണ പരിപാലനയിൻകീഴ് മിശ്രവിവാഹം അനുവദിക്കുന്നില്ല. 2. സൌഭാഗ്യകരമായ വിവാഹം മോക്ഷത്തിൽ അംഗീകൃതമായിരിക്കണം— അതായതു്, വിവാഹജീവിതം സമാധാന സൌഭാഗ്യപരമായിരിക്കണമെങ്കിൽ സ്വഭാവത്തിലും അഭിപ്രായത്തിലും, മതത്തിലും യോജിക്കുന്നവർ തമ്മിലായിരിക്കണം. 3. അവസാനമായി, വിവാഹാനന്തസ്സിലുള്ള ഇരുവരുടെയും സൌഭാഗ്യജീവിതം വധൂവരന്മാരിൽ ഒരാൾ എളുപ്പത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയെന്നു വരാം. അതിനാൽ ഈ അന്തസ്സിലേയ്ക്കു ക്ഷണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു തോന്നുന്ന ഏവരും നിർമ്മലവും, ഭക്തിപരവും, അനുസരണപരവും ആയ ഒരുത്തമ കുടുംബജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനായി സ്വയം തയ്യാറാകണം.

കാനായിലെ വിവാഹാഘോഷത്തിൽ ഈശോമിശിഹാ സംബന്ധിച്ചു തന്നെ അദൃശ്യസ്പർശത്താൽ അതിനെ മംഗളമാക്കി ചെയ്തിൽനിന്നും വിവാഹക്രമാശ തന്റെ പ്രത്യേകമായ ഇഷ്ടത്തിനു പാത്രമാണെന്ന് ഈശോമിശിഹാ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ.

വിവാഹത്തെ ഒരു ക്രമാശയായി ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവു അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർക്കും ഉൽകൃഷ്ടപുണ്യപദത്തിൽ ആരോഹണംചെയ്യുന്നതിനുള്ള മാനങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈശോമിശിഹാ ഈ ക്രമാശയെ സ്ഥാപിച്ചതു വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർക്കു അവരുടെ വിവിധകടമകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേകവരങ്ങളുംഅനുഗ്രഹങ്ങളും ലഭ്യമാകത്തക്കവണ്ണമാണ്. ഈ ക്രമാശ ഐക്യതയിലും, സമാധാനത്തിലുംസ്നേഹത്തിലും ഒരുമിച്ചു പാർക്കുന്നതിനു അവരെ പ്രാപ്യരാക്കുന്നു. പ്രകൃതിദത്തമായ സ്നേഹബന്ധത്തെ സദാചാരനിഷ്ഠകൊണ്ടു അതു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും മതശാസനത്താൽ പാവനമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ വിവാഹജീവിതം വളരെ ഭാഗ്യകരമായിത്തീരുന്നു. അതു മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ അസ്ഥിരതയെ നിഷ്കൃയും, ദമ്പതികളെ സമചിത്തരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൂടാതെ അന്യോന്യമുള്ള ഏറക്കുറവുകളെ പരസ്പരം ക്ഷമിക്കുന്നതിനു ശക്തിയും നൽകുന്നു. അന്യോന്യം വേണ്ടവിധം ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും, പരസ്പരവിശ്വാസം അക്ഷയമായി പാലിക്കുന്നതിനും തന്നിമിത്തം അനാവശ്യസംശയങ്ങളും കുറവുകളും ദൂരീകരിക്കുന്നതിനുംഇടയാക്കുന്നു. സ്വന്ത ദുരാശകളെ അമർത്തുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക മനോഹരണവും അവരുടെ പരിശുദ്ധതയ്ക്കെതിരായുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ പരീക്ഷകളിലും വിജയവും ഇതിനാൽ പ്രാപിക്കുന്നതാണ്. ഏകാന്തമായുള്ള ജീവിതത്തെപ്പോലെ തന്നെ പരിശുദ്ധവും കളങ്കരഹിതവുമായിരിക്കണം വിവാഹജീവിതവും. മാത്രമല്ല ഈ ക്രമാശ, തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ ദൈവഭയത്തിലും ദൈവസ്നേഹത്തിലും വളർത്തുന്നതിനുള്ള അതിപ്രധാന ചുമതല നിറവേറ്റുന്നതിനുള്ള എല്ലാ പ്രത്യേക മനോഹരണങ്ങളും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ചുമതല നിർവ്വഹിക്കുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട സഹനശക്തിയും ക്ഷമയും ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക അനുഗ്രഹത്താലല്ലാതെ പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു സംശയമറ്റ സംഗതിയാണ്.

അതുകൊണ്ടു വിവാഹജീവിതത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാർ നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചതിന്റെശേഷം തങ്ങളുടെ പുതിയ ജീവിതത്തിനു ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായ മനോഹരണങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ദൈവസഹാ

യം നേരത്തെ അപേക്ഷിച്ചു തങ്ങളെത്തന്നെ ഒരുക്കണമെന്നു അറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ.

മനുഷ്യരിൽ ഒരു മഹാ വലിയ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഈ ജീവിതമാത്രമാണ് ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് പ്രത്യേകതരത്തിൽ പ്രധാനമായിരിക്കുന്ന എന്നു തുരുക്കിപ്പറയാവുന്ന ഈ വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

അദ്ധ്യായം. ൧൦.

വിവാഹം.

വിവാഹം ഒരു ക്രമാശ ആണല്ലൊ. സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിൽ വിശുദ്ധവും വേർപിരിയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും ആയൊരു ഐക്യത്തെ ഉളവാക്കുന്നതും,അവർ അന്യോന്യം നിമ്മലമായി സ്നേഹിക്കുന്നതിനും തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളെ ഉത്തമ ക്രിസ്ത്യാനികളായി വളർത്തുന്നതിനും വേണ്ട വരപ്രസാദം നൽകുന്നതുമായ ഒരുക്രമാശയാണ് വിവാഹം. പറുദീസായിൽവച്ചു ദൈവം തന്നെ തുവൽകരിച്ച വിവാഹത്തെ ഒരു ക്രമാശയായി ഈശോമിശിഹാ തുപാന്തരപ്പെടുത്തുകയാണുണ്ടായത്. വിവാഹം ഈശോമിശിഹായും തിരുസഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി മറെറാന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തിൽ ദമ്പതികൾ ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടിയെ ക്രമാശയിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചുകൂടാ. ദമ്പതികളുടെ സ്വാഭാവിക ഉടമ്പടിയെത്തന്നെയാണ് ഈശോമിശിഹാ ക്രമാശയായി ഉയർത്തിയത്. വിവാഹക്രമാശയുടെ യഥാർത്ഥ ശുശ്രൂഷകർ ദമ്പതികൾതന്നെ ആകുന്നു.വൈദികനാകട്ടെ ദമ്പതികളുടെ ഉടമ്പടിയെ തിരുസഭയുടെ പേരിൽ സ്വീകരിച്ചു ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക മാത്രമെ ചെയ്യുന്നുള്ളു. എന്നിരുന്നാലും തിരുസ്സഭയുടെ നിശ്ചയാനു

സരണം നടത്തപ്പെടാത്ത ക്രിസ്തീയ വിവാഹം സാധുവായിരിക്കയില്ലാ എന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കണം. ദമ്പതികൾ ദൈവവിളി അനുസരിക്കുവാനും, ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി വേല ചെയ്യുവാനും, ദൈവം മക്കളെനൽകുമെങ്കിൽ അവരെ നല്ലവണ്ണം വളർത്തുവാനും വേണ്ടി ആയിരിക്കണം വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു്.

1. വിവാഹ ഒരുക്കങ്ങൾ.

ലൗകികാഡംബരങ്ങൾക്കു് വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാധാരണ ജനങ്ങൾ പ്രായേണ കൂട്ടുതൽ പ്രാമുഖ്യം നൽകി കാണുന്നതു് ശോചനീയം തന്നെ. ഇതു് എത്രയും മൗഢ്യമായ ഒന്നാണെന്നും പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. വിവാഹത്തിനു ചില ആഘോഷവും ആഡംബരങ്ങളുമെല്ലാം വേണമെന്നിരുന്നാലും ഒരിക്കലും ഒന്നും അതിരുകടന്നു പോകേണ്ടതല്ലല്ലോ. പലരും നിലയിൽ കവിഞ്ഞ വിധത്തിൽ കടം തന്നെയും വാങ്ങിച്ചു് ആഘോഷങ്ങൾക്കും ആഡംബരങ്ങൾക്കുമായി വ്യയം ചെയ്യുപിന്നീടു് വലിയ അനർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നു. വെള്ളത്തിലെകുമിളപോലെ ക്ഷണികമായ ലൗകികബഹുമതിയെഉദ്ദേശിച്ചാണു് പലരും ഈ വക ദുർവ്യയങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ സദ്യകളും മറ്റും കടം വാങ്ങി നടത്തുക നിമിത്തം അവർക്കു് കാലാന്തരത്തിൽ സ്വത്തും നശിക്കാനിടയാകുന്നു. അപ്പോൾ ആദ്യം പ്രശംസിച്ചവർ അതേകാരണംതന്നെ പറഞ്ഞു പിന്നീടു് ആക്ഷേപിക്കാനും സംഗതിവരും. ഇങ്ങനെ അനുഭവം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവർ ഒട്ടും കുറവല്ല. മറ്റു ചിലർ അവസ്ഥാനുസരണം ആഘോഷങ്ങൾ നടത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ല എന്ന കാരണം മുൻനിർത്തി മാത്രം വിവാഹ പ്രായമായവരുടെ വിവാഹം മാറി വയ്ക്കാറുണ്ടു്. ഇതു പലപ്പോഴും പല അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾക്കും യുവതിയുവാക്കന്മാരുടെ ആത്മനാശത്തിനുപോലും കാരണമാകാവുന്നതാകയാൽഒരിക്കലും അനുവദിക്കത്തക്കതല്ല. അവനവന്റെനിലയ്ക്കും സ്ഥിതിയ്ക്കും അനുസരണമായി മാത്രം ആഘോഷാഡംബരാദികൾ നടത്തുന്നതിനെ സാക്ഷാൽ ബഹുമാനം. എന്നാൽ കുബേരന്മാരായുള്ളവർ കേവലം ലൗകികബഹുമതിയെ മാത്രം നോക്കാതെ വലിയ സദ്യകൾ നടത്തുന്നതിൽ ആക്ഷേപമില്ല. ഒരു വിധം സാധുക്കളായവർ അടുത്ത ബന്ധുക്ക

ളെ മാത്രം അറിയിച്ച അവക്ക് വിരുന്നു നൽകി കുറഞ്ഞനില യിൽവിവാഹംനടത്തുന്നതായിരിക്കും ഉത്തമം. വിവാഹത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ദമ്പതികളുടെ ആത്മീയമായ ഒരുക്കത്തിൽ മാത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനാൽ ആഡംബരാദികൾ വന്നിച്ച നിലയിൽ ഇല്ലെന്നോ, ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നോ, ഉള്ളകാരണത്താൽ ആരും തെല്ലും ആകുലപ്പെടേണ്ടതില്ല.

ആത്മീയ ഒരുക്കങ്ങളാണ് വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യഥാർത്ഥത്തിൽ ലൗകിക ആഡംബരങ്ങളെക്കാൾ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത് ഈ പരമാർത്ഥം പലരും വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. വലുതായ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഉറപ്പുള്ളതായിരിക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം കെട്ടിടം വേഗത്തിൽ നിലംപതിക്കും. ഇതുപോലെ കുടുംബജീവിതം ഭാഗ്യപ്പെട്ടതായി നിലനില്ക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായവിവാഹം തക്കവിധം നടത്തിയിരിക്കണം. ദമ്പതികളെ ആജീവാനന്തം നിലനില്ക്കുന്നതായ ഒരു ജീവിതാവസ്ഥയിലേക്കുപ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന വിവാഹമെന്ന ക്രിയാശ വേണ്ട ഒരുക്കത്തോടും ആത്മീയശുദ്ധതയോടുംകൂടെ സ്വീകരിക്കുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ ദൈവാശീർവാദവും ഉള്ളിടംവരെയും സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു. അതിനാൽ വിവാഹത്തിലേർപ്പെടുവാനുള്ള യുവതീയുവാക്കന്മാർപ്രഥമത സുകൃതനടപടികളാലും പുണ്യജീവിതത്താലും ദൈവേഷ്ടപ്രസാദവരത്തോടെയും ദൈവത്തിനിഷ്ടമുള്ളവരായി ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. പ്രത്യേകിച്ച് ചാവദോഷത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു അവശ്യം അവശ്യം തന്നെ. ചാവദോഷത്തോടുകൂടെ ഈ ക്രിയാശ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ ദൈവകോപത്തിനടുത്ത കഠിനശിക്ഷകൾ അർഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉത്തമമനസ്താപപ്പെട്ട് നോമ്പ്, നമസ്കാരം മുതലായ സുകൃതപ്രവൃത്തികളാൽ പാപപരിഹാരം ചെയ്യുന്നവർക്കുടെ വേണ്ട ദൈവാശീർവാദം ധാരാളമായി സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

വിവാഹംകഴിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നയുവതീയുവാക്കന്മാർയഥാക്രമം സ്വഭാവഗുണമുള്ള വരനെയും വധുവിനെയുംലഭിക്കുവാൻവേണ്ടി ഇടവിടാതെ ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. വിവേകവും ദൈവഭക്തിയും ഉള്ള ഭാര്യയേ ലഭിക്കുന്നതു ഗൃഹസ്ഥജീവിതക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു മഹാ ഭാഗ്യം തന്നെ. ഭർത്താവു് സൽസ്വഭാവിയായിരിക്കുന്നതു സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചും അങ്ങനെ തന്നെ. ലൗകികഭാഗ്യങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ നിന്നുണ്ടാ

കും. ഈ ശീലഗുണത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ മറ്റു ലൗകിക നന്മ കൾകൊണ്ടൊന്നും ഒരു ഫലവുമില്ലെന്ന മാത്രമല്ല അതു കൂട്ടത ൽ അനർത്ഥകരവുമായി പരിണമിക്കും. അതിനാൽ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പ്രത്യേകമായും ഈ ഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കുന്ന തിനു യുവതീയുവാക്കന്മാർ ദൈവത്തിൻപക്കൽനിരന്തരമായും തീ ക്ഷ്ണതയോടുകൂടിയും പ്രാർത്ഥിക്കണം.

വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമപ്രധാനമാ യി വേണ്ടതു് ആത്മശുദ്ധിയാണെന്നു മേൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട ല്ലോ. ഇതും ദൈവോപ്പുപ്രസാദത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കേ ണ്ട ഒരു ക്രമാശയത്രെ. ചാവദോഷത്തോടുകൂടെ ഈ ക്രമാശ സ്വീകരിക്കുന്നവർ കഠിനമായ ദൈവകോപത്തിനും തദ്വാരാ വലിയ ശിക്ഷകൾക്കും പാത്രമാകാതിരിക്കയില്ല. അനർഹമായ രീതിയിൽ ഈ ക്രമാശ സ്വീകരിക്കുന്നവർക്ക ഇഹത്തിലും പരത്തി ലും നാശംതന്നെയായിരിക്കും ഫലം. അതിനാൽ ഈ ക്രമാശാ സ്വീകരണത്തിനു തയാറാകുന്നവർ ആത്മശുദ്ധീകരണവിഷയ ത്തിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ക്രമാശസ്വീകരിക്ക ുന്നതിനു മുൻപിൽ ജഡികമായ ദുരാശാപാശങ്ങളെ നീക്കി, മുഴുവൻ കുമ്പസാരം നടത്തി, ദിവ്യകാരുണ്യവും സ്വീകരിച്ചു ദൈവോപ്പുപ്രസാദത്തോടുകൂടി ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. ശുദ്ധ കുർബാ ന വഴിയായി ഹൃദയത്തിൽ എഴുന്നള്ളിവരുന്ന മിശിഹായോടു്, വിവാഹത്തിനുവേണ്ടദൈവാനുഗ്രഹവുംആശീർവ്വാദവുംഅപേക്ഷി ക്കണം.ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കുന്നവർക്ക പരമകാരുണികനായ ന മ്മുടെദിവ്യരക്ഷകൻ വേണ്ട അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകാതിരിക്കയില്ല.

ഈ ക്രമാശ സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം വ്യർത്ഥ മായ വല്ല ലൗകികാദായങ്ങളൊ ജഡിക സന്തോഷങ്ങളൊ ആ യിരിക്കരുതു്. ആത്മശുദ്ധിപോലെ തന്നെ പരമ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നഒന്നാണ് ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയും. ദൈവമഹത്വവുംആത്മ രക്ഷയും മുൻനിർത്തി ഗൃഹസ്ഥധർമ്മങ്ങളെയഥാശക്തി നിറവേറ്റി ക്കൊള്ളാമെന്നും സന്താനങ്ങളെനൽകുവാൻദൈവംതിരുമനസ്സാകു ന്നുഎങ്കിൽഅവരെ ശരിയായി വളർത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും ഉള്ളപ്രതി ജ്ഞയോടെ വേണം ഈ ക്രമാശ സ്വീകരിക്കുവാൻ. ഇങ്ങനെ തക്ക ഒരുക്കത്തോടുകൂടി അർഹമായ വിധത്തിൽ ഈ ക്രമാശ സ്വീകരിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവാനുഗ്രഹം ധാരാളമായി സിദ്ധിക്കും.അ ല്ലാത്തവരുടെ ഫലം മറിച്ചായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലൊ.

2. വിവാഹപ്പൊരുത്തം.

വിവാഹ ജീവിതം ഭാഗ്യകരമായിരിക്കണമെങ്കിൽ ദമ്പതികൾ ഏതുകൊണ്ടും അനുരൂപരായിരിക്കണം. ഒരു കല്പനയൊ വണ്ടിയോ വലിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉയരം, ബലം എന്നിവകൊണ്ട പൊരുത്തപ്പെട്ടിരിക്കണമൊ അതുപോലെ ദമ്പതികൾ പ്രായം, സ്വഭാവം, മനം, കുടുംബം, ദൈവഭക്തി, ധനം, സൗന്ദര്യം, ബുദ്ധി, മതം എന്നിവകൊണ്ട ഐക്യവും അനുരൂപവും ഉള്ളവരായിരിക്കണം. വിവാഹ ജീവിതം ആജീവനാന്തം നിലനിൽക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതു് അനുസ്മരിച്ചാൽ ഈ ഐക്യവും അനുരൂപവും കഴിയുന്നിടത്തോളം പൂർണ്ണമായിരിക്കേണ്ടതിന്റെ അവശ്യകത തെളിയുന്നതാണ്.

പ്രായംകൊണ്ട് ദമ്പതികൾ അനുരൂപരായിരിക്കണം. ചിലപ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു വൃദ്ധനെകൊണ്ട ഒരു ബാലികയെ ഒരിക്കലും വിവാഹം കഴിപ്പിക്കരുതു്. പെട്ടെന്നു ഭർത്താവു മരിച്ചു് അവൾവിധവയായെന്നുവരാം. അഥവാ അയാൾ മരിക്കുന്നില്ല എന്നതന്നെ ഇരിക്കട്ടെ. അവൾ പലപ്പോഴും അയാളെ വെറുപ്പോടുകൂടി ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ജീവപര്യന്തം വഹിക്കുവാനുള്ള ഒരു ഭാരം ഒരിക്കലും അവളുടെ പിഞ്ചുതലയിൽ പിടിച്ചുവയ്ക്കരുതു്. ഭർത്തൃയാകാൻ തക്ക പ്രായമാകാത്ത ബാലികമാരെ കല്യാണംകഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും നന്നല്ല. ബാലികമാക്കു പതിനാലുവയസ്സും ബാലന്മാക്കു പതിനാറുവയസ്സും തികഞ്ഞാൽ വിവാഹംചെയ്യാമെന്നു തിരുസഭ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിവാഹത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ പോകുന്നവർവിവാഹജീവിതം നയിക്കുവാൻ വേണ്ടുംവളർച്ചപ്രാപിച്ചവരാണോയെന്നു നോക്കേണ്ടതാണ്. ശൈശവവിവാഹം മൂലം പലദുഷ്യങ്ങളും സംഭവിക്കുമെന്നു പറയേണ്ട അവശ്യമില്ലല്ലൊ.

സ്വഭാവപ്പൊരുത്തം ദമ്പതികൾക്കുണ്ടൊ എന്നതുപ്രത്യേകമായിപരിശോധിക്കേണ്ടഒരുപ്രധാനകാര്യമാണ്. നല്ലനടത്തയില്ലാത്ത ഒരു പുരുഷനെക്കൊണ്ടു ഗുണവതിയായ ഒരു യുവതിയെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുന്നതു് അവളെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം വ്രണ്ണ്യ പാതകമാണ്. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി വേണ്ടപോലെ

ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാൽ പല യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെയും വിവാഹജീവിതം നിർഭാഗ്യമായി പരിണമിച്ചതായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

മനപ്പൊരുത്തവും വിവാഹജീവിതം വിജയപ്രദമാക്കുവാൻ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഒരു പ്രധാനകാര്യമാണ്. ചിലർ തങ്ങളുടെ പുത്രനേയോ പുത്രിയേയോ പിടിച്ചു വിൽക്കുന്നതുപോലെ പുത്രിമാരുടെ യാതൊരു ഇഷ്ടാനിഷ്ടവും ചോദിച്ചറിയാതെ അവരെ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുക്കാറുണ്ട്. ഇതു വലിയ അപരാധമാണ്. വിവാഹം എന്ന ക്രൂരാശ വധൂവരന്മാർ സ്വതന്ത്രമനസ്സോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണ്. ലജ്ജയാലോ ഭയത്താലോ യുവതികൾ തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ തീരുമാനത്തിനു വിരോധം പറയാതിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കം ചിലർ വിരോധിക്കയാണെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ അവർ അനുസരണമോ ഭയഭക്തിയോ ഇല്ലാത്തവരാണെന്നു വിധിക്കുയും ഭയപ്പെടുത്തിയും ദേഹോപദ്രവംചെയ്തും തങ്ങളുടെ തീരുമാനത്തിനു അവരെ വിധേയരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊക്കെയും വലിയ തെറ്റുകളാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരിക്കലും ചെയ്യുകുടാ. വിവാഹനിശ്ചയം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപെ വധൂവരന്മാരുടെ സമ്മതം കാരണവന്മാർ ചോദിച്ചറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ കാരണവന്മാരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെ ചിലയുവാക്കന്മാരും ദുർല്ലഭം ചിലയുവതികളും വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതും വലിയ അപരാധമാകുന്നു.

കുടുംബപ്പൊരുത്തവും വിവാഹ ജീവിതത്തിന്റെവിജയത്തിനു വധൂവരന്മാർക്കു ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യമാണ്. ചിലയുവാക്കന്മാർ അവരുടെ അവിവേകത്താൽ തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കു അപമാനകരമായ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. തന്നിമിത്തം അവർ കുടുംബഭ്രഷ്ടരായി കഷ്ടപ്പെടുവാൻ ഇടയാകുന്നു. ഇതിനൊക്കെ ഇടയാക്കിയതു തങ്ങളുടെ അവിവേകമാണല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു വ്യസനിച്ചേക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള ആപത്തുകൾ ഭവിക്കാതിരിക്കാൻ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള മുറയനുസരിച്ചു കുടുംബപ്പൊരുത്തം നോക്കി വിവാഹനിശ്ചയംചെയ്യുന്നതു അത്യന്തം പ്രയോജനകരമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ദൈവഭക്തിയാണല്ലൊ ലൌകികവും പാരത്രികവും ആ
യ ജീവിതാനന്ദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. വധൂവരന്മാരിൽ ആ
രെങ്കിലും ദൈവഭക്തി ഇല്ലാതിരിക്കയോ അവരുടെ ദൈവഭ
ക്തിയുടെ പരിമാണത്തിനു ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്ക
യൊ ചെയ്യുൽ അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ വിവാഹജീവിതം അപ
ജയത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്.

ധനസ്ഥിതി യിൽ വധൂവരന്മാർ സമനിലയുള്ളവരായിരി
ക്കേണ്ടതും വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ വിജയത്തിനു വലിയ സ
ഹായമാണ്. ഒരു ദരിദ്ര കന്യക ധനികനായ ഭർത്താവിന്റെ
വീട്ടിൽ സാമാന്യമായി സ്നേഹിക്കപ്പെടുകയോ മാനിക്കപ്പെടുക
യോ ചെയ്യില്ലെന്നു വരാം. തന്നിമിത്തം അവൾ വളരെ വ്യ
സനിക്കുവാൻ ഇടയായേക്കാം. അവൾ അങ്ങനെ ജീവപര്യ
ന്തം ദുഃഖമനുഭവിക്കാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണല്ലൊ.

സൌന്ദര്യം വിവാഹ ജീവിതത്തിന്റെ വിജയത്തിനു
വധൂവരന്മാർക്കു ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നോ അവർക്കുള്ള സൌന്ദര്യ
ത്തിനു തുല്യതയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നോ നിർബന്ധമില്ല, എന്നാൽ
സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെ വിരൂപനോ അംഗഹീനനോ ആ
യ ഒരുത്തനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു അവരുടെ വിവാ
ഹജീവിതം നിർഭാഗ്യമാകുന്നതിനു വലിയ ഒരു കാരണം കൊ
ടുക്കയാകുന്നു.

സമബുദ്ധി യുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരായിരിക്കണം വിവാഹ
ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടതു്. ഇതു് അവരുടെ ജീവിത സൗ
ഖ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമപ്രധാനമാണ്. പണ്ഡി
തനും പരിച്ഛാരിയും ആയ ഒരു ഭർത്താവിനു വിദ്യാശൂന്യയും അ
പരിച്ഛാരിയുംആയഒരു ഭാര്യയിൽ ദീർഘകാലം പ്രണയം തോന്നാ
ൻ പ്രയാസമാണ്. അതുപോലെ വിദ്യാസമ്പന്നയും ഉൽകൃഷ്ടാ
ശയങ്ങളോടുകൂടിയവളും ആയ ഭാര്യയ്ക്കു പാമരനും അപരിഷ്
കൃതനും ആയ ഭർത്താവിനോടു പ്രേമം തോന്നുവാനും അയാളെ
പരിചരിക്കാനും വിഷമം തോന്നാം.

മതപ്പൊരുത്തവും വധൂവരന്മാരുടെ വിവാഹ ജീവിത
ത്തിന്റെ വിജയത്തിനു കൂടിയേതീരു. കത്തോലിക്കരായ യുവ
തീയുവാക്കന്മാർ കത്തോലിക്കരെ മാത്രമെ വിവാഹം കഴിക്കാവൂ
എന്നു തിരുസഭ ശാസിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഒരു കത്തോലിക്കസ

ഭാഗത്തിനു ഒരു അകത്തോലിക്ക സഭാംഗത്തെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകമായ വൈദികാനുമതി ആവശ്യമാണ്. അതു കൂടാതെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതു വലിയ തെറ്റാണ്. താഴ്ശവിവാഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന കത്തോലിക്കരായ യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും തങ്ങളുടെ മതം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നഅപകടത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും സത്യവിശ്വാസം സിദ്ധിച്ചെന്നു വരികയില്ല.മതപ്പൊരുത്തമില്ലാത്തവർക്കു മനപ്പൊരുത്തവും ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും കത്തോലിക്കർ ഇങ്ങനെയുള്ള വിവാഹബന്ധത്തിൽ നിന്നൊഴിയേണ്ടതാണ്.

മിശ്രവിവാഹം അഥവാ ഒരു കത്തോലിക്ക സഭാംഗവും അകത്തോലിക്ക സഭാംഗവും അല്ലെങ്കിൽ അക്രൈസ്തവസമുദായാംഗവും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം നടത്തുന്നതിന് അപൂർവ്വമായി തിരുസഭ ചില പ്രത്യേകവ്യവസ്ഥകളോടെ അനുമതിനൽകാറുണ്ട്. എന്നാൽ മൂന്നു പ്രതിജ്ഞകൾ ഭാവിഭാര്യാഭർത്താക്കൾ ചെയ്യണം.രണ്ടെണ്ണം ഓരോരുത്തർക്കും പ്രത്യേകവും ഒന്നു രണ്ടുപേർക്കും പൊതുവുമാണ്. കത്തോലിക്ക സഭാംഗം താൻ കത്തോലിക്കാമതത്തെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ലെന്നും മറ്റെയാൾ കത്തോലിക്കാമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു കഴിയുന്നതു ശ്രമിക്കാമെന്നും വാഗ്ദാനം ചെയ്യണം. കത്തോലിക്ക സഭാംഗത്തിന്റെ മതാനുഷ്ഠാനവുമായി ഇടപെടുകയില്ലെന്നു അകത്തോലിക്കസഭാംഗം പ്രതിജ്ഞചെയ്യണം. മാത്രമല്ല, സന്താനങ്ങളെ കത്തോലിക്കരായി വളർത്താമെന്നു രണ്ടുപേരും വാഗ്ദാനം ചെയ്യണം.

ഒരു വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആ വിവരം വികാരിയെ അറിയിക്കണം. അദ്ദേഹം വധൂവരന്മാരുടെ സമ്മതം ചോദിച്ചറിയുന്നതിനും വിവാഹം നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനു വല്ല തടസ്സമുണ്ടോ എന്നറിയുന്നതിനും മുതലായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിവാഹം ചെയ്യാൻ സഭാതടസ്സമുള്ളവർക്കു വിവാഹമുദാശ നൽകാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു അധികാരമുണ്ട്. വിവാഹവിഘ്നങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കേണ്ടതാണ്. വിവാഹ വിഘ്നങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, സാരമാക്കാതെ വിവാഹ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ വലിയ പാപങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവമായ് വിവാഹം കഴിക്കാതെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരെ സഭാഭ്രഷ്ടരാക്കി ക്രൂശകൾനൽകാതിരിക്കണമെന്നാണു തിരുസഭയുടെ നിശ്ചയം.

3. വിവാഹമുടക്കുകൾ.

വിവാഹ മുടക്കുകൾ രണ്ടുവിധമുണ്ട് : വിവാഹത്തെ അസാധുവാക്കുന്ന മുടക്കുകളും, നിരോധിക്കുന്ന മുടക്കുകളും. രക്തസംബന്ധം, ബന്ധുത്വം, അരുപിക്കുട്ടത്ത സംബന്ധം, നിയമാനുസൃതമായ വിരക്തവാശ്വാനം, മതവ്യത്യാസം, നിശ്ചിതവയസ്സു, നിലവിലിരിക്കുന്ന വിവാഹബന്ധം ആദിയായവ അസാധുവാക്കുന്ന മുടക്കുകളും, മുടക്കപ്പെട്ട കാലം, നിരാഘോഷമായ വിരക്തവാശ്വാനം, സഭാവ്യത്യാസം, ആദിയായവ നിരോധകമുടക്കുകളും ആണ്. വിവാഹമുടക്കുള്ളവർ തിരുസഭയുടെ പ്രത്യേകാനുമതി ക്രടാതെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പാടില്ല.

നിലവിലിരിക്കുന്ന വിവാഹബന്ധം വേറൊരു വിവാഹത്തിനു പ്രതിബന്ധമാണ്. ആദ്യവിവാഹത്തിലെ ഭാര്യ അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഒരിക്കലും ഒന്നുകൊണ്ടും പുനർവിവാഹത്തിനു അനുവാദമില്ലെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. കാരണവശാൽ ദൂരരാജ്യങ്ങളിൽ പോകയൊ പുറപ്പെട്ടു പോകയൊ ചെയ്തു ഭർത്താവൊഭാര്യയൊ മരിച്ചുപോയതായി കള്ളത്തെളിവുകളുണ്ടാക്കി ചിലർ പുനർവിവാഹത്തിനു തുനിയാറുണ്ട്. ഇതൊരിക്കലും അനുവദനീയമല്ല. ആദ്യഭർത്താവൊ ഭാര്യയൊ മരിച്ചുപോയെന്നു നിസ്സംശയമായി ബോദ്ധ്യപ്പെടാതെ പുനർവിവാഹം ചെയ്യിക്കുവാൻ വൈദികനു അധികാരമില്ല. കള്ളപ്രമാണംകൊണ്ടും തെളിവുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നവർ വലിയ പാപംപിഴയ്ക്കുന്നു. വിശിഷ്യ അങ്ങനെയുള്ള വിവാഹം വാസ്തവമാവുകയുമില്ല.

രക്തബന്ധം ആകുന്ന വിവാഹത്തിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവും. രക്തബന്ധമുള്ളവരിൽ മൂന്നാമ്മ തലമുറവരെയുള്ളവർ തമ്മിൽ വിവാഹം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. രക്തബന്ധത്തിനെതിരായി അനുവാദം വാങ്ങി വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നുള്ളവർ ഒന്നിലധികം വിധത്തിൽ രക്തബന്ധങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവ എല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അറിയിച്ചു അനുമതി വാങ്ങേണ്ടതാണ്.

ബന്ധുത്വം വേറൊരു വിവാഹപ്രതിബന്ധമാണ്. ഒരാളിനു ഭാര്യയുടെയോ ഭർത്താവിന്റെയോ രക്തസംബന്ധികളോടും

സ്വന്ത രക്തസംബന്ധികളുടെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരോടുമുള്ള സംബന്ധമാണ് ഈ ബന്ധുത്വം എന്നതിനാൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. അടുത്ത ബന്ധുത്വത്തിന്റെ സംഗതിയിലും രക്ത സംബന്ധത്തിന്റെ കാര്യത്തിലെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനാൽ ഒരാൾ, ഭാര്യ അഥവാ ഭർത്താവു മരിച്ചശേഷം പുനർ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻപോകുന്ന സ്ത്രീ അല്ലെങ്കിൽ പുരുഷൻ മരണംപ്രാപിച്ച ഭാര്യയുടേയൊ ഭർത്താവിന്റെയൊ രക്തബന്ധത്തിൽപെട്ടതാണെങ്കിൽ അതു് വിവരമായി അറിയിച്ചു് അനുമതി വാങ്ങിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

അതുപോലെതന്നെ ബന്ധം ഉള്ളവരും വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസാ എന്ന ക്രിയാശുദ്ധീകരിക്കുന്ന ആളിനോടു് അവ കൊടുക്കുന്ന ആളിനും തലതൊട്ടവർക്കും വിവാഹത്തിനു വിഘ്നമായ ബന്ധമുണ്ടു്.

പ്രായക്കുറവും വിവാഹത്തിന്റെ അലംഘനീയമായ പ്രതിബന്ധമാകുന്നു. പുതിയ കാനോൻ നിയമപ്രകാരം പതിനാലു വയസ്സു തികയാത്ത യുവതികളും പതിനാറുവയസ്സു പൂർത്തിയാകാത്ത യുവാക്കന്മാരും തമ്മിലുള്ള വിവാഹത്തെ തിരുസഭ അനുവദിക്കുന്നില്ല.

ഈവിധ തടസ്സങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതറിയിക്കുന്നതിനാണുവിവാഹത്തിനു് മുമ്പു് മൂന്നുപ്രാവശ്യംവിവാഹകായ്യംപള്ളിയിൽ പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു്.വല്ലതടസ്സവും ഉള്ളതായിഅറിയുന്നവർ ആവിവരം വികാരിയെ അറിയിക്കാതിരിക്കുന്നതു പാപമാണ്. ഗൗരവമായ തടസ്സങ്ങൾ വികാരിയാ അറിയിച്ചു് അദ്ദേഹംവഴി അവ നിക്കം ചെയ്യാവുന്നതായിരുന്നെൽ അങ്ങനെ ചെയ്യണം. വേണ്ട അനുമതി കിട്ടാതെ നടത്തുന്ന വിവാഹം ഒരിക്കലും വാസുവമാകയില്ല. വ്യാജം ചെയ്തു അനുമതി കിട്ടുന്ന ഒരു കാര്യം രക്തബന്ധമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതു സംബന്ധിച്ചുപോലും അതിപ്രധാനമായ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ മാത്രമേ അനുവാദം ആവശ്യപ്പെടാവു. തത്സംബന്ധമായി താൻ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന നല്ല ചട്ടങ്ങൾ ഏവരുംശരിയായിഅനുസരിക്കണമെന്നാണ് തിരുസഭയുടെആഗ്രഹം. തന്നിമിത്തമാണു നിയമത്തിൽ നിന്നു ഒഴിവു ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ സാരമായ പരിഹാരംചെയ്യണമെന്നുക്രൂടെ സഭ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതും. മാത്രമല്ല സ്വ

ന്തം ഗുണദോഷങ്ങിയാലും ഈ രീതിതന്നെയാണു പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും സ്വീകാര്യമായിരിക്കുന്നതും.

4. വിവാഹ ക്രമം.

വിവാഹക്രിയാശയുടെ സ്വീകരണമുറയെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതു ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമല്ലൊ. വധൂവരന്മാർ സാക്ഷികൾ സഹിതം പീഠത്തിന്റെ മുൻപാകെ നിൽക്കുന്നതിനോടുകൂടി സ്ഥാനവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച പട്ടക്കാരൻ അവിടെ ആഗതനായി ആദ്യംതന്നെപുരുഷനെ പേർ ചൊല്ലി വിളിച്ചു "ഇവിടെ നിൽക്കുന്ന (ഇന്നവളെ) നമ്മുടെ മാതാവായ തിരുസഭയുടെ ചട്ടത്തിനൊത്ത വിധം നിന്റെ സാക്ഷാൽ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കുവാൻ നിനക്കു മനസ്സുണ്ടൊ" എന്നു ചോദിക്കും. "ഞാൻ മനസ്സായിരിക്കുന്നു" എന്നു് അവൻ മറുപടി പറയണം. അനന്തരം സ്ത്രീയേയും പേർ ചൊല്ലി വിളിച്ചു "ഇവിടെ നിൽക്കുന്ന (ഇന്നവനെ) നമ്മുടെ മാതാവായ തിരുസഭയുടെ ചട്ടത്തിനൊത്തവിധം നിന്റെ സാക്ഷാൽ ഭർത്താവായി സ്വീകരിപ്പാൻ നിനക്കു മനസ്സുണ്ടൊ?" എന്നു ചോദിക്കും. "ഞാൻ മനസ്സായിരിക്കുന്നു" എന്നു അവളും മറുപടി പറയണം. പല യുവതികളും തദവസരത്തിൽ ലജ്ജയാലൊ, തെറ്റിദ്ധാരണയാലൊ, ഉടനടി ഉത്തരം പറയുന്നതു അഭിമാനക്കുറവെന്നു കരുതിയൊ എന്തോ ഈ ഉത്തരം പറയാൻ മടിക്കുന്നു.അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് നന്നല്ല. എന്തെന്നാൽ വിവാഹമെന്ന ക്രിയാശയിലെ ഏറ്റവും സാരമായ ഒരു സംഗതി പട്ടക്കാരന്റെയും സാക്ഷികളുടെയും മുമ്പാകെ പരസ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതേണ്ട ദമ്പതിമാരുടെ സമ്മതമാണെന്നു നന്നായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. അതിനാൽ പട്ടക്കാരനേയും സാക്ഷികളേയും മറ്റും അനാവശ്യമായ താമസവും മൌനവും മൂലം അസഹ്യപ്പെടുത്താതെ കേൾക്കത്തക്ക സ്വരത്തിൽ തെളിവായി അവർ ഈ ഉത്തരം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ വിവാഹത്തിനു മനസ്സില്ലെങ്കിൽ ആ വിവരം നിർഭയം തുറന്നു പറയേണ്ടതുമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ സമയത്തു പരസ്യമായി മനസ്സാകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു പിന്നീടു വിവാഹത്തിനു തനിക്കു മനസ്സില്ലായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതും വാദിക്കുന്നതും നിഷ്പ്രയോജനമായിരിക്കും.

ഈ സമ്മതത്തിന്റെശേഷം പുരുഷനും സ്ത്രീയും വിവാഹ ക്രിയാശക്തികൊടുത്ത സമ്മതത്തിനു ഒരു പ്രത്യക്ഷ അടയാളമായി അന്യോന്യം വലത്തു കൈ പിടിപ്പാൻ പട്ടക്കാരൻ കല്പിക്കുന്നു. അവർ തദനുസരണം അന്യോന്യം കൈപിടിക്കയിൽ പട്ടക്കാരൻ "ബാവായുടെയും പുത്രന്റെയും റൂഹാദക്കുദശായുടെയും നാമത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ വിവാഹക്രിയാശയിൽ ചേർക്കുന്നു." എന്നുചൊല്ലുന്നു. അനന്തരം അവർക്ക് ദൈവാശിർവ്വാദം ലഭിക്കുവാനായി അവരുടെമേൽ മഹനാൻവെള്ളം തളിക്കുന്നു.

താലിയുടെ ആശിർവ്വാദം.

പട്ട. നമ്മുടെ സഹായം കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ
സഹായി. താൻതന്നെ സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു.
പട്ട: കർത്താവെ! എന്റെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ!
സ: എന്റെ നിലവിളി നിന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ.
പട്ട: കർത്താവു നിങ്ങളോടുകൂടെ
സ: നിന്നോടും നിന്റെ അരൂപിയോടുംകൂടെ.

പ്രാർത്ഥിക്ക.

കർത്താവെ ഈ താലി ധരിക്കുന്നവൾ തന്റെ ഭർത്താവിനു പൂർണ്ണവിശ്വസ്തയായിവ്യാപരിപ്പാനും നിന്റെ സമാധാനത്തിലും നിന്റെ തിരുമനസ്സിനൊത്തവണ്ണവും നിലനിന്നു, അന്യോന്യ സ്നേഹത്തിൽ എല്ലായ്പോഴും ജീവിപ്പാനും നിന്റെ തിരുനാമത്തിൽ ഞങ്ങൾ ആശിർവ്വദിക്കുന്ന ഈ താലിയെന്ന സ്ത്രീവായെ ഞങ്ങളുടെ കർത്താവീശോമിശിഹായേക്കുറിച്ചു നീ ആശിർവ്വദിക്കണമെ. ആമ്മേൻ.

അതിന്റെശേഷം പട്ടക്കാരൻ താലിമേൽ മഹനാൻ വെള്ളം തളിച്ചു അതിനെ വരന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു. അയാൾ അതു വധുവിന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടുമ്പോൾ പട്ടക്കാരൻ "ബാവായുടെയും പുത്രന്റെയും റൂഹാദക്കുദശായുടെയും നാമത്തിൽ" അവരെ ആശിർവ്വദിക്കുന്നു. താലി കെട്ടിനു ശേഷം പട്ടക്കാരൻ തുടർന്നു ചൊല്ലുന്നു:-

പട്ട: സർവ്വേശ്വരാ! ഞങ്ങളിൽ നീ ചെയ്യിരിക്കുന്നതിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തണമെ.

സ: ഓർശ്ലമിലുള്ള നിന്റെ പരിശുദ്ധ ആലയത്തിൽ നിന്നും

കർത്താവെ അനുഗ്രഹിക്കണമെ.

മിശിഹായെ അനുഗ്രഹിക്കണമെ.

കർത്താവെ അനുഗ്രഹിക്കണമെ. (ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന.....)

പട്ട: ഞങ്ങളെ പരീക്ഷയിൽ പൂകിക്കല്ലെ.

സ: പിന്നെയൊ തിന്മയിൽ നിന്നു ഞങ്ങളെ നീ രക്ഷിക്കണമെ.

പട്ട: നിന്റെ ദാസന്മാരെ നീ കാത്തുരക്ഷിക്കണമെ.

സ: എന്റെ സർവ്വേശ്വരാ! ഇവർ നിന്നിൽ ശരണപ്പെടുന്നു.

പട്ട: കർത്താവെ നിന്റെ പരിശുദ്ധ സ്ഥലത്തിൽനിന്നു് ഇവരെ നീ സഹായിക്കണമെ.

സ. സെഹിയോനിൽ നിന്നും ഇവരെ നീ സഹായിക്കണമെ.

പട്ട: കർത്താവെ ശത്രുവിന്നെതിരെ

സ: ഇവർക്കു നീ ബലമുള്ള കോട്ടയായിരിക്കണമെ.

പട്ട: കർത്താവെ എന്റെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ.

സ: എന്റെ നിലവിളി നിന്റെ സന്നിധിയിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ.

പട്ട: കർത്താവു നിങ്ങളോടുകൂടെ

സ: നിന്നോടും നിന്റെ ആത്മാവിയോടും കൂടെ.

പ്രാർത്ഥിക്ക.

കർത്താവേ, നിന്റെ ഈ ദാസന്മാരെ തൃക്കൺ പാർക്കണമെ. നിന്റെ തിരുച്ചിത്തത്തിനനുസരണമായി വിവാഹത്താൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടന്ന ഇവർ നിന്റെ സഹായത്താൽ കാക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണം മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ വർദ്ധനവിനായി നീ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റുപാടുകളിന്മേൽ ദയാപരനായി സഹായിക്കണമെന്നു് നിന്നോടു ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ക

ത്താവായ മിശിഹായെക്കുറിച്ചു (ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ.) ആമ്മേൻ.

അതിന്റെ ശേഷം സ്ത്രീയുടെ ആദ്യവിവാഹമായിരുന്നാൽ വൈവാഹിക ദിവ്യ പൂജ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു.

പ്രാരംഭജപം.

ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ദൈവം നിങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കട്ടെ. (ആദിയിൽ) തനിച്ചിരുന്ന(തന്റെ) ഇരുമക്കളുടെമേൽ അനുഗ്രഹിച്ച അയാൾതന്നെ നിങ്ങളോടുകൂടെ ആയിരിക്കട്ടെ. കത്താവെ! ഇനി ഇവർ നിന്നെ കൂട്ടുതൽ സംപൂർണ്ണമായി വാഴ്ത്തി സ്തുതിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം കൃപചെയ്യുമാറാകണമെ.

സങ്കി: കത്താവിനെ ഭയന്നു തന്റെ സൽകൃതവഴിയിൽ നടക്കുന്നവരെല്ലാവരും ഭാഗ്യവാന്മാർ.

പ്രാർത്ഥിക്കു,

സർവ്വവല്ലഭനും ദയാപരനുമായിരിക്കുന്ന സർവ്വേശ്വരാ! ഞങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷമൂലമായി ചെയ്യപ്പെടുന്നതു നിന്റെ ആശീർവ്വാദത്താൽ പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണം ഞങ്ങളെ നീ കൃപയോടെ കേട്ടരുളേണമെ. ഞങ്ങളുടെ കത്താവായ മിശിഹായെക്കുറിച്ചു (ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ) ആമ്മേൻ.

വി. പൗലോസുശ്ലീഹാ
അപ്പസ്തോലക്കാർക്കെഴുതിയ ലേഖനം.

(അ:ഒ.വാ:൨൨-൩൩)

"സഹോദരന്മാരെ കത്താവിനെന്നപോലെ സ്ത്രീകൾ സ്വന്തം ഭർത്താക്കന്മാർക്കു കീഴ്പെട്ടിരിക്കട്ടെ. എന്തെന്നാൽ മിശിഹാ പള്ളിയുടെ തലയായിരിക്കുന്നതുപോലെ പുരുഷൻ സ്ത്രീയുടെ തലയാകുന്നു. അവളുടെ ശരീരത്തിന്റെ രക്ഷകനും അവൻ തന്നെ. എന്നാൽ പള്ളി മ്ശിഹായ്ക്കു കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ സ്ത്രീകളും സ്വന്തം ഭർത്താക്കന്മാർക്കു സകലത്തിലും കീഴ്പെട്ടിരിക്കണം. ഭർത്താക്കന്മാരെ! മിശിഹാ പള്ളിയെ സ്നേഹിക്കയും അതിനായി തന്നെത്തന്നെ കയ്യാളിക്കയും ചെയ്തതുപോലെ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ സ്നേഹിപ്പിൻ. മിശിഹാ പള്ളിയെ സ്നേ

ഹിച്ചതു ആയുസ്സിന്റെ വചനത്തിൽ വെള്ളം കൊണ്ടുള്ള ക്ഷാളനത്താൽ അതിനെ മാലിന്യം നീക്കി പരിശുദ്ധമാക്കുവാനത്രെ. അതും കറയൊ മാലിന്യമൊന്നുമില്ലാതുപോലെയുള്ള വല്ല ദൃഷ്യമൊ ക്രുടാതെ തേജസ്സുള്ള പള്ളിയെ തനിക്കു പരിശുദ്ധവും നിർമ്മലവും ആയി സ്വയം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ആയിരുന്നു. ഇങ്ങനെതന്നെ ഭർത്താക്കന്മാർ സ്വന്തശരീരങ്ങളെ എന്നപോലെ സ്വന്തഭാര്യമാരെ സ്നേഹിക്കണം. സ്വന്തഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആരും സ്വന്ത മാംസത്തെ ഒരിക്കലും ദ്വേഷിച്ചിട്ടില്ല: മറിച്ചു് മിശിഹാ പള്ളിയെ എന്നപോലെ അവൻ അതിനെ പോഷിപ്പിക്കയും രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ നാം അയാളുടെ മാംസത്തിൽ നിന്നും അയാളുടെ അസ്ഥികളിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ അയാളുടെ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു പുരുഷൻ സ്വന്ത പിതാവിനേയും മാതാവിനേയും വിട്ടു സ്വന്തഭാര്യയോടു യോജിക്കയും രണ്ടുപേരും ഒരു ശരീരത്തിൽ ആയിരിക്കയും ചെയ്യും. ഈ ക്രുദാശ വലിയതാകുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ മിശിഹായിലും പള്ളിയിലും ആണു പറയുന്നതു്. വിശേഷിച്ചു നിങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തനും പ്രത്യേകം തന്നെത്തന്നെ എന്നപോലെ സ്വന്തഭാര്യയേയും സ്നേഹിക്കണം. എന്നാൽ ഭാര്യ സ്വന്തം ഭർത്താവിനെ ഭയപ്പെടട്ടെ.

ലേഖനത്തിനു ശേഷം
ജപം.

നിന്റെ ഭാര്യ നിന്റെ വീട്ടിനടുത്തു നില്ക്കുന്ന ഫലസമൃദ്ധമായ മുന്തിരി വള്ളിപോലെ ആയിരിക്കട്ടെ. നിന്റെ മക്കൾ നിന്റെ മേശയ്ക്കു ചുറ്റിലും സൈത്തുചെടികൾപോലെയും. ഹല്ലേലുയ്യാ, ഹല്ലേലുയ്യാ. കർത്താവു പരിശുദ്ധ സ്ഥലത്തിൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു സഹായം അയക്കട്ടെ. സെഹിയോനിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ ആദരിക്കട്ടെ, ഹല്ലേലുയ്യാ.

ഹല്ലേലുയ്യാ പാടാത്ത കാലത്തിൽ
ചൊല്ലേണ്ടതു്.

കണ്ടാലും ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്ന ഏവനും ഇങ്ങനെ ആശീർവ്വദിക്കപ്പെടും. സെഹിയോനിൽ നിന്നു സർവ്വേശ്വരൻ

നിന്നെ ആശിർവ്വദിക്കട്ടെ. പിന്നെയും നിന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും ഓർശ്ലേത്തിന്റെ നന്മകളെ നി കാണട്ടെ. നിന്റെ മക്കളുടെ മക്കളേയും നീ കാണട്ടെ. ഇസ്രായിലിൽ സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

പെസഹായുടെ കാലത്തിൽ
ചൊല്ലേണ്ടതു്.

ഹല്ലേലുയ്യാ, ഹല്ലേലുയ്യാ, കർത്താവു പരിശുദ്ധ സ്ഥലത്തിൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു സഹായം അയക്കട്ടെ. സെഹിയോനിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ ആദരിക്കട്ടെ. ഹല്ലേലുയ്യാ. പരലോകത്തേയും ഭൂലോകത്തേയും സൃഷ്ടിച്ച കർത്താവു സെഹിയോനിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ ആശിർവ്വദിക്കട്ടെ. ഹല്ലേലുയ്യാ.

വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം

(അ. ഫൻ. വാ. നു–ന്നു)

അക്കാലത്തിൽപ്രീശന്മാർ അങ്ങേപക്കൽവന്നു അങ്ങേ പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ഏതു കാരണത്തെപ്രതി എങ്കിലും മനുഷ്യൻ തന്റെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കാമോ എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങുന്നു ഉത്തരമായി അവരോടു അരുളിച്ചെയ്തതായതു്: ആദിയിങ്കൽ മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കിയവൻ ആണും പെണ്ണുമായി അവരെ ഉണ്ടാക്കിയെന്നും ഇതു ഹേതുവായിട്ടു മനുഷ്യൻ അപ്പനേയും അമ്മയേയും വിട്ടു തന്റെ ഭാര്യയോടു ചേർന്നിരിക്കയും ഇരുവരും ഒരു ജഡമായി തീരുകയും ചെയ്യുമെന്നു പറഞ്ഞു എന്നും നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടില്ലയോ. അതുകൊണ്ടു മേലാൽ അവർ രണ്ടാളും ഒരു ജഡമത്രെ. ആകയാൽ ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതു മനുഷ്യൻ വേർതിരിക്കരുതു്."

പട്ടക്കാരൻ അപ്പം കാഴ്ചവെക്കുന്നതിനു
മുമ്പിൽ ചൊല്ലുന്നതു്.

കർത്താവേ! നിന്നിൽ ഞാൻ ശരണപ്പെടുന്നു. നീ എന്റെ ദൈവമാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ ജീവിതകാലങ്ങൾ നിന്റെ തൃക്കരങ്ങളിലാകുന്നു.

പരിശുദ്ധമായ വിവാഹ നിയമത്താൽയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ട വർക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്ന ഈ കാര്യങ്ങളെ നീ സ്വീകരിക്കണമെന്നു കർത്താവേ ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. നീ നൽകിയിരിക്കുന്ന ഇതിനെ അനുകൂലമായി ക്രമപ്പെടുത്തിയരുളേണമെ. ഞങ്ങളുടെ കർത്താവായ മ്ശിഹായെക്കുറിച്ചു (ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ.) ആമ്മേൻ.

ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന ജപം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞശേഷം

പട്ടക്കാരൻ വധൂവരന്മാരുടെ നേരെ

തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട്

കർത്താവേ ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ കരുണയോടുകൂടി കൈക്കൊണ്ടു നിന്റെ കൃപാധിക്യത്താൽ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ വർദ്ധനവിനായി നീ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ, നിന്റെ അധികാരത്താൽ യോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ നിന്റെ സഹായത്താൽ പാലിക്കപ്പെടുവാൻ വേണ്ടി സന്നിഹിതനായിരിക്കണമെ. ഞങ്ങളുടെ കർത്താവായ മിശിഹായെക്കുറിച്ചു(ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ.) ആമ്മേൻ

പ്രാർത്ഥിക്കുക.

ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു നിന്റെ സർവ്വവല്ലഭത്താൽ സകലത്തെയും സൃഷ്ടിച്ച സർവ്വേശ്വരാ! ലോകത്തിന്റെ ആദിമുതലുള്ളതിനെ നിയമിച്ചശേഷം ദൈവികജ്ഞാനത്തിൽ മനുഷ്യനെയുണ്ടാക്കി പുരുഷന്റെ അസ്ഥിയിൽ നിന്നു സ്ത്രീയെ നിർമ്മിച്ചുഅവനിൽ നിന്നു വേർതിരിക്കപ്പെടാവല്ലാത്ത ഒരു സഖിയായി അവളെ അവനു നൽകിക്കൊണ്ടു ഒരേ വസ്തുവിൽ നിന്നു സൃഷ്ടിപ്പാൻ നീ തിരുമനസ്സായതിനെ വേർപെടുത്തുന്നതു നീതിക്കു വിരോധമാണെന്നു ഞങ്ങളെ നീ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ദൈവമേ! ഈ വിവാഹബന്ധത്തിൽ മിശിഹായും തന്റെ സഭയും തമ്മിലുള്ള പരിശുദ്ധമായ ബന്ധത്തെ മുൻകൂട്ടി സൂചിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ഇതു മഹത്തായ ഒരു ദിവ്യരഹസ്യത്താൽ സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തെ നീ അനുഗ്രഹിച്ചുവല്ലോ. സ്ത്രീയെ പുരുഷനോടു് യോജിപ്പിച്ചു്, ആദ്യമായി സ്ഥാപിതമായ ആ സഖ്യത്തെ ധാരാളമായി അനുഗ്രഹിക്കയും, ജന്മപാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയായോ ജലപ്രളയത്തിന്റെ വി

ധി മൂലമോ പിൻവലിക്കപ്പെട്ട അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇതൊന്നിനെ ഉൾപ്പെടുത്താതിരിക്കയും ചെയ്യ സർവ്വേശ്വരാ, വിവാഹൈക്യത്തിൽ ചേരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ നിന്റെ ആദരവിന്റെ സഹായത്തെ യാചിക്കുന്ന ഈ നിന്റെ അടിയാട്ടിയെ കരുണയോടെ നീ തുക്കൺപാക്കണമെ. ഇതു അവൾക്കു സ്നേഹത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ഒരു നുകമായിരിക്കട്ടെ; അവൾ വിശ്വസ്തയും പതിവ്രതയും ആയി മിശിഹായിൽ വിവാഹം ചെയ്യപ്പെടുകയും വിശുദ്ധ സ്ത്രീകളെ അനുകരിച്ചുജീവിക്കയുംചെയ്യട്ടെ; റാഹേലിനെപോലെഅവൾ തന്റെ ഭർത്താവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കട്ടെ; റെബേക്കയെപ്പോലെ വിവേകി ആയിരിക്കട്ടെ;സാറായെപ്പോലെ ദീർഘായുസ്സും വിശ്വസ്തതയും ഉള്ളവളായിരിക്കട്ടെ.അവളുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ തുലോംതുച്ഛമായ വങ്കുപോലുംപാപത്തിന്റെകാരണക്കാരനുണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ. വിശ്വാസത്തോടുംപ്രമാണങ്ങളോടുംഅവൾ ദൃഢമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കട്ടെ. ഏക ഭർത്താവിനോടു ബന്ധിതയായ അവൾ അന്യായമായ ബന്ധമൊക്കെയിൽ നിന്നും ഓടിഅകലട്ടെ, സ്വന്ത ബലഹീനതയെ അവൾ ക്രമത്താൽ പരിരക്ഷിക്കട്ടെ; നടത്തയിൽ ഗൗരവമുള്ളവളായിരിക്കട്ടെ; വിനയത്താൽ ബഹുമാന്യ ആയിരിക്കട്ടെ; സ്വർഗ്ഗീയ പഠനങ്ങളിൽ ജ്ഞാനമുള്ളവളായിരിക്കട്ടെ. അവൾക്കു സന്താനസമൃദ്ധി ഉണ്ടാകട്ടെ; അംഗീകരണാർഹയും നിർമ്മലയുമായിരിക്കട്ടെ; സ്വർഗ്ഗരാജ്യവും അനുഗ്രഹിതരുടെ വിശ്രമവും അവൾക്കു ലഭിക്കട്ടെ. അവളും അവളുടെ ഭർത്താവും തങ്ങളുടെ മക്കളുടെ മക്കളെ മൂന്നുംനാലും തലമുറവരെ കാണുകയുംസൗഭാഗ്യകരമായ വാർദ്ധക്യത്തിൽ കടന്നു ജീവിക്കയും ചെയ്യട്ടെ. ഞങ്ങളുടെ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായെക്കുറിച്ചു (ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ.) ആമ്മേൻ.

ശുദ്ധ കുർബാന കൈക്കൊണ്ടതിനു ശേഷം.

ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്ന മനുഷ്യൻ ഇപ്രകാരം ആശീർവ്വദിക്കപ്പെടും. നിന്റെ മക്കളുടെ മക്കളെ നീ കാണട്ടെ. ഇസ്രായേലിനു സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

സർവ്വവല്ലഭനായ സർവ്വേശ്വരാ നിന്റെ ദിവ്യപരിപാലനയുടെ ഈ സ്ഥാപനത്തിന്മേൽ നിന്റെ വരപ്രസാദം ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ, നീ ന്യായമായി ഒന്നിച്ചു ചേർത്തവരെ നിത്യ

മായ സമാധാനത്തിൽ കാത്തു പരിപാലിക്കണമെ. ഞങ്ങളുടെ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായെക്കുറിച്ചു (ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന നീ കേൾക്കണമെ.) ആമ്മേൻ.

ദിവ്യപൂജയിലെ അവസാനാശീർവ്വാദത്തിനു മുൻപായി പട്ടക്കാരൻ വധൂവരന്മാരെ നോക്കിക്കൊണ്ട്

അബ്രാഹമിന്റെയും ഇസഹാക്കിന്റെയും യാക്കോബിന്റെയുംദൈവം നിങ്ങളോടു കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ മക്കളുടെ മക്കളെ മൂന്നാംനാലും തലമുറവരെ പോലും കാണട്ടെ.അനന്തരം എന്നേക്കുമുള്ള നിത്യജീവിതം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കട്ടെ. പിതാവിനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവോടുംകൂടി ജീവിക്കയും അവസാനമില്ലാതെ ഭരിക്കയും ചെയ്യുന്ന കർത്താവായ ഈശോമിശിഹാ തന്നെ നിങ്ങളെ സഹായിക്കട്ടെ. ആമ്മേൻ.

അനന്തരം, ഈ നവദമ്പതികൾ പരസ്പരം വിശ്വസ്തരായിരിക്കണമെന്നും, പ്രാർത്ഥനയുടെയും പ്രത്യേകം ഉപവാസത്തിന്റെയും തിരുനാളുകളുടെയും അവസരത്തിൽ അടുക്കുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നും, ഭർത്താവു ഭാര്യയേയും ഭാര്യ ഭർത്താവിനേയും പരമാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ചു ദൈവഭയത്തിൽ സദാജീവിക്കണമെന്നും പട്ടക്കാരൻ അവരോടും ഗൗരവതരമായി ഉപദേശിച്ച ശേഷം പട്ടക്കാരൻ ദമ്പതികളുടെമേൽ കരങ്ങൾവെള്ളം തളിച്ചു് അവരെ ആശീർവ്വദിക്കുന്നു. അപ്പവും വീഞ്ഞും ക്രമാശചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ ആശീർവ്വാദത്താൽ ബലിപീഠത്തിൽ എഴുന്നള്ളി വന്നിരിക്കുന്ന ഈശോമിശിഹായിൽ നിന്നു ദമ്പതികൾക്കു അമൂല്യമായ ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. അവർ ഈ കുർബാനയിൽ അത്യധികമായ ഭക്തിയോടുകൂടി സംബന്ധിച്ചു അവശ്യമായഅനുഗ്രഹങ്ങൾഅപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്.പലരുടെയും വിവാഹംവിശുദ്ധകുർബാന കൂടാതെ നടക്കുന്നതു നിർഭാഗ്യമായ ഒരു സംഭവമാണു്. മറ്റു ചെലവുകൾ കുറച്ചു ഒരു സാധാരണ കുർബാന എങ്കിലും വിവാഹദിനം തന്നെ ചൊല്ലിക്കുവാനും കാണുവാനും ആരു വിചാരിച്ചാലും സാധിക്കും. അതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ദമ്പതികൾ അടുത്തദിവസമെങ്കിലും കുർബാന കണ്ടു ആശീർവ്വാദം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണു്.

അദ്ധ്യായം ൮൮.

കുടുംബജീവിതം.

1. ഭക്തിയുള്ള കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗ്യം.

പുഷ്പലതാദികൾ ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ ആദിയായവയാൽ നിബിഡമായിരിക്കുന്ന ഒരു തോട്ടം ആക്കാണ് ആനന്ദത്തെ നൽകാത്തത്? പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗരഭ്യം ആസ്വദിക്കുമ്പോഴും ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ ഫലം പ്രദാനം ചെയ്യുമ്പോഴും ആക്കാണ് ആ തോട്ടത്തേയും അതിലെ വൃക്ഷലതാദികളെയും പറ്റി കൗതുകം ജനിക്കാത്തത്? ഇപ്രകാരം തന്നെ ദൈവഭയം, ഭക്തി, കീഴ്വഴക്കം ആദിയായ സുകൃതപുണ്യങ്ങളുടെ വിളനിലമായ ഒരുത്തമ കുടുംബത്തേപ്പറ്റിസഞ്ചാരന് നിസ്സീമമായസന്തോഷവും സംതൃപ്തിയുംജനിക്കുന്നതിലുംതൻമൂലം തന്റെ ആശീർവ്വാദം ആ കുടുംബത്തിനുണ്ടാകുന്നതിലും അത്ഭുതമില്ല. സമസ്തപുണ്യങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനം ദൈവസ്നേഹമാണ്. ദൈവസ്നേഹമില്ലാത്തവരിൽ യാതൊരു പുണ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ഭക്തിയുള്ള നല്ല കുടുംബത്തിൽ ഭർത്താവ് ഭാര്യയെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുകയും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ അന്നവസ്ത്രാദികൾക്ക് കുറവു വരാതിരിപ്പാൻ ശ്രദ്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം കുടുംബാവശ്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗിയായി നടക്കുകയും കുടുംബത്തിൽ സ്വസ്ത്രസമാധാനവും സംതൃപ്തിയും വിളയാടുകയും ചെയ്യും. ഈ യോജിപ്പിന്റെഫലമായി ധനം ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്നതിനൊ പരദൂഷണത്തിലേർപ്പെട്ട് സമയം കളയുന്നതിനോ ഭർത്താവിനു അവശ്യമോ അവസരമോ ഉണ്ടാകയില്ല.

ഭാര്യയാകട്ടെ തന്നോടു കാണിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിനു പ്രതിസ്നേഹം കാണിപ്പാൻ പ്രകൃത്യാ തന്നെ സന്നദ്ധയായിരിക്കും. ഭർതൃശുശ്രൂഷകൾ യഥാവിധി നടത്തുവാൻ അവൾക്ക് ഒരു മടിയും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള കുടുംബത്തിൽ കലഹത്തിനോ സൗന്ദര്യപ്പിണക്കങ്ങൾക്കോ സ്ഥാനമേ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഭാര്യയുടെ ദുഃഖത്തിൽ ഭർത്താവും ഭർത്താവിന്റെ തിൽ ഭാര്യയും പങ്കെടുക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ദുഃഖാരിഷ്ടതകൾ ലഘുവായിത്തീരുന്നു. സന്തോഷമാകട്ടെ വലിയ സന്തോഷമായി പരിണമിക്കയും ചെയ്യും. ഈ പരസ്പരൈക്യവും സഹായവും

നിമിത്തം അവർക്കു സംഭവിക്കുന്ന കഷ്ടതകൾ തന്നെയും സന്തോഷമായി പകരുന്നു.

ദൈവസ്നേഹമുള്ള മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ സന്താനങ്ങളെയും ദൈവസ്നേഹത്തിൽ വളർത്തുകയും പ്രാർത്ഥനാനമസ്കാരങ്ങൾ അതതവസരങ്ങളിൽ ഭയഭക്തിവണക്കത്തോടെ നടത്തുവാൻ അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ വളർത്തപ്പെടുന്ന കുട്ടികൾ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ വളർന്ന് അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ യഥാവിധി സ്നേഹിച്ചാദരിച്ച് സകലർക്കും അനുകരണയോഗ്യരായിത്തീരും. ഇതുകണ്ട് ആനന്ദിക്കുന്നതിനും മനഃസമാധാനത്തോടും സന്തുഷ്ടിയോടുംകൂടെ മരിക്കുന്നതിനും മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് ഇടയാകയും ചെയ്യും.

ഈവിധമുള്ള ഒരു കുടുംബം മറ്റുള്ളവർക്കും ഒരു മാതൃകയായി പരിലസിക്കുന്നതു കൂടാതെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഏവരും ഏകലാക്കോട്ടും ഏകമനസ്സോടും കൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ സകല ഏർപ്പാടുകളിലും അവർക്ക് വിജയം ലഭിക്കുന്നതുമാണ്. മറ്റു പലരും ഇവരെ അനുകരിക്കാതെയുമിരിക്കയില്ല. ദൈവത്തെയും തൻമൂലം അന്യരേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിനാൽ വര പരിഹാസം, പരദൂഷണം മുതലായവയ്ക്ക് ആ കുടുംബത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടാകയില്ല. ഇങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു കുടുംബത്തിൽ താമസിക്കുന്നവർ എത്രയോ ഭാഗ്യവാന്മാർ!

ഇതു മാതൃകാപരമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ അൽപ്പം സാധിക്കുമെന്നു ഒരുപക്ഷെ ചിലർക്കു തോന്നിയേക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ ഇതു് അസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാര്യമല്ല തന്നെ. ഗൃഹസ്ഥധർമ്മങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള അജ്ഞതനിമിത്തമാണ് ഇതു പലർക്കും കേവലം ദുഷ്കരമായി തോന്നുന്നതു്. ദൈവസഹായം അപേക്ഷിക്കയും നസ്രസ്സിലെ തിരുക്കുടുംബത്തെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളായ ഗൃഹസ്ഥർ ആ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ നടപടിയെ അനുകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഇതു എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതാണ്.

തിരുക്കുടുംബത്തലവനായ വി. യൗസേപ്പു പിതാവിന്റെ നടപടികളെത്തന്നെ ആദ്യമായി സൂക്ഷിക്കാം. കുടുംബത്തലവനെന്നനിലയിൽ ദിവ്യഈശോയ്ക്കും പരി. കന്യകക്കും അന്നവസ്ത്രാദികൾക്കു കുറവുനേരിടാതിരിക്കുന്നതിനു് ഉത്സാഹത്തോടെ അദ്ദേഹം ജോലി ചെയ്തുവന്നു. തന്റെ പരിശുദ്ധ പത്നിയുടെ നേരെയു

ണ്ടായിരുന്ന പക്ഷം വലുതും ഹൃദയംഗമവും ആയിരുന്നു. ലൗകിക ശത്രുക്കളിൽനിന്നു മാതാവിനേയും ഉണ്ണിയേയും രക്ഷിക്കുവാൻ എത്ര ഉത്സുകനായിരുന്നു? ഉണ്ണിഈശോയുടെ വളർത്തുപിതാവായി താൻ ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എങ്കിലും തന്റെ അധികാരത്തെപ്പറ്റി അഹംഭാവം അശേഷവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരെ തീററിപോററുന്നതിലും മറ്റു കുടുംബകാര്യങ്ങൾ യഥാവസരം വേണ്ടവിധം നടത്തുന്നതിലുമായിരുന്നു യൗസേപ്പുപിതാവിന്റെ ശ്രദ്ധയെല്ലാം വർത്തിച്ചിരുന്നത്. ദുഷ്ചാരിഷ്ടതകൾ ധാരാളം നേരിട്ടിരുന്നു എങ്കിലും ശരണക്കേടിലുൾപ്പെടാതെ അവയെയെല്ലാം അതിശയമായ ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

താൻ ദൈവത്തിന്റെ മാതാവും പരലോകഭൂലോകങ്ങളുടെ രാജ്ഞിയും ആയിരുന്നിട്ടും ആമഹിമകളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുപോലും ചെയ്യാതെദേവമാതാവ് യൗസേപ്പുപിതാവിനുകീഴ്പെട്ടുജീവിച്ചിരുന്നു. വിശുദ്ധ യൗസേപ്പിന്റെ നേരെ മാതാവിനുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ത്യാദരവുകൾ എത്രമാത്രമെന്ന് വിവരിക്കുവാൻ തന്നെ അസാദ്ധ്യം. കുടുംബജോലികൾക്കു വീഴ്ചവരുത്താതിരുന്നതിനും പുറമേ കഴിവുള്ള അവസരങ്ങളിലെല്ലാം യൗസേപ്പുപിതാവിന്റെ ജോലികളിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചും പോന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥ കുടുംബനാഥ ചെയ്യേണ്ടവ ഇവതന്നെയാണല്ലൊ.

സർവ്വലോകകർത്താവും സർവ്വശക്തനും സർവ്വജ്ഞാനിയും സാക്ഷാൽ ദൈവവുമായ ഉണ്ണിഈശോ തന്റെ വളർത്തുപിതാവിനും മാതാവിനുംപരിപൂർണ്ണമായി കീഴ്വഴങ്ങിയിരുന്നു എന്ന് സുവിശേഷത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സാക്ഷാൽദൈവമായ കർത്താവ് തന്റെതിരുമാതാവിനെയുംവളർത്തുപിതാവിനെയുംഇപ്രകാരം അനുസരിച്ചെങ്കിൽ സാധാരണ ബാലന്മാർ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ എങ്ങനെ ആദരിച്ചു ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാണെന്നു ചിന്തിക്കുക. ഉണ്ണിഈശോ യൗസേപ്പുപിതാവിനേയും മാതാവിനെയും അവരുടെ ജോലികളിൽ സസന്തോഷം സഹായിച്ചും വന്നിരുന്നു. കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ഈ അന്യോന്യ സഹകരണവും പരസ്പര ഐക്യവും നിമിത്തം ആ തിരുക്കുടുംബത്തിൽ സദാ സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ തിരുക്കുടുംബത്തെ അനുകരിച്ച് നാമും ജീവിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ പരമാനന്ദം നമുക്കും ലഭ്യമാകും.

2. ദൈവഭയമില്ലാത്ത കുടുംബത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥ.

സദാചാരതല്പരരും ദൈവസ്നേഹമുള്ളവരും മാത്രം ഉൾപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യാവസ്ഥ നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലുമോ അഥവാ പലരുമോ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളും ദൈവചിന്തയില്ലാത്തവരുമായിരുന്നാലുള്ള സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇനി നമുക്ക് ചിന്തിക്കാം. കുടുംബത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ ദുർമ്മാർഗ്ഗി ആയിരുന്നാൽ അയാൾ വഴിയായി കുടുംബത്തെ മുഴുവനും അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്നതിനു പിശാചു അക്ഷീണം പരിശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും. കാലാന്തരത്തിൽ ആ കുടുംബം കാട്ടുമൃഗങ്ങളാൽ താറുമാറാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിനു സമമാകയും ചെയ്യും.

ഒരു പുരുഷനു് അവന്റെ ഭാര്യയുടെ പേരിൽ അപ്രീതി ജനിച്ചു് പരസ്യമായോ രഹസ്യമായോ വേറൊരുവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ അയാളുടെ കുടുംബത്തിൽ എങ്ങനെ എത്രമാത്രം സമാധാനം ഉണ്ടാകും? അല്പകാര്യത്തിനു വേണ്ടിയും പലപ്പോഴും അകാരണമായും ഭാര്യയേ ദോഹോപദ്രവം ഏല്പിക്കയും കഴിവുള്ള വിധത്തിലെല്ലാം അവമാനിക്കയും നിന്ദിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അനാശാസ്യമായ അവന്റെ നടപടികൾ നിമിത്തം കാലാന്തരത്തിൽ അവന്റെ ആരോഗ്യം തന്നെ നശിക്കയും ലോകദൃഷ്ടിയിൽ അതിനിന്ദ്യനായി തീരുകയും ചെയ്യും. എന്നാലും പിശാചിന്റെ പ്രേരണയാൽ അവനു് സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു പിൻതിരിയുവാൻ ആശയോ ആഗ്രഹമോ ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. ഗൃഹകാര്യങ്ങളിൽ ശരിയായി ദൃഷ്ടിപതിക്കാതെയാകുമ്പോൾ പുത്രകളത്രാദികൾ ബുദ്ധിമുട്ടിൽ ഉൾപ്പെടുകയും അതുമൂലം ഒരു പക്ഷേ അവരും അസാന്മാർഗ്ഗിക നടപടികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനു് ഇടയാകയും ചെയ്യും. ഇതിൽ പരമായ ഒരു നിർഭാഗ്യം ഒരു കുടുംബത്തിനു് എന്താണുണ്ടാകുവാനുള്ളതു്?

അന്യസ്ത്രീയേ സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ എങ്ങനെ സൈരമായി ജീവിക്കുവാൻ കഴിയും. അവർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കലഹിക്കയും അന്യോന്യം ദ്വേഷിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. ഈ കലഹത്തിൽ മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങൾ ക്രമേണ ഓരോരുത്തരുടെ പക്ഷത്തു ചേരുമ്പോൾ ആ കുടും-

ബം കേവലം നരക തുല്യമായിത്തീരുന്നു. ഇതു കണ്ടും കേട്ടും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുട്ടികളും ഈ മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുകരിച്ച് ഒടുവിൽ വലിയ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളായി നാടിനും വീടിനും ഭാരമായിത്തീരാൻ ഇടയാകുന്നു. മക്കളുടെ നടപടികൾ നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന അനർത്ഥങ്ങൾ മാതാപിതാക്കന്മാരും അനുഭവിക്കാനിടയാകും. ഇങ്ങനെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അഭാവം മൂലം ഈലോകത്തിൽവച്ചു തന്നെ നേരിടുന്ന ദു:ഖദുരിതങ്ങൾക്ക് ഒരു കണക്കുമില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽതന്നെ ഇങ്ങനെ എത്രയോ കുടുംബങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്നു. മരണാനന്തരം ഇങ്ങിനെയുള്ളവർ ഭയങ്കരമായ നിത്യശിക്ഷക്കു പാത്രമാകുമെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാകുന്നു. ആയതിനാൽ ഈ വിധ അനർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രത്യേകിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ ഭയങ്കര ശിക്ഷയിൽനിന്നും രക്ഷപെടുന്നതിനു് ഏവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

3. വിവാഹിതരുടെ പൊതുക്കടമകളും സുകൃതനടപടിയും.

വിവാഹജീവിതം പരിശുദ്ധമായ ഒന്നായി സർവ്വേശ്വരൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ലോകാരംഭത്തിൽ നമ്മുടെ ആദിമാതാപിതാക്കന്മാരെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരാക്കി ദൈവം അശീർവ്വദിക്കയും അവർ വഴിയായി മനുഷ്യകുലം വർദ്ധിക്കുവാൻ തിരുമനസ്സാകയും ചെയ്തു. ഈ ക്രമാശവഴിയായി തന്നെ സർവ്വേശ്വരൻ കുടുംബജീവിതത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കയും സുദൃഢനടപടികളാൽ മറേറതവസ്ഥയിലും ജീവിക്കുന്നവരെപ്പോലെ തന്നെ ദൈവത്തേയ്നേഹിക്കുന്നതിനു ദമ്പതിമാക്കു വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യകുലത്തെ നശിപ്പിപ്പാൻ സദാ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്ന പിശാചാകട്ടെ ദുരാശാപാശങ്ങൾ വഴിയായി ദമ്പതികളെ പാപവഴിയിൽ ചാടിക്കുവാൻ നിരന്തരം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവന്റെ തന്ത്രങ്ങളിൽപെട്ട ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ നടക്കുന്ന ദമ്പതികളെ ശിക്ഷിപ്പാനും ചിലപ്പോൾ വധിക്കുവാൻ തന്നെയും ദൈവം പിശാചിനെ അനുവദിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതു് വേദാഗമത്തിലെ തോബിയാസിന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഈവിധ അനർത്ഥങ്ങൾക്കിടയാകാതിരിപ്പാൻവേണ്ടിയത്രെ വിവാഹാനന്ത

രം മൂന്നുദിവസത്തേക്കു ആശാപാശങ്ങൾ അടക്കി പ്രത്യേകവിധം വിരക്തരായിരുന്നു് ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ റപ്പായേൽമാലാഖാ ചെറിയ തോബിയാസിനോടു കല്പിച്ചതു്.

നോയമ്പുകാലങ്ങളിലും വിശിഷ്യ ഒരുനേരത്തിന്റെ നാളുകളിലും ദമ്പതികൾ അടക്കം കാക്കണമെന്നു് തിരുസഭ വിശ്വാസികളോടുപദേശിക്കുന്നു. വിവാഹപൂജയുടെശേഷം ഈ വസ്തുത പ്രത്യേകം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു് ഈ ഉപദേശത്തെ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്ന ദമ്പതികളുടെമേൽ വിശേഷവരപ്രസാദദാനങ്ങൾ വർഷിക്കപ്പെടുമെന്നതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണു്. ഇതു ഒരു സദുപദേശമെന്നല്ലാതെ പാപത്തിൻ കീഴ് കാക്കുവാൻ കടപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നല്ല. ഈ ഉപദേശാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കാത്തവർക്കു് അതുമൂലം സിദ്ധിക്കാവുന്ന പ്രത്യേക വരപ്രസാദങ്ങൾ നഷ്ടമാകുമെന്നേ ഉള്ളൂ. വിവാഹാനന്തരം വിവാഹക്കടം നിറവേറ്റുവാൻ ന്യായരീത്യാ ഭാര്യയോ ഭർത്താവോ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ അതിനു മനസ്സാകുവാൻ മറ്റേ ആളിനു് ന്യായമായും കടമുണ്ടു്. വിസമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം വിസമ്മതിക്കുന്ന ആൾ ഒരു പാപമാണുചെയ്യുന്നതു്. ഏതാദ്യശ്രമങ്ങളിൽ ഭാര്യയുടെ മക്കടമുഷ്ടി നിമിത്തം ഭർത്താവ് അസാന്മാർഗ്ഗിക നടപടികളിൽ ഉൾപ്പെടുവാൻ ഇടയാകുന്നു എങ്കിൽ ആ പാപങ്ങൾക്കു് ഭാര്യക്കുടി ദൈവതിരുമുൻപിൽ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടിവരും. നോയമ്പുകാലങ്ങളിലും മറ്റും ദമ്പതിമാരിലൊരാൾ അടക്കം കാക്കുവാൻ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം മറ്റേ ആൾ ശാന്തം പിടിക്കാതെ ആ ആളിന്റെ ആഗ്രഹാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണാവശ്യം. അനുസരണയോടെ സ്ഥാനത്തിന്നടുത്ത കടമകൾ നിറവേറ്റുന്നതു സുകൃതമായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ പാപമായിരിക്കയില്ലെന്നു് ഏവരും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ദമ്പതികൾ കാമദുരാശകൾക്കു വശംവദരാകാതെ ഇരിപ്പാൻ പ്രത്യേകംസൂക്ഷിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ വർദ്ധനക്കായിട്ടും വ്യഭിചാരാദി ദുർന്നടപടികളാൽ മനുഷ്യനു് നാശം സംഭവിക്കാതിരിപ്പാൻവേണ്ടിയും കൂടിയത്രേ ദൈവം ന്യായാനുസരണമായ ദാമ്പത്യജീവിതം ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു വിപരീതമായ നടപടികൾ അതതു സാഹചര്യങ്ങൾ അനുസരിച്ചു കഠിനമോ ലഘുവോ ആയ പാ

പങ്ങളായിത്തീരുന്നതാണ്. മനുഷ്യരുടെ ഭക്ഷണക്കാര്യം ഇതി നൊരുദാഹരണമായെടുക്കാം. ഭക്ഷണം മനുഷ്യനു ഒഴിച്ചുകൂടുവാ ൻ പാടില്ലാത്ത ഒന്നാണ്. ഭക്ഷണത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ജീ വിക്കുക എന്നതു് അസാദ്ധ്യവുമാണല്ലൊ. എന്നാൽ ദൈവസ്തുതി ക്കായും ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും മാത്രം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു ഒരു സൽകൃത്യമായിരിക്കും. നല്ല നിയോ ഗം ക്രുടാതെ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതു നിമിത്തം മേല്പറഞ്ഞ പുണ്യ സമ്പാദനത്തിനുള്ള അവസരം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുറമേ ലഘുവായതെങ്കിലും ഒരു പാപം ചെയ്യുകയും ക്രുടി ചെയ്യുന്നു. ഭ ക്ഷണം അതിരുചികരമായിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു മതിമറന്നു പോകാതെ ആ ഭക്ഷണം നൽകുവാൻ തിരുമനസ്സായ ദൈവ ത്തെ സ്തുതിക്കയാണ് സാക്ഷാൽ കരണിയമായിട്ടുള്ളതു്. തന്നി മിത്തം നാം ഒരു പുണ്യം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഭ ക്ഷണത്തിന്റെ സ്വാദിൽ ലയിച്ചു് അമിതമായി ഭക്ഷിച്ചാൽ അതു് ഒരു പാപമായിരിക്കുന്നതാണല്ലൊ.

ഭക്ഷണവിഷയത്തിലുള്ള അമിതമായ ആസക്തി നിമി ത്തം ഒരു നേരം, നോയമ്പു് മുതലായവ മുടക്കുക, സുബോധം ക്ഷയിക്കത്തക്കവിധം ലഹരി പാനീയങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക മു തലായവയെല്ലാം നിത്യനരകശിക്ഷയ്ക്കു് അർഹമായ കഠിനപാ പമാകുന്നു എന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. കുടുംബജീ വിതക്കാർ പലവിധ ദുഃഖാരിഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. ആ സ്ഥിതിക്കു് അതിനിടയിൽ ചില ഇമ്പസന്തോഷങ്ങളും ഉണ്ടാ യിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യം തന്നെ. എന്നാൽ ആ അവസരങ്ങൾ നമ്മുടെ നിത്യനാശത്തിനു കാരണമാക്കുവാൻ പിശാച് അക്ഷീ ണം യത്നിക്കുന്നതെയിരിക്കയില്ല. ഈ വസ്തുത ശരിയായി ഗ്രഹി ച്ചു് പിശാചിന്റെ തന്ത്രങ്ങളിൽ അകപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടി യിരിക്കുന്നു. ഭക്ഷണവിഷയത്തിലെന്നതുപോലെ തന്നെ ദാമ്പത്യ കടമകളും അമിതമാകാതെയിരിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. വിവാഹത്തിനുടത്ത കടമകൾ തന്നെയും വളരെ അടക്ക ത്തോടും ദൈവസ്തുതിക്കായിട്ടെന്നുള്ള നല്ല നിയോഗത്തോടും നി റവേറ്റിയാൽ അവയും സൽപ്രവൃത്തികളായി പരിണമിക്കും. കേവലം ജഡമോഹത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു് ആവക കടമകൾ നിവ്വഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു് അനുചിതവും സർവ്വേശ്വരൻനിശ്ച യിച്ചിട്ടുള്ള ക്രമത്തെ അതിലംഘിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ കഠിനമായ

പാപവുംആയിത്തീരും. ചുരുക്കത്തിൽഈവിധ ലൌകികസന്തോ
ഷങ്ങളൊന്നും അമിതമായി അനുഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാകു
ന്നു. ഇവ അമിതമായി അനുഭവിക്കുന്നവർ ഇതുമൂലം പാ
പം ചെയ്യുന്നതിനും പുറമേ കഠിനരോഗങ്ങൾക്ക് അധീന
രായും തീരുന്നു എന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. കേ
വലം മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ലൌകികസുഖഭോഗാദികളിൽ ല
യിച്ചു നാം നടക്കരുതെന്നു വേദവാക്യങ്ങൾ തന്നെ ന
മ്മോടു ഉപദേശിക്കുന്നു. സച്ചിജ്ഞാനിയായ സർവ്വേശ്വര
ൻ സദാ നമ്മെ തുക്കൺപാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എ
ന്നു വസ്തുത ഗ്രഹിച്ചു് വിവാഹത്തിനടുത്ത കടമകൾ വ
ളരെ അടക്കത്തോടും സൂക്ഷത്തോടും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു്
ഭാർയ്യാഭർത്താക്കന്മാർ സദാ ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കണം. ഈ
വിഷയത്തിലുള്ള അമിതമായ സുഖാനുഭവങ്ങൾ വ്യഭിചാരത്തി
നു തുല്യമായും ചിലപ്പോൾ അതിലും കഠിനമായ പാപമായും
തീരുന്നതാണു്. ഈ വിധപാപങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഓനാൻ
എന്നൊരുവൻദൈവശിക്ഷയാൽപെട്ടെന്നുമരിപ്പാൻഇടയായതിൽ
നിന്നുതന്നെസർവ്വേശ്വരൻ ഈപാപങ്ങളെ എത്ര അറപ്പോടും വെ
റുപ്പോടുമാണു് വീക്ഷിക്കുന്നതെന്നു് ഏറെക്കുറെ ഊഹിക്കാമല്ലൊ.
കുടുംബസമാധാനത്തിനു് ദമ്പതിമാർ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കേണ്ട
തു് ആവശ്യം തന്നെ.എന്നാൽ ഈ പരസ്പരസ്നേഹം പരിശുദ്ധമാ
യ പ്രേമഫലമായുണ്ടാകേണ്ടതാണു്. കേവലം ലൌകിക സന്തോഷ
ത്തെമാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള സ്നേഹം സ്ഥിരമായിരിക്കു
ന്നതുമല്ല.

ഭാർയ്യ ഗർഭിണിയായിരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലും ഏതെങ്കിലും
രോഗാധീനയായിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലും ഭർത്താവു് പ്രത്യേക
വിധം വിരക്തനായി ജീവിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രോഗം
മുതലായവ ദൈവചിത്തത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ദൈവ
തിരുമനസ്സിനു കീഴ്വഴങ്ങേണ്ടതു് മനുഷ്യരേവരുടെയും കടമയാ
ണല്ലൊ.അതിനാൽ ഈദൃശാവസരങ്ങളിൽ സമാധാനത്തിൽനിന്നു
തെറ്റിതന്റെ ആത്മാവു് പിശാചിന്നടിമയായിത്തീരാൻ ഭർത്താ
വു അവസരം നൽകരുതു്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ അ
തു് വലിയ പാപം ആയിത്തീരുന്നതാണു്. നേരേമറി
ച്ചു് ഏതാദൃശ അവസരങ്ങൾ ഭർവിനിയോഗം ചെ
യ്യാതെയിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതുമൂലം ഭർത്താവിനും ഭാർയ്യക്കു

വിശിഷ്യ കുടുംബത്തിനും പ്രത്യേക ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനിടയാകും. എത്രയൊ മഹാത്മാക്കൾ വിവാഹബന്ധത്തിലേപ്പെട്ടശേഷവും ആജീവനാന്തം വിരക്തന്മാരായിരുന്ന് പുണ്യസാംഗോപാംഗത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജർമ്മനിയിലെ വി. ഹെൻറി, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വി. എഡ്വേർഡ് എന്നീ രാജാക്കന്മാരുടെകാര്യം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. ഏതാനും സന്താനങ്ങളെ ലഭിച്ചശേഷം പരസ്പരസമ്മതപ്രകാരം പല ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ വിരക്തരായി ശിഷ്ടായുസ്സു നയിച്ചതായും ധാരാളം സംഭവങ്ങളുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്പ്പെടുന്നു ഏതാനും നാൾ മാത്രം വിരക്തരായി ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെവരുന്ന എങ്കിൽ അതു് എത്രയൊ കഷ്ടമായിരിക്കും? പ്രത്യുത മേൽപറഞ്ഞ മഹാത്മാക്കളെയനുകരിച്ചുകൊണ്ട് വിരക്തരായി ജീവിപ്പാൻ ദമ്പതിമാരിരുവർക്കും സമ്മതമുള്ളപക്ഷം അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നതു് സ്തുത്യർഹമാണ്. എന്നാൽ ആർക്കെങ്കിലും ഇതിനു വിസമ്മതമുള്ളപക്ഷം ദാമ്പത്യജീവിതം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ഇരുവർക്കും കടമയുണ്ട്. ശരിയായ ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ ശിഥിലമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ കാരണങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിയുവാൻ ദമ്പതിമാർ ഏകമനസ്സോടെ ശ്രമിക്കേണ്ടതും വല്ല കാരണങ്ങളാ സന്ദർഭവശാൽ ഉണ്ടായാൽ അതിനു പരിഹാരം ചെയ്തു് യഥാർത്ഥ ക്രൈസുവജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഇരുവരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ നിലനില്പിനായി കുടുംബജീവിതക്രമമാത്രം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അവിവാഹിതർ സ്മരിക്കപോലും ചെയ്യേണ്ടതല്ല.

4. വിഷമതകളിൽ അനുസരിക്കേണ്ടതു്.

അനിത്യമായ ഈലോകജീവിതത്തിനിടയിൽ മനുഷ്യർക്കു പലവിധ പരീക്ഷകളും ഞെരുക്കങ്ങളും ദുഃഖദുരിഷ്ടതകളും നേരിടുക സാധാരണമാണ്. മനുഷ്യരുടെ തന്നെ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ ജന്മശത്രുവായ പിശാചിന്റെ തന്ത്രങ്ങളും മൂലമാണ് ദുഃഖദുരിഷ്ടതകളും ഞെരുക്കങ്ങളുമധികവും നേരിടുന്നതു്. എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ നന്മക്കായും പരമകാരുണികനായ ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സാൽ ദുഃഖദുരിഷ്ടതകൾ നേരിടാം.

ജന്മപാപത്തോടുകൂടെ ജനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ

തന്നെ പാപത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ പലരിലും പല ദുർഗ്രണങ്ങളും കണ്ടേക്കാം. ഭാര്യയിലൊ ഭർത്താവിലൊ എന്തെങ്കിലും ദുർഗ്രണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതു പർവ്വതസമാനമാക്കാൻ ഉദ്യമിക്കാതെ അതിനെ ക്ഷമയോടെ സഹിച്ച് ന്യായമായ വിധത്തിൽ അതു നീക്കാൻശ്രമിക്കയാകുന്ന ബുദ്ധിപൂർവ്വമായപ്രവൃത്തി. അന്യരിൽ കാണുന്നകുറവുകൾ സഹിക്കുന്നതിനും തങ്ങളിൽ തന്നെയുള്ള കുറവുകളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഏവരും സദാ സന്നദ്ധരായിരിക്കണം. ഈ സന്നദ്ധതയുടെ അഭാവത്താൽ പല കുഴപ്പങ്ങൾക്കും ഇടയാകുന്നു. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ കലഹത്തിനിടയാകാതിരിക്കുന്നതിനു ഈ സ്വഭാവം അപരിത്യാജ്യമാണെന്നു തന്നെ പറയാം.

ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായി ഭാര്യയൊഭർത്താവൊക്ഷോഭിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി തുടർന്നുകൂട്ടൽ സംസാരിച്ചാൽ കലഹത്തിനിടയാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ അതിനവസരം നൽകാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ആവശ്യമായിരുന്നാൽക്ഷോഭംനീങ്ങിയിരിക്കുന്നഅവസരംനോക്കിഅപ്പോൾ മാത്രം തൽവിഷയം തിരുമാനിക്കേണ്ടതാണ്. ആക്കെങ്കിലും ഒരാൾക്കു മനോവേദന ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞുപോയാൽ അതിന്മേൽ ദുർവ്വാശി പിടിച്ച് ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സംസാരിക്കാതെയും കഴിച്ചുകൂട്ടരുത്. മനോവേദനക്കിടയാക്കിയ ആൾ അതിനു ആവുംവിധം പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതു വളരെ നന്നായിരിക്കും. തൽമൂലം അസ്വസ്ഥത എല്ലപ്പോഴും നീങ്ങുകയും ചെയ്യും. കുടുംബത്തിൽ സമാധാനക്കേടുണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഭർത്താവും ഭാര്യയും ഒരുപോലെ കടപ്പെട്ടവരാണ്.

രോഗങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും മനുഷ്യർക്കൊരുപൊലെ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. നമ്മുടെ പാപങ്ങളുടെ ശിക്ഷയായിട്ടും പാപത്തിനു പരിഹാരമായിട്ടും ചിലപ്പോൾ പുണ്യാഭിവൃദ്ധിക്കായും രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ് വഴങ്ങി ഇവ സഹിക്കുന്നതു തന്നെ ഒരു വലിയ പുണ്യമായിരിക്കും. ദമ്പതികളിലാർക്കെങ്കിലും ഒരാൾക്ക് എന്തെങ്കിലും രോഗം പിടിപെട്ടാൽ അരോഗിയായിരിക്കുന്ന ആൾ രോഗിയെ വളരെ ജാഗ്രതയോടെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടതാണ്. ദിനം അല്പം ആപൽക്കരമെന്നു തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ പാപസങ്കീർത്തനം ചെയ്ത് ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ആവശ്യമെന്നു കണ്ടാൽ ഒട്ടുവിലത്തെ ഒപ്പുമുമ കൈ

കൊള്ളുന്നതിനും രോഗിയെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ആത്മരക്ഷയ്ക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ സുഖപ്രാപ്തിക്കും ഇതു വളരെ ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ചില സ്ത്രീകൾ പ്രകൃതിയാലെ വന്ധ്യമാരായിരിക്കും. മറു ചിലർ അനേകനാൾ വന്ധ്യമാരായിരുന്നശേഷം മാത്രം ഗർഭിണികളാകുന്നു. തന്റെ മക്കളുടെ ഭക്തിവിശ്വാസാദികളെ പരീക്ഷിപ്പാനായും ദൈവം ഇങ്ങനെ ചില പരീക്ഷകൾ യാതൃയാക്കിഎന്നുവരാം. വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരതയോടെ നില്ക്കുന്നതായാൽഅവസാനം വലിയ ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിപ്പാനിടവരുമെന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണല്ലോ. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾഅപൂർവ്വമല്ല. ഏബ്രഹാമിന്റെ ഭാര്യയായ സാറാ വളരെക്കാലം വന്ധ്യയായിരുന്നു.എങ്കിലും ആ ദമ്പതിമാർ അക്ഷമരാകാതെ ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്ഴടങ്ങി ജീവിച്ചു. ഇതിൽ സംതൃപ്തനായി ദൈവം അവർക്കു ഇസഹാക്കെന്നപുത്രനെ നൽകുകയാണുണ്ടായതു്.എല്ക്കാനാ എന്ന ആളിന്റെ ഭാര്യയായ അന്ന എന്ന പുണ്യവതിക്കും ഏലീശാ എന്ന പുണ്യവതിക്കും ഈ അനുഭവംതന്നെ ഉണ്ടായി. ഈവിധ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നവർ ഇപ്രകാരംഭംഗപ്പെടാതെഅചഞ്ചലമായവിശ്വാസത്തോടെനിരന്തരമായി ദൈവത്തോടുപ്രാർത്ഥിക്കുകയും ദൈവചിത്തത്തിനു പൂർണ്ണമായി കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുകയുമാണു് വേണ്ടതു്. എന്നാൽ ചിലർ പിശാചിന്റെ തന്ത്രങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടു് അവിശ്വാസികളായി ചമഞ്ഞു് സന്താനലബ്ധിക്കായി ചില അജ്ഞാന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യിക്കാറുണ്ടു്. ഇതുമൂലം അവർ ദൈവതിരുമുൻപിൽ അപരാധികളും തന്നിമിത്തം നിത്യശിക്ഷക്കർഹരുമായിത്തിരുന്നുവെന്നതു നിസംശയമാണു്. ഇതു് എത്രയൊ ശോചനീയമായിരിക്കുന്നു. സന്താനലബ്ധി ഉണ്ടാകാത്ത ദമ്പതികൾ ദത്തുപുത്രരെ സ്വീകരിച്ചു് അവരെ സ്വന്ത മക്കളെപ്പോലെ കരുതി സംരക്ഷിക്കുന്നുഎങ്കിൽ അതു് വലിയ ഒരു പുണ്യപ്രവൃത്തിയായിരിക്കുന്നതും തൻമൂലംപ്രത്യേക ദൈവവരങ്ങൾ പ്രാപിക്കാനിടയാകുന്നതും ആകുന്നു.

ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ പരസ്പരം കലഹിച്ചു വേർപിരിഞ്ഞു ജീവിക്കാനിടയാകുന്നതു് എത്രയും ശോചനീയമായ ഒരവസ്ഥയാണു്. ഭാര്യയുടെയൊ, ചിലപ്പോൾ ഭർത്താവിന്റെയൊ ഒരു പക്ഷെ ഇരുവരുടെയുമൊ കുറ്റം നിമിത്തം ഇങ്ങനെ സംഭവി

M/241
WIL

PALACKAL JEEVASS LIBRARY

ക്കാമെന്നിരുന്നാലും ആർ കലഹത്തിനിടകൊടുത്തുവോ ആ ആൾ കഴിയും വേഗത്തിൽ അതിനു പരിഹാരംചെയ്യ് ഇരുവരും തമ്മിൽ രമ്യതയിലാകുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലെങ്കിൽതന്നെയും ഭാര്യയ്ക്കു ഭർത്താവിനെയൊ ഭർത്താവിനു ഭാര്യയേയൊ നിശേഷം പരിത്യജിക്കുകയൊ പുനർവിവാഹത്തിലേപ്പെടുകയോ ചെയ്യുവാൻ പാടില്ല. അന്യസ്ത്രീയേയൊ പുരുഷനേയൊ നീതിവിരുദ്ധമായി സ്നേഹിക്കുന്നതു് മഹാ വലിയ പാപവുമായിരിക്കും. വിരക്ത ജീവിതം ദുഷ്കരമായി തോന്നിയാൽ സ്വന്ത ഭാര്യയുമായൊ അഥവാ ഭർത്താവുമായൊ രമ്യതയിലാകുവാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ദമ്പതിമാർ തമ്മിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള കലഹം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ കലഹം ശമിപ്പിച്ചു് സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ അന്യ ആളുകൾ ക്രുടി ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിക്കേണ്ടതതെ കടമ. സമാധാനദൗത്യം വഹിക്കുന്നവരെ ആദരിച്ചനുസരിക്കുവാൻ ദമ്പതിമാരും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനുപകരം ദമ്പതിമാർ തന്നെ പരസ്പരം വരസ്യമായി കുറ്റാരോപണം ചെയ്യുയും ഓരോരുത്തരുടെ കുറ്റങ്ങളെ പർവ്വതീകരിച്ചുകാണിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് നിന്ദ്യമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരിക്കും. ഭർത്താവിനാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടന്ന സ്ത്രീ ചിലപ്പോൾ ദുർമ്മാർഗ്ഗജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നു. അതിനിടയാകാതെ ഭർത്താക്കന്മാർ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഭാര്യമാക്കും ഈ കടമയുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവരും ധരിച്ചിരിക്കണം. ഒരു വ്യഭിചാരിണിയെ ഒരിക്കൽ യൂദന്മാർ മിശിഹായുടെ മുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നു് അവളുടെ നടപടിദോഷങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിയശേഷം ആ സ്ത്രീയെ കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലട്ടെയോ എന്നു് ചോദിച്ചു. അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെ ന്യായീകരിക്കുന്നതിനു മൂശയുടെ കല്പനയെ അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുയും ചെയ്തു. നിങ്ങളിൽ കുറ്റമില്ലാത്തവരായി ആരെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ആദ്യം ഈ ശിക്ഷ നടത്തട്ടെ എന്നു് മിശിഹാ അവർക്ക് മറുപടി നൽകി. ഇതുകേട്ടു് ലജ്ജിച്ചു് യൂദന്മാരെല്ലാവരുംതൽക്ഷണംപിൻവാങ്ങുകയാണുണ്ടായതു്. ന്യായവിധിനടത്തുവാൻ ഇറങ്ങിപുറപ്പെട്ടആ യൂദന്മാർ തന്നെയും ആ സ്ത്രീയേപ്പോലെ ഓരോ തെറ്റുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നവരായിരുന്നു. അതാണു് അവർ പിൻവാങ്ങിയതിനു കാരണമെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ കുറ്റമെല്ലാം മറുഭാഗത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നവർ ദൈവതിരുമുമ്പിൽ തങ്ങളും ഓരോ പ്രകാരത്തി

ൽ കുറെക്കാരാണെന്ന് ധരിച്ചുകൊണ്ട വത്തിക്കുണമെന്നാണ് ഇതിനാൽ ദിവ്യരക്ഷകൻ പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്നു നാം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കണം.

5. കലഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുക.

പ്രകൃതിക്ഷോഭവും തജ്ജന്യമായ കാറും പിശറും നിമിത്തം ലോകത്തിൽ പല പല നാശങ്ങളും സംഭവിക്കാറുണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ കലഹപ്രിയന്മാർ നിമിത്തം നാടിനും വീടിനും ജനങ്ങൾക്കും അനേക നാശങ്ങൾ നേരിടും. സദാ വഴക്കുകളിലും വ്യവഹാരങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക വലിയ ക്ലേശങ്ങൾക്കും നഷ്ടങ്ങൾക്കും ധനനാശത്തിനു തന്നെയും ഇടവരുമെന്നുള്ളതു അനുഭവബോദ്ധ്യമായിട്ടുള്ള വസ്തുതയാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഉള്ളവർ എതിരാളികളെ സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും എപ്പോഴും അവിശ്വസിക്കയും അവരോട് ശത്രുത ഭാവിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ കലഹങ്ങളിൽ നിന്നും കലഹകാരണങ്ങളിൽനിന്നും കഴിയുന്നത്ര ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം.

നമ്മുടെ ഭരണാധിപനായ രാജാവിനോ ഗവമെണ്ടിനോ എതിരായ കൂട്ടുകെട്ടുകളിലും വിപ്ലവങ്ങളിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരിക്കലും ഭാഗഭാക്കുകളാകയോ സഹകരിക്കയോ ചെയ്യരുതു്. അധികാരം ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതാകയാൽ രാജാധികാരത്തിനു കീഴ്പെട്ടിരിക്കുവാൻ നാം ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. വേദപുസ്തകത്തിൽ ഇതു വിശദമായി കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്.

ഗ്രാമങ്ങളിലൊ ഇടവകകളിലൊ ചിലപ്പോൾ ജനങ്ങൾ കക്ഷിപിരിഞ്ഞു വലിയ ശണ്ഠകൾ നടത്തിയെന്നുവരാം. ഇങ്ങനെയുള്ളകലഹങ്ങളിലുംകത്തോലിക്കർഇടപെടുകയോകക്ഷിപിടിക്കയോ ചെയ്യരുതു്.അതിൽ ഭാഗഭാക്കാകുന്നവർക്കുടിഅതുമൂലം സംഭവിക്കുന്ന തിന്മകൾക്കു പങ്കാളികളാകുന്നു. കഴിയുമെങ്കിൽ വാശിയും മത്സരവും തീർത്തു സമാധാനസൗഹൃദം വഹിക്കുന്നതല്ലാതെ വാശി വർദ്ധിപ്പിക്കയോ കലഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുകയോ ചെയ്യരുതു്.

പള്ളിക്കും പട്ടക്കാർക്കും വിരോധമായ കൂട്ടുകെട്ടുകളിൽ പ്രത്യക്ഷമായൊ പരോക്ഷമായൊ സഹകരിക്കാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. ഇങ്ങനെയുള്ള കലഹങ്ങൾ ഉ

ണ്ടാക്കുവാൻ പിശാചു് അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അതിനുള്ള കാരണങ്ങളും അവസരങ്ങളും അവൻ ഉണ്ടാക്കും. പുത്തൻക്രൂശു തുടങ്ങിയ ശിശുമകൾ ഇങ്ങനെയുള്ള അന്തച്ഛിദ്രങ്ങളുടെയും കലഹങ്ങളുടെയും ഫലമാണു്. പലപ്പോഴും നിസ്സാരകാര്യങ്ങളെ അസ്വദമാക്കിയായിരിക്കും മത്സരം ഉണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ വൈശാചികമായ കോപാന്ധതയാൽ തക്കസമയത്തു് ന്യായാന്യായവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോ ബുദ്ധിയോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. വാസ്തവാവസ്ഥ വെളിപ്പെട്ടാലും ചില മൂർഖസ്വഭാവികൾ പിൻമാറുതിരിക്കുന്ന അനുഭവവും അപൂർവ്വമല്ല. ഏതാദൃശകലഹങ്ങളുടെ ഫലമായി പല അനർത്ഥങ്ങളും എളുപ്പത്തിൽ സംഭവിക്കുമെങ്കിലും അവയ്ക്കു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ പിന്നീടു് വളരെ കാലദൈർഘ്യം ക്ലേശം കൂടാതെ കഴിയുകയില്ല. ഈവിധമുള്ള കലഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു പൗലോസ്ശ്ലീഹാ നമ്മോടു് ഉപദേശിക്കുന്നു. കലഹക്കാർ പലപ്പോഴും കഠിനമായ ദൈവശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകും. മൂശയുടെ കാലത്തു മൂശയ്ക്കും പട്ടക്കാർക്കും എതിരായി ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ ഇടയിൽ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കിയവരെയും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളെയും ഭൂമിപിളർന്നു വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞു. വേറൊരവസരത്തിൽ കലഹക്കാരായ ഒട്ടേറെ പേർ അഗ്നിക്കിരയാക്കപ്പെട്ടു. വേറൊരിക്കൽ വിപ്ലവകാരികളുടെ വാളയത്തിൽ അഗ്നിസ്ഫുലിംഗങ്ങൾ ഇറങ്ങി ഒട്ടേറെപേരെ കടിച്ചുകൊന്നു. ഇങ്ങനെ സഭയ്ക്കെതിരായി വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്നവരെ പലപ്പോഴും സർവ്വേശ്വരൻ ഭയങ്കരമായി ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സഭയിൽ വിപ്ലവവിത്തുവിതച്ചു വിശ്വാസികൾക്കു ഉത്പത്തിയും അജ്ഞാനികൾക്കു പരിഹാസത്തിനുവകയും ഉണ്ടാക്കുന്നതെത്രയും നീചമായ ഒരു കൃത്യമാണു്. തങ്ങളുടെഭരണത്തിലേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളെപ്പറ്റി സർവ്വേശ്വരന്റെ പക്കൽ കണക്കുബോധിപ്പിക്കേണ്ടവരായ വൈദികരെ അവരുടെജോലിയിൽ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതെത്രയോ പരിതാപകരമാണു്. വൈദികരുടെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി അതൃപ്തി ഉണ്ടായാൽ മേലധികാരിയായ മെത്രാന്റെ പക്കൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധിസ്വീകരിക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും കലഹങ്ങൾക്കിടയാക്കരുതു്. വൈദികമേലധികാരികളുടെ അജ്ഞകളെയും വേദമുറകളെയും അനുസരിക്കയും സമാധാനപര

മായ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവക്ക് ധാരാളമായ ദൈ
വാശീർവ്വാദം ലഭിക്കുന്നതാണെന്നു ഓർമ്മിക്കണം.

നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം വ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും
ഏർപ്പെടാതിരിക്കുക. എതൃയോ പേർ വ്യവഹാരത്തിൽ വിജയിക
ളാകുന്നതിനു ദൈവനിതിയെ തന്നെയും ഭയപ്പെടാതെ കള്ളയാ
ണ, കള്ളസത്യം മുതലായവ ചെയ്യുയും കള്ളസാക്ഷികളെ ഉണ്ടാ
ക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു? ഈവിധമുള്ള കുതന്ത്രങ്ങളെ
പ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാനും ക്ലേശമനുഭവിക്കുവാനും മാ
ത്രമെ അവക്ക് സമയം ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ള. ഇതുനിമിത്തം ചില
പ്പോൾ ന്യായമായ വ്യവഹാരങ്ങളിൽക്രടെയും പരാജയമടയുവാ
ൻ ഇടയാകുന്നു. കള്ളസാക്ഷികളെ ഉണ്ടാക്കിയതും കള്ളസത്യം
ചെയ്തതും തെളിയുന്ന എങ്കിൽ അതിനു വലിയ ശിക്ഷ അനുഭ
വിക്കേണ്ടതായും വരുന്നതാണല്ലൊ.

വ്യവഹാരങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടായാൽ അതു് അവസാനിക്കു
ന്നതിനുള്ള കാലദൈർഘ്യത്തെപ്പറ്റി അനുഭവസ്ഥരെ പറഞ്ഞറി
യിക്കണമെന്നില്ല. ന്യായവാദിക്കു തന്നെയും അവന്റെ ന്യായങ്ങ
ൾ തെളിയിക്കുവാൻ എത്രമാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ധനനഷ്ടവും
കായക്ലേശങ്ങളുമാണ് സഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതു്?

അല്പകാര്യങ്ങൾക്കായി ചിലപ്പോൾ വൻതുകകളും ചെ
ലവാക്കുന്നതായിക്കാണാം. പലപ്പോഴും വ്യവഹാരത്തിന്റെ ചെല
വു് ആ വ്യവഹാരം ജയിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തെ അധിക
രിച്ചിരിക്കും. ആ സ്ഥിതിക്കു പരാജയം സംഭവിച്ചാലത്തെ കഥ
പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലൊ. ദുർവ്വാശിയും ദുരാഗ്രഹവും നിമിത്തം ആ
ദൃകാലങ്ങളിൽ ഈ വക തത്വചിന്തകളൊന്നും തോന്നുകയി
ല്ല. ഇങ്ങനെ എതൃയോ ഗൃഹസ്ഥർ തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കളെല്ലാം
അന്യാധീനപ്പെടുത്തി പട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമായി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടു
ന്നു? ഈവിധ അനർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിയുന്നതിനു ഏ
വരും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കണം. മനസ്സറിവോടെ
അന്യായമായ വഴക്കുകളിൽ ഒരിക്കലും ഉൾപ്പെടരുതു്. അങ്ങ
നെ ഉൾപ്പെട്ടാൽ അതുമൂലം അന്യർക്കു നേരിട്ടുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ
ക്കുംകൂടി ദൈവതിരുമുൻപിൽ സമാധാനം നൽകേണ്ടതായി വ
രും. അതിനാൽ വല്ല അന്യായങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നാൽ ആ
വുംവിധം അവസ്സു പരിഹാരം ചെയ്യുവാൻ ഉപേക്ഷ വിചാ
രിക്കരുതു്. ബന്ധുക്കളോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ അല്പമായ ഉ

വ്യനാശമോ മാനനഷ്ടമോ വരുത്തിയാൽ ന്യായമായ പരിഹാരം അവരെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കാതെ ആവശ്യപ്പെടാം. വിസമ്മതിക്കുന്ന എങ്കിൽ വാശി പിടിക്കാതെ ക്ഷമിച്ചുകളയുന്നതു് എത്രയും വലിയ ഒരു സുകൃതമായിരിക്കും.

സാമാന്യമായിഇരുവർതമ്മിലുണ്ടാകുന്ന വഴക്കുകളിൽമദ്ധ്യസ്ഥതീരുമാനത്തിനു വിധേയരായി ഇരുകൂട്ടർക്കും വലിയകഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കിടയാകാത്തവിധംകാര്യം തീരുമാനിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കയാണ് ഉത്തമം.അല്പനഷ്ടം സഹിച്ചുകൂടെയുംസന്ധിക്കുസമ്മതിക്കുന്നതു് വ്യവഹാരത്തിലും മറ്റും ഏർപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ഉപകാരപ്രദവും ആദായകരവുമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

സമാധാനപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ എല്ലാം വിഫലമായി സർക്കാരല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു വന്നാൽ സർക്കാരിനെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തെറ്റില്ല. ഇങ്ങനെ സർക്കാരിനെയോ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരെയോ അഭയം തേടുമ്പോൾ എതിർകക്ഷിയോടു് ദ്വേഷം വിചാരിക്കയോ കള്ളസത്യം ചെയ്യുകയോ കള്ളസാക്ഷി പറയുകയോ ഒന്നും ചെയ്യാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. തനിക്കുള്ള ന്യായങ്ങളെല്ലാം ബോധിപ്പിച്ചശേഷം മറ്റു കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം ദൈവതിരുമനസ്സിനു കയ്യാളിക്കയാണുത്തമം. ആദ്യവിചാരണയിൽ പരാജയമാണു നേരിട്ടതെങ്കിൽ വിജയം നിശ്ചയമെന്നുണ്ടെങ്കിലെ മേൽകോടതിയെ അഭയം പ്രാപിക്കാവൂ. മറ്റുള്ളവരുടെ കുതന്ത്രങ്ങൾ നിമിത്തമോ സ്വാധീനശക്തി മേന്മയാലോ ന്യായം നടക്കുവാൻ വിഷമമെന്നുകണ്ടാൽ സർവ്വനീതിജ്ഞനായ ദൈവത്തെപ്രതി ക്ഷമിച്ചു് അവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയായിരിക്കും നന്നു്.

6. ഏവരോടും സമാധാനത്തിൽ വർത്തിക്കുക.

നിരപ്പുശീലമുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നു.അവർക്കു സമാധാനമുണ്ടാകുന്നതുകൂടാതെ അവർമറ്റുള്ളവരാൽസ്നേഹിക്കപ്പെടുകയുംആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അല്പാത്തവരാകട്ടെ മറ്റുള്ളവരാൽ ദ്വേഷിക്കപ്പെട്ടു് അനേക ദുഃഖങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാനിടയാകും. അന്യരെ ആപത്തിൽ ചാടിക്കണമെന്ന ദുരാശയാൽ

ദുർജ്ജനങ്ങൾ സദാ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇക്രൂട്ടർ അല്പകാരണത്തെ ആസ്പദമാക്കിയും ചിലപ്പോൾ അകാരണമായും അന്യരോട് ശത്രുത്വം ഭാവിക്കുന്നു. മുരുക്കത്തിൽ അന്യരോട സമാധാനത്തിൽ വർത്തിക്കുക എന്നുള്ളതു് ഇവർക്ക് കേവലം അസാദ്ധ്യം തന്നെ എന്നു പറയാം. മറ്റു ചിലരാകട്ടെ തങ്ങളോട് ആരെങ്കിലും അന്യായമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിച്ചാലുടനെ ഉറ്റുവാശിപിടിച്ചു് അവരുമായി ശണ്ഠകൂടുന്നവരാകുന്നു. ഈ മൻകോപവും ഉറ്റുവാശിയും നിമിത്തം ഇവർ അനേകപാപങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നു; മാത്രമല്ല ഇവർക്കൊരിക്കലും ഹൃദയസമാധാനം ഉണ്ടാകയുമില്ല.

ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ബന്ധുമിത്രാദികളുടെയും മറ്റു ജനങ്ങളുടെയും പ്രീതി സമ്പാദിച്ചിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. സദാ ശത്രുതയിൽ വർത്തിക്കുന്നവർക്കു ഭവിക്കാവുന്ന നാശങ്ങൾ നിരവധിയാണു്. ബന്ധുജനങ്ങളിൽ നിന്നും അവരോട അനുവർത്തിക്കുന്ന വിധമനുസരിച്ചു് നന്മയും അപ്രകാരം തന്നെ തിന്മയും സംഭവിക്കാവുന്നതാണു്. എല്ലാവരുമായി മൈത്രിയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരാൾ ആപത്തനർത്ഥങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ അവരിൽ നിന്നെല്ലാം വളരെ ഉപകാരങ്ങൾ ലഭിക്കാതിരിക്കയില്ല. എല്ലാവരും ശത്രുക്കളായിരുന്നാൽ ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതിനു പകരം അവരും അവരുടെ പക്ഷവീഴ്ചവാനായിരിക്കും ഉത്സാഹിക്കുക. ഇതുപോരെങ്കിലോ കൂസാധാരണവുമാണല്ലോ. ഇതുംകൂടി ആകുമ്പോൾ ശത്രുത്വവും വൈരാഗ്യവും അതുപോലെ തന്നെ ശത്രുക്കളുടെ സംഖ്യയും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഈ നില കാലാന്തരത്തിൽ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുകൂടി വിഘ്നമായിത്തീരുന്നു. പലരുടെയും ശത്രുത സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവൻ അവന്റെ ശത്രുക്കളെ ദ്വേഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ ദ്വേഷവും ശത്രുതയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള വൈമനസ്യം ഹേതുവാൽ ഇവൻ കുമ്പസാരം, കുർബാന മുതലായി ആത്മരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ അലസത ഭാവിച്ചു തുടങ്ങും. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഒരുവൻ മരിക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നു എങ്കിൽ അതു് എത്ര ദയനീയമായിരിക്കുമെന്നു് ആലോചിച്ചുകൊള്ളുകതന്നെയാണുത്തമം. മറ്റു ചിലർ ഈ വിദ്വേഷത്തോടെ ക്രൂശകൾ സ്വീകരിച്ചു എന്നു വരാം. ഇവർ മനസ്സുപോലും ക്ലേശിക്കാതെ കുമ്പസാരിച്ചു് ചാവദോഷത്തോടെ വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുക നിമിത്തം

ദൈവശാപത്തിലും കൂടി ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇതും മറ്റുഭേദകമായിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ.

അന്യോന്യമുള്ള ഈ ശത്രുതനിമിത്തം അടിയന്തിരങ്ങൾ മുതലായവയിൽ പരസ്പരം സംബന്ധിക്കാതിരിക്കും. ഇതു നിമിത്തം ഒരേസമയംതന്നെ ദ്രവ്യനാശത്തിനുംമാനഹാനിക്കുംകൂടിഇടയാകാം. വൈരം മൂർദ്ധന്യദശയിലെത്തുമ്പോൾ പരസ്പരം നിന്ദിക്കുവാനും ആക്ഷേപിക്കുവാനും മടിക്കയില്ല. സത്യവേദക്കാർ എന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഇത്തരക്കാരുടെ പ്രവൃത്തികൾ നിമിത്തം അജ്ഞാനികൾക്കുകൂടിയും നമ്മുടെ മതത്തോട്ട് അവജ്ഞ ജനിക്കുവാനിടയാകുന്നു. ഇവരുടെ രഹസ്യമായ കുറവുകളും കുറ്റങ്ങളുംകൂടി പരസ്യമായി പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ അവഹേളനപാത്രങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഇതു കാലാന്തരത്തിൽ സമുദായത്തിൽതന്നെയും വലിയ അന്തഃഛിദ്രങ്ങൾക്കും കലാപങ്ങൾക്കും ഇടയാക്കുമെന്നതിനു സന്ദേഹമില്ല. ഇങ്ങനെ എത്രകുടുംബങ്ങൾ കീഴ്മേൽ നശിച്ചു അധഃപതിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ മാതിരികലഹങ്ങൾക്കും മറ്റും വല്ല കാരണവശാലും ഇടയായാൽ കാലദൈർഘ്യത്തിനിടയാക്കാതെഅപ്പോൾതന്നെഅതുതീർത്തു പരസ്പരം സമാധാനത്തിലും യോജിപ്പിലും ജീവിക്കുവാൻ സമുദായനേതാക്കളും വിശിഷ്യകത്തോലിക്കരും ഉത്സാഹിക്കണം. ഈവിധമുള്ള വൈരാഗ്യവും ശത്രുതയും നിമിത്തം വലുതായ്തീരുകയും നശിച്ചുപോകുവാൻ ഇടയുള്ളതിനാൽ സമുദായപ്രമാണികൾ മുതലായി വിലയും നിലയുമുള്ളവർ ഇടപെട്ട് സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നില്ലാ എങ്കിൽ അവരും ദൈവതിരുമുൻപിൽ ശിക്ഷാർഹരായി ഭവിക്കുന്നതാണ്.

ബന്ധുമിത്രാദികളോടെന്നതുപോലെതന്നെ മറ്റുള്ളവരോടുംശത്രുതയിൽ വർത്തിച്ചാൽ മേല്പറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ളഅനർത്ഥങ്ങൾ എല്ലാം ഭവിക്കും. സ്വന്തഭിക്കുകാരോടും അയൽവാസികളോടും ശത്രുതയുള്ളവർ എങ്ങനെ ആ ദിക്കിൽ സൈ്വരമായി വസിക്കും. സദാ കലഹത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനല്ലാതെ അവർക്കുസമയമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ എല്ലാവരോടും സ്നേഹമായിരിക്കുന്നതത്രെ നാടിനും നാട്ടുകാർക്കും വീടിനും വീട്ടുകാർക്കും സർവ്വോപരി ആത്മരക്ഷയ്ക്കും നല്ലത് എന്നു ധരിച്ചു അങ്ങനെ ജീവിക്കുവാൻ ഏവരും കഴിയുന്നത്ര ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്.

ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഇതു വളരെ എളുപ്പമായ ഒന്നാണ്. എളിമ, ക്ഷമ, സാധുശീലം, അടക്കം, സമാധാനം, പരസ്നേഹം, ഇവയാണ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങൾ. ആരെങ്കിലും അകാരണമായിത്തന്നെയും വഴക്കിനുവന്നാൽ സാക്ഷാൽ ക്രിസ്ത്യാനി പിൻമാറി ശാന്തതകൊണ്ട് കോപിഷ്ടന്റെ കോപം നീക്കി അവനെ വശീകരിക്കും. നിന്ദിക്കുകയോ പരിഹസിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതു് ക്ഷമിച്ചു നിന്ദിക്കുന്നവനു സുബുദ്ധി ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കും. പരഭക്ഷണത്തിനു് ഒരിക്കലും തയാറാവുകയില്ല. അന്യരുടെ കായ്ങ്ങളിൽ അനാവശ്യമായിഇടപെടുന്നതുമല്ല.പരദ്രവ്യത്തേയോ അന്യന്റെ ഭാര്യയേയോ ആഗ്രഹിക്കുന്നതല്ല. ഏവക്കും ഉപകാരവും നന്മയും ചെയ്യുവാൻ ഉത്സാഹിക്കും.ഇങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നവക്കു മിത്രങ്ങളല്ലാതെ ശത്രുക്കൾ ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഇപ്രകാരംതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽതന്നെയും പലരും ചെയ്യുന്നതുപോലെ അന്യരിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അല്പമായ കുറ്റത്തെപോലും ക്ഷമിക്കാതിരിക്ക, വൈരം വിട്ടുവാനുദ്യമിക്ക, പരദ്രവ്യം ആഗ്രഹിക്ക, അന്യരെ ദ്വഷിക്ക, അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ അസൂയാലുക്കളാവുക ഇങ്ങിനെ എല്ലാം ചെയ്യുന്നവക്ക് ശത്രുക്കളല്ലാതെ മിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാകുക വിഷമമാണ്. അവക്ക് മനോസുഖമോ ഹൃദയസമാധാനമോ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയുമില്ല. ഒടുവിൽ ഇവർ നിത്യശിക്ഷക്കർഹരായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ഇവയെല്ലാം വർജ്യങ്ങളെന്നിരുന്നാലും അജ്ഞാനികളായവരുടെ സ്നേഹത്തേ ആശിച്ച് സത്യവേദത്തിനു വിരോധമായ യാതൊന്നിലും ഏർപ്പെട്ടുകൂടാ എന്നു പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കണം. അജ്ഞാനികളായ മിത്രങ്ങളുമൊരുമിച്ച് വിശാചാരാധനസ്ഥലം പോവുകയോ അതിൽ അവരോടു ഒരുതരത്തിലും സഹകരിക്കയോ അരുതു്. അവരുടെ ഉത്സവം മുതലായവ നടത്തുന്നതിനു ഒരു സഹായവും ചെയ്തു കൂടാ. നമ്മുടെ വക സാമാനങ്ങൾ ആ വക കായ്ങ്ങൾക്ക് വായ്പ ആയിട്ടുപോലും നൽകി കൂടാ. ലൗകികാദായങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചു് ദൈവത്തിനു വിരോധമായ സംഗതികളിൽ ഒരിക്കലും ഉൾപ്പെടരുതു്. സത്യവേദതത്വങ്ങൾ വിശദമാക്കി അജ്ഞാനികളെ മനസ്സിരുത്തുകയെന്നുള്ളതാണ് അജ്ഞാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നമുക്കുള്ള കടമ.

അദ്ധ്യായം ൧൨.

പൊതുവായ കടമകൾ.

ദൈവത്തിന്റെ ഒരു സൃഷ്ടിയും ഒരു സാമുദായിക ജീവിയുമായ മനുഷ്യനു തന്റെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തോടും സമസൃഷ്ടങ്ങളായ മനുഷ്യരോടും പല കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. ഈ കടമകളാകട്ടെ ദൈവത്തിന്റെ പത്തു പ്രമാണങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നും ദൈവത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നവയും ശേഷം ഏഴും സമസൃഷ്ടങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നവയുമത്രെ. നാം നമ്മുടെ വിചാരം, വചനം, പ്രവൃത്തി എന്നിതുകളാൽ ദൈവത്തെ വണങ്ങി സ്നേഹിക്കണമെന്നാണ് ആദ്യത്തെ മൂന്നു പ്രമാണങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നതു. അങ്ങിനെ തന്നെ നാം നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളുടെ ജീവനേയും, മാനത്തേയും, വസ്തുവിനേയും, പ്രവൃത്തി, വചനം, വിചാരം എന്നിതുകളാൽ സ്വന്തംപോലെ ആദരിച്ചു അവരെ സ്നേഹിക്കണമെന്നു ശേഷം ഏഴു പ്രമാണങ്ങളും കല്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ഈ കടമകളെപ്പറ്റി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നമുക്കു വിശദമായി ചിന്തിക്കാം.

1. ദൈവത്തോടുള്ള കടമകൾ.

മനുഷ്യർ ഏതു നിലയിലും അന്തസ്സിലും ജീവിക്കുന്നവരായാലും ദൈവത്തിന്റെ നേരെയുള്ള കടമകൾ യഥായോഗ്യം നിറവേറുവാൻ കടപ്പെട്ടവരാണ്. സമ്പന്നനെന്നോ ദരിദ്രനെന്നോ പണ്ഡിതനെന്നോ പാമരനെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസം ഇവിടെ ഇല്ല. ദൈവം സർവ്വവല്ലഭനായിരിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവത്തോടു നമുക്കുള്ള കടമകൾക്കു വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഇവയെ വേണ്ടവിധം നിറവേറുന്നവർക്ക് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും സമാധാനവും സൗഭാഗ്യവും ഉണ്ടാകും. അല്ലാത്തവർക്കുള്ള അനുഭവം നിത്യനിർഭാഗ്യം തന്നെ. ഈ കടമകൾ ഏവയെന്നു ആരായുന്നതിനു മുൻപായി എന്തുകൊണ്ടു നാം ദൈവത്തിനു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി അല്പമായി ചിന്തിക്കാം.

മനുഷ്യരെ സർവ്വേശ്വരൻ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നും സൃഷ്ടി

ച്ചിരിക്കയാൽ മനുഷ്യർ തന്റെ സ്വന്തമത്രെ. മനുഷ്യന്റെ ഉടയവനും യജമാനനും ദൈവംതന്നെ ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ തന്റെ തിരുമനസ്സുപോലെ ജീവിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ സൃഷ്ടാവും നാഥനുമായിരിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മെ സംരക്ഷിച്ചും വരുന്നു. ഒരു നിമിഷം പോലും തന്റെ പരിപാലന കൂടാതെ ജീവിക്കുക നമുക്കു സാദ്ധ്യവുമല്ല. ജനിച്ചനാൾ മുതൽ ഇന്നുവരെ നാം ദൈവത്തിൽ നിന്നും പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകൾക്കും അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഒരു കണക്കുമില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു നാം എങ്ങനെ തന്നെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കും. സ്നേഹത്തിനു പ്രതിസ്നേഹം കാണിക്കാതെ ഇനിയും നാം സ്നേഹത്തിനർഹരാകുന്നതെങ്ങനെ.?

സൃഷ്ടിക്കും അധിപനും സൃഷ്ടിയുടെയും സൃഷ്ടാവും പരിപാലകനും സർവ്വവല്ലഭനുമായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നിസ്സാരസൃഷ്ടികളായ നമുക്കു തന്റെ കല്പനകളെ ലംഘിക്കാമോ? പ്രതി സ്നേഹത്തിനു പകരം ദ്രോഹം ചെയ്താൽ എപ്പോഴും ദൈവം ക്ഷമിച്ചെന്നു വരുന്നതല്ല. ക്ഷമിക്കാതിരുന്നാൽ നാം നിത്യ ശിക്ഷയിലുൾപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ആദിമാതാപിതാക്കന്മാർ പിശാചിന്റെ കണിയിലുൾപ്പെട്ടകമൂലം മനുഷ്യരെല്ലാം പിശാചിന്നടിമകളായിത്തീർന്നു. ഈ അടിമത്വത്തിൽ നിന്നും നമ്മെ രക്ഷിപ്പാനായി ദൈവകുമാരനായ ഈശോമിശിഹാ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു തന്റെ പ്രാണനെതന്നെയും നിത്യപിതാവിനു ബലി അർപ്പിച്ചു. ഇത്ര സ്നേഹത്തോടെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്നും വിമുക്തരാക്കപ്പെട്ട നാം തന്റെ കല്പനകളെ ലംഘിക്കുവാൻ എങ്ങനെ ധൈര്യപ്പെടും? കല്പന ലംഘിക്കുന്നവർക്കു ഭയങ്കരമായ ശിക്ഷ ആ ദിവ്യരക്ഷകൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ നിലയിൽ കല്പനകളെ ലംഘിച്ചു ശിക്ഷാർഹരാകുന്നതു് എത്രയോ മൂഢത്വമായിരിക്കും?

സർവ്വേശ്വരൻ നമ്മുടെ സൃഷ്ടാവും രക്ഷിതാവും ഉടയവനും രാജാവുമായിരിക്കുന്നതുപോലെ നമുക്കു് സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു പിതാവുമായിരിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസാ വഴിയായി സർവ്വേശ്വരൻ നാമെല്ലാവരെയും തന്റെ വാത്സല്യമക്കളായി അംഗീകരിക്കയും മോക്ഷഭാഗ്യത്തിനു നമ്മെ അവകാശികളാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ എങ്കിൽ കരുണാനിധിയായ ആ പിതാവി

നെ ദ്രോഹിക്കുന്നതും തന്റെ കല്പനകളെ ലംഘിക്കുന്നതും മക്കൾക്ക് ചിതമാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല. മാത്രമല്ല, ആ പിതാവിന്റെ കല്പനകളെ ലംഘിക്കുന്ന മക്കൾക്ക് മോക്ഷരാജ്യത്തിനു വകാശമില്ലാതാകയും ചെയ്യുന്നു.

നീതിമാന്മാരെ നിത്യഭാഗ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുവാനും ദുഷ്ടരെ ശിക്ഷിച്ച് നിത്യനരകത്തിൽ തള്ളുവാനും പിതാവായ സർവ്വേശ്വരൻ തന്റെ തിരുക്കുമാരനായ മിശിഹായെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നാമേവരെയും വിധിക്കുവാനിരിക്കുന്ന ആ കർത്താവിനെ ഭയപ്പെടുകയും ആ വിധിയാളന്റെ കല്പനകളെ ധിക്കരിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യണം.

ഇക്കാരണങ്ങളാൽ സത്യസ്വരൂപിയും പരമകാരുണികനും ആയ കർത്താവിൽ വിശ്വസിച്ച് തനിക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു തന്നെ വണങ്ങി ആരാധിച്ച് തന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ജീവിക്കുന്നതിനു നാം നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു. അവസാന ദിവസത്തിൽ നമ്മെ വിധിക്കുവാനിരിക്കുന്ന ആ കർത്താവിനെ നാം ഭയപ്പെട്ട് അങ്ങേപ്പക്കൽ അഭയം തേടേണ്ടതും അവശ്യം ആവശ്യമാണ്.

ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ കടമകൾ ഏവയെന്ന് ഗ്രഹിച്ച് അവയെ യഥായോഗ്യം നിറവേറുന്നതിനു വേണ്ടിയത്രെ ദൈവം നമുക്കു ബുദ്ധിശക്തി പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. തന്റെ ദിവ്യലക്ഷണങ്ങളെയും തിരുക്കല്പനകളെയും ആരാഞ്ഞറിയുവാൻ വിശേഷ ബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. ഹൃദയംഗമമായി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കയും തന്റെ കല്പനകളേയും മിശിഹായുടെ പാടുപീഡകളെയും പറ്റി ചിന്തിക്കയും ധ്യാനിക്കയും ചെയ്യണം.

രഹസ്യമായും നിശ്ചിത സമയങ്ങളിൽ പരസ്യമായും ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചാരാധിക്കുന്നതിനും മിശിഹായുടെ സത്യവേദത്തെ അറിയാത്ത അജ്ഞാനികളോട് സത്യവേദത്തെ അറിയിക്കുന്നതിനും ക്രൂടിയത്രെ ദൈവം നമുക്കു വിശേഷ ബുദ്ധിയും സംസാരശക്തിയും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ ശക്തിക്കനുസരണമായി തന്നെ സ്തുതിച്ചാരാധിക്കുന്നതിനും പ്രമാണങ്ങളെ ആദരിച്ചനുസരിക്കുന്നതിനും നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലൗകിക ആദായങ്ങൾ ഇച്ഛിച്ചോ മനുഷ്യരുടെ പ്രീതിയേ ലാക്കാക്കിയോ ഒരിക്കലുംദൈവപ്രമാണങ്ങളെലംഘിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

വേദകാര്യങ്ങൾ നന്നായി പഠിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുക, തി കാലപൂജകൾ മുടക്കം ക്രൂടാതെ നടത്തുക, കുടുമുള്ള ദി വസങ്ങളിലും ഞായറാഴ്ചകളിലും കുർബാന കാണുകയും വേലയോ ലികൾഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കയും ചെയ്ക, നിശ്ചിതദിവസങ്ങളിൽ ഉപവാസം മുതലായവ കൃത്യമായി നടത്തുക, കുമ്പസാരവും വി. കുർബാനയും നല്ല ഒരുക്കത്തോടും ഭക്തിയോടുംക്രൂടി അടിക്കടി ന ടത്തുക, ആദിയായവയാണ് ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ കടമക ൾ. കഴിയുമെങ്കിൽ ദിവസവും കുർബാന കാണുവാൻ ഉത്സാ ഹിക്കണം. ഞായറാഴ്ചയും മറ്റു കടമുള്ള ദിവസങ്ങളിലും പള്ളി യിൽ നടത്തുന്ന പരസ്യമായ പ്രാർത്ഥനകൾ, ദിവ്യകാരുണ്യ വാഴ്വ്, പ്രസംഗം ഇവയിൽ ഭക്തിയോടെ സംബന്ധി ക്കണം. ഇവയൊന്നും കടപ്പെട്ടതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയല്ലെങ്കിലും ദൈ വത്തെ ആരാധിക്കുമെല്ലാം പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമ യാകയാൽ നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തിനു കാഴ്ച വെയ്ക്കുയും, നാം ദൈവത്തിൽനിന്നും പ്രാപിക്കുന്ന ഉപകാരങ്ങ ൾക്കു കൃതജ്ഞതപ്രകടിപ്പിക്കുയും നമ്മുടെ പാപങ്ങളെപ്പറ്റി പ ശ്ചാത്തപിച്ചു തക്കപ്രതിജ്ഞചെയ്കയും നമ്മെ മുഴുവനും തനി ക്കു കാഴ്ചകൊടുക്കുകയും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽപിശാചിനു ഒ രിക്കലും പ്രവേശനം നൽകാതെ അതു ദൈവത്തിന്റെ പരി ശുദ്ധമായ ഒരാലയമായി നാം സൂക്ഷിക്കുയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. സർവ്വജ്ഞാനിയും സർവ്വവ്യാപിയുമായിരിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മുടെ സകല ചിന്തകളും പ്രവൃത്തികളും അപ്പഴപ്പോൾ അറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ ഗ്രഹിച്ചു ഒരിക്കലുംതനിക്കു വിരോധമാ യി എന്തെങ്കിലും ചിന്തിക്കയോ പ്രവർത്തിക്കയോ ചെയ്യാതിരി ക്കേണ്ടതും നമ്മുടെ കടമയാണ്. ദൈവത്തെ സാക്ഷാൽ സ്നേ ഹിക്കുന്നവർ ഈ സുകൃതനടപടികൾ എല്ലാം സ്വതന്ത്രമായും കൃത്യ മായും നടത്താതിരിക്കുന്നതല്ല. നാമേവരും ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു പൂർണ്ണമായ ഹൃദയസമാധാനവും സന്തോഷവും ഉ ണ്ടാകും.

2. ദേവാലയത്തെ സംബന്ധിച്ച കടമകൾ.

പരസ്യമായ ദൈവാരാധനക്കു മാത്രമല്ല നമ്മുടെ ആ ത്മരക്ഷക്കാവശ്യമായ ക്രൂദാശകൾ മുതലായവ തക്ക അവസര

ങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്നതിനും ഒരു ദേവാലയം സമീപത്തുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. പരസ്യമായ ആരാധന വഴിയായി സിദ്ധിക്കുന്ന ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ അനവധിയാണു്. പ്രകൃത്യാ തന്നെ ദുർബ്ബലരായ ജനങ്ങൾക്കു് സദുപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും അവരെ സുകൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും വിശിഷ്യ അവരുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായ ക്രമോപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും വേദസത്യങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും വൈദികർ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും അപരിത്യാജ്യംതന്നെ. ദേവാലയങ്ങൾ സമീപെ ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ വൈദികരും അടുത്തുണ്ടായിരിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളു. അതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ദേവാലയങ്ങളും വൈദികരും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമത്രെ. ഇതു പൊതുവായ ഒരാവശ്യമാകയാൽ ദേവാലയ സ്ഥാപനവിഷയത്തിൽ ഏവരും സഹകരിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ദേവാലയങ്ങൾ വളരെ അകലെ ആയിരിക്കുമ്പോൾ പുതിയ ദേവാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള ഉദ്യമത്തെ വല്ല സ്വാർത്ഥോദ്ദേശ്യങ്ങളും നിമിത്തം എതിർക്കുന്നതു ഒട്ടും ആശാസ്യമല്ല. കഴിവുള്ള അനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുകയത്രെ നമ്മുടെ കർത്തവ്യം, പ്രതികൂലിക്കുന്നതു കുറഞ്ഞകരവും കൂടിയായിരിക്കും.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധാരാളമായിഅധിവസിക്കുന്ന സ്ഥലമായിരുന്നാൽ ദേവാലയവും വലുതായിരിക്കണം. എങ്കിൽമാത്രമേ ജനങ്ങളുടെ ആത്മീയാവശ്യങ്ങൾ യഥാർഹം സാധിക്കുവാൻ ഇടയാകയുള്ളു. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പുതിയതായി ഒരു പള്ളി പണിയുമ്പോൾ പള്ളി ബ്രഹ്മാണ്ഡമായിരിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വിവേകത്തോടെ തങ്ങളുടെ പ്രാപ്തിക്കനുസരണമായി മാത്രം അതു പണിയിക്കയും, ആദേവാലയത്തിൽ കുർബ്ബാന തുടങ്ങിയുള്ള തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കു അവശ്യം വേണ്ടതായ പൂജാപാത്രങ്ങൾ, തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ ആദിയായവയും ദേവാലയം തന്നെയും നല്ലതും വെടിപ്പുള്ളതുമായിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണു് അധികം നല്ലതു്. ദേവാലയങ്ങളും മറ്റും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധസാമാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും ധനം ഉണ്ടാകേണ്ടതാണല്ലൊ. തന്നിമിത്തം ശേഷിയുള്ളവർ ഇതിലേക്കു ധനസഹായം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. അതു് ഒരു വലിയ പുണ്യപ്രവൃത്തി ആയിരി

ക്കുന്നതും ഇഹത്തിലും പരത്തിലും അതുകൊണ്ടു വലിയ നന്മകൾ ലഭിക്കുന്നതുമാകുന്നു.

പള്ളിവക മുതലുകൾ ദൈവസ്തുതിക്കുമാത്രമുള്ളതാണ്. അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള അധികാരം മാപ്പിളപ്പായിൽനിന്നും മെത്രാന്മാർക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു. മെത്രാന്റെ അനുമതിക്കുടാതെ പള്ളിവക മുതലുകൾ വ്യയം ചെയ്യുവാൻ ഒരിക്കലും പാടുള്ളതല്ല. അതുപോലെതന്നെ മെത്രാന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം പള്ളിവകമുതൽ ഏതെങ്കിലും സൽക്കാര്യത്തിനു വ്യയം ചെയ്യുവാൻ ഇടവകക്കാർ വിസമ്മതിക്കുന്നതും പാപമത്രെ. പള്ളിമുതൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ ഒരു വിധത്തിലും അതു അപഹരിക്കരുതു്. അപഹരണം നടത്തുന്നവർക്കു വല നാശങ്ങളും വന്നു ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയത്രെ.

ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമായിരിക്കുന്ന ദേവാലയത്തിൽ, അതേ ദൈവഭക്തന്മാർ തന്നെയും വിറയലോടും അത്യന്ത ഭക്തിവണക്കങ്ങളോടുംകൂടിയല്ലാതെ പ്രവേശിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടാത്ത ദേവാലയത്തിൽ, മനുഷ്യൻ എതു ഭയഭക്തിവണക്കത്തോടുകൂടിയാണ് പ്രവേശിക്കേണ്ടതു എന്നു ഇവിടെ വിവരിക്കേതന്നെ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. ഒരവസരത്തിൽ ക്രിസോസ്റ്റോമസ് പുണ്യവാൻ ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയിൽ നിർമ്മലവസ്ത്രധാരികളായ ഒരു വലിയസംഘം മാലാഖാമാർ ഭയഭക്തിവണക്കത്തോടുകൂടി ദേവാലയത്തിൽ കുമ്പിട്ടാരാധിക്കുന്നതായി കാണുകയുണ്ടായി. ഇതു പരിപാവനമായ ഈ സ്ഥലത്തെ നാം എത്ര പൂജ്യമായി ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഇതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാമല്ലൊ. മഹമ്മദിയർ മഹമ്മദുനബിയുടെ കബറിടത്തുങ്കൽ വച്ചു സംസാരിക്കുകയോ അടുത്തവിടെയെങ്കിലും തുപ്പുകയോ മറ്റു വിധത്തിൽ അലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയോ മലിനപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവിടെവച്ചു് അവർ തുമ്മുക, ചുമയ്ക്കുക മുതലായ സ്വാഭാവികാവശ്യങ്ങൾപോലും നടത്താറില്ലത്രെ. മാത്രമല്ല കബറിടം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പള്ളിയിൽനിന്നും പുറം തിരിഞ്ഞു് ഇറങ്ങിപോകുന്നതുപോലും വച്ചിയ അനാചാരവും വണക്കക്കുറവുമായി അവർ കരുതുന്നു. ഹാ! ഇവരുടെയും സത്യദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്ന പല ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും പ്രവൃത്തികൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം സൂക്ഷിച്ചാലും.

ആരാധനയ്ക്കും അപേക്ഷയ്ക്കുമായി വള്ളിയിൽ ഏത്തിക്കൂട്ടുന്ന ചിലർ അവിടവിടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും അന്യചിന്തകളിൽ ലയിച്ചും ചിലപ്പോൾ പാപകരമായ നോട്ടങ്ങൾക്കുപോലുംഇടംകൊടുത്തും സമയം ചെലവഴിക്കുന്നു. ഇക്കൂട്ടർ ദേവാലയത്തിൽവന്ന് ദൈവത്തെ നിന്ദിച്ചു പുണ്യത്തിനു പകരം വലിയ പാപം സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവിടെനിന്നും പിന്തിരിയുന്നത്. ഇവർ ദേവാലയത്തിലേയ്ക്ക് പോകാതിരിക്കുകയായിരിക്കും ഉത്തമം. ദേവാലയത്തിൽ അനാചാരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ദൈവത്തിനു എത്രമാത്രം അനിഷ്ടകരമാണെന്നുള്ളതിന് മിശിഹായുടെ പ്രവൃത്തിതന്നെ ഒരു നല്ല ഉദാഹരണമാണ്. ലോകജീവിതത്തിനിടയിൽ താൻ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ കോപിച്ചതായി വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമായ ദേവാലയം ലൗകികവ്യാപാരങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതായി കണ്ട ക്ഷണത്തിൽ കർത്താവു കോപത്തോടെ അകത്തു പ്രവേശിച്ച് ജനക്കൂട്ടത്തെ ചാട്ടകൊണ്ടടിച്ച് അവിടെ നിന്നും ഓടിച്ചു കളഞ്ഞു. ഒരു ക്രിസ്തീയ ദേവാലയത്തിന്റെ പ്രതിഛായ മാത്രമായിരുന്ന ആ യഹൂദ ദേവാലയത്തിൽ കണ്ട അനാചാരത്തെപ്പറ്റി മിശിഹാ ഇത്രയും അതൃപ്തിയും കോപവും പ്രദർശിപ്പിച്ചുവെങ്കിൽ, താൻ യഥാർത്ഥമായി സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്ന ഒരു കത്തോലിക്കാ ദേവാലയത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അനാചാരങ്ങളെപ്പറ്റി മിശിഹാ എന്തു ചെയ്യുമെന്നും നാം സശ്രദ്ധം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

ദേവാലയത്തിൽ ക്രമക്കേടായി അനുവർത്തിച്ചതിനു ദൈവം ഭയങ്കരശിക്ഷകൾതൽക്ഷണത്തിലും തൽസ്ഥാനത്തിലുംവച്ച് നൽകിട്ടുള്ളതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. അവയിൽ ലിഗോരിപുണ്യവാൻ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം മാത്രം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുയോ ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമെന്നു വിചാരിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ജനങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുക സാധാരണമായിരുന്ന ഒരു ദേവാലയത്തിൽ പതിവുപോലെ ഒരു ദിവസം ദിവ്യപൂജ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉരു തിരുഓസ്തി ക്രൂദാശചെയ്യുമ്പോൾ ഉയർത്തിയക്ഷണത്തിൽ "ജനമേ ഞാൻ ഇവിടെനിന്നും പോകുന്നു" എന്ന് ഭയങ്കരമായ ഒരു ശരീരിവചനം കേൾക്കപ്പെട്ടു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ പട്ടക്കാരന്റെ കയ്യിൽ ഇരുന്നിരുന്ന തിരുഓസ്തി സ്വയം മേല്പോട്ടുയ

ന്ന് പള്ളിയുടെ മദ്ധ്യഭാഗത്തായിക്കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ വീണ്ടും പഴയതുപോലെ തന്നെ "ജനമേ ഞാൻ ഇവിടെ നിന്നും പോകുന്നു" എന്നസ്വരം വീണ്ടുംകേൾക്കപ്പെട്ടു. തിരുഓസ്തി പിന്നെയും മേല്പോട്ടയന്ന് ദേവാലയത്തിന്റെ മേൽക്കൂട്ടുവരെ എത്തി; മൂന്നാം പ്രാവശ്യവും "ജനമേ ഞാൻ ഇവിടെനിന്നും പോകുന്നു" എന്ന സ്വരം കേൾക്കപ്പെട്ടു. അടുത്തക്ഷണത്തിൽ ആ പള്ളി നിലം പതിച്ചു് അതിലുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം നിർഭാഗ്യമായി മരിക്കുകയും ചെയ്തു. കണ്ടാലും ദേവാലയത്തിൽ അനാചാരമായി വർത്തിക്കുന്നതിനെ ദൈവം എത്രമാത്രം വെറുക്കുന്നു എന്ന്. ദേവാലയങ്ങളിൽ അനാചാരപരമായും തക്ക ഭക്തിവണക്കം കൂടാതെയും അനുവർത്തിക്കുന്നവർക്ക് ഈ സംഭവം ഒരു പാഠമായിരിക്കട്ടെ. ദേവാലയത്തിലെ അനാശാസ്യമായ അനുവർത്തനം മൂലം വലിയ ദൈവകോപത്തിനും തദ്വാരാ ഭയങ്കരമായ ശിക്ഷകൾക്കും ഇടയായേക്കാവുന്നതിനാൽ ആ വിഷയത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളേവരും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

3. വൈദികരോടുള്ള കടമകൾ.

ലൌകികാഡംബരങ്ങളേയും സുഖക്ഷേമാദികളെയും പരിത്യജിച്ചു് സ്വയം ദൈവശുശ്രൂഷക്കായി ബലി അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വൈദികർ ഈശോമിശിഹായുടെ പ്രതിനിധികളത്രെ. വ്യക്തിപരമായ അവരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ പരിഗണിച്ചല്ല പ്രത്യുത അവരുടെ മഹനീയ സ്ഥാനത്തെ പരിഗണിച്ചത്രെ വിശ്വാസികൾ അവരെ ആദരിച്ചു ബഹുമാനിക്കുന്നതു്. "എന്റെ പിതാവു് എന്നെ യാത്രയാക്കിയതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളേയും യാത്രയാക്കുന്നു. നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്നവർ എന്നെ കേൾക്കുന്നു. നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നവരോ എന്നെയും നിന്ദിക്കുന്നു" എന്നത്രെ മിശിഹാ തന്റെ ശിഷ്യരോടരുളിച്ചെയ്തതു്. ആ മിശിഹായുടെ പ്രതിനിധികൾതന്നെയാണ് വൈദികരും. വൈദികരെ അനാദരിക്കുന്നവർ മിശിഹായെയാണ് അനാദരിക്കുന്നതു്. ഒരു രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയെ അഥവാ ദൂതനെ നാം രാജാവിനെപ്പോലെതന്നെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. അനാദരിക്കുന്നവരോ രാജകോപത്തിനും ശിക്ഷക്കും പാത്രീഭവിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്നെ മിശിഹായുടെ പ്രതിനിധികളായ വൈദികർ

മിശിഹായെപ്പോലെ തന്നെ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുകയും ആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടവരാണ്. ദാവീദു രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധികളെ അപമാനിച്ച അമ്മോന്യരെന്ന ജനസമൂഹത്തെ ദാവീദു രാജാവു് കഠിനമായി ശിക്ഷിച്ചു. പട്ടാളത്തെ അയച്ചു അവരിൽ പലരേയും ക്രൂരമായി വധിച്ചു. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ മിശിഹാരാജന്റെ പ്രതിനിധികളായ വൈദികരെ അനാദരിക്കുന്നവർ എത്രവലിയ ശിക്ഷക്കു അർഹരാണെന്നു നമുക്കു ഊഹിക്കാമല്ലോ. രാജാധിരാജനായ മിശിഹായുടെ പ്രതിനിധികൾ എത്ര വലിയ ബഹുമാനങ്ങൾക്കെല്ലാം അർഹരാണ്? അവരുടെ സദുപദേശങ്ങളേയും സന്മാതൃകകളേയും നാം അതീവശ്രദ്ധയോടെ അനുസരിക്കയും അനുകരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് അവശ്യം അവശ്യമാണ്.

'ആരെങ്കിലും നിങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കയും നിങ്ങളുടെ വചനങ്ങളെ കേൾക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കാൽപാദങ്ങളിലെ പൊടിക്രുടെയും തട്ടിക്കുളഞ്ഞശേഷം ആ ഭവനത്തിൽ നിന്നു അഥവാ നഗരത്തിൽ നിന്നു ഉടൻ പിൻവാങ്ങുക. വിധിദിവസത്തിൽ സോദോം ഗോമോറാ, എന്നീ പട്ടണങ്ങൾക്കുണ്ടായതിനേക്കാൾ ഭയങ്കരമായ ശിക്ഷ ആ ഭവനത്തിനു അല്ലെങ്കിൽ ആ നഗരിക്കു ഉണ്ടാകുമെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊൾവിൻ' എന്നാണു മിശിഹാ ശ്ലീഹന്മാരോടരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ തിരുവചനം എത്ര ഭയങ്കരമായിരിക്കുന്നു. സോദോം, ഗോമോറാ പട്ടണങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ നിന്നും വർഷിച്ച അഗ്നിയാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. അതിലും ഭയങ്കരമായ നാശം മിശിഹായുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാരെ അനാദരിക്കുന്നവർക്കും അവരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിക്കാത്തവർക്കും ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നുവെന്നാണല്ലൊ മിശിഹാ തന്നെകല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിൽ തന്നെ ഇതിനു ഉദാഹരണങ്ങൾ അപൂർവ്വമല്ല. വൈദികരെ നിന്ദിച്ചതുമൂലമുണ്ടായ ശാപം നിമിത്തം പല ദേശങ്ങൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും നാശം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഏലീശാ ദീർഘദർശിയെ കുറെ കുട്ടികൾ ക്രൂരമായി 'കഷണ്ടിത്തലയാ, എന്നു വിളിച്ചാക്ഷേപിച്ചതിനാൽ ആ ക്ഷണത്തിൽ വനത്തിൽനിന്നും കുറെ കരടികൾ വന്നു് ആ കുട്ടികളെ കടിച്ചുകീറി കൊല്ലുകയുണ്ടായി.

വിശ്വാസികൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാരായ വൈദികരെ നിസ്സീമമായി സ്നേഹിച്ചു ബഹുമാനിച്ചാദരിക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. ലൗകികമായി സാധാരണ മനുഷ്യരേപ്പോലെ തന്നെ മർത്ത്യസഹജമായ ദൗർബല്യങ്ങളോടുകൂടിയവരത്രെ വൈദികരും. ആ നിലയിൽ മനുഷ്യസാധാരണമായ തെറ്റുകൾ അവക്കും പറ്റാം. എങ്കിലും അവർ വിശ്വാസികൾക്കായി സ്വയം ബലി അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; ദൈവികവരപ്രസാദങ്ങൾ ധാരാളമായി വിശ്വാസികൾക്കു നൽകുവാൻ അവർ ദൈവത്താൽ അഭിഷേകിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുമാകുന്നു. അതിനാൽ അവരെ നാം യഥാർഹം ബഹുമാനിക്കണം; ഹൃദയംഗമമായി സ്നേഹിക്കയും വേണം. അവരിലുണ്ടാകാവുന്ന തെറ്റുകൾ നാം വിധിക്കേണ്ടതില്ല. ആ വിധി ദൈവത്തിനു മാത്രമുള്ള അധികാരമായി വിട്ടുകളയുക. വൈദികരോടുള്ള നമ്മുടെ കടമകൾ നാം നിർവ്വഹിക്കാതിരുന്നാൽ തന്നെയും നമുക്കായി സ്വയം ബലി അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരായ അവർ നമ്മെ സംബന്ധിച്ച അവരുടെ കടമകളിൽ ഒരിക്കലും അലസത ഭാവിക്കുന്നതല്ല. അപകാരത്തിനുപോലും ഉപകാരംമാത്രം അവർ ചെയ്യുക നിമിത്തമാണ് പലരും നിർഭ്ഭയം വൈദികരുടെ കുറ്റം കുറവുകൾ തേടിപ്പിടിക്കുവാനുത്സാഹിക്കുന്നതും, ഉപകാരത്തിനു പകരം അപകാരം ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധരാകുന്നതും. ഇതു് എത്രയും നിന്ദ്യവും നീചവും ആയിരിക്കുന്നു എന്നു് പറയേണ്ടാവശ്യമില്ലല്ലൊ. നമ്മുടെ അന്ത്യസമയത്തു് ഒരു വൈദികനിൽ നിന്നുള്ള തിനേക്കാൾ ക്ഷുദ്രതൽ സഹായം ലോകത്തിൽ മറ്റാരിൽ നിന്നാണ് നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുക. വല്ല ഭയങ്കരരോഗങ്ങളോ സാംക്രമിക രോഗങ്ങളോ പിടിപെടാനിടയായാൽ ആത്മമിത്രങ്ങളെന്നല്ല സ്വന്തപ്പെട്ടവർ തന്നെയും നമ്മെ ഉപേക്ഷിച്ചെന്നു വരാം. അതു കേവലം ലോകസഹജവുമാണ്. എന്നാൽ ഒരു വൈദികനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ വിധം ഒരനുഭവത്തിനു ഇടയാകയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. മരണാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു രോഗിക്ക് അന്ത്യക്രിയാശകൽ നൽകണമെന്നുള്ള അപേക്ഷ ഒരു വൈദികനാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ലതന്നെ. ആ അവസരത്തിൽ രാത്രിയെന്നോ പകലെന്നോ നോക്കാതെയും, സ്വന്തജീവൻ തന്നെ അപകടത്തിലാകാൻ ഇടയുണ്ടെന്നിരുന്നാൽ തന്നെയും അതു് അഗണ്യമാക്കിക്കൊണ്ടും

അദ്ദേഹം ഭയം കൂടാതെ തൽക്ഷണം പുറപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ തികച്ചും 'പരക്കേണ്ടി' ജീവിച്ചു് ക്രിസ്തീയ പരസ്നേഹമെന്ന പ്രാഥമിക തത്വത്തെ അനുവർത്തിക്കുകയും കൊണ്ടു് ജീവിതം നയിക്കുന്ന വൈദികരെ ആരുംവിധമെല്ലാം ആദരിച്ചു ബഹുമാനിക്കുവാൻ നാം ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണു്. മറിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തി കേവലം ലോകനീതിയനുസരിച്ചുതന്നെയും ഏതുമേ നിന്ദ്യവുമായിരിക്കുന്നു.

സത്യവേദത്തെയും മ്ശിഹായുടെ പ്രതിനിധികളായ വൈദികരെയുംപറ്റി അജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിൽ ബഹുമാനമുണ്ടാകുന്നതിനും ക്രിസ്ത്യാനികളായ നാം വൈദികരെ ആദരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. നമ്മുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്ന വൈദികർ അജ്ഞാനികളാലും ആദരിക്കപ്പെട്ടും. അവരുടെ സദുപദേശങ്ങൾ കേട്ടു് പലപ്പോഴും അജ്ഞാനികൾ സത്യമതം സ്വീകരിക്കുവാനും ഇടവരും. എന്നാൽ നാം വൈദികരെ യഥായോഗ്യം ബഹുമാനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇതിനൊന്നും ഇടയാകയുമില്ല, വൈദികർ അജ്ഞാനികളാൽക്രൂടി അനാദരിക്കപ്പെടുവാനും ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുവാനും ഒട്ടവിൽ നമ്മുടെ പരിപാവനമായ മതംക്രൂടെയും അന്യരാൽ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെടുവാനും ഇടയായേക്കാം.

ദൈവാരാധനക്കായി സ്വയം ബലി അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരായ നമ്മുടെ വൈദികരുടെ സുഖക്ഷേമാദികളിലും നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിൽ സത്യവേദം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും മറ്റും വൈദികർക്കു് പണവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതാകട്ടെ വിശ്വാസികളിൽ നിന്നാണു് ലഭിക്കേണ്ടതും. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും മറ്റും ഉള്ള വിശ്വാസികൾ വേദപ്രചരണാർത്ഥം ധാരാളം ധനസഹായം ചെയ്തു വരുന്നു. നാമും നമ്മുടെ ശക്തിക്കനുസരണമായ വിധം ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കു ധനസഹായം ചെയ്യേണ്ടതാണു്; അതിനു നാം ബാദ്ധ്യസ്ഥരുമാണു്. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ യൂദന്മാർ കുടിഞ്ഞൂൽ ഫലത്തിനും പുറമേ വിളവുകളുടെ ദശാംശം ക്രൂടിദേവാലയത്തിലേക്കു കൊടുത്തിരുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. ബലി അർപ്പിക്കുന്നവർക്കു് അതിൽ നിന്നുള്ള വരവിൽ ഒരംശത്തിനു ന്യായമായും അവകാശമുണ്ടു്. സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നവർ അതുകൊണ്ടു് നിത്യവൃത്തിയും കഴിക്കണമെന്നു ക

ത്താവു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി വി. പൗലോസു ശ്ലീഹാ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. സത്യവേദം പ്രസംഗിക്കുന്നവർ വേദംസ്വീകരിക്കുന്നവരാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതായി വി. പൗലോസു ശ്ലീഹാതന്നെ കല്പിക്കുന്നു. സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാനായി മിശിഹാ ശ്ലീഹന്മാരെ അയച്ചപ്പോൾ ലോകജീവിതത്തിന്നാവശ്യമായവകുന്നും അവരുടെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നും വൈദികരുടെയും മറും സുഖക്ഷേമാദികളിൽ വിശ്വാസികൾ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുവല്ലൊ. അതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ നാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ലോകജീവിതത്തിൽ നമ്മുടെ മാർഗ്ഗദർശികളും ഏതവസരത്തിലും സദുപദേശങ്ങൾ നൽകുവാൻ സന്നദ്ധരും നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷയെ സുകരമാക്കി ചെയ്യുവാൻ അശ്രാന്ത പരിശ്രമം ചെയ്യുകൊണ്ടു അതിനായി തങ്ങളെതന്നെ സ്വയംബലിഅർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ആത്മീയ വൈദ്യന്മാരുമത്രെ വൈദികർ. അവരെ നാം ആദരിക്കയും സഹായിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു് കൃതഘ്നതയുടെ പാരമ്യമെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ. വൈദികരെ സഹായിക്കുന്നവർക്കു തക്ക പ്രതിഫലം മിശിഹാതന്നെയും വാഗ്ദാനവും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദീർഘദർശിയെ കൈക്കൊള്ളുന്നവർ ദീർഘദർശിയുടെ ഫലപ്രാപ്തിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നും തന്റെ ശിഷ്യർക്കു അല്പ സഹായമെങ്കിലും ചെയ്താൽ അതു നിഷ്ഫലമായിപ്പോകയില്ലെന്നും മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പുതിയനിയമത്തിലെ ദീർഘദർശിമാരത്രെ വൈദികർ എന്നുള്ള വസ്തുതയും നാം സ്മരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

തങ്ങളുടെ ഭരണത്തിലിരിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടി അജപാലൻ തന്റെ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി എന്നോണം വൈദികർ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. അവരുടെ ആത്മരക്ഷയെപ്പറ്റി സദാ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വ്യാധികളും വസന്തകളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ സ്വജീവനെതന്നെയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ആത്മീയ ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തുന്നു. ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇടവിടാതെ ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയൊക്കെയും അനുഭവത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാം എങ്ങനെ അവരെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കും. ആവംവിധമെല്ലാം അവരെ സഹായിക്കുവാനും അവർക്കു മനോവേദനക്കിടയാക്കാതെയും അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ വിഫലമാക്കാതെയും സന്മാർഗ്ഗജീവിതം നയിപ്പാനും നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

4. അന്യരോടുള്ള കടമകൾ.

ഓരോരുത്തനും അവനവന്റെ നിലയനുസരിച്ച് അന്യരോടുള്ള കടമകളെ വിവരിക്കുവാൻ ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥംതന്നെ എഴുതേണ്ടിവരും. എന്നുമാത്രമല്ല, അതു കേവലം ശ്രമസാദ്ധ്യമല്ലായ്കയാൽ അതിനിവിടെ ഉദ്യമിക്കുന്നുമില്ല. എങ്കിലും ഏറ്റവും പ്രധാനമായവയെ വിശദമാക്കാതിരിക്കുന്നതു് അനുചിതമായിരിക്കുമല്ലൊ. നീ നിന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ മറ്റുള്ളവരെയും സ്നേഹിക്കു എന്നുള്ള മിശിഹായുടെ കല്പനയിൽ ഈ കടമകളെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു ചുരുക്കമായി പറയാം. അന്യർ നമ്മോടു എങ്ങനെയെല്ലാം വർത്തിക്കണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ നാം അന്യരോടും അനുവർത്തിക്കണം. അന്യർ നമ്മോടു ചെയ്യുകൂടാ എന്നുള്ളതിനെ നാം അന്യരോടും ചെയ്യാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിക്കണം. സ്വന്തനില എന്തായിരുന്നാലും ഓരോരുത്തനും ഈ തത്വത്തെ അനുസരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവൻ അന്യരോടുള്ള കടമകൾ ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അന്യരോടു മൈത്രിയിൽ വർത്തിക്കുവാനും അന്യർക്കു ഉപദ്രവങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടാതിരിപ്പാനും നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അന്യർക്കു നാശം സംഭവിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലും പാപമെങ്കിൽ ദ്രോഹം പ്രവർത്തിച്ചാലത്തെ കഥ പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. സഹായം അർഹിക്കുന്നവരെ യഥാശക്തി സഹായിക്കു എന്നതാണു നമ്മുടെ കടമ. ഇതിനു അന്യരെ നാം നമ്മെപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനാലത്രെ തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അന്യരേയും സ്നേഹിക്കു എന്നു മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അന്യരെയും സ്നേഹിക്കുന്നവർ അന്യർക്കു ദ്രോഹം ചെയ്കയില്ല, ചെയ്വാനാഗ്രഹിക്കയുമില്ല. ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തമത്രെ നാം അന്യരെ ദ്രോഹിക്കുന്നതും അവരുടെ അപ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നതും.

അന്യരോടനുവർത്തിക്കേണ്ട വിധത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുവെങ്കിൽ അന്യർ അപരാധികളെന്നു നാം വിധിക്കയോ അങ്ങനെ വിചാരിക്കയോ അരുതു്. എന്നാൽ നമ്മേയും അന്യർ അങ്ങനെ വിധിക്കാനിടയാകയില്ല. നിങ്ങൾ തന്നെ വിധിക്കപ്പെ

ടാതിരിപ്പാൻ നിങ്ങൾ വിധിക്കരുതു് എന്നതു കർത്താവു അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അനാവശ്യമായി അന്യരെ വിധിക്കുന്നവൻ ശിക്ഷാർഹനായിത്തീരുമെന്നു ഇതിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ നിസ്സാരകാരണത്തെപ്പറ്റി ചിലർ അന്യരെ വിധിക്കയും അവരോടു ശത്രുതഭത്തിൽ വർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അന്യരെ വിധിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നമ്മുടെ നടപടികളുടെ ന്യായാന്യായതയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചാൽ മതി. അന്യായമായി അന്യരോടു കോപിക്കയോ അവരോടു ശത്രുതഭാവിക്കയോ ചെയ്യരുതു്, കോപിക്കാനിടയായാൽ ഉടൻ തന്നെ കോപം അടക്കണം, ദ്വേഷം ഹൃദയത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു് നിദ്രചെയ്യരുതു എന്നെല്ലാംക്രൂടെയാണു് നമ്മുടെ ദിവ്യവേദം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്.

അന്യരെ ആക്ഷേപിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ അരുതു്. ഒരുത്തനുമായി അത്ര രസമില്ലെന്നായാൽ അവനെ നിന്ദിക്കു, അവന്റെ കുടുംബത്തെ നിന്ദിക്കു, പൂർവ്വന്മാരുടെ രഹസ്യ നടപടികൾ പരസ്യമാക്കുക ഇവയൊന്നും നമുക്കനുയോജ്യമല്ല. ഇതിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന തിന്മകൾക്കു കണക്കില്ല. അടക്കത്തിനു വിരോധമായ വിധം സംസാരിക്കയോ അത്തരം കഥകൾ പറയുകയോ പാട്ടുകൾ പാടുകയോ ചെയ്യാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. ഇതു പലപ്പോഴും അന്യർക്കുപ്പിനു കാരണമാകുന്നതാണു്. അന്യർക്കപദ്രവകാരണമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കയോ കള്ളസാക്ഷി പറയുകയോ, കള്ളസത്യം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യരുതു്. ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ ഏവരും സദാ ഉൽസുകരായിരിക്കണം.

അന്യർക്കുദ്രോഹം ചെയ്യണമെന്നു നിരൂപിക്കുകിടചെയ്യരുതെന്നുള്ളസ്ഥിതിക്കു ദ്രോഹംപ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണോ? എത്രമാത്രം കോപം ഉണ്ടായാലും കോപാന്ധതയാൽ ഹേമദണ്ഡങ്ങളേല്പിക്കയോ മറ്റു ദ്രോഹങ്ങൾ ചെയ്യുകയോ ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. അന്യർ ദ്രോഹം പ്രവർത്തിച്ചാൽ പകരം വീട്ടുകപോലും ചെയ്യരുതു്. ഓരോരുത്തന്റെയും പ്രവൃത്തിക്കു തക്കഫലം നൽകേണ്ടതു നാമല്ല. അതു ദൈവത്തിനു മാത്രമുള്ള അധികാരമാകുന്നു. തിന്മക്കുപകരം നന്മചെയ്യണമെന്നതെ കർത്താവു നമ്മോടാവശ്യപ്പെട്ടതും ഉപദേശിക്കുന്നതും. അതിനാൽ അകാരണമായും കാരണം ഉണ്ടായാൽ തന്നെയും നാം ഒരി

ക്കലും അന്യരോട് ദ്രോഹം പ്രവർത്തിക്കരുത്. അടക്കത്തിനു വിരോധമായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളാൽ അന്യരെ ഒരു വിധത്തിലും പാപത്തിൽ പങ്കാളികളാക്കരുത്. അതു മഹാ വലിയ പാപമാണ്. മോഹപാപങ്ങൾ എല്ലാം സർവ്വേശ്വരനു അനിഷ്ടകരങ്ങളാകയാൽ അവയ്ക്കു അധീനരാകുന്നവർ കഠിനമായ ശിക്ഷകൾക്കു പാത്രീഭവിക്കും. അന്യരുടെ വസ്തുവകകൾക്കും ഒരിക്കലും നാശം വരുവാൻ ഇടയാക്കരുത്. ദുർമ്മാർഗ്ഗകയാൽ അന്യർക്കു ഉത്പ്പുവരുത്തുന്നതും വലിയ പാപമാണ്. അതിനാൽ അക്കാര്യത്തിലും നാം പ്രത്യേകം നിഷ്കൃഷ്ട ഉള്ളവരായിരിപ്പാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അന്യരോട് നാം അനുവർത്തിക്കേണ്ടവിധത്തെപ്പറ്റി ഇനി കുറഞ്ഞൊന്നു പ്രസ്താവിക്കാം. ആചാരോപചാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു യോഗ്യന്മാരുടെയും അന്യരെ സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെയും ലക്ഷണമത്രെ. അന്യരെ നാം ആചരിക്കണം, അവരോട് ഉപചാരപൂർവ്വം വർത്തിക്കയും വേണം. പ്രതിഫലമായി നാം അന്യരാൽ ആചരിക്കപ്പെടുകയും ഉപചരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

വാക്കിനെ വാക്കിനെയെന്നുള്ളതു ആവശ്യമായതും യോഗ്യന്മാക്കിത്തീർത്തതും ആയ ഒരു സൽഗുണമാകുന്നു. അന്യരുടെ വിശ്വാസത്തിനു പാത്രീഭവിക്കുന്നതിന് ഈ സ്വഭാവം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ക്രയവിക്രയങ്ങൾ എന്നല്ല ലോകവ്യാപാരങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ നീതിയോടേ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് അവശ്യം ആവശ്യമാണ്. അനീതിപ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ വഞ്ചകൻ എന്നുള്ളപേരിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ ദുഷ്പേരു സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ നീക്കുക അത്ര ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല. അതു സമ്പാദിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ലതാനും. ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്നവരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു്, വഞ്ചന ഒരിക്കലുംയോജിച്ചതല്ല. അതിനാൽ സകല പ്രവൃത്തികളിലും നിതിമാനായിരിക്കാൻ സൂക്ഷിക്കുക.

പരോപകാരം പുണ്യവും പരപീഡനം പാപവുമാണല്ലോ. പരസഹായം ലോകജീവിതത്തിൽ ആർക്കും ആവശ്യമാണ്. അന്യർക്കു ആവശ്യമെന്നു കണ്ടാൽ കഴിവുള്ള ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്യണം. അതു് ഒരു പുണ്യപ്രവൃത്തിയായിരിക്കും എന്നതിനും പുറമെ നാം അവശതയിലാകുമ്പോൾ അന്യരുടെ സഹായം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. പരനെ സഹായിക്കുന്നവൻ തന്നെ പോ

ലെ അന്യനെയും സ്നേഹിക്ക എന്നുള്ള കല്പനയെ ലംഘിക്കുന്നു, തന്മൂലം ശിക്ഷാർഹനും ആയിത്തീരുന്നു.

അഗതികൾക്ക ധർമ്മം കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതും ദൈവകല്പനയാകുന്നു. ഇതിനായിട്ടത്രെ ദൈവം സമ്പന്നന്മാരും ദരിദ്രരും ഉണ്ടാകുവാൻ തിരുമനസ്സായത്. പ്രാപഞ്ചികനുസരണമായി ധർമ്മം ചെയ്യുവാൻ പരസ്നേഹത്തിന്റെ ന്യായത്താൽ നാം കടപ്പെട്ടവരുമാണ്. വിശന്നു വലയുന്നവക്ക ആഹാരവും വസ്ത്രമില്ലാത്തവക്ക വസ്ത്രവും പരദേശികൾക്കഭയവും ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തിൽ നൽകുന്നു എങ്കിൽ അതു കർത്താവു തന്നിക്കുതന്നെ ചെയ്തുപോലെ വിചാരിച്ച് തക്കപ്രതിഫലം നൽകും. ധർമ്മിഷ്ഠൻ ദൈവത്തിൻ വകൽ വലിശക്കുകൊടുക്കുകയാണെന്നാണ് വേദവാക്യം. ദാനധർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനാൽ കുടുംബങ്ങൾക്ക ദൈവാശീർവ്വാദവും പാപങ്ങളുടെ കാലത്തിന്നടുത്ത ശിക്ഷകൾക്ക പരിഹാരവും ഉണ്ടാകും. ഇതു ആത്മരക്ഷസ്സേറ്റം സഹായകമായി ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

അന്യരുടെ ആത്മരക്ഷാ വിഷയത്തിൽ അത്യുത്സാഹിയായിരിക്കുന്നതും മരണയോഗ്യമായ അപകടങ്ങളിൽ നിന്നും അവരെ രക്ഷിക്കുന്നതും ഏറ്റവും വലിയ പുണ്യമാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തേക്കാൾ പരലോകം പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നതു പോലെ അനിത്യമായ ശരീരത്തേക്കാൾ ചിരംജീവിയായ ആത്മാവു പ്രാധാന്യമുള്ളതാകുന്നു. ഈ ന്യായമനുസരിച്ചു ശരീരത്തിനടുത്ത ദാനധർമ്മങ്ങളേക്കാൾ ആത്മരക്ഷസ്സു വഴ്ത്തുകളായ ജ്ഞാന ധർമ്മങ്ങൾ ക്രൂതൽ ഫലപ്രദായകങ്ങളാണ്. സ്വജീവനെതന്നെയും ബലിയായി സമർപ്പിച്ചു പിശാചിന്റെ ദാസ്യത്തിൽ നിന്നും താൻ വീണ്ടെടുത്ത ആത്മാക്കളെ രക്ഷയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കാനയിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിനു് എത്രമാത്രം സന്തോഷകരമായ ഒന്നാണെന്നു വിവരിക്കുക തന്നെ അസാദ്ധ്യം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എത്രയോ ജനങ്ങൾ മിശിഹായുടെ പാടുപീഡകളുടെ ഫലം അനുഭവിക്കാതെ പോകുന്നു. അവരുടെ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നവക്ക പ്രാപിക്കാവുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ സീമാതീതങ്ങളാണ്. അവസരോചിതമായ ഉപദേശങ്ങളും സന്മാതൃകകളും അജ്ഞാനികളെയും പരിതരെയും മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ ഉപകരിക്കും. നമ്മുടെ ശ്രമങ്ങൾ ആദ്യം ഫലപ്രദങ്ങളായില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അതുകൊ

ണ്ട് നിരാശരാകാതെ നിസ്സന്ദേഹമായും ആത്മാർത്ഥമായും ശ്രമിക്കുന്ന എങ്കിൽ അചിരേണ നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ ഫലപ്രദായകങ്ങളാകാതിരിക്കയില്ല. പ്രയത്നിക്കേണ്ട ചുമതല നമുക്കുള്ളതാകുന്നു. ഫലം തരേണ്ടതു ദൈവമത്രെ. അതിനാൽ ഫലത്തേപ്പറ്റി നാം ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ആത്മരക്ഷക്കായി ശ്രമിക്കുന്നവർ മോക്ഷരാജ്യത്തിൽ വലിയ മഹിമകൾക്കെല്ലാം അർഹരായിത്തീരുമെന്നു മിശിഹാ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പരിശ്രമങ്ങൾക്കും പുറമെ അജ്ഞാനികളുടെ മാനസാന്തരത്തിനായി നാം നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും നല്ലമാതൃകകൾ കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതും ആവശ്യം തന്നെ.

5. തങ്ങളോടുതന്നെയുള്ള കടമകൾ.

അന്യരോടെന്നതുപോലെതന്നെ ഓരോരുത്തനും അവനവനോടുതന്നെയും ചില കടമകൾഉണ്ട്. ഈ കടമകൾപ്രധാനമായി ആത്മരക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാകുന്നു. ഒരുവൻ അന്യരോടുള്ള കടമകൾ എത്ര സൂക്ഷ്മമായും കൃത്യമായും നിർവ്വഹിച്ചാലും എത്രയെത്ര സൽകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്താലും എത്രമാത്രം ലോകബഹുമാനങ്ങളും സമ്പത്തുകളുംസമ്പാദിച്ചാലും അവൻറെആത്മരക്ഷയെ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവകൊണ്ട് ഒരുഫലവുമില്ല. അതിനാൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ഓരോരുത്തനും സ്വന്ത ആത്മരക്ഷയെ ആണ് കരുതേണ്ടതു്. "ലോകമെല്ലാം നേടിയാലും ആത്മാവു നശിച്ചാൽ ഫലമെന്തു്". ഇതിൽനിന്നും ആത്മരക്ഷ എത്രമാത്രം പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നു എന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഈ വസ്തുത നാം സദാ സ്മരിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒന്നാണ്. ലോകത്തിൽ എന്തുമാത്രം ആദായം സിദ്ധിക്കുമെന്നിരുന്നാലും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവിഘാതം വരുത്തുന്ന ഒരുവക ഏർപ്പാടുകളിലും ഇടപെടാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കണം. സ്വന്തജീവനെ രക്ഷിക്കുവാനായിപോലും ആത്മരക്ഷക്കു ബാധകമാകുന്ന പാപങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ക്ഷണഭംഗുരമായ ശരീരത്തിനുവേണ്ടി ചിരംജീവിയായ ആത്മത്തെ അനർത്ഥത്തിലാക്കുന്നതു് എത്ര വലിയ മൗഢ്യമാണ്. ലോകത്തിലെ അനിത്യജീവിതം സുഖപ്രദമാക്കുവാൻ വേണ്ടി നിത്യവും ഭയങ്കരവുമായ നരകശിക്ഷയെ സുബുദ്ധിയുള്ള ആരെങ്കിലും കൈവരിക്കുമോ?

ലോകം പിശാചു്, ശരീരം എന്നീ ഘോരശത്രുക്കളോടു
ള്ള യുദ്ധത്തിൽ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ പ്രകൃത്യാ അബലനാ
യ മനുഷ്യനാൽ മാത്രം സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ ഘോരസമരത്തിൽ വി
ജയം പ്രാപിക്കുന്നതിനു ദൈവസഹായം അപരിത്യാജ്യമാണു്.
അതിനാൽ വിജയപ്രാപ്തിക്കായി ദൈവത്തോടു് അനുദിനമെന്ന
ല്ല ഓരോ വിനാഴികയിലും കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ത്രി
കാലജപങ്ങൾ, ആത്മശോധന ഇവയ്ക്കു് ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷവരു
ത്തരുതു്. അനുദിനവും ആത്മശോധന നടത്തിചെയ്യുപോയിട്ടു
ള്ള നിസ്സാരപാപങ്ങളേപ്പറ്റിക്കൂടിയും മനസ്താപപ്പെട്ടു് ദൈവ
ത്തോടു ക്ഷമാപണം ചെയ്യണം. ഏതെല്ലാം ജോലികൾ ഉണ്ടാ
യിരുന്നാലും ആത്മരക്ഷക്കാവശ്യമായ ജപനമസ്കാരങ്ങൾ ഭക്തി
പൂർവ്വം ചെയ്യുവാൻ ഉപേക്ഷ വിചാരിച്ചുകൂടാ. ലോകം മുഴുവൻ
നേടിയാലും ആത്മാവുനശിച്ചാൽ എന്തു ഫലം?

നമ്മിൽ ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത സദാ ഉണ്ടായിരി
ക്കണം. നമ്മുടെ സകല വിചാരങ്ങൾക്കും വചനങ്ങൾക്കും പ്രവൃ
ത്തികൾക്കും ദൈവതിരുമുൻപാകെ കണിശമായും കണക്കുബോ
ധിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള വാസ്തവം സദാ സ്മരണയിൽ ഉണ്ടാ
യിരിക്കണം.പുണ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായിനില്പ്പാനതിനും പുണ്യവർ
ദ്ധനക്കും ഇതു വളരെ പറ്റിയ ഒരുപായമത്രെ.

മനുഷ്യൻ ബലഹീനനാകയാൽപലപ്പോഴും പാപത്തിൽ
വീഴാൻ എളുപ്പമുണ്ടു്. എന്നാൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു് ആത്മാവു
ശുദ്ധവും പാപരഹിതവുമായിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യവുമാ
ണു്. നമ്മുടെ ബലഹീനത നിമിത്തം ആത്മാവു പാപത്തിൽ
വീണാൽ ഉടൻ മനസ്താപപ്പെട്ടു കഴിയുംവേഗം പാപസങ്കീർത്ത
നം ചെയ്തു ദൈവപ്രസാദവരം പ്രാപിക്കണം. മാസത്തിലൊരി
ക്കലോ ആഴ്ചയിലൊരിക്കലോ കഴിയുമെങ്കിൽ അനുദിനവുമോ
വി. കുർബാന ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു് ഏറ്റവും ഉത്തമമായിരിക്കും. പു
ണ്യവർദ്ധനവിനും പരീക്ഷകളിൽ നിന്നും പാപത്തിനുള്ള മറു
അവസരങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിനും അടുക്കലടുക്ക
ലുള്ള ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം വളരെ സഹായിക്കുന്നതാണു്.

കടപ്പെട്ട ഒരുനേരം, ശുദ്ധഭോജനം, ആദിയായവ
കൃത്യമായി ആചരിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കണം.പുണ്യവർദ്ധനവിനായി
കഴിയുമെങ്കിൽ അനുദിനവും ദിവ്യപൂജ കാണുന്നതിനും സന്ധ്യ
ക്കു മുൻപിൽ ശു. കുർബാനയുടെ സന്നിധിയിൽ ആരാധ

ന നടത്തുന്നതിനും താല്പര്യപ്പെടുന്നതു സുതരാർഹമാണ്. ന മ്മുടെമേലും വിശിഷ്യ നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളുടെമേലും ദൈ വാശീർവ്വാദം ഉണ്ടാകുന്നതിനായി ഞായറാഴ്ചകളും കടമുള്ള മറ്റു ദിവസങ്ങളും ശുദ്ധമായി ആചരിക്കണം. ഭക്തിപൂർവ്വം വി. പൂജ കാണുന്നതിനും പുറമേ പ്രസംഗം ദിവ്യകാരുണ്യവാഴ്വ് മറ്റു തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ ഇവയിലെല്ലാം സംബന്ധിക്കുവാൻ ഉത്സാ ഹിക്കണം. വേദസത്യങ്ങളെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുക, നല്ല പുസ്തക ങ്ങൾ വായിക്കുക, തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ളവർക്ക് സദുപദേശങ്ങൾ നൽകുക, അവരുടെ ആത്മീയകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വേണ്ട അന്വേ ഷണങ്ങൾ നടത്തുക, പൈതങ്ങളുടെ വേദപഠനവിഷയത്തെ പ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കുക, രോഗികളേയും ദു:ഖിതരേയും സന്ദർശിക്കു, എന്നിവയെല്ലാം പ്രത്യേകം ഇങ്ങനെയുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ ചെ യ്യേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവർക്കും അവരുടെ കുടുംബ ത്തിനും പ്രത്യേക ദൈവാശീർവ്വാദം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല.

പുണ്യപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു സുകൃത ജീവിതം നയിക്കു ന്നവർക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന സമ്മാനമത്രെ മോക്ഷഭാഗ്യം. അ നിത്യഭാഗ്യപ്രാപ്തിക്കു വിഘ്നതം വരുത്തിയേക്കാവുന്ന സകല ദു ശ്ശീലങ്ങളെയും അവസരങ്ങളെയും പരിത്യജിച്ചു് ദൈവത്തി നിഷ്ടപ്പെട്ടവരായി ദൈവവരപ്രസാദത്തോടുകൂടിയവരായി ജീ വിക്കുവാൻ നാമേവരും ഉത്സാഹിക്കണം. അടക്കമെന്ന പുണ്യ ത്തിനു വിരോധമായ നിരൂപണ, വചനങ്ങൾക്കൊന്നും അവ സരം നൽകാതെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ അടക്കിജീവിക്കണം. ഇ ന്ദ്രിയനിഗ്രഹത്തെ സാധിക്കാത്തവർ മോക്ഷഭാഗ്യത്തിനർഹരാ കുന്നതല്ലതന്നെ.അടക്കമെന്ന പുണ്യംസമ്പാദിക്കുന്നതിനു് മിതഭ ക്ഷണം അവശ്യമത്രെ. മദ്യപാനം ചെയ്യാതിരിക്കു, ഭക്ഷണം മി തമായിമാത്രം കഴിക്കു എന്നിവയാണ് ഇതിനാൽ ഗ്രഹിക്കേ ണ്ടതു്. അമിതമായ ഭക്ഷണം ആത്മാവിനെന്നല്ല ശരീരാ രോഗ്യത്തിനു തന്നെയും ഹാനികരമാകുന്നു.

പരനിന്ദ തികച്ചും നിഷിദ്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേ ണ്ടതില്ലല്ലോ. അഹങ്കാരവും ഡംഭും നിമിത്തമാണ് അന്യരെ നിന്ദിക്കുവാൻ ഇടയാകുന്നതു്. ലോകവാഴ്ചയുടെയും ലോകാഡം ബരങ്ങളുടെയും ക്ഷണഭംഗുരതയെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നവർക്ക് എ ങ്ങനെ അഹങ്കാരം ജനിക്കും. എങ്ങനെ അന്യരെ നിന്ദിക്കുവാ ൻ തോന്നും. എളിമയുംക്ഷമയുമെന്ന പരമപുണ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ

ദിവ്യരക്ഷകനു ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവയാണ്. പ്രസ്തുത പുണ്യങ്ങൾ ശീലിക്കുവാനും ശ്രമിക്കുവാനും അതിനായി ദൈവത്തെ സദാ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും ചെയ്യണം.

6. മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള കടമകൾ.

മക്കൾക്ക് അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നേരെ പല കടമകൾ നിറവേറ്റേണ്ടതായുണ്ട്. സ്നേഹത്തിനു ഇവയിൽ മുഖ്യത്തൽ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാം. തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ പരനെ സ്നേഹിക്കുവാൻ നാം കടപ്പെട്ടവരെങ്കിൽ നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതെത്രയോ അവശ്യമായിരിക്കുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത മൃഗങ്ങൾക്കുടി അവയുടെ തള്ളയേയും തന്തയേയും ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നു. സിമാതീതമായ ക്ലേശങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും അനുഭവിച്ച് നമ്മെ വളർത്തുന്ന നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ നമുക്കു സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുമോ. മക്കൾക്കുവേണ്ടി മാതാപിതാക്കന്മാർ അനുഭവിക്കുന്ന ദു:ഖാരിഷ്ടതകൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മക്കൾ എങ്ങനെ അവരെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കും. അവർക്ക് ഒരു വിധത്തിലും മനക്ലേശത്തിനോ സങ്കടത്തിനോ ഇടയാക്കരുത്. അതു വലിയ പാപമായിരിക്കും. മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ചില ദുർഗ്രുണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു അവരെ ദ്വേഷിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ അവരുടെ മരണത്തിനാഗ്രഹിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു ഒരു തരത്തിലും നീതീകരിക്കാവുന്നതല്ല. ദുർഗ്രുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവയെ വെറുക്കേണ്ടതും വെറുക്കത്തക്കതും ആണ്. അക്കാരണത്താൽ അവർ മരിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കയോ അവരെ നിന്ദിക്കയോ ചെയ്യുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അവർക്കു സുബുദ്ധിയും ദീർഘായുസ്സും നൽകുവാൻ ദൈവത്തോടപേക്ഷിക്കയത്രെ നമ്മുടെ കടമ. മാതാപിതാക്കന്മാർ നമ്മെ ശിക്ഷിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു നമ്മുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. ഒരു പക്ഷെ അകാരണമായി ശിക്ഷിച്ചാൽ തന്നെയും അതു ക്ഷമയോടെ സഹിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കയാണ് വേണ്ടതു്.

മാതാപിതാക്കന്മാരെ ആദരിച്ചനുസരിക്കണമെന്നു മിശിഹാ ഉപദേശ രൂപേണയും ദൃഷ്ടാന്ത രൂപേണയും നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിനും കർത്താവായ മിശിഹാ തന്റെ

മാതാവിനും വളർത്തുപിതാവിനും പൂർണ്ണമായി കീഴ്വഴങ്ങിയിരുന്നതു് നമ്മുടെ കണ്ടുപഠിതപത്തിനും ക്രൂടിയാണു്. പ്രായപൂർത്തിയായാലും സ്വന്തകാര്യങ്ങളും കുടുംബസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളും മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നിർദ്ദേശവും ഉപദേശങ്ങളും അനുസരിച്ചുതന്നെ നടത്തണം. എന്നാൽ ദൈവകല്പനയ്ക്കു വിരോധമായ ഏതു കാര്യം തന്നെ അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടാലും അനുസരിക്കുവാൻ മക്കൾ നിർബന്ധിതരല്ല: അനുസരിക്കയുമരുതു്. ആദ്യം ദൈവത്തെയാണല്ലൊ അനുസരിക്കേണ്ടതു്. ന്യായമായ കാര്യങ്ങളിലുള്ള മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കല്പനയായ ആജ്ഞകളെ മക്കടമുഷ്ടിയോടുകൂടി നിരാകരിച്ചാൽ അതു പാപമായിരിക്കും.

മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള സ്നേഹം കേവലം ലൗകികസ്നേഹം മാത്രമായിരിക്കരുതു്. ബഹുമാനം, കീഴ്വഴക്കം, സഹായംഇവ മൂന്നും അടങ്ങിയിട്ടുള്ള സാക്ഷാത്തായ സ്നേഹമത്രെ മാതാപിതാക്കന്മാർ അർഹിക്കുന്നതു്. സൽസ്വഭാവികളായ മക്കൾ എത്ര പ്രായമായാലും മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുസരിക്കും, അവരോടു പ്രത്യുത്തരം പറയുന്നതിനോ അവരെ നിന്ദിക്കുന്നതിനോ സന്നദ്ധമാകയുമില്ല. മക്കളിലാരെയെങ്കിലും ഒരാളെക്കൂട്ടതലായി മാതാപിതാക്കന്മാർ സ്നേഹിക്കുന്നുഎങ്കിൽ അതിനെ ആസ്വദ്യമാക്കി അവരെ ദ്വേഷിക്കയോ അവിടവിടെ നടന്നുകൊണ്ടു് അവരെ പരിഹസിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ ചെയ്യരുതു്. സവിനയം ന്യായാന്യായങ്ങൾ വിശദമാക്കി അവരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്യമിക്കുക മാത്രമാകുന്നു മക്കൾക്കുള്ള കടമ. മാതാപിതാക്കന്മാരെ പ്രഹരിക്കുകയോ മറ്റു ഗോമദണ്ഡങ്ങൾ ഏല്പിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു എത്രയും വലിയ അക്രമവും മഹാ വലിയ പാതകവുമാണെന്നാണു പറയേണ്ടതു്.

മാതാപിതാക്കന്മാരെ അവരുടെ സകല ആവശ്യങ്ങളിലും സ്വാർത്ഥം വെടിഞ്ഞു സഹായിക്കേണ്ട കടമ മക്കൾക്കുണ്ടു്. ആപത്തനർത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നും ചാടിക്കാതെ വളർത്തി സംരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള നമ്മുടെ ആ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഈ സഹായത്തിനു തികച്ചും അർഹന്മാർ തന്നെ. കുടുംബജീവിതം ആരംഭിച്ചു തറവാട്ടിൽ നിന്നും മാറിത്താമസിക്കുന്നതുവരെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം എല്ലാംപ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുമാണു്. ദാരിദ്ര്യദുഃഖമനുഭവിക്കുവാനോവസ്ത്രം മുതലായവ ഇല്ലാതെ അവർ ഉഴലുവാനോ ഇടയാകരുതു്. ഒന്നിലധികം മക്കൾഉണ്ടായി

രുന്നാൽ അവരെല്ലാവരും മാതാപിതാക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചകാ
യ്യങ്ങൾ ഒരുപോലെ നടത്തുവാൻ ഉൽസുകരായിരിക്കണം. നമ
നസ്സില്ലായ്മയാലോ നിവൃത്തികേടുകൊണ്ടോ മക്കളിലാരെങ്കിലും
ഇതിൽ അശ്രദ്ധരായിരുന്നാൽ മറ്റുള്ളവർ അതു വകവെയ്ക്കാ
തെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ പൂവ്വവൽ ഭംഗിയാ
യി നടത്തിക്കൊടുക്കണം. മാതാപിതാക്കന്മാരെ കഴിയുന്നതു
സഹായിക്കാത്തവരുടെ കുറവു കഠിനവും അവർക്കുള്ള ശിക്ഷ ഭ
യങ്കരവുമായിരിക്കും. ചില ദുർമ്മാർഗ്ഗികൾക്കു മദ്യപാനത്തിനും മ
റ്റു ദുർവ്യയങ്ങൾക്കും ധാരാളം പണം ഉണ്ടാകും. മാതാപിതാ
ക്കന്മാരുടെ കാര്യം വരുമ്പോൾ തെരുക്കുവും ബുദ്ധിമുട്ടുമായി. കൃ
തഘ്നതയുടെ പാരമ്യമെന്നല്ലാതെ ഇതിനെപ്പറ്റി എന്തുപറയ
ട്ടെ. ചില മരുമക്കൾ അമ്മായിയമ്മയേയും അമ്മായിയപ്പനേ
യും നിരാധാരരാക്കുകയും തെരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതും മഹാ
വലിയ അനീതിതന്നെ. ഇങ്ങനെ തെരുക്കപ്പെടുന്നവരുടെ സ
ങ്കടങ്ങൾ ദൈവതിരുമുമ്പിൽതിർച്ചയായും എത്തും. ദൈവം നീ
തിനടത്താതെ ഇരിക്കുന്നതുമല്ല. ഭൂമിയിൽ നല്ലപ്രായത്തോളം
ജീവിക്കുവാൻവേണ്ടി മാതാപിതാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിച്ചുകൊ
ള്ളുക എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം. മാതാപിതാക്കളെ അനാദരിക്ക
കയും നിന്ദിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്ക ഇഹത്തിലും ദുരിതം പര
ത്തിലും ദുരിതം. ഈ മഹാനിർഭാഗ്യത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാ
റുവാൻ ഏവരും ശ്രമിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. വിത്തുന്നതു കൊ
യ്യും എന്ന ചൊല്ല് ഈ വിഷയത്തിൽ തികച്ചും അനവദ്യമാകും.
മാതാപിതാക്കളെ തെരുക്കുന്നവരുടെ മക്കൾ അവരോടും ഇങ്ങ
നെ നിർദ്ദയമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഇടയായേക്കും.

ഇവിടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞ
മിക്ക സംഗതികളും നമ്മുടെ മേലധികാരികളേയും യജമാനന്മാ
രേയും സംബന്ധിച്ചും നിറവേറുവാൻ നാം ചുമതലപ്പെട്ടവരാ
ണ്. അതിനാൽ അവരേയും നാം ബഹുമാനിക്കയും അനുസരിക്ക
യും ചെയ്യണം. അതുപോലെ തന്നെ നമ്മേക്കാൾ പ്രായം കുടി
യവരേയും നാം വേണ്ട വിധം ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാണ്.

7. മക്കളോടുള്ള കടമകൾ.

തങ്ങൾക്കു ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്ന പ്രത്യേക ചുമതല നിർവ്വഹിച്ചു തന്റെ തിരുമനസ്സു നിറവേറുന്നതിനുവേണ്ടി മാതാപിതാക്കന്മാർ സ്വന്തമക്കളെ സ്നേഹിച്ച് അവരുടെ ആത്മാവിനും ശരീരത്തിനുമുള്ള എല്ലാവിധ സംരക്ഷണങ്ങളും നൽകുവാൻ പ്രത്യേകം ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്.

കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷണവും നല്ലവളർത്തലും.

കുട്ടികൾ ജനിച്ചാൽ കഴിവുള്ള വേഗത്തിൽ അവരെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തേണ്ട ചുമതല മാതാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ട്. കുട്ടിക്കു വിശേഷാൽ സുഖക്കേടുകളൊന്നുമില്ലാ എങ്കിൽ ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തിയാലും മതിയെന്നു പറയാറുണ്ടെങ്കിലും കുട്ടികൾ അകസ്മികമായി മരണം പ്രാപിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതിനാൽ സൗകര്യംപോലെ എത്രയും വേഗത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതാണുത്തമം. എന്തെന്നാൽ ജന്മപാപത്തോടെ പിറക്കുന്ന അവരെ പിശാചിന്റെ അടിമത്വത്തിൽനിന്നും നീക്കി എത്രയും വേഗത്തിൽ ദൈവമക്കളാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമത്രെ. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഉപേക്ഷ നിമിത്തം കുട്ടികൾ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കാതെ മരിക്കാനിടയാകുന്ന എങ്കിൽ ആ പാപം മാതാപിതാക്കന്മാർ വഹിക്കേണ്ടിവരും. പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നപക്ഷം പരിജ്ഞാനമുള്ള ആരെങ്കിലും ക്രമപ്രകാരം ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തി വിവരം വികാരിയെ അറിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പിഞ്ചു പൈതങ്ങളെ പാർശ്വഭാഗത്തു കിടത്തിക്കൊണ്ടു തള്ളമാർ ഉറങ്ങരുതു്. നിദ്രാധീനയായിരിക്കുന്ന തള്ള ഉറക്കത്തിൽ മറിയുകയും തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ കുഞ്ഞിനു ജീവനാശം സംഭവിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇതു കേവലം അസ്ഥാനത്തായ ഒരാശങ്കയാണെന്നു് ആരും കരുതേണ്ടതില്ല. പല കുട്ടികൾക്കും ഇങ്ങനെ ജീവനാശം യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ തള്ളമാർ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കണം. ഉറങ്ങുമ്പോൾ പാർശ്വഭാഗത്തുനിന്നും കുട്ടിയെ അകത്തി കിടത്തേണ്ടതാണ്.

കുട്ടികൾ തിന്മകളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനും മാ

താപിതാക്കൾ വിശിഷ്യ തള്ള ശ്രദ്ധിക്കണം. പ്രായംചെന്ന കുട്ടികളിൽനിന്നോ ഉഗ്ര ജന്തുക്കളിൽനിന്നോ മറ്റു വഴിയിലോ ആപായം നേരിടാതെ തള്ളമാർ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. കോപാധിക്യത്താൽ ചില മാതാപിതാക്കന്മാർ കുട്ടികളെ നിർദ്ദയം പ്രഹരിക്കുക സാധാരണമാണ്. ഈ ക്രമംകെടണ്ട ശിക്ഷകളും വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ കുട്ടികൾക്ക് അന്നവസ്ത്രാദികൾ കഴിവുപോലെ നൽകണം. ദുർവ്വൃത്തന്മാരായി നടന്ന് ധനം ദുർവ്യയം ചെയ്യുശേഷം കുട്ടികളെ വട്ടിണിയും പരിവട്ടവുമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു പാപവും നീചവുമത്രെ. മൃഗങ്ങൾ പോലും അവയുടെ കുട്ടികളെ യഥാവിധി സംരക്ഷിക്കുന്നു എങ്കിൽ മനുഷ്യൻ അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു എത്രയോ നിചനിചമായിരിക്കും. വ്യാധി, ദാരിദ്ര്യം ഇവ നിമിത്തം കുട്ടികളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാതെ വന്നാൽ ഭഗ്നാശരായി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയോ അതിനടുക്കരാവുകയോ ചെയ്യുന്നതു മഹാ പാപമാണ്. കുട്ടികളെ വധിക്കുന്നതും അങ്ങനെതന്നെ. കുട്ടികളെ അജ്ഞാനികളുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ ഏല്പിക്കുന്നതും നന്നല്ല. അതുമൂലം അവരുടെ ആത്മാവ് അപകടത്തിൽ പെടുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്.

കഴിയുന്നത്ര തള്ളമാർതന്നെ കുട്ടികൾക്കു സ്തന്യപാനം നൽകുവാൻ ശ്രമിക്കണം. അനാരോഗ്യം നിമിത്തമോ മറ്റോ അതു അസാദ്ധ്യമെന്നു വന്നാൽ ഗുണവതിയും ആരോഗ്യവതിയുമായ ഒരു സ്ത്രീയേവേണം അതിനേല്പിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ.

പക്ഷാഭേദചിന്തകൂടാതെ മക്കളെ എല്ലാവരെയും മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരുപോലെ സ്നേഹിച്ചുവളർത്തണം. പക്ഷാഭേദമുണ്ടായാൽ അവർതമ്മിൽതമ്മിലുള്ള കലഹത്തിനും തദ്വാരാ പല അനർത്ഥങ്ങൾക്കും ഇടയാകും. പൂർവ്വ യൗസേപ്പിന്റെ ചരിത്രം തന്നെ ഇതിനു മതിയായ ഒരുദാഹരണമാണല്ലൊ.

അതിരുകടന്ന സ്നേഹവും കോപവും ഒരുപോലെ അപകരമാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള മക്കളുടെ കടമകൾ യഥാർഹം നിറവേറുവാൻ മക്കൾക്കുത്സാഹം ജനിക്കത്തക്കവണ്ണമായിരിക്കണം മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളും നടവടികളും. ക്രമത്തിലധികമായ ലാളന കുട്ടികളെ വഷളാക്കിത്തീർക്കും. അവരിൽ എന്തെങ്കിലും ദുർഗുണങ്ങൾ ഉള്ളതായി കണ്ടാൽ അ

ദ്യം സദുപദേശങ്ങൾ വഴിയായി അവരെ നന്നാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. അധിക പ്രീതി നിമിത്തം ഇതിനൊരിക്കലും ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കരുതു്. ഗുണദോഷം ഗുണപ്രദമല്ലെന്നു കണ്ടാൽ കുറ്റത്തിന്റെ ഗൗരവത്തിനും കുട്ടികളുടെ പ്രായത്തിനും അനുസരിച്ചു ശാസിക്കയും ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്യണം. ശരിയായ ശിക്ഷണത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ കുട്ടികൾക്കും പിന്നീടു മാതാപിതാക്കൾക്കുതന്നെയും നേരിടാവുന്ന അനർത്ഥങ്ങൾക്കതിരില്ല.

ശിക്ഷ അധികമായിപ്പോകാതെയും സൂക്ഷിക്കണം. കുട്ടികളെ സദാ ശാസിക്കയും ശിക്ഷിക്കയും ചെയ്താൽ അവർ മൂർഖസ്വഭാവികളായിത്തീരും. എങ്ങനെ എല്ലാം നടന്നാലും ശിക്ഷ ഉണ്ടാകുമെന്നൊരുബോധം ഉണ്ടായാൽ അവർ അടിക്കടി ദുസ്വഭാവികളും തന്നിഷ്ടക്കാരും ആയിത്തീരും. അടിക്കുമൊരു കൈ, അണക്കുമൊരുകൈ എന്ന ചൊല്ലനുസരിച്ചു് ശിക്ഷയോടുകൂടി സ്നേഹപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങളും നൽകി അവരെ സൽഗുണസംപൂർണ്ണരാക്കി തീർക്കണം. അപ്രീതികൊണ്ടല്ല കുറ്റത്തിനാണു ശിക്ഷിക്കുന്നതെന്ന ബോധം അവർക്കുണ്ടാകണം.

അകാരണമായിട്ടെന്നു തന്നെയല്ല കാരണമുണ്ടായിരുന്നാൽ തന്നെയും ശാസിക്കയും ശിക്ഷിക്കയുമല്ലാതെ കുട്ടികളെ ഒരിക്കലും ശപിക്കയോ ദൂഷണം പറയുകയോ ചെയ്യരുതു്. ശാപം ചിലപ്പോൾ ഫലിച്ചു എന്നു വന്നാൽ അതു മാതാപിതാക്കൾക്കുതന്നെ അവസാനംവരെ മനോവേദനക്കിടയാകുമെന്നതു് ഓർമ്മിക്കണം. മാതൃമല്ല കുട്ടികൾ ഈ ശാപവചനങ്ങൾ കേട്ടു പഠിക്കയും പിന്നീടു പ്രയോഗിക്കുകയും കാലക്രമത്തിൽ അറിയാതെ തന്നെ അവരുടെ സന്താനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കയും, അങ്ങനെ അവരൊരു തറവാട്ടു വസ്തുപോലെ കുടുംബത്തിൽ നിലനിന്നുപോരികയുംചെയ്യും. ഇതുഎത്രപരിതാപകരമെന്നു ചിന്തിച്ചാലും!

കുട്ടികളുടെ ആത്മരക്ഷാവിഷയത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ അതീവ ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കണം. വേദസത്യങ്ങൾ യഥാവിധി ഗ്രഹിപ്പിക്കയും പ്രാർത്ഥനകൾ പഠിപ്പിക്കയും അവ മുടക്കം കൂടാതെയും ഭയഭക്തിയോടും നടത്തുന്നതിനുപദേശിക്കയും ശീലിപ്പിക്കയും ചെയ്യണം. കടമുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ വി. പൂജ കാണുന്നതിനും അടിക്കടി കുമ്പസാരിച്ചു വി. കർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഉത്സാഹിപ്പിക്കണം. ചിത്രപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കാൻ അനുവദിക്കരുതു്. ദുഷ്ട സംസ

ക്ഷവുംസഹവാസവും നിഷിദ്ധമാണെന്ന അവരെമനസ്സിലാക്കണം. രോഗാധീനരായാൽ ആത്മരക്ഷസ്സാവശ്യമായ ശ്രുശ്രൂഷകൾ നടത്തണം. ഏഴുവയസ്സു കഴിഞ്ഞിരുന്നാലും മക്കൾ ശിശുക്കളാണെന്നുള്ള ധാരണയിൽ ഇതിൽ ചില മാതാപിതാക്കന്മാർ ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. സാമാന്യമായി ഏഴുവയസ്സായാൽ കുട്ടികൾക്ക് വിവേചനാശക്തിയുണ്ടാകുന്നു. ചില കുട്ടികൾക്ക് അഞ്ചുവയസ്സിൽ തന്നെയും തിരിച്ചറിവുണ്ടാകുന്നു. തന്നിമിത്തം അവർ മനസ്സറിഞ്ഞുതന്നെയും പല പാപങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടാനിടയുള്ളതാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അശ്രദ്ധാഫലമായി അവർ നാശത്തിൽ ഉൾപ്പെടാനിടയാകുന്നെങ്കിൽ അതിനുത്തരവാദികൾ മാതാപിതാക്കന്മാർ ക്രടിയാണെന്നു ധരിച്ചിരിക്കണം.

ഇവിടെ കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞ മിക്കസംഗതികളും നമ്മുടെ അധീനത്തിലുള്ള ഭൃത്യന്മാർ, ശ്രുശ്രൂഷകർ ആദിയായ സകലരേയും സംബന്ധിച്ചും നാം നിരോധിക്കുവാൻ മുതലപ്പെട്ടവരാണ്. അവരെ നാം സ്നേഹിക്കുകയും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം.

ഭൂമി എത്ര ഫലഭൂയിഷ്ഠമായിരുന്നാലും യഥാവിധിക്രുഷി ചെയ്തു സംരക്ഷിക്കാതെ കേവലം തരിശുഭൂമിയായി ഇട്ടിരുന്നാൽ അതിൽ മനുഷ്യന് ഉപയോഗയോഗ്യമല്ലാത്ത ചെടികൾ മാത്രം വളർന്ന ആ ഭൂമി കാലാന്തരത്തിൽ തീരെ നിരുപയോഗമായിത്തീരുന്നതുപോലെ, പ്രക്രുത്യാ പാപത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ചെറുപ്പത്തിലെ തന്നെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ വളർത്തപ്പെടാതിരുന്നാൽ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ വളർന്ന അവസാനം നിത്യനാശത്തിൽ ഉൾപ്പെടുമെന്നുള്ളതു് ആരെയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ അനിഷ്ടാനുഭവം നേരിടാതിരിക്കുന്നതിനാണ് മാതാപിതാക്കന്മാർ കുട്ടികളെ ചെറുപ്പം മുതലേ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണമെന്നു വൈദികാദ്ധ്യക്ഷന്മാരും വിശിഷ്യ സഭയും കത്തോലിക്കാമാതാപിതാക്കന്മാരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതും ഉപദേശിക്കുന്നതും. മതപരമായ ജ്ഞാനത്തിനും പുറമെ ലോകജീവിതത്തിനു കുട്ടികളെ പ്രാപ്തരാക്കേണ്ട മുതലയും മാതാപിതാക്കന്മാക്കു തന്നെ ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിനു വേണ്ടതായ അറിവു് അവക്കു നൽകേ

ണ്ടതും ആവശ്യംതന്നെ. മതപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി മുൻ ഒരദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ കുട്ടികളുടെ ലൗകിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം രക്ഷകർത്താക്കൾ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പ്രധാനസംഗതികൾ വിശദമാക്കാം.

ലോകജീവിതം വിജയപ്രദമാകുന്നതിനും ആക്കുന്നതിനും ലൗകികവിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യംതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും കേവലം ലൗകികോദ്ദേശങ്ങൾ പുരസ്കരിച്ച് ആത്മരക്ഷയെ വിഗണിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അജ്ഞാനികളുടെയും പതിതരുടെയും വക വിദ്യാലയങ്ങളിൽകുട്ടികളെ അയക്കുന്നതു നിമിത്തം അവർക്ക് മതസംബന്ധമായ പരിജ്ഞാനം ലഭിക്കാതെവരുന്നതിനും മതവിരുദ്ധവും ദൈവവിരോധപരവുംഎന്നു വേണ്ടതൈവാസ്തികൃത്തെ തന്നെ നിഷേധിക്കുന്നവയും ആയ പല ദുർബോധനകളും അവർ ഗ്രഹിക്കാനുംഇടവരുന്നതാണ്. ഏതാട്ടശുദ്ധോപദേശങ്ങൾ കുട്ടികൾചെറുപ്പത്തിലെ ഗ്രഹിച്ച വശമാക്കുന്നു എങ്കിൽ കുറേപ്രായമായിട്ട അവരെ നേർവഴിയിലേക്കുതിരിക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാരല്ല ആരുതന്നെഎന്തൊക്കെ പ്രയത്നിച്ചാലും സാദ്ധ്യമായെന്നു വരുന്നതല്ല. പതിതർ, അജ്ഞാനികൾ തുടങ്ങിയവർ ഈ ഏകോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി മാത്രം ധാരാളം വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ വസ്ത്രങ്ങളെന്നല്ല മറ്റു പലതും അവർ സൗജന്യമായി നൽകുവാനും തയാറായേക്കും. ഇതിൽ ഭ്രമിച്ച് തങ്ങളുടെ ഓമൽ സന്താനങ്ങളെ വിശ്വാചിന്റെയും അവന്റെ ദുഷ്ടന്മാരുടെയും കണിയിൽ പെടുത്താതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർ, ഈ ആധുനികകാലത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും, സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശൃംഗാരരസ പ്രധാനങ്ങളും വായിക്കുതെന്നു മേലധ്യക്ഷന്മാർ വിരോധിച്ചിട്ടുള്ളവയുമായ പുസ്തകങ്ങൾ ആവക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സുലഭമായിരിക്കും. ബാലന്മാർ പ്രകൃത്യാതന്നെ അത്തരം കൃതികൾ വായിക്കുവാനും ജിജ്ഞാസുക്കളായിരിക്കും. തേൻ വണ്ടിനെ എന്നപോലെ ഈ മാതിരി പുസ്തകങ്ങൾ പിഞ്ചുപൈതങ്ങളെ ആകർഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആത്മാവിനെ അപകടത്തിൽ ആക്കിക്കൊണ്ട് വലിയ ലൗകിക ബിരുദങ്ങളും ഐശ്വര്യമതികളും കരസ്തമാക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു ഫലം. അവസാനം മാതാപിതാക്കന്മാർ മക്കളുടെ വഴിപിഴച്ച ഗതിയേപ്പറ്റി ഖേ

ദിച്ചതുകൊണ്ടും ഫലമില്ല. ചൊട്ടയിലെ ശീലം ചുടലവരെ നില്ക്കാതെ തരമില്ലല്ലോ.

മക്കളുടെ ആത്മനാശത്തിനിടയാകുന്നതു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ശ്രദ്ധക്കുറവു കൊണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനു് അവരുംകൂടി ദൈവ തിരുമുൻപിൽ ഉത്തരവാദികളായിത്തീരുന്നു എന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു് കുട്ടികളെ കത്തോലിക്ക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ തന്നെ വിട്ടു പഠിപ്പിക്കണം. അതിനു സൗകര്യം അശേഷവും ഇല്ലെന്നു വന്നാലും പ്രാപ്പുനെന്നതോന്നുന്ന ആരുടെ എങ്കിലും കീഴിൽ ആക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും ഒരു കാരണവശാലും നാസ്തികന്മാരുടെയോ അജ്ഞാനികളുടെയോ നിയന്ത്രണത്തിൽ വിട്ടുകൊടുപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല.

ക്രിസ്തീയ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ തന്നെ കുട്ടികളെ അയക്കുവാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചുമതലകൾതീരുന്നില്ല. സഭാകളികളിലും മറ്റും ഏർപ്പെട്ടോടുർവ്വത്തന്മാരായ സഹപാഠികളുമായോ സമയംവ്യർത്ഥമായി ചെലവഴിക്കുവാനായിരിക്കും കുട്ടികൾക്കു സാമാന്യമായിക്കൂടുതൽ ഉത്സാഹം. അതിനിടയാകാതെ മാതാപിതാക്കൾ സൂക്ഷിക്കണം. ശരിയായുംമുടക്കംകൂടാതെയുംകുട്ടികൾ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ എത്തുന്നുണ്ടോ, പാഠങ്ങൾ ശരിയായി പഠിക്കുന്നുണ്ടോ, സഖികൾ ആരെല്ലാം, അവർ ഏതുതരക്കാർ, കുട്ടികൾ വായിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഏവ ഇതെല്ലാം മാതാപിതാക്കന്മാർ സശ്രദ്ധം സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഒരു ക്രിസ്തീയ വിദ്യാലയത്തിലാണ് തന്റെ മക്കൾ പഠിക്കുന്നതെന്നുമാത്രം അഭിമാനിച്ചതുകൊണ്ടു് ഒരു ഫലവുമില്ല. പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങൾ എല്ലാം നിവാരണം ചെയ്യുകിൽ മാത്രമേ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഉത്തരവാദിത്വം അവസാനിക്കുകയും വേണ്ടത്തക്ക ഫലമുണ്ടാകയുംചെയ്യുള്ളു. ഇതേകാരണംകൊണ്ടുതന്നെ കുട്ടികളുടെ മതോപദേശപഠന വിഷയത്തിലും അശ്രദ്ധ വിചാരിച്ചുകൂടാ. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയുംമറ്റും ഉപദേശങ്ങളും നിഷ്കൃഷ്ടികളും അനുസരിച്ചു് അവർ പഠിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നും എന്തെങ്കിലും സന്മാർഗ്ഗവിരുദ്ധമായ നടപടികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നും അന്വേഷിച്ചും അറിഞ്ഞും ഇരിക്കണം. സ്കൂളിൽനിന്നും കൊടുക്കുന്ന ഗൃഹപാഠങ്ങൾഅവർ ശരിയായി ചെയ്യുന്നതിൽ അവരെ പ്രോ

സാഹിപ്പിക്കയും അതിലേക്കുവേണ്ട എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും രക്ഷകത്താക്കൾ അവർക്ക കൊടുക്കുകയും വേണം.

വിദ്യാദാനം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആൺപെൺകുട്ടികളെ സമനിലയിൽത്തന്നെ കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആൺകുട്ടികൾക്കെന്നതിനേക്കാൾ ഇതിന്റെ ക്രൂരത്തൽ ആവശ്യം പെൺകുട്ടികൾക്കാണെന്നതുതന്നെയും സാമാന്യമായിപ്പറയാം. വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്ന സ്ഥലം, മറ്റു സാഹചര്യങ്ങൾ ഇവയിലെല്ലാം പെൺകുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചും മുൻപറഞ്ഞ നിഷ്കർഷകൾ തന്നെ അവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവ ആവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യം പെൺകുട്ടികൾക്കു താരതമ്യേന ക്രൂരത്തലാണെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ കാരണം ഭാവിതലമുറക്കാരായ ആൺപെൺ കുട്ടികളെ ചെറുപ്പത്തിൽ യഥാവിധി വളർത്തേണ്ടതു പ്രത്യേകം തള്ളമാരാണെന്നുള്ളതുതന്നെ. പല മഹാന്മാരും മഹനീയനിലയെ പ്രാപിക്കുവാനിടയാക്കിയതു് അവരുടെ മാതാക്കളാണെന്നു അവർതന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. മക്കളുടെ സ്വഭാവ രൂപീകരണ വിഷയത്തിൽ മാതാക്കൾക്കുള്ള സ്ഥാനം വളരെ വളരെ വലുതാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഭാവിയിൽ മാതാക്കളും കുടുംബനായികകളും ആയിത്തീരാനുള്ള പെൺപൈതങ്ങളെ വിദ്യാസമ്പന്നകളും തദ്വാരാ ഉത്തമ മാതാക്കളും ആക്കിത്തീർക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത എത്രമാത്രമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. മാതാവു വിദ്യാവിഹീനയും ദുർവൃത്തയും ആയിരുന്നാൽ മക്കൾ ഏറെക്കുറെ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളാകാൻ ക്രൂരത്തൽ എളുപ്പമുണ്ട്. മറ്റേതു വിഷയത്തിലുമെന്നതുപോലെ ഇതിലും ഒരുപക്ഷെ വ്യത്യസ്തമുണ്ടായേക്കാമെന്നിരുന്നാലും സാമാന്യമായി ഈ വിധം സംഭവിക്കാനെ ഇടയുള്ളു.

പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസവേളയിൽ അവരുടെ ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ചു അതിവശ്രദ്ധ മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഭക്തിപരമായ ജീവിതം, സുകൃതവ്യാപാരങ്ങൾ, അടക്കത്തിനുതകുന്ന സംഭാഷണം, ഇവയ്ക്കൊന്നും വിദ്യാഭ്യാസഫലമായി ന്യൂനതഭവിക്കാതെ മാതാപിതാക്കന്മാർ, വിശിഷ്യ മാതാവു, പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. പെൺകുട്ടികളെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടതു് എത്രകണ്ട ആവശ്യമായിരുന്നാലും, മിശ്രവിദ്യാഭ്യാ

സംതികച്ചും നിഷിദ്ധമാകയാൽ പെൺപൈതങ്ങളെ ബാല ന്മാക്കുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അയക്കുകയോ, അവരിൽ കുറഞ്ഞ പക്ഷം പ്രായമുള്ളവരെ ആൺകുട്ടികളുമൊരുമിച്ചു പഠിക്കുന്നതിന അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്. ഇതുമൂലം ഉണ്ടാകാവുന്ന അനർത്ഥങ്ങൾ അനവധിയാകയാൽ അവരെ ആൺപള്ളിക്കൂടങ്ങളിലയയ്ക്കുന്നതിനെക്കാൾ പ്രാപ്യരായ വല്ല സ്ത്രീകളുടെയും കീഴിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും ക്ലേശകരമെങ്കിലും ഉത്തമം. അവരെ തനിച്ചു പ്രത്യേകം പഠിപ്പിക്കുവാൻ അഥവാ അവക്കു് 'ട്യൂഷൻ' കൊടുക്കുവാൻ ആൺകുട്ടികളെ ഒരിക്കലും നിയോഗിക്കരുതു്. ഈ വിധ 'ട്യൂഷൻ' സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ദുഷ്യങ്ങൾക്കും നാശങ്ങൾക്കും കണക്കില്ല. ഇതിനു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു സവ്യക്തം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭക്തിപരമായി ജീവിക്കുന്നവരായാലും ചെറുപ്രായക്കാരായ ആൺപെൺകുട്ടികൾ ഇങ്ങനെ സൈരമായി ജീവിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചാൽ പെൺകുട്ടികൾക്കു് അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട അടക്കവും വിനയവും ക്രമേണ കുറഞ്ഞു പോകും. കാലാന്തരത്തിൽ അവരുടെ ചാരിത്ര്യം നശിച്ചു് അവക്കു ആത്മനാശവും കുടുംബത്തിനു കീർത്തിനാശവും സംഭവിക്കാനിടയാകും. ഇതു വളരെ പരിതാപകരമായ ഒരവസ്ഥയെന്നു പറയാതെ തരമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അനുഭവംകൊണ്ടു ആപത്തിൽകലാശിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യമായിട്ടുള്ള ഈ പതിവു ഒരിക്കലും ഒരു കാരണവശാലും അനുവദിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു.

8. വിധവകളോടുള്ള കടമകൾ.

ചെറുപ്പത്തിലെയുള്ള വിവാഹഫലമായും പ്രായമായവർക്കു ബാലികമാരെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിനാലും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വിധവകൾ ധാരാളമാണു്. മറ്റു രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഇവിടെ വിധവകൾ അധികമായിരിക്കുന്നതുപോലെ വിധവകൾക്കു ഈ നാട്ടിൽ താരതമ്യേന ക്ലേശകരമായ ദുഃഖസങ്കടങ്ങൾക്കും വകയുണ്ടു്. നിരാശ്രയരായ വിധവകളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കു പ്രത്യേക കടമയുണ്ടു്.

കേവലം നിരാശ്രയരായ വിധവകളുടെ മേൽ മാത്രമല്ല

ത്തിന്റെ കൃപാകടാക്ഷം പതിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരെ സഹായിക്കുന്നവർക്കു പ്രത്യേക ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതു പോലെ അവരെ ഞെരുക്കുന്നവർ കഠിനമായ ദൈവശിക്ഷക്കു പാത്രീഭവിക്കയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതു് ഏവരും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അനാഥരായ പൈതങ്ങളെയും വിധവകളെയും ഉപദ്രവിക്കുന്നതു് ദൈവരിരുമ്പിൽ അന്യായപ്പെടുന്ന മഹാപാപങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നും സ്മരിക്കണം. എന്നാൽ അവരുടെ ധനത്തെ അപഹരിക്കുവാൻ പലരും, സ്വന്ത ബന്ധുമിത്രാദികപോലും ശ്രമിക്കുക സാധാരണമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പാപികൾ കഠിനമായ ദൈവശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകുമെന്നുള്ളതു് നിസംശയമാകുന്നു. ഭർത്താവിൽനിന്നോ സ്വന്ത മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നോ വിധവകൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ധനം അന്യായമായി വ്യയം ചെയ്യാതെ അവർക്കുവേണ്ടി തന്നെ ചെലവഴിക്കേണ്ടതും അവർക്കു സന്താനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ അവർ പ്രായപൂർത്തിയാകുമ്പോൾ ധനം അവരെ തിരിച്ചേൽപ്പിക്കേണ്ടതും കുടുംബനാഥന്റെ ചുമതലയത്രെ. മക്കളില്ലായെങ്കിലും അവരുടെ ധനത്തിന്റെ കണക്കു ദൈവംതന്നെ കേൾക്കുന്നതാകയാൽ അതു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ ഭർവ്യയം ചെയ്യാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. കൊടുക്കുവാങ്ങലുകളിൽ അവരോടു ഒരിക്കലും ഒരു വഞ്ചനയും പ്രവർത്തിച്ചുപോകരുതു്.

വിധവകളെയും അനാഥശിശുക്കളെയും സംബന്ധിച്ചു കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ അനുഭാവപൂർവ്വം വർത്തിക്കുവാൻ ഏവരും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിധവകൾക്കു നിത്യവൃത്തിക്കു വകയില്ലാതെ വരുന്നു എങ്കിൽ പ്രാപ്തിയും ശക്തിയുമുള്ളവർ അവരെ യഥായോഗ്യം സംരക്ഷിക്കണമെന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രാപ്തി ഉണ്ടായിട്ടും അവരെ സംരക്ഷിക്കാതിരിക്കുന്നുഎങ്കിൽ അന്യരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു കൂടിയും നാം പാത്രമാകുന്നതാണ്. സഹായത്തിനാരുമില്ലാത്ത വിധവകൾ സപ്രയത്നത്താലെ അഹോവൃത്തി കഴിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇങ്ങനെ ഉള്ളവരെ അന്യരാരെങ്കിലും സഹായിക്കുന്നപക്ഷം അതു വലിയ ഒരു പുണ്യമായിരിക്കും.

വിധവകളുടെധനം അപഹരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കഠോരപാപമായിരിക്കും വിധവകളുടെ ആത്മത്തെയും വൈധവ്യത്തിനു ചേർന്നവിനയത്തേയുംനശിപ്പിക്കുന്നതു്. ഭൂരുപദേശങ്ങളാലും ക

പടതന്ത്രങ്ങളാലും അവരെ വിഴുപ്പിക്കുന്നവക്കും അവരുടെ കുടുംബത്തിനുംനാശംതന്നെഫലം.ഇതുപരസ്യമാകുമ്പോൾകുടുംബങ്ങൾക്കുതന്നെയും കീർത്തിനാശവും മാനഹാനിയുംസംഭവിക്കുന്നതല്ലയോ? ഇങ്ങനെയുള്ള ദുസ്സഹപടികൾഗ്രഹിച്ചിട്ടുംഅവ നിറുത്തൽ ചെയ്യുവാനുദ്യമിക്കാതെ അതിനു സഹായം ചെയ്യുകൊടുക്കുന്നവരുംദൈവശിക്ഷക്കർഹരാണ്.കുടുംബത്തിൽ വിധവകളുണ്ടായിരുന്നാൽകുടുംബനാഥൻ അവരെ യഥായോഗ്യംപരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുംപുറമേ അവരുടെ നടപടികളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുവാനും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അന്യരുമായോ വീട്ടിലുള്ളവർ തമ്മിൽ തന്നെയോ അടുക്കുന്നതിനു വിരോധമായ സംഭാഷണങ്ങളിലൊ നടപടികളിലൊ ഏർപ്പെടുവാൻ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കരുതു്. അതിനവസരം നൽകാതെ പ്രത്യേകനിഷ്കൃഷ്ടകൾ ചെയ്യിരിക്കയും വേണം. വിധവകൾക്കു ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ അവരുടെ ആത്മരക്ഷക്കുവിഘാതംഉണ്ടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതാണു വലിയ സുകൃതം.

9 രോഗികളോടുള്ള കടമകൾ.

സുഖദുഃഖ സമ്മിശ്രമായ ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനു പലപല രോഗങ്ങളും വ്യാധികളും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. മനുഷ്യരുടെ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായും ശിക്ഷയായും ചിലപ്പോൾ പുണ്യവർദ്ധനവിനായും രോഗങ്ങൾ വന്നു ഭവിക്കുന്നു. പണ്ഡിതപാമരഭേദമോ കുബേരകുചേല വ്യത്യാസമോ കൂടാതെ ആക്രമം രോഗങ്ങൾ പിടിപെടാവുന്നതാണ്. ഒരു കുടുംബത്തിൽ ആരെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും രോഗത്തിനധീനരായാൽ അവരെ യഥായോഗ്യം ശുശ്രൂഷിക്കയും സംരക്ഷിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് പ്രായമായവരുടെ മുമ്പതലയാകുന്നു. ഇതര കുടുംബാംഗങ്ങളും ഇതിൽ സഹകരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യാവശ്യം തന്നെ. പരസ്നേഹമെന്ന കല്പനയാൽ ഇതിനു നാം ബാദ്ധ്യസ്ഥരായിരിക്കുന്നതിനും പുറമെ ഇതു നമുക്കു തന്നെ ഉപകാരപ്രദവുമാകുന്നു. അളക്കുന്ന അളവാൽ അളക്കപ്പെടുമെന്ന ന്യായേന നാം മറ്റുള്ളവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകരായിരുന്നാൽ ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽ അവർ നമ്മേയും ഉത്സാഹപൂർവ്വം ശുശ്രൂഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. മാത്രമല്ല രോഗശുശ്രൂഷ ഒരു പുണ്യപ്രവൃത്തിയും ക്രൂരിയായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇരുവിധ ഗുണങ്ങളുണ്ട് രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതു്.

രോഗികളെ വേണ്ടവിധം ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കുവാൻ കാരണവന്മാർ പ്രത്യേകം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഇതിൽ അശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്നതു മൂലം പല പ്പോഴും അകാലചരമത്തിനിടയാകുന്നുണ്ട്. മരണം സംഭവിച്ചതിനു ശേഷം സങ്കടപ്പെട്ടുന്നതുകൊണ്ടെന്തുഫലം? രോഗങ്ങൾ പിടി പെട്ടാൽ പ്രാരംഭത്തിൽ തന്നെ വേണ്ട പ്രതിവിധികൾ ചെയ്യണം. അപകടനിലയിൽ എത്തിയതിനുശേഷം മാത്രം ബദ്ധപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് വലിയ ഫലമൊന്നും ഉണ്ടാകാനില്ല. പ്രാരംഭദശയിലേ തന്നെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം ചികിത്സിക്കുന്നതുനിമിത്തം പല രോഗങ്ങളെയും നിഷ്പ്രയാസം നിവാരണം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും. ചിലർ ആദ്യത്തെ ഇച്ഛിച്ചും മറ്റും മുറിവൈദ്യന്മാരെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കുകയും പലരുടേയും അഭിപ്രായങ്ങൾ കേട്ട് പലപല ഔഷധങ്ങൾ ഒരേ സമയം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ രോഗം ശാന്തമാകുന്നതിനു പകരം അപകടകരമായ നിലയിലെത്തുന്നു. ക്രൂരക്രൂരെ ചികിത്സമാറുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ല. ഒരാളിന്റെ ചികിത്സ ഫലപ്രദമല്ലെന്നു പൂർണ്ണ ബോദ്ധ്യമായാൽ മാത്രമേ മറ്റാളുകളെ ഏർപ്പെടുത്താവൂ. വിദഗ്ധന്മാരായ വൈദ്യന്മാരെമാത്രം ഏർപ്പെടുത്തുന്നു എങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഉള്ളമാറ്റങ്ങൾക്കൊന്നും അവശ്യം ഉണ്ടാകുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ അക്കാര്യത്തിൽ നേരത്തേ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അജ്ഞാനികളായ വൈദ്യന്മാർ ഔഷധപ്രയോഗത്തിനും പുറമെ ചില അജ്ഞാനപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചേക്കാവുന്നതാണ്. അവരുടെ ചില കപട ശാസ്ത്രങ്ങളും ന്യായങ്ങളും രോഗിയുടെ വിശ്വാസത്തിനു ഭംഗംവരുത്തിവയ്ക്കുന്നതാകയാൽ അജ്ഞാനികളായ വൈദ്യന്മാരെ ഏർപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അവരുടെ കപടതന്ത്രങ്ങളിൽ പെടാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. ചില രോഗങ്ങൾ ശാന്തമാകാതെ ദീർഘനാൾ നീണ്ടുനിൽക്കുമ്പോൾ അതു ബാധോപദ്രവമാണെന്നും അതിനു ചില പ്രതിക്രിയകൾ അവശ്യമാണെന്നും ഇക്കൂട്ടർ വിധിച്ചേക്കാം. അന്യർ അറിയാതെ പ്രതിവിധികൾ ശ്രദ്ധമായി നടത്താമെന്നും അവർ ഉപദേശിച്ചേക്കാം. രോഗം നീങ്ങുമല്ലൊ എന്നുള്ള ആശയാൽ ചില അല്പവിശ്വാസികൾ ഇതിനു സമ്മതിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ ഇതു രോഗിക്കും ചെയ്യിക്കുന്നവർക്കും മഹാ പാപമാണെന്നു

ള്ളതു് ഏവരും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള പാപങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും ഉൾപ്പെടാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം.

ശാരീരിക സൗഖ്യത്തിനായി ചികിത്സിക്കയും ശുശ്രൂഷിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യംതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും അതിലുമുപരിയായി രോഗിയുടെ ആത്മരക്ഷക്കുവേണ്ടിയ മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യുവാൻ നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു് ആദ്യത്തേതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ആവശ്യവുമാണു്. മരണം എന്നെങ്കിലും ഒരുനാൾ സംഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. പാപത്തോടുകൂടി മരിക്കാൻ ഇടയാകുന്നു എങ്കിൽ ആത്മാവു നിത്യനിർഭാഗ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടും. നിത്യനിർഭാഗ്യത്തിലുൾപ്പെട്ടാൽ പിന്നിട്ടു് ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുക അസാദ്ധ്യമെന്നു് നാമേവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും രോഗിയുടെ ആത്മശുദ്ധീകരണ വിഷയത്തിൽ ഇതര അംഗങ്ങളും വിശിഷ്യ കുടുംബനാഥനും എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. രോഗം അല്പമെങ്കിലും ആപൽക്കരമെന്നു തോന്നുന്ന ക്ഷണത്തിൽ വൈദികനെ വരുത്തി പാപസങ്കീർത്തനം നടത്തിക്കണം. അതിനുശേഷം രോഗിക്കു കോപം, മനഃക്ലേശം മുതലായവയുണ്ടാകാതെ യഥാവിധി ശുശ്രൂഷിക്കയും പരിചരിക്കയും ചെയ്യണം. ദൈവിക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയും പാപങ്ങളെപ്പറ്റി മനസ്താപവും ഉണ്ടാകുത്തക്കവിധം നല്ല ഉപദേശങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. ഇതിനു് നല്ല നല്ലപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും ഉത്തമമാണു്.

രോഗം അപായകരമെന്നു ഏറെക്കുറെ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാൽ ഉടനെ ദിവ്യകാരുണ്യം, ഒട്ടുക്കത്തെ ഒവ്വുശുമാ മുതലായവ സ്വീകരിക്കുവാൻ രോഗിയെ ഒരുക്കണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ മറ്റുള്ളവർ മൗനമവലംബിച്ചു കളഞ്ഞാൽ രോഗിയുടെ ആത്മാവു നാശത്തിൽ ഉൾപ്പെടാൻ ഇടയായേക്കാവുന്നതാണു്. രോഗംനിമിത്തമുള്ള വേദനകൾക്കും മറ്റും ഇടയിൽ രോഗിയുടെ ചിന്ത ഈവിഷയത്തിൽ പതിഞ്ഞില്ലെന്നും പെട്ടെന്നുബോധക്ഷയമോ മറേറാ സംഭവിച്ചുപോയാൽ രോഗിക്കു സുബോധത്തോടെ മരണത്തിനൊരുങ്ങുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും വരാം. അതിനാൽമറ്റുള്ളവർ ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. അവരുടെ ഉപേക്ഷയാൽ രോഗി നിർഭാഗ്യമായി മരിക്കാൻ ഇടയാകുന്നു എങ്കിൽ അവർ ക്രൂരി അതിനു ദൈവത്തിരുമുൻപിൽ സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരും.

സ്വന്തപ്പെട്ടവരേയും സംബന്ധക്കാരേയും എന്നതുപോലെ അന്യരേയും സ്നേഹിപ്പാൻ ഏറക്കുറെനാം കടപ്പെട്ടവരാണ്. അതിനാൽ അന്യക്കാണെങ്കിലും രോഗം പിടിപെട്ടിരിക്കുന്നതായി അറിയാനിടയായാൽ അവരെ സന്ദർശിച്ചാശ്വസിപ്പിക്കയും അവരുടെ ആത്മരക്ഷക്കുവേണ്ടി ഉത്സാഹിക്കയും ചെയ്യണം. അതു വലിയ പുണ്യവുമാണ്. കേവലം ഒരു പരദേശിക്കു തന്നെയും ദുർമ്മരണം നേരിട്ടുവാൻ ഇടയുള്ളതായി അറിഞ്ഞിട്ട് അക്കാര്യത്തിൽ ഉത്സാഹിക്കാതെയിരിക്കുന്നതു പരസ്നേഹത്തിനു വിപരീതമാണ്. അജ്ഞാനികളാരെങ്കിലും മരണശയ്യയെ അവലംബിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു സദുപദേശങ്ങൾ നൽകി മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു വിശ്വാസികളേവരുടെയും കടമയാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവരെസത്യവേദത്തെപ്പറ്റി അറിയിച്ച് അവരുടെ പാപങ്ങളിന്മേൽ അവർക്കു മനസ്താപമുണ്ടാകുവാൻ ആവും വിധം ശ്രമിക്കണം. രോഗിക്കു സമ്മതമെങ്കിൽ വൈദികരെ തന്നെവരുത്തി ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തണം. രോഗിയുടെ ബന്ധുമിത്രാദികൾ ഇതിനനുവദിക്കുന്നില്ല എന്നു വന്നാൽ നാം തന്നെ ആവക കർമ്മങ്ങൾ യഥാവിധിനടത്തി രോഗിയുടെ ആത്മത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കണം. ഇങ്ങനെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടനരോഗികൾ സൗഖ്യംപ്രാപിച്ചാൽ പിന്നിട്ട് സത്യവേദമുറയനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ഉപദേശിക്കയും വേണം.

ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചെറുപൈതങ്ങൾ മരണാസന്നരായി കിടക്കുന്നതായറിഞ്ഞാൽ അവരെ നാം തന്നെയൊ വൈദികരെക്കൊണ്ടോ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളായ നാം പൊതുവെ കടപ്പെട്ടവരാണ്. രക്ഷപ്രാപിക്കുവാൻ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടേണ്ടതു് അവശ്യമാണല്ലൊ. അങ്ങനെ രക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന പൈതങ്ങളുടെ ആത്മാക്കൾമോക്ഷഭാഗ്യംപ്രാപിക്കുമ്പോൾ അവരെ രക്ഷിച്ച ആളിനുവേണ്ടി ദൈവസന്നിധിയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ലതന്നെ. അഞ്ചും ആറും വയസ്സുണ്ടെങ്കിലും നല്ല വിവേകമുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തിയാൽമതി. ബുദ്ധിവികാസമുള്ളവരായിരുന്നാൽ അവരെ സൌകര്യംപോലെ ഒരുക്കിയശേഷംജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അജ്ഞാനികളായ അവരുടെ ബന്ധുമിത്രങ്ങൾ ഇതിനു പ്രതികൂലികളായിരുന്നാൽ രഹസ്യമായി അവരെ ജ്ഞാ

നസ്സാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കണം. വേണ്ടത്തക്ക നിയോഗത്തോടെ കുറിഭാഷയിൽ തലയിൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചുകൊണ്ട് "ബാവായുടെയും പുത്രന്റെയും റൂഹാദക്കുദശായുടെയും നാമത്തിൽ നിന്നെ ഞാൻ മമ്മോദീസാ മുക്കുന്നു" എന്നുപറഞ്ഞാൽ മാമ്മോദീസാ വാസ്തവമായി. ഇപ്രകാരം ആത്മരക്ഷാ വിഷയത്തിൽ നാം തിണ്ണതയുള്ളവരായിരുന്നാൽ അജ്ഞാനികളായ പലരേയും രക്ഷപെടുത്തുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. ഇതുനിമിത്തം നമുക്കു പ്രത്യേക ദൈവാശീർവ്വാദം ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതും നിസംശയമത്രെ.

രോഗ ശുശ്രൂഷയെപ്പറ്റി ഏവരും അവശ്യം അറിഞ്ഞ് അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട പ്രയോജനകരങ്ങളായ ചില സംഗതികൾ ക്രമേ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:–

1. രോഗി കിടക്കുന്ന മുറി വെടിപ്പുള്ളതും വിസ്താരമുള്ളതും ആയിരിക്കണം; രോഗിക്കു ധാരാളം ശുദ്ധവായുവും വെളിച്ചവും ലഭിക്കത്തക്കവിധത്തിലും എന്നാൽ അയാൾക്കു അസുഖമൊ രോഗക്ലേശമൊ ഉണ്ടാകാത്തവണ്ണവും ജനൽ വാതലുകൾ തുറന്നിട്ടിരിക്കണം. 2. രോഗം പകരാതിരിക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ള എല്ലാ പ്രതിവിധികളും സ്വീകരിക്കണം; ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞാൽ രോഗം പകരുന്നതായിരുന്നാൽ രോഗി ശ്വസിച്ചുവിടുന്ന വായു ശ്വസിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. 3. രോഗിയെ കുളിപ്പിക്കേണ്ടതായൊ, കിടക്ക ഒരുക്കേണ്ടതായൊ, ഉടുപ്പു മാറേണ്ടതായൊ വരുമ്പോൾ അവ വളരെ അടുക്ക ഒതുക്കത്തോടുകൂടി ചെയ്യണം. 4. രോഗിയുടെ ഭക്ഷണം, മരുന്നു മുതലായവയെപ്പറ്റി വൈദ്യൻ നൽകിയിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നിഷ്കൃഷ്ടാപൂർവ്വം അനുസരിക്കണം. 5. കരുണയോടും ശാന്തമായും രോഗിയെ പരിചരിക്കണം, ക്ഷമ എത്ര ഉണ്ടായിരുന്നാലും അധികമാകുന്നതല്ല; രോഗികൾക്കു പെട്ടെന്നു കോപം വരുമെന്നും അവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണെന്നും പ്രസിദ്ധമാണെല്ലൊ. 6. രോഗി കിടക്കുന്ന മുറിയിൽ വച്ചു അധികമായോ ഉച്ചത്തിലൊ സംസാരിച്ചു രോഗിയെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കണം; വ്യർത്ഥവും നിസ്സാരവും ഭൗതികവും ആയ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി രോഗികളോടു പൊതുവായും അടുത്ത മരണരായവരോടു പ്രത്യേകിച്ചും സംസാരിക്കരുതു. 7. രോഗികൾക്കു പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നതും അവരെ ഭക്തിപരമായ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതും സാവധാനത്തിലും ഇടവിട്ടും ശാന്തമായും ആയിരിക്കണം.

അവരെ ഏതു പ്രാർത്ഥനയാണ് അല്ലെങ്കിൽ ഏതു വിഷയമാണ് കൂടുതൽ രസിപ്പിക്കുയും, ആശ്വസിപ്പിക്കുയും, ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു് എന്നു നോക്കി അറിഞ്ഞു അങ്ങനെയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും വിഷയങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുത്തു യഥാക്രമം ചൊല്ലി കൊടുക്കയൊ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കയൊ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. രോഗി ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രാർത്ഥന ഇടവിടു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നതായിരിക്കും പലപ്പോഴും മാറി മാറി ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നവയേക്കാൾ ഉത്തമതരമായിരിക്കുക. ധാരാളം പ്രാർത്ഥനകളാലൊ, വായനയാലൊ അവരെ ഒരിക്കലും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുതു്. 8. പശ്ചാത്താപം, ക്ഷമ, വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നിവയുടെ പ്രകരണങ്ങൾ രോഗികൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ചൊല്ലിക്കൊടുക്കണം. രോഗികൾ രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും ശ്രദ്ധിക്കണം. രാത്രിയിൽ ഏതാനും വിനാഴിക നേരം രോഗികൾ ആത്മശോധന ചെയ്യുന്നതിനും ഉത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. രോഗം നിണ്ടുനിൽക്കുന്ന എങ്കിൽ വിവരം ഇടവകവികാരിയെ അറിയിച്ചു ഇടയ്ക്കിടെ കുമ്പസാരിപ്പിക്കുവാനും വിശുദ്ധ കുർബാന നൽകുവാനും ഏർപ്പാടു ചെയ്യണം.

10. യജമാനന്മാരോടുള്ള കടമകൾ.

തൊഴിലാളി മുതലാളി പ്രശ്നം ഇന്നു സർവ്വലോകരുടെയും ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രത്യേകിച്ചും ആധുനിക കാലത്തു് അതിപ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നതുമായ ഒരു വിഷയമാണ്. തൊഴിലാളികളും മുതലാളികളും അഥവാ വേലക്കാരും യജമാനന്മാരും തമ്മിൽ സൗഹാർദ്ദത്തിൽ വർത്തിക്കേണ്ടതു് കുടുംബത്തിന്റെ എന്നല്ല രാഷ്ട്രത്തിന്റെ തന്നെയും അഭിവൃദ്ധിക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു. ഈ സൗഹാർദ്ദതക്കു ഭംഗം നേരിടാതിരിക്കുന്നതിനു് യജമാനന്മാരും വേലക്കാരും അവരവരുടെ കടമകൾ ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചു് തദനുസരണം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ജോലിക്കാർ, വീട്ടുവേലക്കു നില്ക്കുന്നവർ പ്രത്യേകിച്ചും, തങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരെ ആത്മാർത്ഥമായും ഹൃദയംഗമമായുംസ്നേഹിക്കണം. അനുസരണം, ആദരവു് സ്നേഹം ഇവ മൂന്നും അടങ്ങിട്ടുള്ള യഥാർത്ഥ സ്നേഹമത്രെ യജമാനന്മാർ സാക്ഷാൽ അർ

വഹിക്കുന്നത്. മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മക്കൾ മാതാപിതാക്കന്മാരെ എപ്രകാരം സ്നേഹിക്കണമോ ഏകദേശം അപ്രകാരം തന്നെ ജോലിക്കാർ യജമാനന്മാരെയും സ്നേഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യജമാനന്മാരുടെ സൽകീർത്തി സ്വത്തുക്കൾ ഇവയേയും അവരുടെ സന്താനങ്ങളെയും സ്വന്തമെന്നു കരുതി യഥാർഹം പരിരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാൻ ജോലിക്കാർ തീർച്ചയായും കടപ്പെട്ടവരാണ്. ഒരുകുടുംബത്തിലെ സമസ്ത വസ്തുതകളും അവിടെയുള്ള ജോലിക്കാരൻ അഥവാ ജോലിക്കാർ അറിയാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. കുടുംബാംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിലും ബന്ധുക്കളുമായും എന്നു വേണ്ട എല്ലാ ഇടപാടുകളും ജോലിക്കാർ എങ്ങനെയും അപ്പഴപ്പോൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കും. ഇവയിൽ ചിലതു് എന്നല്ല പലതും അന്യർ അറിയാതിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യം ആവശ്യവുമായിരിക്കും. ഏതു കാരണത്താലും ഈ വസ്തുതകളൊന്നും ജോലിക്കാർ പരസ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നു എങ്കിൽ അവർ സാക്ഷാൽ ചാരവൃത്തി അനുഷ്ഠിക്കുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു കുറ്റകരമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പലരും സ്വന്ത യജമാനന്മാരെയും അവരുടെ കുടുംബത്തെയും സംബന്ധിച്ച പല രഹസ്യവിവരങ്ങളും ചിലപ്പോൾ മന:പൂർവ്വമായി ഇല്ലാത്ത വിവരങ്ങൾ തന്നെയും അന്യരെ ധരിപ്പിച്ചു് യജമാനന്മാരെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്താറുണ്ട്. യജമാനന്മാരുടെ സൽകീർത്തിയെ പാലിക്കുവാൻ മുമ്പേലപ്പെട്ടവർ അതിനുപകരം കാരണം ക്രൂരതന്നെയും അവരെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുന്നതു് എത്രയും വലിയ കൃതഘ്നതയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇതുപോലെതന്നെ യജമാനന്മാരുടെ വസ്തുവകകൾ അന്യായമായി നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ സൂക്ഷിക്കുവാനും ജോലിക്കാർ പ്രത്യേകിച്ചും കടപ്പെട്ടവരാണ്. എങ്കിലും ജോലിക്കാരിൽ അധികവും അലസതനിമിത്തം ഈ കടമയെ വിസ്മരിച്ചും വിഗണിച്ചും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജോലിക്കു തക്ക ക്രൂചി കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു പാപമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ചെയ്യാത്ത ജോലിക്കു പ്രതിഫലം വാങ്ങിക്കുന്നതും വഞ്ചനയും പാപവുമാകുന്നു. വിശ്വാസവഞ്ചനചെയ്തു് യജമാനന്റെ മുതൽ ജോലിക്കാർ തന്നെ അപഹരിക്കുകയോ അപഹരിക്കുവാൻ സ്വന്തപ്പെട്ടവരെയോ മിത്രങ്ങളെയോ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ആദ്യത്തേതിനെക്കാൾ വലിയ കുറ്റമായി

രിക്കുന്നു. അന്യർ അപഹരിക്കാതെ ഉടമസ്ഥൻ സൂക്ഷിക്കും. സ്വന്തജോലിക്കാരെ അങ്ങനെ സൂക്ഷിക്കുന്നതല്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവർക്കും അവരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി മറ്റാളുകൾക്കും വഞ്ചിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ജോലിക്കുതക്കപ്രതിഫലം കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവസരംപോലെ വഞ്ചന നടത്തുന്നതെന്നും അതു കുറകരമല്ലെന്നും ചിലർ സമാധാനം പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ അതു ഒരിക്കലും നീതിയല്ല. പന്ത്രണ്ടാം ഇന്ന സെൻറ് പാപ്പാ ജോലിക്കാരുടെ ഈ "ന്യായപ്രമാണം" യഥാർത്ഥത്തിൽ അനീതിപരമെന്നു വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവനവൻറെ ജോലിക്ക് സൌകര്യംപോലെ അവനവൻ തന്നെ പ്രതിഫലം നിശ്ചയിച്ചു് എടുക്കുന്നതു് ഒരുവിധത്തിലും സാധൂകരിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ലെന്നു ആരെയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പ്രതിഫലം തൃപ്തികരമല്ലാ എങ്കിൽ വിവരം യജമാനനെ ധരിപ്പിച്ചു് പരിഹാരം നേടുകയത്രെ ഉത്തമവും ഉത്തമന്മാർക്കുത്തതും. ന്യായമായ പ്രതിഫലം കിട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ഒന്നുകിൽ കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകയോ അതല്ലങ്കിൽ ആ യജമാനനെ വിട്ടുപോകയോ ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കാവതല്ല.

അവസാനത്തേതെങ്കിലും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു കടമയാണ് ജോലിക്കാർക്ക് അവരുടെ സംരക്ഷണയിലേല്പിക്കുന്ന യജമാനന്മാരുടെ കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതു്. നല്ല വിശ്വാസമുള്ളവരെ മാത്രമേ കുട്ടികളുടെ മേൽനോട്ടം ഭരമേല്പിക്കുകയുള്ളൂ. അവരുടെ വിശ്വാസത്തിനനുസരണമായ വിധം അനുവർത്തിക്കുവാൻ ജോലിക്കാർക്കു വലിയ കടമയുണ്ട്. സഭ്യമല്ലാത്ത സംഭാഷണങ്ങളും ദുർബോധനകളും വഴിയായി പിഞ്ചുപൈതങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ വഷളാക്കാൻ സാധിക്കും. ഇതു നീചനിചവും എതുയും കഠിനതരവുമായ കുറ്റമാകുന്നു. വിശ്വജന്തുക്കളേക്കാൾ ഈ മാതിരി ആശ്രിതന്മാരേ ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിഷ്കളങ്കരായ പൈതങ്ങളെ പിഴപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കഴുത്തിൽ കല്ലുകെട്ടിക്കൊണ്ടു് കടലിൽ ചാടി ആത്മഹതി ചെയ്യുകയത്രെ നല്ലതെന്നു് മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു തന്നെ ഇതു് എത്ര മഹാപാപമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. വേലക്കാർ ഇതേപ്പറ്റി സദാ ചിന്തിക്കേണ്ടതിനും പുറമേ ഈ തരക്കാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കുട്ടികളെ ഏല്പിക്കാ

തിരിക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാരും ശ്രദ്ധിക്കണം. ചില മാന്യ കുടുംബങ്ങളിലെ കുട്ടികൾ ചീത്തയായി തീർന്നിട്ടുള്ളതു് ദുഷ്ടവേലക്കാർ നിമിത്തമാണെന്നു അവർ പ്രത്യേകം സ്മരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

11. വേലക്കാരോടുള്ള കടമകൾ.

ജോലിക്കാർക്ക് യജമാനന്മാരോടെന്നതുപോലെ തന്നെ യജമാനന്മാർക്കു ജോലിക്കാരെ സംബന്ധിച്ചും ചില കടമകൾ അവശ്യം നിർവഹിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. ജോലിക്കാരൻ ജോലിക്കു തക്കകൂലി അർഹിക്കുന്നു. ജോലിക്കാരന്റെ കൂലിയിൽ ന്യായരഹിതമായി കുറവു ചെയ്യുന്നതു് ദൈവതിരുമുൻപിൽ അന്യായപ്പെടുന്ന ഒരു പാപമാകുന്നു. ധനത്തോടുള്ള അത്യാശ നിമിത്തം ജോലിക്കാരന്റെ കൂലി കുറക്കുന്നതു് പ്രത്യേകിച്ചും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അനുയോജ്യമല്ലതന്നെ.

ന്യായമായ പ്രതിഫലത്തിനും പുറമേ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ട ആഹാരവും യജമാനന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ താമസിക്കുന്ന ആളായിരുന്നാൽ താമസത്തിനും മറ്റും വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും നൽകേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ജോലിക്കാർക്ക് ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടുവോളം ഭക്ഷണം നൽകാതിരിക്കുക, നിരുപയോഗമായ ഭക്ഷണം മാത്രം അവർക്കു നൽകുക, സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നാലും അവരുടെ ന്യായമായ ജീവിതസുഖത്തെ നിശ്ശേഷം വിഗണിച്ച് ശീതബാധ തുടങ്ങിയ പ്രകൃതി സഹജമായ അസൗകര്യങ്ങൾ സഹിച്ച് രാത്രി കാലങ്ങളിൽ വരാന്തകളിലുമറ്റും കിടക്കുവാൻ മാത്രം അനുവദിക്കുക, കാറ്റോ മഴയോ വക വെയ്ക്കാതെ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞ ജോലികൾ നടത്തുവാൻ നിഷ്ക്കരുണം നിർബന്ധിക്കുക ആദിയായവ ഒക്കെയും കൂലികുറക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ദൈവതിരുമുൻപിൽ അന്യായപ്പെടുന്നവയാണെന്നു യജമാനന്മാർ പ്രത്യേകം അനുസ്മരിക്കണം. ജോലിക്കാർ സ്വന്തം മക്കളുടെ നിലയിൽ യജമാനന്മാരെ സ്നേഹിച്ചാദരിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ജോലിക്കാരെ മക്കളെപോലെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ യജമാനന്മാരും കടപ്പെട്ടവരാണ്. സ്നേഹപൂർവ്വം അവരുടെ തെറ്റുകളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അവരോടെപ്പോഴും അനുഭാവപൂർവ്വം വർത്തിക്കണം. ശാപവചനങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞോ നിഷ്ക്കരുണമായ ആജ്ഞകൾ നൽകിയോ അവരെ പീഡിപ്പിക്കരുതു്. സ്വന്തപ്പെട്ടവരിൽനിന്നും

അകന്ന് യജമാനന്മാരെ അഭയംപ്രാപിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരായ വീ
ട്ടുവേലക്കാർ രോഗാധീനരാകുമ്പോൾ യജമാനന്മാർ അല്ലാതെ
അവർക്ക മറ്റാരാണ് ആശ്രയം? ആ നിലയിൽ അവരെ പ
രിത്യജിച്ചു കളയുന്നതു് നന്ദിഹീനതയായിരിക്കുമെന്നു ധരിക്ക
ണം. കാരണംകൂടാതെ അവരെ നിഷ്കരുണം പിരിച്ചുവിടുകള
യുന്നതു ഒരിക്കലും നീതീകരിക്കത്തക്കതല്ല. പിരിച്ചുവിട്ടാൽത
ന്നെയും തക്കതായ കാരണം കൂടാതെ മറു ജോലികളിൽ പ്ര
വേശിക്കുന്നതിനു് പഴയ യജമാനന്മാർ അവർക്ക പ്രതിബന്ധ
മായി നിൽക്കുവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല.

ഇവയിലെല്ലാം ഉപരിയായി തങ്ങളെ തന്നെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരുടെ ആത്മാക്കളെ സംബന്ധിച്ചു ദൈവത്തിനു മുൻപിൽ യജമാനന്മാർ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടതായുമുണ്ട്. വി. പൗലോസുശ്ലീഹാ ക്രിസ്തീയ യജമാനന്മാരെ ഈ വസ്തുത ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അവർക്ക നല്ലമാതൃക കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനും പുറമേ കടപ്പെട്ട ദിവസങ്ങളിലും മറ്റും അവരെ ജോലിക്ക നിയോഗിക്കാതെ പള്ളിയിൽപോകുന്നതിനും തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനും അടുക്കലടുക്കൽ ദിവ്യക്രുദാശകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അവശ്യമെന്നുകണ്ടാൽ കശ്നമായിത്തന്നെ നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യണം. അവസരം നൽകിയാൽമാത്രം പോരാ ആ അവസരം അവർ ഉറ്റുനിയോഗം ചെയ്യുകയാണോ എന്നുകൂടി സൂക്ഷിക്കണം. ക്രിസ്തീയപരസ്നേഹത്താൽ ഇതിനു നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനും പുറമേ ദൈവഭക്തരായ ജോലിക്കാർവഴിയായി കുടുംബത്തിനുതന്നെയും ദൈവാശീർവ്വാദം സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതും യജമാനന്മാർ ധരിച്ചിരിക്കണം. വീട്ടിൽ സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരായ ജോലിക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവർ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള അനുവർത്തനം എപ്രകാരമെന്നും കുടുംബനാഥൻ സൂക്ഷിക്കണം. സന്മാർഗ്ഗത്തിനു വിരോധമായ സംഭാഷണങ്ങളോ ക്രുത്യകൈകളോ അവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാകാൻ അനുവദിക്കരുതു്. അതു മൂലം അവർക്ക നാശം, കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക ഉൽമാതൃക സർവ്വോപരി മനഃപൂർവ്വമായി ഇതിൽ അശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്നതിനാൽ യജമാനന്മാർക്ക തന്നെയും നാശം. ഇങ്ങനെ പലദുരനുഭവങ്ങൾക്കാണ് ഒരേ സമയം തന്നെ ഇടയാകുന്നതു്. ജോലിക്കാരേ പിടിച്ചുപിച്ചില്ല, ജോലിക്ക ന്യായമായപ്രതിഫലം നൽകി, യഥായോഗ്യം

സംരക്ഷിച്ചു എന്നു മാത്രം സമാധാനപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല. യജമാനന്റെ അശ്രദ്ധകൊണ്ടു് ജോലിക്കാരുടെ ആത്മാവു നശിക്കാനിടയായാൽ ഈ സമാധാനങ്ങൾക്കൊന്നും ദൈവതിരുമുമ്പിൽ വില ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. കുടുംബത്തിലുള്ളവരുടെ ആത്മരക്ഷാവിഷയത്തിൽ അശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്നവർ അജ്ഞാനികളേക്കാൾ കഷ്ടമായി ജീവിക്കുന്നു എന്നു വേണം പറയുവാൻ. അവസരവും സൌകര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കാതിരിക്കുന്നതു് സാക്ഷാൽ കൊലപാതകത്തിനു തുല്യമത്രെ.

12. കുടുംബത്തോടുള്ള കടമകൾ

ലോകത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യരെ ധനവാന്മാരായും ദരിദ്രരായുംനിയമിച്ചിരിക്കുന്നു.ധനാഢ്യന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ ലോകൈശ്വര്യങ്ങൾ സാമാന്യം പാരമ്പര്യമായി നിലനിന്നു പോരുന്നു. ഇടത്തരക്കാരും നിത്യവൃത്തി ഏറെക്കുറെ സുഖമായ നിലയിൽതന്നെ കഴിക്കുന്നു. അഗതികളാകട്ടെ മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ കഴിഞ്ഞുപോരുന്നതു്. എന്നാൽ നിത്യവൃത്തിക്കു വകയുള്ളവരിൽ ചിലർ ദീർഘദൃഷ്ടിയില്ലാതെ സ്വയം സംപാദിക്കുന്നവയെന്നല്ല പൂർവ്വാജ്ജിതമായവകൂടെയും ദുർവ്യയംചെയ്കയാൽ ഒടുവിൽ പട്ടിണിയായി വളരെ സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പട്ടിണി നിമിത്തം ചിലർ മരിക്കുവാൻ തന്നെയും ഇടയാകുന്നുണ്ടു്.

പിൽകാലത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു് ആരും ആകുലചിത്തരാകേണ്ടതില്ലെന്നാണു് വേദപുസ്തകം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രമാണം ലംഘിക്കാതെ ദൈവഹിതമനുസരിച്ചു മാത്രം ജീവിക്കുന്നവരെ ദൈവം ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ദൈവത്തെ പരീക്ഷിപ്പാൻ ആരും ഉദ്യമിക്കരുതെന്നും വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈ അവസരത്തിൽ വിസ്മരിച്ചു കളയരുതു്. സുഭിക്ഷകാലങ്ങളിലെ സമ്പാദ്യത്തിൽ ഒരംശം പിൽകാലത്തേക്കായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ വിവേകബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവൻ ദൈവത്തെ സാക്ഷാൽ പരീക്ഷിക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. അനുദിനാവശ്യത്തിനും അതിലധികവും ധനം ഉണ്ടായാലും അതെല്ലാം അന്നന്നുതന്നെ ദുർവ്യയം ചെയ്യുശേഷം പിൽകാലത്തേ

ക്ക ദൈവം തരുമെന്ന ശാഠ്യം പിടിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും സാധൂകരിക്കാവുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള അവിവേകികൾ പിന്നീട് അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കാനിടയാവുകയും ചെയ്യും. ഒരു കുടുംബനാഥൻ ഭാവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചും പ്രയത്നിക്കേണ്ടതും ആ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ചെലവുകളെ ക്രമീകരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ചിലപ്പോൾ അത്യുത്തമായിട്ടും തനിക്കും തന്റെ ശിഷ്യക്കും ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കിയ ആ സർവവല്ലഭനായ മ്ശിഹാതന്നെ ഇതിനും നമുക്കു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്.

ധനവാന്മാരായ ചിലർ തങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കൾക്കും മറ്റും ധനസഹായം ചെയ്യാറുണ്ട്. അതു പ്രശംസനീയവുമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ സഹായിക്കപ്പെട്ടുന്നവർ അതുമൂലം അലസരായി ജീവിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നതു ശരിയല്ല. നിത്യവൃത്തി സുഭിക്ഷമായി കഴിക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായവ സമ്പാദിക്കുവാൻ പയ്യാപുമായ എന്തെങ്കിലും തൊഴിലിൽ അവരെ ഏർപ്പെടുത്തുകയാണ് ക്രൂതൽ ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്. കേവലം അലസരായി ജീവിക്കുവാൻ അവസരം നൽകിയാൽ പലദുർഗ്രണങ്ങളിലും അവർ ചാടുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. അതിനാൽ ആവുംവിധംപ്രയത്നിച്ചു് ഉപജീവനം കഴിക്കുകയാകുന്നു ഏറ്റവും ഉത്തമം.

ചില കുബേരകുടുംബങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾ അഹംഭാവം ഡംഭ് എന്നിവനിമിത്തവും,മദ്യപാനം, ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗം മുതലായവ ഹേതുവാലും അഭിമാനത്തേ ആശിച്ച് നിലയിൽ കവിഞ്ഞ വിധത്തിൽ സദ്യകൾമുതലായവനടത്തിയും മറ്റും തങ്ങളുടെ ധനമെല്ലാം ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്നു. ഏതാദൃശമായ പല അവിവേകപ്രവൃത്തികൾ മൂലം പലരും നശിച്ചുപോകുവാനുമിടയാകുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വയംകൃതാനർത്ഥങ്ങൾ വരുത്തി വെയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യനു സാദ്ധ്യമാണ്, അതിനവൻ കടപ്പെട്ടവനുമാണ്.

പണം കടം വാങ്ങിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദുഷ്യങ്ങൾ പലതാണ്. പലരും ഇതേപ്പറ്റി ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കുന്നില്ല എന്നേയുള്ളൂ. ക്രൂതൽ ആദായകരമായ തൊഴിലിൽ മുടക്കുവാനായി ചിലർ കടംവാങ്ങിക്കുന്നു. വസ്തുക്കൾ വാങ്ങിക്കുവാനായി മറ്റു ചിലർ കടമെടുക്കുന്നു. ഇവരെല്ലാം തൊഴിലിൽ നിന്നുള്ള ആദായം കൊണ്ടും വസ്തുവിൽ നിന്നുള്ള അനുഭവംകൊണ്ടും കടംവീട്ടുന്നു. എന്നാൽ ചില വസ്തുക്കളുടെമേലുള്ള അത്യാശ നിമിത്തം ഉള്ള

വക്കുടെ പണയപ്പെടുത്തിയും കടംവാങ്ങിച്ചും വസ്തുക്കൾവാങ്ങിക്കുന്നവരുണ്ട്. ഒടുവിൽ പലിശ അധികരിച്ച് പുതിയതും പഴയതുമായി ഇക്കൂട്ടുക്കള്ളതെല്ലാം നശിക്കുവാനിടയാകുന്നു. കടംകൊടുത്ത ആൾ പലിശസ്സും മുതലിനും ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവനോട് അകാരണമായി കോപവും വൈരാഗ്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ പണം കടമെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടും വിശിഷ്യ അതു ദുർവ്വിനിയോഗം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും പല നാശങ്ങളും സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെയുള്ള അനുഭവവും ഇല്ലെന്നില്ല. കടംവാങ്ങിച്ചിരുന്നാൽ പലിശയും മുതലുംകൊടുക്കുന്നതിൽ വിഴ്ചവരുത്താതെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ചെലവുകൾ കഴിയുംവിധംഎല്ലാം ചുരുക്കിക്കൊണ്ടു നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം കടം വാങ്ങിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു നന്ന്. ഭ്രസ്വത്തു ധാരാളംഉള്ളവനു് പണത്തിനാവശ്യപ്പെട്ടാൽ പലിശക്കുപണം എടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ വസ്തു വിറ്റോ പണയപ്പെടുത്തിയോ പണം വാങ്ങിക്കുന്നതാണുത്തമം.

മറ്റു ചിലർ വിലപിടിപ്പുള്ള ആഭരണങ്ങൾ പണയപ്പെടുത്തി പണം പലിശക്കെടുക്കുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ പലിശ വർദ്ധിച്ച് അതു വൃഥാ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഇതിലും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിട്ടുള്ളതു് പണത്തിനാവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ അത്യാവശ്യമില്ലാത്ത ആഭരണങ്ങൾ വില്ക്കുകയാകുന്നു. പിന്നീടു പണം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആവശ്യമെന്നുവന്നാൽ ആഭരണങ്ങൾ വീണ്ടും പണിയിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾക്കും മറ്റും സ്ത്രീധനമായി നൽകുന്ന ആഭരണങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വില്ക്കാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അവരുടെ മാതാപിതാക്കൾ മരിക്കുകയും അവർ വിധവകളാകാനിടയാകയും ചെയ്യുന്ന എങ്കിൽ അവർ വലിയ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ പെടുഴലേണ്ടിവരും. ഈ വക ആഭരണങ്ങൾ മുതലായവ സൂക്ഷിക്കുന്ന എങ്കിൽ അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ അവക്ക് അതു ഉപയോഗപ്പെട്ടും.

ദ്രവ്യസ്ഥന്മാരിൽ ചിലർ പല നിസ്സാരങ്ങളും അനാവശ്യങ്ങളുമായ കാര്യങ്ങൾക്കു കണക്കില്ലാതെ പണം ചെലവിടുന്നു. എന്നാൽ ധർമ്മവിഷയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെലവുചെയ്യുവാൻ വലിയ മടിയുമായിരിക്കും. ഇക്കൂട്ടർക്ക് ദൈവാശീർവ്വാദവും ദൈവകൃപയും ലഭിക്കാത്തതിനാൽ അവരുടെ ധനം ശിഘ്രത്തിൽ നശിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ അഭിമാനത്തിനും കീർത്തിക്കുംവേണ്ടിമാത്രം ധർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനാൽ ധർമ്മത്തിന്റെ ഫലവും ആ ധന

വും വ്യഥാനഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളയുന്നു. അഗതികളുടെ മേൽ അലിവു തോന്നി തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച വിധത്തിൽ രഹസ്യമായി ധർമ്മം ചെയ്യുക എന്നതെ ദൈവകല്പന. അഗതികൾക്കു ധർമ്മം ചെയ്യുവാനായിട്ടാണ് ചിലർക്കു ദൈവം ക്രൂരതൽദ്രവ്യം നൽകുന്നതെന്നുള്ളതു് സമ്പന്നന്മാർ ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുകളയരുതു്. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവർ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കയും ചെയ്യും. ധർമ്മമായി നൽകുന്ന ധനം സർവ്വേശ്വരനു നാം വഴിപാടു കൊടുക്കുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. ആ ധനത്തിനു നാശമൊന്നും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. നല്ല ആദായത്തോടുകൂടി അതു് അവസാനത്തിൽ തിരിച്ചു കിട്ടുകയും ചെയ്യും. യഥാർത്ഥ ധർമ്മിഷ്ഠനു് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ദൈവാനുഗ്രഹം സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമത്രെ.

അദ്ധ്യായം. ഏഴു

ഗൃഹസ്ഥരുടെ പ്രത്യേക കടമകൾ.

പ്രാപ്തിയും സൌകര്യവുമുള്ളവർ നിലം പുരയിടങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുക സാധാരണമാണല്ലൊ. അവ വളരെ ഫലവുള്ളവയാണെന്നു കണ്ടാൽ ചിലപ്പോൾ ക്രൂരതൽ വില കൊടുത്തുതന്നെയും കരസ്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ പുതുതായി വാങ്ങിക്കുന്ന വസ്തുക്കളിൽ കൃഷി ഒന്നും നടത്താതെ വെറുതെ ഇട്ടിരുന്നാൽ ആദായം ഇല്ലാതാകുന്നതിനും പുറമെ, കാലാന്തരത്തിൽ അവ ഉപയോഗ ശൂന്യമായിത്തീരുന്നതിനും തദ്വാരാ അതിനു മുടക്കിയ മുതൽക്രമേണയും നഷ്ടപ്പെട്ടുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു. നേരെമറിച്ചു് അവയിൽ യഥായോഗ്യം കൃഷി നടത്തുന്നു എങ്കിൽ വളരെ ആദായം ഉണ്ടാകും, വസ്തുവിന്റെ മേന്മ നഷ്ടപ്പെടുകയുമില്ല. ഇപ്രകാരം തന്നെ ദാമ്പത്യ ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്ന ദമ്പതിമാർ അവക്കു പൊതുവായും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായും ഉള്ള കടമകൾ സൂത്യമായും കൃത്യമായും നിർവ്വഹിച്ചു പോന്നാൽ കുടുംബത്തിൽ സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാകും. അല്ലാത്തപക്ഷം ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നാശം തന്നെ ആയിരിക്കും ഫലം.

വിവാഹമെന്നതു് അതിലേപ്പെട്ടവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ ഒരു ചുവടുവെപ്പടി തന്നെ ആകുന്നു. കുത്തോലിക്കമതമെന്നല്ല സകല മതങ്ങളും ഈ ഉടമ്പടിയുടെ മഹത്വത്തെ വകവച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഏറെക്കുറെ ഊഹിക്കാമല്ലൊ. ഈ ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നവർക്കു പൊതുവിലും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായും പല കടമകളും ആവശ്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതായുണ്ടു്.

1. ദമ്പതിമാരുടെ പൊതുക്കടമകൾ.

ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ സദാ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ പരസ്പരസ്നേഹം കേവലം ലൗകികാദായത്തെയോ അഥവാ ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളെയോ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ആയിരിക്കരുതു്. ദൈവ തിരുച്ചിത്തത്തെയും സുകൃത നടപടികളെയും ഗൃഹസ്ഥ ധർമ്മത്തിനടുത്ത കടമകളെയും ആസ്പദമാക്കി ദമ്പതിമാർ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ സ്നേഹത്തിനു് ഒരിക്കലും ലയമുണ്ടാകയില്ല. എത്രയെല്ലാം ഞെരുക്കങ്ങളും ദുഃഖദുരിതങ്ങളും നേരിട്ടാലും ഈ സ്നേഹത്തിനു ഭംഗം വരികയില്ല, അങ്ങനെ വരികയും അരുതു്. ദമ്പതികൾ ഓരോരുത്തരും തങ്ങളെ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെയും മിശിഹാ തന്റെ തിരുസഭയെ സ്നേഹിക്കുന്നതു പോലെയും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുക എന്നതത്രെ വിശുദ്ധ പൗലോസു ശ്ലീഹാ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം ഇങ്ങനെ ഉള്ളതാണെങ്കിൽ ഭാര്യ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സ്വന്ത ഗുണത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ഭർത്താവിന്റെയും, ഭർത്താവു് ഭാര്യയുടെയും ഗുണത്തെ കാംക്ഷിക്കും; അതിനായി ഭഗീരഥ പ്രയത്നം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. ഇതത്രെ ദമ്പതിമാർ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട യഥാർത്ഥ സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ആഗ്രഹംകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല, അതു പ്രവൃത്തിയിൽക്കൂടെ പ്രായോഗികമാക്കണം. വിവാഹ ഫലമായി പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഒരു വ്യക്തിമാത്രം എന്നപോലെ ആയിത്തീരുന്നു എന്നു പറയാം. അവർക്കു ഒരു ആത്മാവും ഒരു ശരീരവും മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ എങ്ങനെയോ അങ്ങനെ ആയിരിക്കണം അവരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും. അതിനാൽ ലൗകികാദായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളംസാധാരണ വിധത്തിലും, ആത്മര

ക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായ പുണ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിലും തിന്മയുപേക്ഷിക്കുന്നതിലും പ്രത്യേകമായും ദമ്പതിമാർ പരസ്പരം ആത്മാർത്ഥമായി സഹായിക്കണം. ലൗകികസുഖദുഃഖങ്ങൾ ഇരുവരും സന്തോഷത്തോടെ ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കയും വേലജോലികളിൽ പരസ്പരം സഹായിക്കയും ചെയ്യണം. ഒരാൾ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുവാനിടയായാൽ ആ ആളിനെ ഉപദേശത്താലും നിരന്തരവും തീക്ഷ്ണതാപരവുമായ പ്രാർത്ഥനയാലും സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിക്കുവാൻ മറേറ ആൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വിവാഹ വേളയിൽ പീഠത്തിൻ മുൻപാകെ ചെയ്യുന്ന പരഞ്ഞൊപ്പുകളനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ദമ്പതിമാർ ഉത്സാഹിക്കണം. അവയെ ലംഘിക്കുവാൻ ഒരുനാളും ഒരു കാരണത്താലും ഇടയാക്കരുതു്. പരസ്പര സ്നേഹത്തിനു വിപരീതമായി ഒരു കാരണവശാലും ഒരാൾ മറെറ ആളെ ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉപദ്രവിക്കുകയോ അയാൾക്കു് നാശം വരണമെന്നാഗ്രഹിക്കയുമരുതു്. ഇതിലും ഉപരിയായി ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ വിഷയേച്ഛയോടുകൂടി ആയുഷ്കാലത്തിലൊരിക്കലും അന്യരെ നോക്കുകയോ ചിന്തിക്കുകപോലുമോ [redacted] ചെയ്യരുതു്. അതു മഹാ വലിയ പാപമാണു്. ഇപ്രകാരമുള്ള പാപികൾ മരണാനന്തരം കഠിനമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വരും.

ദമ്പതിമാർ തമ്മിൽ സദാ സമാധാനത്തിൽ വർത്തിക്കണം. ഇതിന്റെ അഭാവത്തിൽ കുടുംബവും ദമ്പതിമാർ തന്നെയും അനർത്ഥത്തിൽ പെടുന്നു. തമ്മിൽ സമാധാനമായിരുന്നാൽ എല്ലാം മംഗളമായിരിക്കും, ദുഃഖങ്ങളിൽ ആശ്വാസവും സന്തോഷത്തിൽ അധിക സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാകും. ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം നേരിട്ടാൽ അതിനു വാശി പിടിച്ചു് കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാതെ അവരവർക്കു തോന്നുന്ന ന്യായങ്ങളെ ശാന്തമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് അതവസാനിപ്പിക്കണം. ഓരോരുത്തരുടെയും നിലയ്ക്കനുസരിച്ചുള്ള ക്ഷമ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണു്.

വിവാഹാനന്തരം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ കഴിയുന്നതും ഒരുമിച്ചുതന്നെ ജീവിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭാര്യ ഭർത്താവിനു തുണയും ഭർത്താവു ഭാര്യക്കു കാവലുമായിരിക്കണം. കാരണവശാൽ ഭർത്താവിനു മറേറതെങ്കിലും സ്ഥലത്തു പോയിതാമസിക്കേണ്ടതായി വന്നാൽ ഭാര്യയേക്കൂടി കൊണ്ടുപോകുന്നതത്രെ

ഉത്തമം. മാതാപിതാക്കന്മാരാട്ടുള്ള വാത്സല്യം നിമിത്തമോ മ
റേറാ ഭാര്യയും, പുത്രിയുടെ വേർപാടിലുള്ള അസ്വസ്ഥതയേ
പരിഗണിച്ച് മാതാപിതാക്കന്മാരും ഇതിൽ ഭർത്താവിനെ പ്ര
തിക്കൂലിക്കരുത്. ഭർത്താവിന്റെ അനുമതിക്കുടാതെ ഭാര്യ സ്വ
ന്ത വീട്ടിൽ പോയി ഒരിക്കലും താമസിച്ചുകുടാ. വേർ പിരി
ഞ്ഞു ജീവിക്കുന്ന വേളയിൽ പല പരീക്ഷകളും തന്നിമിത്തം
ചിലപ്പോൾ പല അനർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാകാനിടയുണ്ട്.

ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ അവരുടെ കുറവുകളെയും കുറവു
കളെയും പരസ്പരം ക്ഷമിക്കേണ്ടതു് കുടുംബ സമാധാനത്തിനും
സൈരജീവിതത്തിനും അവശ്യം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. എ
തു ശിലഗുണമുള്ളവരായിരുന്നാലും ചില ദുശ്ശീലങ്ങൾ കാണ
പ്പെടുക എന്നതു മനുഷ്യ സഹജമാണ്. ദമ്പതിമാരുടെ ഇടയിൽ
കലഹ വിത്തു വിതയ്ക്കുവാൻ പിശാച് സദാ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാ
ണിരിക്കുന്നതു്. ഒരാളുടെ പ്രവൃത്തികളോ അഭിപ്രായങ്ങളോ
മറെറയാളിനു നീരസം ജനിപ്പിച്ചേക്കാം. അതു ചിലപ്പോൾ
അസഹനീയമായി ഭാര്യക്കോ അഥവാ ഭർത്താവിനോ തോന്നി
യേക്കാം. ഇങ്ങനെ ഉള്ള അവസരങ്ങളിൽ ക്ഷമ കൊണ്ടു് സ
മാധാനത്തെ പുലർത്തുകയല്ലാതെ ഒരിക്കലും മൽകടമുഷ്ടി പിടി
ച്ചു് കലഹത്തിനിടയാക്കരുതു്. സമാധാനമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു
കൂടുന്ന ദമ്പതിമാരിൽ ഓരോരുത്തരും തനിക്കു കുറവൊന്നുമി
ല്ലെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ, സമാധാനക്കേടിനുള്ള കാരണം മുഴുവ
നും മറു ഭാഗത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഇങ്ങനെ
യുള്ളവരോടു നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ താഴെ വരുംപ്രകാരം പ
റയുന്നുവെന്നു നമുക്കു ന്യായമായി സങ്കല്പിക്കാം: "എന്റെ മ
കളെ (അഥവാ മകനെ) നിങ്ങളെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഞാ
ൻ ഏല്പിച്ചുതിയതു നിങ്ങളുടെ നിത്യരക്ഷക്കു പരസ്പരം നി
ങ്ങൾ സഹായിച്ചു ഇരുവരും മോക്ഷത്തിൽ വന്നു ചേരണമെ
ന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണു്. നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ (അ
ഥവാ ഭാര്യയുടെ) സ്വഭാവം നന്നല്ലെന്നും തന്നിമിത്തം വളരെ
കഷ്ടപ്പാടുകൾ നീ സഹിക്കുന്നുവെന്നുമാണല്ലൊ നീ പറയുന്നതു്.
കൊള്ളാം, അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ആദ്യം തന്നെ ഈ ലോകത്തിൽ
മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം പരീക്ഷയാണെന്നും, യുദ്ധംകൂടാതെ വി
ജയമില്ലെന്നും, സ്വന്തമായി യാതൊരുകുറവുമില്ലാതിരുന്ന ഞാൻ
സകല മനുഷ്യരേയുംകാൾ ക്രൂരതൽ തെരുക്കങ്ങൾ മനുഷ്യരക്ഷാ

ത്ഥം സഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, എന്റെ ഉത്തമ ശിഷ്യർ ഈ കുരിശിന്റെ വഴിയിൽ ക്രൂടെയാണ് എന്നെ അനുഗമിക്കേണ്ടതെന്നും, നീ നന്നായി ഗ്രഹിക്കണം. മാത്രമല്ല, നിന്റെ സൽസ്വഭാവം വഴിയായി ഭർത്താവിന്റെ (അഥവാ ഭാര്യയുടെ) സ്വഭാവംക്രൂടെയും നന്നായി നിങ്ങളിരുവരും മോക്ഷത്തിൽ വന്നു ചേരണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. ഇതിലേക്കായിട്ടാണ് ഞാൻ നിങ്ങളിരുവരെയും എന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലനയാൽ വിവാഹബന്ധത്തിൽ യോജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ (അഥവാ ഭാര്യയുടെ) ദുശ്ശീലം അസഹനീയമായിരുന്നാൽ തന്നെയും ഉപദേശവും പ്രാർത്ഥനയും ക്ഷമയും, സൌമ്യവും, സുകൃത നടപടിയും വഴിയായി ദുശ്ശീലംമാറുവാൻ നീ ശ്രമിക്കുക. ഇതത്രെ ക്രിസ്ത്യാനികളായ ദമ്പതിമാരുടെ കടമ." എത്രയും സാരവത്തായ ഈ ദിവ്യോപദേശം സദാ ഓർമ്മയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് വ്യാപരിക്കുയും ഒരാൾ മറ്റേയാളിനു് ഒരു കാരണത്താലും മന:പൂർവ്വം മന:ക്ലേശത്തിനിടയാക്കാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കുയും ചെയ്യണം. തന്നെത്തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അന്യരെയും സ്നേഹിക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരായ ക്രിസ്തീയ ദമ്പതിമാർ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവാൻ എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടവരാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

2. ഭർത്താവിന്റെ കടമകൾ.

അജ്ഞന്മാരായ ചില ഭർത്താക്കന്മാർ ഭാര്യമാരെ കേവലം അടിമകളേപ്പോലെയും മറ്റു ചിലർ അവരുടെ വിഷയേശ്ഛയെ അടക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമായും കരുതിപോരുന്നു. ഇതു് ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യേകിച്ചും നിന്ദ്യവും നീചനീചവും ആയിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം ചുരുക്കിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. പുരുഷനു സഹായത്തിനായിട്ടത്രെ സ്ത്രീയെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനു തക്കവണ്ണം ഭാര്യയേ സ്നേഹിച്ചു സംരക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഭർത്താവിന്റെ കടമയാകുന്നു. വിവാഹമെന്ന ക്രൂരശവഴിയായി ഭാര്യയും ഭർത്താവും ഒരു മാംസമായിത്തീരുന്നു എന്നും സ്നേഹബന്ധത്താൽ ഇരുവരും ഏക മനസ്സുമാത്രമുള്ളവരായി ജീവിക്കണമെന്നുമത്രെ മിശിഹായുടെ ഉപദേശം. തന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്നോണം കരുതേണ്ട ഭാര്യയെ ഒരു നികൃഷ്ടജീവി എന്നോണം കരുതുന്നതു് സുബുദ്ധിയുള്ളവർക്കുയോ

ജ്യമോ? ഭാര്യക്കു നേരിട്ടുന്ന ദുഃഖസങ്കടങ്ങൾ തനിക്കു തന്നെ നേരിട്ടതുപോലെ ഭർത്താവു കരുതേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ഭർത്താവു് ഭാര്യയെ യഥാവിധി സംരക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഒരിക്കലും ഒരു വിധത്തിലും അമാന്തം വിചാരിക്കുന്നതല്ല. തന്മൂലം ഭർത്താവിന്റെ സ്നേഹത്തിനു പ്രതിസ്നേഹം കാണിപ്പാൻ ഭാര്യയും പ്രകൃതിന്യായത്താൽ തന്നെ ബാദ്ധ്യസ്ഥയായിത്തീരും. ഇതിന്റെ എല്ലാം ഫലം കുടുംബത്തിൽ സമാധാനവും ഐശ്വര്യവും അണെന്നു പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലൊ.

പുത്രകളത്രാദികൾക്കു് ആവശ്യമായ ആഹാരത്തിനും വസ്ത്രത്തിനുള്ളവക സമ്പാദിക്കേണ്ടതുപ്രഥമമായും പ്രധാനമായും ഭർത്താവിന്റെ മുമതലയാകുന്നു. വിവാഹംചെയ്തശേഷം അവിവാഹിതനായി ജീവിച്ചു് ഉള്ളമുതൽ തന്നെയും ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്നതു് ഒരു വിധത്തിലും സാധുകരിക്കത്തക്കതല്ല. കുടുംബസംരക്ഷണാർത്ഥം ബുദ്ധിമുട്ടുവാനും അദ്ധ്വാനിക്കുവാനും ഭാര്യയും മുമതലപ്പെട്ടവൾ തന്നെ എങ്കിലും ഭർത്താവാണ് ക്രുതൽ മുമതലപ്പെട്ടവൻ. കിടാക്കളെ പ്രസവിക്കയും പാൽ നെയ്യ് മുതലായവ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന പശുക്കളെ ആരും അദ്ധ്വാനിപ്പിക്കുന്നില്ല. അഥവാ ആരെങ്കിലും അദ്ധ്വാനിപ്പിക്കുന്ന എങ്കിൽ അവരെ നാം നിർദ്ദയരെന്നും വലിയ ക്രൂരന്മാർ എന്നും പറയും. ഈ സ്ഥിതിക്കു കുട്ടികളെ പ്രസവിച്ചു വളർത്തുക, അവരെ സംരക്ഷിക്കുക, ഗൃഹജോലികൾ നടത്തുക, മുതലായ കൃത്യങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഭാര്യമാരെ പിന്നെയും അദ്ധ്വാനിപ്പിക്കുന്നതു് എത്ര വലിയ ക്രൂരതയായിരിക്കും. പ്രത്യേകിച്ചു് ഗർഭിണികളെകൊണ്ടും മുലകുടിക്കുന്ന കുട്ടികൾ ഉള്ള സ്ത്രീകളെകൊണ്ടും കഠിനമായ ജോലിക ളൊന്നും ചെയ്യിക്കരുതാത്തതാകുന്നു.

അന്നവസ്ത്രാദികൾ നൽകുന്നതിനും പുറമേ ഭാര്യ ആപത്തനർത്ഥങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ട മുമതലയും ഭർത്താവിനുണ്ടു്. വേലജോലികൾക്കായി ദൂരെ എവിടെ എങ്കിലും പോകേണ്ടതായിവന്നാൽ ഭാര്യയെ, പ്രത്യേകിച്ചു ചെറുപ്രായക്കാരായ ഭാര്യമാരെ, ഒരിക്കലും തനിച്ചുതാമസിക്കുവാൻ അനുവദിക്കരുതു്. ഏതാദൃശസന്ദർഭങ്ങളിൽ ദുഷ്ടജനങ്ങളിൽനിന്നും ശാരീരികവും ചിലപ്പോൾ ആത്മീയവുമായ ഉപദ്രവങ്ങൾ നേരിടാൻ ഇടയുണ്ടു്. പ്രായപൂർത്തിയായ മക്കൾ ഇല്ലാത്തപക്ഷം ഭാര്യമാരെ

ബന്ധുജനങ്ങളെ എല്ലിച്ചശേഷമല്ലാതെ ഭർത്താക്കന്മാർ ഒരിക്കലും ദൂരയാത്രക്കു സന്നദ്ധരാകരുതു്. സ്ത്രീകൾക്കു് സ്ത്രീകൾതന്നെ ആണു് ഏറ്റവും പറ്റിയ സഹായികൾ എന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സുശീലന്മാരായിരുന്നാലും, യുവതികളായ ഭാര്യമാരെ, യാതൊരു പുരുഷന്റെയും മേൽനോട്ടത്തിൽ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കാതിരിക്കയാണുത്തമം.

വിശ്വാസയോഗ്യമായ തെളിവുകളില്ലാതെ ദമ്പതിമാർ പരസ്പരം അന്യഥാ ശങ്കിക്കരുതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ദുശ്ശങ്കകൾ നിമിത്തം ഇരുകൂട്ടർക്കും ഉണ്ടാകാവുന്ന മനഃക്ലേശങ്ങൾക്കും മറ്റനർത്ഥങ്ങൾക്കും കണക്കില്ല. ഇതു ഭർത്താവിനും ഭാര്യക്കും ഒരുപോലെ അപമാനകരമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. തക്ക കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഉപദേശത്താലും ആവശ്യമെന്നുകണ്ടാൽ ന്യായമായ ശിക്ഷമൂലവും ഭാര്യയെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കാനയിക്കുന്നതല്ലാതെ മറ്റീയമായ വിധം വേർപെടുത്തുകളയുന്നതും ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ല. അതു മിക്കവാറും നന്മക്കു പകരം കൂടുതൽ തിന്മക്കേ ഇടയാക്കുകയുള്ളു.

വിവാഹാനന്തരം ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ ആ കുടുംബത്തിലുള്ളവർ ചിലപ്പോൾ നിന്ദിക്കുകയും ആക്ഷേപിക്കുകയും അവളെപ്പറ്റി ഏഷണികൾ പറയുകയും ചെയ്യുന്നവരാം. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നിരാധാരയായ ആ സ്ത്രീക്കു അഭയം തേടുവാൻ ഭർത്താവു മാത്രമാണുള്ളതു്. അഭയാർത്ഥിയായ ഭാര്യയെ ഭർത്താവു സമാധാനിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. അമ്മായിഅമ്മയോ മറ്റു ആരെങ്കിലുമോ അവൾക്കു സഹായമായുണ്ടായിരുന്നാൽ ഭർത്താവു് ഇടപെട്ടേക്കുകയില്ല എന്നില്ല. ഭാര്യ യഥാർത്ഥത്തിൽ കുറ്റക്കാരി ആണെന്നു കണ്ടാൽ വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ നൽകണം. ഭാവിയിൽ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത കടമകൾ യഥായോഗ്യം നിറവേറ്റി ജീവിക്കുവാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം നിഷ്കർഷിക്കയും ചെയ്യണം.

തന്റെ ഭാര്യയോടു കോപിച്ചു് ഭാര്യയോടുള്ള പറഞ്ഞൊപ്പിച്ച വിരോധമായ പാപങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട കഠിനമായ ദൈവശിക്ഷക്കു പാത്രീഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ ഭർത്താവു പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കയും അടക്കമായി ജീവിക്കയും വേണം. ഇതു ഭർത്താവിനു തന്നെയും ഭാര്യക്കും മക്കൾക്കും എന്നുവേണ്ട കുടുംബത്തിനും സൗഭാഗ്യത്തിനുകാരണമാകും. എങ്ങനെയെന്നാൽ മനസാക്ഷിക്കനുസരണ

മായി സുകൃതജീവിതം നയിക്കുന്നവക്ക് മനോസംതൃപ്തിയും ദൈവാശീർവ്വാദവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ സുകൃതനടപടികൾ ഭാര്യക്കും സന്താനങ്ങൾക്കും മാതൃകയായി ഭവിച്ച് അവരും അയാളെ അനുകരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ഇടയാകും. അങ്ങനെ അവക്കും ദൈവാശീർവ്വാദം ലഭ്യമാകും. ഇതിൽപരമായി എന്തൊരു ഭാഗ്യമാണ് ഒരു ക്രിസ്തീയകുടുംബത്തിനുണ്ടാകുക. നേരെമറിച്ച് ഭർത്താവു ദുർമ്മാർഗ്ഗിയായിരുന്നാൽ സർവ്വത്രകലാപവും ദൈവകോപവുമായിരിക്കും ഫലം. ദൈവകോപത്തിനു പാത്രീഭവിച്ച പിശാചിന്റെനടനരംഗമായിത്തീരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥയെ വിവരിക്കുകതന്നെ അസാദ്ധ്യം. ദാവിദ് രാജാവ് സുകൃതജീവിതം നയിച്ചിടത്തോളംകാലം ഏറ്റവംസൗഭാഗ്യവാനായിരുന്നു. പിശാചിന്റെ പരീക്ഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ട് മറ്റൊരുവന്റെ ഭാര്യയിൽ അനുരക്തനായി ഭവിച്ചതോടുകൂടി സൗഭാഗ്യമെല്ലാം അസ്തമിച്ച് അനേകനിർഭാഗ്യങ്ങളിലും ദുഃഖദുരിതങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അന്യസ്ത്രീകളിൽ അനുരക്തരായിത്തീരുന്നവക്ക് മരണാനന്തരം നേരിടുന്നനിത്യനിർഭാഗ്യങ്ങൾക്കും പുറമേ ഇഹത്തിൽവച്ചുതന്നെയും ഉണ്ടാകാവുന്ന നാശങ്ങൾക്കും കണക്കില്ല. ദ്രവ്യനാശം മാനഹാനി, ആരോഗ്യഹാനി സർവ്വോപരിസന്തുടുംബനാശം ഇവയെല്ലാം ഈ ദുർഗ്രഹത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകും. ആയതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ നിരൂപണകളെ നിയന്ത്രിച്ച് ആത്മസംയമനം പരിശീലിക്കണം. അടക്കത്തിനു വിരോധമായ സംഭാഷണങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നിരിക്കണം. മനസാക്ഷിയുടെപ്രേരണകൾക്കും സദുപദേശങ്ങൾക്കും ചെവികൊടുത്തു അവയനുസരിച്ചു സുകൃതജീവിതം നയിക്കുകയും വഞ്ചകികളായ സ്ത്രീകളുടെ സാമീപ്യത്തെ പകർച്ചവ്യാധികളേക്കാൾ അധികം ഭയന്ന് അവരിൽനിന്നും അകന്നുകൊള്ളുകയും വേണം. അവരുടെ വചനങ്ങൾ തേൻപോലെ ഇൻപമുള്ളവയും വേഷഭൂഷണാദികൾ അത്യാകർഷണീയവുമായിരുന്നാലും അവസാനം കാഞ്ഞിരംപോലെ കൈപുള്ളതും അവരുമായുള്ള ഇടപാടുകൾ ഇരുവശത്തും മൂർച്ചയുള്ള വാളിനു സമവുമാണെന്നു ധരിച്ചാലും. കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിക്കുന്ന ധനം അന്യ ഗൃഹത്തിൽചെന്നുചേരുകയും ആരോഗ്യം ക്ഷയിക്കുയും ചെയ്യുമ്പോൾ പശ്ചാത്താപപ്പെട്ടതുകൊണ്ടോ പ്രലപിച്ചതുകൊണ്ടോ ഫലമുണ്ടാകയില്ല. വ്യഭി

ചാരിണികളിൽ ഭ്രമിച്ച് അവരെ പിൻ ചെല്ലുന്നവൻ മൃഗ തുല്യനത്രെ. സച്ഛക്തനായ ദൈവം മനുഷ്യന്റെ സകല നടവടികളും എന്നു വേണ്ട നിരൂപണകളെ കൂടിയും തൃക്കൺ പാർത്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ദൈവതിരുമുൻപിൽ ആനയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ നമ്മെ ഇപ്പോൾ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശരീരം തന്നെ നമുക്കു് വിരോധമായി സാക്ഷ്യം പറയുമെന്നു ധരിച്ചാലും. ഇവയെല്ലാം അറിയുകയും ഇവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുന്നതിനു വേണ്ട വിശേഷ ബുദ്ധി ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും ഈ വിധ അനുശാസ്യനടപടികളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നതു് എത്രയോ മൗഢ്യമാണു്. കരുണാനിധിയായ സർവ്വേശ്വരൻ വേദവാക്യങ്ങൾ വഴിയായി തരുന്ന സദുപദേശങ്ങളെപ്പറ്റി ക്കൂടെക്കൂടെ ചിന്തിച്ച് ദൈവത്തിനിഷ്ടമുള്ളവരായി ജീവിപ്പാൻ ഭർത്താക്കന്മാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം.

3. ഭാര്യയുടെ കടമകൾ.

ഒരുത്തമസ്ത്രീ വിലയേറിയ മുത്തുകളേക്കാൾ മതിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നാണു് വേദവാക്യങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളായ സുന്ദരത്വവും അഴകും വെറും നിസ്സാരമാത്രം. ദൈവഭക്തിയും ശീലഗുണവുമുള്ള സ്ത്രീ അവളുടെ ഭർത്താവിനാലും ബന്ധുജനങ്ങളാലും എന്നുവേണ്ട സകലരാലും പുകഴ്ത്തപ്പെടും. സുശീലയായ സ്ത്രിയുടെ ഭർത്താവ് സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യവാൻതന്നെ. സമ്പന്നനായാലും ദരിദ്രനായാലും അവനു സദാ സംതൃപ്തിയും ദീർഘായുസ്സുതന്നെയും ഉണ്ടാകും. ഭാര്യാപദത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന എല്ലാസ്ത്രീകളും ഇങ്ങനെ ഉത്തമഭാര്യമാരായി പരിലസിക്കാൻ സൗസാഹം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. ഇപ്രകാരം ഉത്തമ ഭാര്യമാരായിത്തീരുന്നതിനു് അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ചില ഗുണങ്ങളെ വിശദമാക്കാം.

ദൈവത്തിനു വിരോധമല്ലാത്ത സമസ്തകാര്യങ്ങളിലും ഭാര്യ ഭർത്താവിനു കീഴ്വഴങ്ങണം. ദൈവത്തിനു കീഴ്വഴങ്ങുന്നതുപോലെതന്നെ ഭർത്താവിനും കീഴ്വഴങ്ങണമെന്നത്രെ വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ സ്വന്ത ഭർത്താവിനെ ഒരു യജമാനനേപ്പോലെ കരുതി ബഹുമാനിക്കുവാനും ആത്മാർത്ഥമായി സേവിച്ച് വേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്യുവാനും ഭാര്യമാർ മുമ്പതലപ്പെട്ടവരാണു്. മിക്കവാറും ഭാര്യമാരുടെ

ഭാഗത്തുണ്ടായിരിക്കേണ്ട കീഴ്വഴക്കത്തിന്റെ അഭാവംനിമിത്ത മത്രെ കുടുംബങ്ങളിൽ കലഹങ്ങളും ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ സ്വൈരമില്ലായ്മയും ഉണ്ടാകുന്നത്. ആകയാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഭാര്യമാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കണം. ഭർത്താവിനെ നിന്ദിക്കുകയോ അയാളോട് അനാചാരമായും എതിർത്തും സംസാരിക്കയോ അയാൾക്കു കോപം ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കയോ ചെയ്യരുത്. ഇതുകൂടി സൂക്ഷിച്ചാൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടാകാതെ കഴിയാൻ ഇടയാകും.

ഭാര്യ നല്ല അടക്കത്തോടുകൂടി എപ്പോഴും ജീവിക്കണം. അടക്കത്തിനു വിരോധമായ സംഭാഷണം, ചിരി, കളി, മുതലായവയിൽ ഒരിക്കലും ഉൾപ്പെടരുത്. ഇതുമൂലം യഥാർത്ഥത്തിൽ നിരപരാധിയെങ്കിലും ഭർത്താവ് അന്യഥാ ശങ്കിക്കാനിടവരും. അങ്ങനെ ഒരുശങ്ക ഭർത്താവിനുണ്ടാകുവാൻ അവസരം നൽകരുത്. ഭർത്താവില്ലാത്ത സമയങ്ങളിൽ സ്വന്തത്തിൽപെട്ട ആരെങ്കിലുംകൂടി അടുത്തുണ്ടായിരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഉത്തമമായിരിക്കും. തനിയെ ഇരിക്കുവാൻ ഇടയായാൽ അന്യപുരുഷന്മാർ സ്വന്തഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാനൊ പ്രവേശിച്ചാൽതന്നെ അവിടെ കൂട്ടാതെ താമസിക്കുവാനൊ ഇടയാക്കരുത്. അടക്കത്തിനു വിരോധമായ സംഭാഷണം, ആവശ്യത്തിലധികമായ വേഷഭൂഷണാദികൾ എന്നിവമൂലം പല അനർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാകാൻ പാടുണ്ടെന്നുള്ളത് പലരുടെയും അനുഭവം തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

സ്വന്തപാതിവ്രത്യത്തിനു ഭംഗംവരാതെ സൂക്ഷിപ്പാൻ ഭാര്യ പ്രത്യേകം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനായി വേണ്ടിവന്നാൽ പ്രാണൻ തന്നെയും ഉപേക്ഷിക്കാൻതക്കമായിരിക്കണം. ഭർത്താവ് ഒരുപക്ഷെ അനാശാസ്യനടപടികളിൽ ഉൾപ്പെട്ടാലും ഭാര്യ പതിവ്രതയായിത്തന്നെ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഭർത്താവിനെ ഉപദേശിക്കണം. പുരുഷന്റെ വഞ്ചനയേക്കാൾ സ്ത്രീയുടേതാണെ കൂട്ടാതെ അനർത്ഥകരമായിട്ടുള്ളതെന്നു വിസ്മരിച്ചുകളയരുത്. ഭാര്യ പതിവ്രതയല്ലാതെ ആയാൽ പലപല നാശങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്. ഒന്നാമതായി കാലാന്തരത്തിൽ ഭാര്യയുടെ അനാശാസ്യനടപടികൾ അനിഷേദ്ധ്യമായി തെളിയും. അല്ലെങ്കിൽതന്നെയും അങ്ങനെ ജനിക്കുന്ന സന്താനത്തിനുകൂടി ഭർത്താവിന്റെസ്വ

തു ഭാഗിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതായിവരും. കുറഞ്ഞ പരസ്യമായാൽ അവൾക്കും ഭർത്താവിനും കുടുംബത്തിനും അവളുടെ വീട്ടുകാർക്കും വലുതായ അപമാനമാണ് നേരിടുന്നതു്. ആയുഷ്കാലത്തിലെന്നല്ല ഭാവി തലമുറയിൽപോലും ഈ അപമാനം നീങ്ങുന്നതുമല്ല. അതിനു് ഒരുവിധ പരിഹാരവും ചെയ്യാൻ ആരാലും സാദ്ധ്യവുമല്ല. ബന്ധുജനങ്ങൾ ഇതുനിമിത്തം ദുർവൃത്തയായസ്ത്രീയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും തന്മൂലം അവൾ വളരെ സങ്കടങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഇഹത്തിൽവച്ചുതന്നെ അനുഭവിക്കുന്നതും ഇടവരും. ഈവിധ നടപടികൾ നിമിത്തം ചിലപ്പോൾ തീരാവ്യാധികൾ തന്നെയും വന്നുഭവിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അനർത്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണമാകത്തക്ക നടപടികളിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിപ്പാൻ ഭാര്യ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കണം.

ഭാര്യ വീട്ടുകാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ടവണ്ണം ശ്രദ്ധയുള്ളവളായിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ ക്രമമായും വെടിപ്പായും നടത്തുന്നതിൽ ഭാര്യയാണു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്. ഭക്ഷണം വൃത്തിയായും ഭംഗിയായും തയാർചെയ്തു ഭർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം നൽകണം. ഭാര്യഇതിൽ ഉപേക്ഷ വിചാരിച്ചാൽ ഭർത്താവ് ശുണ്ഠിക്കുന്നതിനും തന്നിമിത്തം കുടുംബത്തിൽ സമാധാനം ഇല്ലാതാകുന്നതിനും ഇടയുണ്ടു്.

ഭർത്താവു മുൻകോപിയും ദുശാഠ്യക്കാരനും ക്രൂരനും ആയിരുന്നാലും ഭാര്യ ക്ഷമയുള്ളവളായിരുന്നാൽ ഭർത്താവിന്റെ ദുശ്ശീലങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ താനേ നീങ്ങിക്കൊള്ളും. പ്രകൃത്യാതന്നെ മുൻകോപിയായ ഭർത്താവ് ഒരുപക്ഷെ അകാരണമായിത്തന്നെ കോപിച്ചാലും അതിനു പ്രത്യുത്തരം അടികൂടി പറയുകയല്ല, ക്ഷമയും ശാന്തതയും കൊണ്ടു് അയാളെ വശീകരിച്ചു് കോപം അടക്കുകയാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ അകുമ്പോൾ ഭർത്താവിന്റെ സ്വഭാവം വ്യത്യാസപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. വി. ആഗസ്തീനോസിന്റെ പിതാവ് വലിയ ദുസ്വഭാവിയായിരുന്നു എങ്കിലും മാതാവായ വി. മോനിക്കാഅമ്മയുടെ ശീലഗുണങ്ങൾ നിമിത്തം കുടുംബത്തിൽ ഒരുവക അസ്വസ്ഥതകൾക്കും ഇടയായിരുന്നില്ല. ഇതുനിമിത്തം അയൽവാസികൾക്കു വളരെ അത്ഭുതം തോന്നി ഇതേപ്പറ്റി വി. മോനിക്കാഅമ്മയോടു് ഒരവസരത്തിൽ ചോദിക്കയുണ്ടായി. ആ വിശുദ്ധ അവരോടിപ്രകാരം മറുപടിപറഞ്ഞു. "ഭർത്താക്കന്മാരിൽനിന്നും ആക്കെങ്കിലും ഉപദ്രവം

നേരിട്ടെങ്കിൽ അതിന് കാരണക്കാർ മിക്കവാറും ഭാര്യമാർ തന്നെയാണ്. ഭർത്താക്കന്മാർ സുശീലരായിരുന്നാലും അവർക്കേതെങ്കിലും കാരണത്താൽ കോപം നേരിട്ടാൽ അവരോട് ധിക്കാരപൂർവ്വം വർത്തിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ കോപംവർദ്ധിച്ച് കോപാന്ധരായാൽ പലതും കാട്ടിക്കൂട്ടുവാനിടവരും. അതിനാൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കോപത്തെതന്നെ ആദ്യം അടക്കുവിൻ. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു യാതൊരു തിന്മയും നേരിട്ടുന്നതല്ല" സ്ത്രീകളെല്ലാം ഈ ഉപദേശാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുന്നുഎങ്കിൽ കുടുംബങ്ങളിൽ ഒരുവക അസമാധാനവും അസംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഭർത്താക്കന്മാരിൽനിന്നു എന്തെങ്കിലും ഉപദ്രവം ഉണ്ടായാലുടൻ ചിലഭാര്യമാർ ഭർത്താക്കന്മാർക്കുള്ളതും ചിലപ്പോൾ ഇല്ലാത്തതുമായ കുറവുകളും കുറവുകളും പരസ്യമാക്കി അവരെ നിന്ദിക്കുകയും അന്യദൃഷ്ടിയിൽ പരിഹാസപാത്രങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഇതു എത്രയും നിന്ദ്യവും നീചനിചവുമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയത്രെ. ശത്രുക്കളോട് ക്ഷമിക്കുവാൻ നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നസ്ഥിതിക്ക് ഈപ്രവൃത്തി എങ്ങനെ സാധൂകരിക്കും. ഈ നീചപ്രവൃത്തി ഭർത്താവിന്റെ കോപവും ദ്വേഷവും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനല്ലാതെ ഉപകരിക്കുമോ? എരിയുന്ന തീയിൽ എണ്ണഒഴിക്കുന്നതിനു സമമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയത്രെഇതു. സകലരാലും നിന്ദിക്കപ്പെടുന്ന ഒരുവന്റെ ഭാര്യക്ക് പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ എന്തു സ്ഥാനമാണുണ്ടാകുക. ഭൂമ്മാഗ്ഗിയും നിഷ്ഠുരനുമായ ഭർത്താവായാലും അവനെ നിന്ദിക്കയോ പരിഹസിക്കയോ ചെയ്യാതെ ഉപദേശത്താലും പ്രാർത്ഥനയാലും നന്നാക്കുവാനാണ് ഭാര്യമാർ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ഭർത്താവിൽനിന്നും നേരിട്ടുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെ ക്ഷമയോടേ സഹിച്ചുകൊണ്ട് കണ്ണുനീരോടുകൂടി തക്ക അവസരം നോക്കി അയാളെ ഉപദേശിക്കണം. സ്ത്രീകളുടെ കണ്ണുനീരിന്റെ വില അപരിമിതമാണ്. അതിനാൽ അസാദ്ധ്യമായതു പ്രത്യേകം ഭർത്താക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒന്നുമില്ലെന്നതു ഒന്നു പറയാം. ഇതിനും പുറമേ മുട്ടുപ്പായി സർവ്വേശ്വരനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയുംവേണം. സദ്പ്രയത്നങ്ങൾക്കും പുറമെ ഭർത്താവിനെ ഉപദേശിക്കുവാൻ വൈദികരോടോ മറ്റു സ്വാധീനശക്തിയുള്ള മാന്യന്മാരോടോ രഹസ്യമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ഉത്തമമാണ്.

ഒരു കുടുംബത്തിൽ അസമാധാനത്തിനിടയാക്കുന്നതു

ദൈവത്തിനേറ്റവും അനിഷ്ടമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയത്രെ. കുടുംബത്തിലുള്ള ഇതരഅംഗങ്ങളും ഭർത്താവും തമ്മിൽ ശണ്ഠകൂടുന്നതിനു് ഭാര്യ ഒരിക്കലും ഇടകൊടുക്കരുതു്. വീട്ടിലുള്ളവരാരെങ്കിലും തന്നെകഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ നിന്ദിക്കുകയോ ചെയ്യാലും ആ വസ്തുത പരസ്യമാക്കരുതു്. സ്വന്തവീട്ടിൽതന്നെയും പറയരുതു്. പറഞ്ഞാൽ കുടുംബക്കാർ തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്നതിനിടയാകും. എന്നാൽ പുറമേയുള്ള വല്ലവരിൽ നിന്നോ, എന്നുവേണ്ട വാത്സല്യകുടുംബാംഗങ്ങളിൽ ആരിൽ നിന്നെങ്കിലുംതന്നെയോ തന്റെ ചാരിത്ര ശുദ്ധിക്കു ഭംഗം നേരിടത്തക്ക അപകടം കാണുന്ന പക്ഷം, രഹസ്യമായിത്തന്നെ അതിനെ നീക്കുന്നതിനായി ഭാര്യ യഥാശക്തി ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു വന്നാൽ, തന്റെ പ്രത്യേക സംരക്ഷകനും പാതിവൃത്യത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനുമായ ഭർത്താവിനെ വിവരം വിവേകപൂർവ്വം ധരിപ്പിക്കുന്നതു ഉചകാരപ്രദവും ചിലപ്പോൾ അത്യാവശ്യവും ആയിരിക്കും.

ഭർതൃഗൃഹത്തിലെ കുറവുകളും കുറവുകളും ഭാര്യ ഒരിക്കലും സ്വന്ത മാതാപിതാക്കന്മാരെപോലും അറിയിക്കരുതു്. പിൽകാലത്തു് അതുതനിക്കു തന്നെ ഒരു പക്ഷെ വലിയ പോരായ്മയായിത്തിരാനാണെങ്കിലും. ഭർതൃകുടുംബക്കാരുംസ്വന്തവീട്ടുകാരും തമ്മിലോ ഭർത്താവും കുടുംബത്തിലെ മറ്റംഗങ്ങളും തമ്മിലോ എന്തെങ്കിലും സൈരമില്ലായ്മയുണ്ടായാൽ ഭാര്യ അതിൽ ഒരു തരത്തിലും ഇടപെടുകയോ ഇടപെടുന്നതായി സംശയത്തിനുപോലും അവസരം നൽകുകയോ ചെയ്യാതെ സൂക്ഷിക്കണം.

സ്ത്രീധനവും മറ്റും കൊടുത്തില്ല എന്ന കാരണത്താൽ ഭർതൃഗൃഹത്തിലുള്ളവരിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും ഉപദ്രവം ഉണ്ടായാലും അക്കാരണത്താൽ സ്വന്തമാതാപിതാക്കന്മാർതന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടാലും ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ നിന്നുംപോയി സ്വന്തഗൃഹത്തിൽ ദിവസാൽ താമസിക്കരുതു്. ഭർത്താവിന്റെ അനുമതിക്രുടാതെ ഒരു സ്ഥലത്തും പോയിക്കുടാ. ഒരുവന്റെ ഭാര്യാപദം സ്വീകരിക്കുന്നവൾ സ്വന്തമാതാപിതാക്കന്മാരെവിട്ട് ഭർതൃഗൃഹത്തിൽതന്നെ താമസിക്കണമെന്നത്രെ മിശിഹാ കല്പിക്കുന്നതു്. ഭർത്താവിന്റെ ഗൃഹം സ്വന്തഗൃഹമായി കരുതണം. ഭർത്താവിന്റെ അനുമതിക്രുടാതെയുംനിസ്സാരകാരണങ്ങൾമൂലവും ചിലസ്ത്രീകൾസ്വഗൃഹങ്ങളിലേക്കു പൊയ്ക്കളയാറുണ്ടു്. ഇതിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന അനർത്ഥങ്ങൾക്കതിരില്ല. അതുകൊണ്ടു വാശിപിടിച്ചു വീട്ടിൽ താമസി

ക്കും. പിന്നിട്ട് പോകുവാൻ മനസ്സാകുമ്പോൾ കൊണ്ടുപോകുവാൻ ഭർത്താവിനു ഒരുക്കമില്ലായിരിക്കും.

പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന അനുഭവം എന്താണ്? ഈ വിധം വാശിപിടിച്ചു നില്ക്കുന്നവർ, 'ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ നിന്നു ആരെങ്കിലും വന്നാൽ പോകാൻ തയ്യാറാണ്, ആരെങ്കിലും വരാതെ അങ്ങോട്ടുചെന്നാൽ അവർ ആക്ഷേപിക്കയില്ലയോ' എന്നാണ് പറയുക. ഭർത്താവും കൂട്ടരുമാകട്ടെ 'ഇവിടെയാരെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടോ, ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചിട്ടോ അല്ല അവൾ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോയതു. ആ സ്ഥിതിക്കു അവൾക്കിഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ വരട്ടെ, അല്ലാതെ ഇവിടെനിന്നും പോയിക്കൊണ്ടുപോരാൻ ഒരുക്കമില്ല' എന്നായിരിക്കും പറയുന്നതു്. ഇരുഭാഗത്തുമുള്ള ഈ വാശിയുടെ അനിഷ്ടഫലമെന്താണ്? ഭർത്താവു ഭർതൃഗൃഹത്തിലും, ഭാര്യ സ്വഗൃഹത്തിലും ദീർഘകാലം പരസ്പരം വേർപിരിഞ്ഞു താമസിക്കുകതന്നെ. ഇങ്ങനെ വേർപിരിഞ്ഞു ജീവിക്കുന്നതുമൂലം ചിലപ്പോൾ ഇരുകൂട്ടർക്കും ആത്മനാശത്തിനും തദ്വാരാ കുടുംബങ്ങൾക്കു കീർത്തിദോഷത്തിനും ഒക്കെ ഇടയായേക്കാം. അതിനാൽ ഈ വിധ ദുർവാശികൾക്കും അനിഷ്ടാനുഭവങ്ങൾക്കും ഇടയാകാതെയും, ഇടയായാൽ തന്നെയും സ്വാധീനശക്തിയുള്ള വല്ല മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ മൂലം വേഗത്തിൽ കാര്യങ്ങൾശരിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഭാര്യയും അതുപോലെതന്നെ ഭർത്താവും മാതാപിതാക്കന്മാരും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

4. ഗർഭിണികളുടെ കടമകൾ.

ഗർഭിണികളായ സ്ത്രീകൾ വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ പല വിഷമതകളും അനുഭവിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഗർഭധാരണകാലം വളരെ അപകടകരമാണെന്ന സമ്മതിച്ചേതിരു. അതിനാൽ ഈ കാലത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും വളരെ അടക്കത്തിലും ക്രമമായും ജീവിക്കേണ്ടതു് അവശ്യമാകുന്നു.

ഗർഭിണികൾ വർജ്ജിക്കേണ്ടതായി പല ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളുമുണ്ട്. അവയോട് എത്രമാത്രം പ്രതിപത്തി ഉണ്ടായിരുന്നാലും ഭക്ഷിക്കാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കണം. ഗർഭം വളർന്നതിനുശേഷം ഭാരമേറിയ ചുമടുകൾ എടുക്കയോ പ്രയാസമേറിയ വേലകൾ ചെയ്യുകയോ അരുതു്. ഇതിൽ സൂക്ഷമില്ലാതിരു

ന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഗർഭം അഴിയുന്നതിനുതന്നെയും ഇടയാകുന്നു. ഈ വസ്തുത ഗ്രഹിച്ചു് മനസ്സോടെ അതിനു് ഇടയാക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു് ഒരു മഹാ പാപമായിരിക്കുന്നതാണു്. അതിനാൽ ഗർഭിണികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സറിഞ്ഞു് ഗർഭം നശിപ്പിക്കുന്നതു് സാക്ഷാൽ കൊലപാതകമാണു്. കൊലപാതകത്തിനുള്ള ശിക്ഷക്കു് ദൈവതിരുമുൻപിൽ അവർ പാത്രമാകയും ചെയ്യും. അതുകൂടി ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടാതെ മരിക്കുവാനിടയായതിനും ഗർഭം നശിപ്പിക്കുന്നവർ തന്നെയാണു് ഉത്തരവാദികൾ. അസാന്മാർഗ്ഗിക നടപടികൾ നിമിത്തം ഗർഭിണി ആകുന്ന ഒരുവൾ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ പാപത്തെ മറയ്ക്കുന്നതിനോ പൊതുജനപരിഹാസങ്ങളിൽ നിന്നൊഴിയുന്നതിനോ വേണ്ടി ഗർഭംനശിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇക്കാരണങ്ങളൊന്നും അവളുടെ പ്രവൃത്തിയെ സാധൂകരിക്കുവാൻ മതിയാവുന്നതല്ല. ഇതിനുദ്യമിക്കുന്നവർ മാത്രമല്ല ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ സഹായിക്കുന്നവരും ഇതിനനുവദിക്കുന്നവരും ഘോരദോഷത്തിൽ വീഴുന്നു. അവർ ദൈവനീതിപ്രകാരവും രാജനീതിപ്രകാരവും പ്രത്യേകശിക്ഷക്കു് അർഹരാവുകയും ചെയ്യുന്നു. തിളക്കുന്ന എണ്ണയിൽനിന്നും എരിയുന്ന അഗ്നിയിലേക്കു പതിക്കുന്നതിനു സമാനമല്ലയോ ഈ പ്രവൃത്തി. ഒരു പാപത്തെ മറയ്ക്കുവാൻ മറ്റൊരു മഹാപാപം ചെയ്യുന്നു. വലുതോ ഇരട്ടി പാപം ചെയ്യുക എന്നതുമാത്രമാണു താനും.

അനിത്യമായ ലോകജീവിതത്തിനിടയിൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന പരിഹാസങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിയുവാനായി നിത്യമായ നരക ശിക്ഷയേ വരിക്കുന്നതു് ഏതുയോ മന്ദ്യമായിരിക്കുന്നു. ഗർഭം അലസിക്കുന്നതു നിമിത്തം ഗർഭസ്ഥിതമായ പ്രജയുടെ ജീവഹാനി നേരിടുന്നതിനും പുറമേ അതു പലപ്പോഴും ഉദരസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള മഹാരോഗങ്ങൾക്കു കൂടെയും ഇടയാക്കുന്നുണ്ടു്. ഉദ്യമം ഒരു പക്ഷേ ഫലപ്രദമാകാതെ വരികയും ആവസ്തുത പരസ്യമാകയും ചെയ്താൽ ഗർഭധാരണം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന അപമാനങ്ങൾക്കും പുറമേ ഈ നിഷോദ്യമത്തിലേപ്പെട്ടതിനുള്ള അപമാനവും കൂടി സഹിക്കാൻ ഇടയാകുന്നതു് എത്രയോ ആക്ഷേപാർഹമായിരിക്കുമെന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ഈദൃശനീചകൃത്യങ്ങൾ എത്ര ഗോപ്യമായി വച്ചിരുന്നാലും രഹസ്യമേ

യിരിക്കാറില്ലെന്ന് അനുഭവം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. മാതൃമ
ല്ല ഈ പ്രജാവധോദ്യമത്തിന് ഗവമ്മെണ്ടു ശിക്ഷയും തന്നി
മിത്തമുണ്ടാകാവുന്ന അപമാനങ്ങളും കൂടെ സഹിക്കേണ്ടിവരിക
യുംചെയ്യും. ഒരുപക്ഷെ ലോക ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നുംഇതു മറച്ചുവച്ചാ
ൽ തന്നെയും ഇക്രൂട്ടർ സർവ്വജ്ഞനിയായ സർവ്വേശ്വരന്റെ നി
തിയിൽ നിന്നും എങ്ങനെ രക്ഷപെടും. അതിനാൽ ഈ ദുശ
ഷ്കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ തങ്ങൾ ചെയ്തുപോയ പാപ
ങ്ങൾക്ക് പ്രാർത്ഥനയാലും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളാലും പരിഹാരം
ചെയ്യുകയും മേലിൽ ഈവിധ അക്രമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയി
ല്ലെന്നു ദൃഢമായ പ്രതിജ്ഞചെയ്യുകയും വേണം.

ഗർഭസ്ഥിതമായ പ്രജയ്ക്കു ഹാനിസംഭവിക്കാതെ സൂക്ഷി
ക്കുന്നതിനും പുറമേ ആ കുട്ടി ജനിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനസ്നാനം
സ്വീകരിച്ച് സന്മാർഗ്ഗജീവിതം നയിച്ചു നിത്യരക്ഷ പ്രാപി
ക്കുവാനിടയാകണമെന്നു ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ട ചുമത
ലയും മാതാവിനുണ്ട്. ഇതിനായി കാലേക്കൂട്ടിതന്നെ കുഞ്ഞി
നെ ദൈവമാതാവിനും യൗസേപ്പു പിതാവിനും കാഴ്ചയായി സ
മർപ്പിക്കുന്നതു വളരെ ഉചിതമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു
മൂലം അനേകർക്കു സുഖപ്രസവം ലഭിക്കാനുമിടയായിട്ടുണ്ട്.
ഗർഭിണികൾ അനുദിനം മാതാവിന്റെയും യൗസേപ്പുപിതാ
വിന്റെയും മാദ്ധ്യസ്ഥം അപേക്ഷിക്കുന്നതിനു അമാന്തം വരു
ത്തരുത്. പ്രസവകാലം ആസന്നമാകുന്നതിനോടുകൂടി പാപ
സങ്കീർത്തനം ചെയ്ത് ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുവാനും ഗർഭി
ണികൾ പ്രത്യേകം ഉത്സാഹിക്കണം. സുഖപ്രസവത്തിനും ത
ള്ളയുടെയും പിള്ളയുടെയും രക്ഷക്കും ഇതു വളരെ ഉപകരിക്കുന്ന
ഒരു മാർഗ്ഗമത്രെ.

ഗർഭിണികൾ അപായകരമായ അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കു
ന്നതിനാൽ അവരെ വേണ്ട വിധം സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും മനോ
വേദനകൾക്ക് ഇടയാക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിലും ഭർത്താവും വി
ശിഷ്യ മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങളും സദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കേണ്ടതു
ആവശ്യം തന്നെ. ഗർഭിണികളെ അടിക്കുയോ മറ്റു ദേഹോപദ്രവ
ങ്ങൾ ഏല്പിക്കുയോ ചെയ്യരുത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ഒരു ക
ഠിന ദ്രോഹം തന്നെ ആയിരിക്കും. മാതാപിതാക്കന്മാർക്കോ മറ്റു
ഇഷ്ടജനങ്ങൾക്കോ ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ മരണം സം
ഭവിക്കാനിടയാകുന്ന പക്ഷം ആ വസ്തുത ഗർഭിണികളെ ആക

സ്മികമായി അറിയിച്ച് അവക്ക് പെട്ടന്ന മന:ക്ലേശത്തിനു് ഇട യാക്കുകയുമരുതു്. ദു:ഖകരമായ വാത്തകൾ പെട്ടന്ന ഗ്രഹിച്ചു് വേദനക്കിടയായാൽ ചിലപ്പോൾ ഗർഭിണിക്കും ഗർഭസ്ഥിതമായ ശിശുവിനും ഹാനിസംഭവിച്ചേക്കാവുന്നതാണ്.

ഗർഭണികൾക്ക ഒരുനേരം നോൽക്കാൻ കടമില്ല. എ ങ്കിലും ശുദ്ധഭോജനം അനുസരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ അ തുമൂലം എന്തെങ്കിലും അസ്വാസ്ഥ്യത്തിനിടയുണ്ടെന്നുകണ്ടാൽ അ തിനും കടമില്ല. ആ അവസരങ്ങളിൽ അധികാരികളായ വൈ ദികരിൽനിന്നും അനുമതി വാങ്ങുന്നതു അത്യുത്തമവുമായിരിക്കും. ഗർഭിണികൾക്ക ചിലപ്പോൾ ചില പ്രത്യേക ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥ ങ്ങളോടു് അനല്പമായ ആഗ്രഹം ജനിക്കുക സാധാരണമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹം മറ്റു സാഹചര്യങ്ങൾ ഒ ന്നും നോക്കാതെ മിതമായ രീതിയിലും അവക്ക ആപത്തിനിടയാ കാത്ത നിലയിലും സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് വേണ്ടതു്.

കടിഞ്ഞൂൽ അഥവാ ആദ്യപ്രസവം താരതമ്യേന ക്രൂ ത്തൽ അപായകരമാണ്. ഇക്കാരണത്താൽ ആദ്യപ്രസവം ഗർഭി ണിയുടെ സ്വന്ത ഭവനത്തിൽ വച്ചായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു് ഒരു മാമൂൽ ആചാരം പോലെ ആയിട്ടുണ്ട്. സ്വഭവനത്തിൽ സ്വ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അടുത്തായിരുന്നാൽ ശുശ്രൂഷകളും മേൽ നോട്ടവും കൂടുതൽ കായ്ക്ഷമമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതാണ് ഈ ആചാരത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വം. ഭർതൃഗൃഹത്തിൽനി ന്നും വേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ ലഭിക്കുമെന്ന വിശ്വാസമുണ്ടായിരു ന്നാൽ ഇതിൽ ഗർഭിണികളുടെ സ്വന്തക്കാർ ശാഠ്യം പിടിക്കുന്ന തും ന്യായമല്ല. ഗർഭിണിയുടെ ഭവനം വളരെ അകലെ ആയിരു ന്നാൽ ഗർഭിണിയേ ദൂര യാത്രകുനുവദിക്കുന്നതും, അതിനു നി ർബന്ധിക്കുന്നതും യുക്തവുമല്ല.

5. കുടുംബനായകന്റെ കടമകൾ.

ഒരു തോട്ടം നല്ലനിലയിൽ സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുപോകു ന്നതിനു് ആ തോട്ടം സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ അഥവാ ഉടമസ്ഥൻ ആ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധവഹിക്കയും ഉത്സാഹപൂർവ്വം തോട്ടം സംബന്ധിച്ച കായ്ങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് ഏറ്റവും ആ വശ്യമായിരിക്കുന്നു. കാലാകാലങ്ങളിൽ തോട്ടം നന്നാക്കുക, ഓ രോരോ ചെടികൾ,വൃക്ഷങ്ങൾ മുതലായവ യഥാകാലങ്ങളി

ൽ നട്ടക, വേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ അവസരോചിതം നടത്തുക ഈ വക സംഗതികളിൽ തോട്ടക്കാരൻ വളരെ മുൻകരുത ലുള്ളവനായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും മറ്റും തഴച്ചുവളർന്ന് യഥാകാലങ്ങളിൽ നല്ല ഫലങ്ങൾ പ്രദാ നം ചെയ്യുകയുള്ളു. നേരെ മറിച്ച് തോട്ടക്കാരൻ അലസനും തോ ട്ടം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ അശ്രദ്ധനും ആയിരിക്കുന്ന പ ക്ഷം കളകൾ പടർന്നു പിടിച്ചും വേനൽ, വർഷം മുതലായവ യുടെ ആധിക്യത്തലും തോട്ടം കാലാന്തരത്തിൽ അലങ്കോലപ്പെ ട്ട് ഉപകാരയോഗ്യമല്ലാതായിത്തീരും. ഇപ്രകാരം ഒരു കുടുംബ ത്തലവനും കുടുംബകാര്യങ്ങളിൽ യഥായോഗ്യം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊ ണ്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ കുടുംബവും ഒരു മാതൃകാകുടുംബമായി പരിലസിക്കും. ഉത്സാഹിയായ തോട്ടക്കാരന്റെ തോട്ടത്തിൽ ക ളകൾ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ കുടുംബത്തലവ ൻ കുടുംബത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം ശരിയായി നടത്തുന്നു എങ്കി ൽ ആ കുടുംബത്തിൽ ദുർഗ്രണങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കുന്ന തല്ല; കുടുംബാംഗങ്ങൾ എല്ലാം മര്യാദക്കാരും നല്ല ജീവിതം ന യിക്കുന്നവരും ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിനു വിപരീതമാ യി പ്രവർത്തിച്ചാൽ അലസനായ തോട്ടക്കാരന്റെ തോട്ടം പോ ലെ കുടുംബവും അലങ്കോലപ്പെടും. ഇതിൽ നിന്നും കുടുംബത്തല വന്മാർ കുടുംബകാര്യങ്ങളിൽ വളരെ ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരിക്കേണ്ട താണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ദൈവസ്നേഹവും ദൈവഭക്തിയും സകല സുകൃതങ്ങ ൾക്കും അടിസ്ഥാനമാണെന്നും അവയുടെ അഭാവത്തിൽ സുകൃത ങ്ങൾ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും മുൻപ് നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. അതിനാൽ കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാവരും ദൈവസ്നേഹവും ദൈവഭ ക്തിയും ഉള്ളവരായി വളരുവാൻ കുടുംബനാഥൻ ആദ്യമായി ത ന്നെ ശ്രദ്ധിക്കണം. കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക് അവശ്യമെ ന്നു തോന്നുമ്പോൾ അവസരോചിതമായ ഉപദേശങ്ങൾ ന ൽകുകയും മാതൃകകൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് കാര്യ സാദ്ധ്യത്തിനു് അവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അംഗങ്ങളെല്ലാവരും അവര വരുടെ ചുമതലകളെ സ്തുത്യമായും കൃത്യമായും നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ത ക്കവണ്ണം കുടുംബത്തലവൻ ഓരോരുത്തരേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കു ണം. ത്രികാലജപങ്ങൾ, ജപമാല, മറ്റു പ്രാർത്ഥനകൾ ഇവ അ തതവസരങ്ങളിൽ ഭയഭക്തിപൂർവ്വം നടത്തുന്നതിനു ഉത്സാഹിക്കു

ണം. ഉഷ:കാലജപം ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നടത്തിയാലും സന്ധ്യക്കുശേഷമുള്ള കൂട്ടപ്രാർത്ഥനകുടുംബത്തിലുള്ളവർ യോജിച്ചുതന്നെ നടത്തുകയാണുത്തമം. ജപത്തിനു ശേഷം കുറേ നേരമെങ്കിലും ജ്ഞാനവായന പതിവായി നടത്തുന്നതും വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ളവ വേണ്ടവിധം നടത്തുന്ന കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കും കുടുംബത്തിനു തന്നെയും പ്രത്യേക ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങൾ സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. തന്റെ നാമത്തിൽ കുറേപേർ സമ്മേളിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ ഇടയിൽ താനും എഴുന്നെള്ളുന്നതാണെന്നു മിശിഹാതന്നെ നമ്മോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ നിലയ്ക്ക് കുടുംബത്തിലുള്ളവരെല്ലാം ഭയഭക്ത്യാദരങ്ങളോടുകൂടി ദൈവസ്തുതിക്കായി ഒരു സമയത്തു് സമ്മേളിക്കുന്നു എങ്കിൽ എത്രയോ സന്തുഷ്ടിയോടെ മിശിഹാ അവരുടെ ഇടയിൽ എഴുന്നള്ളി അവരെ ആശീർവ്വദിക്കുമെന്നു് ആലോചിക്കുക. മാത്രമല്ല മറ്റു പല വിധത്തിലും കൂട്ടമായിട്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദവുമാണ്.

ഉപവാസം, നോയമ്പ് മുതലായവ കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവിഷയത്തിൽ കുടുംബത്തലവൻ പ്രത്യേകം ഉത്സാഹിക്കണം. ഞായറാഴ്ചയും ശുദ്ധമായി ആചരിക്കാൻ കടപ്പെട്ട മറ്റുദിവസങ്ങളിലും കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാവരും വി. പൂജ കാണണമെന്നും കഴിയുന്നത്ര എല്ലാവരും പള്ളിയിൽ കൂട്ടമായി നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ, ദിവ്യകാരുണ്യവാഴ്വ്, പ്രസംഗങ്ങൾ ഇവയിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്നും കുടുംബത്തലവൻ കർശനമായി ആജ്ഞാപിക്കയും ഈ ആജ്ഞയെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ലംഘിക്കാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കുകയുംവേണം. ആണ്ടിലൊരിക്കലെങ്കിലും കുമ്പസാരിച്ചു വി. കുർബാന കൈക്കൊള്ളാത്ത പ്രായപൂർത്തിയായ ഒരംഗവും കുടുംബത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കരുതു്. പ്രധാനതിരുനാൾ ദിവസങ്ങൾ, മാസാദ്യവെള്ളിയാഴ്ചകൾ ആദിയായ പ്രത്യേകാവസരങ്ങളിൽ സൗകര്യംപോലെ ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം നടത്തുവാൻ കുടുംബത്തലവൻ കുടുംബാംഗങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ഉപദേശിക്കയും ചെയ്യണം. ആരെങ്കിലും ദൈവപ്രമാണങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നതായി കണ്ടാൽ അവരെ ആദ്യം ഉപദേശിച്ചു സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കണം. അതു ഫലപ്രദമല്ലായെന്നുകണ്ടാൽ ആ ആളിന്റെ നിലക്കനുസരിച്ചുള്ള ശിക്ഷകൾ നൽകേണ്ടതാകുന്നു. ദൈവഭയം

സകലസൽഗുണങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായിരിക്കയാൽ അതിൽ ഉദാസീനത ഭാവിക്കുവാൻ ഒരുനാളും പാടുള്ളതല്ല.

കുടുംബത്തിൽ സമാധാനം പാലിക്കേണ്ടതും കുടുംബത്തലവന്റെ മുഖ്യമായ കടമകളിൽ ഒന്നാണ്. കുടുംബത്തിൽ ആരെങ്കിലും തമ്മിൽ സൈരമില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ഉടൻ അതു തീർക്കണം. ആവശ്യമെന്നുവന്നാൽ അധികാരംതന്നെയും പ്രയോഗിക്കണം. അന്യരെ നിന്ദിക്കുന്നതിനോ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനോ അനുവദിക്കരുതു്. ഏതുകാരണത്താലും കുടുംബത്തിൽ ആരും അസഭ്യവചനങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചുകൂടാ എന്നു് ആജ്ഞാപിക്കണം. പരസ്പരം കലഹിച്ചു് വിദ്വേഷത്തോടെ ജീവിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞാൽ അവരെ ഉപദേശിച്ചും മറ്റും രമ്യതയിലാക്കണം.

കുടുംബാംഗങ്ങളെ എല്ലാം കുടുംബനാഥൻ സമനിലയിൽതന്നെവീക്ഷിക്കണം. ഒരാളോടുക്കൂടുതൽ പക്ഷംഉണ്ടായാൽ അതു നിമിത്തം വല കലാപങ്ങൾക്കും തന്നെ ഇടയായേക്കാം. പുവ്വ് യൗസേപ്പിനെ മറ്റു പുത്രരേക്കാൾ കൂടുതലായി യാക്കോബ് സ്നേഹിച്ചിരുന്നതിനാൽ മറ്റു സഹോദരങ്ങൾക്കു് അയാളോടു നിരസം ജനിച്ചു; തരം വന്നപ്പോൾ കൊല്ലുവാൻ തന്നെ ഉദ്യമിക്കയും അതിനിടയായില്ലെങ്കിലും ഒടുവിൽ വിലക്കു വില്ക്കുകയും ചെയ്തു. അന്യായമായി ആരോടെങ്കിലും അതിപ്രീതി കാണിച്ചാൽ ഇതുപോലെയൊ ഇതിലും വലുതോ ആയ കുഴപ്പങ്ങൾക്കും കലാപത്തിനും ഇടയാകും.

കുടുംബത്തിലുള്ള കുട്ടികളോ പ്രായം ചെന്നവരോ ആരായാലും അന്യരുമായി കലശൽ കൂടുവാൻ അനുവദിക്കരുതു്. അങ്ങനെ ഉണ്ടായാൽ അതിനുള്ള കാരണം അന്വേഷിച്ചറിയണം. കുറക്കാർ സ്വന്തവീട്ടുകാരായിരുന്നാൽ ന്യായാന്യായവിവേചനം കൂടാതെ അവരുടെ പക്ഷത്തു ചേർന്നു കലഹം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നോക്കാതെ അവരെ യഥാർഹം ശാസിക്കണം. മേലാൽ അങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾക്കിടകൊടുക്കരുതെന്നു കർശനമായി നിരോധിക്കണം. ഇങ്ങനെ അയൽ വാസികളുമായും സദാ സമാധാനത്തിൽ വർത്തിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.'പിള്ളപ്പട'സ്സു ഒരിക്കലും ഇടയാകരുതു്.

കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ വിശിഷ്യ വേദാദ്ധ്യയന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷ ഉണ്ടായിരിക്കണം. പ്രായം ചെന്നവർ ഇതിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെയായാൽ കുട്ടിക

ൽ താന്തോന്നികളായി വളരുവാനിടയാകും. എന്തുകൊണ്ടും പ്രധാനമായ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ കൂടുതലായൊന്നും വിവരിക്കുന്നില്ല.

ആട്ടമാട്ടകൾ മുതലായവ ഇഷ്ടാനുസരണം കാട്ടുകയോ പോകുവാൻ നാം അനുവദിക്കുന്നതല്ലല്ലൊ. ഇപ്രകാരം തന്നെ പൈതങ്ങളുടെ മേലും പ്രത്യേകശ്രദ്ധ സദാ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അവർ അനുസരണമുള്ളവരും ദൈവസ്നേഹമുള്ളവരുമായി വേണം വളരുവാൻ. ചെറുപ്രായത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായി വിട്ടാൽ വന്നുഭവിക്കാവുന്ന അനർത്ഥങ്ങൾ അനവധിയാണ്. കുറെ പ്രായമായി കുടുംബജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവരായിരുന്നാൽ തന്നെയും, ദുഷ്ട ജനങ്ങളുമായി സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതിനോ അസാന്മാർഗ്ഗിക നടപടികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനോ ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചുകൂടാ. അങ്ങനെ കണ്ടാൽ യഥാർഹം അവരെ ശാസിച്ച് ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും പിൻതിരിക്കണം. ഇതിൽ അലസത ഭാവിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിരുമുൻപിൽ തക്ക സമാധാനം നൽകേണ്ടിവരും. രക്ഷകർത്താക്കളുടെ ഉദാസീനത നിമിത്തം സന്താനങ്ങൾ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളായി തീർന്നാൽ ആ പാപം കൂടി അവരാണ് വഹിക്കേണ്ടതു് എന്ന് പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കണം. ഇതിനും പുറമേ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ വളർത്തുവാൻ ദൈവത്താൽ ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പൈതങ്ങൾ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളാകാൻ രക്ഷകർത്താക്കൾ അനുവദിച്ചാൽ ഈ ലോകത്തിൽവച്ചു തന്നെയും ചിലപ്പോൾ ഭയങ്കരശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം. പഴയനിയമത്തിൽ ഏലിയെന്ന ഒരു പട്ടക്കാരൻ തന്റെ പുത്രന്മാരെ സ്വതന്ത്രരായി ജീവിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ഇതു ശിക്ഷാർഹമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നും ഇതിനു കഠിനമായ ദൈവശിക്ഷ ഉണ്ടാകുമെന്നും ശമൂയേൽദീർഘദർശിവഴി ദൈവം ഏലിയെ അറിയിച്ചു. ഇതുമായിട്ടും പുത്രന്മാരോടുള്ള അതിവാത്സല്യം നിമിത്തം ഏലി അവരെ ഗൗരവോപദേശിക്കയോ ശാസിക്കയൊ ചെയ്തില്ല. തന്നിമിത്തം ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഇസ്രായേൽസൈന്യത്തിനു പരാജയം നേരിടുകയും വാദ്ധത്തത്തിന്റെപെട്ടകം ശത്രുക്കൾ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഏലിയുടെ രണ്ടുപുത്രന്മാരും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു. ഈ ദുഃഖകരവാർത്തകേട്ടഉടൻ ദുഃഖാധിക്യത്താൽ ഏലിയും

മോഹാലസ്യപ്പെട്ട നിലം പതിച്ചു മരിച്ചു. ഈ ദയനീയസംഭവങ്ങൾ കണ്ടുംകേട്ടും ഉണ്ടായ ആധി നിമിത്തം ഏലിയുടെ പുത്രന്മാരിൽ ഒരുവന്റെ ഗർഭിണിയായിരുന്ന ഭാര്യയും പ്രസവത്തോടെ മരിക്കാനിടയായി. ഇങ്ങനെ കുട്ടികളുടെനല്ലവളത്തലിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ കാണിക്കുന്ന അക്ഷന്തവ്യമായ അശ്രദ്ധ നിമിത്തം കുട്ടികളും മാതാപിതാക്കൾ തന്നെയും എത്രമാത്രം ദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കാനിടയാകുന്നു. ഈ ലൌകികദുഃഖങ്ങൾക്കും പുറമേ ദൈവശിക്ഷക്കുകൂടി പാത്രീഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതു് എത്രയോ മർമ്മഭേദകമായിരിക്കുന്നു എന്നും ആലോചിച്ചു നോക്കുക.

മേല്പറഞ്ഞവിധത്തിൽ ഉള്ള നിത്യാനിത്യശിക്ഷകളിൽനിന്നും ഒഴിയുന്നതിനു കുടുംബനായകൻ സദാ ജാഗ്രൽകനായിരിക്കണം. സന്താനങ്ങൾക്കും മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും കുടുംബനാഥൻഎപ്പോഴും ഉത്തമമാതൃകയായിരിക്കേണ്ടതാണു്. പ്രവൃത്തിക്കുടാതെ ഉള്ള വിശ്വാസം സാക്ഷാൽ വിശ്വാസമല്ലാത്തതുപോലെ ഉപ്പിന്റെ മാതൃകയോടുകൂടിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും ശാസനകളും ഒരിക്കലും ഫലപ്രദമാകുന്നതല്ല. ഉത്തമജീവിതം നയിക്കുകയും കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കു് അവസരോചിതമായ സദുപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ കുട്ടികളും മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങളും അയാളെ അനുകരിക്കാതെയും അനുസരിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്നതല്ലതന്നെ.

6. കുടുംബനായികയുടെ കടമകൾ.

കുടുംബനാഥനെന്നതുപോലെ തന്നെ കുടുംബനായികക്കും കുടുംബത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. കുടുംബസമാധാനത്തിനും ഐശ്വര്യത്തിനും കുടുംബനായികസൽഗുണസംപൂർണ്ണ ആയിരിക്കണം. ഗുണവതിയും പതിവ്രതയുമായ ഒരു ഗൃഹനായിക സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളെയും വിശിഷ്ടഫലങ്ങളെയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വൃക്ഷം ഒരു തോട്ടത്തിൽ എപ്രകാരമോ അപ്രകാരമാണു് ഒരു കുടുംബത്തിൽ പരിലസിക്കുന്നതു്. കുടുംബനായിക ഭക്തിയും വിവേകവും ഉള്ളവളും ഗുണവതിയും ആയിരുന്നാൽ ആ കുടുംബത്തിനും കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യേക ഐശ്വര്യവും ദൈവാശീർവാദവും ഉണ്ടാകും.

കുട്ടികൾ ചെറുപ്രായത്തിൽ മാതാവിന്റെ പ്രത്യേകസംരക്ഷണയിലാണല്ലോ വളരുന്നതു്. അക്കാലങ്ങളിൽ കുട്ടികൾക്കു സുബുദ്ധി പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതു് തള്ളമാരാണു്. മൃന്മാ നാ

ലും വയസ്സാകുമ്പോൾ മുതൽ ക്രിസ്തീയ നടപടികൾ ശീലിപ്പിച്ചുതുടങ്ങണം. നല്ല വംശജരായിരുന്നാലും ചീത്ത സംസർഗ്ഗത്തിനവസരം നൽകിയാൽ കുട്ടികൾ വഷളായിത്തീരും. കേവലം മൃഗതുല്യരായി ജീവിക്കുവാൻ അവരെ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കരുതു്. കടിഞ്ഞൂൽ ഫലങ്ങൾ ദൈവത്തിനു നൽകണമെന്നുള്ളതുപോലെ കുട്ടികൾ ആദ്യമായി ഉച്ചരിച്ചു തുടങ്ങുന്ന വാക്കുകളും ദൈവസ്തോത്രപരമായവയായിരിപ്പാൻ മാതാക്കൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. ഈശോ മറിയമേ യൗസേപ്പേ എന്നുള്ള വചനങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുവാൻ ചെറുപ്രായത്തിലെ അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. തിരിച്ചറിവുണ്ടായി തുടങ്ങുമ്പോൾ തുങ്ങപ്പെട്ട സ്വരൂപം മുതലായവ കാണിച്ചു് തിരുപ്പടങ്ങളെയും രൂപങ്ങളെയും വണങ്ങുവാൻ പരിശീലിപ്പിക്കയും മാതാവു് നല്ല മാതൃകകൾ കാണിച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്യണം. ചൊട്ടയിലെ ശീലം ചുടലവരെ നിലനിൽക്കുന്നതാകയാൽ ചെറുപ്രായത്തിൽ ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗത്തിലേപ്പെടുവാൻ ഒരിക്കലും അവസരം നൽകാതെ മാതാക്കൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. തള്ളമാരോടു് അടുത്തു പെരുമാറുന്നതിനാലും അവരുടെ പ്രവൃത്തികളും വാക്കുകളും തുടരെ കണ്ടും കേട്ടും ഇരിക്കുന്നതിനാലും തള്ളമാർ അനുകരണയോഗ്യമായി ജീവിക്കയും അസഭ്യവചനങ്ങൾ പറയാതിരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് അവശ്യം അവശ്യമാകുന്നു.

നാലഞ്ചുവയസ്സാകുമ്പോൾ കുട്ടികളെ ജപങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഉപേക്ഷവിചാരിക്കരുതു്. ആ പ്രായത്തിലായും മാതാവിനുതന്നെയുള്ളതായിരിക്കുന്നു. ത്രികാലജപങ്ങൾ മുടക്കംകൂടാതെ ജപിക്കുക, ഭക്ഷണത്തിനു മുൻപും പിൻപുമുള്ള ജപങ്ങൾ ചെയ്യുക മുതലായവ ഭക്തിയോടുകൂടി നടത്തുന്നതിനു് അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കണം. കുട്ടികളുടെ മേൽ ദൈവാശീർവ്വാദമുണ്ടാകുന്നതിനു ഇവ ഏറ്റവും വഴ്യാപൃങ്ങളാണു്. ചെറുപ്രായത്തിലെ ശീലിച്ചിരുന്നാൽ വിൽക്കാലത്തിലും മുടക്കം കൂടാതെ അവർ ഇതു നടത്തികൊള്ളുകയും ചെയ്യും.

കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ച ഈ കർത്തവ്യം കുടുംബനായികകൾ യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കാത്തതാണു് ലോകത്തിലെ മിക്ക തിന്മകളുടെയും അടിസ്ഥാനം എന്നു പറയുന്നതിൽ ഒരതിശയോക്തിയുമില്ല. പത്തും പന്ത്രണ്ടും വയസ്സു പ്രായമായ പല കുട്ടികളുടെയും ഭക്തിക്കുറഞ്ഞ വിഷയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച അജ്ഞത ഭ

യങ്കരമെന്നേപറയേണ്ടൂ. ഈ ദുരന്തഭവത്തിനു കാരണം കുടുംബനായികകൾ അല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല.

കുട്ടികളെ ശരിയായി വളർത്തുവാൻ മാതാപിതാക്കൾ പാപത്തിൻ കീഴ് കടപ്പെട്ടവരാണ്. ഇതിൽ അശ്രദ്ധയുള്ളവർ പാപസങ്കീർത്തന വേളയിൽ ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ക്രൂടി ആത്മ ശോധന ചെയ്തു കുമ്പസാരത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. സുകൃതനടപടികൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ അന്നവസ്ത്രാദികളും യഥാശക്തികൊടുക്കുവാനും രക്ഷകർത്താക്കൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കുടുംബത്തിലുള്ള മറ്റു സ്ത്രീകളുടെ വിഷയത്തിൽ കുടുംബനായിക വിശേഷാൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അവരുടെ വസ്ത്രധാരണത്തിലും ജീവിതരീതിയിലും അവർ വളരെ ക്രമമായും അടക്കത്തോടുംകൂടെ വ്യാപരിക്കുന്നതിനു് അവരെ ഉപദേശിക്കയും അഭ്യസിപ്പിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് കുടുംബനായികയുടെ കടമയാകുന്നു. തള്ളയുടെ അഭാവാ കുടുംബനായികയുടെ അശ്രദ്ധയാലോ ഉപേക്ഷയാലോപെൺകുട്ടികൾ അസാന്മാർഗ്ഗികജീവിതം നയിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിനു് ദൈവതിരുമുമ്പിൽ അവർ ക്രൂടെയും ശിക്ഷാർഹരായി ഭവിക്കുന്നു. കുടുംബനായികക്കു് എല്ലാവരുടെമേലും നിയന്ത്രണവും മേൽനോട്ടവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും കുടുംബാംഗങ്ങളെ എല്ലാവരെയും പക്ഷാഭേദചിന്തകൂടാതെ ഒരേനിലയിൽ സ്നേഹിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

നല്ല മാതൃകയും ഉപദേശങ്ങളും നൽകുന്നതിനുപകരം ചില കുടുംബനായികകൾ സ്വന്തകുട്ടികളേയും മറ്റും പ്രോകുന്നതും അവരോടു് അസഭ്യവചനങ്ങൾപറയുന്നതുംകേട്ടാൽ ലജ്ജിച്ചുപോകയേ ഉള്ളൂ. കുടുംബങ്ങളിൽ സദാ നാം ഇംഗ്ലീഷോ തമിഴോമാത്രം സംസാരിക്കുന്നതായാൽ പരസഹായം ക്രൂടാതെതന്നെ കുട്ടികളും കാലാന്തരത്തിൽ ആ ഭാഷ വശമാക്കുന്നതുപോലെ പ്രായമായവർ പറയുന്ന അസഭ്യവചനങ്ങൾ കുട്ടികളും എളുപ്പത്തിൽ ശീലിക്കുന്നു. കായ്മായിട്ടും ചിലപ്പോൾ കേവലം വിനോദത്തിനുവേണ്ടിയും ചിലർ അസഭ്യവാക്കുകൾ ചൊരിയുക അത്ര അസാധാരണമല്ല. ഭാവിയിൽ ഇതിൽനിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്നദുഷ്യഫലങ്ങളെപ്പറ്റി രക്ഷകർത്താക്കൾ ചിന്തിക്കാത്തതാണ് അത്ഭുതം. സന്താനങ്ങൾ കുറെ പ്രായമാകുമ്പോൾ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെമേൽ തന്നെ അസഭ്യവചനങ്ങൾ ചൊരിയുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി പലരും പരാതി

പ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിനു കാരണഭൂതർ അവർ തന്നെയാണെന്ന് അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ചിലരാകട്ടെ മകളെ ആഭാസകരമായവിധത്തിൽ ആക്ഷേപിക്കാറുണ്ട്. ഇതു മലർന്നുകിടന്നുകൊണ്ടു തുപ്പുന്നതിനു സമമാണെന്നും തന്മൂലം തങ്ങൾ തന്നെ അന്യരുടെ മുൻപിൽ പരിഹാസപാത്രങ്ങളാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും അവർ ഗ്രഹിക്കാത്തതാണ് വിസ്മയം. ആകയാൽ സന്താനങ്ങളുടെ നേരെ അനുകരണയോഗ്യമായി പെരുമാറുന്ന വിഷയത്തിൽ കുടുംബനായികകൾ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കണം.

7. അമ്മായി അമ്മയുടെ കടമകൾ.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ബാല്യവിവാഹം സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ചെറുപ്രായക്കാരായ ദമ്പതിമാരെ കുടുംബജീവിതരീതി യഥായോഗ്യം അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടതു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചുമതലയത്രെ. ഈ ചുമതല മാതാപിതാക്കന്മാർ വേണ്ടവിധം നിറവേറുന്നു എങ്കിൽ അതു അവക്കും കുടുംബത്തിനും ഐശ്വര്യകാരണമായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കടമകളെപ്പറ്റി പൊതുവെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അമ്മായി അമ്മമാരുടെ പ്രത്യേക കടമകളെപ്പറ്റിയും ചിലതെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതായുണ്ട്.

മകന്റെ ഭാര്യ ശീലഗുണമുള്ളവളായിരിക്കേണ്ടതു കുടുംബൈശ്വര്യത്തിനു എത്രമാത്രം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. മകനും മരുമകളും തമ്മിൽ ഐകൃതയും സമാധാനവും പുലർത്തുവാൻ മാതാവു പ്രത്യേകം ഉത്സാഹിക്കണം. ബാലികയായ ഭാര്യയെ സംബന്ധിച്ച കടമകൾ യഥാവിധി നിറവേറുവാൻ പുത്രനേയും ഭർതൃശുശ്രൂഷ തുടങ്ങിയ ഭാര്യക്കടുത്ത ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ മരുമകളേയും ഉപദേശിക്കയും അഭ്യസിപ്പിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിൽ കലഹത്തിനിടയായാൽ അമ്മായി അമ്മ പക്ഷഭേദചിന്തകൂടിനയാകാതെ അതു രീക്കണം. മരുമകളിൽ എന്തെങ്കിലും ശീലക്കേടുകൾ ഉള്ളതായി കണ്ടാൽ അതിനെ ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചു മരുമകളെ ഒരുത്തമ കുടുംബനായികയാക്കിതീർക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കയാണു വേണ്ടതു്.

മരുമകളെ കേവലം ഒരടിമയേപ്പോലെയോ വേലക്കാരി

യെപ്പോലെയോ കരുതി അത്യധ്വാനം ചെയ്യിക്കുന്നതും നിന്ദിക്കുന്നതും ഏറ്റവും നിന്ദ്യമായിരിക്കുന്നു. തന്റെ സ്വന്തപുത്രിയേപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചു പരിരക്ഷിക്കുന്ന എങ്കിൽ കുടുംബത്തിൽ സമാധാനവും ഐക്യതയും ഉണ്ടാകും. അല്ലെങ്കിൽ കലഹങ്ങളും അന്തഛിദ്രങ്ങളും വർദ്ധിച്ചു കുടുംബം കേവലം നരകതുല്യമായിത്തീരും. മരുമക്കൾ വല്ലപ്പോഴും അനുസരണയില്ലാത്തവരായി കാണപ്പെട്ടാൽ അതു ക്ഷമിച്ചു അവർക്കു സുബുദ്ധി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതല്ലാതെ ആക്ഷേപിക്കയും നിന്ദിക്കയും ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു മാത്രമല്ല പാപമായിരിക്കയും ചെയ്യും. ഇടവിടാതെ നിന്ദിക്കയും പരിഹസിക്കയും ചെയ്യാൽ കാലാന്തരത്തിൽ മരുമക്കൾക്കു തള്ളയോടുള്ള ബഹുമാനം കുറഞ്ഞു അവളെയും നിന്ദിക്കുകയോ അനുസരിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ ഇടവരും. അതുമൂലം വലിയ കലഹങ്ങൾ സംഭവിക്കും. കുടുംബങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാനിടയാകുന്നതു വലിയ കഷ്ടമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. മരുമക്കളോടുള്ള കോപമോ വൈരാഗ്യമോ നിമിത്തം അവരുടെ മാതാപിതാക്കളെയോ കുടുംബക്കാരെയോ ആക്ഷേപിക്കുന്നതും ഒട്ടും ഭംഗിയല്ല. തന്നിമിത്തം കുടുംബക്കാർ തമ്മിലും സൈരവില്ലാതാകുന്നതിനു ഇടയാകുന്നു. വിവാഹാനന്തരം ഒരു പെൺകുട്ടിയേയും അവളുടെ കുടുംബക്കാരേയും പരിഹസിക്കുന്നതു പരിഹസിക്കുന്നവരുടെ കുടുംബത്തിനുതന്നെയും അപമാനകരമാണെന്നു സ്വല്പം ആലോചിച്ചാൽ ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. മുൻ കരാറനുസരിച്ചു മരുമകളുടെ മാതാപിതാക്കൾ അവൾക്കു ആഭരണങ്ങളോ സ്ത്രീധനമോ നൽകാതിരുന്നാൽ അതിനു മരുമകളെ നിന്ദിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. മാതാപിതാക്കൾ കരാർ ലംഘനം ചെയ്യുന്നതിനുത്തരവാദി ആ സാധു പെൺകുട്ടിയാണോ? അവ മാതാപിതാക്കന്മാരോടാവശ്യപ്പെട്ടുന്നതിനു ന്യായമായവിധത്തിൽ പെൺകുട്ടിയോടു പറയാമെന്നല്ലാതെ അവളെ കുറപ്പെടുത്തുകയോ ഗൃഹത്തിൽനിന്നും വിട്ടുകളയുകയോ ചെയ്യുന്നതു അന്യായവും ദൈവകല്പനക്കു വിരോധവുമാണു്.

അമ്മായി അമ്മയും മരുമകളും തമ്മിൽ കലഹത്തിനുള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് പൊരുത്തമില്ലായ്മതന്നെ. മകനു ഭാര്യയോടു വലിയ സ്നേഹമാണെന്നും മരുമകൾ ഭർതൃഹിതം

അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നുഎന്നും, അവൾ തന്നെക്കാൾ അറിവും പ്രാപ്തിയും തൻറേടവുംഉള്ളവളും അന്യർക്കു കൂടുതൽ പ്രിയമുള്ളവളും ആണെന്നും കണ്ടാൽ അസൂയയും കോപവും വർദ്ധിച്ചു ഭാര്യയേയും ഭർത്താവിനേയും തമ്മിൽ കലഹിപ്പിക്കുവാനും അന്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പരിഹാസപാത്രമാക്കുവാനും ചില അമ്മായിഅമ്മമാർ പരിശ്രമിക്കുന്നു. മരുമകളുടെ സകല പ്രവൃത്തികളിലും കുറ്റം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സദാ ഉത്സാഹിക്കുകയും അവളെപ്പറ്റി ഏഷണികൾ പറഞ്ഞുപരത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂരുക്കത്തിൽ മരുമകളുടെ സംസാരം പ്രവൃത്തിഎന്നുവേണ്ട സകലതും കുറ്റം തന്നെയായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന അമ്മായി അമ്മമാർ മനുഷ്യരെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉദ്യോഗം പിശാചിനുവേണ്ടി ഏറ്റെടുത്തുകയാണുചെയ്യുന്നത്. സ്വന്തകുടുംബത്തിൽ കലാപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി കുടുംബത്തേ പിശാചിൻറെ ആലയമാക്കി തീർക്കുന്നതു വളരെ വലിയ പാപമാണ്. പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചുജീവിക്കുന്ന ദമ്പതികളെ തമ്മിൽ കലഹിപ്പിച്ചു് അവരെ, അതേ സ്വന്ത മകളെ, ഉമ്മാശ്ശികളാക്കിത്തീർക്കുന്നതു എത്ര കഠോരപാപമാണ്?

മരുമകൾ വീട്ടിൽ വല്ല അധികാരവും നടത്തുന്നു എങ്കിൽ അതിനു സന്തോഷിപ്പാനെവകയുള്ള. യഥാർത്ഥത്തിൽ മരുമകളെ അതിനു പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ട കടമ അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കാണുള്ളതു്. മകൾ അല്പം സൗന്ദര്യവതിയെങ്കിൽ എന്തിനു അസൂയപ്പെടുന്നു. സ്വന്ത പുത്രി സുന്ദരിയാണെന്നു കാണുന്നവർ, സന്തോഷിക്കയല്ലാതെ അസൂയപ്പെടാറില്ലല്ലൊ. എന്നിരിക്കെ, നിൻറെ സ്വന്തം തന്നെയായ മരുമകളുടെ സംഗതിയിൽ എന്തുകൊണ്ടു അസൂയപ്പെടുന്നു. അതു് അവളെ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്നേഹിക്കായ്കമൂലമല്ലയോ? രോഗംകൊണ്ടു് നഷ്ടപ്പെടാവുന്ന ലോക സൗന്ദര്യത്തേ ആശിക്കുന്നതും തന്നെക്കാൾ യൌവനയുക്തയായ മരുമകൾ സുന്ദരിയായിക്കാണപ്പെടുന്നെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റി അസൂയപ്പെടുന്നതും സുബുദ്ധിയുള്ളവർക്കു ചേരുന്നതാണോ?

കുടുംബകാര്യങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടം ശരിയായി വഹിക്കുന്നതിനു് മരുമകളെ പ്രാപ്തയാക്കേണ്ടതും അമ്മായിഅമ്മതന്നെ. മരുമക്കൾക്കു കുറേ പ്രായമാകുമ്പോൾ ഗൃഹഭരണ വിഷയത്തിൽ അവരെക്കൂടി സഹകരിപ്പിച്ചു് അഭ്യസിപ്പിക്കണം. ഗൃഹഭരണ വിഷയത്തിൽ നിന്നും കേവലം ഒരന്യയേപോലെ

അകറ്റി നിറുത്തുന്നതു് ഉചിതമല്ല. മരുമകൾ ഗൃഹഭരണത്തിനു പ്രാപ്തയായാൽ അതു കുടുംബൈശ്വര്യത്തിനും അമ്മായിഅമ്മക്കു ആശ്വാസത്തിനും കാരണമാകുന്നതുമാണു്. പക്ഷെ, ഇതൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ മരുമക്കളോടു വളരെ ദയനീയമായ വിധത്തിൽ പലരും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതു വലിയ മൗഢ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഭരണഭാരം കുറയുമ്പോൾ ജപധ്യാനങ്ങൾക്കും മറ്റും അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കു ധാരാളം സൗകര്യം സിദ്ധിക്കുന്നതും ഒരനുഗ്രഹം തന്നെയല്ലയോ?

സ്വന്തമക്കളും മരുമക്കളുമുള്ളപ്പോൾ മരുമക്കളെ നിന്ദിക്കുകയും സ്വന്തമക്കളെ ക്രൂരതൽ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും തന്മൂലം മരുമക്കൾക്കു് മനോപീഡകിടയാകുന്നതും മഹാ കഷ്ടമാണു്. തന്നിമിത്തം അവർതമ്മിൽ തന്നെയും കലഹിക്കയും പല അനർത്ഥങ്ങൾക്കും ഇടയാകുകയും ചെയ്യും. സ്വന്ത ഗുണം നോക്കിയാലും വ്യത്യാസം ക്രൂരാതെ മരുമക്കളേയുംസ്നേഹിക്കേണ്ടതാണു്. എന്തെന്നാൽ തന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും പ്രത്യേകം ദിനത്തിലും വാർദ്ധക്യത്തിലും തന്നെ സദാ സഹായിച്ചു സംരക്ഷിക്കാനുള്ളതു് മിക്കവാറും മരുമകൾ മാത്രമായിരിക്കുമെന്നും, തന്നെ ഓരോന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചു് മരുമകളെ ശകാരിപ്പിക്കുന്ന സ്വന്ത വാത്സല്യ പുത്രിമാർ താദ്ദശാവസരങ്ങളിൽ അന്യ സ്ഥലങ്ങളിൽ ആയിരിക്കുമെന്നും അമ്മായി അമ്മമാർ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. അതിനാൽ അമ്മായി അമ്മമാർ മരുമക്കളെ സ്വന്തമായി കരുതി അവരെ പരിരക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്.

8. മരുമകളുടെ കടമകൾ.

ഒരു കുടുംബത്തിൽ അമ്മായിഅമ്മയും മരുമക്കളും തമ്മിൽ പരസ്പരം കലഹിച്ചാൽ വലിയ നാശങ്ങളെല്ലാം അവിടെ സംഭവിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. സാമാന്യമായി രണ്ടുകൂട്ടരുടെ പക്കലും കുറവുകൾ കാണും. ഓരോരുത്തരും ക്ഷമാപൂർവ്വം അവരവരുടെ കടമകളെ ശരിയായി നിർവഹിച്ചു പോന്നാൽ ഒരുവക കുഴപ്പങ്ങൾക്കും ഇടയാകയില്ല. അമ്മായിഅമ്മയുടെ ചുമതലകളെപ്പറ്റി വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലൊ. ഇനി മരുമകളുടെ ചുമതലകളേപ്പറ്റി മുരുക്കമായി ചിന്തിക്കാം.

മരുമകൾ അമ്മായിഅമ്മയെ സ്വന്തമാതാവിനെപ്പോ

ലെ ആദരിച്ച് ബഹുമാനിക്കണം എങ്കിൽ സമാധാനത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു പുത്രി സ്വന്ത മാതാവിനോട് എത്രയോ സ്നേഹപൂർവ്വം വർത്തിക്കണം. മാതാവ് എത്ര കോപിച്ചാലും പ്രഹരിച്ചാൽ തന്നെയും അത് തന്റെ ഗുണത്തെ മുൻനിറുത്തി മാത്രമാണെന്ന കരുതി പുത്രി മാതാവിനെ ദ്വേഷിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത ഒന്നിനൊന്ന് സ്നേഹിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മരുമകൾ ബാല്യം മുതൽക്കെ അമ്മായി അമ്മയോടനുവർത്തിക്കേണ്ടതും ഇപ്രകാരം തന്നെ. അമ്മായി അമ്മ ഒരു പക്ഷെ അകാരണമായി തന്നെ ശാസിക്കയോ ശിക്ഷിക്കയോ ഉപദ്രവിക്കുതന്നെയോ ചെയ്യാലും അതെല്ലാം ക്ഷമയോടെ സഹിച്ച് സ്വന്ത അമ്മയെപ്പോലെ അവളെ സ്നേഹിച്ചു ബഹുമാനിക്കണം.

മരുമകൾ അമ്മായി അമ്മക്ക് പരിപൂർണ്ണമായി കീഴ്വഴങ്ങേണ്ടതു കുടുംബജീവിതത്തിന് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരാവശ്യമാണ്. പ്രത്യുത്തരങ്ങൾക്ക് ഇട നൽകാതെതന്നെ സകല ആജ്ഞകളേയും അനുസരിക്കണം. എത്ര മകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും എത്രമാത്രം പ്രായമായാലും ഇതിൽ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കരുതു്. സർവ്വശക്തനായ മിശിഹാ മുപ്പത്തു വർഷം യൗസേപ്പു പിതാവിനും മാതാവിനും കീഴ്വഴങ്ങി ജീവിച്ചു എങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്ക് ഇതു കഴിവില്ലാതെ വരുന്നു. അമ്മായി അമ്മയെ ധിക്കരിക്കയോ അവളുടെ ന്യായമായ ആജ്ഞകളെ ലംഘിക്കുകയോ ചെയ്യുവാൻ ഒരുനാളും പാടുള്ളതല്ല. അമ്മായി അമ്മയോട് ഒരിക്കലും എതിർത്തു സംസാരിക്കാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിക്കണം. അവൾ കോപിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ ചെയ്യാലും മൗനം ദീക്ഷിച്ചു കീഴ്വഴങ്ങണം. പ്രത്യുത്തരങ്ങൾ കോപത്തെയും തന്നിമിത്തം കലഹത്തെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനേ മിക്കവാറും ഉപകരിക്കയുള്ളു. അമ്മായി അമ്മ അന്യായമായി പെരുമാറുന്നു എന്നു കണ്ടാൽ കഴിയുന്നത്ര മൗനം അവലംബിച്ചു ക്ഷമിക്കയത്രെ വേണ്ടതു്. ഇനി മറുപടി പറയുന്നതായാൽ തന്നെയും വളരെ എളിമയോടും വിനയത്തോടും മാത്രമേ പറയാവൂ. കോപം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടാൽ അതിനു ശാന്തത ഉണ്ടായികഴിഞ്ഞിട്ടു ന്യായാന്യായങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഏറ്റവും ഉത്തമം.

അമ്മായി അമ്മ എത്രമാത്രം പീഡിപ്പിച്ചാലും ഞെരുക്കിയാലും ദൈവസ്നേഹത്തെപ്രതി അവയെ ക്ഷമയോടെ സഹിക്ക

ന്നതു വലിയ പുണ്യമായിരിക്കും. ക്ഷമകൊണ്ടു് കോപം ശമിപ്പിച്ചു് പ്രീതി സമ്പാദിക്കയാണു് കരണീയമായിട്ടുള്ളതു്. ആ വക ദു:ഖസങ്കടങ്ങൾ ഭർത്താവിനെ ധരിപ്പിച്ചു് അമ്മായി അമ്മയും ഭർത്താവും തമ്മിൽ ശണ്ഠകൂട്ടുന്നതിനു് ഒരിക്കലും ഇടയാക്കരുതു്. പുത്രനു മാതാവിനോടു നിരസം ജനിപ്പിക്കത്തക്കവിധം അമ്മായി അമ്മയുടെ പ്രവൃത്തികളെ പറ്റിപ്പറഞ്ഞു് ഭർത്താവിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നതു ഒരിക്കലും നന്നല്ല.

അമ്മായി അമ്മയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെപ്പറ്റി സ്വന്ത മാതാപിതാക്കന്മാരോടും മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങളോടും വിശിഷ്യ അന്യരോടും പറയാതിരിപ്പാനും പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. തന്നിമിത്തം കുടുംബത്തിലും മറ്റു കുടുംബക്കാരുമായും കലഹത്തിനു് ഇടയാകുന്നു. കുടുംബകാര്യങ്ങൾ മരുമകൾ പരസ്യമാക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതുകൊണ്ടു് അമ്മായി അമ്മയുടെ കോപം ശാന്തമാകുന്നതിനു പകരം പൂർവ്വോപരി വർദ്ധിക്കുകയേ ഉള്ളു. ഇതിനിടയാക്കാതെ ഞെരുക്കങ്ങൾ ക്ഷമയോടേ സഹിക്കുക. അമ്മായി അമ്മക്കു സുബുദ്ധിയും സ്നേഹവും ഉണ്ടാകുന്നതിനു ദൈവത്തോടു നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഭർതൃപിതാവു് കുടുംബനാഥനും വിശിഷ്യ ഭർത്താവിന്റെ പിതാവുമായിരിക്കയാൽ അമ്മായി അപ്പനെ സ്വന്ത പിതാവിനെപ്പോലെ പ്രത്യേകം ബഹുമാനിച്ചാദരിക്കേണ്ടതും അവശ്യം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു

9. വിധവയുടെ കടമകൾ.

ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവു മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവളെ ഒരു പ്രത്യേക ജീവിയെന്നതുപോലെ കരുതി ലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അകറ്റി നിറുത്തുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടു്. ഇതു് അജ്ഞാനികൾക്കുമാത്രം ചേർന്ന ഒരജ്ഞാനമുറയത്രെ. ഭർതൃവിരഹം നിമിത്തമുള്ള ദു:ഖങ്ങൾക്കും പുറമേ ഇങ്ങനെകൂടി വിധവസ്ത്രീകളെ ദു:ഖിപ്പിക്കുന്നതു് അതിനിന്ദ്യമെന്നു തന്നെ പറയണം. ഇങ്ങനെ നിന്ദിക്കപ്പെടുവാൻ അവർ എന്തപരാധമാണു ചെയ്തതു്?

വിധവയാകട്ടെ പുരുഷന്മാരുമായുള്ള സഹവാസം, പാപത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ, ലോകത്തിനടുത്ത ദുരാശകൾ മുതലായവ നിശ്ശേഷം പരിത്യജിച്ചു് തന്നെ ദ്വേഷിക്കുന്ന ലോകത്തെ താനും ദ്വേഷിച്ചു് ദൈവസ്നേഹത്തോടും അടുക്കുക

ത്തോട്ടം ജീവിക്കേണ്ടതാണ്. തനിക്കു നേരിട്ടുന്ന ദു:ഖസങ്കടങ്ങൾ ദൈവത്തോടുപ്രതി ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചുകൊള്ളണം. സമയത്തിലധിക ഭാഗവും ദൈവസ്തുതിക്കായി വിനിയോഗിക്കണം.

ലൗകിക ദുരാശകളെ എന്നതുപോലെ ലോകത്തിലെ സ്തുതി ബഹുമാനങ്ങളെയും വെടുക്കുകയും സുഖജീവിതം, വിശേഷ വസ്ത്രങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ മുതലായവ ഉപേക്ഷിച്ച്, ദു:ഖസൂചകമായതോ ആകർഷണീയമല്ലാത്തതോ ആയ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയുമാണ് വേണ്ടതു്. മുരുക്കത്തിൽ ലൗകിക സുഖഭോഗാദികൾ ഒരിക്കലും ആശിക്കയോ അനുഭവിക്കയോ അരുത്. വിനയം അടക്കം, ക്ഷമ മുതലായ സൽഗുണങ്ങളായിരിക്കണം വിധവമാരുടെ അലങ്കാരങ്ങൾ. ലോക സുഖഭോഗാദികളിൽ ആസക്തി ജനിച്ചാൽ ആത്മാവു് നിത്യനിഗ്രഹത്തിലുൾപ്പെട്ടുപോകും. തന്നിമിത്തം ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക കൃപാകടാക്ഷങ്ങൾ അവളുടെ മേൽ പതിയുന്നതിനു പകരം കഠിനമായ ദൈവശിക്ഷതന്നെ ഉണ്ടായേയ്ക്കും.

കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ വളർത്തുവാൻ വിധവമാരും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ തന്നെ താമസിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവിടത്തെ ജോലികളിൽ മറ്റുള്ള വരോടുകൂടി സഹകരിച്ചു ജീവിക്കണം. ഇതിനിടയിൽ താൻ ഒരു വിധവയാണെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കുകയരുത്. സന്താനങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ലോകജീവിതത്തെ നിശേഷംവെറുത്തുപേക്ഷിച്ച് ഒരു സന്യാസിനിയേപ്പോലെ വളരെ ഭയഭക്തിയോടും അടക്കത്തോടും ജീവിക്കണം.

പ്രായം കുറഞ്ഞ വിധവകളായിരുന്നാൽ വല്ല കന്യകാമഠത്തിലും ചേർന്ന് അവിടത്തെ നിബന്ധനകളും ക്രമങ്ങളും അനുസരിച്ച് ഒരു മാതൃകാ കന്യാസ്ത്രീയായി ജീവിതം നയിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും ഉത്തമമായിരിക്കും. കുടുംബങ്ങളിൽ താമസിച്ചാൽ ഇവർക്കു പലവിധ പരീക്ഷകളും ദു:ഖങ്ങളും നേരിടാം എന്നുള്ളതു അനുഭവസിദ്ധമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. മഠത്തിൽ ചേർന്ന് പുണ്യജീവിതം നയിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരെ കാരണവന്മാർ ഒരു വിധത്തിലും തടയരുത്; പ്രത്യുത അതിനു വേണ്ട അനുകൂല്യങ്ങൾ അനുകമ്പാപൂർവ്വം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയാകുന്നു സാക്ഷാൽ ചെയ്യേണ്ടതു്. സന്താനങ്ങളില്ലാത്തവരും പുന

ർവിവാഹം ചെയ്യണമെന്നാശയില്ലാത്തവരുമായ വിധവകൾക്ക് ഏറ്റവും പറ്റിയരംഗം മഠം തന്നെയായിരിക്കും.

ലോകം ഉപേക്ഷിച്ച് ആശ്രമത്തിൽ ഒതുങ്ങിയ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ വൈമനസ്യമുള്ളവർ അഥവാ അതിനു സൗകര്യമില്ലാത്തവർ, പ്രത്യേകിച്ചും ചെറുപ്രായക്കാരായ വിധവകൾ, വിധവകളായി തന്നെ ശിഷ്ടജീവിതം നയിക്കുന്നതു് ആപല്കരമാകയാൽ പുനർവിവാഹം കഴിക്കുന്നതായിരിക്കും പലപ്പോഴും സ്തുത്യർഹമായിട്ടുള്ളതു്. ഇതിൽ ആക്ഷേപത്തിനോ അഭിമാനക്ഷയത്തിനോ വകയില്ല. ഇതേപ്പറ്റി പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അന്യർക്കു ആക്ഷേപത്തിനവസരം നൽകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ചെറുപ്രായക്കാരായ വിധവകൾ വിവാഹം കഴിച്ചു് ദാമ്പത്യ ഫലമായി മാതാക്കളും കുടുംബനായികകളും ആയിത്തീരട്ടെ.

10. ഇതരകുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ചുമതലകൾ.

ശൈശവവിവാഹം നടപ്പിലിരിക്കുന്നതിനാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഒരു കുടുംബത്തിൽതന്നെ ഒന്നിലധികം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരും അവിവാഹിതരും വിധവകളും കാണുക സാധാരണമാണു്. ഒരു ഭാര്യയും ഭർത്താവും മാത്രമുള്ള കുടുംബത്തിൽ സമാധാനം പാലിക്ക അസാദ്ധ്യമെന്നിരിക്കെ പല ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരും മറ്റു പലരും ഉള്ള കുടുംബത്തിൽ സമാധാനം പാലിക്ക എന്നുള്ളതു് വിഷമമേറിയ ഒരു കാര്യമാണു്. എങ്കിലും കുടുംബങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യത്തിനും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ ആത്മികവും ലൗകികവുമായ രക്ഷക്കും കുടുംബസമാധാനം അപരിത്യാജ്യമാകുന്നു. അതിനാൽ കുടുംബത്തിൽ അംഗങ്ങൾ എത്രവളരെ ഉണ്ടായിരുന്നാലും സമാധാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യം അവശ്യംതന്നെ.

ഇതു സാധിക്കുന്നതിനു ഒന്നാമതായി ചെറുപ്പക്കാർ പ്രായം ചെന്നവരെ യഥാവിധി ബഹുമാനിക്കയും അവർക്കു കീഴ്വഴങ്ങി ജീവിക്കയും വേണം. പ്രായം ചെന്നവർ കീഴ്ള്ളവരോടു അക്രമമായും അനീതിയായും വർത്തിക്കാതെ വാത്സല്യത്തോടും അനുകമ്പയോടും വർത്തിക്കണം.

രണ്ടാമതായി കുടുംബാംഗങ്ങൾ പരസ്പരം കോപിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ ചെയ്യരുതു്. പരസ്പരം യോജിച്ചും മര്യാദയോ

ട്ടം വേണം ജീവിക്കുവാൻ. ഒരുവൻ മറെറാരാളെ ആക്ഷേപിക്കയൊ നിന്ദിക്കയൊ ചെയ്യുൽ അവിടെ കക്ഷിപിരിയുവാനും തന്നിമിത്തം കലാപം വർദ്ധിക്കുവാനും ഇടയാകും. അന്യരുടെ കുറങ്ങളെ ക്ഷമയോടെ സഹിക്കയും വേണം.

മൂന്നാമതായി പരസ്യമായിട്ടല്ലെങ്കിലും പലരും പലരെയും പരോക്ഷമായി നിന്ദിക്കാറുണ്ട്. ഇരിന്റെ വാസ്യവാവാസ്യവം എപ്പോഴെങ്കിലും വെളിപ്പെട്ടുമ്പോൾ കുടുംബാംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വിദ്വേഷത്തിനിടയാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഇതിനും ഇടയാക്കാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ഇങ്ങനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നവക്ക വലിയ മനോവേദന ഉണ്ടാകുന്നതുകയാൽ തന്നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന വിദ്വേഷം പലഅനർത്ഥങ്ങൾക്കും കാലാന്തരത്തിലെങ്കിലും ഇടയാക്കാതിരിക്കയില്ല.

നാലാമതായി ആരെങ്കിലും അനിഷ്ടകരമായി എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുൽ തന്നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന കോപവും വെറുപ്പും അപ്പോൾ തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കണം. അന്യരോട് ദ്വേഷത്തോടെ ഒരു രാത്രിയും കഴിച്ചുകൂട്ടരുതു്. സൂര്യാസ്തമനത്തിനു മുൻപിൽ കോപവൈരാഗ്യാദികളെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നാണ് മിശിഹാ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്നവരെന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ എങ്ങനെ ഈ കല്പനയെ ലംഘിക്കും? അന്യരോട് തന്നെയും സദാമൈത്രിയിലായിരിക്കണമെന്ന് മിശിഹാ ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ കുടുംബാംഗങ്ങൾ പരസ്പരം കലഹിച്ചിരിക്കുന്നതു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ചിതമോ? തമ്മിൽ തമ്മിൽ കലഹിച്ചശേഷം പരസ്പരം മൗനം ഭിക്ഷിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. വീണ്ടും കലഹത്തിനിട കൊടുക്കാതെ ഇരിക്കുവാനാണു മൗനം ഭിക്ഷിക്കുന്നതെന്നു് അവർ സമാധാനം പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ കലഹകാരണങ്ങളെ അപ്പോൾ തന്നെ വിസ്മരിച്ച് വീണ്ടും ഐക്യതയോടെ ജീവിക്കുകയാകുന്നു സാക്ഷാൽ ക്രിസ്തീയ ധർമ്മം. ഭിന്നാൽ പരസ്പരം സംസാരിക്കാതെ മൗനം അവലംബിക്കുന്നതു ക്രിസ്തീയ ഉപവിക്കു ചേർന്നതല്ല.

അഞ്ചാമതായി കുടുംബാംഗങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കണമെന്നിരുന്നാലും സന്മാർഗ്ഗത്തിനു ബാധകമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം ആരുതന്നിലും അതിപ്രീതി ഉണ്ടായിരിക്കരുതു്. അങ്ങനെയുള്ള സ്നേഹം ആത്മ രക്ഷയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുറമെ പല കലാപങ്ങൾക്കു് ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ സമസ്ത രഹ

സ്വങ്ങളും പരമകാരുണികനായ ദൈവം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ലോകദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും നാം രക്ഷപെട്ടാലും ദൈവത്തിന്റെ നിതിയിൽ നിന്നും ഒഴിയുവാൻ പാടില്ല. ഈ രഹസ്യനടപടികൾ ഒരു പക്ഷേ പരസ്യമായാൽ കുടുംബത്തിനു വലിയ അപമാനം വന്നുഭവിക്കുമെന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കുത്തക്കതല്ല. അടക്കത്തിനുവിരോധമായ സംഭാഷണങ്ങളിലോ വിനോദങ്ങളിലോ ഉൾപ്പെടാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. കുട്ടിലെ സമ്പത്തേക്കാൾ വീട്ടിലുള്ള സമ്പത്തെയുപ്പെടണമെന്നുള്ളന്യായമനുസരിച്ച് വിഷയേശ്വുകളായി കുടുംബത്തിൽ ആരെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരെ വളരെ സൂക്ഷിക്കണം. അങ്ങനെ ഉള്ളവരെ നിവൃത്തിപോലെ മാറിതാമസിപ്പിക്കയോ അല്ലെങ്കിൽ മറുള്ളവർതന്നെ മാറിതാമസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതാണ് ഏറ്റവും ഉത്തമം.

അദ്ധ്യായം ൧൪.

ഒരു കത്തോലിക്കന്റെ അനുദിനജീവിതാഭ്യാസങ്ങൾ.

1. പുണ്യപരിപൂർണ്ണതയ്ക്കായി പരിശ്രമിക്കുക.

ആവശ്യകത.

ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു സേവിച്ചു തന്നോടുകൂടെ നിത്യമായി ഭാഗ്യപ്പെടുന്നതിനാണല്ലൊ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. തന്നിമിത്തം ഈ പരമാന്ത്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യരിൽ ഓരോരുത്തനും കഴിയുന്നതു പരിശ്രമിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ "ഞാൻ പരിശുദ്ധനായിരിക്കയാൽ നിങ്ങളും പരിശുദ്ധരായിരിപ്പിൻ" എന്നു ദൈവവും, "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവു പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പൂർണ്ണരായിരിപ്പിൻ" എന്നദിവ്യരക്ഷകനായ മിശിഹായും "നിങ്ങളുടെ വിശുദ്ധീകരണമാണ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം" എന്നു വി. പൗലോസ്ലീഹായും പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും, നാം രക്ഷപ്രാപിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെന്നെത്തിയാൽ മാത്രം പോരാ, അവിടെ കഴിയുന്നതും ഉന്നതപദം പ്രാപിക്കുത്തക്കവണ്ണം

ലോകത്തിൽ പുണ്യപരിപൂർണ്ണരായിത്തീരുവാൻ നാം യഥാശക്തി പരിശ്രമിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്, നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. ഒരു കാര്യം എത്ര ആവശ്യകരമെന്നും ഉപകാരപ്രദമെന്നും ഒരുത്തൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതനുസരിച്ചത്രെ അതിന്റെ ലബ്ധിക്കുവേണ്ടി അവൻ ഉറപ്രമിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ലോകജീവിതത്തിൽതന്നെ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. ചിലകാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് ആവശ്യവും ഉപകാരപ്രദവുമാണെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ ലബ്ധിക്കായി ബുദ്ധിമുട്ടുകളോ പണച്ചെലവോ വിഷമതകളോ സഹിക്കുന്നതിനു നാം ഒട്ടും മടികാണിക്കുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു മനുഷ്യനു സർവ്വപ്രധാനവും ഈ ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ അനന്തര ജീവിതത്തിലും ഉപകാരപ്രദവുമായ പുണ്യപൂർണ്ണതയുടെ ആവശ്യകതയും ആനന്ദവും ഉള്ളതുപോലെ ഏവരും അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നത്തേക്കാൾ വളരെ ക്രൂരതൽ അളുകൾ പുണ്യപൂർണ്ണതക്കായി ശ്രമിക്കുമായിരുന്നു.

ആഗ്രഹം.

ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വസ്തു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള മനസ്സിന്റെ ചലനം അല്ലെങ്കിൽ പ്രവർത്തനമത്രെ ആഗ്രഹം. പുണ്യപൂർണ്ണതക്കുവേണ്ടി ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മാനസികപ്രവർത്തനം ഇല്ലാത്തവൻ മന്ദതയിലും മടിയിലും ജീവിതം നയിക്കും; അതിലേക്കുള്ള പാതയിൽക്കൂടി ഒരടിയെങ്കിലും മുന്നോട്ടുപോകുവാൻ അവന് സാധിക്കയില്ല. ലഭിക്കേണ്ട കാര്യത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതക്കും ഉപകാരക്ഷമതയ്ക്കും അനുസരിച്ചായിരിക്കണം ആഗ്രഹത്തിന്റെ മാറ്റവും അളവും. ശക്തിയായ ആഗ്രഹമുള്ള മനസ്സുമാത്രമേ വലിയകാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിപ്പാൻ നിശ്ചയികയുള്ളൂ. പുണ്യപൂർണ്ണത സമ്പാദിക്കുക എന്നതു എത്രയും വലിയ ഒരു കാര്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക അനുഗ്രഹം കൂടാതെ ഇതു നേടുവാൻവേണ്ടി സാക്ഷാൽ സഫലമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യനു സാധിക്കയില്ല. "പുണ്യപൂർണ്ണതയ്ക്കായി ഒരു മനുഷ്യൻ വലിയ ആഗ്രഹം പുലർത്തുമ്പോൾ ദൈവം അവനെ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ധാരാളമായി അവന്റെമേൽ വർഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു" എന്നാണ് വി: അഗ്സ്തീനോസിന്റെ അഭിപ്രായം. ആഗ്രഹത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചു ദൈവവരം ലഭിക്കുമെന്നു വി. ബർനാർദും പറയു

ന്നു. „തീണ്ണമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക ദൈവം തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകുന്നു. നല്ലതും ശക്തിയുള്ളതും ആയ ആഗ്രഹം ഈ ലോകത്തിൽ വച്ചുതന്നെ സമ്മാനിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നില്ല" എന്നു വി. അമ്മത്രേസ്യായും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. " നീതിയെപ്രതിദാഹിക്കയും വിശക്കയും ചെയ്യുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ തൃപ്തരാകും." (വി. മത്തായി. 5. 6.) എന്നുള്ള നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രബോധനമാകട്ടെ ഇതിനെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഒരുക്കത്തെ ദൈവം ശ്രദ്ധിക്കയും അനുവദിക്കയുംചെയ്യുഎന്നു വി. ദാവീദും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിന്റെ ഒരുക്കം ആഗ്രഹത്താലല്ലാതെ മറെറങ്ങനെയാണു സാധിക്കുക? ദാനിയലിനു വളരെ ദൈവവരങ്ങൾ ലഭിച്ചതു അദ്ദേഹം ഉപവസിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായിരുന്നില്ല പിന്നെയോആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടു കൂടിയായിരുന്നു എന്നാണ് വി. ലൗറന്തിയോസ് യൂസ്തീനിയായുടെഅഭിപ്രായം. പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കയുംഅതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ കാലം വൈകി എങ്കിലും അതു പ്രാപിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആഗ്രഹമില്ലാത്തവനു് അതു ഒരിക്കലും ലഭ്യമാകയില്ല. പുണ്യപൂർണ്ണതയ്ക്കുള്ള ആഗ്രഹം യഥാർത്ഥവും തീണ്ണതയോടു കൂടിയതും കെട്ടുപോകാത്തതും ആയിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതു പ്രാപിക്കുന്നതിനാകട്ടെ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി സ്ഥിരമായി കർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തെ അനുകരിക്കുതന്നെവേണം. "താൻപാതി ദൈവംപാതി" എന്നപഴമൊഴി പുണ്യപൂർണ്ണതയുടെ നേട്ടത്തിലാണു സർവ്വോപരി പ്രായോഗികമാകുന്നതു്. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ മാസങ്ങൾ കൊണ്ടു് അതു പ്രാപിക്കാൻ സാധിച്ചുവെന്നുവരികയില്ല. പുണ്യപൂർണ്ണതയ്ക്കുള്ള പ്രയത്നം പഴയ നേട്ടത്തെ അവഗണിച്ചു ആജീവനാന്തം പുതുക്കണമെന്നു വി. തോമസ് അക്വിനാസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു.

എന്താണ് പുണ്യപൂർണ്ണത?

പുണ്യപൂർണ്ണതപ്രാപിക്കുക ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ വനവാസികൾക്കോ സന്യാസികൾക്കോ മാത്രം സാധിക്കുന്നതോ അതു പ്രയാസമുള്ളതോ അല്ല. സാമാന്യജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ സകലർക്കും വലിയ വിശുദ്ധന്മാരാകുൻ സാധിക്കും. ദൈവം തിരുമനസ്സാകുന്ന സംഗതികൾ ദൈവം തിരുമനസ്സാകുന്ന

വിധം ചെയ്യുന്നതിലാകുന്നു പുണ്യപൂർണ്ണത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പൊതുവെ പറയുകയാണെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെയും തിരുസഭയുടെയും കല്പനകളും, ഓരോരുത്തന്റെയും ജീവിതാന്തസ്സിന്നടുത്ത കടമകളുമാണ് ദൈവം തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്ന സംഗതികൾ. ഇതുകൾ കൃത്യമായും അന്വൂനമായും, പൂർണ്ണമായും അനുസരിച്ചു നിവ്വഹിക്കുന്നതാണ് ദൈവം തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്ന വിധം. വിശുദ്ധനാകുന്നതിനുവേണ്ടി അമാനുഷിക കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നും വെളിപാടുകൾ ലഭിക്കണമെന്നും അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നും മറും ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. വാസ്തവം ഇതിൽനിന്നും എത്രയും വിഭിന്നവും വിസ്തരവും ആണ്. വെളിപാടുകൾ ഉണ്ടാകയും അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കമാണ്. വിശുദ്ധന്മാരിൽ മഹാ വലിയ ഭൂരിപക്ഷവും സാമാന്യജീവിതം നയിച്ചവരാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. അതെത്രയും പ്രധാനവുമാണ്. സാമാന്യജീവിതധർമ്മങ്ങൾ അവർ അസാമാന്യവിധത്തിൽ, ഏറ്റവും നല്ലനിയോഗശുദ്ധിയോടും വേണ്ടവിധത്തിലും വേണ്ടസമയത്തും, ചെയ്തു. നാമാകട്ടെ ഒരുപക്ഷെഅസാമാന്യസംഗതികൾപോലുംചെയ്യുന്നുണ്ടാകാം. പക്ഷെഅവസാമാന്യവിധത്തിൽ,ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിക്രടാതെയൊ ക്രമം തെറ്റിയൊ സമയംതെറ്റിയൊ, പലപ്പോഴും നാം ചെയ്യുപോകുന്നു. ഇതാണ് പരിശുദ്ധന്മാരും നാമും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ എങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നു എന്നതാണു ദൈവം പ്രത്യേകം നോക്കുന്നതെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. ആഗസ്തീനോസുമല്ലാൻ പറയുന്നതുപോലെ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ ഒരുനാടകത്തിലെ വിവിധവേഷധാരികളായ നടന്മാരെപോലെയാണ്. നാടകത്തിൽ രാജാവിന്റെയോ മന്ത്രിയുടെയോ വേഷം ധരിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രംഒരുനടൻസമ്മാനാർഹനോ പ്രശംസാപാത്രമോ ആകുന്നില്ലല്ലോ. നേരെമറിച്ചു തുലോം നിസ്സാരമായ ഒരു ഭിക്ഷുവിന്റെ ഭാഗം തന്നെ ആകർഷണീയമായി അഭിനയിക്കുന്ന നടൻ സമ്മാനാർഹനാകാം. അതുപോലെ വൈദികനോ മെത്രാനൊ പാപ്പാതന്നെയൊ ആയതുകൊണ്ടു മാത്രം ആരും പുണ്യപൂർണ്ണനായി എന്നു വരുന്നതല്ല. പ്രത്യുത, ഒരുവൻ ഒരു തൊഴിലാളിയോ ചുമട്ടുകാരനോ ഭിക്ഷുവോ ആയതുകൊണ്ട് അവനു വിശുദ്ധനായിത്തീരാൻ പാടില്ലെന്നുമില്ല. ഓരോരുത്തനും

അവനവന്റെ സാമാന്യകടമകൾ ശരിയായും ഭംഗിയായും നിറവേറ്റിയാൽമാത്രംമതി. അതിനാൽപുണ്യപ്രാപ്തിക്കുന്നതിനു കുടുംബജീവിതം നയിക്കുന്നകത്തോലിക്കർ അനുദിനവും അനുസരിക്കേണ്ട സാമാന്യസംഗതികളെയാണ് താഴെ എടുത്തു വിവരിക്കുന്നത്.

2. പാപത്തെ ദ്വേഷിക്കുക.

പുണ്യാഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏവനും ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടതു പുണ്യത്തിനു കടക വിരുദ്ധമായ പാപത്തെ ദ്വേഷിക്കയാണ്. മനസാവാചാകർമ്മണാ ദൈവകല്പനയെ ലംഘിക്കുന്നതാണ് പാപം. അതു ദൈവത്തിനു വിരോധമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു, അഥവാ സ്രഷ്ടാവിനെതിരായിട്ടുള്ള സൃഷ്ടിയുടെ ഒരു എതിർപ്പാകുന്നു. പാപം ഭയങ്കരമായ തിന്മയാണെന്നു മാത്രമല്ല, തികച്ചും വലിയ തിന്മയായി ലോകത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു പാപം മാത്രമാണ്. മരണം, രോഗം, ദാരിദ്ര്യം മുതലായവ മനുഷ്യർ സാമാന്യമായി വെറുക്കുന്നുവെങ്കിലും അവ പലപ്പോഴും നിർഗ്ഗുണങ്ങളായ ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളാണെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. പക്ഷേ പാപമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇതൊന്നും ലോകത്തിൽ സംഭവിക്കുമില്ലായിരുന്നു. സകല തിന്മകളും പാപമാകുന്ന വലിയ തിന്മയുടെ ശിക്ഷയോ ഫലമോ മാത്രം ആകുന്നു. മോഷ്ടിക്കുന്നവൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ദൈവകല്പനയുടെ ലംഘനമാണെന്നും തന്നിമിത്തം ദൈവം അപമാനിക്കപ്പെടുന്നു എന്നും അറിയുന്നു. എങ്കിലും അതൊന്നും വകവയ്ക്കാതെയാണ് അവൻ ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതു്. 'മോഷ്ടിക്കരുതെന്നു ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ മോഷ്ടിക്കും' എന്നൊരു രഹസ്യപ്രത്യവനം അവന്റെ പാപത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. താൻ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്നും ദൈവത്തിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കയാണു തന്റെ കടമ എന്നും അവൻ അറിയാതിരിക്കുന്നില്ലതാനും. താന്റെ ഉള്ളായ്മയും അതിന്റെ സകല ഉത്തമ നന്മകളും ദൈവദാനങ്ങളാണെന്നും അവൻ അറിയുന്നു. ദൈവകല്പനകളെ അനുസരിക്കുന്നവർക്കു നിത്യസുഖവും അവയെ ലംഘിക്കുന്നവർക്കു നിത്യനരകവും അവകാശമാകുമെന്നും അവൻ അറിയാതിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും അവൻ പിഴക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഇതു മനുഷ്യന്റെ

സർവ്വശക്തനായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തോടുള്ള ഒരു ദ്രോഹമാണെന്നും ശിക്ഷാർഹമാണെന്നും വിശദമാണെല്ലോ.

സകല തിന്മകളേയും ലോകത്തിൽ വരുത്തിവച്ചതു പാപമാണ്. രോഗവും കഷ്ടപ്പാടുകളും മരണം തന്നെയും പാപത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. കുരിശുകളും കഷ്ടതകളും ദൈവം നമുക്കു യാതൃയാക്കുന്നതു വിധിക്കു മുൻപെ പാപത്തിനുള്ള ശിക്ഷ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും അനുഭവിച്ചിരിക്കുവാണ്. ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിലെ ഭയങ്കര അഗ്നിയും നരകത്തിലെ അതിഭയങ്കരമായ നിത്യാഗ്നിയും പാപം ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു നാം സദാ സ്മരിക്കണം.

പാപത്തിന്റെ കാഠിന്യം വിശദമാക്കുന്ന മറ്റൊരുസാക്ഷ്യം കൂടി ഉണ്ട്. ഏറ്റവും ലഘുവായ ഒരു പാപത്തിനുപോലും പരിഹാരം ചെയ്യുവാൻ ഒരു മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടും സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നുവേണ്ട സകല വേദസാക്ഷികളുടെയും, വന്ദകന്മാരുടെയും മറ്റു പുണ്യവാന്മാരുടെയും, മാത്രമല്ല മാലാഖാമാരുടെയും പരിശുദ്ധ കന്യാസ്ത്രീമറിയത്തിന്റെയും, സകലയോഗ്യതകളും ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിയാൽ അതു വളരെ ഫലവത്തായതും ശക്തിയുള്ളതുമായ ഒന്നായിരിക്കുമല്ലൊ. എങ്കിലും ഇതിനുപുറകെയും ഏതുയും ലഘുവായ ഒരു പാപത്തിനുപോലും പരിഹാരം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതു അതിശയോക്തിയായി തോന്നിയേക്കുമെങ്കിലും വെറും പരമാർത്ഥമാത്രമാണ്. എന്തെന്നാൽ പ്രസ്തുത യോഗ്യതകളെല്ലാംകൂടി ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിയാലും അവ സൃഷ്ടികളുടേതുകയാൽ അളവുള്ളതാണ്. സ്രഷ്ടാവിനുവിരോധമായി ചെയ്യുന്ന പാപത്തിന്റെ തിന്മയാകട്ടെ അളവില്ലാത്തതാണ്. അളവറ്റതിനെ അളവുള്ള പരിഹാരം മതിയാകയില്ലെന്നുപറയേണ്ടതില്ലെല്ലോ. ഇതിനാൽഈദുഷ്ടത്തിനു ഒരുനിവൃത്തിമാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കിനാശകൂപത്തിൽ കിടന്നിരുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പാപത്തിനു തന്റെ അളവറ്റ യോഗ്യതയാൽ പരിഹാരം ചെയ്തു മനുഷ്യരെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് സാക്ഷാൽ ദൈവമായ പുത്രൻതമ്പുരാൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു അനേക കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ചു കുരിശുമരണം പ്രാപിച്ചതു.

അതുകയാൽ സർവ്വനന്മയായ ദൈവം അത്യന്തം വെറുക്കുന്നതും, നമുക്കു ഇത്രയധികം നാശങ്ങൾ വരുത്തുന്നതും, മിശിഹായുടെ കഠോരപീഡാനുഭവങ്ങൾക്കു കാരണവുംആയ പാപത്തെ

യും പാപകാരണങ്ങളെയും ആയുധപാണികളായ കവർച്ചക്കാരേയോ പകർച്ച വ്യാധികളേയോ പേടിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ക്രൂരതരായി നാം ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അതുതന്നെയാണ് "സർപ്പത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ പാപത്തിൽ നിന്നോടുക, അവസ്സടുത്തുചെന്നാൽ അവ നിന്നെ പിടിക്കുന്നു, അവയുടെ വല്ലുകൾ സിംഹത്തിന്റേതുപോലെയാണ്. ആത്മാവിനെ കൊന്നുകളയും. എല്ലാപാപങ്ങളും ഇരുവശവും മൂർച്ചയുള്ള വാളുപോലെയാണ്." അതുകൊണ്ടു മറെറല്ലാ തിന്മകളെയുംകാൾ പാപത്തെവെറുത്തു കൊണ്ടും, വല്ലൊരു സൃഷ്ടിയുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹമോ ഭയമോ നിമിത്തം എത്രയും ലഘുവായ ഒരു പാപംപോലും മനസ്സറിവോടെ ചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള സ്ഥിരനിശ്ചയോടുകൂടെയും വ്യാപരിക്കുവാൻ സദാശ്രമിക്കുക.

3. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക.

പാപത്തെ ദ്വേഷിക്കുന്നതിനോടുകൂടി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കയുംവേണം. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതു മറെറാരെയും മറെറന്തിനെയും സ്നേഹിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഉപരിയായും മുഴുഹൃദയത്തോടുകൂടിയും അത്രെ. "നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ നിന്റെ മുഴുഹൃദയത്തോടും മുഴുആത്മാവോടും മുഴുശക്തിയോടും കൂടെ നീ സ്നേഹിക്കണം. ഇന്നു ഞാൻ നിന്നോടു കല്പിക്കുന്ന ഈ വചനങ്ങൾ നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരിക്കണം. നിന്റെ ഭവനത്തിലിരിക്കുമ്പോഴും നീ വഴിയിൽ നടക്കുമ്പോഴും, നീ ശയിക്കുമ്പോഴും നീ എഴുന്നേല്ക്കുമ്പോഴും അവയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കണം" (ആവർത്തനം, VI. 5-7.) എന്നാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവു അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു. തൽസംബന്ധമായുള്ള നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കല്പന "നിന്റെ കർത്താവായ ദൈവത്തെ നിന്റെ മുഴുഹൃദയത്തോടും, നിന്റെ മുഴുആത്മാവോടും, നിന്റെ മുഴുമനസ്സോടും, നിന്റെ മുഴുശക്തിയോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കണം. ഇതത്രെ പ്രഥമമായ കല്പന" എന്നാണ്. മനുഷ്യനിൽ പ്രധാനമായുള്ളവ ഹൃദയം, ആത്മാവു്, മനസ്സു, ശക്തി എന്നിവയണെല്ലൊ. ഇവയെല്ലാം കൊണ്ടും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യൻ തന്റെ ഉള്ളാഴ്മ മുഴുവനും കൊണ്ടു്, സർവ്വകഴിവുകളുംകൊണ്ടു്, ദൈവത്തെസ്നേഹിക്കണംഎന്നാണ്. ദൈവം

സച്ചിനന്മയും പരിശുദ്ധതയും, സത്യവും, നീതിയും, കരുണയും പൂർണ്ണതയും ആയിരിക്കുന്നതിനാൽ നാം തന്നെ സ്നേഹിക്കണം. നാം ഒരാളിനെയൊ ഒരു വസ്തുവിനെയൊ സ്നേഹിക്കുന്നതു ആ ആളിലൊ ആ വസ്തുവിലൊ നാം കാണുന്ന ചില ഗുണവിശേഷം മൂലമാണ്. എന്നാൽ നാം ലോകത്തിൽ കാണുന്ന സകല ഗുണങ്ങളും അതാതിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയിൽ ദൈവത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു. തന്നിമിത്തം ദൈവം തന്നിൽ തന്നെ സച്ചസ്നേഹത്തിനും യോഗ്യനാണെന്നു വിശദമാണല്ലൊ. നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കേണ്ടവരാണെന്നു നമ്മുടെ ഹൃദയം തന്നെയും സാക്ഷിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ സൃഷ്ടികൾ ഒരിക്കലും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ പൂർണ്ണമായൊ ഭദ്രമായൊ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നില്ലെന്നുള്ളതു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഇതിന്റെ കാരണം നമ്മുടെ ഹൃദയം സൃഷ്ടികൾക്കായിട്ടല്ല ദൈവത്തിനായിട്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതു തന്നെയാണ്. ദൈവം നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചു രക്ഷിച്ചു പരിപാലിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതിനാലും നാം തനിക്കു പൂർണ്ണമായി കടപ്പെട്ടവരാണ്. തന്നിമിത്തം കൃതജ്ഞതയുടെ ന്യായത്താലും നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതാണ്. സ്നേഹപരമായ വികാരമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിനെ 'ഹൃദയസ്പൃക്കായ ദൈവസ്നേഹം' എന്നു പറയുന്നു. ഇതു ആശ്ചര്യകരവും ഉപകാരപ്രദവും തന്നെ ആണെങ്കിലും അവശ്യം ഉണ്ടായേതിരു എന്നില്ല.

അതുകയാൽ അളവറ്റ സ്നേഹത്താൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യനായ നല്ല ദൈവത്തെ പൂർണ്ണമായ ഹൃദയത്തോടും, വിഭാഗിക്കപ്പെടാത്ത ഹൃദയത്തോടും, വിശാലമായ ഹൃദയത്തോടും ക്രൂടെ നാം സ്നേഹിക്കണം. പരമാത്മാവായിദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തെ ക്രൂടെക്രൂടെ സ്മരിക്കയും, തന്നോടു അടിക്കടി പ്രാർത്ഥിക്കയും, തനിക്കുവേണ്ടി എന്തു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിക്കാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കയും ചെയ്യും. കൃപാമാർഗ്ഗങ്ങളായ ക്രദാശകൾ, വിശിഷ്യാ ദിവ്യകാരുണ്യം, ക്രൂടെക്രൂടെ സ്വീകരിക്കുന്നതും ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളെപ്പറ്റിയും മിശിഹായുടെ വീണ്ടാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും അടിക്കടി സ്മരിക്കുന്നതും ദൈവസ്നേഹത്തിൽ വർദ്ധിക്കുന്നതിനു തക്ക മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്.

4. സമസൃഷ്ടങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുക.

ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രമല്ല നമ്മുടെ കർത്താവു

ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ദൈവത്തെ പ്രതി സകല മനുഷ്യരെയും കൂടെ നാം സ്നേഹിക്കണം. സകല കഴിവുകളോടും കൂടി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കണമെന്നുള്ള പ്രഥമ കല്പനയെ തുടർന്ന കർത്താവു് ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നു: "എന്നാൽ നിന്റെ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കണം എന്നുള്ള രണ്ടാം കല്പന ഇതിനോടു സമമാകുന്നു. ഇവയെക്കാൾ വലുതായിട്ട മറ്റൊരു കല്പനയില്ല." തന്നെപ്രതി മറ്റു സകല മനുഷ്യരെയും സ്നേഹിക്കണമെന്നാണു കർത്താവു കല്പിക്കുന്നതു്. ഒരുത്തനെ പോലും സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുവാൻ ആർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമൊ ന്യായമൊ ഇല്ല. തന്നെപ്പോലെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുക എന്ന കല്പനയുടെ ആശയം അറിഞ്ഞു് അതനുസരിക്കുന്നവർ ബന്ധുമിത്രാദികളെയും, കുടുംബത്തെയും നാട്ടിനെയും, അവരിൽനിന്നൊ അവയിൽനിന്നൊ ലഭിക്കാവുന്ന സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളെയും ഉപേക്ഷിച്ചു വിദേശങ്ങളിൽഎത്തി അപകടങ്ങളുംഅസൗകര്യങ്ങളുംനിറഞ്ഞ അപരിഷ്കൃത നാടുകളിൽ മതപ്രചരണം നടത്തുന്ന പ്രേഷിതരാണു്. അതുപോലെ വലിയ ത്യാഗം പരസ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ പൊതുവെ എല്ലാവരെയും കർത്താവു നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. അയൽക്കാരെയും നമ്മുടെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നവരെയും കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ സഹായിക്കാനേ നമുക്കു കടമയുള്ളു. അതിന്റെ അനുകരണീയമായ പ്രായോഗികത അന്യർക്കു സദാ മംഗളം ആശംസിക്കുന്നതിലും, അന്യർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിലും, മനസാ വാചാ കർമ്മണാ അന്യന്റെ ജീവനൊ, ശരീരത്തിനൊ, ചാരിത്ര്യത്തിനൊ, മനസ്സിനൊ, നല്ല പേരിനൊ, വസ്തുവിനൊ യാതൊരു ഉപദ്രവവും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിലും ആകുന്നു. അന്യന്റെ ഉൽകർഷത്തിൽ അസൂയാലേശം തോന്നാതെ അവനോടുകൂടി ആനന്ദിക്കണമെന്നും, അവന്റെ അപകർഷത്തിൽ പൈശാചികമായ ചാരിതാർത്ഥ്യമടയാതെ അവനെ അനുശോചിക്കണമെന്നും ആണു അന്യർക്കു സദാ മംഗളം ആശംസിക്കുക എന്ന സിദ്ധാന്തത്താൽ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. അന്യർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും കൂടി വേണം. "നീ രക്ഷപെടുവാൻ അന്യർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക" എന്നാണല്ലൊ വേദവചനം. കുരിശിൽ പാപപ്രായശ്ചിത്തമായി തൂങ്ങിക്കിടന്നപ്പോൾ കർത്താവു് ശത്രുക്കൾക്കുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നാം പ്രത്യേകം ആജ്ഞാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അന്യരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതെ

ന്നുള്ള കഴ്ചത്തെപ്പറ്റി എത്ര ശ്രദ്ധിച്ചാലും അധികമാകുന്നതല്ല. രാത്രിയിൽ ആത്മശോധന ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ കഴ്ചത്തെപ്പറ്റി നാം ചിന്തിക്കയാണെങ്കിൽ മനസ്സറിഞ്ഞും അറിയാതെയും നാം അധിക പ്രാവശ്യം അയൽക്കാരനെ ഉപദ്രവിച്ചുപോയി എന്നു മനസ്സിലാകും. ഈ തെറ്റ് കർത്താവിന്റെ കല്പനയ്ക്കു പ്രത്യക്ഷ വിരുദ്ധമാണ് "നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിപ്പിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കണം എന്ന് ഒരു പുതിയ കല്പന ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു. നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നാൽ, നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യരാകുന്നു എന്ന് ഇതിനാൽ എല്ലാവരും അറിയും". അയൽക്കാരനെ എങ്ങനെ സ്നേഹിക്കയും അവനോട് എങ്ങനെ അനുവർത്തിക്കയും ചെയ്യണമെന്നു തന്നെപോലെ തന്നെ ശത്രുവിനെക്കുടിയും സ്നേഹിക്കയും അവനു മംഗളം ആശംസിക്കയും അവനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും, യാതൊരുവിധത്തിലും അവനെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കയും വേണം. "എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു: നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിപ്പിൻ; നിങ്ങളെ വെറുക്കുന്നവർക്കു നന്മചെയ്യുവിൻ; നിങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കയും, ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ" എന്നാണു നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കല്പന.

5. സ്വയം പരിത്യജിക്കുക.

മിശിഹായെ അനുകരിക്കുന്നവരും അനുകരിക്കേണ്ടവരുമായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വയം പരിത്യജിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ദിവ്യരക്ഷകനായ മിശിഹാതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു് "എന്നെ അനുഗമിക്കുവാൻ മനസ്സാകുന്നവൻ സ്വയം പരിത്യജിച്ചു് പ്രതിദിനവും സ്വന്തകുരിശിനെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ" (വി. ലൂക്കാ IX. 23). എന്നാണു്. ഇതിൽനിന്നും മിശിഹായെ അനുഗമിച്ചനുസരിക്കേണ്ടവരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വയം പരിത്യജിക്കേണ്ടതു് എത്രമാത്രം അപരിത്യാജ്യമാണെന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ആദിപിതാവായ ആദം പിശാചിന്റെ കണിയിൽപെട്ടു് പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതിനോടുകൂടി മനുഷ്യവംശം മുഴുവനും പിശാചിനടിമപ്പെട്ടുപോയി. തദ്ഫലമായി ജന്മപാപത്തോടുകൂടി ജനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ശൈശവം മുതലേ പ്രകൃത്യാതന്നെ

പാപത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആശാപാശങ്ങളെയും ഈ ചാച്ചിലിനെയും സശ്രദ്ധം നിയന്ത്രിക്കാത്തപക്ഷം അബലരായ നാം പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുക കേവലം ദുസാദ്ധ്യമെന്നുതന്നെ പറയാം. മനുഷ്യന്റെ ജന്മശത്രുവായ പിശാചു് മനുഷ്യനെ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനു രാപകലില്ലാതെ നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽസ്വയപരിത്യാഗം പരിശീലിക്കാതിരുന്നാൽ അവന്റെ കണിയിൽ ഉൾപ്പെടുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഓരോപാപം ചെയ്യുന്തോറും തിന്മയിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ ചാച്ചിൽ അധികരിച്ചുവരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ പാപത്തിൽ നിന്നും പിശാചിന്റെ അടിമത്വത്തിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങാൻ തന്നെയും പാടില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയിൽ നാം മിക്കവാറും എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്യും. ഈ ദുരവസ്ഥക്കിടയാകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ സ്വയംപരിത്യജിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിൽ തന്നെയും ഇതിനു മതിയായ ഉദാഹരണങ്ങൾ ദുർല്ലഭമല്ല. സ്വയപരിത്യാഗം പരിശീലിക്കുന്നിമിത്തമത്രെ കായേൻ കേവലം അസൂയയാൽ പ്രേരിതനായി അവന്റെ സഹോദരനെ നിഷ്ഠുരം വധിച്ചുകളഞ്ഞതു്. സ്വയംപരിത്യജിച്ചു് ദുരാശാപാശങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചെങ്കിൽ കായേൻ ആ ദുഷ്കൃത്യത്തിനു ഉദ്യുക്തനാവുകയില്ലായിരുന്നു എന്നതു നിസ്തർക്കമത്രെ.

സ്വന്തആശകളെയും അഭീഷ്ടങ്ങളെയും നിഗ്രഹിച്ചു് അവസ്ഥിതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണു് സ്വയപരിത്യാഗം എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. പൂർണ്ണമായി സ്വയം പരിത്യജിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ ദുസ്വഭാവങ്ങളെയും ജന്മവാസനാഫലമായി തിന്മയിലേക്കുള്ള ചാച്ചിലിനേയും നമ്മുടെ ദുർവികാരങ്ങളേയും പാടെ പരിത്യജിക്കണം. ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്വഴങ്ങി ഇതു സംപൂർണ്ണമായി സാധിക്കുന്നതിലത്രെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സാക്ഷാൽ പരിത്യാഗം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതു സാധിക്കുന്നവർ മാത്രമെ യഥാർത്ഥത്തിൽ മിശിഹായെ അനുകരിക്കുന്നുള്ളു.

പലരും വിശിഷ്യ കുട്ടികളും കോപം, വടി തുടങ്ങിയവ ദുസ്വഭാവങ്ങൾക്കും അധീനരാണു്. ഉദാഹരണമായി ഒരു കുട്ടി വെളിയിൽ പോയി കളിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ മാതാവു് ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഉടൻ അവന്റെ മുഖം കറുത്ത ഭാവമെല്ലാം മാറിത്തുടങ്ങുന്നു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ മുറിയിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോ അഥവാ വാതാ

യനങ്ങൾ വലിച്ചടച്ചശേഷമോ ചിലപ്പോൾ മുഴുവൻ തുറന്നമ
ലത്തിയിട്ടുംവച്ചൊ കടന്നു കളയുന്നു. ഒരു പക്ഷെ ഗത്യന്തരമി
ല്ലാതെ പുസ്തകം കയ്യിലെടുത്താൽതന്നെയും യാതൊന്നും വായി
ക്കുകയോ പഠിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ പുസ്തകത്തിന്റെ ഇലകൾ
അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മറിച്ചും അത്തമിത്തും പിറുപിറുത്തും സമയം
വൃഥാ വ്യയം ചെയ്യുന്നു. ഇതും ഇതുപോലെയുള്ള മറ്റു ദുസ്വഭാ
വങ്ങളും വർജ്ജിക്കേണ്ടവതന്നെ. മാതാപിതാക്കന്മാർ മറ്റു അ
ധികാരികൾ മുതലായവർ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ ആവശ്യ
പ്പെട്ടുമ്പോൾ നമുക്കതിൽ അതൃപ്തി ഉണ്ടായാൽ ആ ദുസ്വഭാവ
ത്തിനു വശംവദരാകാതെ ദൈവസഹായം അപേക്ഷിച്ചുകൊ
ണ്ടു സന്തോഷത്തോടുകൂടി അനുസരിക്കണം. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ
ഓരോ ദുസ്വഭാവത്തെയും വെറുത്തുപേക്ഷിച്ചു അതിനെതിരായി
പ്രവർത്തിച്ച പരിശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ആ
സ്യ പ്രവർത്തികാരേശ്ച തുടങ്ങിയ സകല ദുശ്ശീലങ്ങളും നീങ്ങു
ന്നതുവരെ അതിനെതിരായി സഫലമായി യത്നിക്കണം.

മനുഷ്യൻ ജന്മനാതന്നെ തിന്മയിലേക്കു ചാഞ്ചില്യുള്ളവ
നാകയാൽ ആത്മരക്ഷക്കുതന്നെയും വിഘ്നാത്മായ പല ദുരാശക
ളും അഭിലാഷങ്ങളും പലപ്പോഴും അവനുണ്ടാകാം. തിന്മയിലേ
ക്കുള്ള താദൃശ ദുഷ്പ്രേരണകൾക്കു ഒരിക്കലും വശംവദരാകാ
തെ അവയെ അവഗണിച്ച് ദൈവേഷ്ടം നിറവേറുന്നതിലത്രെ
നമ്മുടെ വിജയം അഥവാ സ്വയ പരിത്യാഗം സ്ഥിതിചെയ്യു
ന്നത്. നമ്മുടെ അഭിവാഞ്ഛകളേക്കാൾ ദൈവേഷ്ടം നിറവേറുവാനത്രെ
നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. "എന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറുവാ
നല്ല എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറുവാനത്രെ ഞാൻ
സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ഇറങ്ങി വന്നിരിക്കുന്നത്." (വി. യോ
ഹന്നാൻ V1-38) എന്നു നമുടെ കർത്താവുതന്നെ പറഞ്ഞിരി
ക്കുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ കണ്ടുപഠിപ്പത്തിനായിട്ടും ക്രൂടിയത്രെ എന്നു
പറയേണ്ടതില്ലെല്ലോ.

ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയാകുന്നു നമ്മുടെ
എല്ലാ ദുഷ്പ്രവർത്തികാരങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുക എന്നത്. നാം ഒരിക്കൽ
നമ്മുടെ ഉദ്വേഗങ്ങൾക്കും വികാരങ്ങൾക്കും അധീനരായിത്തീ
ർന്നുപോയാൽ പിന്നീട് അവയെ ജയിച്ചു കീഴടക്കുക കേവലം
അസാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നേക്കാം. അഹംഭാവം, മോഹം കോപം മുതി
തുടങ്ങിയ തലയെടുത്ത പാപങ്ങളുടെ എല്ലാം ഉത്ഭവം ഈ വികാരം

വഴിയായിട്ടാണെന്നുള്ളതും വിസ്മരിച്ചുകളയരുത്. കോപവികാരം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ശാന്ത സ്വഭാവികളാകുവാൻ ശ്രമിക്കുക, ഡംഭുണ്ടാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ ബലഹീനതകളെ അനുസ്മരിച്ചു് എളിമയുള്ളവരായിരിക്കുക, അലസത തോന്നുമ്പോൾ ഉത്സാഹപൂർവ്വം നമ്മുടെ കടമകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനു ഉദ്യമിക്കുക. ഇങ്ങനെ ദൈവസഹായം അർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് സ്വയംപരിത്യജിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിനേറ്റം ഇഷ്ടകരമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. സ്വയപരിത്യാഗം സഫലമായി സാധിക്കുന്നവർ ദുരാശാപാശങ്ങൾ കിഴടക്കി ആത്മരക്ഷയെ സുകരമാക്കി ചെയ്യുന്നതിനും പുറമേ ദൈവത്തിരുമുമ്പിൽ പ്രത്യേക ബഹുമതികൾക്കർഹരായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

സ്വയസ്നേഹം നമ്മിൽനിന്നും എത്രമാത്രം നിങ്ങുമോ അത്രയും ദൈവസ്നേഹം നമ്മിൽ വർദ്ധിക്കും. സ്വാർത്ഥത്തെ പൂർണ്ണമായി പരിത്യജിച്ചു ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ മഹൽകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഇതിൽ വിസ്മയിക്കാനുമില്ല, എന്തെന്നാൽ നമ്മിൽ ദൈവമാണല്ലൊ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു. "സത്യമായി, സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. കോതമ്പുമണി നിലത്തിൽ വീണു അഴിയാതിരുന്നാൽ അതു തനിയെ ഇരിക്കുന്നു എന്നാൽ അതു അഴിഞ്ഞാൽ വളരെ ഫലം തരുന്നു. തന്റെ ജീവനെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ അതിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തും. ഇഹത്തിൽ തന്റെ ജീവനെ പകയ്ക്കുന്നവനോ നിത്യജീവനിന്നായി അതിനെ കാത്തുകൊള്ളുന്നു" (വി. യോഹ. XII. 24 25) എന്നുള്ള നമ്മുടെ ദിവ്യ ഗുരുവിന്റെ എത്രയും സാരവത്തായ വചനങ്ങളെ നാം സദാ സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നതും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

6. സ്വന്തകുരിശുകളെ വഹിക്കുക.

സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗംകൊണ്ടുമതിയായില്ല. പ്രതിദിനകുരിശുകളെ കൂടി നാം വഹിക്കണം. എന്തായിരിക്കും ഈ കുരിശുകൾ? നിശ്ചയമായും പ്രതിദിനജീവിതത്തിൽ നമുക്കു നേരിടുന്നവയും മനസ്സുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും നാം വഹിച്ചേ തീരു എന്നുള്ളവയും ദൈവത്തെപ്രതി ക്ഷമയോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി നാം വഹിക്കയാണെങ്കിൽ ഇഹത്തിൽ തന്നെ സ്വർഗ്ഗീയ ഭാഗ്യത്തിന്റെ മുൻരുചി നമുക്കു അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതും അനന്തരം നിത്യഭാഗ്യം

നമുക്കു നൽകുന്നതുമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അത്രെ. കഷ്ടപ്പാടുകൾ പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷാമാത്രമല്ല അതിന്റെ മരുന്നുകൂടിയാണ്. അതില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അധഃപതിച്ച മനുഷ്യചിത്തം ലോകവസ്തുക്കളോട പറ്റിപ്പിടിച്ചു സ്വർഗ്ഗീയജീവിതത്തിലേക്കു ഉയരുകയേ ഇല്ലായിരുന്നു. "ലോകം കൈപ്പുനിറഞ്ഞതായിരുന്നിട്ടും മനുഷ്യർ അതിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്നിരിക്കെ, അതു മാധുര്യമുള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിൽ മനുഷ്യർ അതിനെ എത്രയധികമായി സ്നേഹിക്കുമായിരുന്നുവെന്നും, അവർ ദൈവത്തെ സ്മരിക്കുമായിരുന്നുവോയെന്നും നീ ചിന്തിക്കുക" എന്നാണ് വി. അഗുസ്തിനോസ് പറയുന്നത്. വിശിഷ്യ സ്വർഗ്ഗീയജീവിതത്തിനു വേണ്ട സമ്പദ്ദ്രവ്യംതേടുന്നതിനുള്ള കൈകണ്ട മാർഗ്ഗം പ്രതിദിന കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിക്കയാകുന്നു. ഒരു ചെറിയകഷ്ടത ദൈവത്തെ പ്രതി സഹിക്കുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നമുക്കെത്രവലിയ നിക്ഷേപമാണ് ലഭിക്കുന്നതു എന്ന് നാം അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ നാം ഭയന്നോടുകയല്ലാ അന്വേഷിച്ചാലിംഗനം ചെയ്യുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ വലിയ ത്രേസ്യാപുണ്യവതി ഒന്നുകിൽ കഷ്ടപ്പെടണം, അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കണം എന്ന് പ്രതിദിനം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതു്. ഈ കാര്യത്തിൽ വിശുദ്ധ പൌലോസിന്റെ ഉൽബോധനം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. "എന്തെന്നാൽ ഇപ്പോൾ ക്ഷണഭംഗുരവും ലഘുവും ആയ ഞങ്ങളുടെ ഞെരുക്കം അളവറ്റ കടന്ത് ഉന്നതിയിൽ സ്തുതിയുടെ നിത്യഭാരം ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു." (2 കൊ.IV. 17) നമ്മുടെ കുരിശുകൾ, അവ രോഗമോ ദാരിദ്ര്യമോ, സുഹൃത്തുക്കളുടെ നഷ്ടമോ, അന്യരുടെ പീഡനമോ, അപേക്ഷപമോ അന്യായമോ എന്തുമാകട്ടെ അവയെ നമ്മുടെ ഗുണത്തിനായി സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നമ്മുടെ പിതാവു കല്പിച്ചയച്ച സ്നേഹദാനങ്ങളായി നാം ക്ഷമാപൂർവ്വം, പോരാ സന്തോഷം, സ്വീകരിക്കണം. കഷ്ടതകൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക സ്നേഹചിഹ്നമാണെന്നാണ് നാം ധരിക്കേണ്ടതു്. കർത്താവു സ്നേഹിക്കുന്നവനെ താൻ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു; താൻ സ്വീകരിക്കുന്നവനെ ദൈവം പീഡിപ്പിക്കുന്നു. (റോ. XII. 6.) കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിമിത്തം മാത്രമാകുന്ന ആത്മാവു ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും, സൽഗുണങ്ങളിൽ സമൃദ്ധി പ്രാപിക്കയും യോഗ്യതകളാൽ സമ്പന്നമാകയും അനന്തരജീവിതത്തിൽ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവുമായി സൗഭാഗ്യമാ

യ ആനന്ദത്തിനു സ്വച്ഛാ അർഹമാകയും ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അടയാളമായ കുരിശുതന്നെയാണു് അവിടത്തെ ശിഷ്യരും നമുക്കു മുൻപെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നതു്. കർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു നമ്മുടെ കുരിശുകൾ ക്ഷമ, ധൈര്യം, സന്തോഷം എന്നിവയോടുകൂടി നാം വഹിക്കണം; എന്നാൽ മാത്രമെ നമുക്കു നിത്യജീവൻ ലഭിക്കു. കുരിശു മുമ്പു കൊണ്ടു എന്നെ അനുഗമിക്കാത്തവൻ എന്റെ ശിഷ്യനായിരിക്കയില്ല. (വി. ലൂക്കാ. XIV. 27.)എന്നു കർത്താവു തികച്ചും തെളിച്ചുമാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

ഭക്തയായ ഒരു കന്യാസ്ത്രീ പ്രതിദിനജീവിതത്തിലെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിമിത്തം ദൈവം തന്നെ കൈവെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും ഇനിയും തനിക്കു കുരിശു മുമക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും ഒരു ദിവസം വിചാരിച്ചുവശായി. അന്നു രാത്രി തന്നെ മുറിവുകൾ നിറഞ്ഞ ക്രിസ്തുനാഥൻ മുൾമുടി അണിഞ്ഞും കുരിശു ചുമന്നുംകൊണ്ടു് ആ കന്യകയ്ക്കു നമ്മുടെ കർത്താവു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കർത്താവിന്റെ കൈയിൽ ചെറുതും ഘനം കുറഞ്ഞതുമായ ഒരു കുരിശുക്രൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു കന്യകയ്ക്കു കൊടുത്തുകൊണ്ടു തന്നെ അനുഗമിക്കുവാൻ കർത്താവു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ അത്യും വലിയ വിഷമംക്രൂടാതെ കർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു. എന്നാൽ മുള്ളും മുൾച്ചെടികളും നിറഞ്ഞ ഒരു കിഴക്കാംതൂക്കായിരുന്ന കുന്നു കുറച്ചുകയറിയപ്പോൾ ഇനിയും നടക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു അവൾ കർത്താവിനെ അറിയിച്ചു. കുരിശിനെ മുറുക്കി പിടിക്കണമെന്നും തന്റെ കാൽച്ചുവടുകളിൽ തന്നെ കാൽകുത്തിനടക്കണമെന്നും ആയിരുന്നു കർത്താവിന്റെ ഉൽബോധനം. രണ്ടു നിർദ്ദേശങ്ങളും അക്ഷരം പ്രതി അനുസരിച്ചതിനോടുക്രൂടി കന്യകയ്ക്കു പൂർണ്ണമായ ആശ്വാസവും ആനന്ദവും ലഭിച്ചു. കുരിശിന്റെ ഘനംതന്നെ ഒന്നു കുറഞ്ഞതായി തോന്നി. പാദങ്ങൾ മുള്ളുകളാൽ മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ കീറിയില്ലെന്നതന്നെയല്ല പട്ടിൽ പതിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഇതിൽ നിന്നും നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്, നമുക്കു നേരിടുന്ന വിഷമതകൾ സഹിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസം തോന്നുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മിശിഹായുടെ പീഡാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി നാം ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുന്നതായാൽ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ അവയെ ക്ഷമയോടും ഫലപ്രദമായും നിഷ്പ്രയാസം നമുക്കു സഹിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു

ള്ളതാണ്. ആകയാൽ കുരിശുകൾ ദൃഢമായി പിടിക്കുക; കർത്താവിനെ ഭൃത്യമായും അനുകരിക്കുക. ഇതുതന്നെ നിത്യരക്ഷയിലേക്കുള്ള രാജമാർഗ്ഗം. "കുരിശുകൾ നിനക്കു സന്തോഷമായി തോന്നിയാൽ നിന്റെ കാര്യം ശരിപ്പെട്ടു. ഇഹത്തിൽ നി ഒരു പ ദ്ദീസാ കണ്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു നി വിചാരിക്കുക.

7. മിശിഹായെ അനുഗമിക്കുക.

കുരിശുകൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം നമ്മുടെ കർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചാൽപോരാ, സകല സൽഗുണങ്ങളും വിശിഷ്യ ശാന്തത, എളിമ, അനുസരണം എന്നീ പുണ്യങ്ങളും പ്രയോഗികമാക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെ പിഞ്ചെല്ലുകകൂടി വേണം. ഉപദ്രവങ്ങളും ആക്ഷേപങ്ങളും പിറുപിറുക്കുകൂടാതെ സഹിക്കുവാൻ ശാന്തതയും, നമ്മുടെ സൽഗുണങ്ങൾ ദൈവദാനങ്ങളെന്നുള്ള പച്ചപ്പരമാർത്ഥം എല്ലാപ്രകാരത്തിലും സമ്മതിക്കാൻ എളിമയും, ദൈവത്തെപ്രതി നമ്മുടെ മേലധികാരികൾക്കു കീഴ്വഴങ്ങുവാൻ അനുസരണവും നമ്മെ സമർത്ഥരാക്കും. "ശാന്തതയും ഹൃദയ എളിമയുമുള്ള എന്നിൽനിന്നു പഠിച്ചാലും" (വി. മത്താ. XI. 29.) എന്നുള്ള തന്റെ ഉൽബോധനത്താലും 'ഈ കാസ എന്നിൽനിന്നു നീങ്ങിപ്പോകട്ടെ. എന്നാൽ എന്റെ ഇഷ്ടമല്ലാ നിന്റെ ഇഷ്ടം നിവർത്തിക്കട്ടെ" എന്നുള്ള തന്റെ പ്രാർത്ഥനയാലുംമിശിഹാസ്വഭാവമാക്കിയിരിക്കുന്നതു തന്നെ പൂർണ്ണമായി അനുകരിച്ചു തദ്വാരാ നിത്യപിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറണമെന്നല്ലാതെ മറെറന്താണു?

ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ക്രിസ്താനുകരണമായിരിക്കണം. ഗുരുവിനെപ്പോലെ ആയാൽ ശിഷ്യൻ പൂർണ്ണത അടയാതിരിക്കയില്ലല്ലൊ. കർത്താവുതന്നെ, "ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്തുപോലെ നിങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിനായി നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ ദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു." (വി. യോഹ. XIII. 15.) എന്നു അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ വിശുദ്ധന്മാരും മിശിഹായെ അനുകരിച്ചാണു പുണ്യത്തിൽ പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചതു. അങ്ങനെ തന്നെവേണമെന്നാണല്ലൊ വി. പൌലോസിന്റെ അർത്ഥനയും. "ഞാൻ മിശിഹായെ അനുകരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ നിങ്ങൾ എന്നെ അനുകരിക്കുന്നവരാകുവിൻ" (കൊറി. IV. 16.) കർത്താവിന്റേതിൽനിന്നു ഭിന്നമായി പുണ്യപൂർണ്ണതയിലേക്കു മറ്റു

മാത്രമില്ല. നീസായിലെ വി. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ "എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ ജീവിതമാകുന്ന ചിത്രമെഴുത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുണ്യങ്ങൾ ചായങ്ങളും, മനസ്സ് ബ്രഷും, പകർത്തേണ്ട മൂലപ്രതി മിശിഹായുമാകുന്നു." സക്ഷാൽക്രിസ്ത്യാനി വിശുദ്ധനാം ക്രിസ്തുവിന്റെ സജീവമായ ആലയവുമാകുന്നു എന്നാണ് വി. അത്തനാസിയൂസിന്റെ അഭിപ്രായം. ഒരു വിശുദ്ധൻ ക്രിസ്തുവിനെ ആത്മാവിൽ മാത്രമല്ല ശരീരത്തിലും അവഹിക്കുന്നു. അവന്റെ വിചാരങ്ങൾ, വികാരങ്ങൾ, പ്രവൃത്തികൾ, മുഖഭാവം പോലും, രക്ഷകന്റെ ഗാംഭീര്യം, ദിവ്യത്വം, അകളങ്കനിയതത്വം മുതലായവയെപ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണ് മൊൺസിഞ്ഞോർ സെഗ്രർ പറയുന്നത്.

എങ്ങനെ ആണ് മിശിഹായെ അനുകരിക്കേണ്ടത്? വി. പൌലോസു പറയുന്നു. "ഈശോമിശിഹായിലുള്ള മനോഭാവം നിങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ." (ഫിലി. 2. 5.) "കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായെ നിങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതുപോലെ അവനിൽ നിങ്ങൾ വ്യാപരിപ്പിൻ" (കൊലസ്സ്. 2. 6.) ആകയാൽ ഒന്നാമതായി നമ്മുടെ കർത്താവിനോടുള്ള തുല്യമായ ഒരു മനസ്സു നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം. തന്റെ ആശയങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും നാം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കണം. ഇതിനുള്ള കൈകണ്ട മാർഗ്ഗം സദാ മിശിഹായുടെ ജീവിതത്തെ ധ്യാനിക്കയും സുകൃതജപങ്ങൾ മൂലം തന്റെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കയുമാകുന്നു. അനന്തരം തന്റെ ജീവിതത്തെ ഉപയുക്തമായും കണിശമായും അനുകരിക്കണം. "കർത്താവു നമുക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടു; തന്റെ കാലടികളെ പിഞ്ചെല്ലുവാൻ നമുക്ക് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം നൽകിയിട്ടുമുണ്ട്. താൻ ഒരു പാപവും ചെയ്തില്ല; തന്റെ വായിൽ കാപട്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെ ശകാരിച്ചപ്പോൾ താൻ ശകാരിച്ചില്ല. താൻ പീഡ അനുഭവിച്ചപ്പോൾ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയുമില്ല." (വി. പത്രോസ് 2. 21-23) മിശിഹായിൽ ജീവിക്കണമെന്നുള്ളവർ തന്നെ അനുകരിക്കണമെന്നാണല്ലൊ വി. യോഹന്നാന്റെ ഉൽബോധനവും. "മിശിഹായെ അനുകരിക്കുന്നു എന്നു വച്ചാൽ" ഗ്രാനഡായിലെ ലൂയി എന്ന വന്ദ്യദേഹം വിശദമാക്കുന്നതു പോലെ "മിശിഹാ വെറുത്തിരുന്നവയെ വെറുക്കുകയും, താൻ സഹിച്ച കഷ്ടതകളെ ഭയപ്പെടാതിരിക്കയും, താൻ പഠിപ്പിച്ചവയെ വി

ശപിക്കയും, താൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവയെ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കയും, തിന്മയ്ക്കു പകരം നന്മ ചെയ്കയും, ശപിക്കുന്നവർക്കു അനുഗ്രഹങ്ങൾ ആശംസിക്കയും, ശത്രുക്കൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും, ഇഷ്ടന്മാരുടെ പേരിൽ അനുകമ്പതോന്നുകയും, പ്രതിഷേധങ്ങൾ അഭിമാനപൂർവ്വം ക്ഷമിക്കയും, ഒരു വാക്കിൽ സ്വന്ത ദുരാശകൾക്കു മരിച്ചവരെപ്പോലെ ആയിരിക്കുകയും, ദൈവത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം ജീവിക്കയും അത്രെ" എങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നതിനോ, പറയുന്നതിനോ, പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനോ മുൻപെ, ദിവ്യഈശോ ഇതിനെപ്പറ്റിഎന്തുവിചാരിക്കുമായിരുന്നു,എന്തുപറയുമായിരുന്നു,എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുമായിരുന്നു എന്നു ആലോചിക്കയും അങ്ങനെ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും, വാക്കുകളും, പ്രവൃത്തികളും രൂപവൽകരിക്കയും ചെയ്യുന്നതു മിശിഹായെ പൂർണ്ണമായി അനുകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുത്തമ മാർഗ്ഗമാണ്.

8. ആത്മീയശത്രുക്കളെ ജയിക്കുക.

ലോകത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതം ഒരു പോരാട്ടമാകുന്നു എന്നു വിശുദ്ധന്മാരും വിദ്വാന്മാരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നു. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടേതു തികച്ചും അങ്ങനെതന്നെ. ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവനാണല്ലൊ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം സ്വാധീനമാക്കുന്നതു്. ആത്മാവിനെ അധ:പതിപ്പിച്ചു നിത്യജീവനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ സദാ പരിശ്രമിക്കുന്ന ശത്രുക്കളോടു ക്രിസ്ത്യാനി സദാ പോരാടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ശത്രുക്കൾ ആരാകുന്നു, അവരുടെ ആയുധങ്ങൾ ഏവ, അവരുടെ ആക്രമണരീതി എന്തു്, എങ്ങനെ അവരെ കീഴടക്കി വിജയം വരിക്കാം എന്നെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് അവശ്യം അവശ്യമാണല്ലൊ. ലോകം, പിശാചു, ശരീരം എന്നീ മൂന്നു ശത്രുക്കൾ ആണു മനുഷ്യനുള്ളതു്. അവരുടെ ഭയങ്കരമായ എതിർപ്പിൽ നമുക്കു വിജയം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ നാം ദൈവത്തെയും തന്റെ വിശുദ്ധന്മാരെയുംമാലാഖാമാരെയും ആശ്രയിക്കണം.

ലോകം.

നമ്മുടെ പ്രഥമ ശത്രു ലോകമാണു്. പ്രത്യേകമായ ഒരർത്ഥമാണു ലോകംഎന്ന വാക്കിനു മനുഷ്യന്റെ ശത്രു എന്ന നിലയിൽ ഉള്ളതു്. ഭൗതിക മാത്രമായ ആശയങ്ങൾ എന്നാണു ലോകംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. വിവരമായി പറഞ്ഞാൽ ആഡംബരങ്ങൾ,

സ്വത്തുക്കൾ, സുഖാനുഭോഗങ്ങൾ മുതലായവയെ ദൈവത്തെക്കാൾ സ്നേഹിക്കയും മതിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണെ. എന്നാൽ ഈ വകയിൽ പാപമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല പ്രതിഷേധിക്കപ്പെടുന്നതു് പ്രത്യുത, ലൌകികജീവിതത്തെ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തെക്കാൾ വിലമതിക്കുന്ന ഏതു തരം ചിന്താഗതിയും ജീവിതരീതിയും നിഷിദ്ധമാണു്. കാരണം അതിന്റെ അനുഗാമികൾ എപ്പോഴും പരീക്ഷയുടെയും ആപത്തിന്റെയും അധികാരപരിധിയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു എന്നതാണു്. ഏതു സമയത്തും പാപം ചെയ്തു് അവർ നിത്യമായി നശിച്ചുപോകാവുന്നതാണു്. ഏതുതിന്നും എന്തുകുടിക്കും എന്നു പ്രധാനമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഉദരംഭരികൾ, പരത്തിലെ കാര്യമേ പോകട്ടെ, ദൈവത്തെ ആരുകണ്ടു എന്നെല്ലാം നിർല്ലജ്ജംപുലമ്പുന്ന പ്രശ്നനിരീശ്വരന്മാർ, ദൈവമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും മതം എന്നൊന്നു ആവശ്യമില്ലെന്നു പറയുന്ന നിർമ്മതസ്ഥന്മാർ, മതം വേണം എന്നാൽ ഒരു വ്യവസ്ഥാപിതമതം വേണമെന്നില്ലെന്നു വാദിക്കുന്ന പ്രാപഞ്ചികന്മാർ മുതലായി ലോകാത്മപിയിൽ ജീവിക്കുന്നവരെ ഭയന്നൊഴിയണം. പിശാചിന്റെ ഉപകരണങ്ങളായ അവരുടെ കണ്ണിയിൽ കുടുങ്ങിയാൽ രക്ഷപെടുക സുസാദ്ധ്യമായിരിക്കയില്ല. ചികിത്സയെക്കാൾ ഉത്തമം രോഗം പിടിപെടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതാണല്ലൊ. "ആപത്തിനെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ അതിൽ വീണു നശിക്കും" അകഷ്ണീയമായ വേഷവസ്ത്രാദികളെ വിശുദ്ധ ജീവിതത്തെക്കാൾ വിലമതിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കേണ്ടതാണു്. കാരണം അവർ ക്രിസ്തീയനാമം വഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ചൈതന്യം ലോകത്തിന്റേതാണു്.

പിശാചു്.

നമ്മുടെ അടുത്ത ശത്രു പിശാചാണു്. എന്തെന്നാൽ വിശുദ്ധ പൌലോസു ശ്ലീഹാ പറയുന്നതുപോലെ "നമ്മുടെ മൽപ്പിടുത്തം മാംസരക്തങ്ങൾക്കെതിരായിട്ടല്ല, പിന്നയോ പ്രഭുക്കൾക്കും ശക്തികൾക്കും അന്ധകാരങ്ങളുടെ ഭൂപതികൾക്കും ഉന്നതങ്ങളിൽ ദുഷ്ടതയുടെ ആത്മപികൾക്കുംഎതിരായിട്ടത്രെ." (അപ്പ. VI. 12.) തങ്ങൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട സിംഹാസനങ്ങൾ അലങ്കരിപ്പാൻ വേണ്ടി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യർ ആ ഉന്നതഭാഗ്യസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആരോഹണം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന്നായി

ശ്രമിക്കുന്ന ഏക ഉദ്ദേശ്യമേ ലൂസിഫറിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള നരക സേനയ്ക്കുള്ളൂ. എന്തിനാണ് ദൈവം മനുഷ്യനെ പിശാചിന്റെ പരീക്ഷയ്ക്ക് പാത്രമാക്കിട്ടുള്ളതെന്ന് പക്ഷെ നമുക്കു സംശയം തോന്നാം. കാരണം വിശദമാണ്. ആക്കെങ്കിലും ഒരു പാരിതോഷികം നൽകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുവേണ്ടി അവൻ യഥാശക്തി പരിശ്രമിക്കണം എന്നു ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത നീതി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇതിനാൽ നാം യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതിയാവു. നമ്മോടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ നമ്മുടെ ബദ്ധശത്രുവായ പിശാചിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആയുധങ്ങൾ ചീത്ത വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും ആണ് എന്നു നാം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കണം. അവ അവൻ നേരിട്ടുതന്നെയാണ് ഉളവാക്കുന്നതും. ചിലപ്പോൾ അവൻ മാംസത്തിന്റെ സഹായം തേടുകയുംനേടുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെടുർമോഹം, കൊതി, മടി മുതലായവ ഉണ്ടാക്കുന്നു. യോബിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ ചിലപ്പോൾ പ്രകൃതി ശക്തികളെത്തന്നെ അവൻ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ഇതുതന്നെയാണ് വി. പൌലോസു ശ്ലീഹാ പിശാചുക്കളെ "ഈ ലോകഭരണകർത്താക്കൾ" എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും. പിശാചു ഒരിക്കലും മടിയായിരിക്കുന്നില്ല. അവനു ഉറക്കവുമില്ല. നാം തക്ക കരുതലില്ലാതിരിക്കുന്ന തരം നോക്കി അവൻ നമ്മെ മരണകരമായ പരുക്കേൽപ്പിച്ചുകളയും. അതുകൊണ്ടു സദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കുക; പ്രബുദ്ധരായിരിക്കുക; ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതുവരെ ഉറവു ശ്രമിക്കുക.

ശരീരം.

തിന്മയിലേക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ ചാഞ്ചില്‍ അഥവാ ദുരാശാപാശങ്ങളുടെ നശീകര പ്രവർത്തനം ആയ മാംസേഛയെയാണ് ഇവിടെ ശരീരം എന്നു പറയുന്നതു്. മനുഷ്യന്റെ മൂന്നു ആത്മീയശത്രുക്കളിൽ അവസാനത്തേതെങ്കിലും ഏറ്റവും ഭയങ്കരവും ക്രൂരതൽ ഭയപ്പെടേണ്ടതുമായ ശത്രുവാണ് ഇതു്. മനുഷ്യന്റെ ആദ്യപാപത്തോടുകൂടി, അതുവരെ ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപ്രബലനായിരുന്ന ഈ ശത്രുവിനു ക്രൂരതൽ പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചു. ഈ ശത്രുതന്നെയായിരുന്നു മനുഷ്യന്റെ ആദ്യപാപത്തിനുള്ള നിദാനവും. ഭയങ്കരനായ ഈ ശത്രു നമ്മെ തിന്മയിലേയ്ക്കുള്ളാതെ നന്മയിലേക്ക് ഒരിക്കലും നയി

ക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തെയും ദൈവസ്നേഹത്തെയുംകാൾ ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളായ സമ്പത്തു് ലോകബഹുമാനാദികൾ മുതലായവയെ ബുദ്ധിശൂന്യമായി മനുഷ്യൻ ആശിച്ചഭിലഷിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും ഈ മാംസേച്ഛ അഥവാ ദുരാശാപാശങ്ങൾ അല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഈ ശത്രു തന്നെയാണ് മനുഷ്യനിൽ ദുർവികാരങ്ങളെ ഉളവാക്കി ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതും തദ്വാരാ മനുഷ്യന്റെ സുബുദ്ധി നശിച്ചു്, അവൻ പാപവഴിയിലേക്കു തിരിയുവാൻ ഇടയാക്കുന്നതും. ഈ ഘട്ടത്തിലത്രെ മറെറാരു ജന്മശത്രുവായ പിശാചു് മനുഷ്യനെ നിർബ്ബാധം പാപത്തിൽ നിപതിപ്പിക്കുന്നതു്. താല്ക്ഷണാവസരങ്ങൾ അവൻ ഒരിക്കലും പാഴാക്കുകയില്ല. സുബുദ്ധി നശിച്ചു് ദുർവികാരങ്ങൾക്കധീനനായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ അവനു വലിയ ശ്രമം ഒന്നും വേണ്ടതില്ല. ഇപ്രകാരമാകുന്നു മാംസേച്ഛ അഥവാ മനുഷ്യന്റെ ദുരാശാപാശങ്ങൾ നിമിത്തം മനുഷ്യൻ നശിക്കുവാനിടയാകുന്നതു്. ഈ ശത്രുവിന്റെ അനുവർത്തനങ്ങൾ നമുക്കു ദൃശ്യമല്ലാത്തതിനും പുറമെ ലോകംപിശാചു് എന്നീ ശത്രുക്കളേക്കാൾക്രൂരതയിലുമിതു പ്രബലനായിരിക്കുന്നതുതന്നെ ഈ ശത്രുവിന്റെ ഭയങ്കരത്വത്തിനുള്ളകാരണം; ഈ ഘോരവൈരിക്കു അധീനപ്പെടാതെ, അതിനെ വേണ്ടവിധം തോല്പിക്കുന്നതിനു് പ്രാർത്ഥന, നോമ്പു, ഉപവാസം, ആശാനിഗ്രഹം, സ്വയപരിത്യാഗം എന്നീ സഫലങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ നാം ഉത്സാഹപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ ഉപകരണങ്ങളെ യഥാവസരം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവസഹായത്തോടുകൂടി ആത്മാവു ശരീരത്തെ തടുത്തുനിർത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ പിശാചു ശരീരത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മനുഷ്യനെ ലജ്ജാവഹമായും നിരുദ്ധാരമായും അധ:പതിപ്പിച്ചുകളയും.

ആയുധങ്ങൾ.

ജാഗ്രത, പ്രാർത്ഥന, പോരാട്ടം എന്നീ മൂന്നായുധങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചാണു് നാം ശത്രുക്കളെ എതിർത്തു് ജയിക്കേണ്ടതു്. "നിങ്ങൾ പരീക്ഷയിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ ഉണർന്നിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ. ആത്മാവു സാക്ഷാൽ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ജഡം ബലക്ഷയമുള്ളതാകുന്നു"(വി.മത്താ.XXVI. 41.)എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു തന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രേഷിത പ്രഭു

വായ വി. പത്രോസു ഗുരുവിന്റെ അന്തേഅശയം മറവു വാക്കുകളിൽ ആവത്തിക്കയുണ്ടായി, "സുബോധവും ജാഗ്രതയും ഉള്ളവരായിരിക്കുക. ശത്രുവായ പിശാചു ആരെ വിഴുങ്ങേണ്ടു എന്നു നോക്കിച്ചു് ഒരു സിംഹത്തെപ്പോലെ അലറികൊണ്ടു നടക്കുന്നു." എങ്ങനെയാണു സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു്? പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചു തന്നെ. അവൽക്കരമായവ ഒന്നും കണ്ണു കാണാതിരിക്കയും, കാതു കേൾക്കാതിരിക്കയും വേണം. നാവിനു സംസാരത്തിനും രുചിനോട്ടത്തിനും അനിയന്ത്രിതമായ ഉത്സാഹസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കരുതു്. എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും അവയവങ്ങൾക്കും "കടിഞ്ഞാൺ" ഉണ്ടായിരിക്കണം. അപകടമുണ്ടാക്കുന്ന പരിചയക്കാർ, സ്ഥലങ്ങൾ, പത്രങ്ങൾ, വസ്തുക്കങ്ങൾ എന്നിവയിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞിരിക്കണം.

രണ്ടാമതായി ദൈവത്തിൽമാത്രം ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കണം. സൂക്ഷിക്കാൻ മാത്രമല്ല "സൂക്ഷിക്കാനും പ്രാർത്ഥിക്കാനും" ആണു മിശിഹാ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നതു്. നമ്മേക്കാൾ വളരെ അധികം ശക്തിയുള്ള ശത്രുക്കളായ പിശാചുക്കളോടു നമ്മുടെ സ്വന്തംശക്തികൊണ്ടുമാത്രം വിജയകരമായി യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു വളരെനല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് സഹായാത്മാവു തന്നിലോട്ടു തിരിയുവാൻ ദിവ്യരക്ഷകൻ ഉപദേശിക്കുന്നതു്. തന്റെ സഹായം ആകട്ടെ കേവലം ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം തരുന്നതാണെന്നു അവിടുന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. "ചോദിപ്പിൻ നിങ്ങൾക്കു തരപ്പെട്ടും, അന്വേഷിപ്പിൻ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തും, മുട്ടുവിൻ നിങ്ങൾക്കു തുറക്കപ്പെട്ടും" എന്നിങ്ങനെ തന്റെ സഹായം തരുന്നതിനുള്ള തന്റെ സദാസന്നദ്ധതയെ അനേക വിധത്തിൽ മിശിഹാ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. "നിങ്ങൾ എന്റെ നാമത്തിൽ എന്തെങ്കിലും എന്നോടു ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ അതു ചെയ്യും." എന്നു പോലുമാണു് അവിടുന്നു അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ സഹജമായ സ്ഥിതി തികച്ചും അശക്തമെങ്കിലും "ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നവനിൽ എല്ലാം സാദ്ധ്യമാണു്" എന്നറിച്ചുകൊണ്ടു നാം ഭക്തിയോടും ശരണത്തോടും സ്ഥിരതയോടുംകൂടി സദാ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നമ്മുടെ ശത്രുക്കളെ നമുക്കു ജയിക്കുവാൻ സാധിക്കും. നമ്മുടെ ജീവിതം നിരന്തരമായ ഒരു പ്രാർത്ഥന ആയിരിക്കണം. ദൈവത്തോടു ക്രൂ

ടെക്കുടെ സ്മരിച്ച ഓരോ സൂക്ത ജപങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടാണ് ഇതു സാധിക്കേണ്ടതു്. "ഈശോമറിയംയൗസേപ്പേ എന്നെ സഹായിക്കണമെ!" "എന്റെ കാവൽമാലാഖയെ എന്നെകാത്തു സൂക്ഷിക്കണമെ" ഇത്യാദി സൂക്ത ജപങ്ങൾചൊല്ലി പരിശുദ്ധന്മാരുടെ മാധ്യസ്ഥം തേടുന്നതും ഉപകാരപ്രദമാണ്.

മൂന്നാമതായി വേണ്ടതു ശത്രുക്കളോടു നേരിട്ടുയുദ്ധം ചെയ്യയാണ്. സമർത്ഥരായ യോദ്ധാക്കളും, കാഴ്ചക്ഷമതയുള്ള പറവിയെ പകരണങ്ങളും ആവശ്യത്തിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നാലും യുദ്ധമില്ലെങ്കിൽ വിജയമുണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലൊ. യുദ്ധംഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവയെ ശരിയായി ഉപയോഗിച്ചു സമരം നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ വിജയം ഉളവാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് ശത്രുക്കളോടു ശരിയായി യുദ്ധം ചെയ്യണം. ഒരു സ്നേഹിതനിൽനിന്നോ, ഒരുസ്ഥാനത്തു നിന്നൊപരീക്ഷഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ ആളിനെയും ആ സ്ഥാനത്തെയും വർജ്ജിക്കണം. ചീത്ത വിചാരം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ മനസ്സിനെ മറെറാരു വിധത്തിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടും വിജയം തികഞ്ഞില്ല. ഒരുത്തനെ ഉപദ്രവിക്കാൻ പ്രലോഭനമുണ്ടായി എന്നിരിക്കട്ടെ. ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനുള്ള വിചാരത്തിനു സമ്മതിക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ, പ്രത്യുത, അയാളെ സ്നേഹിക്കയും അയാൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും അയാളെ സഹായിക്കയും വേണം. കൊതി തോന്നിയാൽ അതിനു കാരണമായ വസ്തു ആഗ്രഹത്തെ അമർത്തിക്കൊണ്ടു ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മതിയായില്ല; ആ പദാർത്ഥം തന്നെ പാടെ അല്പെങ്കിൽ ഒരു പങ്കെങ്കിലും പരിത്യജിക്കണം. ഇങ്ങനെയാണു മ്ശിഹായുടെ പടയാളി തന്റെ ആത്മീയശത്രുക്കളോടു നേരിട്ടു പോരാടേണ്ടതു്.

9. ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയോടെ എല്ലാം നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുക.

സ്വർഗ്ഗമാത്രയിൽ എന്തിനേയും സ്വർഗ്ഗമാക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ളതായി എന്തോ ഉണ്ടെന്നു് പുരാതനതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിചാരിച്ചിരുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികലോകത്തിൽ താദൃശമായ ഒരു വസ്തുവുണ്ടു്. അതത്രെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി. ഭക്ഷിക്കുക, ഉല്ലസിക്കുക മുതലായ സാമാന്യ പ്രവൃത്തികളെപ്പോലും ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിൽ വിലപിടിച്ച കല്ലുകളേക്കാൾ അമൂല്യതരമാക്കിച്ചെയ്യുവാൻ ഇതിനു കഴിയും. പക്ഷെ അവ നിത്യായുസ്സിനുപകരിക്കുന്ന

പ്രവൃത്തികളായി തിരണമെങ്കിൽ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയോടെ അതായത് ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശ്യത്തോടെ അവയെ നാം നിവ്വഹിച്ചിരിക്കണം. ദൈവസന്നിധിയിൽ നമ്മുടെ ഓരോപ്രവൃത്തിയുടെയും യോഗ്യത നാം അതിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ലാക്കിനു അനുരൂപമായിരിക്കും. "നിന്റെ കണ്ണു(അതായതു നിന്റെമനസ്സു അഥവാ കരുതൽ) കളങ്കമറ്റതായിരിക്കുമെങ്കിൽ, നിന്റെ ശരീരം(അതായതു നിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ) മുഴുവനും പ്രകാശിതമായിരിക്കും. എന്നാൽ നിന്റെകണ്ണു ദോഷമുള്ളതായിരിക്കുമെങ്കിൽ, നിന്റെ ശരീരം മുഴുവനും ഇരുണ്ടതായിരിക്കും.".(വി.മത്തായി VI. ൨൨. ൨൩.)എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ലാക്കു സമ്മിശ്രമല്ലാത്തതെങ്കിൽ അതായതു ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കണമെന്നല്ലാതെ വേറൊരുദ്ദേശവുമില്ലാത്തതെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ നല്ലവയും ശുദ്ധതയുടെ പ്രകാശത്താൽ ശോഭിക്കുന്നവയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ നമ്മുടെ ലാക്കു സമ്മിശ്രമെങ്കിൽ അതായതു മറ്റു വല്ലൊരുദ്ദേശ്യവും കൂടെനമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ കടന്നുകൂടുന്നെങ്കിൽ അവ നിർമ്മലമായിരിക്കയില്ല. പാലിൽ പാലല്ലാതെ മറ്റു കൂട്ടു യാതൊന്നുമില്ലാത്തപ്പോൾ മാത്രമാണല്ലോ അതിനെ നാം 'ശുദ്ധപാൽ' എന്നു പറയുന്നതു്. നിയോഗശുദ്ധി നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ആത്മാവാകുന്നു. ഇതത്രെ അവസ്സു ജീവൻ കൊടുത്തു അവയെ ദൈവസന്നിധിയിൽപ്രസാദകരമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ യോഗ്യത, അതു ചെയ്യുന്നതിനു വ്യയംചെയ്ത സമയത്തിന്റെ ദീർഘതയ്ക്കനുസരിച്ചു വർദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിരുമുമ്പാകെ ഒരു പ്രവൃത്തിയുടെ യോഗ്യത, അതു ചെയ്യുമ്പോഴുള്ള നിയോഗശുദ്ധിക്കനുസരിച്ചത്രെ വർദ്ധിക്കുന്നതു്. "എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യൻ ദൃഷ്ടിഗോചരമായവയെ കാണുന്നു, കർത്താവോ എന്നാൽ ഹൃദയത്തെനോക്കുന്നു." (രാജാ. ൧-ാം പുസ്തകം. XVI. ൭.) യാതൊരു പ്രവൃത്തി സ്വഭാവത്താലെഎത്രതന്നെ നന്മയായിരുന്നാലും, സ്വഭാവാതീതമായ വല്ലൊരു ലാക്കുകൂടാതെ ചെയ്യപ്പെടുന്നെങ്കിൽ, അതിനു മോക്ഷത്തിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു യാതൊരു പ്രതിഫലവും സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഐകകണ്ഠ്യേന പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ദയ, സഹതാപം ആദിയായ വല്ലൊരു സ്വാഭാവിക ലാക്കേപ്രതിമാത്രം ദരിദ്രക്കു

ഒരു കോടിപവൻ ഒരുവൻ ദാനമായി കൊടുക്കുന്നെങ്കിൽ ഈ പ്രവൃത്തിക്കു മോക്ഷത്തിൽ യാതൊരു പ്രതിസമ്മാനവും ദൈവത്തിൽനിന്നു അവനു കിട്ടുകയില്ല. ഇതിനെ വി. പൌലോസ് ശ്ലീഹാ തെളിവായി കാണിക്കുന്നു. 'ദരിദ്രരെ തീറ്റുന്നതിനായി എന്റെ വസ്തുക്കളെല്ലാം ഞാൻ ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കയും, ദഹിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനായി എന്റെ ശരീരത്തെ ഞാൻ കയ്യാളിക്കയും ചെയ്താലും ഉപവിയില്ലെങ്കിൽ (അതായതു ഞാൻ അതുദ്ദൈവത്തെ പ്രതി ചെയ്തയില്ലെങ്കിൽ) അതുകൊണ്ടു ഇനിക്കു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. (ഫ. കൊറീ. XIII. നാ.) നല്ലക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ക്രൂടിയും അനേകംപേർ ഈ സ്വഭാവാതിശയനിയോഗമില്ലായ്കയാൽ, അതായതു് ദൈവത്തെ പ്രതി അഥവാ ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിപ്പാനായി മാത്രം തങ്ങളുടെ നല്ല പ്രവൃത്തികളെ ചെയ്തായ്കയാൽ തങ്ങളുടെ സൽകൃത്യങ്ങളുടെയും, ദാനധർമ്മങ്ങളുടെയും എന്നല്ല തങ്ങളുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ മുഖ്യഭാഗത്തിന്റേയും യോഗ്യത നഷ്ടമാക്കിക്കളയുന്നു.

എന്നാൽ നേരെമറിച്ചു നല്ല ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചെയ്യുന്ന ഒരു ചെറിയ പ്രവൃത്തിക്കുപോലുടെയും കിട്ടുന്ന ഫലം എത്രയും വലുതാകുന്നു. ഇതു സുവിശേഷത്തിൽനിന്നുതന്നെ എളുപ്പത്തിൽ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ദേവാലയത്തിലെ ശ്രീഭണ്ഡാരത്തിൽ വലിയ പണത്തുകകളെ ഇട്ടവരോടുകൂടെ രണ്ടു കാശുമാത്രം ഇട്ട ദരിദ്രയായൊരുവിധവയെക്കുറിച്ചു നമ. ദിവ്യരക്ഷകൻ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. „ഭണ്ഡാരത്തിൽ ഇട്ട എല്ലാവരേക്കാൾ ഈ ദരിദ്രയായ വിധവ അധികം ഇട്ട എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു." (വി. മർക്കോസു് xii. നാ.) വി. ചിപ്രിയാനോസു് ഈ വാക്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു പറയുന്നു. 'നാം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെയപേക്ഷിച്ചു് അവയെ ചെയ്തയിൽ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന സ്നേഹത്തേയും നിയോഗശുദ്ധിയേയുമാകുന്നു ന. ദി. രക്ഷകൻ അധികകാഴ്ചയായി മതിക്കുന്നതെന്നതത്രെ ഈ വാക്കുകളാൽ താൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.' ദൈവഭക്തനായ ഒരുവൻ സ്വന്തസ്തുതിയെപ്പറ്റിയൊ ആത്മസന്തുഷ്ടിയെ പ്രതിയൊ തന്റെ കൃത്യങ്ങളെ നിറവേറ്റിക്കൊണ്ടു് അവയിൽ തന്നെത്തന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നെങ്കിൽ, അവൻ അനേക ഭാരങ്ങളുള്ള ഒരു സഞ്ചിയിൽ തന്റെ വേലയ്ക്കു കൂലിയായികിട്ടിയ പണമൊക്കയും ഇട്ടുസൂക്ഷിക്കു

ന്ന ഒരു ഭോഷനു സമമായിരിക്കും. 'മനുഷ്യരാൽ കാണപ്പെടുന്നതിനു അവരുടെ മുമ്പാകെ നിങ്ങളുടെ നീതിയെ (അതായതു് നന്മപ്രവൃത്തികളെ) ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ'(വി. മത്തായി. VI. ൧.) എന്നാണല്ലൊ ന. ദി. രക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

പ്രവൃത്തികളിൽവേണ്ട ഉദ്ദേശശുദ്ധിയുണ്ടോയെന്നും ഇടക്കിടെ നാം പരിശോധിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണു്. നീ ഭരമേറ്റ കാര്യം സഫലമാകാതിരിക്കയിൽ, നിന്റെ മനസ്സു കലങ്ങാതെ നിന്റെ കാര്യം ശുഭമായി തീർന്നാലുണ്ടാകാവുന്ന സമാധാനത്തോടെ നീയിരിക്കുന്നെങ്കിൽ നിന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ നിയോഗശുദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം. നീ ദൈവത്തെ പ്രതിമാത്രം ചെയ്തിരിക്കുമ്പോഴൊക്കയും ഇതു ഇപ്രകാരമല്ലാതെ വരുവാൻ തരമില്ലല്ലൊ. എന്തെന്നാൽ നിന്റെ അദ്ധ്വാനങ്ങൾ വിജയപ്രദമായി തീരുന്നതിനു ദൈവത്തിനു മനസ്സില്ലെന്നു നീ കാണുമ്പോൾ, നീയും അതു സഫലമായി ഭവിക്കേണ്ടന്നു മാത്രമെ ആഗ്രഹിക്കയുള്ളൂ. ദൈവം നീ ഭരമേറ്റ കാര്യത്തിന്റെ വിജയത്തിന്റെയോ അപജയത്തിന്റെയൊ കണക്കല്ല പിന്നെയൊ നീ അവയെ ചെയ്തയിൽ നിനക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശശുദ്ധിയുടെ കണക്കത്രെ ചോദിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്ന സൽകൃത്യങ്ങളിൽ നീ തന്നെ ചെയ്തിരുന്നാലെന്നപോലെ സന്തോഷിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ദൈവസ്തുതിയെ അല്ലാതെ വേറൊന്നിനെയും അനേഷിക്കാത്തവൻ ഒരു പ്രവൃത്തി താൻ തന്നത്താൽ ചെയ്യുന്നൊ മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നൊ എന്നു നോക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെതന്നെ ഒരു സ്ഥാനമാനത്തെയൊ, ഒരു ജോലിയെയൊ വേറൊന്നിനേക്കാൾ അധികമായി ആഗ്രഹിക്കാതെ അജ്ഞാനുസരണത്താൽ കടപ്പെട്ടവയെ നിവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടു സംതൃപ്തനായിരിക്കുക. നീ ചെയ്യുന്ന സൽകൃത്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, നല്ല അംഗീകരണമൊ, ഉപകാരസ്മരണയൊ ആഗ്രഹിക്കാതെ അന്യായമായി ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുകയൊ, ശാസിക്കപ്പെടുകയൊ ചെയ്താൽക്കൂടെയും, മനക്കലക്കമില്ലാതെ, ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിപ്പാനിടയായതിനാൽ സംതൃപ്തനായിരിക്കുക. ഈ സംഗതികളിൽ മറിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ സകലത്തിലും ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടമാത്രമല്ല, കൂടെയെല്ലാം സ്വന്തയിഷ്ടംകൂടെയും അനേഷിക്കുന്നുവെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ആകയാൽ സകലപ്രവൃത്തികളും നന്നായും ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയോടുകൂടെയും ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുക. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റാലുടൻ മനസാവാചാകർമ്മണാ അന്നേദിനം ചെയ്യാനിരിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രവൃത്തികളെയും മിശിഹായുടെയും നിന്റെ പ്രത്യേക മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരുടെയും നിരവധി യോഗ്യതകളോടുകൂടെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുക. ഇതു കേവലം ചുണ്ടുകൊണ്ടു മാത്രം ചെയ്താൽ പോരാ. ഹൃദയംകൊണ്ടു കൂടി യഥാർത്ഥമായി സമർപ്പിക്കണം. കർഷകനാകുക, ജോലി തുടങ്ങുക മുതലായി പ്രതിദിന ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനകൃത്യങ്ങളുടെ എങ്കിലും ആരംഭത്തിൽ ഈ സമർപ്പണത്തെ, "എല്ലാം നിനക്ക്, എന്റെ നല്ല ദൈവമേ എല്ലാം നിന്നെപ്രതി" "എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല, കർത്താവേ! നിന്റെയിഷ്ടം നിറവേറട്ടെ" എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള സുകൃതജപങ്ങളാൽ പുതുക്കുകയും ഹൃദയത്തിന്റെ ഓരോ ചലനവും ശ്വാസവും കാല്വരിയിൽകൊണ്ടുവയ്ക്കുന്ന ഓരോ അടിയും പോലും തനിക്കു കാഴ്ചയായും ആരാധനയായും സമർപ്പിക്കുന്നു എന്നു ദൈവത്തോടു ഉണർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഈ സമർപ്പണങ്ങളെല്ലാം അഗാധമായ എളിമയോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണ് എന്നു ഈശോമിശിഹാ തന്നെ വി. ജർത്രുദിനെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. അതിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം തുലോം തുച്ഛവും നിസ്സാരവും ആയ നമ്മുടെ വിചാരവചനാദികൾ ഈശോമിശിഹായുടേതിനോടുചേർത്തു തനിക്കു തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി വയ്ക്കുകയാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ അമൂല്യ നിക്ഷേപങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുമെന്നു പറയാം. ഒരു നൂറു രൂപാ നോട്ടിന്റെ കടലാസിനു രണ്ടോ നാലോ കാശിൽ കൂടുതൽ വിലവരികയില്ലെങ്കിലും അതിൽ രാജമുദ്ര പതിഞ്ഞിരിക്കയാൽ അതു നൂറു രൂപാതികച്ചും വിലമതിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ വിധം തന്നെ നമ്മുടെ നിസ്സാര പ്രവൃത്തികൾ പോലും ദൈവത്തെപ്രതി ചെയ്യുമ്പോൾ അതിൽ 'രാജമുദ്ര' പതിയുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു സാമാന്യ വില സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ലഭ്യമാകുന്നതാണ് എന്നു നാം സ്മരിക്കണം. നാം നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ഓരോ പ്രവൃത്തിയും ദൈവത്തിന്റെ ഓരോ കല്പനയാണെന്ന് വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നതും അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി ത്രികാലജപത്തിനുള്ള മണി അടിയ്ക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ, അതു ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള കല്പനയെന്നു ഗ

ണിച്ചു് ഉടനെ ആ ജീവം ഭക്തിപൂർവ്വം ചൊല്ലുക. ഇപ്രകാരമോ മറേറാരോ സംഗതിയിലും പ്രവർത്തിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുക.

10. ദൈവസ്മരണയോടെ സദാ വ്യാപരിക്കുക.

തിന്മയിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു് നന്മചെയ്യുന്നതിലും സൃഷ്ടികളിൽനിന്നു അകന്നു സ്രഷ്ടാവിനോടു യോജിക്കുന്നതിലുമാണല്ലോ പുണ്യജീവിതം. അതിനുള്ള ഒരുത്തമമാർഗ്ഗം ദൈവസ്മരണയോടെ സദാ ജീവിക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നതാണു്. ആത്മാവിനെ ദൈവവുമായി ബന്ധിക്കുന്നതിനു് എത്രയും പര്യാപ്തമായ ഒരുമാർഗ്ഗമാണിതു്. ദൈവം സർവ്വവ്യാപി ആണെന്നും അദ്ദേഹം നമ്മുടെ പുറമേയും ഉള്ളിലും ഉണ്ടെന്നും അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതുതന്നെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യബോധം. വിശുദ്ധപൗലോസു പറയുന്നതുപോലെ "തന്നിൽ നാം ജീവിക്കയും വ്യാപരിക്കയും നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." ദൈവസ്മരണ പാലിക്കുന്നതിനു അധിക സമയമൊന്നും ആവശ്യമില്ല. അതു ക്രമത്തെ പുതുക്കുന്നതിലാണു് അതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യബോധത്തെ തിരസ്കരിക്കുമ്പോൾ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ചെറിയ ഒരു പ്രകരണംക്രമത്തിലാക്കുന്നതു അതിവിശേഷമായിരിക്കും. ദൈവം തന്റെ അസ്തിത്വത്താൽ സർവ്വവ്യാപി ആണെന്നും, സർവ്വശക്തിയാൽ താൻ എല്ലാം ഭരിക്കുന്നുവെന്നും, സർവ്വജ്ഞാനത്താൽ എല്ലാം അറിയുന്നു എന്നും ഉള്ള വിശ്വാസത്തെ ദൃഢീകരിക്കുവാൻ യഥാർത്ഥമായ ദൈവഭാവനയേക്കാൾ സമർത്ഥമായി മറെറാന്നുമില്ല. ദൈവം തന്റെ സർവ്വവ്യാപകത്വത്താൽ എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നോർത്തും, എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലും ദൈവംകുടികൊള്ളുന്നു എന്നു ധരിച്ചും, നമ്മിൽതന്നെ ദൈവംഉണ്ടെന്നും തന്റെ തൃക്കണ്ണുകൾ നമ്മുടെമേൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും നമ്മുടെ എത്രയും രഹസ്യമായ വിചാരങ്ങൾ പോലും താൻ സ്പഷ്ടമായി കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും സദാ സ്മരിച്ചും, നമ്മുടെ ചിത്തത്തെ ക്രമത്തെ ദൈവത്തിലേക്കുയർത്തിയും, സകല പ്രവൃത്തികളും ദൈവാർപ്പണമായി നിർവ്വഹിച്ചും നമ്മുടെസാധാരണ കൃത്യങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ അല്പസമയം ദൈവധ്യാനത്തിൽ ചെലവഴിച്ചും, ദൈവസ്മരണ പുതുക്കാവുന്നതാണു്. ഈ സങ്കല്പമാത്രത്താൽ സാധി

ച്ചാൽ പോരാ. പിന്നെയോ സാക്ഷാൽ പ്രായോഗികമാക്കണം. "എന്റെ ദൈവമേ! നീ എന്റെ ഉള്ളിൽ യഥാർത്ഥമായി ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു" എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള പ്രകരണങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നതുമതിലേക്കു ഉപയുക്തമായിരിക്കും. എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും തന്റെ തിരുച്ചിത്തത്തിനു അനുയോജ്യമായ വിധം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു സന്നദ്ധതയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ചുരുക്കത്തിൽ, ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും ദൈവസാന്നിദ്ധ്യബോധത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതും ആയ സുകൃതജപങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഈ സുകൃതജപങ്ങൾ ദൈവസിംഹാസനത്തിലേക്കുയർന്ന് തന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ ധാരാളമായി നമ്മുടെമേൽ വർഷിക്കും. ദൈവസ്മരണയുടെ ഫലങ്ങൾ വിവിധവും വിസ്മയാവഹവും ആണ്. അതു നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു; പുണ്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു; ആത്മാവും ദൈവവും ആയി വലിയ ഐക്യം ഉളവാക്കുന്നു. ദുഷ്ടരോടുകൂടെ സംസർഗ്ഗം ചെയ്യാൽ ദുഷ്ടന്മാരായും, നല്ലവരോടുകൂടെ സംസർഗ്ഗം ചെയ്യാൽ നല്ലവരായും തീരുന്നതു നാം സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നതാണല്ലൊ. ഈ സ്ഥിതിക്കു നമ്മുടെ സാമാന്യ സംസർഗ്ഗം സർവ്വപരിശുദ്ധതയായ ദൈവത്തോടുകൂടെ ആയിരുന്നാൽ നാമും പരിശുദ്ധരായി തീരുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണു്.

11. വേണ്ടവിധം ഉണരുക, ഉറങ്ങുക.

പ്രാരംഭം നന്നായാൽ പകുതി നന്നായി എന്ന പഴമൊഴി ദിവസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം നന്നായി ആരംഭിച്ചാൽ ആ ദിനം മുഴുവനും നന്നായി വിനിയോഗിയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ട വരപ്രസാദം ദൈവത്തിൽ നിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കും. നേരെ മറിച്ചു മോശമായിട്ടാണു നമ്മുടെ ആരംഭമെങ്കിൽ പിശാചിനു നമ്മുടെ മേൽ ഒരു പിടി കിട്ടുകയും, നമ്മുടെ സ്വന്ത കുറ്റംകൊണ്ടു നാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ ദൈവസഹായത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ അവൻ നമ്മെ ആ ദിവസം അവസാനിക്കുന്നതിനു മുൻപു പക്ഷേ തോൽപ്പിച്ചു കളകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു പ്രതിദിനം രാവിലെ ഉണർന്നാലുടനെ കുരിശുവരച്ചുകൊണ്ടു ദൈവത്തിങ്കലേക്കു ചിത്തത്തെ ഉയർത്തി "എന്റെ ദൈവമെ, എന്റെ ആത്മാവും

ശരീരവും അവിടത്തേക്കു ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു" എന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു ഈശോ മറിയം യൌസേപ്പു വഴിയായി സ്വയം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുക. ഈ പ്രവൃത്തിയാൽ നാം നമ്മുടെ നേതാവായ മിശിഹായുടെ കൊടിയാകുന്ന കുരിശിന്റെ കീഴിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും അതുകൊണ്ടു നാമശ്രവണമാത്രയിൽ നരകം മുഴുവൻ പേടിച്ചു കിടുകിട വിറക്കുന്നുവൊ ആ പിതാവു, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്ന ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പാലനത്തിനു പാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു തികഞ്ഞ യോദ്ധാവും നല്ലശക്തനും ആയിരുന്ന ഗോലിയാത്തിനെതിരായി കേവലം ആട്ടിടയനും കുശാന്തനും ആയിരുന്ന ദാവിദു നിലകൊണ്ടതു ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ആയിരുന്നു. കല്ലും കവണിയും മാത്രമെ ആയുധങ്ങളായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും ദാവിദു ജയിച്ചു. അതുദൈവസഹായത്താൽ മാത്രമാണ്.

കൃത്യസമയത്തുണർന്നശേഷം ചെയ്യുന്ന ആദ്യപടിയും ദൈവാരാധന ആയിരിക്കുന്നതിനുമറെറാരു കാരണംകൂടിയുണ്ട്. പ്രതിദിനം നമ്മുടെ പ്രഥമപ്രവൃത്തി പിശാചു കൊതിക്കുന്നു. അതു ദൈവത്തിനു ലഭിക്കാതിരിക്കണമെന്നു അവനു നിർബന്ധവുമാണ്. യുദ്ധത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ജയം കിട്ടിയാൽ വിജയകരമായി യുദ്ധം തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകാമെന്നും പൂർണ്ണവിജയത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കാമെന്നും അവൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അതുസംബന്ധിച്ചുവിൻസന്റു ഡിപോൾപുണ്യവാന്റെഅഭിപ്രായം ഏറവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. "പ്രഥമ പുണ്യകൃത്യം ഏറെറവും ബഹുമാനകരമാണ്. എല്ലാ ബഹുമാനവും ദൈവത്തിനുള്ളതാകയാൽ ഇതു ദൈവത്തിനു നൽകുന്നതു ഉചിതം മാത്രമാണ്. ഇതിനു നാം മടികുകയാണെങ്കിൽ നാം പിശാചിനു ദൈവത്തെക്കാൾ മുൻഗണന നൽകുന്നു. ദിവസത്തിന്റെ പ്രഥമപ്രവൃത്തി കൈവശപ്പെടുത്താനാണു സിംഹത്തെപ്പോലെ പിശാചു കിടക്കുന്നുട്ടുള്ളതു വണ്ണം കിടക്കുന്നതു്. ആ ദിവസത്തിൽ മറെറാന്നുംകിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ തന്നെയും പ്രഥമപ്രവൃത്തി തനിക്കുലഭിച്ചു എന്നവനെ ലജ്ജിപ്പിക്കുമാറു് അവൻ പ്രശംസിക്കുന്നതാണ്". "കുരിശുവരയും സമ്പൂർണ സുകൃതജപവും കഴിഞ്ഞാൽ "എന്റെ ദൈവമെ, ഞാൻ എന്റെ എല്ലാ അഗ്രഹങ്ങളും, പക്ഷങ്ങളും, എന്റെ ആത്മാവിന്റെ എല്ലാ ശക്തികളും എന്റെ ബുദ്ധിയും, എന്റെ

ഓമ്മയും, എന്റെ മനസ്സും നിനക്കു ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു." എ
ന്നു ചൊല്ലി സ്വയം മുഴുവനും ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കേണ്ടതാ
ണ്. അനന്തരം കുറെ നേരംക്രൂടികിടക്കുന്നതിനുള്ള അധമാംശ
ത്തിന്റെ ആഗ്രഹത്തെ അവഗണിച്ചും ഉച്ചാടനംചെയ്തും ദൈ
വവിളിയെ ഉടനടി അനുസരിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയോടും
ചൊടിയോടുംക്രൂടി എഴുന്നേൽക്കയും അങ്ങനെ ദിവസത്തിന്റെ
ആരംഭത്തിൽതന്നെ തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളുടെമേൽ ജയം പ്രാപി
ക്കയും ആ നേട്ടം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കയും വേണം. "അനു
സരണത്തോടും ആശയടക്കത്തോടും കൂടി ദിവസം ആരംഭി
ക്കട്ടെ" എന്നു ഫാദർ മോറിസു എന്ന വന്ദ്യവൈദികൻ പറ
യുന്നു. സമയമായാൽ കിടക്കയ്ക്കു തീപിടിച്ചാലെന്നവണ്ണം അ
തിവേഗം എഴുന്നേൽക്കണമെന്നു വി. ളയിസുഗൊൻസാഗ ഉപ
ദേശിക്കുന്നു. പിന്നിട് വസ്ത്രംവേണ്ടവിധം ധരിക്കുക. തദവസര
ത്തിൽ ദൈവസ്മരണയെ സജീവമായി പുതുക്കുകയും ദൈവ
ത്തിന്റെ അനന്ത നന്മയേയും പാലനയേയും പറ്റി ചിന്തിക്കു
കയും ചെയ്യുക. പക്ഷെ നിന്റെ ജീവിതത്തിലെ അവസാന
ദിവസമായിരിക്കയില്ല അതെന്നും ആരറിഞ്ഞു? അതുകൊണ്ടുപാ
പത്തിലും മടിയാലും ചെലവഴിച്ചു കളഞ്ഞ ദിനങ്ങൾക്കു പരി
ഹാരമാകത്തക്ക വിധത്തിൽ പ്രസ്തുത ദിനം വിനിയോഗിക്കുവാൻ
ശപഥം ചെയ്യണം. തദനന്തരം മുട്ടുകുത്തി നിന്നു ഭക്തിയോ
ടുകൂടി ഉഷ:കാലജപങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുക. ഇതു ദിവസത്തിലെ
ഒന്നാമത്തെ പ്രവൃത്തിയാണെന്നും അതു പൂർണ്ണമായും ശ്രദ്ധാന്വി
തവും ചെയ്യേ ദൈവത്തിനുതന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും ഓ
മ്മിക്കണം.

ദിവസം ആരംഭിക്കേണ്ട രീതിയെപ്പോലെ തന്നെ പ്രധാ
നമാണ് അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതും. ഉറക്കം അടുത്ത ദിവസത്തി
ലെ പ്രവൃത്തികളെ ചെറിയ തോതിലല്ല സ്പർശിക്കയും ത്വരപൽ
ക്കരിക്കയും ചെയ്യുന്നതെന്നു അനുഭവം സാക്ഷിക്കുന്നു. വിശിഷ്യ
ജീവിതത്തിന്റെ മൂന്നിൽ ഒരുഭാഗം സമയം നിദ്രയ്ക്കായി നാംവി
നിയോഗിക്കുന്നു. നിദ്ര ഒരുവിധ മരണംതന്നെയാണെന്നു പറ
യാം. അതിനാൽ ഓരോ രാത്രിയിലും ഉറങ്ങുവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോ
ൾ അടുത്ത ദിവസത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നു തന്നെ വി
ചാരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു ഉറങ്ങുന്നതിനു മുൻപെ മരിക്കുന്നതി
നെന്നപോലെ ദൈവത്തിൽനിന്നു നിത്യാനന്ദത്തിനുള്ള വിധി

സ്വീകരിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉറങ്ങുന്നതിനു മുൻപുള്ള ആത്മശോധന, ജപങ്ങൾ, മറ്റുഭക്തി കൃത്യങ്ങൾ മുതലായവ എത്രയും കൃത്യമായും ഭക്തിപൂർവ്വവും നിർവ്വഹിക്കാൻ പരിശീലിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ കൃത്യങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ സംഗതി ആത്മശോധന ആണ്. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ഓർത്തുകൊണ്ട് അവ വഴിയായി ദൈവത്തെ ദ്രോഹിച്ചുവോ എന്നും വിചാരം, വാക്കു, പ്രവൃത്തികളിൽ നമ്മുടെ കടമ നിർവ്വഹിക്കാതിരുന്നുവോ എന്നും പ്രത്യേകം ഓർത്തുനോക്കണം. അനന്തരം തെറ്റുകളേപ്പറ്റി ഉത്തമമായി മനസ്സാപപ്പെടുക. ദൈവസഹായത്തോടുകൂടി അവ ആവർത്തിക്കയില്ലെന്നും അവയുടെ കാരണങ്ങളും സ്ഥലങ്ങളും കൂടി ഉപേക്ഷിക്കുമെന്നും പ്രതിജ്ഞചെയ്യുക. കുറ്റങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഗുണങ്ങളും പുണ്യങ്ങളും കൂട്ടുതൽ കൂട്ടുതൽ നേടുന്നതിനും രാത്രിയിലെ ആത്മശോധനയെക്കാൾ കൈകണ്ട മാർഗ്ഗമില്ല. ദൈവത്തെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുവാനും സേവിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഈ ചടങ്ങിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുമല്ല.

പതിവുള്ള രാത്രിജപങ്ങൾ ഒരിക്കലും മുടക്കരുതു്. ക്ഷീണത്തെയും, മടിയേയും, ഉറക്കത്തേയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു മുട്ടുകുത്തി നിന്നു് ആ ജപങ്ങൾ ചൊല്ലുക. തദ്വാരാ ദൈവം നൽകിയ നിരവധി അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു നാം നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കയും രാത്രിയിൽ കൂട്ടുതൽ അനുഗ്രഹത്തിനു നാം യോഗ്യരാകയും ചെയ്യും. പിന്നിട്ടു ഹനാൻവെള്ളംകൊണ്ടു കുരിശു വരക്കയും ആ വിശുദ്ധ ജലം തന്നെ കിടക്കയിൽ തളിക്കയും ചെയ്യുക. തദനന്തരം വി. ജോൺ ബക്മാൻസ് ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ പ്രത്യേകമദ്ധ്യസ്ഥന്മാരുടെ സംരക്ഷണയിൽ സ്വയം ഏൽപ്പിച്ചും അവർക്കു ഓരോരുത്തർക്കു തന്റെ കിടക്കയിലെ ഓരോസ്ഥലം നൽകിയും ഉറങ്ങുവാൻ പരിശീലിക്കുന്നതു് ഉത്തമമായിരിക്കും. ചിലർ നെഞ്ചിന്മേൽ കൈകൾ കുരിശിന്റെ രീതിയിൽ കോർത്തുകൊണ്ടു കിടന്നുറങ്ങുന്നു. എങ്ങനെയായാലും ദൈവസ്മരണയോടുകൂടെ വേണം ഉറങ്ങിത്തുടങ്ങുവാൻ. ഇടക്കിടെ ഉണരുന്നുവെങ്കിൽ ഓരോ ദൈവസ്നേഹപ്രകരണങ്ങളും സുകൃതജപങ്ങളും ചൊല്ലുവാനും പ്രത്യേകം ഉത്സാഹിക്കണം.

12. കുർബാനകാണുക, കൈക്കൊള്ളുക, സന്ദർശിക്കുക.

ഒരു കത്തോലിക്കൻ വി. കുർബാനയുടെ ഒരുത്തമ ഭക്തനായിരിക്കണം. നമ്മുടെ നേരെയുള്ള അപരിമിതസ്നേഹത്താൽ നമ്മോട്ടുകൂടെ ലോകാവസാനത്തോളം യഥാർത്ഥമായി സന്നിഹിതനായിരുന്നുകൊണ്ടു നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതിനുമായി ദിവ്യരക്ഷകനായ മിശിഹാ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കൂദാശയാണല്ലൊ വി.കുർബാന. തന്നിമിത്തം ഈ ദിവ്യകൂദാശയോടു പ്രത്യേകഭക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ അളവറ്റസ്നേഹത്തിനു പ്രതിസ്നേഹം കാണിക്കുവാൻ നാം കടപ്പെട്ടവരാണെന്നു സ്മരിക്കണം.

കുർബാനകാണുക.

നാം പരിശീലിക്കേണ്ട പ്രതിദിന പുണ്യകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവും കുർബാനകാണുകയാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല. ഭക്തിയോടുകൂടി കുർബാനകണ്ടാൽ ആ ദിവസം തന്നെ പരിശുദ്ധമായി. വിശുദ്ധ ലെയോനാർദു പറയുന്നതുപോലെ "കുർബാന ക്രിസ്തീയതപത്തിന്റെ സൂര്യനും, വിശ്വാസത്തിന്റെ ആത്മാവും, ക്രിസ്തീയമതത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും, തിരുസഭയിലെ സമസ്ത ചടങ്ങുകളുടേയും, ആഘോഷങ്ങളുടേയും കൂദാശകളുടേയും പ്രധാന ലക്ഷ്യവും ആകുന്നു." ദൈവത്തെ യഥാവിധി ആരാധിക്കുന്നതിനുള്ള സാക്ഷാൽ മതപരമായ കർമ്മം അതൊന്നു മാത്രമാണ്. ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു കുർബാനകാണുന്നതു ശരിയായ ഒരുകൃതജ്ഞതാപ്രകടനമാകുന്നു. അതു പാപത്തിനു പരിഹാരവും നമുക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും അനേകനന്മകൾ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവുമാകുന്നു. കുർബാന ഭയഭക്തിയോടുകൂടി കാണുന്നതിനാൽ നിരവധി ഗുണങ്ങൾ ലഭിയ്ക്കുന്നതാണ്.

1. ഭക്തിയോടെ കുർബാന കാണുന്നതുമൂലം ന. ദിവ്യരക്ഷകനായ മിശിഹായ്ക്കു ഏറ്റം വലിയ ആരാധനയും വണക്കവും അതെ നീ ചെയ്യുന്നതു്. 2. നീ കണ്ടിട്ടുള്ള കുർബാനകൾ മരണസമയത്തു് നിനക്കു് ഏറ്റം വലിയ ആശ്വാസകാരണമായിരിക്കും. അവ നിന്നെ അനുഗമിച്ചു് വിധി സമയത്തു വിധികർത്താവിന്റെ പക്കൽ നിന്റെ കുറ്റങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെടുവാൻവേണ്ടി മാദ്ധ്യസ്ഥം പറയും. 3. ഭക്തിതിളങ്ങുന്നതായോടെ കാണുന്ന ഓരോ കുർ

ബാനയും നിന്റെപാപങ്ങളുടെ കാലത്തിനനുസരിച്ച ശിക്ഷ കുറക്കുന്നു, കുറേകരമായ നിന്റെ പല അനാസ്ഥകളും അമാന്തങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നു; നീ വഞ്ചിക്കുമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ ലഘുവായ പാപങ്ങൾക്കും പൊറുതി നൽകുന്നു. സാത്താനു് നിന്റെ മേലുള്ള ശക്തികുറയ്ക്കുന്നു; ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിലെ ആത്മാക്കളെ അത്യധികമായി ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു; നിനക്കു സംഭവിക്കുമായിരുന്ന പല അപകടങ്ങളിൽ നിന്നും നിർഭാഗ്യങ്ങളിൽ നിന്നും നിന്നെ സംരക്ഷിക്കുന്നു; ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിലെ നിന്റെ ശിക്ഷാവധി കുറയ്ക്കുന്നു; സ്വർഗ്ഗീയ സൗഭാഗ്യത്തിൽ ഉയർന്നസ്ഥാനത്തിനു നിന്നെ അർഹനാക്കുന്നു; ലൗകികസമ്പാദ്യങ്ങളിലും കാര്യങ്ങളിലും നിനക്കു അനുഗ്രഹകാരണമാകയുംചെയ്യുന്നു. 4. നിന്റെ ആയുഷ്കാലത്തു നീ ഭക്തിയോടെ കാണുന്ന ഒരു കുർബാന, മരണാനന്തരം നിനക്കായി കണ്ടുകാര്യപ്പെടുപ്പെടുന്ന അനേക കുർബാനകളേക്കാൾ ഫലം ചെയ്യുമെന്നും, ഈദിവ്യബലി നടക്കുമ്പോൾ ഭയഭക്തിയോടുകൂടി സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്ന ഒരുവലിയസംഘം മാലാഖാമാരോടുകൂടിയാണു നീയും മുട്ടുകുത്തി നിൽക്കുന്നതെന്നും സ്മരിക്കുക. 5. ഒരു വിശുദ്ധന്റെയോ മാലാഖയുടെയോ സ്തുതിക്കായി ദിവ്യപൂജ കണ്ടു് ആ ദേഹത്തിനു ദൈവം നൽകിയിട്ടുള്ള വരപ്രസാദങ്ങൾക്കായി ഉപകാരസ്മരണ ചെയ്യുമ്പോൾ ആ വിശുദ്ധനു് അല്ലെങ്കിൽ മാലാഖയ്ക്കു വളരെ ബഹുമാനവും സന്തോഷവും സൗഭാഗ്യവും നൽകുകയും അതുമൂലം ആ വിശുദ്ധന്റെയോ മാലാഖയുടെയോ പ്രത്യേക സ്നേഹസംരക്ഷണങ്ങൾക്കു നീ പാത്രീഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം ദിവ്യപൂജ കാണുമ്പോഴൊക്കെയും മറ്റു നിയോഗങ്ങൾക്കും പുറമെ ആ ദിവസത്തെ പ്രത്യേക വിശുദ്ധന്റെ സ്തുതിക്കായിട്ടുകൂടെയും അതു കാര്യപ്പെടുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുക.

എന്നാൽ വേണ്ട നന്മകൾ ലഭിക്കുന്നതിനു വല്ലവിധത്തിലും കുർബാനകൊണ്ടാൽ പോരെന്നും കുർബാനയുടെ നാലുദ്ദേശ്യങ്ങളായ ആരാധന, പരിഹാരം, സ്തോത്രം, യാചന എന്നിവയോടുകൂടെയായിരിക്കണമെന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സജീവവിശ്വാസം, ശരണം, ഹൃദയപൂർവ്വമായ പശ്ചാത്താപം, ഉറച്ച ഭക്തി, ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി, ആത്മസമർപ്പണം എന്നിവയുടെവിവിധ പ്രകരണങ്ങളോടുകൂടിവേണം കുർബാനകാണുവാ

ൻ. ഇതിലേക്കു ഒരു ജപപുസ്തകം ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഉത്തമമായിരിക്കും. കുർബാനയ്ക്കു ക്ഷണിക്കുന്നതു എത്രയും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ക്രിസ്തീയധർമ്മമാണെന്നുകൂടി സന്ദർഭവശാൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. കുർബാന കാണുമ്പോൾ ക്രമാശക്തിയുടെ പ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ ആത്മീയമായിട്ടെങ്കിലും ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇത്രയധികം നന്മകൾ നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന കുർബാന എന്ന ദിവ്യബലിയിൽ കഴിയുന്നതു ദിവസം തോറും സംബന്ധിക്കുവാൻ ഏവരും താല്പര്യപ്പെടണം. കുറഞ്ഞപക്ഷം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നടന്നു വരുന്ന ഒരു സുകൃതമുറയനുസരിച്ചു് തങ്ങളുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ കുടുംബത്തിൽ നിന്നും ഓരോരുത്തരെങ്കിലും ഓരോദിവസവും പൂജയിൽ സംബന്ധിക്കത്തക്കവണ്ണം കുടുംബനായകന്മാർ ഏർപ്പാടുചെയ്യുന്നതു സ്തുത്യർഹമായിരിക്കും.

വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുക.

കഴിയുന്നതും പ്രതിദിനം വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ഏവരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതിന്റെ ആവശ്യകതയും പ്രയോജനവും എത്രമാത്രമെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു 'വി. കുർബാനയുടെ പാപ്പാ' എന്ന അപരനാമത്തിനു ക്രമേയും അർഹനായി തീർന്നിട്ടുള്ള 10–ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ 1905 ഡിസംബർ 20–ാംനു- തത്സംബന്ധമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള തിരുവെഴുത്തു് അത്യന്തം പഠിപ്പാനുമാണു്. അതിനാൽ അതിലെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

ദിവ്യകാരുണ്യം കൈക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികൾക്കു് സിദ്ധിക്കുന്ന അവർണ്ണനീയങ്ങളായ വരപ്രസാദസമ്പത്തുകളെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന വിശുദ്ധ തെരേസ് സൂനഹദോസ്സു് വിശ്വാസികൾ കാണുന്ന എല്ലാ ദിവ്യപൂജയിലും അതുപിശുക്കത്ത പ്രകാരം മാത്രമല്ല, ക്രമാശസ്സുകൂടത്ത പ്രകാരം ക്രമേയും, ദിവ്യകാരുണ്യം ഉൽക്കൊള്ളണമെന്നു് അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികൾ ഏവരും ദിവസന്തോറും ഈ സ്വർഗ്ഗീയവിരുന്നു ഭക്ഷിക്കയും, തൻമൂലം ഏറ്റവും സംപൂർണ്ണമായ ഫലങ്ങൾ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള തിരുസ്സഭയുടെ ആഗ്രഹം സ്പഷ്ടമായി തെളിയുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള തിരുസ്സഭയുടെ ആഗ്രഹവും ഈ ദിവ്യക്രമാശയെ സ്ഥാപിക്കയിൽ, മിശിഹാകർത്താവിൽ ഉജ്ജ്വ

ലിച്ചിരുന്ന അ ദിവ്യാഗ്രഹവും ഒന്നു തന്നെ ആയിരിക്കുന്നു. എ ന്തെന്നാൽ അടിക്കടി തന്റെ തിരുശ്ശരീരം ഭക്ഷിക്ക യും തന്റെ തിരുരക്തം പാനം ചെയ്കയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആവശ്യത്തെപ്പറ്റിപലതവണയായും തെളിവായും താഴെ വരുന്ന വചനങ്ങളാൽപ്രത്യേകിച്ചു,മിശിഹാഅരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു."ഇതു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ അപ്പമാകുന്നു; നിങ്ങളുടെ പിതാക്ക ന്മാർ മന്നാ ഭക്ഷിച്ചു മരിച്ചതുപോലെയല്ലാ, ഈ അപ്പം ഭക്ഷി ക്കുന്നവൻ നിത്യമായി ജീവിക്കും." (വി.യോഹന്നാൻ vi .ാ൯.)

ഇവിടെ ദിവ്യരക്ഷിതാവു്, മാലാഖാമാരുടെ ഭക്ഷണമാ യ വിശുദ്ധ കുർബാനയെ, അപ്പത്തോടും മന്നായോടും താരതമ്യ പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് അരുളിച്ചെയ്ത ഉപമയിൽനിന്നു് അപ്പംകൊ ണ്ടു് ശരീരം ദിവസംതോറും പോഷിക്കപ്പെടുന്നതും, യൂദന്മാർ വ നത്തിൽ വച്ചു് മന്നായെന്ന പദാർത്ഥം ദിവസന്തോറും ഭക്ഷിച്ച തും എപ്രകാരമോ, അപ്രകാരം തന്നെ ക്രിസ്തീയ ആത്മാവിനു ഈ സ്വർഗ്ഗീയ അപ്പം ദിവസേന ഭക്ഷിച്ചു് ശക്തി പ്രാപി ക്കുവാൻ പാടുണ്ടെന്നു് ശിഷ്യർക്കു് എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാ മായിരുന്നു. ഇതുകൂടാതെ, കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ നമ്മു ടെ അന്നന്നെയപ്പം അപേക്ഷിക്കണമെന്നു് കല്പിക്കുന്നതിനാൽ, ശരീരത്തിന്റെ ആഹാരമായ സാധനത്തിന്നടുത്ത അപ്പത്തെ ക്കാൾ ദിവ്യകാരുണ്യ അപ്പം നാം ദിവസേന ഭക്ഷിക്കേണ്ടതാണെ ന്നു് വിശുദ്ധ സഭയുടെ പിതാക്കന്മാർ ഏകാഭിപ്രായമായി പഠി പ്പിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികൾ ദിനംപ്രതി ഈ ദി വ്യ വിരുന്നിനു അണയണമെന്നു് ഈശോമിശിഹായും തിരുസ്സഭ യും ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്, പ്രധാനമായി ഈ ദിവ്യക്രമാശ മൂലം, അ വർ ദൈവത്തോടു ചേർന്നു് തങ്ങളുടെ മോഹാഗ്നിയെ കെടുത്തുന്ന തിനും ദിവസേന സംഭവിക്കുന്ന അല്പ പാപങ്ങളെ കഴുകു ന്നതിനും, മനുഷ്യബലഹീനതയാൽ വന്നുകൂടുന്ന ഘനമായ പാപങ്ങളിൽ വീഴാതിരിക്കുന്നതിനുമുള്ള ശക്തിയെ ഇതി ൽനിന്നു് പ്രാപിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാകുന്നു. അതല്ലാതെ, ക ർത്താവിന്റെ സ്മൃതി ബഹുമാനമോ അഥവാ, ഇതിനെ കൈക്കൊ ള്ളുന്നവരുടെ സുകൃതങ്ങൾക്കുള്ള ക്രമമോ സമ്മാനമോ ആയിരി ക്കണം എന്നല്ല ഇതിന്റെ ലാക്കു്. ഇതിനാൽ ആകുന്നു വി. തെന്തോസു് സൂനഹദോസു് ദിവ്യകാരുണ്യത്തെ നമ്മുടെ പ്ര

തിദിന കുറങ്ങളിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടുന്നതിനും ഘനമായ പാപങ്ങളിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടുന്നതിനുമുള്ള ഒരു പ്രത്യൌഷധമെന്നു പേർ വിളിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ദൈവത്തിന്റെ ഈ മനസ്സിനെ നല്ലതിനല്ലാം ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന പൂർവ്വക്രിസ്ത്യാനികൾ, ദിവസേന ഈ ജീവന്റെയും ശക്തിയുടെയും ദിവ്യ വിരുന്നിന് അത്യാശയോടുകൂടി അണഞ്ഞിരുന്നു. അതു് "അവർ ശ്ലീഹന്മാരുടെ പഠനത്തിലും, അപ്പത്തിന്റെ ഓഹരി അനുഭവിക്കുന്നതിലും സ്ഥിരമായി നിന്നിരുന്നു" എന്നു വി. ലൂക്കാ (നടപടി III. രൗ.) എഴുതിയിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു തെളിയുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ, പിൻകാലങ്ങളിലും, ദിവസത്തോറുമുള്ള സൽപ്രസാദ സ്വീകരണം നടപ്പായിരുന്നു എന്നും, അതിനാൽ പരിപൂർണ്ണതയുടെയും, പരിശുദ്ധതയുടെയും, വലിയ വർദ്ധനവു് വിശ്വാസികളിൽ ഉളവായിരുന്നു എന്നും, വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരും, തിരുസ്സഭാ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും സാക്ഷിക്കുന്നു.

ക്രൂശക്കുടെ ഉള്ളതും ദിവസംതോറുമുള്ളതുമായ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം ഈശോമിശിഹായ്ക്കും കത്തോലിക്കാ തിരുസ്സഭയ്ക്കും അത്യന്തം ആഗ്രഹമുള്ള ഒരു കാര്യമായിരിക്കയാൽ ഏതൊരു വക അന്തസ്സിലും അവസ്ഥയിലും ഉള്ള എല്ലാ ക്രിസ്തിയ വിശ്വാസികൾക്കും അതു് അനുവദിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. അകയാൽ വരപ്രസാദത്തോടും ചൊവ്വുള്ളതും, പുണ്യമുള്ളതുമായ നിയോഗത്തോടുകൂടെ ഈ വിശുദ്ധ വിരുന്നിന് അണയുന്ന യാതൊരുത്തനേയും അതിൽ നിന്നു മുടക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. യാതൊരുത്തനും തഴക്കമായിട്ടും, മായസ്മൃതിക്കായിട്ടും, മറ്റു വല്ല ലൌകിക മുഖാന്തിരങ്ങളേപ്പറ്റിയും, ഈ ദിവ്യ വിരുന്നിന് അണയാതെ ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിനും, ഉപവിയാൽ ദൈവത്തോടു ഏറ്റവും പൂർണ്ണമായി ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നതിനും, ഈ ദിവ്യ ഔഷധത്താൽ സ്വന്ത ആത്മവ്യാധികളേയും കുറവുകളേയും തീർക്കുന്നതിനും ഉള്ള മനസ്സോടുകൂടി ഇതിനു് അണയുന്നതിലധികം ചൊവ്വുള്ള നിയോഗം എന്നതു് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

ക്രൂശക്കുടെ ഉള്ളതും ദിനം പ്രതിയുള്ളതുമായ സൽപ്രസാദ സ്വീകരണം നടത്തുന്നവർ, അല്പ പാപങ്ങളിൽ നിന്നും കുറഞ്ഞപക്ഷം പൂർണ്ണമനസ്സുറിവോടുകൂടിയ അല്പ പാപങ്ങളിൽ നി

ന്നും, അവയുടെമേലുള്ള പക്ഷത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എതുയും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നാലും, ഘനമായ പാപംഇല്ലാതിരിക്കയും, ഇനിയൊരിക്കലും പാപം ചെയ്യയില്ലെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞയോടുകൂടിദിവസത്തോടും ദിവ്യകാരുണ്യഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ അല്പപാപങ്ങളിൽ നിന്നും, അവയോടുള്ള പക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നും ക്രമേണ രക്ഷപെടാതിരിയ്യുയില്ല.

പുതിയ നിയമത്തിലെ ക്രദാശകൾ 'പ്രവൃത്തിക്കപ്പെട്ട പ്രവൃത്തിയാൽ'തന്നെ, സ്വന്ത ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, അവയെ കൈക്കൊള്ളുന്നവരുടെ ഒരുക്കങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം ഏറ്റവും സംപൂർണ്ണമായ ഫലങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതാകയാൽ സൽപ്രസാദ സ്വീകരണത്തിനു് മുൻപും പിൻപുമുള്ള ഒരുക്കവും, ഉപകാരസ്മരണയും ഓരോരുത്തരുടെ ശക്തിക്കും, സ്ഥിതിക്കും, ഉദ്യോഗത്തിനും, യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ കഴിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രൂടെക്കുടെ ഉള്ളതും ദിവസേന ഉള്ളതുമായ സൽപ്രസാദ സ്വീകരണം ഏറ്റവും വിവേകത്തോടും ഫലപ്രാപ്തിയോടുംക്രടി നിവൃത്തിക്കുന്നതിനു്, കുമ്പസാരക്കാരന്റെ ആലോചനയും ചോദിക്കേണ്ടതാണു്.

ഈ സുകൃതാഭ്യസത്തിൽ നിന്നു് മ്ശിഹായോടുള്ള ഐക്യത വർദ്ധിക്കയും, ജ്ഞാനജീവൻ ഏറ്റവും സംപൂർണ്ണമായി പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും, ആത്മാവു് ഏറ്റവും ധാരാളമായി പുണ്യങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെടുകയും, കൈക്കൊള്ളുന്നവരിൽ നിത്യഭാഗ്യത്തിന്റെ അച്ചാരം ഏറ്റവും ബലമായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

ഇത്ര മഹത്തായതും അനേകനൂറ്റാണ്ടുകളെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുമായ ഈ ക്രദാശയെ കഴിയുന്നത്ര ദിനംതോറും സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് ഏതു സ്ഥിതിയിലും അന്തസ്സിലുമുള്ള ഏവരും ഉത്സാഹിക്കണമെന്നാണു് തിരുസഭ ഉപദേശിക്കുന്നതു്. ഇതു് നാം മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വി. കുർബാനയെ സന്ദർശിക്കുക.

പ്രതിദിനജീവിതത്തിലെ ബഹളത്തിനിടയിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങി വല പ്രാവശ്യം പാടില്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും വിശുദ്ധ കുർബാനയെ സന്ദർശിക്കുന്നതു എത്ര ആത്മോപകാരപ്രദമായ കടമയാണെന്നു കത്തോലിക്കർ അ

റിയുകയും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. അദ്ധ്വാനിക്കുയും ഭാരം ചുമക്കുയും ചെയ്യുന്ന ഏവരെയും തന്റെ പക്കലേക്കു സദയം ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു അഹോരാത്രം സക്രാരിയിൽ വസിക്കുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യകർത്താവിനെ സന്ദർശിക്കുവാൻ ദിവസം ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ചെന്നുകാണാതിരിക്കുന്നതു കൃതഘ്നതാപരമാണ്. തക്കപോലെ സന്ദർശനം കഴിക്കുന്നതിനു ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്.

പള്ളിയിലേക്കു ആരെ കാണുവാൻ പോകുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കണം. പള്ളിയിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ മാലാഖമാർ താണുവീണു ആരാധിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ തിരുമുമ്പിൽ എത്തി എന്നു സ്മരിക്കണം. അനന്തരം ഹന്നാൻവെള്ളം എടുത്തു കുരിശു വരച്ചു വിശുദ്ധ കുർബാനയെ ആരാധിക്കണം. സക്രാരിയുടെ മുൻപിൽ മുട്ടുകുത്തി മാലാഖമാരോടുകൂടി കർത്താവിനെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യണം. തിരിഞ്ഞു ഒന്നും ഒരുത്തനെയും നോക്കാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിയാലും ദിവ്യകാരുണ്യ കർത്താവിനെ പിതാവായും പ്രിയസുഹൃത്തായും ഗണിച്ചു കഷ്ടപ്പാടുകളും ആവശ്യങ്ങളും അറിയിക്കുയും, അനുഗ്രഹങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുയും പ്രതിജ്ഞകൾ സമർപ്പിക്കുയും ചെയ്യണം. എരിവോടുകൂടി ആത്മീയമായ വിധത്തിൽ വി. കുർബാനകൈക്കൊള്ളേണ്ടതുമാണ്. പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവിന്റെ സഹായം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു സന്ദർശനം ഉപസംഹരിക്കാം.

13. ധ്യാനിക്കുക, സ്വയംപരിശോധിക്കുക.

നാം അറിഞ്ഞുവിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നനിത്യസത്യങ്ങൾക്കു അനുസരിച്ചു നാം വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കി നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ന്യൂനതകളെ പരിഹരിച്ചു ജീവിതത്തെ ഉണർത്തുന്നതിനും, സ്ഥിരവും ദൃഢവുമായ ഭക്തിയിൽ നിലനില്പാനുതിനും, പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്ന ഒരുത്തമമാർഗ്ഗം പ്രതിദിനം ക്ലിപ്തസമയത്തേക്കു ആത്മീയകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി, വിശിഷ്യ തന്റെ നാലന്ത്യങ്ങളായ മരണം, വിധി, നരകം, മോക്ഷം എന്നിവയേയും മിശിഹായുടെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളെയും പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതാണ്. തിന്മയിൽ നിന്നകന്നു നന്മ ചെയ്യുന്നതിനും സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നകന്ന് സ്രഷ്ടാവി

നോട്ട യോജിക്കുന്നതിനും, തിന്മയുടെ നികൃഷ്ടതയും നശീകരണ
ങ്ങളും ഏവയെന്നും നന്മയുടെ ആവശ്യകതയും പ്രയോജനവും
എന്തെന്നും അനിത്യങ്ങളായ സൃഷ്ടികളുടെ നീചത്വവും ബലഹീ
നരായ നമ്മുടെ നികൃഷ്ടതയും നിത്യനായ ദൈവത്തിന്റെ മഹിമ
യും ഏതുവിധമെന്നും നാം നന്നായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇ
തിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം ധ്യാനമാണ്. തന്നിമിത്തമത്രെ പുണ്യപുണ്ണ്യ
ത പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള വിശുദ്ധന്മാരെല്ലാവരും പ്രതിദിനം ധ്യാനം
സ്വതന്ത്രമായും കൃത്യമായും നിവൃത്തിച്ചു പോന്നിരുന്നതു്. എന്നാൽ താ
ദൃശമായ ഒരു ധ്യാനം ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
വർക്ക്, വിശിഷ്യ വിദ്യാവിഹീനരായ സാധാരണന്മാർക്ക് സഫലമാ
യി നടത്തുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും അതു വൈദികർ സന്യാസികൾ
മുതലായവർക്കുമാത്രം സാധിക്കുന്നേ ഒന്നാണെന്നും ചിലർ വിചാരി
ക്കുന്നു. അതു കേവലം ഒരു വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണമാത്രമാകുന്നു.

ധ്യാനം എന്നതു അക്ഷരാർത്ഥപ്രകാരം ഏതെങ്കിലും ഒരു
വിഷയത്തേപ്പറ്റിയുള്ള ആഴമായ ചിന്തയാണ്. എങ്കിലും ധ്യാനം
എന്നതിനു ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥം സദ്വിഷയങ്ങ
ളേപ്പറ്റി ഓമ്മ, ബുദ്ധി, മനസ്സ് എന്നി ആത്മീയവശങ്ങളെ ഉ
പയോഗിച്ച് ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തോട് ചെ
യ്യുന്ന ഹൃദയപൂർവ്വമായ ഒരു സംഭാഷണം എന്നാകുന്നു. ഉദാഹര
ണമായി ഒരു കാലിത്തൊഴുത്തിൽ പിറന്ന ദിവ്യ ഈശോയെപ്പ
റ്റി ചിന്തിച്ച് നീ തന്നെ എത്രമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നുഎന്നു പറയു
കയോ തന്നോട് വല്ലതുമൊരു അനുഗ്രഹം അപേക്ഷിക്കുകയോ
ചെയ്യുൽ അതൊരു ധ്യാനമായെന്നു പറയാം. ഇതിൽനിന്നും പ
ണ്ഡിതനെന്നോ പാമരനെന്നോ സന്യാസിയെന്നോ ലൗകികനെ
ന്നോ ഉള്ളഭേദം കൂടാതെ ആർക്കും ധ്യാനിക്കാം എന്നു സിദ്ധിക്കു
ന്നുണ്ടല്ലോ.

ധ്യാനം എങ്ങനെയാണു സഫലമായി നടത്തേണ്ടതു്? ധ്യാനം നടത്തുന്നതു് ഏകാന്തമായും, സഹൃദയത്തിലായാലും പൂജ്യ
മായ വല്ലൊരു സ്ഥലത്തും ആയിരിക്കുന്നതു നന്നു്. അതു നമ്മുടെ
ചിന്തകൾ അന്യകാര്യങ്ങളിൽ പതിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു സഹായി
ക്കും. മിശിഹായുടെ പീഡകളേപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതിനു് ഒരു രൂ
പമുണ്ടാക്കുന്നു സഹായം ഏറ്റവും പറ്റിയതാണ്. നടത്തുവാൻപോകുന്ന
ധ്യാനം ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരുന്നതിനു ആദ്യം തന്നെ ദൈവസ
ഹായം അപേക്ഷിക്കണം. തദനന്തരം ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തെ

സ്മരിച്ചുകൊണ്ട്, വിശ്വാസത്തിന്റെയും, ആരാധനയുടെയും, മനസ്സാപത്തിന്റെയും, കൃതജ്ഞതയുടെയും എളിമയുടെയും ഓരോ ചെറിയ പ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും. പിന്നീട്, പുസ്തകവായന അറിയാവുന്നവരാണെങ്കിൽ മിശിഹായുടെ പീഡാനുഭവങ്ങളെയൊ, അഥവാ മരണം വിധി മുതലായവയേയോ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു ധ്യാനപുസ്തകം എടുത്തു അതിൽ ഒരുഭാഗം സാവധാനത്തിലും ശ്രദ്ധയോടുകൂടെയും വായിക്കണം. വായിക്കുന്ന ആ ഭാഗത്തെപ്പറ്റി ഏകാഗ്രതയോടെ ചിന്തിക്കയും, തദനുസരണമായ മനസ്സാപത്തിന്റെയും, സ്നേഹത്തിന്റെയും, കൃതജ്ഞതയുടെയും, എളിമയുടെയും മറ്റും പ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്കയും, അതോടെ തന്റെ ജീവിതഗതി നിരണത്തിനു പറ്റിയതായ ഒരു നല്ല പ്രതിജ്ഞചെയ്കയും വേണം. ഈ വിധം അനാഴികയൊ ഒരുനാഴികയോ വിനിയോഗിച്ചശേഷം, ലഭിച്ച ദൈവസഹായത്തെപ്പറ്റി നന്ദിപ്രദർശിപ്പിക്കയും, സ്വന്ത പ്രതിജ്ഞകളെ ആശീർവ്വദിക്കണമെന്നു ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ധ്യാനം അവസാനിപ്പിക്കാം. ഉദാഹരണമായി പാടപീഡകളെപ്പറ്റിയാണു വായിച്ചതെങ്കിൽ ന. കർത്താവിന്റെ പീഡാനുഭവസമയത്തെ ദയനീയസ്ഥിതിയേയും ആക്കൂവേണ്ടി എന്തിനായി സ്വശക്തനായ താൻ ഈ പീഡകൾ സഹിച്ചു എന്നതിനേയും പറ്റി ആലോചിക്കണം. അങ്ങനെ ധ്യാനിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പാപങ്ങളെപ്പറ്റി മനസ്താപം താനേ ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. പാപങ്ങളെപ്പറ്റി മനസ്താപപ്പെട്ട പൊറുതി അപേക്ഷിച്ചശേഷം മിശിഹായുടെ പീഡകൾക്കു കാരണമായ പാപം വീണ്ടും ചെയ്കയില്ലെന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്യുക. പ്രതിജ്ഞാനന്തരം മേൽവിവരിച്ചതുപോലെ ചെയ്തുകൊണ്ടു ധ്യാനം അവസാനിപ്പിക്കാം. ഒരുനാഴിക അഥവാ ഒരു അരനാഴിക എങ്കിലും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സ്വപ്രധാനമായ ആ അവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ചിലവഴിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിൽ നിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുണം സീമാതീതംതന്നെ എന്നു് ഏവർക്കും അനുഭവൈകവേദ്യമാകും.

ധ്യാനത്തിനുപയുക്തമായ പുസ്തകങ്ങൾ ഇല്ലാതെ വരികയൊ ഉണ്ടായിരുന്നാൽതന്നെയും വായിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുവരികയോ ചെയ്യാലും അതേപ്പറ്റി ആരും കുണ്ഠിതപ്പെടേണ്ടതില്ല. ധ്യാനത്തിനു സ്വസ്ഥായോഗ്യവും അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവർക്കു

പോലും വായിക്കാവുന്നതുമായ ഒരു പുസ്തകമുണ്ട്. അതു് ന. ക
ത്താവിന്റെ പാട്ടപെട്ട സ്വത്തുപമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ക്രൂ
ശിക്കപ്പെട്ട സ്വത്തുപമാകുന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും പഠിച്ചിടത്തോ
ളം മറ്റൊരു പുസ്തകത്തിൽനിന്നും പഠിക്കുവാൻ തനിക്കു സാധി
ച്ചിട്ടില്ലെന്നു വി. ഞ്ഞാനപ്പനുരാ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്വ
ത്തുപത്തെനോക്കികൊണ്ടു് കത്താവിന്റെ പീഡകളേപ്പറ്റി ചി
ന്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ എത്ര കഠിനഹൃദയനായിരുന്നാലും അനുതാപം
ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതല്ല. അതുതന്നെയാണല്ലോ ധ്യാനത്തിന്റെ
സർവ്വപ്രധാനമായ ഉദ്ദേശ്യവും. മിശിഹായുടെ പാട്ടപീഡകളെയും
മനുഷ്യന്റെ അന്ത്യങ്ങളെയുംപറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നവർ പാപങ്ങൾ
വഴിയായി വീണ്ടുംദൈവത്തെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ ഉല്ലുക്തരാകുന്നത
ല്ലതന്നെ. „നിന്റെ അന്ത്യങ്ങളെ നീ ഓർക്ക. എന്നാൽ ഒരിക്ക
ലും നീപിഴയ്ക്കുകയില്ല" എന്നു് പരിശുദ്ധാത്മാവു അരുളിച്ചെയ്യുന്നു.
പുണ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നതിനും അചിരേണ പുണ്യപൂർണ്ണ
ത്വപ്രാപിക്കുന്നതിനും ഇതിലുമുപരിയായ മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തപ്പെട്ടി
ട്ടില്ല. ഈ വിധധ്യാനം വഴിയായിട്ടത്രെ വിശുദ്ധന്മാരോരോരുത്ത
രും പുണ്യപരിപൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചതു. തന്നിമിത്തം ഈ വിഷയത്തി
ൽ നാമും അവരെ അനുകരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ മഹനീയപദം
നമുക്കും കരസ്തമാക്കാമെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമത്രെ.

ആത്മശോധന. അനുദിനകൃത്യങ്ങളിൽ അപ്രധാനമല്ലാ
ത്ത ഒരു സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ് സ്വയപരിശോധന അ
ഥവാ ആത്മശോധന. ആത്മശോധന രണ്ടുവിധമാണ്. പ്രത്യേ
കവും പൊതുവും. ഒരു പ്രത്യേകമായ പുണ്യത്തെ നേടുന്നതിലൊ
അല്ലെങ്കിൽ പാപത്തെ നിരോധിക്കുന്നതിലൊ തന്റെ അനുഭ
വം എന്തായിരുന്നു എന്നു പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നതാണു പ്ര
ത്യേകമായ ആത്മശോധന. ഇതു പുണ്യജീവിതത്തിനു് അപരി
ത്യാജ്യമാണെന്നാണ് വി. ഇഗ്നാസ്യോസ് ലയോളയുടെ അഭിപ്രാ
യം. പ്രഭാതത്തിലുംമദ്ധ്യാഹ്നത്തിലും സായാഹ്നത്തിലുംആത്മശോ
ധന നടത്തുന്നതു കൊള്ളാമെന്നാണ് ആ മഹാ പുണ്യവാൻ പഠി
പ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ രാത്രിയിൽ നിദ്രക്കുമുമ്പായി ആത്മശോധ
ന ചെയ്യേണ്ടതു അവശ്യം ആവശ്യമാണ്. ആത്മശോധന ചെ
യ്യുന്നതിനു്, ആദ്യംതന്നെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം സ്മരിക്കുകയും ദൈ
വസഹായം അപേക്ഷിക്കുകയും തനിക്കു ആ ദിവസത്തിൽ ലഭി
ച്ച പ്രത്യേക ദാനങ്ങൾക്കും ജീവിതത്തിൽ തനിക്കും മറ്റുള്ളവ

ക്കും ലഭിക്കുന്ന പ്രത്യേകവും പൊതുവുമായ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കുകയും പാപങ്ങൾ കണ്ടറിയുന്നതിനും അവയെപ്രതി പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതിനുമുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കയും ചെയ്യണം. തദനന്തരം മുമ്പു ചെയ്ത പ്രത്യേകതിരുമാനം അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചോ, പ്രവർത്തിച്ചതു എത്ര പ്രാവശ്യം, അതു ലംഘിച്ചോ, ലംഘിച്ചെങ്കിൽ എത്ര പ്രാവശ്യം എന്നു വിവരമായി കണക്കാക്കി പ്രത്യേകമായ ആത്മശോധന നടത്തുക. അനന്തരം പൊതുവായ ആത്മശോധന ചെയ്യണം. തദവസരത്തിൽ കൃത്യസമയത്തു എഴുന്നേറ്റോ? പ്രഭാതജപങ്ങൾ ചൊല്ലിയോ? കർബാനകാണുക കൈക്കൊള്ളുക മുതലായ കാര്യങ്ങൾ യഥാവിധി നിർവ്വഹിച്ചോ? ദൈവത്തിനും, അയല്ക്കാരനും, സ്വന്തകടമകൾക്കും വിരോധമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? എന്നെല്ലാം വിവരമായി വിചാരിച്ചുകാണേണ്ടതാണ്. ഈ കാര്യങ്ങൾ രണ്ടു മൂന്നു മിനിട്ടുകൊണ്ടു സാധിക്കാം. ഇനിയുള്ള കുറച്ചു സമയം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു വന്നുപോയ തെറ്റുകളെപ്പറ്റി പരമാർത്ഥമായി പശ്ചാത്തപിക്കയും, പിന്നോട്ടു തിരിഞ്ഞു പരിഹരിക്കേണ്ട തെറ്റുകളെപ്പറ്റിയും മുന്നോട്ടു തിരിഞ്ഞു നേടേണ്ട പുണ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യുകയും, ചെയ്ത തെറ്റുകൾക്ക് തക്ക പരിഹാരം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലാണ്. പരമാർത്ഥമായ മനസ്താപം ഹൃദയത്തിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത നന്മയേയും, തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സേവിക്കുന്നതിനും ഉള്ള മനുഷ്യന്റെ കടമയേയും കുറിച്ചും, ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡകളേയും കുരിശുമരണത്തേയും പറ്റിയും ചിന്തിക്കുന്നതുകൂടാതെ സ്വതേനികൃഷ്ടമായ പാപം നിമിത്തം ആർ, ആരെ, എങ്ങനെ, എപ്പോൾ ദ്രോഹിച്ചു എന്നു ആലോചിക്കുന്നതു അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. തന്നെ അറിയുന്നതിനും തന്നെ സേവിക്കുന്നതിനുമായി ദൈവം സദയം നൽകിയിട്ടുള്ള പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും ആത്മീയ വശങ്ങളും തന്റെ സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യൻ തന്നെ ധിക്കരിക്കുന്നതിനും ദ്രോഹിക്കുന്നതിനുമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു എത്രയും വലിയ തിന്മയും നന്ദിഹീനതയും ആണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഒടുവിൽ ഉത്തമ മനസ്താപത്തിന്റെ പ്രകരണം അതിലെ ഓരോ ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചും ഗാഢമായി വിചാരിച്ചു ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു ആത്മശോധന അവസാനിപ്പിക്കുക.

14. തനിച്ചും ക്രൂട്ടമായും പ്രാർത്ഥിക്കുക.

ദൈവാനുഗ്രഹംകൂടാതെ യാതൊരുനന്മയും ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല. തന്നിമിത്തം പുണ്യത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ ദൈവകൃപ നമുക്ക് അത്യാവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലെല്ലൊ. ഇതു ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാകട്ടെ രണ്ടാണ്. പ്രാർത്ഥനയും ക്രിയാശക്തികളുടെ സ്വീകരണവും. എന്നാൽ ഇനിയും, ഇവ രണ്ടിൽ, ഏവക്കും ഏതു സമയത്തും നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാവുന്ന പൊതുവായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണ് പ്രാർത്ഥന. ഇതു സകലർക്കും അത്യാവശ്യവും പ്രയോജനകരവുമാണെന്നു പഴയതും പുതിയതുമായ വേദാഗമങ്ങളും പരിശുദ്ധന്മാരും ശക്തിയുക്തം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

വേദാഗമം എന്തുപറയുന്നു? "സദാ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ നിനക്കു യാതൊന്നും പ്രതിബന്ധമാകാതിരിക്കട്ടെ" (പ്രസംഗികൻ xviii–22) "നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ കടും ചുവപ്പായിരുന്നാലും ഹിമംപോലെ വെളുക്കും; രക്താംബരംപോലെ ചുവപ്പായിരുന്നാലും പഞ്ഞിപോലെ ആയിത്തീരും" (ഏശയ്യാ I– 18) "ചോദിപ്പിൻ നിങ്ങൾക്കു തരപ്പെട്ടും, അന്വേഷിപ്പിൻ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തും, മുട്ടുവിൻ നിങ്ങൾക്കു തുറക്കപ്പെട്ടും." (വി. ലൂക്കാ. xi– 9) "എന്റെ നാമത്തിൽ പിതാവിനോടു എന്തെങ്കിലും യാചിച്ചാൽ അവിടുന്നു നിങ്ങൾക്ക് അതു നൽകുമെന്നു സത്യംസത്യമായി നിങ്ങളോടു ഞാൻ പറയുന്നു"(വി. യോഹ. xvi–23)"പ്രാർത്ഥനയിൽ ജാഗ്രതയുള്ളവരായിരിപ്പിൻ" (1 പത്രോസ് iv. 7) "പ്രാർത്ഥനയിൽ തീഷ്ണതയുള്ളവരായിരിപ്പിൻ" (i റോം xii–12) "എപ്പോഴും ജാഗ്രതയോടും മുട്ടിപ്പായും പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ"(അപ്പസ്സ്തോ vi–18.)

പണ്ഡിതന്മാരായ സഭാപിതാക്കന്മാരും പരിശുദ്ധന്മാരും എന്തുപറയുന്നു? "പ്രാർത്ഥന ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളുടെ നിക്ഷേപപ്പെട്ടി തുറക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു താക്കോലാണ്. ഇതുപയോഗിച്ചു ധാരാളമായി അനുഗ്രഹങ്ങൾ നമുക്കു തുറന്നെടുക്കാം" എന്നും "നന്നായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ നന്നായി ജീവിക്കുന്നു"എന്നും "പ്രാർത്ഥന ആത്മാവിന്റെ ഭക്ഷണമാകുന്നു" എന്നും വി. അഗുസ്തീനോസും, "പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ രക്ഷ പ്രാപിക്കും, പ്രാർത്ഥിക്കാത്തവൻ നശിച്ചുപോകും" എന്നു വി. അല്ഫോൻസ് ലിഗോരിയും, "പ്രാർത്ഥന ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ പാത്തിയാണ്. പ്രാർത്ഥന മുടങ്ങിയാൽ

അനുഗ്രഹം ലഭിക്കുകയില്ല. പ്രാർത്ഥന കാതലായ പുണ്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമാണ്. പ്രാർത്ഥനയില്ലാതായാൽ പുണ്യങ്ങളും ഛിന്നഭിന്നമാകും" എന്നും "പാപവും പ്രാർത്ഥനയും ഒന്നിച്ചിരിക്കുകയില്ല" എന്നും വി. അമ്മത്രേസ്യായും, "ജലത്തിൽ നിന്നും എടുത്ത മത്സ്യം വേഗത്തിൽ ചാകുന്നതുപോലെ പ്രാർത്ഥന ഉപേക്ഷിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആത്മീയമരണം പ്രാപിക്കും" എന്നു വി. ക്രിസോസ്റ്റോമോസും പഠിപ്പിക്കുന്നു.

എത്ര കഠോര പാപിയും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എങ്കിൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഇതിനാൽ ഒരു കത്തോലിക്കൻ നശിച്ചുപോകുന്നു എങ്കിൽ അവൻ സ്വന്ത കുറ്റം മൂലം, അതായത് എത്രയും ഫലപ്രദമായ പ്രാർത്ഥന എന്ന ഉപകരണത്തെ വേണ്ട വിധം ഉപയോഗിക്കായ്ക മൂലം മാത്രം നശിക്കുന്നു എന്നാണു പറയേണ്ടതു്.

ഇനി പലർ വിചാരിക്കുന്നതു പോലെ പ്രാർത്ഥന അത്ര പ്രയാസമുള്ള ഒരു കായ്മയല്ല. പ്രാർത്ഥന എന്താണ്? അതിനു രണ്ടു കായ്മകൾ മാത്രം മതി. അതായതു ദൈവത്തെ ഓർത്തു്, തന്നോട് ഒരു വാക്കെങ്കിലും പറയുക. (അഥവാ ഒരു മാലാഖയോടോ ഒരു വിശുദ്ധനോടോ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഓർത്തു് അദ്ദേഹത്തോടു ഒരുവാക്കെങ്കിലുംപറയുക. ഒരുവാക്കു് എന്നതിനാൽ നമുക്കു ന്യായവും യോഗ്യവും ആയിരിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും എന്നു മനസ്സിലാക്കണം.) ഈ രണ്ടു ലക്ഷണോക്തികളും ഉണ്ടെങ്കിൽ പ്രാർത്ഥനയായി. ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ അഭാവത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയുമില്ല. പ്രാർത്ഥനയാകുന്നതിനു് എന്തെങ്കിലും ദിവ്യമായോ വാചാലതയോടെയോ പറയണമെന്നില്ല. ഒരുവൻ തന്റെ ജോലികളിൽ പൂണ്ട വ്യാവൃതനായിരിക്കെ വേണ്ട ദൈവസ്മരണയോടെ "എന്റെ ദൈവമേ എന്റെ സ്വന്തമേ" "എന്റെ ഈശോയെ അനുഗ്രഹിക്കണമെ" "കർത്താവെ അനുഗ്രഹിക്കണമെ" "മറിയമെ സ്വസ്തി" എന്റെ കർത്താവെ എന്റെ ദൈവമെ" "ഈശോമറിയം യൗസേപ്പേ" എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഒന്നുരണ്ടു വാക്കുകൾ മാത്രം ഉച്ചരിച്ചാൽ അതു പ്രാർത്ഥനയായി. എന്നാൽ നേരെമറിച്ചു ഒരുവൻ ദൈവസ്മരണകൂടാതെയും ബോധം അന്യകായ്ങ്ങളിൽ പതിച്ചും ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൻ മുമ്പാകെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ടും, ഭക്തിയുടെ സ്വഭാവിധ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളോടുകൂടെയും, നല്ലൊരു ജപ

പുസ്തകത്തിൽനിന്നു അനേക ജപങ്ങൾ ദിവസേനേരം ചൊല്ലുന്നതായിരുന്നാൽ അതു പ്രാർത്ഥനയാകയില്ല. അതിനാൽ ശരിയായ പ്രാർത്ഥനയാകുന്നതിനു നാം പറയുന്നതു എന്താണെന്നും, ആരോടാണെന്നും ഉള്ള സ്മരണയോടെ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇതാകട്ടെ നമ്മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഏതു സ്ഥലത്തുവെച്ചും എപ്പോഴെങ്കിലും നിഷ്പ്രയാസം ചെയ്യാം. അതിനാൽ നമുക്കു അത്യാവശ്യവും ഉപകാരപ്രദവുമായ പ്രാർത്ഥനയെന്ന ഈ കൃപാമാർഗ്ഗത്തെ സദാ ഉപയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനു ഏവരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്. നാം നമുക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല, തിരുസ്സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായും, അജ്ഞാനികളുടെയും പതിതരുടെയും പാപികളുടെയും മാനസാന്തരത്തിനായും, ശുദ്ധീകരണ ആത്മാക്കളുടെ ആശ്വാസത്തിനായും, ഏവരുടെയും നന്മക്കായും തീഷ്ണതയോടെ അനുദിനവും അടിക്കടി പ്രാർത്ഥിക്കണം.

ചിലപ്പോൾനമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന വിഫലമാകുന്നതായി നാം കണ്ടവരുന്നു. അതിനു രണ്ടു കാരണമേ പറയാനുള്ളൂ. വേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാതിരുന്നിട്ടും, പ്രാർത്ഥനയുടെ വിഷയം നമ്മുടെ നിത്യരക്ഷയ്ക്കു പ്രതികൂലമായിരുന്നിട്ടും. "പ്രാർത്ഥിച്ച കാര്യം കിട്ടിയില്ല എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അതിനെക്കാൾ ഗുണകരമായ എന്തെങ്കിലും കിട്ടി എന്നു പറയുന്നതിനു തുല്യമത്രെ." എന്നാണ് വി. യോഹന്നാൻ ദമസേന്റെ അഭിപ്രായം. അതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന ഹൃദയപൂർവ്വകവും, എളിമയോടും, എരിവോടും, ശ്രദ്ധയോടും, ശരണത്തോടും, ദൈവചിന്തയോടുള്ള അനുയോജ്യതയോടും കൂടിയതും, മിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും ആയിരിക്കണം. ഈ ഗുണലക്ഷണങ്ങളുള്ള പ്രാർത്ഥന തീർച്ചയായും ഫലസിദ്ധിയുള്ളതായിരിക്കും.

കൂട്ടപ്രാർത്ഥനയിലും നാം പ്രത്യേകം ജാഗ്രതകരായിരിക്കണം. കൂട്ടപ്രാർത്ഥന നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ശരണത്തിന്റെയും ഉപവിയുടെയും പരസ്യ പ്രഖ്യാപനമാണ്. ഐക്യത്തിനു സഹജമായ ശക്തിയും, നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രത്യേകമായ വിൽപ്പാടും അതിനുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദൈവത്തിനു മാലാഖമാർ നൽകുന്ന നിത്യാരാധനയുടെ ഒരു വകഭേദമാണ് കൂട്ടപ്രാർത്ഥന. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദിവ്യചൈതന്യരിയാടിന്റെ സിംഹാസനസന്നിധിയിൽ എല്ലാവരും സാഷ്ടാംഗ പ്രണാമം ചെയ്യുന്നതു താൻ കണ്ടതായി വി. യോഹന്നാൻ വെളിപാടിൽ രേഖപ്പെടുത്തു

യിരിക്കുന്നു. പള്ളിയിൽ വി. കുർബാനയുടെ മുൻപാകെ നാം ചെയ്യേണ്ടതു സാഷ്ടാംഗ പ്രണാമമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? ദേവാലയം ദൈവത്തിന്റെ ഭവനവും പ്രാർത്ഥനയുടെ ആലയവുമായിരിക്കയാൽഅവിടെ വെച്ചുതന്നിച്ചുംക്രൂട്ടമായുമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾനടത്തുന്നതു കൂട്ടത്തിൽപ്രയോജനകരമായിരിക്കും. കൂട്ടപ്രാർത്ഥനയിൽ നമ്മുടെ ഭക്തി അസാധാരണമായി വർദ്ധിക്കുന്നു. ഭക്തിയോടുകൂടി പലർ ഒന്നുചേർന്നപ്പിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ ഫലസിദ്ധി ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലല്ലൊ. കൂട്ടപ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലപ്രദായകത്വം പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ളതാണെന്നു കർത്താവുതന്നെ പ്രസ്താവമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. "പിന്നെയും ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു: നിങ്ങളിൽ രണ്ടുപേർ, തങ്ങൾ അപേക്ഷിപ്പാൻ പോകുന്ന ഏതുകാര്യത്തെക്കുറിച്ചും, ഭൂമിയിൽ ഒരുമ്പെട്ടിരുന്നാൽ, സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്ന എന്റെ പിതാവിനാൽ അതു അവർക്കു ചെയ്യപ്പെട്ടും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ എന്റെ നാമത്തിൽ എവിടെ ഒരുമിച്ചു കൂടിയിരിക്കുമോ അവിടെ അവരുടെ നടുവിൽ ഞാൻ ഉണ്ട്." (വി.മത്തായി XVIII. 19.20) അതിനാൽ ദിനന്തോറും സാമാന്യ കുടുംബങ്ങളിൽ ചെയ്യുവരുന്നതു പോലെ കുടുംബാംഗങ്ങൾ എല്ലാം ഒന്നിച്ചു കൂടുന്ന സമയമായ സന്ധ്യകഴിയുമ്പോൾ എല്ലാവരും കൂടി ഭക്തിപൂർവ്വം കൂട്ടപ്രാർത്ഥന നടത്തണം.

ഈ കൂട്ടപ്രാർത്ഥനയിൽ പലതുകൊണ്ടും കൊന്ത ജപം പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. മരിയഭക്തിയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു ചിഹ്നവും മുടങ്ങാതെയുള്ള കൊന്തജപമാണ്. തിരുസഭയുടെ ഭക്തകൃത്യങ്ങളിൽ ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനമാണു ജപമാലക്കുള്ളതു്. ഇതിന്റെ കാരണം ജപമാലയിൽ ഇരുവിധ പ്രാർത്ഥനകളും–മനഃപ്രാർത്ഥനയും വാചാ പ്രാർത്ഥനയും– അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. മിശിഹായുടെയും തന്റെ പരിശുദ്ധ ജനനിയുടെയും ജീവിതത്തിലെ രഹസ്യങ്ങൾ നമുക്കു ധ്യാനത്തിനുള്ള വിഷയങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെയും പറ്റി ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു് തദനുസരണമായി സ്നേഹപ്രകരണങ്ങളും പ്രതിജ്ഞകളും ചെയ്യുന്നതിൽ കൊന്ത ജപത്തിലെ മനഃപ്രാർത്ഥനയും, ഏറ്റവും വിശിഷ്ടങ്ങളായ ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന എന്ന കർതൃപ്രാർത്ഥനയും, നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമെ എന്ന മറിയ കീർത്തനവും, ത്രീത്വ സ്തുതിയും ചൊല്ലുന്നതിൽ ജപമാലയിലെ വാചാപ്രാർത്ഥനയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മറിയഭക്തി

തങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണെന്നും, ഇതു് ഇതര ക്രിസ്തീയ സഭക്കാരിൽ നിന്നും തങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള ഒരു പറ്റിയ അടയാളമാണെന്നും കത്തോലിക്കർ അഭിമാനിക്കുന്നു. ജപമാല മരിയ ഭക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവും ഫലവത്തായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു ഒൻപതാം പിയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ പ്രശംസിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഏറ്റവും ശക്തിയുക്തമായ വാക്കുകളിലാണപ്രതിദിനം കൊന്തജപിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കരെപതിമൂന്നാം ലെയൊൻ മാർപ്പാപ്പാ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ദേവമാതാവു തന്റെ ജപമാല ഭക്തന്മാർക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി പറയപ്പെട്ടുന്ന നൽവരങ്ങളും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്:-

1. എന്റെ ജപമാല ജപിക്കുന്നവർക്കു എന്റെ പ്രത്യേകമായ സംരക്ഷണം ഉണ്ടായിരിക്കും. 2. നരകശക്തികളെ ജയിക്കുന്നതിനു ജപമാല അവർക്കു ബലമുള്ള ഒരായുധമായിരിക്കും; അതു ദുർഗ്ഗുണത്തെ ഉൻമൂലനം ചെയ്യും, പാപത്തെ നശിപ്പിക്കും, സകല പാഷണ്ഡതകളേയും ജയിച്ചടക്കും. 3. ജപമാല മൂലം എന്നിൽ ആശ്രയിക്കുന്നവൻ നശിച്ചുപോകയില്ല. 4. ജപമാലമൂലം നീ ചോദിക്കുന്നതൊക്കെയും നിനക്കു ലഭിക്കും. 5. ജപമാലഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവർക്കു അവരുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും എന്റെ സഹായം ലഭിക്കും. 6. ജപമാലഭക്തി നിത്യരക്ഷയുടെ ഒരു വലിയ അടയാളമാണ്. 7. ജപമാലയുടെ വിശുദ്ധ രഹസ്യങ്ങളിന്മേൽ ഭക്തിപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ജപമാല ജപിക്കുന്നവർ പീഡകളിൽ നിരാശരാകയില്ല. അവർ തക്ക ഒരുക്കമില്ലാതെ മരിച്ചു നശിക്കയുമില്ല. പാപി മാനസാന്തരപ്പെട്ടും. സൽഗുണവാൻ വരപ്രസാദത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു നിത്യജീവനു യോഗ്യനായിത്തീരും. 8. സാക്ഷാലുള്ള ഭക്തിയോടുകൂടെ ജപമാല ജപിക്കുന്നവർ അന്ത്യക്ലേശകൾ ലഭിക്കാതെ മരിക്കയില്ല. 9. ജപമാലഭക്തരെ അവരുടെ മരണശേഷം ഒരു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ രക്ഷിക്കും. 10. ജപമാലയുടെ സാക്ഷാലുള്ള ഭക്തന്മാർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു വലിയ ആനന്ദം അനുഭവിക്കും.

ജപമാല ഭക്തിപൂർവ്വം ജപിക്കുന്നവർക്കു ദൈവജനനിയുടെ അമൂല്യങ്ങളായ ഈ വാഗ്ദാനങ്ങൾക്കും പുറമെ, തിരുസഭയിൽനിന്നു നിരവധി ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളും കല്പിച്ചു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതുകയാൽ ദൈവജനനിക്കു അത്യന്തം പ്രസാദജനക

മായ ഈ കൊന്തജപം ക്രൂരമായിത്തന്നെയോ, അതിനുസൌകര്യപ്പെടാത്തപക്ഷം തനിച്ചെങ്കിലുമോ, ദിനംപ്രതി ജപിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ളഒരുസ്ഥിരനിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കുന്നതു അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. ക്രമമായി കൊന്തജപവും മറ്റുപ്രാർത്ഥനകളും ജപിക്കുമ്പോൾ ജപത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ചൊല്ലി കഴിയുന്നതിനു മുൻപെ മറ്റെ ഭാഗം ആരംഭിക്കാതിരിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം.

15. ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങൾ ക്രമമായി വായിക്കുക.

പുണ്യജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ, അഥവാ വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ പടിപടിആയി പുണ്യത്തിൽ ഉയരുന്നതിനും ഒരു പുണ്യത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരു പുണ്യത്തിലേക്കു കടക്കുന്നതിനും ഹൃദയത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളവൻ, പുണ്യകാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളപുസ്തകങ്ങൾ പതിവായി വായിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയോജനകരമാണ്. ഏകാഗ്രതയോടുകൂടിയുള്ള ധ്യാനം വഴിയായി കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവർക്ക് നല്ല ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങളുടെ വായനമൂലം ധ്യാനത്തിലുള്ള അവരുടെ കുറവിനെ സഫലമായ വിധത്തിൽ പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു വി. അമ്മത്രേസ്യാ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പുണ്യജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കും നയിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും ജ്ഞാനവായന അപരിത്യാജ്യമെന്ന് ഗ്രഹിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് സന്ന്യാസസഭാസ്ഥാപകന്മാർ സഭാ ചട്ടങ്ങളിൽ ജ്ഞാനവായനക്ക് പ്രമുഖസ്ഥാനം തന്നെ നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. ചിലസന്ന്യാസസഭകൾ ജ്ഞാനവായന സംബന്ധിച്ച് കർശനമായ നിഷ്കർഷകൾ തന്നെയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഖനദിക്തൻ സഭ ഇതിനൊരുദാഹരണം മാത്രമാകുന്നു. ജ്ഞാനവായനസ്സു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയത്തു് സന്ന്യാസികൾ ഏവരും അതു് കൃത്യമായും സ്തുത്യമായും നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കണമെന്നു ക്രൂടെയും പ്രസ്തുത സഭയുടെ ചട്ടങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും ദൈവം നമുക്കായി അയക്കുന്ന ഒരു എഴുത്തായ ജ്ഞാനപുസ്തകം എന്നു വി. ആഗസ്തിനോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതെ, ഇപ്പോൾസ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിത്യഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്ന ആ വിശുദ്ധന്മാർ ഭൂമിയിലായിരുന്നപ്പോൾ ചെയ്തിരുന്നതെന്തെന്നും

ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്ങിനെയെന്നും വിവരിച്ചു ദൈവം നമുക്കു അയയ്ക്കുന്ന കത്തുകൾ തന്നെയാണ് ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങൾ എന്നു പറയാം. അതിനാൽ ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ഒരു സന്ദേശമായിരുന്നാൽ എങ്ങനെയൊ അങ്ങനെ അതീവ ശ്രദ്ധയോടും ശ്രുശ്രൂഷിയോടുംകൂടിത്തന്നെ നാം ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതു് ഒരു മുഖക്കണ്ണാടിയ്ക്കു തുല്യമാണെന്നും വി. അഗുസ്തീനോസുതന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. കണ്ണാടിവഴിയായി നമ്മെത്തന്നെ നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കുന്നതുപോലെ ജ്ഞാനവായന വഴിയായി നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതിഗതികൾ നമ്മുടെമനോദർപ്പണത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. അതുമൂലം ആത്മാവിൽ ഉള്ളകളങ്കങ്ങൾ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അവയെ നീക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും ഗംഭീര പ്രസംഗങ്ങളേക്കാൾ വളരെഅധികം ഉപകാരപ്രദമാണ് ജ്ഞാനവായനയെന്നും സമ്മതിച്ചേതീരു. പ്രസംഗങ്ങൾ എപ്പോഴും ഉണ്ടാകയില്ല, ഉണ്ടാകുന്നവതന്നെയും എല്ലാവർക്കും കേൾക്കുവാൻ സാധിച്ചെന്നും വരുന്നതല്ലല്ലോ. ജ്ഞാനവായനയാകട്ടെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഏതുസമയത്തും എത്രമാത്രം വേണമെങ്കിലും നിഷ്പ്രയാസം നടത്തുവാൻ സാധിക്കും. നമ്മെ കുട്ടതൽ സ്പർശിക്കുന്ന ഭാഗം ഒന്നല്ല അയിരംപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചു വായിക്കുന്നതിനും വിഷമമൊന്നുമില്ലതാനും. ഏതു കഠിന ഹൃദയത്തെയും മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ജ്ഞാനവായനക്കുള്ള ശക്തി ഒന്നുവേറെ തന്നെയാണ്. ജ്ഞാനവായനയുടെ ഫലമായി മാനസാന്തരപ്പെട്ട പുണ്യപുരുഷന്മാർ അനേകരാണ്. വി. ഇഗ്നാസിയോസ്, വി. കൊളുംബാനുസ്, വി. അഗുസ്തീനോസ് തുടങ്ങിയവിശുദ്ധന്മാർ അവരിൽ ചിലർ മാത്രമാകുന്നു.

ജ്ഞാനവായനക്കായി പുസ്തകങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നവിഷയത്തിലും ചിലതെല്ലാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. നമുക്കു ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുവാനോ അനുകരിക്കുവാനോ വിഷമതരമായ ആശയങ്ങളും മാതൃകകളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ള കൃതികൾ ഒരിക്കലും ജ്ഞാനവായനയ്ക്കായി തെരഞ്ഞെടുക്കരുതു്. പുസ്തകങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ആത്മീയ ഗുരുക്കളുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുന്നതു ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. വേദപുസ്തകം, ക്രിസ്തുനുകരണം, ആത്മീയസമരം, തിരുഹൃദയാനുകരണം, അനന്തസ്നേഹം, അനു

ന്തസിക്ഷേപം കത്തോലിക്കാപരിശ്രമം, ഓരോ മാസത്തിനുമുള്ള പ്രത്യേക വണക്കമാസങ്ങൾ, ആദിയായ കൃതികളും, വിശുദ്ധ മിശിഹായുടെ ജീവചരിത്രവും, ഏവക്കും ഒരുപോലെ അനുയോജ്യങ്ങളായ ചില ആദ്ധ്യാത്മിക പുസ്തകങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ സാമാന്യ ജിവിതം പ്രത്യേകവിധം നയിച്ച് പുണ്യപൂർണ്ണതപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള വിശുദ്ധന്മാരുടെജീവചരിത്രം ഏവക്കും പ്രത്യേകവിധം ഉപകരിക്കുന്നു ഒന്നാണെന്ന് എടുത്തു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

പുണ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, നാം ചെയ്യേണ്ടതെന്തെന്നു കാണിച്ചുതരുന്നു. വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രമാകട്ടെ നാം ചെയ്യേണ്ടവ പ്രവൃത്തിയിൽ എങ്ങനെവരുത്തണമെന്നു ദൃഷ്ടാന്തരൂപേണ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. ശരിയായ ഒരു തത്വപ്രതിപാദനം പലപ്പോഴും വിദ്വാന്മാരുടെപോലും ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചെന്നു വരുന്നതല്ല. ദാവീദുരാജാവിനെത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ അപരാധത്തിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു നാത്താൻ ദിഷ്ടദൃഷ്ടി ഒന്നാമതായി പറഞ്ഞതു് അനേകം ആടുമാടുകൾഉണ്ടായിട്ടും ഒരു പാവപ്പെട്ട കുടിയാൻ വാത്സല്യനിധിയായി വളർത്തിവന്ന ആട്ടിൻകുട്ടിയെ അതിഥികളെ സൽക്കരിക്കുവാൻ ബലാൽക്കാരമായി തട്ടിയെടുത്തുകൊന്ന പ്രവൃത്തിന്റെ ഒരുപമയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ക്ഷമ, സ്നേഹം എന്നിവയെ ധൂർത്തപുത്രന്റെ കഥയിൽ പണ്ഡിതപാമരന്മാരെ ഒരുപോലെ സ്പർശിക്കുത്തക്ക വിധത്തിൽ ഈശോമിശിഹാ എങ്ങിനെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു? ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ടന്ന തത്വം മനുഷ്യഹൃദയത്തെ എത്രയും വേഗം ഗാഢമായി സ്പർശിക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടുവരുന്നതു്.ഇതു ചെറുകുട്ടികൾക്കും വിദ്യാവിഹീനരായവർക്കും കാഴ്ച എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ചിത്രങ്ങൾ പോലെയാണ്.

ഒരാൾ എങ്ങനെ ക്രമേണ പുണ്യപൂർണ്ണത അടഞ്ഞു എന്നുള്ള ജീവചരിത്രകഥയുടെ പാരായണമാകുന്ന ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഗാധതത്വങ്ങളുടെയും, ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മവശങ്ങളുടെയും നിസ്സാരമല്ലാത്ത പഠനത്തേക്കാൾ നമുക്കു സുഗ്രാഹ്യവും ഉപകാരപ്രദവും. എന്തെന്നാൽ പലരുടെയും പാവന ജീവചരിത്രങ്ങൾ നാം വായിക്കുമ്പോൾ അനുഭവപരമായ ഒരു ബോധം നമുക്കു ലഭിക്കുകയും, നമ്മെപ്പോലെ കുറവുകളും,

കുറഞ്ഞും, പലപ്പോഴും അതിഭയങ്കരമായ അനേകം പാപങ്ങൾ തന്നെയും, ഉണ്ടായിരുന്ന അനേകർ എങ്ങനെ നമുക്കുള്ള അതേ പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചു പാപത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു പുണ്യപൂർണ്ണത അടഞ്ഞു എന്ന് നാം അറിയുകയും, അവരെ അനുകരിക്കുവാൻ അസാമാന്യമായ ഒരു അഭിവാഞ്ഛ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലുദിച്ചു വളരുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ ജീവിതദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നമ്മെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു് ദൈവത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി എത്രവലിയ പാപത്തെയും പ്രതിബന്ധത്തെയും തരണം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്നു നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ പോരാട്ടത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച ആയുധങ്ങൾ നമുക്കും സഹായത്തമാണെന്ന സംഗതി നവമായ ധൈര്യം നമുക്കു നൽകുന്നു. വിശിഷ്യ വിശുദ്ധന്മാരും നമ്മെപ്പോലെ സാധാരണ മനുഷ്യർ മാത്രമായിരുന്നു എന്ന ബോധം നമ്മുടെ ഓമ്മയിൽ വരിയുന്നു. അവർതിന്മയുമായി വിജയപൂർവ്വം എതിരിട്ടതും, ദുർവികാരങ്ങളെ അമർത്തിയതും, മുരുക്കത്തിൽ "തീയിലും വെള്ളത്തിലും" കൂടി സുരക്ഷിതമായി കടന്നുപോയതും പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള അപൂർവ്വ സൃഷ്ടികളായിരുന്നതുകൊണ്ടല്ല പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടും ദൈവത്തിൽമാത്രം ആശ്രയിച്ചതുകൊണ്ടും ആകുന്നു. വിശുദ്ധന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ദൈവവരം നമുക്കുമുണ്ട്. എന്നാൽ നാം അതു വേണ്ടതു പോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നില്ല.

പുണ്യവാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രപാരായണംകൊണ്ടു മറെറാരു പ്രധാന കാര്യംകൂടി നേടാനുണ്ട്. മനുഷ്യനാണല്ലൊ മനുഷ്യന്റെ ഏറെറവും വലിയ പഠനവിഷയം. വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്ര പഠനത്താൽ നാം നമ്മെത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്വഭാവഗതികൾ, വാസനകൾ എന്നിവ അവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നമുക്കു നന്നായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു; നമ്മുടെ ദുർഗുണങ്ങൾ നാം വിചാരിച്ചിരുന്നതിനേക്കാൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും അധികമാണെന്നും സൽഗുണങ്ങൾ മാറെറാരിലും സംഖ്യയിലും കുറവാണെന്നും നാം അദ്യമായി മനസ്സിലാക്കുന്നു.

വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വായന നമ്മുടെ ആത്മീയകണ്ണുകളെ തുറക്കുന്നു. അന്നുവരെയും ഒരുപക്ഷെ നാം നമ്മുടെ പുറത്തിലുള്ള പാപികളുടെയും അഭാസന്മാരുടെയും ജീവിതത്തോടു തുലനം ചെയ്തു നമ്മുടെ ജീവിതം എത്രഉൽകൃഷ്ട

തരമാണെന്ന മിഥ്യാഭിമാനം മുഴക്കിവന്ന. പല പത്രങ്ങളുടെയും പാരായണം അതിനു നമ്മെ സകാരണം പ്രേരിപ്പിച്ചുമിരിക്കും. അതിൽ നാം അനേകരുടെ പലപ്പോഴും പൊതുജന ദൃഷ്ടിയിൽരാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും മറ്റും പ്രാധാന്യമുള്ളവരുടെ തന്നെ, കൊലപാതകങ്ങൾ,ആത്മഹത്യകൾ, മദ്യപാനം, മോഷണം വഞ്ചനകൾ,ആദിയായവ വായിക്കുന്നു.ഭർത്താക്കന്മാർ ഭാര്യമാരെയും, ഭാര്യമാർ ഭർത്താക്കന്മാരെയും, മാതാപിതാക്കന്മാർ കുട്ടികളെയും, കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കന്മാരെയും വഞ്ചിക്കയും വധിക്കയും ചെയ്തായും നാം അവയിൽനിന്നും അറിയുന്നു.ചുരുക്കത്തിൽ ലോകം നരകത്തിന്റെ ഒരു വിജയകരമായ അനുകരണവും ലോകർ പിശാചുക്കളുടെ സജീവപ്രതിമകളും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പോലും വിധിക്കുവാൻ നാം പ്രേരിതരാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള നരകത്തിന്റെയും പിശാചുക്കളുടെയും മദ്ധ്യേ നാം എന്തുമേ വിശുദ്ധന്മാർതന്നെ എന്നു നാം വിധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈദൃശമായ ആശ്വാസചിന്തയ്ക്കാണ്'വിഡ്ഢികളുടെപറുദീസാ' എന്നപേർ അനവദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള അറിവുകൾക്കു മുമ്പേയുള്ളതുകൂടി ആയിരിക്കും വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്ര വായന. നാം ആപൽകരമായ ഭിവാസപന്നങ്ങളിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു വാസ്തവമായ നിത്യസത്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുവാനും, അസത്യത്തിൽനിന്നു സത്യവും അയഥാർത്ഥമായവയിൽനിന്നു യഥാർത്ഥമായ ജീവിതാദർശങ്ങളും, വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിയിൽ വരുത്തുവാനും, പ്രസ്തുത വായന നമ്മെ അത്യധികം സഹായിക്കുന്നതാണ്.

വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം വായിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിനോടുകൂടി നമ്മുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വലിയ പരിവർത്തനം സംഭവിക്കും. „ഒന്നുമില്ലായ്മയിൽനിന്നിതത്ര വലുതായി എന്തൊ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചുപോയി" എന്നു നാം സ്വയം സമ്മതിക്കും. പുണ്യവാന്മാരുടേതിനോടു നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളെ തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അവ തുലോം തുച്ഛമാണെന്നു തന്നെയല്ല കേവലം നാമമാത്രം തന്നെയാണെന്നു നാം സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ ഒരു ചെറിയമെഴുകുതിരി വെളിച്ചം എന്നപോലെ മഹാപുണ്യവാന്മാരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ മുൻപാകെ നമ്മുടെ ജീവിതം നിഷ്പ്രഭമായിത്തീരുന്നു. നമ്മുടെ താഴ്ന്നനിലയേപ്പറ്റി ലജ്ജാവഹമായ ഒരു ബോധം നമ്മെ ബാ

ധിക്കുന്നതാണ്. ക്രമേണ നമ്മുടെ പുണ്യങ്ങൾ കേവലം പുണ്യങ്ങൾ അല്ലെന്നും നമ്മുടെ നിസ്സാര പാപങ്ങൾ വലിയ തിന്മകളാണെന്നും നാം ധരിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഒടുവിൽ നഗ്നമായ സത്യം ഗ്രഹിച്ച് നാം വിനയമുള്ളവരൊ വിശുദ്ധിയുള്ളവരൊ അല്ല; എരിവുള്ളവരും ഉപവിയുള്ളവരും അല്ല; പ്രത്യുത കുറവുകളും കുറങ്ങളും, അപൂർണ്ണവും, നിർഭാഗ്യവും മാത്രമാണെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കും.

ജീവചരിത്രങ്ങൾ വഴിയായി നാം വിശുദ്ധന്മാരെ ക്രമേതൽ പരിചയിക്കുകയും, അവരുടെ രീതികളും കമ്മങ്ങളും നാം മനസ്സിലാക്കി അവരെ നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാരും സഹവാസികളും ആക്കിത്തീർക്കുകയും, അവരുടെ മാതൃകകൾ നമ്മെക്രമേതൽ പരിശുദ്ധമായ സാഹചര്യങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും, അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും വിധികളും നാം സ്വീകരിക്കുകയും, അവർ നമ്മുടെ ഏറ്റവും രഹസ്യങ്ങളായ കുറങ്ങളും കുറവുകളും തുറന്നു കാണിക്കുകയും, എല്ലാ പുണ്യങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനമായ എളിമയിലേക്കു ക്രമേതൽ ക്രമേതൽ നമ്മെ ആനയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇതു വാസ്തവത്തിൽ വളരെ വലിയ ഒരു നേട്ടമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

നമ്മുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക ദാരിദ്ര്യം, ദുർബല്യം, പൊതുവേയുള്ള അധ:പതനം എന്നിവ വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം നമ്മെ ധരിപ്പിക്കുന്നു; എന്നാൽ തന്നിമിത്തം നമുക്കു നിരാശയല്ല സാക്ഷാത്തായ ശരണമാണ് ഉളവാകുന്നത്. വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം അധികമധികമായും തികച്ചും തെളിഞ്ഞും കാണാം. നമ്മെപ്പോലെ ദുർബല ജീവികളെ അതെങ്ങനെ വലിയ വിശുദ്ധന്മാരാക്കി എന്ന് ആ ചരിത്രങ്ങൾ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ചില മഹാവിശുദ്ധന്മാരേ നോക്കി നാംഅത്ഭുതപരതന്ത്രരാകുന്നു. അവർ പ്രാപിച്ച പുണ്യപൂർണ്ണതയുടെ ഉയരം എത്രതന്നെ വലുതായിരുന്നാലും അവരുടെ ഉത്ഭവവും ചരിത്രവും നമ്മുടെ സ്മൃതിപഥത്തിലെത്തുന്നു. നമ്മെപ്പോലെ സാധാരണ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ നിന്നാണ് അവരുടെയും ജനനം. നമ്മുടെ മുൻപിലെന്നപോലെ അവരുടെ മുൻപിലും ലോകം വിശാല ശരീരം എന്നിവ നിന്നുകൊണ്ട് അവരോടു ഭയങ്കരമായിയുദ്ധംചെയ്തിരുന്നു. കുറവുകളും കുറങ്ങളും ഉള്ള സാധാരണ മനുഷ്യർ തന്നെ ആയിരുന്നു അവരും. എ

ങ്കിലും എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും തരണം ചെയ്ത്, അവർ മാംസം ധരിച്ച മാലാഖാമാരെപ്പോലെ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. അവരുടെ സ്വന്തം ശക്തി കൊണ്ടായിരുന്നില്ല അതു അവക്കു കഴിഞ്ഞതു്. ശാരീരികമൊ, മാനസികമൊ ആയ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതകൊണ്ടുമായിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത: പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ ലോകവസ്തുക്കളുടെ ക്ഷണഭംഗുരത്വം വേണ്ടവിധം അവർ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു്, അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വേല ചെയ്തിരുന്ന ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനനുസരണമായി അവർ പ്രവർത്തിച്ചതിനാൽ ഈവിധമെല്ലാം സംഭവിക്കയാണുണ്ടായതു്. ദൈവത്തെയും ആത്മകാര്യങ്ങളെയും കുറിച്ചു മാത്രം ചിന്തിക്കണമെന്നായിത്തീർന്നു അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏകോദ്ദേശ്യം. നമ്മുടെ അധ:പതിച്ച വർഗ്ഗത്തിലെ അനേകം സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെ ഏതാദൃശ ദൃഷ്ടാന്തം നമ്മെയും ഉത്തേജിപ്പിക്കയും, വി. ആഗസ്തീനോസിനോടുകൂടെ "അവനും അവൾക്കും സാധിച്ചു എങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു് എനിക്കു പാടില്ല" എന്നു പ്രശ്നം ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രേരണയാകുന്നു ജ്ഞാനവായനയുടെ സുപ്രധാനമായഫലം.

വീരാദരവു് മനുഷ്യനു സഹജമാണു്. വിശുദ്ധന്മാരെപ്പോലെ വീരന്മാരായി ലോകത്തിൽ ആരുണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്? അവരുടെ ദൃഷ്ടാന്തം നമ്മെ സർവ്വോപരി ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ നിർബന്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. വിശുദ്ധന്മാരുടെ ദൃഷ്ടാന്തം അലസനു് ഉത്സാഹവും, മന്ദഭക്തനു തീക്ഷ്ണതയും, നിർഭാഗ്യങ്ങളിൽ പ്രബുദ്ധതയും നൽകുന്നു. ഓരോവ്യക്തിയും തനിക്കു പ്രത്യേകം അനുകരണീയരായ വിശുദ്ധന്മാരുടെ കണ്ടുമുട്ടാതിരിക്കയില്ല. പടയാളി വി. സെബസ്ത്യാനോസിനെയും, മെത്രാൻ വി. ആഗസ്തിനോസിനെയും, രാജാവു വി. ലൂയിയേയും, യാചകൻ വി. ബനദിക്ത് ലാബറിനെയും, തൊഴിലാളി വി. ഇസിദോറിനെയും, ഭൃത്യൻ വി. സിത്തായേയും, പത്രപ്രവർത്തകൻ വി. ഫ്രാൻസിസ് സാലെസിനെയും മാതൃകയായും രക്ഷാധികാരിയായും ദർശിക്കുന്നു. ശൈശവം മുതൽക്കേ വിശുദ്ധനായി വ്യാപരിച്ചവൻ വി. ലൂയീസിനെയും, മാനസാന്തരം അനുഭവിക്കുന്ന അധ:പതിച്ച ഒരു സ്ത്രീ വി. മറിയംമഗ്ദലേനായേയും, തെറ്റിദ്ധാരണയാൽ അബദ്ധം ചെയ്തുപോയെങ്കിലും പരിഹാരത്തിനു സന്നദ്ധനായവൻ വി. പൗലോസിനെയും, ദുസ്വഭാവിയായ

ഒരു ഭർത്താവിനോട് ബന്ധിതയായിപ്പോയ സ്ത്രീ ഹംഗേറിയിലെ വി. എലിസബത്തിനെയും, ധൂർത്തസന്താനത്തെ നന്നാക്കാൻ കഴിയാതെ കുഴങ്ങുന്ന മാതാവു വി. മോനിക്കായേയും അനുകരിക്കുകവരായും അഭയം നൽകുന്നവരായും കണ്ടുമുട്ടും. തിരുസഭ ആശ്രമസ്ഥരായ സന്യാസികളെയും സന്യാസിനികളെയും മാത്രമല്ല വിശുദ്ധ പദത്തിലേക്കുയർത്തിയിരിക്കുന്നത്. പ്രഭുക്കൾ, പ്രഭാകൾ, രാജാക്കന്മാർ, രാജ്ഞിമാർ, ചക്രവർത്തികൾ, ചക്രവർത്തിനികൾ, വ്യാപാരികൾ, ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ, തോട്ടക്കാർ, കൂലിക്കാർ, അടിമകൾ, വക്കീലന്മാർ, തയ്യൽക്കാർ, മജിസ്ട്രേട്ടുമാർ, യാചകന്മാർ, ഗൃഹഭൃത്യർ, പടയാളികൾ, തച്ചന്മാർ മുതലായവരെ തിരുസഭയുടെ വിശുദ്ധന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ കാണാം. എന്തിനധികം, തൂക്കിക്കൊല്ലുന്ന തൊഴിലിൽഏർപ്പെട്ടിരുന്നവർപോലും വിശുദ്ധന്മാരായിമേൽവിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാപംനീക്കിപുണ്യംനേടുന്നതിനും പുണ്യവാന്മാരാകുന്നതിനും ഉള്ള വഴിപ്രദമായ ഒരു മാർഗ്ഗം വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളെ അനുദിനം വായിക്കുന്നതാകുന്നു. അതു പാപത്തെ ദ്വേഷിച്ചു പുണ്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രേരണ സദാ ലഭിക്കുന്നവ്വറാത്ത ഉറവയാകുന്നു.

ഇനി ജ്ഞാനവായനാഫലദായകമായി കഴിക്കണമെങ്കിൽ ചില സംഗതികൾ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജ്ഞാനവായന ഒരു നേരം പോക്കിനു മാത്രമായിട്ടോ, കേവലം ഒരു ചടങ്ങായിട്ടു മാത്രമോ, വിജ്ഞാന വർദ്ധനവിനെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചോ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടിമാത്രമോ നടത്തേണ്ട ഒന്നല്ലെന്നു പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ദൈവത്തെ അധികമധികമായി സ്നേഹിച്ചു സേവിച്ചു പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുകയത്രെ ജ്ഞാനവായനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ആ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനു പറ്റിയപുമായ വിധത്തിൽ ദിനന്തോറും ഒരു നിശ്ചിത സമയത്തു്, ഉദാഹരണമായി സന്ധ്യസ്സുള്ള ക്രൂട്ടപ്രാർത്ഥനയുടെശേഷം, കഴിയുന്നത്ര ക്രൂട്ടമായി ജ്ഞാനപുസ്തകം കുടുംബങ്ങളിൽ വായിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ കേവലം ജിജ്ഞാസാശമനത്തിനു മാത്രമായിരിക്കരുതു് നമ്മുടെ വായന. നമ്മുടെ സാമാന്യഭക്ഷണംപോലെ തന്നെ ജ്ഞാനവായനയാകുന്ന ഈ ആത്മീയഭക്ഷണവും ആവശ്യത്തിനു മാത്രം വേണം, അതു നന്നായിരിക്കണം, അതു ശരിയായ വിധത്തിൽ പാകപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം. അ

തായതു് നാംവായിക്കുന്നതു് നമുക്കു് ഉപകാരപ്രദമാകത്തക്കതായി രിക്കണം. രണ്ടാമതായി ദൈവസഹായം അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു സാവധാനത്തിലും ശ്രദ്ധയോടും ധ്യാനപൂർവ്വം വായിക്കണം; എങ്കിൽമാത്രമേ വായിക്കുന്നതു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാനും തദ്വാരാ അതുപയോഗപ്രദമാക്കാനും സാധിക്കുകയുള്ളു. ശക്തിയായ മഴ പെയ്യാൽ വെള്ളം ഭൂമിയിൽ അധികം താഴാതെ കുത്തി പാഞ്ഞൊഴുകിപോകുന്നതുപോലെ തന്നെയാണു് ധൃതഗതിയിലുള്ള വായനയുടെയും ഫലം. നമ്മെ ക്രൂരതൽ സ്പർശിക്കുന്നഭാഗം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു വായിച്ചു് അതേപ്പറ്റി ഗാഢമായി ചിന്തിക്കണം. ഒരു സമയം വളരെഅധികം വായിക്കുന്നതു നന്നല്ല. മനസ്സു് സ്വസ്ഥമായിരിക്കുമ്പോൾ വായിക്കുന്നതാണു് നല്ലതു്. ഒട്ടേറെ പുസ്തകങ്ങൾ കുറച്ചു സമയം കൊണ്ടുവായിച്ചു തീർക്കുന്നതല്ല പ്രയോജനകുറച്ചായിരുന്നാലും ശരിയായി വായിച്ചു് അതു ഫലപ്രദമാക്കുന്നതാണു് അനുകരണീയമായിട്ടുള്ളതു്. ആകയാൽ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിൽ ഇതരയധികം ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങളെ ദിനന്തോറും ശരിയായി വായിക്കുവാൻ ഏവരും ഉൽസുകരായിരിക്കണം.

16. ഭക്തസഖ്യ നിബന്ധനകളെ അനുസരിക്കുക.

മാമ്മോദീസാ കഴിഞ്ഞാൽ ഒരുത്തനു ലഭിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹം സന്ന്യാസാന്തസ്സിലേക്കുള്ള ദൈവവിളി ആകുന്നു. ഈ വലിയ അനുഗ്രഹമാകട്ടെ എല്ലാവർക്കും ലഭിക്കുന്നില്ല; ലഭിക്കേണ്ടതുമില്ല. എന്നാൽ സന്ന്യാസാന്തസ്സിൽ ലഭിക്കാവുന്ന ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളും, സദ്ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും പാടെ അൽമേനികൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഭക്തസഖ്യങ്ങളിൽ ചേർന്നു നിയമാനുസൃതമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്ന കത്തോലിക്കർ ദൈവത്തിന്റെയും തിരുസ്സഭയുടെയും വിശേഷ വിധിയായ അനുഗ്രഹങ്ങളും ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളും മറ്റും പ്രാപിക്കുയും തിന്മയിൽ നിന്നകന്നു നന്മചെയ്ത് ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. വിശിഷ്യ തങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭക്തസഖ്യങ്ങളിലെ ക്രൂരതൽവിശ്വാസിയും ഭക്തിയും ഉള്ളവരായ സഹോദരാംഗങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകളുടെയും പുണ്യകൃത്യങ്ങളുടെയും പ്രത്യേകമായ ഒരു പങ്കിനു് ഇവർ അർഹരാകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രൂരപ്രാർത്ഥനയുടെ അസാധാരണമായ ഫ

ലത്തെപ്പറ്റി അന്യത്ര പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. ഭക്തസഖ്യത്തിലെ ഭാഗഭാക്കുത്വം നിരന്തരമായ ഒരു ക്ലൃപ്തപ്രാർത്ഥന അല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? എന്നാൽ വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിന് ഭക്തസഖ്യങ്ങളിൽ ചേർന്നു വല്ലവിധത്തിലും ജീവിച്ചാൽ പോരാ. സഖ്യങ്ങളുടെ നിബന്ധനകളെ ശരിയായി അനുസരിച്ചുതന്നെ ജീവിക്കണം. എന്നാൽ ഒരു ഭക്തസഖ്യത്തിൽ ചേർന്നതിനു ശേഷം അതിലെ നിയമങ്ങൾ പാലിക്കാത്തതുകൊണ്ടു, ലഭിക്കാവുന്ന പ്രത്യേക നന്മകൾ ലഭിക്കയില്ലെന്നല്ലാതെ ഒരു ചെറിയ പാപം പോലും പിഴക്കുന്നില്ലെന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ഭക്തസഖ്യത്തിൽ ചേരാതെ തന്നെ നല്ലജീവിതം നയിച്ചാൽ പോരയൊ എന്നു വല്ലവരും ചോദിച്ചേക്കാം. ധാരാളംമതി. എന്നാൽ ഭക്തസഖ്യത്തിൽ ചേർന്നാൽ നല്ല ജീവിതം എളുപ്പവും അപകടം കുറഞ്ഞതും ആയിത്തീരുമെന്നു സൂരിക്കേണ്ടതാണ്.

ജപമാലസഖ്യം.

ഭക്തസഖ്യങ്ങളിൽവെച്ച്, നിബന്ധനകൾ അനുസരിക്കാൻഎളുപ്പമുള്ളതും അനുഗ്രഹം എത്രയുമധികമായതും എല്ലാവരും ചേർന്നിരിക്കേണ്ടതും, അനേകം ലക്ഷം പേർ ചേർന്നകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമായ ഒന്നാണ് തിരുഹൃദയത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ജപമാലസഖ്യം. ഇതിന്റെ അംഗങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനമൂലം തിരുഹൃദയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിനും ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുമായി പരിശ്രമിക്കുന്നവരുടെ ഒരു പ്രേഷിതക്ലൃപ്തമായതുകൊണ്ടാണ് ഇതിനെ ജപമാലസഖ്യം എന്നു പറയുന്നതു്. ക്ലൃപ്തപ്രാർത്ഥന ഏറ്റവും വലിയതോതിൽ പ്രായോഗികമാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണിതു്. ഇതിൽ ചേരുന്നവർ നിശ്ചിത രജിസ്റ്ററിൽ പേരെഴുതിക്കയും, ഇതിനുള്ള മൂന്നു പദവികളിൽ ഏതുപദവിയിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നുവൊ ആ പദവിയുടെ നിയമങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്യൽ മതി. മൂന്നു പദവികളിലും ചേരുന്നവർ, പ്രതിദിനം രാവിലെ "ഈശോമിശിഹായുടെ തിരുഹൃദയമെ ലോകത്തിൽ ഇടവിടാതെ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അങ്ങേ ദിവ്യബലിയോടുകൂടി യോജിച്ചുകൊണ്ടു ഈ ദിവസത്തിലെ എന്റെ എല്ലാ ജപങ്ങളും, പ്രവൃത്തികളും, പീഡകളും, എന്റെ പാപപരിഹാരത്തിനായിട്ടും, ഈ സഖ്യത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ള മറ്റെല്ലാവരുടെയും നിയോഗങ്ങൾക്കായിട്ടും, വിശേഷിച്ചു ഞങ്ങളുടെ സ

ഖ്യത്തിന്റെ ഈ മാസത്തിലെ പ്രത്യേകനിയോഗം, ...സാ
ധിക്കുന്നതിനായിട്ടും പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയത്തിന്റെ കറയി
ല്ലാത്ത ഹൃദയംവഴിയായിഅങ്ങേക്കു ഞാൻ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു." എന്ന
സമുച്ചയ ജപം ചൊല്ലണം. രണ്ടാം പദവിയുടെ നിബന്ധന
യായി ജപമാലയുടെ ഒരു രഹസ്യത്തിന്മേൽ ധ്യാനിച്ചു
കൊണ്ടു ഒരു ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന ജപവും, പത്തുന
ന്മനിറഞ്ഞമറിയവും, ഒരു ത്രിത്വസ്തുതിയും മാറ്റാപ്പായുടെ
നിയോഗപ്രകാരം ചൊല്ലണം. തിരുഹൃദയത്തിനു നേരിടുന്ന
നിന്ദാപമാനങ്ങൾക്കു പരിഹാരമായി മാസംതോറും വിശുദ്ധ
കുർബാന കൈക്കൊണ്ടു കാഴ്ചവെക്കുന്നതാണ് മൂന്നാമത്തെ പദ
വിയുടെ കടമ. ധാരാളംപേർ തെറ്റിധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ
ജപപ്രൊസ്സലസ്യംതിരുഹൃദയസഭയല്ല. എന്നാൽ ആദ്യം പറ
ഞ്ഞതു ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിനുപ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതും അതി
ലെഅംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും തിരുഹൃദയത്തിന്റെവലിയഭക്തരായി
രിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടവരുംആണുഎന്നേയുള്ള.ഈശോയുടെ തിരുഹൃ
ദയസഭ എന്നപേരിൽ ഒരുപ്രത്യേകസഭയുണ്ട്.തിരുഹൃദയഭക്തിയു
ടെവലിയപ്രയോജനം പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു പ്രസ്തു
തസഭയിൽ ചേരുവാനും വിശ്വാസികൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.
ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തോടു ഭക്തരായിരിക്കുന്നവർക്കു താൻ അ
നുഗ്രഹിതയായ വി. മർഗ്ഗരീത്തമറിയത്തോടു വാഗ്ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള
പന്ത്രണ്ടു വലിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരാരും ഈ സ
ഭയിൽ ചേരാതിരിക്കയില്ല. പ്രസ്തുത അനുഗ്രഹങ്ങൾ താഴെ പ
റയുന്നവയാണ്:- 1. ഞാൻ അവരുടെ ജീവിതത്തിനാവശ്യ
മായ സഹായങ്ങൾ അവർക്കു നൽകും. 2. അവരുടെ കു
ടുംബങ്ങളിൽ സമാധാനം പാലിക്കും. 3. അവരുടെ ബുദ്ധി
മുട്ടുകളിൽ അവരെ സമാധിക്കയും ദുഃഖാരിഷ്ടതകളിൽ ആശ്വ
സിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. 4. ആയുഷ്കാലത്തിലും പ്രത്യേകം മരണ
നേരത്തിലും ഞാൻ അവർക്കു ഭദ്രമായ സങ്കേതമായിരിക്കും 5. അ
വരുടെ സകല്പ്രയത്നങ്ങളിലുംധാരാളമായആശീർവ്വാദങ്ങളെ ഞാൻ
വർഷിക്കും. 6. പാപികൾക്കു കരുണയുടെ ഉറവയും സമുദ്രവും ആ
യിരിക്കും. 7. മന്ദോഷ്ണജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കു തീക്ഷ്ണത
നൽകും. 8. തീക്ഷ്ണതയുള്ളവർക്കു ശ്രേഷ്ഠത്തിൽപൂർണ്ണത നൽകും.
9. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ സ്വരൂപം പരസ്യമായി വണ
ങ്ങുന്ന ഭവനങ്ങളെഞാൻആശീർവ്വദിക്കും. 10. പാപികളുടെ ഏറ്റ

വുംകഠിനഹൃദയങ്ങളെ ഇളക്കുന്നതിനുള്ളവരം ഗുരുപ്പട്ടക്കാർക്ക് നൽകും. 11. എന്റെഭക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവരുടെ നാമങ്ങൾഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകാത്തവിധം എന്നിൽ എഴുതും. 12. തുടർച്ചയായി ഒൻപതു മാസാദ്യവെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ വി.കുർബാന കൈക്കൊള്ളുന്ന സകലർക്കും മരണനേരത്തിൽ എന്റെ സവ്വ വല്ലഭമുള്ള സഹായവും പാപങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള മനസ്താപവും നൽകും; . എന്റെ ഇഷ്ടപ്രസാദം ക്ലാതെയൊ വി. ക്ലാശകളെ കൈക്കൊള്ളാതെയൊ അവർ മരിക്കയില്ല. അവരുടെ അന്ത്യനേരത്തിൽ ഞാൻ അവക്ക് ദൃഢമായ സങ്കേതമായിരിക്കും.

മരിയസഖ്യം.

മരിയഭക്തിയിൽ പ്രാപിക്കുന്ന ഉയർച്ച നിത്യരക്ഷയെ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിൽ പ്രാപിക്കുന്ന ഉയർച്ച തന്നെയാണെന്ന് ഈ ഭക്തിയിൽ അദ്വിതീയരായ കേരളീയ കത്തോലിക്കരോട് പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതിനാൽ മരിയഭക്തിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന മരിയസഖ്യങ്ങളിൽ ഏവരും പ്രവേശിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു വിശുദ്ധ അൽഫോൻസൊ ലിഗോരിയുടെ ഉപദേശം ശ്രദ്ധേയമാണ്. "നിത്യരക്ഷയെ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിനു എന്തു ചെയ്യണം എന്നു ഒരു അൽമേനി എന്നോട് ചോദിക്കുന്നതായാൽ മരിയസഖ്യത്തിൽ ചേരുക എന്നു ഞാൻ മുപടി പറയും. ഇതിനേക്കാൾ ഉത്തമതരമായ ഒരുപദേശം പറയാൻ എനിക്കില്ല"എന്നതെ ആ വിശുദ്ധൻ പറയുന്നതു്.

പരി. കന്യക മറിയത്തിന്റെ 'സൊഡാലിറ്റി' എന്ന പേരിൽ സാധാരണ അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മരിയസഖ്യം എന്നതു് ദൈവമാതാവിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ പ്രത്യേകവിധം ചേർന്നിരിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ ഒരു കൂട്ടമാകുന്നു. ഈ സഖ്യത്തിനു് പ്രധാനമായി മൂന്നു ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാണുള്ളതു്. 1. ദേവമാതാവിന്റെ നേർക്കുള്ള പരമാർത്ഥഭക്തി വഴിയായും, ഇതുനല്ലമാതാവിന്റെ സംരക്ഷണ വഴിയായും സഭാംഗങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ജീവിതസ്ഥിതിക്കനുസരണമായി ഒരുത്തമ കത്തോലിക്ക ജീവിതവും ആത്മവിശുദ്ധീകരണവും സുരക്ഷിതമാക്കുക. 2. ഓരോരുത്തരും യഥാശക്തി തങ്ങളുടെ അയൽക്കാരന്റെ ആത്മരക്ഷക്കും ശുദ്ധീകരണത്തിനും ആയി പരിശ്രമിക്കുക. 3. വിശുദ്ധ പള്ളിയെ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽ നിന്നു സംരക്ഷി

ക്കുക. ഈ ത്രിവിധോദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ ഈ സംഖ്യം എത്ര മഹത്തരമെന്നു് ഏവക്കും സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ.

ഈ സഖ്യാംഗങ്ങൾക്കു് തിരുസ്സഭയാൽ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളും പ്രത്യേകവരങ്ങളും നിരവധിയാണു്. അവയിൽ അംശഭാക്കുകളാകണമെങ്കിൽ ഓരോ സ്ഥലത്തും വേണ്ട അനുമതികളോടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന സഖ്യങ്ങളിൽ ചേരണം. അവയുടെ ഈശോസഭക്കാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ക്രമപ്രകാരം റോമിൽ സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള മാതൃസഭയോടു പുത്രികാസംഘങ്ങളായി സംഘടിപ്പിച്ചു് ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട വിധത്തിൽ നടത്തപ്പെടേണ്ടതുമാണു്.

ജപമാലസഖ്യം.

ജപമാലസഖ്യം അഥവാ കൊന്തസഭ പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള വളരെ പൂർവ്വികമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണു്. ഇതിൽ ചേരുന്നവർ സഖ്യം സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തു സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന സഖ്യറജിസ്റ്ററിൽ മുറപ്രകാരം പേരെഴുതിക്കയും, അഞ്ചുതോറും നൂറൻപത്തിമൂന്നുമണിജപം ഓരോ രഹസ്യത്തിന്മേൽ ധ്യാനിച്ചും അനുവാദമുള്ള പട്ടക്കാരൻ ആശീർവ്വദിച്ചുകൊണ്ട ഉപയോഗിച്ചുംകൊണ്ടു് ചൊല്ലുകയും ചെയ്യാൽ മതി. കൊന്തജപം പതിവായി ചൊല്ലുന്നവക്കു പരിശുദ്ധദേവമാതാവു വാഗ്ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള അമൂല്യ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ടല്ലൊ. തിരുസഭ സഖ്യാംഗങ്ങൾക്കനുവദിച്ചിട്ടുള്ള പൂർണ്ണവും അപൂർണ്ണവുമായ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ഇവിടെ സംഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തവിധം അത്ര അധികമുണ്ടെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണു്.

നന്മരണസഖ്യം.

നല്ലമരണം ലഭിക്കുക എന്നതാണെല്ലൊ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ കാര്യം. ഇതിനുള്ള എത്രവലിയ ഒരുക്കവും അധികമായെന്നു വരുന്നതല്ല. പരിശുദ്ധ വ്യാകുലമാതാവിന്റെ നൽമരണ സഖ്യത്തിൽ ചേർന്നു അതിന്റെ നിയമങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു നൽമരണം കിട്ടുന്നതിനുള്ള ഒരു കൈകണ്ട മാർഗ്ഗമാണു്. ഈ സഖ്യം പരിശുദ്ധ മറിയത്തിന്റെ സഭക്കാരായ വൈദികരാൽ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടതും, പത്താം പീയൂസു മാർപാപ്പായാൽ ഒരു

പൊതുഭക്തസഖ്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതുമാണ്. ഇതുവഴി യായി സഖ്യാംഗങ്ങൾക്കു എന്നല്ല സകല വിശ്വാസികൾക്കും വ്യാകുലനാഥയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥം മൂലം ദൈവപ്രസാദവരത്തിൽ സ്ഥിരതയും നമുക്കു ഏവക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ നന്മര ണത്തിന്റെ ദാനവും ലഭിക്കുന്നതിനു അപേക്ഷകളാലും സൽ കൃത്യങ്ങളാലും പരോപകാരവരങ്ങളായ പരസ്നേഹ പ്രവൃ ത്തികളാലും ശ്രമിക്കുക എന്നതാകുന്നു ഇതിന്റെ ഉദ്ദേ ശ്യം. ഈ പരിശുദ്ധ വ്യാകുലമാതാവിന്റെ നൽമരണസഖ്യത്തി നും ജപമാലയോടുള്ള സഖ്യത്തിനെന്നപോലെ തന്നെ മൂന്നുപ ദവികളാണ്. ആദ്യത്തേതനുസരിച്ചു സഖ്യത്തിൽ ചേർന്നു പേ രെഴുതിച്ചാൽ മതി. രണ്ടാമത്തെ പദവിയിൽ ചേരുന്നവർ പേരെഴുതിക്കുന്നതുകൂടാതെ കാലത്തും വൈകുന്നേരവും നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയമേ എന്ന ജപം മൂന്നു പ്രാവശ്യംചൊല്ലി "ന ൽമരണത്തിന്റെ ഞങ്ങളുടെ നാഥയെ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അ പേക്ഷിക്കണെ" എന്നു ചൊല്ലണം. മൂന്നാം പദവിയിൽകൂടി ചേരുന്നവർ മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ കൂടാതെ മിനം പ്രതി ആത്മശോധന കഴിക്കയും മാസത്തിലൊരിക്കൽ (ഇതു മാ സത്തിന്റെ അവസാന ദിവസമായാൽ ഉത്തമം.) ഒരു മുഴുവൻ ധ്യാനമായികഴിച്ചു മരണത്തിനൊരുങ്ങുകയും ചെയ്യണം. ഈ സ ഖ്യത്തിൽചേർന്നു നിബന്ധനകൾ അനുസരിക്കുന്നവർക്കുംവിവിധങ്ങ ളായ അനേകപൂർണ്ണാപൂർണ്ണദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾലഭിക്കുന്നതാണ്.

നല്ലമരണത്തിനുള്ള അനുഗ്രഹം നമുക്കു ലഭിച്ചതിനും പരിശുദ്ധ വ്യാകുലമാതാവു കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവുംവലിയ മന സ്സും ശക്തിയും ഉള്ള മാദ്ധ്യസ്ഥൻ വി. യൗസേപ്പുപിതാവു് ആകുന്നു. നല്ലമരണത്തിനായി "ഈശോമറിയമെ" എന്നു വി ളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന നാം അവരുടെ കരങ്ങളിൽ മരണം പ്രാ പിച്ച ഈ വിശുദ്ധന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥം തേടാതിരിക്കുന്നതു വലിയ മൗഢ്യമായിരിക്കും. മരിച്ചവരുടെ സഹായാർത്ഥം ചെയ്യുന്നതു പോലെ മരണാവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരേയും പ്രാർത്ഥ നകളാലും പ്രവൃത്തികളാലും സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ഭ ക്തമുറ ക്രിസ്തീയലോകമൊട്ടുക്കു പ്രചരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ഈ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. റോമിലുള്ള വി. യൗസേപ്പു പിതാവി ന്റെ ദേവാലയത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വി. യൌസേപ്പു പിതാവിന്റെ നന്മരണത്തിൻ ഭക്തസഭയുടെ ശാഖയിൽ ചേരു

കയും കാലത്തും വൈകിട്ടും, "ഈശോമിശിഹായുടെ വളർത്തു പിതാവും കന്യക മറിയത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ ഭർത്താവുമായ വി. യൗസേപ്പേ ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും ഇന്നേ ദിവസം (ഈ രാത്രി) മരണവേദനയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കണമേ" എന്നു ചൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഇതിന്റെ നിബന്ധനകൾ. ഈ സഖ്യത്തിൽ ചേരുന്നവർക്കും പൂർണ്ണവും അപൂർണ്ണവും ആയ നിരവധി ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു.

ഉത്തരീയസഖ്യം.

ഉത്തരീയങ്ങൾ കേരളീയ കത്തോലിക്കർക്കു അപരിചിതമല്ല, അതു ധരിക്കാത്തവൻ കത്തോലിക്കനേ അല്ലെന്നുപോലുംവിചാരിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ അതു കേരളീയ കത്തോലിക്കരുടെ ഒഴിച്ചു കൂട്ടുവാൻ വഹിയാത്ത ഒരു അടയാളമായിത്തിന്നിട്ടുണ്ട്. പല തരത്തിലുള്ള ഉത്തരീയങ്ങൾ നടപ്പിലിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പ്രധാനമായവ പരിശുദ്ധ കർമ്മലമാതാവിന്റെ തവിട്ടുനിറമുള്ളതും അമലോത്ഭവമാതാവിന്റെ നീലനിറമുള്ളതും വ്യാകുലമാതാവിന്റെ കറുത്ത നിറമുള്ളതും, കർത്താവിന്റെ പങ്കപ്പാടിന്റെ ചുവന്ന നിറമുള്ളതും ആയ ഉത്തരീയങ്ങൾ ആണ്, ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടെണ്ണത്തെപ്പറ്റിയേ ഇവിടെ പ്രധാന വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നുള്ളൂ. ഉത്തരീയങ്ങളെപ്പറ്റി പൊതുവെയും, പ്രസ്തുത നാല് ഉത്തരീയങ്ങളേയും ഉത്തരീയ കാഴ്ചവയ്പുകളെയും പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചും വിശദമായ അറിവു ലഭിക്കണമെന്നുള്ളവർക്ക് 'ചതുർവിധോത്തരീയങ്ങൾ' എന്ന ഉപകാരപ്രദമായ ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും അതു ലഭിക്കാവുന്നതാണ്. ഉത്തരീയം ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുവാൻ അനുവാദമുള്ള പട്ടക്കാരനിൽനിന്നും അതു ക്രമപ്രകാരം സ്വീകരിക്കയും സഖ്യാങ്കിസ്റ്റിൽ പേരെഴുതിക്കയും ഉത്തരീയം സദാ ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ ഉത്തരീയധാരണത്തിൽ തിരുസഭ അടുത്തകാലത്തു ദയവായി ഒരു ഭേദഗതി അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഉത്തരീയത്തിനു പകരം ഏതെങ്കിലും ലോഹംകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരീയ കാഴ്ചവയ്പ്-അതായതു ഒരു വശത്തു നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുഹൃദയത്തിന്റെയും, മറുവശത്തു പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവിന്റെയും പ്രതിമയോടുകൂടിയ, കാഴ്ചവയ്പ്- ധരിച്ചാൽ

മതി എന്നുള്ളതാണ് ഈ പ്രത്യേകത. എത്രതരം ഉത്തരീയങ്ങൾക്കും പകരം ഈട്ടശമായ ഒരൊറ്റ കാഴ്ചയുടെ മതിയെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണ്. പക്ഷെ, ഓരോ ഉത്തരീയവും ധരിപ്പിക്കുന്നതിനു അധികാരമുള്ള പട്ടക്കാരനെക്കൊണ്ട് ഓരോന്നിനും വേണ്ടി അതു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആശീർവ്വദിപ്പിച്ചതായിരിക്കണം.

കർമ്മേല ഉത്തരീയം. ഇതു നാം ഇന്നറിയുന്ന വിധത്തിൽ ഉണ്ടായതു പതിമൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിലാണു്. അതിന്റെ മാതൃക പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവു തന്നെ വി. ശെമോൻസ്തോക്കിനു പ്രത്യക്ഷയായി "എന്റെ വാത്സല്യമകനെ! നിന്റെ സഭയുടെ ഈ ഉത്തരീയത്തെ നി സ്വീകരിക്ക. ഇതു നിനക്കും കർമ്മലസഭക്കാരേവക്കും വേണ്ടി ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചു പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവവരത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക അടയാളമാകുന്നു. ഈ ഉത്തരീയത്തെ ധരിച്ചുകൊണ്ടു മരിക്കുന്നവരിലാരും നിത്യാഗ്നിയിൽ വീഴുകയില്ല. ഇതു രക്ഷയുടെ ചിഹ്നവും ആപത്തുകളിൽ സങ്കേതവും, പ്രത്യേക സമാധാന സംരക്ഷണങ്ങളുടെ അച്ചാരവുമാകുന്നു" എന്നു അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു 1251-ൽ നൽകിയതാണ്. അൻപതു കൊല്ലത്തിനു ശേഷം പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവു ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ യോഹന്നാൻ മാപ്പാപ്പായ്ക്കാണപ്പെട്ടു കർമ്മലസഭയുടെയും ഉത്തരീയസംഖ്യത്തിന്റെയും അംഗമായ ഒരാൾ മരിച്ചു ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തേക്കു അയക്കപ്പെടുന്നതായാൽ, നിഷ്പ്രയാസാനന്തരം കഴിവുള്ളവേഗത്തിൽ പ്രത്യേകം അടുത്ത ശനിയാഴ്ച അയാളുടെ ആത്മാവു കർമ്മലനാഥയായ തന്റെ പ്രത്യേക മാദ്ധ്യസ്ഥം മൂലം അവിടെ നിന്നു വിമോചിതമായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഇടയാകും എന്നു അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ടു "ശനിയാഴ്ച വരം" എന്നു പ്രസിദ്ധമായ അനുഗ്രഹം കൂടി നൽകുകയുണ്ടായി. ഈ ഉത്തരീയം ധരിക്കുന്നവർക്കു പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലന, ഭാഗ്യമരണം, കർമ്മലസഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ പുണ്യകൃത്യങ്ങളിൽ ഓഹരി, നിരവധി പൂർണ്ണപൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ, ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ നിന്നുള്ള ശീഘ്രമായ വിമോചനം മുതലായവ ലഭിക്കും. ശനിയാഴ്ചവരം ഉൾപ്പടെയുള്ള ഈ ദാനങ്ങളെല്ലാം പ്രാപിക്കേണ്ടവർ ഉത്തരീയം യഥാവിധി സ്വീകരിച്ചു് സ്വന്തജീവിതാന്തസ്സിനടുത്ത ചാരിത്രശുദ്ധി കാക്കുവാനും, മാതാവിന്റെ ചെറിയ ഒപ്പീസു പ്രതിദിനം ചൊല്ലുകയോ, തി

രുസ്ഥാനിയമ പ്രകാരമുള്ള ഉപവാസങ്ങളും ബുധൻ, ശനി ഈ ദിവസങ്ങളിൽ മാംസവർജ്ജനവും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യാനും പ്രത്യേകം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മെ നരകത്തിൽ വീഴാതെ സംരക്ഷിക്കുകയും, ശ്രുഷ്ടികരസ്ഥലത്തിൽ നിന്നും ഏളുപ്പത്തിൽ മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ഉത്തരീയത്തെ ഏവരും സോത്സാഹം സ്വീകരിച്ചു ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം സദാ ധരിക്കേണ്ടതാണ്.

അവ: മാതാ. നിലോത്തരീയം. നിലോത്തരീയത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും സ്വർഗ്ഗീയമാണ്. പരിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവു തന്നെ ഊർസുല ബെനിങ്കാസ എന്ന ഭക്തക്ക ഉണ്ണിഈശോയോടുകൂടി കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ ദിവ്യഉണ്ണി തന്റെ മാതാവിന്റെ അമലോത്ഭവത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ഒരു കന്യകാശ്രമം സ്ഥാപിക്കണമെന്നും പരിശുദ്ധ ദേവമാതാവ് തൽസമയം ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രത്തിന്റെ രീതി അനുസരിച്ചുള്ള ഉടുപ്പുകൾ ധരിച്ചുകൊണ്ടു മുപ്പത്തിമൂന്നു കന്യകകൾ അവിടെ താമസിക്കണമെന്നും അവർക്ക് പൊതുവും പ്രത്യേകവും ആയ അനവധി നന്മകൾ നൽകുന്നതാണെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. തദവസരത്തിൽ ചെറിയ നീലോത്തരീയം ധരിക്കുന്ന അൾമേനികൾക്കുംകൂടി അതേഅനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകണമെന്ന് അവൾ അഭ്യർത്ഥിക്കയും അതനുവദിക്കപ്പെടുകയുമാണുണ്ടായത്. ഈ ഉത്തരീയം മുറപ്രകാരം സ്വീകരിച്ചു ധരിക്കുന്നവർക്ക പരിശുദ്ധ അമലോൽഭവമാതാവിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലനയും, ഈശോമിശിഹാ ഊർസുല എന്നഭാഗ്യവതിയോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത പൊതുവും പ്രത്യേകവും ആയ അനുഗ്രഹങ്ങളും, തേയർത്തിൻ സഭാംഗങ്ങളുടെയും ക്രൂശംഗങ്ങളുടെയും സൽകൃത്യങ്ങളിൽ ഓഹരിയും, തിരുസഭയാൽ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പൂർണ്ണവും അപൂർണ്ണവും ആയ അനേകം ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളും ലഭിക്കുന്നു. വിശിഷ്യ നന്മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഓരോദിവസവും ന അ. ന നന്മ. ന ത്രി. യും തക്കനിയോഗത്തോടെ ചൊല്ലിക്കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്ന ഓരോ പ്രാവശ്യവും സുലഭമായി പ്രാപിക്കാവുന്ന അസംഖ്യം പൂർണ്ണാപൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു'ജ്ഞാനനിക്ഷേപ'വും കൂടി ലഭ്യമാകുന്നു. (ഈ സ്വർഗ്ഗീയ നിക്ഷേപത്തിൽ 535 പൂർണ്ണദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ തന്നെ ഉണ്ടെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.)ഇത്ര അധിക ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു സ്വ്യം തിരുസഭയിൽ വേറെ ഉണ്ടോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണ്.

നമുക്കും ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾക്കും ഇതു പ്രയോജനകരമായ ഫലങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഈ നിലോത്തരീയവും മുറപ്രകാരം സ്വീകരിച്ചു സദാ ധരിക്കുന്നതിനും ദിവസത്തിൽ പല പ്രാവശ്യം പ്രസ്തുത ജ്ഞാനനിക്ഷേപം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനും ഏവരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്.

ഫ്രൻസിസ്കൻ, കർമ്മലീത്താ മൂന്നാം സഭകൾ.

സ്ഥാനംകൊണ്ട് അവസാനത്തേതായിട്ടാണെങ്കിലും സാരം കൊണ്ട് അദ്വിതീയമായ ഒരു സഖ്യത്തേക്കുറിച്ചാണ് ഇനി പറയുവാൻ പോകുന്നത്. മുൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സഖ്യങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ സുപ്രധാപ്രശംസനീയമായ ഓരോ പ്രത്യേക നേട്ടങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ നേട്ടങ്ങൾ ശരിവരെ ലഭിക്കുവാൻ അവശ്യം ആവശ്യമായ ജീവിതനവീകരണത്തിനു പൊതുവെ പ്രയോപയുക്തം തന്നിമിത്തം ഒരുവിധത്തിൽ അവയെല്ലാം അടിസ്ഥാനമെന്നു പറയാവുന്നതുമായ ഒന്നാണ് കർമ്മലീത്താ, ഫ്രൻസീസ്കൻ ആദിയായ മൂന്നാം സഭകൾ. ഈ മൂന്നാംസഭകളുടെ ഉദ്ദേശ്യവും നിബന്ധനകളും ഏകദേശം ഒന്നു തന്നെയാണ്. എങ്കിലും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കൂടുതൽ പ്രചാരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു ഫ്രൻസീസ്കൻ മൂന്നാംസഭയാകയാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ കൂടുതലായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും കർമ്മലീത്താ മൂന്നാം സഭയുടെ നിയമങ്ങളും നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാം.

അസീസിയിലെ വി. ഫ്രൻസിസ്സോസു സുവിശേഷപുണ്യങ്ങൾ പ്രായോഗികമാക്കി ജീവിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർക്കു ഒന്നാം സഭയും സ്ത്രീകൾക്കു രണ്ടാം സഭയും സ്ഥാപിച്ചു. അനന്തരം ആശ്രമസ്ഥരല്ലാത്ത സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ ഉത്തമ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായും സഹായിക്കുന്നതായും മൂന്നാം സഭയും സ്ഥാപിച്ചു. പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെന്നപോലെ തന്നെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ പോലും പലർ ഭൗതികജീവിതത്തിനു മുൻഗണന നൽകിവരുന്ന ഈ കാലത്തു ഇങ്ങനെ ഒരു സഖ്യത്തിൽ ചേർന്ന് ദൈവത്തിന്റെയും തിരുസഭയുടെയും പ്രമാണങ്ങൾ പ്രത്യേകമായ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി അനുസരിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടതിന്റെ അവശ്യകത അത്യധികമാണ്. പുതിയ മക്കബായക്കാരായ മിശിഹായുടെ പടയാളികൾ എന്ന ഒൻപതാം ഗ്രിഗോറിയോസ് മാർപാപ്പായും, ഈശോമിശിഹായുടെ പരിശുദ്ധ സൈന്യം

എന്നുപതിംമൂന്നാം ലെയോൻ മാർപാപ്പായും പ്രശംസിക്കുന്ന ഫ്രൻസീസ്കൻ മൂന്നാംസഭാംഗങ്ങളിൽ ഒരാളാകുന്നതു ഏതുകത്തോലിക്കനും വളരെ കാംക്ഷിയായിരിക്കും. മൂന്നാംസഭയിൽ ചേരുന്നവർക്ക് സാധാരണ കത്തോലിക്കരെ അപേക്ഷിച്ച് പുണ്യജീവിതം സുഗമമാവുകയും അവർ വി. ഫ്രൻസീസ്സിന്റെ സന്താനങ്ങളാകയും ചെയ്യുന്നു. അവർക്ക് പരി. അമ്മ. മാതാവിന്റെ വിശേഷാദരവും ഫ്രൻസിസ്കൻ സഭകളിലെ നിരവധി വിശുദ്ധന്മാരുടെ സഹായവും, ഇതര രണ്ടുസഭകളിലെ അംഗങ്ങളുടെ പുണ്യപ്രവൃത്തികളിൽ ഓഹരിയും, സർവ്വോപരി പൂർണ്ണവും അപൂർണ്ണവുമായ അനേക ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതുമാണ്. ഈ ഫലസംവർദ്ധകമായ മൂന്നാംസഭയിലെ അംഗമായിരിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമുള്ള വല്ല കടമയും നിറവേറ്റാനുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നുതന്നെയല്ല, ഏതു കടമയുടെ ലംഘനവും തിരുസഭയുടെയും ദൈവത്തിന്റെയും കല്പനകൾക്കൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പാപമാകയുമില്ല.

വിവാഹിതർക്കു പുണ്യജീവിതം നയിക്കുവാൻ പ്രത്യേക സഹായം നൽകുന്ന മൂന്നാംസഭയുടെ അംഗങ്ങൾക്കു പ്രയാസമേറിയ കടമകൾ ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. മുറപ്രകാരം സഭയിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടവർ ഉത്തരീയവും ചരടും സദാ ധരിക്കണം. ഈ ഉത്തരീയത്തിനു പകരമാകട്ടെ ഉത്തരീയ കാശുരൂപങ്ങൾ മതിയാകയില്ല. ദൈവത്തിന്റെയും തിരുസഭയുടെയും കല്പനകളെ കൃത്യമായി അനുസരിക്കണം. ഉടുപ്പിലും നടപ്പിലും മറ്റു സകല കാര്യങ്ങളിലും ഒരു മദ്ധ്യനില സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അസഭ്യനാടകങ്ങളും മറ്റും കാണാതിരിക്കുവാൻ കണ്ണുകെട്ടിരിക്കണം. ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ മിതത്വം പരിശീലിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാവർക്കും നല്ല ദൃഷ്ടാന്തം കാണിക്കയും ഒരുനല്ല ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സുകൃതാഭ്യാസങ്ങൾ പരിശീലിക്കയും വേണം. ചീത്തപുസ്തകങ്ങളും പത്രങ്ങളും വായിക്കാതിരിക്കയും വായിപ്പിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യണം. എല്ലാവരോടും സമാധാനത്തിൽ വർത്തിക്കണം. തക്കതായ ആവശ്യംകൂടാതെ സത്യംചെയ്യരുതു്. ചീത്തയായ സംസാരവും ആംഗ്യവും വർജ്ജിക്കണം. മൂന്നാംസഭയിൽപെട്ട ആരെങ്കിലും മരിച്ചാൽ ശേഷക്രിയയിൽ സംബന്ധിക്കുകയും കൊന്തജപിക്കയും കുർബാന കൈക്കൊള്ളുകയും വേണം. സഭയുടെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിച്ചാൽ സ്വീകരിച്ചു ക്രമപ്രകാരം നിറവേറ്റണം. ക്രൂരതെ പ്രമാണലംഘനത്തിനു നൽകപ്പെട്ടുന്ന ശിക്ഷകൾ എളിമയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കു

യും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. വസ്തുക്കളുള്ളവർ അവയെ അവകാശിക
ൾക്കു വീതിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തുകയുംക്രൂടിവേണം. കഴിയുന്നതു
പ്രതിദിനം വി. കുർബാന കാണുകയും വി. കുർബാന സന്ദർശി
ക്കയും ചെയ്യുക; ദിനംപ്രതി ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന, നന്മനിറ
ഞ്ഞമറിയം ത്രിത്വസ്തുതി എന്നി ജപങ്ങൾ പന്രണ്ടു പ്രാവശ്യം
ചൊല്ലുക; ഭക്ഷണത്തിനു മുൻപും പിൻപും കൃത്യമായി പ്രാ
ർത്തിക്കുക; രാത്രിതോറും ആത്മശോധന നടത്തുക; പ്രതിമാസം
കുമ്പസാരിച്ചു കുർബാനകൈക്കൊള്ളുക; മാസക്രൂട്ടങ്ങളിൽ സം
ബന്ധിക്കുന്നതു ക്രൂടാതെ അഗതികൾക്കും, ദീനക്കാർക്കും, ദൈ
വാരാധനസ്ഥം ഉള്ള ധനശേഖരത്തിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ഓ
ഹരി നൽകുക; അമലോൽഭവമാതാവിന്റെയും, വി. ഫ്രൻ
സിസ്കോസിന്റെയും തിരുനാളുകളുടെ തലേദിവസം ഉപ
വസിക്കുക എന്നിവയാണ് സഭാംഗങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട പ്രധാന
സംഗതികൾ. വെള്ളിയാഴ്ചതോറും ഉപവാസം അനുഷ്ഠിക്കാനും
ബുധനാഴ്ചതോറും മാംസം വർജ്ജിക്കുവാനും സഭാനിയമം അവ
ശ്യപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും പഴയ മൂന്നാം സഭക്കാർ അവ ചെയ്തി
രുന്നതിനാൽ അവരെ അനുകരിക്കുന്നതു് നന്നാണ്.

അനേകം മാപ്പിളമാരും, തെരുവന്മാരും, ഇടവകപട്ട
ക്കാരും, ചക്രവർത്തികൾ, ചക്രവർത്തിനികൾ, രാജാക്കന്മാർ, രാ
ജ്ഞികൾ, പ്രഭുക്കന്മാർ, പ്രഭുകികൾ ആദിയായവരും ഈ മൂന്നാം
സഭകളിൽ പ്രവേശിച്ചു നിയമാനുസരണം ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്, ജീ
വിക്കുന്നുമുണ്ട് എന്നുള്ളതും ഏവർക്കും പ്രോത്സാഹജനകമായിരി
ക്കുമല്ലൊ. ആകയാൽ ഗൃഹസ്ഥ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരും ആശ്ര
മസ്ഥരല്ലാത്തവരുമായ ഏവരും ഓരോരുത്തന്റെ സൌകര്യം
പോലെ ഈ മൂന്നാം സഭകളിൽ ഒന്നിൽ ചേർന്നു നിയമാനുസര
ണം വ്യാപരിക്കുന്നതു അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

ഭക്തസഖ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞി
ട്ടുള്ളതുപോലെ സഖ്യങ്ങളിൽ ചേരുവാൻ ആരും നിർബന്ധിക്ക
പ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ ഓരോ സഖ്യത്തിൽ ചേർന്നു ക്രമപ്രകാരം
ജീവിച്ചാൽ വളരെ ഗുണങ്ങൾ ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശ
യമെന്നു പ്രത്യേകം സ്മരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം ൧൭.

മരണത്തിനുള്ള ഒരുക്കം.

ഒരുതോട്ടക്കാരൻ എത്ര ഉത്സാഹിയായിരുന്നാലും എത്ര ദീക്ഷ്ണദൃഷ്ടിയുള്ളവനായിരുന്നാലും സാഹചര്യങ്ങളുടെ വൈപരീത്യത്താൽ തോട്ടത്തിലെ പല ചെടികളും നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ഫലങ്ങൾ ചെറുപ്രായത്തിൽ പൊഴിഞ്ഞും കേടുപാടുകൾ ഭവിച്ചും നിലംപതിച്ച് നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഇളംപ്രായത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുന്നവ വിളഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴും വീഴുന്നു. വലിയ വൃക്ഷങ്ങൾ തന്നെയും കാലാന്തരത്തിൽ നശിക്കും. ഗൃഹസ്ഥധന്മോദ്യാനമായിരിക്കുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നും ഒട്ടും വ്യത്യസ്ഥമല്ല. മനുഷ്യരിൽ ചിലർ വളരെ ചെറുപ്പത്തിലും മറ്റു ചിലർ ബാല്യദശയിലും വേറെ ചിലർ യൗവനദശയിലും മരിക്കുന്നു. ബാല്യം യൗവനം എന്ന ദശകൾ തരണം ചെയ്യുന്നവർ വാർദ്ധക്യത്തിലും മരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല വസ്തുക്കൾക്കും അവസാനമുണ്ട്. എല്ലാം ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളാണ്. മനുഷ്യരെല്ലാവരും മരിക്കണമെന്നുള്ളതു സൃഷ്ടാവിന്റെ അഭേദ്യമായ കല്പനയത്രെ. മരണമാകട്ടെ ഒരു കള്ളനെപ്പോലെ അവിചാരിതമായി നമ്മെപിടികൂട്ടും. ചിലർ പൊടുന്നനവെ മരിക്കുന്നു. മറ്റുചിലർ കൂറേനാൾ രോഗാധീനരായി കിടന്നശേഷം മരിക്കുന്നു. മരണം എവിടെവച്ച് എങ്ങനെ സംഭവിക്കുമെന്നുള്ളതു ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരിക്കൽ മരിക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണെന്നാലും. ഒരുവൻ ഒരിക്കൽ മാത്രം മരിക്കുന്നു. അതു നന്മരണമായിരുന്നാൽ നിത്യഭാഗ്യവും ദുർമ്മരണമായിരുന്നാൽ നിത്യനിർഭാഗ്യവുമായിരിക്കും ഫലം. ഈകാരണങ്ങളാൽ മരണത്തിനു നാം സദാ ഒരുങ്ങിയിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമെന്നല്ല അത്യാവശ്യമാണ് എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

മരണത്തിനൊരുങ്ങിയിരിക്കുന്നവനു ഭാഗ്യമരണവും തദ്വാരാ നിത്യാനന്ദമോക്ഷവും ലഭ്യമാകുന്നതുപോലെ ഒരുങ്ങാത്തവനു നിത്യനരകമായിരിക്കും പ്രതിഫലം ലഭിക്കുക. അതിനാൽ നന്മരണത്തിനൊരുങ്ങിയിരിക്കേണ്ടതാവശ്യം തന്നെ. എന്നാൽ എങ്ങനെയാണു നല്ലമരണത്തിനൊരുങ്ങേണ്ടതു്. ഈ ചോദ്യംതന്നെ ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായ ലൂയിസു പതിനൊന്നാമൻ മരണക്കിടക്കയിൽവച്ചു തന്നെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഫ്രാൻസിസു പാവുളാ പുണ്യവാനോടു ചോദിച്ചു. വിശുദ്ധന്റെ ഉത്തരം ഇങ്ങനെ

ആയിരുന്നു. "കത്താവു തന്നെ മരണത്തിനൊരുങ്ങിയ രീതിയാണു ഏറ്റവുംനല്ലതു്. സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിനു പൂർണ്ണമായി കീഴ്വഴങ്ങി 'എന്റെതല്ല നിന്റെ ചിത്തം നിറവേറട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണല്ലോ കത്താവു മരണത്തിനൊരുങ്ങിയതു്"

ദൈവചിത്തത്തിനു പരിപൂർണ്ണമായ അനുസരണത്തോടുകൂടി അനുഭവിക്കുന്ന രോഗം നിത്യരക്ഷയുടെ സുനിശ്ചിതമായ മുൻ അടയാളമാകുന്നു. ദൈവചിത്തത്തിനു വിധേയരായി രോഗസാധാരണമായ കഷ്ടതകളെക്ഷമാപൂർവ്വം അനുഭവിക്കാത്തവരെപ്പറ്റി അനുകമ്പതോന്നണം. ദൈവം അവർക്കു നൽകുവാൻ വിചാരിക്കുന്ന വിശിഷ്ട ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ആ സാധുക്കൾ യാതൊന്നും അറിയുന്നില്ല. ഒരു രോഗിയെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ പത്രോസു അൽക്കാന്തരാ പുണ്യവാനു ജ്ഞാനോദയം ഉണ്ടായി ഇങ്ങനെ രോഗിയോടു പ്രസ്താവിച്ചു: ഭാഗ്യവാനായ രോഗി, എത്ര വലിയ മാഹാത്മ്യം നിങ്ങൾ രോഗത്താൽ സമ്പാദിക്കുന്നു! മറ്റുള്ളവർ പ്രാർത്ഥനയാലും, ഉപവാസത്താലും, ചമ്മട്ടി അടികളാലും, തത്തുല്യമായ ഇതര കൃത്യങ്ങളാലും നേടുന്നതിലധികം പുണ്യം നിങ്ങൾ രോഗത്താൽ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

എല്ലാവർക്കും രക്തസാക്ഷികളാകാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ രോഗങ്ങളെ ദൈവദാനങ്ങളായി കരുതി ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിക്കുന്നവർ ഒരു വിധത്തിൽ രക്തസാക്ഷികൾ തന്നെ. രോഗികളെ ഒരുവിധ പ്രത്യേക ഭക്തിയോടുകൂടിയേ ഫ്രാൻസിസു സാലെസു പുണ്യവാൻ നോക്കിയിരുന്നുള്ളു. "നിങ്ങളോടു എനിക്കു ഒരു പ്രത്യേക ബഹുമാനം തോന്നുന്നു. നിങ്ങളെ ദൈവം സന്ദർശിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ വസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ച തന്റെ മണവാട്ടിയാണു നിങ്ങൾ" എന്നു് ഒരിക്കൽ പുണ്യവാൻ ഒരു രോഗിയോടു പറകയുണ്ടായി.

സുദീർഘവും ക്ലേശകരവുമായ ഒരു യാത്രയിൽ നിന്നു മടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു ആശ്രമത്തിൽ കുറച്ചുനാൾ വിശ്രമിക്കുവാൻ വി. ത്രേസ്യാ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ പെട്ടെന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള കണങ്കാൽ കഠിനമായി പരുക്കേറ്റുണ്ടായ രോഗംകൊണ്ടുവളരെ വേദന സഹിക്കേണ്ടതായി വന്നുകൂടി. ഇനിയും ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്വഴങ്ങി രോഗം സഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നുപോലും വിശുദ്ധയ്ക്കു തോന്നി. അപ്പോൾ കത്താവു പുണ്യ

വതിക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു "എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളോടു ഞാൻ ഇങ്ങനെ വത്തിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. "പ്രിയ കത്താവെ, നിന്റെ സ്നേഹിതർ ഇത്ര ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നില്ല" എന്നായിരുന്നു പുണ്യവതിയുടെ പ്രത്യുത്തരം. തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു കഷ്ടത പ്രതിഫലമായി കത്താവു നൽകുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു എന്നു പുണ്യവതി തന്റെ ഒരു പരിചിതസ്ത്രീ പിന്നീടെഴുതി. തന്റെ മുദ്രാവാക്യം "കഷ്ടപ്പെടുക, അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുക" എന്നു തിരുമനിച്ചതും ആ അറിവിന്റെ ഫലമാണ്.

നമ്മുടെ രോഗം കൊണ്ടുള്ളപ്രയോജനം എന്താണെന്നു നാം അറിയുന്നില്ല. അങ്ങനെ തന്നെ നമ്മുടെ നിത്യരക്ഷ സാധിക്കുന്നതെന്താണെന്നുള്ളതും നാം അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ ദൈവംഇതൊക്കെയും നന്നായി അറിയുന്നു. ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിക്കുന്ന കഷ്ടത ആത്മാവിനു ആരോഗ്യം നൽകുന്നു. രോഗം പാപത്തെ പരിഹരിക്കുകയും, ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, ഭാവിപാപങ്ങളെ നിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രോഗികളുടെ പാനം കുരിശുരൂപമായിരിക്കണം. ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയം അവരുടെ ആശ്വാസഹേതുവുമായിരിക്കട്ടെ. രോഗികൾ ദൈവം അനന്തകരുണയാണെന്ന കാര്യം സർവ്വോപരി സദാ സ്മരിക്കുകയും അതിൽ അഭയം തേടുകയും വേണം.

മരണത്തിനു ഒരുങ്ങേണ്ടവിധത്തെപ്പറ്റി ഇനി കുറഞ്ഞൊന്നുപ്രസ്താവിക്കാം. ആദ്യമായി പാപങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞു ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തോടുകൂടി ജീവിക്കണം. ഇങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നവർക്കു മരണത്തെ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലതന്നെ. നന്മരണം ലഭിക്കുവാനായി ദൈവത്തോടു നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിക്കണം. പുണ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായി നിലനിന്നതിനു ദൈവസഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാവുന്നതല്ല. തീണ്ണതയോടെ അർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് ആ ഭാഗ്യം കരുണാനിധിയായ ദൈവം നൽകാതിരിക്കയുമില്ല. നന്മരണത്തിനുള്ള വരവും അതിനുവേണ്ട ദൈവാനുഗ്രഹവും ലഭിക്കുന്നതിനു ദൈവജനനിയുടെയും വി. യൌസേപ്പു പിതാവു മുതലായ പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും സഹായം അർത്ഥിക്കുന്നതു വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണ്.

നന്മരണത്തിനു ആത്മശുദ്ധി ആവശ്യമാണെന്നു നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ആത്മശുദ്ധീകരണാർത്ഥം ക്രമേണ്ണേ പാപസങ്കീർത്തനം നടത്തി ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണം.

ദിവ്യകാരുണ്യം നിത്യജീവിതത്തിനുള്ള അച്ചാരമത്രെ. ഇതു ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ നിത്യമായി ജീവിക്കുമെന്നു മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഏതുപ്രായത്തിലായാലും ഏതവസരത്തിലായാലും, എന്തെങ്കിലും രോഗം പിടിപെട്ടാൽ ഉടനെ പാപസങ്കീർത്തനം ചെയ്തു ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കണം. നിസ്സാരമെന്നു കരുതുന്ന രോഗം പെട്ടെന്നു വഷളിച്ചു് അപകടത്തിൽ കലാശിച്ചതിനു് എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങൾ നാം കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ആത്മരക്ഷാവിഷയത്തിൽ നാം സദാ ജാഗ്രൂകരായിരിക്കണം. ആത്മരക്ഷക്കു മാത്രമല്ല ശരീരസൗഖ്യത്തിനും ഇതു സഹായകമായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. ആത്മാവിനെ ശുദ്ധീകരിച്ചു ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തോടു കൂടിയിരിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കർഹരാണ്. അതു മൂലം ശരീരസൗഖ്യം തന്നെയും എളുപ്പത്തിൽ പ്രാപിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്.

രോഗാധീനനായിരിക്കുമ്പോൾ കുമ്പസാരിക്കുന്നതിനു മുൻപായി ആരോടെങ്കിലും ദ്വേഷമോ വൈരാഗ്യമോ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതുപേക്ഷിച്ചു് അവരുമായി സമാധാനപ്പെടണം. പരദ്രവ്യം കൈവശമുണ്ടായിരുന്നാൽ അതിനു തക്ക പരിഹാരം ചെയ്യണം. പരദ്രവ്യം പരഗതി ചേരുവാൻ വലിയ തടസ്സമായി ഭവിക്കും. ആരെങ്കിലും മാനനഷ്ടമോ മറ്റുനഷ്ടങ്ങളോ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയ്ക്കും കഴിവുള്ള വിധത്തിൽ പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യം തന്നെ.

ആത്മകാര്യങ്ങളിലെന്നതുപോലെ കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ സംബന്ധിച്ചും ചില ക്രമീകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു് ഉത്തമം തന്നെ. കുടുംബസ്വത്തുക്കൾ അവകാശികൾക്കായി യഥാവിധി ഭാഗിക്കാതിരുന്നാൽ അവർ തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കാനെളുപ്പമുണ്ടു്. ഇതു നിമിത്തം കുടുംബത്തിനു ദ്രവ്യനാശം, മാനഹാനി സർവ്വോപരി അവകാശികളുടെ ആത്മനാശം ഇവയെല്ലാം ഇടയാകാവുന്നതാണ്. കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ ചിലർ വസ്തുക്കൾ സമ്പാദിച്ചിരിക്കാം മറ്റു ചിലർ ഒന്നും സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കാം. വേറെ ചിലർ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു വകരം തറവാട്ടുസ്വത്തുക്കൾക്കു നാശം വരുത്തിയിരിക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവർ തമ്മിൽ ഭാഗക്രമത്തിൽ ഭിന്നിക്കാതിരിക്കുക കേവലം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കും. അതിനിടകൊടുക്കാതെ കുടുംബനാഥൻ ത

ന്നെമരണത്തിനുമുൻപ് വസ്തുക്കൾഭാഗിക്കുന്നതായിരിക്കും ഉത്തമം.

മരണശേഷം ആത്മത്തിനുവേണ്ടുന്ന കർബാനകൾക്കും മറ്റും ഒരു തുക നിക്കി വയ്ക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. സ്വത്തു കൈവശമാക്കുന്ന അവകാശികൾ ദ്രവ്യാശയാൽ ഒരുപക്ഷേ ഈ സംഗതി വിസ്മരിച്ചുകളഞ്ഞെന്നുവരാം. ഈ കാര്യം ഇങ്ങനെ സംശയാസ്പദമായ നിലയിൽ ഇട്ടിരിക്കാതെ കാര്യക്ഷമമായ വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു് ഏറ്റവും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ നിക്കിവയ്ക്കുന്ന സംഖ്യ അവകാശികളെ ഏല്പിക്കാതെ പള്ളിയിലോ ഏതെങ്കിലും വൈദികരെയോ ഏല്പിക്കുന്നതാണ് നന്നു്. അവകാശികളെ ഏല്പിക്കുന്നപക്ഷം പല കുഴപ്പങ്ങൾക്കും ഇടയുണ്ടെന്നാണ് അനുഭവം. ധനത്തോടുള്ള ആശ നിമിത്തം അവകാശികൾ നിർദ്ദേശാനുസരണം എല്ലാം നടത്തിയില്ലെന്നുവരാം. ഒരുപക്ഷേ പൂർണ്ണമായും വീഴ്ചവരുത്താം. അതു അവക്കു ഒരു പാപവുംകൂടിയായിത്തീരുന്നു. ഇതിനുള്ള അവസരം നൽകാതിരുന്നാൽ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം യഥാവിധി നടക്കുകയും ചെയ്യും. അവകാശികൾക്കു പാപംചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരവസരം ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യാം.

ആരോടെങ്കിലും ധനം കടംകൊണ്ടിട്ടുള്ള പക്ഷം അതു കൊടുത്തു തീർക്കുന്നതിനും മരണപത്രികയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യണം. ആത്മീയഗുരുവിന്റെയോ മറ്റു് ഏതെങ്കിലും നിലയും വിലയും ഉള്ളവരുടെയോ സാക്ഷ്യത്തോടേ മരണപത്രിക തയാറാക്കുന്നതു് ഏറ്റവും ഉത്തമമായിരിക്കും.

രോഗാധീനനാകയും രോഗം ഏറെക്കുറെ ആപൽക്കരമെന്നു കാണുകയും ചെയ്യാൽ ഒട്ടും താമസിക്കാതെ വീണ്ടും പാപസങ്കീർത്തനം നടത്തി യാത്രക്കുള്ള പ്രാരംഭമായി ദിവ്യകാരുണ്യം ഒട്ടക്കത്തെ ഒപ്പുമ്മാ മുതലായവ സുബോധത്തോടെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഉത്സാഹിക്കണം. രോഗി ആ കാര്യത്തിൽ ഉത്സാഹമില്ലാത്തവനായി കണ്ടാൽ മറ്റു ബന്ധുക്കൾ അതിനായി ഉത്സാഹിക്കണം. ഒട്ടകത്തെ ഒപ്പുമ്മാ മുതലായവ സുബോധത്തോടെ കൈക്കൊള്ളുന്നതു ക്രൂശതൽ ഫലപ്രദമാണ്. ആത്മീയമെന്നല്ല ശാരീരികമായ ഒരൗഷധം ക്രൂശതൊഴികെ ഈ ക്രൂരാശ. രോഗിക്കു സുഖപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഒട്ടകത്തെ ഒപ്പുമ്മാ വളരെ സഹായിക്കും. അതിനാൽ അന്ത്യസമയം ആസന്നമായിട്ട് ഈ ക്രൂരാശ സ്വീകരിക്കുവാൻ വാർത്തിരിക്കുന്നതു് ഒട്ടും യുക്തമല്ല.

രോഗിക്കു ക്രദാശകൾ നൽകുവാൻ ദിവ്യകാരുണ്യകത്താവിനോടുകൂടി അഗതനാകുന്ന വൈദികനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ചില ഒരുക്കങ്ങൾ വേണ്ടതാണ്. തോരണങ്ങൾ തൂക്കി വഴിതന്നെയും അലങ്കരിക്കുന്നതു ഈ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള ഒരു ഭക്തിപ്രകടനമാണ്. ഗൃഹവും പരിസരപ്രദേശവും വെടിപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നതു ക്രദാതെ രോഗി കിടക്കുന്ന മുറി വിശേഷവിധിയായി ശുചിയാക്കി വേണ്ടവിധം അലങ്കരിക്കേണ്ടതാണ്. ആദ്യംതന്നെ രോഗിയുടെ കിടക്ക ശരിയാക്കി അയാളെ ശുഭ്രവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിപ്പിക്കണം. രോഗിയുടെ മുഖമെങ്കിലും നനച്ചു തുണികൊണ്ടു വെടിപ്പാക്കേണ്ടതാണ്. രോഗിയുടെ പാദത്തിന്റെ ഭാഗത്തു കട്ടിലിൽനിന്നും അല്പം മാത്രം അകറ്റി ഒരു ചെറിയ മേശ ഇട്ടു അതിൽ ഒരു കുരിശുരൂപവും മെഴുകുതിരിക്കാലുകളും പുഷ്പപാത്രങ്ങളും വസ്തുനന്നതു വളരെ നന്നായിരിക്കും. മേശയിൽ തന്നെ അല്പം നല്ല വെള്ളവും ഗന്ധവെള്ളവും ക്രടെ പ്രത്യേക പാത്രങ്ങളിൽ വെച്ചിരിക്കണം. വൈദികൻ എത്തിയാൽ ഉടനെ ഏറ്റവും വലിയ ഭക്തിപ്രകടനത്തോടുകൂടി നിശബ്ദമായി കത്തിച്ചമെഴുകുതിരികളോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു മുറിയിലേക്കു നയിക്കണം. അനന്തരം മേശയിലുള്ള മെഴുകുതിരികൾ ക്രടി കൊളുത്തണം. രോഗിക്കു കുമ്പസ്സാരിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ ഉടനെ മറ്റാളുകൾ മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തുപോവുകയൊ അഥവാ ദിവ്യകാരുണ്യ കത്താവിനെ കാണത്തക്ക വിധത്തിൽ മൂലകുത്തി നിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയൊ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. രോഗി വി. കർബാന സ്വീകരിച്ചശേഷം അയാൾക്കു ഒടുക്കത്തെ ഒപ്പുശ്രൂമാ നൽകപ്പെടുന്നു.

ഒടുക്കത്തെ ഒപ്പുശ്രൂമാ കൈക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ലൗകിക കാര്യങ്ങളെ എല്ലാം പരിത്യജിച്ച് പരലോകത്തിൽ കത്താവു നമുക്കായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മോക്ഷഭാഗ്യത്തെപ്പറ്റിയും ദൈവത്തെ അഭിമുഖമായി ദർശിക്കുവാനുള്ള അവസരത്തെപ്പറ്റിയും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ആ നിത്യാനന്ദഭാഗ്യപ്രാപ്തിക്കായി തീഷ്ണമായി പ്രാർത്ഥിക്കുയും ആഗ്രഹിക്കുയും ചെയ്യണം. നമ്മുടെ ചിന്തകളെല്ലാം ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും ദൈവികവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. അന്ത്യക്രദാശകളുടെ ഫലം നഷ്ടപ്പെടത്തക്ക വിധം നിരുപണയാൽക്രടെയും പാപം ചെയ്യാതെ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. ക്ഷമക്കേടുകൊണ്ടോ വിശാചി

ന്റെ തന്ത്രങ്ങളാലോ ഏതെങ്കിലും പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടാനിട യായാൽ ഉടൻ മനസ്സാപപ്പെട്ട് വൈദികനെ വരുത്തി കുമ്പസാ രിക്കണം. രോഗി മരിക്കുവാൻ തന്നെ ദൈവം തിരുച്ചിത്തമായാൽ ഭക്തിയോടും സന്തോഷത്തോടും ആത്മാവിനെ തന്റെ തൃക്കൈ യിൽ കാഴ്ചവയ്ക്കുവാൻതയ്യാറാകണം. വീണ്ടും ജീവിക്കുവാനാണ് ദൈവതിരുമനസ്സെങ്കിൽ ശിഷ്ടജീവിതം ദൈവസ്തുതിക്കായി പ്ര ത്യേകവിധം വിനിയോഗിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കണം.

അദ്ധ്യായം. ക്നാ

മരണം, ശവസംസ്ക്കാരം മുതലായവ.

മരണം നിത്യ ഭാഗ്യത്തിലേയ്ക്കോ നിത്യ നിർഭാഗ്യത്തി ലേയ്ക്കോ ഉള്ള വാതിൽ ആണെന്നു നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. സുകൃത ജീവിതം നയിച്ചവർക്ക് നന്മരണവും അനന്തരം നിത്യഭാഗ്യവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ദുർമ്മാർഗ്ഗികൾക്കാകട്ടെ ദുർമ്മരണവും നിത്യനിർഭാഗ്യ വുമത്രെ അനുഭവം. മനുഷ്യരോരുത്തരെയും പാപത്തിലുൾപ്പെട്ട ത്തുന്നതിനു പിശാചു് മരണ സമയംവരെയും അക്ഷീണം പരി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിം പിശാചു പ്രയോ ഗിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങൾ അവർണ്ണനീയങ്ങളത്രെ. അന്ത്യസമയത്തു് പി ശാചു ഘോരഘോരമായി പോരാടുകതന്നെ ചെയ്യും. അതിനാൽ ആ സമയത്തു് രോഗി കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രലപിച്ചു് രോ ഗിക്കു മനശ്ശാന്ത്യത്തിനും മറ്റും ഇടയാക്കാതെ പുത്രകളത്രാദികൾ ബന്ധുക്കൾ മുതലായവർ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

മരണം ആസന്നമാകുമ്പോൾ ബന്ധുമിത്രാദികൾ രോഗി യുടെ അടുത്തിരുന്ന് ഭയഭക്തിപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുകയത്രെ വേ ണ്ടതു്. രോഗിക്കു കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം നല്ല നല്ല സുകൃതജപ ങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നതു് വളരെ നന്നായിരിക്കും. "കരുണാനിധി യായ ഈശോയേ! നിന്നിൽ ഞാൻ പൂർണ്ണമായി ശരണപ്പെട്ട ന്നു. എന്നെ കൈവിടരുതേ. എന്റെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ നി ന്നിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ രക്ഷിതാവേ, എന്റെ സ്നേഹമുള്ള ഈശോയേ! എന്റെ പാപങ്ങൾ എല്ലാം പൊറുത്തു

കൊള്ളേണമേ. അറിയാതെ ഞാൻ പാപം ചെയ്തുപോയി, അവയെപ്പറ്റി ഞാൻ മനസ്താപപ്പെടുന്നു. അവയെല്ലാം ഞാൻ വെറുത്തുപേക്ഷിക്കുന്നു. നിന്റെ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ വന്നു ചേരുന്നതിനു നീ അനുഗ്രഹിക്കണമേ. ഈശോ മറിയമേ യൗസേപ്പേ എന്റെ സങ്കേതമായിരിക്കണമേ. ദൈവമാതാവേ, സ്നേഹം നിറഞ്ഞ അമ്മേ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളേണമേ. എന്നെ കാക്കുന്ന മാലാഖയെ എന്നെ കാത്തുപരിപാലിച്ചു കൊള്ളേണമേ. എന്റെ പേരിനു കാരണമായ പുണ്യവാനെ! എനിക്കു സഹായമായിരിക്കേണമേ. സകല പുണ്യവാന്മാരെ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കേണമേ. നന്മരണ മദ്ധ്യസ്ഥനായ മാർ യൗസേപ്പു പിതാവേ! എനിക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കേണമേ. കർത്താവേ എന്റെ മേൽ അലിവായിരിക്കേണമേ" എന്നിങ്ങനെയുള്ള സുകൃതജപങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നതും ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നതും ഏറ്റം ഉത്തമം. ഈശോ മറിയം യൗസേപ്പേ എന്നുച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു രോഗി മരിക്കുവാൻ ഇടയാകത്തക്കവണ്ണം രോഗിക്കു കൂടെക്കൂടെ അതു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുകയും ഈശോയുടെ തുങ്ങപ്പെട്ട സ്വരൂപം കാണിക്കുകയും മുത്തിക്കുകയും ചെയ്യണം. വിശ്വാസത്തിന്റെ പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ രോഗിയുടെ മേലും ആ മുറിയിലും ഹാനാൻവെള്ളം തളിക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതും പ്രയോജനകരവുമാകുന്നു. സംസാരശക്തി നശിച്ചാലും രോഗിക്കു ഉള്ളിൽ ബോധമുണ്ടായിരിക്കാനിടയുണ്ടു്. അതിനാൽ അടുത്തുനിൽക്കുന്നവർ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ സുകൃതജപങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുകയും തുങ്ങപ്പെട്ടസ്വരൂപം മുത്തിക്കുകയും ചെയ്യണം. സ്വരൂപം മുത്തുവാനാശയുണ്ടായിരുന്നാലും വിവരം പറയുവാൻ സാധിക്കായ്കയാൽ ചില രോഗികൾ ചില ആംഗ്യങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതായി അനുഭവങ്ങൾ തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

രോഗിയുടെ ജീവൻപിരിയുന്നതിനോടടുക്കുമ്പോൾ വായ് തിരുമ്മി അടയ്ക്കുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടു്. രോഗിക്കു ഒരുപക്ഷേ ആ സമയത്തും ജീവനുണ്ടായിരുന്നേക്കാനിടയുള്ളതും വായ് തിരുമ്മി അടയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ ശ്വാസം മുട്ടി ജീവൻ പോകുവാൻ ഇടയായേക്കാവുന്നതുമാകയാൽ ഇതിൽ വളരെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ശീമരാജ്യങ്ങളിൽ മരിച്ചു എന്നു തോന്നിയാലും ഉടനെ ആരും വായ് അടയ്ക്കുക പതിവില്ല. ചില രോഗികൾ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം പോലും ചെയ്യാതെ ബോധഹീനരായി വളരെ സമയം കിടന്ന

ശേഷം ജീവിച്ചതായി പല അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നുമാത്രം ഇവിടെ വിവരിക്കാം. ഫ്രാൻസിലെ വിശുദ്ധ ലൂയിസ് രാജാവ് ഒരു രോഗത്തോടുകൂടി മരിച്ചുപോയതായി കാണികൾക്കു തോന്നി ശവസംസ്കാരണത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾപോലും നടത്തിതുടങ്ങി. 'രാജാവിന്റെ ജീവൻ പിരിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു' എന്ന് ഒരു മാടമ്പിസ്ത്രീ പറഞ്ഞതു കേട്ട് ശവം സംസ്കരിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കയും കുറേകഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിനു വീണ്ടും ബോധം വീഴുകയും അചിരേണ രോഗം നിശേഷം നിങ്ങി കുറേനാൾകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കയും ചെയ്തു അതിനാൽ മരിച്ചതായി തോന്നിയാലുടൻ വാക്കുട്ടി അടക്കുന്നതു വലിയ മൌഢ്യമാണ്. ജീവനുള്ള ആളാണെങ്കിൽ നാം മഹാപാപമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളതിനു സംശയമുണ്ടോ? മരിച്ചതായി തോന്നിയാലും ചില പരീക്ഷകൾ കൂടി നടത്തുന്നതുത്തമവും അവശ്യവുമാണ്. അജ്ഞാനികൾ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി ചിതയുടെ മേൽ വയ്ക്കുന്ന മൃതശരീരങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ അനങ്ങുന്നതായി കാണാം. പൂട്ടുകൊണ്ട് ഞരമ്പുകൾ വലിയുന്നതുനിമിത്തമിങ്ങനെ സംഭവിക്കാമെന്നിരുന്നാലും ചിലപ്പോൾ ജീവൻ ഉണ്ടെന്നും വരാവുന്നതാണ്.

പൂർണ്ണഗർഭിണികളായ സ്ത്രീകൾ പ്രസവിക്കാതെ മരിക്കാനിടയായാൽ ഗർഭസ്ഥിതമായ പ്രജയെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കണം. ഇതിനുത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് കുട്ടിയെ എടുക്കുന്നതിരുന്നാൽ മഴയുണ്ടാകയില്ലെന്നും ദൈവകോപം ഉണ്ടാകുമെന്നും മറ്റും പൂർവ്വന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്റെ ആന്തരാർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാതെ കുട്ടിയെ എങ്ങനെ എങ്കിലും എടുക്കുവാൻ മാത്രം അജ്ഞാനികൾ ഉത്സാഹിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കണമെന്നല്ല പ്രസ്തുത ശേഷം ജനങ്ങൾക്കു നാശം നേരിടരുതെന്നു മാത്രമാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനാൽ വളരെ അശ്രദ്ധയോടേ തള്ളയുടെ ഉദരം മുറിയുമായ വിധത്തിൽ കീറി കുട്ടിയെ എടുക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ജീവനുള്ള കുട്ടികൾ പോലും എല്ലാപ്പോഴും മരിച്ചുപോകുന്നു. മൃതശരീരം എടുക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുമ്പോൾ കാണിക്കുന്ന അശ്രദ്ധ മൂലം കുട്ടി തള്ളയുടെ ഉദരത്തിൽവച്ചു തന്നെ മരിക്കാനിടയാകുന്നു. ശ്രദ്ധയോടും കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടും കൂടി മൃതരായ സ്ത്രീകളുടെ ഉദരത്തിൽ നിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ള പലകുട്ടികളും ജീവിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറി

വുണ്ട്. വി. റൈമുന്തോസ് നൊന്നാത്തൂസ് ഇങ്ങനെ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരാളാണ്. ഈ വിശുദ്ധന്റെ മാതാവ് വിശുദ്ധനെ ഗർഭം ധരിച്ചിരിക്കയിലാണ് മരിച്ചത്. റൈമുന്തോസ് കീത്തിപെട്ട ഒരു ഗ്രന്ഥവും ഒട്ടവിൽ ഒരു കർത്തനാളും ആയിത്തീന്നു. സുപ്രസിദ്ധ റോമൻ ചക്രവത്തിയായിരുന്ന സിസർ ചക്രവത്തിയും ഇങ്ങനെ രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം മരിച്ച സ്ത്രീകളുടെ ഉദരത്തിൽ നിന്നും കുട്ടികളെ എടുക്കുവാനായി നടത്തുന്ന ശസ്ത്രക്രിയക്കുപോലും "സീസറിന്റെ കർമ്മം" എന്ന പേർ നടപ്പായി. ഗർഭിണികൾ മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാലുടൻ തന്നെ വേണ്ടവിധം കുട്ടിയെ എടുക്കുവാൻ നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനും പുറമേ ഇത് ഒരു വലിയ പുണ്യവുമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ ഇങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ കുടുംബത്തിലെ കാരണവൻ ഇതിനുത്സാഹിക്കേണ്ടതും മറ്റുള്ളവർ അതിനു തടസ്സം പറയരുതാത്തതുമാകുന്നു. ഇതിൽ ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കുന്ന കാരണവരും തടസ്സം പറയുന്നവരും കഠിനപാപത്തെ ചെയ്യുന്നത്. അജ്ഞാനികളെ അനുകരിച്ച് ഈ കർമ്മം നടത്തണമെന്നുള്ള ഉദ്ദ്യേശത്തോടുകൂടി മാത്രം കുട്ടിയുടെ ജീവഹാനി വരുത്തി കുട്ടിയെ എടുക്കുന്നത് നിന്ദ്യവും നീചനിചവുമായിരിക്കും.

വിശ്വാസികളുടെ ശവസംസ്കരണം എളിമയോടും ഭക്തിസംവർദ്ധകമായ വിധത്തിലും എന്നാൽ അവസ്ഥാനുസരണമുള്ള ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടി നടത്തുവാൻ തിരുസഭ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇത് സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും ബഹുമാനമായിരിക്കുന്നതിനും പുറമെ മറുവിശ്വാസികളിൽ മനുഷ്യന്റെ അന്ത്യത്തെപറ്റിയുള്ള ചിന്ത ഉളവാക്കുന്നതിനും വഴിയുമത്രെ. സംസ്കാര ചടങ്ങുകളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവരുടെയും അന്ത്യം ഈ വിധമായിരിക്കുമെന്നുള്ള ചിന്തയുണ്ടാകുന്നതോടുകൂടി ലോകജീവിതത്തിന്റെ അനിശ്ചിതാവസ്ഥയും ക്ഷണഭംഗുരതയും ബോദ്ധ്യമാകുന്നതിനും തദ്വാരാ സുകൃത ജീവിതം നയിക്കണമെന്നുള്ള അഗ്രഹം ജനിച്ച് അപ്രകാരം ഒരു പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നതിനും പലരും സന്നദ്ധരായേക്കാം. ധ്യമക്കാറിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ധൂമം, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശരീരം സർവ്വേശ്വരന്റെ ആലയമായി ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നും ദൈവേഷ്ടപ്രസാദത്തോടുകൂടി മരിച്ചാൽ അടക്കപ്പെടുന്ന ആ ശരീരം അവസാന വിധി ദി

വസത്തിൽ മഹിമയോടും പ്രതാപത്തോടും കൂടി ഉയിർക്കുമെന്നും വിശ്വാസികളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

കുടുംബത്തെ പുലർത്തിവന്നിരുന്ന ആൾ, അല്ലെങ്കിൽ മദ്ധ്യവയസ്സർ, ഇങ്ങനെ ഉള്ളവർക്ക് അകാലചരമം നേരിടുന്നതു സാക്ഷാൽ സങ്കടകരമെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരു. എങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള മരണങ്ങൾ തന്നെയും സംഭവിച്ചാലും ശരണക്കേടിലുൾപ്പെടുകയോ ദൈവദൂഷണങ്ങൾ പറയുകയോ ചെയ്യാതെ ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്പ്പെടുകയത്രെ നാം ചെയ്യേണ്ടതു്. നമ്മുടെ സകല ആവശ്യങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കയും അവയെ നിറവേറ്റി തരികയും ചെയ്യുന്ന സർവ്വജ്ഞാനിയും സർവ്വശക്തനുമായ ദൈവത്തിന്റെ തിരുച്ചിത്തമനുസരിച്ചത്രെ ഓരോന്നും സംഭവിക്കുന്നതു്. അതിൽ നാം അതിരു കവിഞ്ഞു് ആകുലപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ മഹാരമായ യോബു നിവ്യായെപോലെ ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴ്പ്പെട്ടു ദൈവത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ശരണപ്പെട്ടുകൊള്ളണം. ലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ കേവലം യാത്രക്കാർ മാത്രമാകുന്നു. മരണംമൂലം നമ്മിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞു പോകുന്നവരെ പരലോകത്തിൽ വച്ചു നമുക്കു വീണ്ടും കാണുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ശരണപ്പെടാവുന്നതാണു്. ഈ ശരണമുള്ളവർക്കു് അടക്കുവാനോ സഹിക്കുവാനോ വഹിയാത്ത സങ്കടമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ബന്ധുജനങ്ങളുടെ വിരഹംമൂലം സങ്കടം ഉണ്ടാകാമെന്നിരുന്നാലും അത്യുച്ചത്തിലും നെഞ്ഞത്തിടിച്ചും പ്രലപിക്കുന്നതും മറ്റും വിശ്വാസികൾക്കു നായോജ്യമല്ല.

തിരിച്ചറിവില്ലാത്തവരെങ്കിലും ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പൈതങ്ങളുടെ നിര്യാണത്തിൽ ദുഃഖിക്കുകയല്ല പ്രത്യുത സന്തോഷിക്കയത്രെ വേണ്ടതു്. പാപലേശമില്ലാത്ത ആ പൈതങ്ങൾ മരിക്കുന്ന ക്ഷണത്തിൽ നിത്യാനന്ദമോക്ഷത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. തന്നിമിത്തം ഇങ്ങനെയുള്ള ചെറുപൈതങ്ങളുടെ ശവസംസ്കാരവേളയിൽ ദുഃഖസൂചകമായ കറുപ്പുവസ്ത്രങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. ആ പൈതങ്ങൾക്കു ഈ മഹാഭാഗ്യം നൽകിയതിനു നാം ദൈവത്തെ പ്രത്യേകം സ്തുതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമുക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തിൻ വലതു മാദ്ധ്യസ്ഥം അപേക്ഷിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ സ്വന്തപ്പെട്ടവർ മോക്ഷത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു് എത്രയോ വലിയ ഭാഗ്യമാണു് നമ്മുടെ സ്വന്തപ്പെട്ടവർക്കൊക്കെങ്കിലും ഒരു രാജാവു വലിയ ഒരുദ്യോ

ഗം നൽകുന്നു എങ്കിൽ നാം ആ രാജാവിനെ എത്ര മാത്രം പുക ഴ്ത്തും. അദ്ദേഹത്തോട് നാം എത്രമാത്രം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരാ യിരിക്കും. ആ സ്ഥിതിക്കു നമ്മുടെ ഓമൽ സന്താനങ്ങളെ അഥ വാ ഒരു സഹോദരനേയൊ സഹോദരിയേയൊ ദൈവം മോ ക്ഷത്തിലേക്കു വിളിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിനു നാം എത്രമാത്രം കൃ തജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കണം. അവർ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരു ന്നാൽ ഒരുപക്ഷെ പാപത്തിലുൾപ്പെട്ട നിത്യനരകത്തിൽ ഉ ൾപ്പെടാൻ ഇടയാകുമായിരുന്നു എന്നും വരാമല്ലൊ. അതിനാൽ അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മരണം ഒരു മഹാഭാഗ്യമാ ണ്.

മാനസാന്തരപ്പെടാതെ മരിക്കുന്ന പാപികളുടെ മരണ ത്തിൽ നാം വാസ്തവത്തിൽ ദു:ഖിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവർ യ ഥാർത്ഥത്തിൽ നിർഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നു. അവർ അന്യനേര ത്തു പാപങ്ങളിന്മേൽ മനസ്സുപപ്പെട്ട ഭാഗ്യമരണം പ്രാപിക്കു ന്നു എങ്കിൽ അതു ഒരു പ്രത്യേക ദൈവാനുഗ്രഹമെന്നുവേണം കരുതുവാൻ. അങ്ങനെ മാനസാന്തരപ്പെടാത്തവർ നിർഭാഗ്യത്തി ൽ അകപ്പെട്ടുമെന്നതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയത്രെ. അങ്ങനെയു ള്ള നിർഭാഗ്യവാന്മാരെപ്പറ്റി ദുഃഖിക്കേണ്ടതും സങ്കടപ്പെടേണ്ട തും തന്നെ. എങ്കിലും ആ ദു:ഖംകൊണ്ട് അവർക്കു വല്ലതൊന്നു മുണ്ടാകയില്ല. അവരുടെ നാശം മറ്റുള്ളവർക്കു ഒരു പാഠമായി ത്തീരേണ്ടതാണ്. വലിയ ദുർമ്മാർഗ്ഗികൾ മാനസാന്തരപ്പെടാതെ മരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവരെ സഭയുടെ ക്രമങ്ങളനുസരിച്ചൊ ആ ശിർവ്വദിക്കപ്പെട്ടപള്ളിസ്ഥലത്തൊഅടക്കുന്നതല്ല. ഇതിനു വല്ലന്യാ യങ്ങളുമുണ്ട്. ക്രുദ്ധാശ ചെയ്യപ്പെട്ട സ്ഥലം പരിശുദ്ധമായതാകുന്നു. പരിശുദ്ധരെ– സഭയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും കല്പനകളും അനുസരി ച്ചു ജീവിക്കുന്നവരെ– മാത്രമെ അവിടെ അടക്കുവാൻ പാടുള്ളു. സ ഭയ്ക്കു പുറത്താക്കിയ ദുഷ്ടരെ അവിടെഅടക്കുന്നതുമൂലം ആ സ്ഥല ത്തിന്റെ പരിശുദ്ധതക്രുടി നഷ്ടമാകുന്നു. സഭയെ ഉപേക്ഷിച്ച വൻ ക്രുദ്ധാശചെയ്യപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു സഭയുടെ ക്രമമനുസരിച്ചു അടക്കപ്പെടുവാൻ അയോഗ്യനാണ്. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഇതൊരു പാഠമായിരിക്കാൻവേണ്ടിക്രുടിയാണ് സഭ ഇങ്ങനെ വിലക്കിയി രിക്കുന്നതു്.

വൈദികർ ഇങ്ങനെ മുടക്കുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും ദുശാ ഠ്യം പിടിക്കുകയോ കലഹങ്ങൾക്കുംമറും ഇടയാക്കുകയോ ചെ

യ്യുന്നത് മഹാ പാപമായിരിക്കും. സഭാചട്ടങ്ങളെ അനുസരിക്കാത്തവരെ ക്രമാശചെയ്യപ്പെട്ട സ്ഥലത്തടക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതു വൈദികരുടെ നിശ്ചയമല്ല സഭയുടെ കല്പനയത്രെ. ആ കല്പനയെ ലംഘിക്കുവാൻ വൈദികനും സാദ്ധ്യമല്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ അതിനായി ശാഠ്യംപിടിക്കുന്നതു സഭക്കും ദൈവത്തിനും വിരോധമായ ദ്രോഹമായിരിക്കുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ മാനത്തെ പാലിക്കണമെന്നുള്ളവർ അതിനായി നേരത്തെ ശ്രമിക്കണം. പിന്നിട്ടുള്ള ശ്രമങ്ങൾ കുടുംബത്തിനു കൂടുതൽ അപമാനകരമായിട്ടേ പരിണമിക്കയുള്ളു. മരിച്ചവരെ അടക്കുന്നതും അടക്കിക്കുന്നതും ഒരു പുണ്യം തന്നെ. എന്നാൽ അതുഹേതുവാൽ സംബന്ധക്കാർക്കും മറും പുലയുണ്ടെന്നു പുറജാതികളെപ്പോലെ വിശ്വസിക്കുന്നതു തെറ്റാകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനികളെ കല്ലറകളിൽ അടക്കുകയോ അഥവാ അടക്കുന്ന സ്ഥലത്തു മണ്ണുകൊണ്ടെങ്കിലും ഒരു കുരിശുണ്ടാക്കിവെയ്ക്കയോ ചെയ്യാൽ അതു കാണുന്ന മറു ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതിൽ അടക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആളിന്റെ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചു പ്രാർത്ഥിപ്പാനിടയാകും. മരിച്ചവിശ്വാസികളുടെ തിരുനാൾ ദിവസം കല്ലറകൾ ശുദ്ധികരിച്ചു, ദുഃഖത്തിനടുത്തവിധം അലങ്കരിച്ചു മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടി നോമ്പുപവാസമനുഷ്ഠിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ദാനധർമ്മം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായിരിക്കും. ചില കല്ലറകളിൽചെന്നു കുമ്പിടുകയും നേർച്ചകൾ നേരുകയും ചെയ്യാൽ ഫലപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുമെന്നു ശ്രുതിപരത്തുന്നതു തിരുസഭയുടെ നിശ്ചയത്തിനു വിരോധമാണ്. അതിനാൽ സഭയിൽനിന്നും വിധി ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ, മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയൊ ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുയൊ അല്ലാതെ സ്വാഭിപ്രായമനുസരിച്ചു ആരെയെങ്കിലും വിശുദ്ധനായി കരുതി പ്രാർത്ഥിക്കയോ നേർച്ചകൾ കഴിക്കയോ ചെയ്യരുതു്. ഇതു പാപമായിരിക്കുന്നതിനും പുറമെ സഭാനിയമമനുസരിച്ചു ശിക്ഷാർഹവുംകൂടി ആണെന്നുള്ളതു് ഏവരും ധരിച്ചിരിക്കണം.

മരിച്ച എല്ലാ വിശ്വാസികൾക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ പരസ്നേഹ ന്യായേന നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധികരണസ്ഥലത്തിൽ കാലത്തിനടുത്ത ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മാക്കളുടെ ശിക്ഷയുടെ കഠിന്യവും കാലദൈർഘ്യവും കുറക്കുവാൻ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ പര്യാപ്തമാണ്. തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തന്നെ

യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ അവക്ക് സാധ്യമല്ല. എന്നാൽനേരേ മറിച്ച് നമുക്കുവേണ്ടി അവക്ക പ്രാർത്ഥിക്കാവുന്നതാണ്, നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ പ്രാർത്ഥന വളരെ ഫലപ്രദമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ആ സ്ഥിതിക്ക നാം അവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കും വളരെ ഉപകാരങ്ങൾ സിദ്ധിക്കാവുന്നതാണ്. മരിച്ചു പോയിട്ടുള്ള നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കൾ ബന്ധുമിത്രാദികൾ പുത്രകളത്രാദികൾ മുതലായവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നാം കടപ്പെട്ടവരുമാണ്. അവർ നമുക്കുവേണ്ടി ഇഹത്തിൽവച്ച് അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും സഹിച്ചിട്ടുള്ള കഷ്ടതകളും സീമാതീതമാണെന്നു നമുക്കു തന്നെ അറിയാം. അങ്ങനെ എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നിരാധാരരായ അവരുടെ ആപത്തിൽ അവരെ നാം കഴിവുണ്ടായിട്ടും സഹായിക്കാതിരിക്കുന്നത് എത്രയോ വലിയ കൃതഘ്നത ആയിരിക്കും. നോമ്പു, പ്രാർത്ഥന, ദാനധർമ്മം ആദിയായ സുകൃതകൃത്യങ്ങളാൽ അവക്ക സിദ്ധിക്കാവുന്ന സഹായം അപരിമിതമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ അവർ ഇവയെല്ലാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു, അവരതിനർഹരുമാണ്. മോക്ഷഭാഗ്യപ്രാപ്തിക്ക പരിപൂർണ്ണപരിശുദ്ധത അവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ മരിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ ആത്മാക്കൾ നേരെ മോക്ഷത്തിലേക്ക പോവുക എന്നതു വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്. എന്നാൽ മരണസമയത്തു പാപസങ്കീർത്തനം നടത്തി ഒട്ടുക്കത്തെ ഒര്യാ മുതലായ ക്രിയാശകലം സ്വീകരിച്ചു നന്മരണം പ്രാപിക്കുന്നവർ നശിക്കയില്ലെന്നു നമുക്കു ന്യായമായും ശരണപ്പെടാം. എങ്കിലും ആ ആത്മാക്കൾ ശുദ്ധീകരസ്ഥലത്തിൽ കിടന്നു അല്പമായ പല കുറവുകൾക്കും പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടിവരും. അവരും തിരുസഭയിലെ ഒരു ക്രിയമായിരിക്കയാലും തിരുസഭയിൽ പുണ്യവാന്മാരുടെ അന്യോന്യ ഐക്യാനുഭവം നടന്നു വരുന്നതിനാലും നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ അവക്ക ഉപകാരപ്പെടും. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവർ നമ്മുടെ സഹായത്തെ ആഗ്രഹിക്കാതെയും പ്രതീക്ഷിക്കാതെയും ഇരിക്കുമോ? ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നാം അവരെ വിസ്മരിച്ചു കളയുന്നതു അവക്ക എത്രയോ സങ്കടകരമായിരിക്കും. അവർ ഒരുപക്ഷെ നമ്മുടെ അഭിവൃദ്ധിയേയും സുഖത്തേയും അഭിലഷിച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്ത പാപങ്ങൾക്ക വേണ്ടിയായിരിക്കാം ഇപ്പോൾ വേദന അനുഭവിക്കുന്നതു. അങ്ങനെ എങ്കിൽ നിസ്സഹായരായിത്തിന്നിരിക്കുന്ന അവരെ നാം ഉപേക്ഷി

ക്കാമോ? ഇതിൽപരമായ ഒരു നന്ദിഹീനത മറെറന്തുണ്ട്? നമ്മുടെ സുകൃത പ്രവൃത്തികളെല്ലാം അവക്കു വേണ്ടികാഴ്ചവെയ്ക്കാം. പ്രത്യേകിച്ചു ദിവ്യപൂജയുടെ ഫലം ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിലെ ആത്മാക്കൾക്കു തണുപ്പും ആശ്വാസവും നൽകുന്നതിനാൽ ദിവ്യപൂജ കണ്ട അവക്കായി കാഴ്ചവെയ്ക്കുവാൻ നാം പ്രത്യേകിച്ചും ഉത്സാഹിക്കണം.

ബന്ധുമിത്രാദികളുടെ മരണാനന്തരം കുറേനാൾ അവക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷം പിന്നിട്ട് അവരുടെ കാര്യമേ പലരും വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. ആയിരംരൂപാ ഒരാൾക്കു കൊടുത്തുതീർക്കേണ്ടതായുള്ളപ്പോൾ പത്തോ ഇരുപതോ രൂപാ മാത്രം കൊടുത്താൽ ആ കടം തീരുമോ? നാം ഒരു ദിവസം നിരൂപണം, വചനം, പ്രവൃത്തി എന്നിവ വഴിയായി അല്പമായവയും അല്പാത്തവയുമായി എത്രയെത്ര പാപങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു മരിച്ചുപോയിരിക്കുന്നവർ അവരുടെ ആയുഷ്കാലത്തു് എത്രയോ പാപങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കാം. അവയുടെ പരിഹാരാർത്ഥം ദീർഘകാലം അവർ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ കിടക്കേണ്ടതായി വന്നേക്കാം. അങ്ങനെ എങ്കിൽ കുറേ നാളത്തേക്കുമാത്രം അവക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും പിന്നിട്ട അവരെ നിശേഷം വിസ്മരിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിഎന്തായിരിക്കുമെന്നു ആലോചിക്കണം.

കുടുംബനായകന്മാരും മറ്റും തങ്ങളുടെ മരണാനന്തരം ദിവ്യപൂജയും മറ്റും വീഴ്ചകൂടാതെ ചൊല്ലിവരത്തക്കവണ്ണം മരണപത്രികയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതു് ഏറ്റവും ഉത്തമമായിരിക്കും. അവസരവും സൌകര്യവും ഉണ്ടായിട്ടും ഇതിൽ ഉപേക്ഷവിചാരിക്കുന്നവർ തങ്ങളെത്തന്നെ ദ്രോഹിക്കയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. മരണപത്രികയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടും ആ കടമ നിർവ്വഹിക്കാതെ മറവുകാശികൾ ആ ആദായംകൂടി എടുത്തുകളയുന്നതു കഠിനമായ പാപമായിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ കിടക്കുന്ന ആത്മാവു് ഇങ്ങനെയുള്ള ക്രൂരന്മാരെപ്പറ്റി ദൈവത്തിങ്കൽമുൻപിൽ ആവലാധിപ്പെടാതിരിക്കയില്ല, ദൈവം അവരുടെ സങ്കടങ്ങളെ കരുണാപൂർവ്വം കേൾക്കുകയുംചെയ്യും. ശരിയായ പരിഹാരം ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഈ ശാപം നീങ്ങുന്നതല്ല. ഈ ശാപത്താൽ വന്നുകൂടാവുന്ന നാശങ്ങൾ സീമാതീതവുമാണ്.

ഉപസംഹാരം.

ആരംഭിക്കുന്നവനല്ല, അവസാനത്തോളം നിലനില്ക്കുന്നവനത്രെ മുടി ധരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഇതിനാൽ നാം പുണ്യജീവിതം ആരംഭിച്ചാൽ പോരാ, അവസാനംവരെയും അതിൽ സ്ഥിരമായി നില്ക്കേണ്ടതാണു്. ഈ സ്ഥിരത ലഭ്യമാകുന്നതിലേക്കു് ചില ആദ്ധ്യാത്മിക ശാസ്ത്രികൾ ഉപദേശിക്കുന്നതു ഇപ്രകാരമാണു്:–

"ദൈവത്തെ സദാ സ്മരിക്കുക; നിന്റെ ജീവിത മാതൃക മിശിഹായും, നിന്റെ പ്രത്യേക അഭയസ്ഥാനം മറിയവും ആയിരിക്കട്ടെ; പരിത്യജിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വിഷയമായി നിന്നെത്തന്നെ സദാ നിരൂതിക്കൊൾക; ക്രൂശെക്കുടെ വായിക്കുക; തീണ്ണതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുക; ഉത്സാഹപൂർവ്വം ജോലിചെയ്യുക; മൌനമായി സഹിക്കുക; സസന്തോഷം ജീവിക്കുക; സമാധാനപൂർവ്വം മരിക്കുക."

അതേ, പുണ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നതിനു നാം സദാ ദൈവസ്മരണയോടെ ജീവിക്കുകയും, മിശിഹായെ നമ്മുടെ മാതൃകയായും പരി. ക. മറിയത്തെ നമ്മുടെ സങ്കേതമായും നാം സ്വീകരിക്കുകയും, സ്വയപരിത്യാഗം സദാ പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. വായനയിൽ നാം ജാഗരൂകരായിരിക്കണം. നല്ല പുസ്തകങ്ങളുടെയും കത്തോലിക്ക പത്രമാസികകളുടെയും വായന നമുക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണു്. കത്തോലിക്ക പത്രങ്ങൾ തന്റെ സ്വരമുണ്ണുന്ന ഈയിടെ പരിശുദ്ധപിതാവു ഫ്രാൻസീസ് മാപ്പാപ്പാ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആധുനിക കത്തോലിക്ക ലോകം എന്തെന്നും എങ്ങിനെയെന്നും ഉള്ളതു് കത്തോലിക്ക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വഴിയായി മാത്രമെ നാം ഗ്രഹിക്കയുള്ളു. എത്രമാത്രം പറഞ്ഞാലും അധികമാകാത്ത വല്ല വിഷയവുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യകതയാണു്. അതുകൊണ്ടു നാം ഭക്തിയോടുകൂടി സദാ പ്രാർത്ഥിക്കണം. ഭൗതികാഭിവൃദ്ധിക്കായാലും, നിത്യരക്ഷക്കായാലും നിരന്തരമായ പ്രയത്നവും ആവശ്യമാണു്. കർമ്മനിരതരായിരിക്കുക എന്നതായിരിക്കണം നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യം. പ്രാർത്ഥനയും പ്രയത്നവും ഒന്നിടകലർന്നും ഒന്നിച്ചും നമ്മുടെ ജീവിതം ത്രപവൽകരിക്കണം. നാം എങ്ങിനെ എവിടെ ജീവിച്ചാലും കുറച്ചുവല്ലുതുമെങ്കിലും സഹി

ക്കുവാൻ നമുക്കുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു പിറുപിറുപ്പു കൂടാതെ സഹിക്കണം. സന്തോഷം ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ആവശ്യമാണ്. അതില്ലാത്തവനു ജീവിക്കാൻ തന്നെയും സാധിക്കയില്ല. വ്യസനിക്കുന്ന വിശുദ്ധൻ ഒരു പാവപ്പെട്ട വിശുദ്ധനാണ് എന്നൊരു പഴമൊഴി തന്നെ. ഇങ്ങനെയുള്ള ആദർശങ്ങളോടെ നാം ജീവിതം നയിക്കുന്നപക്ഷം സമാധാനത്തോടുകൂടി മരിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം നമുക്കു ലഭ്യമാകുന്നതാണ്.

തിരുസ്സഭയുടെ ആധുനിക കാലത്തിലെ വേദപാരംഗതൻ, ഒരുത്തമ മരിയ ഭക്തൻ, സുപ്രസിദ്ധമായ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ സന്ന്യാസസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ എന്നീ നിലകളിൽ ഉദ്ദേശം നൂറുകൊല്ലത്തോളം പുണ്യകീർത്തിയോടെ പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന വി. അൽഫോൻസ് ലിഗോരിയുടെ സുകൃതിനിയായ മാതാവു് സ്വപുത്രനു ചെറുപ്പത്തിൽ നൽകിയിരുന്ന ഒരു ഉപദേശം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ കൃതിയെ ഉപസംഹരിക്കുന്നതു സർവ്വഥാ ഉത്തമമായിരിക്കുമെന്നു് കരുതുന്നു. ആ മഹതിയായ അമ്മ മഹാനായ പുത്രനെ ഇങ്ങനെയാണു ഉൽബോധിപ്പിച്ചിരുന്നതു്:–

"കുറച്ചുമാത്രം സംസാരിക്കുക; ഒരിക്കലും മടിയായിരിക്കരുതു്; ദൈവത്തിനെതിരായി നിരന്തരം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പാപങ്ങളേക്കുറിച്ചു ഹൃദയപൂർവ്വം കരയുക; നരകവാസികളുടെ ഗണത്തിൽ നിന്നു ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി നരകത്തെപ്പറ്റിയും സ്വർഗ്ഗസ്ഥരിൽ ഒരുവനായിത്തീരുവാൻവേണ്ടി സ്വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചും അടിക്കടി ചിന്തിക്കുക; ഭൗതിക വസ്തുക്കളോടു ബന്ധിക്കപ്പെടാതിരിക്കുക; ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യാൻകഴിവുള്ള എല്ലാനന്മയും ചെയ്യുക; നീണിലും കുടിയിലും മിതത്വം പരിശീലിക്കുക; ക്രമമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അനുഗ്രഹീതയായ കന്യകമറിയത്തോടു സദാ ഭക്തിയായിരിക്കുയും ചെയ്യുക; അന്യരുടെ വിമർശനം ഭയന്നു നന്മചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കാതിരിക്കുക; നിന്റെ എല്ലാപ്രവൃത്തികളിലും ദൈവത്തിന്റെ സ്മൃതി മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കുക; ദിവ്യകാരുണ്യ കർത്താവിനോടു പ്രത്യേകം ഭക്തിയായിരിക്കുക; തിരുസ്സഭയുടെ ഒരുത്തമ സന്താനമായി സദാ വ്യാപരിക്കുക."

L. D. S. & M.

അനുബന്ധം.

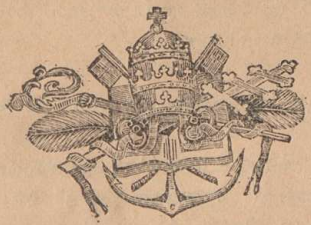
ക്രിസ്തീയ വിവാഹം.

ഫ്ര-ാംപീയാസ്മാപ്പ്പ്പായുടെ
ഫ്രൻസാധന ഫ്ര-ലെ 'കാസ്തികൊൺന്തുബിയി'
തിരുവെഴുത്ത് .

ക്രിസ്തീയ വിവാഹം.

അപ്പസ്തോലിക സിംഹാസനവുമായി
സമാധാനത്തിലും ഐക്യത്തിലും വർത്തിക്കുന്ന
പാത്രിയർക്കീസന്മാരും പ്രീമാത്തന്മാരും
മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും ഇതര സ്ഥാനീയ ധർമ്മാദ്ധ്യക്ഷ
ന്മാരുമായ നമ്മുടെ വന്ദ്യ സഹോദരന്മാർക്ക്,
കുടുംബത്തെയും സമുദായത്തെയും ബാധിക്കുന്ന
ആധുനികാവസ്ഥകളേയും ആവശ്യങ്ങളേയും
അബദ്ധങ്ങളേയും ദുഷ്യങ്ങളേയും
അധികരിച്ച്,

ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച്

ക്ക-൧൦ പീയോസ്

പാപ്പാ.

വന്ദ്യ സഹോദരന്മാരേ,

സ്വസ്തിയും ശ്ലൈഹികാശിസ്സും.

നിത്യപിതാവിന്റെ കുമാരനായ നമ്മുടെ കർത്താവീശോ മിശിഹാ നശിച്ചുപോയ മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തെ സ്വീകരിച്ച് നമ്മുടെ നരകുലത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി സ്നേഹപരമായ ആശയോടെ വിവാഹത്തെഗാർഹിക സമുദായത്തിന്റെയും തദ്വാരാ സമസ്ത മാനുഷ സംസ്കൃത്തിന്റെയും മൂലവും അടിസ്ഥാനവുമായി പ്രത്യേകവിധം കല്പിച്ച് സ്ഥാപിച്ചതിനും പുറമെ, പുതിയ നിയമത്തിലെ ഒരു വലിയ യഥാർത്ഥക്രമാശയുടെ പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും അതിന്റെ ദിവ്യമായ സംസ്ഥാപനത്തിന്റെ അ

ദിമ പരിശുദ്ധാവസ്ഥയിലേക്ക് പുനരാനയിക്കയും ഇങ്ങനെ അതിന്റെ സ്വസ്നിയമങ്ങളും സംരക്ഷണവും അവിടത്തെ മണവാട്ടിയായ സഭയെ ഭരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യു എന്നതിൽനിന്നു പാതിവ്രത്യപരമായ ദാമ്പത്യാവസ്ഥയുടെ മാഹാത്മ്യം എത്രകണ്ട വലുതാണെന്നു നന്നായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ വിവാഹത്തിന്റെ ഈ പുനഃസ്ഥാപനത്തിൽനിന്ന് എല്ലാ ജാതികൾക്കും എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം കിട്ടുന്നതിന് ആദ്യമായിത്തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ മിശിഹായുടെ യഥാർത്ഥമായ ഉപദേശത്താൽ മനുഷ്യരുടെ മനസ്സ് പ്രകാശിതമാകേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. രണ്ടാമതായി ക്രിസ്തീയ ദമ്പതിമാർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ ബലഹീനത ആന്തരികമായി ദൈവവരത്താൽ ബലവത്തരമാക്കിക്കൊണ്ട് യഥാർത്ഥമായ സമാധാനവും സൌഭാഗ്യവും തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും സിദ്ധിക്കത്തക്കവണ്ണം തങ്ങളുടെ ചിന്താപ്രവർത്തനപദ്ധതികളെ മിശിഹായുടെ ഈ വിശുദ്ധ പ്രമാണത്തിനു് അനായോജ്യമായി രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടുള്ള പ്രഭാഷണം.

ഒരു കാവൽഗോപുരത്തിൽ എന്നോണം ഈ അപ്പസ്തോലികസിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ലോകമാസകലം പിതൃനിർവ്വിശേഷമായ ദൃഷ്ടികളാൽ സംവീക്ഷണം ചെയ്യുന്ന നമ്മേപ്പോലെതന്നെ, വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, നിങ്ങളും ഒട്ടനേകം അളുകൾ മനുഷ്യരക്ഷയെന്ന ആ ദിവ്യമായ വേല മറന്നുകൊണ്ട് ക്രിസ്തീയദാമ്പത്യത്തിന്റെ പരമമായ പവിത്രതയെ പാടെ തിരസ്കരിക്കയോ, നിർലജ്ജം നിഷേധിക്കയോ, അല്ലെങ്കിൽ കുടിലമായ ഒരു നവീന നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ മിഥ്യാതത്വങ്ങളെ അസ്പദമാക്കി അതിനെ ചവിട്ടി മെതിക്കയൊ ചെയ്യുന്നതായി കാണുകയും, കണ്ടുകൊണ്ട് നമ്മോടുകൂടി അതീവ ഖേദിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. നാശകരങ്ങളായ ഏതാദൃശ അബദ്ധങ്ങളും ദുരാചാരങ്ങളും വിശ്വാസികളുടെ ഇടയിൽപോലും പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അതുകൾ ക്രമേണ ശക്തിപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നതിനാൽ ഭൂമിയിൽ മ്ശിഹായുടെ പ്രതിപുരുഷനും പ്രധാനാജപാലകനും ഉപദേഷ്ടാവും എന്ന ഔദ്യോ

ഗിക നിലയിൽ നമ്മുടെ സ്വരം ഉയത്തി, നമ്മുടെ സൂക്ഷ്മത്തിനു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അജഗണത്തെ വിഷലിപ്തങ്ങളായ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നകറ്റി നാശക്രമത്തിൽ നിപതിക്കാതെ യഥാശക്തി സംരക്ഷിക്കേണ്ടതു് നമ്മുടെ കടമയാണെന്നു് നാം കരുതുന്നു.

ആകയാൽ വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, നിങ്ങളോടും നിങ്ങൾവഴി മിശിഹായുടെ സഭ മുഴുവനോടും, എന്നല്ല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടു ആസകലം നാം പ്രതിപാദിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്, ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും, മഹാത്മ്യത്തെയും, കുടുംബത്തിനും മനുഷ്യസമുദായത്തിനു തന്നെയും അതിൽ നിന്നു അനുഭൂതമാകുന്ന ഗുണങ്ങളെയും പ്രയോജനങ്ങളേയുംസ്സവിശേഷത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഈ ഉപദേശത്തിനു വിപരീതമായ അബദ്ധങ്ങളെയും ദാമ്പത്യൈക്യത്തിനു വിരുദ്ധങ്ങളായ അധർമ്മങ്ങളേയും, കടശി ഇവസ്സു പ്രയോഗിക്കേണ്ട പ്രധാന പ്രതിവിധികളെയും കുറിച്ചാണ്. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ നമ്മുടെ മുൻഗാമി ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ പതിമൂന്നാംലെയോൻ മാപ്പാപ്പായുടെ പാദപങ്തികളെ നാം അനുഗമിക്കയും അമ്പതു വത്സരം മുമ്പു് പ്രസിദ്ധീകൃതമായ "അക്കാനും" (Arcanum) എന്നാരംഭിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചാക്രികലേഖനത്തെ ഇത്തരുണത്തിൽ നാം സ്ഥിരീകരിക്കയും നമ്മുടേതായി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി അതിലെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളെ ഇക്കാലത്തെ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതനുസരിച്ചു കൂടുതൽ വിശദമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിലും ആ ലേഖനം ലുപ്തപ്രയോഗമാകാതെ ഇന്നും പൂർണ്ണമായി ഊർജ്ജിതത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു് നാം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വിവാഹത്തിന്റെ ദിവ്യസ്ഥാപനത്തേയും ക്രമാശപരമായ മഹത്വത്തേയും ശാശ്വതസ്ഥായിത്വത്തേയും സുരക്ഷിതമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനു പൂർണ്ണമായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ ലേഖനത്തെത്തന്നെ പ്രാരംഭമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് വിവാഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനവ്യവസ്ഥാപനങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചതു് മനുഷ്യനല്ല ദൈവം തന്നെയാണു്, അതിനെ ദൃഢീകരിക്കുന്നതിനും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനും ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടനിയമങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചതും മനുഷ്യനല്ല, പ്രകൃതിയുടെ കർത്താവായ ദൈവവും പ്രകൃതിയുടെ ഉദ്ധാരകനായ നമ്മുടെ കർത്താവു് ഈശോമ്ശിഹാ

യുമാണ്. ആകയാൽ ഈ നിയമങ്ങൾ മാനുഷശാസനങ്ങൾക്കോ ഏതദ്വിപരീതമായി ദമ്പതിമാർതന്നെ ചെയ്യുന്ന വല്ല ഉടമ്പടികൾക്കോ അധീനമല്ല എന്ന വസ്തുത അവ്യയവും അലംഘ്യവുമായ മൌലികതത്വമായി ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഇതാണ് വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങളിലെ ഉപദേശം. ഇതുതന്നെയാവർത്തിക സഭയുടെ നിരന്തരമായ പാരമ്പര്യപഠനവും. തന്നിൽ സമ്മേളിച്ച വി. സൂനഹദോസിന്റെ ഗംഭീരമായ നിണ്ണയവും ഇതുതന്നെ. പ്രസ്തുതസംഘം വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ ചിരസ്ഥായിത്വത്തിന്റെയും ഏകത്വത്തിന്റെയും ദൃഢതയുടെയും ഹേതുഭൂതൻ ദൈവമാണെന്നു വി. ലിഖിതത്തിലെ വാക്കുകളിൽ നിന്നുതന്നെ പ്രസ്താവിക്കയും സമർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

I. വിവാഹം ദൈവസ്ഥാപിതമാണ്.

ഇങ്ങനെ വിവാഹം പ്രകൃത്യാതന്നെ ഒരു ദിവ്യസ്ഥാപനമാണെന്നു വരികിലും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സും അതിൽപ്രവേശിച്ചു് അതിശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ഭാഗം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഓരോവിവാഹവും ഒരു പ്രത്യേകപുരുഷന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും ദമ്പത്യൈക്യമായിരിക്കകാരണത്താൽ ദമ്പതിമാരോരോരുത്തരുടേയും സ്വതന്ത്രമനസ്സിൽനിന്നുള്ള സമ്മതികൊണ്ടു് മാത്രമെ അതു് സംഭവിതമാകയുള്ളു. ഉഭയകക്ഷികളും യാതൊന്നുമൂലം വിവാഹാനന്തസ്സിനു് അനുയോജ്യമായ അവകാശങ്ങളെ പരസ്പരം അർപ്പിക്കയും സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നുവൊ ആ മനസ്സിന്റെ സ്വതന്ത്രപ്രവൃത്തി യഥാർത്ഥവിവാഹത്തെ ഉളവാക്കാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. തന്നിമിത്തം യാതൊരുമാനുഷികശക്തിക്കും അതിനു പകരമായിരിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. (C. J. C. 1081) ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമൊ എന്നാൽ ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്ന കക്ഷികൾ സാക്ഷാൽ വിവാഹാനന്തസ്സിൽ പ്രവേശിക്കാൻ മനസ്സാകുന്നൊ അഥവാ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേകവ്യക്തിയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നോ എന്ന വിഷയത്തെ മാത്രമേ പരാമർശിക്കുന്നൊള്ളു. വിവാഹത്തിന്റെ പ്രകൃതി മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്രമനസ്സിനെ ഒട്ടും ആശ്രയിച്ചല്ലിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും ഒരിക്കൽ വിവാഹം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ അതുമൂലം അയാൾ അതിന്റെ ദൈവദത്തമായ നിയമങ്ങൾക്കും മുഖ്യമായ ധർമ്മങ്ങൾക്കും വിധേയനായി ഭവിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മാലാഖയ്ക്കുപോലും തേ

മാ മല്ലാൻ ദാമ്പത്യാവസ്ഥയുടെ ഉൽകൃഷ്ടതയേയും വിവാഹഫലമായ സന്താനത്തേയും പറഞ്ഞു പ്രതിപാദിക്കയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "വിവാഹവാശ്യാനംമൂലം തന്നെ ഇവ വിവാഹത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതിനാൽ വിവാഹത്തെ ഉളവാക്കുന്ന മനസമ്മതിയിൽ ഇതിനു വിപരീതമായി എന്തെങ്കിലും പ്രകടിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഒരു യഥാർത്ഥ വിവാഹമാകയില്ല."

ആകയാൽ വിവാഹത്തിനു് ഉടമ്പടിചെയ്യുന്ന കക്ഷികളുടെ ആത്മാക്കൾ അവരുടെ ശരീരങ്ങളേക്കാൾ ഉപരി സ്പഷ്ടമായും ഗാഢമായും ഒന്നിച്ചു് ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. അതു് ഐന്ദ്രിക മോ ചൈതന്യപരമോ ആയ വല്ല താൽക്കാലിക വികാരത്താലല്ല, പ്രത്യുത മനസ്സിന്റെ ദൃഢവും ആലോചനാപൂർവ്വമായ പ്രവൃത്തിയാലാണെന്നാണും. ആത്മാക്കളുടെ ഐക്യത്തിൽ നിന്നു് ദൈവനിശ്ചയത്താൽ പരിപാവനവും അലംഘ്യവുമായ ഒരു ബന്ധം സംജാതമാകുന്നു. ആകയാൽ ഈ ഉടമ്പടിയുടെ പ്രകൃതി ഇതിനുമാത്രം സ്വന്തവും പ്രത്യേകവുമായ ഒന്നാണു്. അതു് ബുദ്ധിയുടെയോ സ്വതന്ത്രമനസ്സിന്റെയോ പ്രവർത്തനത്തിനു് യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാതെ അന്ധമായ പ്രകൃതിബോധത്താൽ മൃഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുന്ന ഐക്യത്തിൽനിന്നും, മനസ്സുകളുടെ വാസ്തവികവും പൂജ്യവുമായ സംയോഗത്തിൽനിന്നും ബഹുവിദൂരമായും കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ യാതൊരവകാശത്തേയും അനുഭവിക്കാതെയുമുള്ള മനുഷ്യരുടെ ആകസ്മികമായ സമാഗമത്തിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം ഭിന്നമായിരിക്കുന്നു.

വിവാഹത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ പ്രമാണത്തിനു നീക്കാവുന്നതല്ല.

ഇതിൽ നിന്നു് വിശദമാകുന്നതു് യുക്തിക്കും പ്രകൃതിക്കും വിരുദ്ധങ്ങളായ നീചസംയോഗങ്ങളെ നിരോധിക്കുന്നതിനും തടയുന്നതിനും ശിക്ഷിക്കുന്നതിനും ന്യായമായി സംസ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന അധികാരത്തിനു അർഹതയും ചുമതലയും ഉണ്ടെന്നാണു്. എന്നാൽ ഇതു് മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു തന്നെ പുറപ്പെടുന്ന ഒന്നാകയാൽ നമ്മുടെ മുൻഗാമി ഭാഗ്യസ് മരണാർഹനായ പതിമൂന്നാം ലെയോൻ പാപ്പായുടെ താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഉപദേശം ഇതുപോലെതന്നെ ദൃഢമായതാണു്. ജീവിതാനന്ദസ്സിനെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്ന കായ്യം ഏ

തെങ്കിലും ഒരന്യസ്സിനെ അപേക്ഷിച്ചു മറ്റൊന്നിനെ സ്വീകരിക്കുക എന്ന വച്ചാൽ ഈശോമിശിഹായാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടമായി നിർദ്ദിഷ്ടമായിരിക്കുന്ന കന്യാവ്രതത്തെ ആശ്ലേഷിക്കയോ അല്ലെങ്കിൽ വിവാഹബന്ധത്താൽ സ്വയം ബന്ധിതനാകയൊ ചെയ്യുക എന്നതു ഓരോരുത്തന്റെയും അധികാരത്തിലും വിവേകത്തിലും പെട്ടതാണ്. മനുഷ്യന്റെ നൈസർഗ്ഗികവും പ്രാഥമികവുമായ വിവാഹാവകാശത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനൊ നിങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു പെരുകുവിൻ എന്ന വാക്കുകളാൽ ആദിയിൽ ദൈവം തന്നെ നിശ്ചയിച്ച വിവാഹത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യങ്ങളെ ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിനൊ മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ നിയമങ്ങൾക്കു അധികാരമില്ലാത്തതാകുന്നു.

തന്നിമിത്തം ഒരു യഥാർത്ഥ വിവാഹത്തിന്റെ പവിത്രമായ പങ്കുകൊള്ളൽ ഉളവാക്കപ്പെട്ടുന്നതു് ദൈവതിരുമനസ്സും മനുഷ്യമനസ്സുംകൊണ്ടാണ്. വിവാഹസ്ഥാപനംതന്നെയും അതുയാതൊന്നിനായി സ്ഥാപിതമായോ ആ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ, അതിനെ ഭരിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ, അതിൽ നിന്നുൽഭ്രതമാകുന്നഗുണങ്ങൾ ഇവ എല്ലാംദൈവത്തിൽനിന്ന് വരുന്നു. മനുഷ്യനോ എന്നാൽ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്നആയുഷ്കാലംമുഴുവനുംസ്വന്തദേഹത്തെ അപരന് ഉദാരസമർപ്പണംചെയ്യുകൊണ്ട് ദൈവസഹായ സഹകരണങ്ങളാൽദിവ്യമായഅതിന്റെ സ്ഥാപനംമൂലം വിവാഹത്തോട് അനുബന്ധിതമായിരിക്കുന്ന കടമകളോടും ഗുണങ്ങളോടും കൂടെ ഓരോ പ്രത്യേക വിവാഹത്തിന്റെയും കാരണഭ്രതനായിത്തീരുന്നു.

II. വിവാഹാനുഗ്രഹങ്ങൾ.

വന്ദ്യസഹോദരരെ, ദൈവം യഥാർത്ഥ വിവാഹത്തോട് അനുബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന നന്മകൾ ഏവയെന്നുംഅവ എത്രകണ്ട് വിപുലങ്ങളാണെന്നും വിശദീകരിക്കാൻപോകുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ തിരുസഭയുടെ വിശ്വവിശ്രുതനായ യാതൊരു വേദപാരംഗതന്റെ സ്മരണോത്സവംആഘോഷത്തിന്റെ മരണത്തിന്റെ പതിനഞ്ചാംശതവത്സരാഘോഷം പ്രമാണിച്ചു ഈയിടെ (Ad salutem) ആദ്യസകലത്തെം എന്ന ചാക്രികലേഖനദ്വാരാ നാം കൊണ്ടാടിയോ, ആ വി. അഗുസ്തിനോസിന്റെ വചനങ്ങളാണ് നമ്മുടെ സ്മരണാപഥത്തിൽ ഉദിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു, "സന്താനം, പാതിവ്രത്യം, ക്രമാശ ഇവ മൂന്നാണ് വിവാഹ

ത്തിൽ നിന്നുളവാകുന്ന നന്മ മുഴുവനും. ഇവമൂലം വിവാഹം തന്നെ ഒരു അനുഗ്രഹമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു." ക്രിസ്തീയവിവാഹം സംബന്ധിച്ചുള്ള പൂർണ്ണമായ ഉപദേശത്തിന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടസംക്ഷേപം ഈ മൂന്നു അധികരണങ്ങളിൽ എങ്ങിനെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്തുത വേദപാരംഗതൻതന്നെ സൂക്ഷ്മമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "പാതിവ്രത്യം മൂലം വിവാഹത്തിനു പുറമേ ഇതരപുരുഷനോടോ സ്ത്രീയോടോ സംസർഗ്ഗമുണ്ടാകാതിരിപ്പാനും, സന്താനോല്പാദനം പ്രേമപൂർവ്വം നിർവ്വഹിപ്പാനും, സന്താനസംരക്ഷണം കരുണാർദ്രദൃഷ്ട്യാ നിവർത്തിക്കുന്നതിനും, മതപരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അവരെ വളർത്തുന്നതിനും ക്രമാശപരമായ നിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, വിവാഹബന്ധത്തിനു് യാതൊരു ഭംഗവും വരുത്തരുതെന്നും, ഭർത്താവോ ഭാര്യയോ ആരെങ്കിലും വിയോജിക്കപ്പെട്ടാൽ സന്താനലബ്ധിയ്ക്കായിപോലും അന്യയാളുമായി സമാഗമിക്കരുതെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഫലദായകത്വത്തെ അലംകൃതമാക്കുകയുംഅമിതത്വത്തെ നിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിവാഹപ്രമാണമായി ഇതിനെ നാം ഗണിക്കുന്നു.

സന്താനത്തിനു പ്രഥമസ്ഥാനം.

ഇങ്ങനെ വിവാഹത്തിൽ നിന്നുൽഭൂതമാകുന്ന നന്മകളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം സന്താനത്തിനാണ്. ജഗൽകർത്താവു തന്നെ അവിടത്തെ കൃപാതിരേകത്താൽ സന്താനപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടിയിൽ മനുഷ്യരെ ഉപകർത്താക്കന്മാരായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനു അഭിവാഞ്ഛിച്ചുകൊണ്ടു പറുദീസായിൽവച്ചു വിവാഹത്തെ സ്ഥാപിക്കയിൽ നമ്മുടെ ആദിമാതാപിതാക്കന്മാരോടും അവർവഴി ഭാവിയിലുള്ള സമസ്ത ദമ്പതിമാരോടും "നിങ്ങൾ പെരുകി വർദ്ധിച്ചു ഭൂമിയിൽ നിറയുവിൻ" എന്നരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ പഠിപ്പിച്ചതു ഇതു തന്നെയാണ് സംശയമില്ല. വി. പൌലോസു ശ്ലീഹാ തീമോത്തേയൂസിനോടു "യുവതികൾ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു വിശുദ്ധ അഗുസ്തീനോസ് ശരിയായി അനുമിച്ചു പറയുന്നു: "ആകയാൽ വിവാഹം സന്താനോൽപാദനത്തിനായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്കു ശ്ലീഹാതന്നെ സാക്ഷിയാണ്." എന്തെന്നാൽ "എന്തിനായിട്ട്" എന്നു

വല്ലവരും തന്നോട് ചോദിച്ചിട്ട് എന്നപോലെ അദ്ദേഹം ഉടനെ തുടർന്നുപറയുന്നു. "കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുന്നതിനും കുടുംബമാതാക്കൾ ആകുന്നതിനുംവേണ്ടി തന്നെ."

ഇതു എത്ര വലിയ ദൈവാനുഗ്രഹവും വിവാഹത്തിന്റെ എത്രമഹത്തായ ഫലവും ആണെന്നു മനുഷ്യന്റെ ഉൽകൃഷ്ട പദത്തേയും പരമാനന്ദത്തേയും പറ്റിയുള്ള നിരൂപണത്തിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യൻ ജ്ഞാനശക്തിസമ്പന്നമായ നിജപ്രകൃതിയൊന്നിന്റെ വിശിഷ്ടതയാൽ തന്നെ ഇതരദൃശ്യജീവികളെക്കാൾശ്രേഷ്ഠനാണ്. ക്രിസ്ത്യാനിയും മനുഷ്യജന്മത്താൽ ദൈവം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് അവർ ജീവാവസ്ഥയേ പ്രാപിച്ച് ഭൂമിയിൽ നിറയണമെന്നു മാത്രമല്ല, പിന്നെയോ അതിലുംമുഖ്യമായിഅവർദൈവത്തെ അറിഞ്ഞ് സ്നേഹിച്ച് ആരാധിക്കണമെന്നും അവസാനത്തിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ നിത്യമായി അനുഭവിച്ച് ആനന്ദിക്കണമെന്നും ആണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ അത്ഭുതാവഹമാംവണ്ണം സ്വഭാവാരീതിയായ ഒരു വിധാനത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ ഈ അന്യ മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകണ്ടിട്ടും ചെവികേട്ടിട്ടും ബുദ്ധി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുമുള്ള എല്ലാവറേയുംകാൾ വളരെ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നു. ദാമ്പത്യ ബന്ധത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ സഹകരണം മൂലം ദൈവത്തിന്റെ അനന്തശക്തിയാൽ സംജാതരാകുന്ന സന്താനങ്ങൾ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ എത്രയോ വലിയ ദാനങ്ങളും വിവാഹത്തിന്റെ എത്രയോ വിശിഷ്ടഫലങ്ങളും ആണെന്നു ഇതിൽനിന്ന് നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ, പരമ്പരയാ സന്തതിൽപാദനം ചെയ്ത് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഭൂമുഖത്തു പാലിക്കാൻ മാത്രമോ, അഥവാ സത്യദൈവത്തെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ യഥേഷ്ടം ആരാധിക്കുന്നവരായി ശിശുക്കളെ അഭ്യസിപ്പിക്കാനോ അല്ല, പ്രത്യുത മിശിഹായുടെ സഭയുടെ അംഗങ്ങളാക്കി അവരെ വളർത്തുന്നതിനും, വിശുദ്ധന്മാരുടെ സഹപൗരന്മാരും ദൈവഭവനാംഗങ്ങളും ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും, ഇങ്ങനെ ദൈവത്തിന്റെയും നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെയും ആരാധകന്മാർ അനുദിനം വർദ്ധിക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണ് ക്രിസ്തീയ മാതാപിതാക്കന്മാർ നിയുക്തരായിരിക്കുന്നതു എന്നുകൂടെ അവർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ജീവന്റെവഴി: മരണത്തിന്റെവഴി.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ക്രിസ്തീയ ദമ്പതിമാർ വിശുദ്ധീകൃതരായാൽ തന്നെയും ആ വിശുദ്ധതയെ അവരുടെ സന്താനങ്ങളിലേക്കു സംക്രമിപ്പിക്കാൻ അവക്ക് വഹിയാ. മാത്രമല്ല ജീവോല്പാദനത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികമാർഗ്ഗം തന്നെ ജന്മപാപത്തെ അനന്തരഗാമികളിലേക്ക് കടത്തിവിടുന്ന മരണസരണിയായി ഭവിക്കുന്നു. എന്നുവരികിലും, തങ്ങളുടെമേൽ ദൈവപുത്രസന്താനസമ്പന്നയായ സഭാമാതാവിനാൽ മാമ്മോദീസായുടെ സ്ഥാനംമൂലം സ്വഭാവാതീതനീതിയിലേക്ക് പുനർജ്ജാതന്മാരാകുന്നതിനും, കടശി മിശിഹായുടെ സജീവാവയവങ്ങളായി അമർത്യജീവിതത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകുന്നതിനും യാതൊന്നിനായി നമ്മുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവോ ആ അനന്തമഹിമയിൽ അവകാശികളാകുന്നതിനും വേണ്ടി അവരെ തിരുസഭക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നതു അവരുടെ ചുമതലയാണ് എന്ന കാരണത്താൽ പുരോഹിതനായിലെ ആ ആദിമ വിവാഹത്തിന്റെ സൽഫലങ്ങളിൽ ചിലതിനെങ്കിലും അവർ ഓഹരിക്കാരായിത്തീരുന്നു.

ഒരു ക്രിസ്തീയമാതാവു് ഇവയേപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മനിരൂപണം ചെയ്യുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ ഈ വാക്കുകളെ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് അവളേ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് ദൃഢമായ ഒരാശ്വാസാനുഭൂതിയോടെ അവൾ ഗ്രഹിക്കും. "യാതൊരു സ്ത്രീയും പ്രസവാനന്തരം ഒരു മനുഷ്യൻ ഭൂജാതനായല്ലോ എന്ന സന്തോഷത്താൽ പ്രസവവേദനയെ അനുസ്മരിക്കുന്നില്ല." തന്റെ മാതൃരോദ്യോഗത്തിന്റെ ആകുലതകളേയും പ്രയത്നങ്ങളേയും വ്യഗ്രതകളേയും ഗണ്യമാക്കാതെ ഗ്രാക്കിമാരുടെ മാതാവായ റോമിലെ ആ ഗ്രഹിണിയേക്കാൾ ക്ലേശതരിതയുക്തയും പരിപൂതയും ആയ ആനന്ദത്തോടെ സ്വസന്താനങ്ങളുടെ മഹിമയാൽ മകുടീകൃതയായാലെന്നപോലെ അവൾ കർത്താവിൽ ആനന്ദിക്കും.

ഉല്പാദനംകൊണ്ടുമാത്രം സന്താനം എന്ന നാമം പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല. ഒന്നുകൂടെ അതായതു് സന്താനത്തിന്റെ നല്ല വളർത്തൽ കൂടെവേണം. സന്താനോല്പാദനത്തിന്റെ ശക്തിയും അവകാശവുംപോലെ അവരെ വളർത്താനുള്ള അധികാരവും അർഹതയും സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവം മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടി

ല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ഭ്രജാതരാകുന്ന ശിശുക്കളേയും ഏതന്നിമിത്തം നരവധ്യം മുഴുവനെയുംപറ്റി വേണ്ട ഏടുപ്പാടും അവിടുന്ന ചെയ്തിട്ടില്ലായെന്നവന്നേ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശിശുക്കൾക്ക തങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികജീവനെപ്പോലും സംബന്ധിക്കുന്നകാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ടവയെല്ലാം ഏടുപ്പാട ചെയ്യുന്നതിന്ന് സാധിക്കയില്ലെന്നും സ്വഭാവാതീത ജീവനെസംബന്ധിക്കുന്നവയിലോ ഇതിലുംതുലോം കുറച്ചുമാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ള എന്നും പ്രത്യുത വളരെക്കാലത്തേക്ക പരശുശ്രൂഷണവും ശിക്ഷണവും അദ്ധ്യാപനവും അത്യാവശ്യമാണെന്നും കാണാൻ കഴിയാത്തവരായി ആരുമില്ലതന്നെ. സ്വസന്താനസംസ്കരണം ചെയ്യുന്നതിന്ന പ്രകൃതിനിയമത്താലും ദൈവപ്രമാണത്താലും സ്വപ്രധാനമായി അർഹരും ബാദ്ധ്യസ്ഥരുമായിരിക്കുന്നത് അവക്ക ജന്മത്തെ പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയുടെ പ്രവൃത്തിയെ സമാരംഭിച്ചവർതന്നെയാണെന്നും ഈ ജോലിയെ പൂർത്തിയാക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു തീർച്ചയായുള്ള നാശവക്ത്രത്തിന്ന അവരെ ഇരയാക്കിത്തീർക്കുന്നത നിഷിദ്ധമാണെന്നുമുള്ളത നിസംശയമത്രെ. വിവാഹസ്ഥാപനയാലാകട്ടെ, കുട്ടികൾക്ക ഇത്ര അത്യന്താപേക്ഷിതമായ അഭ്യസനത്തിന്ന ഉത്തമമായ വിധത്തിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ അഭേദ്യബന്ധത്താൽ സംയുക്തരായിരിക്കകൊണ്ട് അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും സൂക്ഷവും അന്യോന്യ സഹായവും സുഖഭാവം സുലഭമായി ഭവിക്കുന്നു.

യുവാക്കന്മാരുടെ ക്രിസ്തീയ അഭ്യസനത്തെ അധികരിച്ചു നാം അന്യത്ര പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ,സന്താനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനം സ്നേഹപൂർവ്വം ആയിരിക്കണമെന്നും, അവർ ദൈവ ഭക്തിയിൽ വളർത്തപ്പെടണമെന്നുമുള്ള വി. അഗുസ്തീനോസിന്റെ വാക്കുകളെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട പ്രസ്താവിത സംഗതികളെ സംക്ഷേപിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കാനൻ നിയമസംഹിതയിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ചുരുക്കമായിഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "വിവാഹത്തിന്റെ പ്രഥമോദ്ദേശ്യം പ്രജോല്പാദനവും അതിന്റെ നല്ലവളർത്തലുമാണ്".

കടശിയായി, കുട്ടികളുടെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ച് മാതാപിതാക്കന്മാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കടമകൾ വളരെ മഹത്തരവും ഗൗരവാവഹവും ആകയാൽ പ്രജോല്പാദനാത്മാ ദൈവദത്തമായ ശക്തിയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള അർഹതയും വി

ശേഷാധികാരവും ദൈവകല്പനയാലും സ്വഭാവപ്രമാണത്താലും വിവാഹാന്തസ്സിനുമാത്രം സ്വായത്തമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാ അ അന്തസ്സിന്റെ പരിധിയാൽ പരമിതമായിരിക്കണമെന്നുംകൂടി പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

പുരുഷൻ, കുടുംബനായകൻ.

ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തത.

വി. അപ്രേസ്സിനോസ്സ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതായി നാം ഉദ്ധരിച്ച രണ്ടാമത്തെ വൈവാഹികനന്മ ദാമ്പത്യാദരവാകുന്നു. ഇതു് വിവാഹ കരാറിനെ നിറവേറുന്നതിൽ ദമ്പതിമാർ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പരസ്പരവിശ്വസ്തതയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദിവ്യപ്രമാണത്താൽ അനുശാസിതമായ ഈ കരാറുമൂലം ഇരുപാട്ടുകാരിൽ ആർക്കെങ്കിലും യാതൊന്നിനു് അവകാശം ലഭിക്കുന്നുവോ, അതു് അയാൾക്കു് നിഷേധിക്കപ്പെടാനോ മൂന്നാമതൊരാൾക്കു് അനുവദിക്കപ്പെടാനോ പാടില്ല. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾക്കും പ്രമാണങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധവും ദാമ്പത്യചാരിത്ര്യത്തിനു് കടക വിപരീതവുമായിരിക്കകൊണ്ടു് ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കപ്പെടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത യാതൊന്നും ഉഭയകക്ഷികളിൽ ആർക്കും അനുവദിക്കപ്പെടുവാനും പാടില്ല.

ആകയാൽ ദാമ്പത്യാദരവു് അഥവാ ചാരിത്ര്യം പ്രഥമമായി, ഒരു പുരുഷനും ഒരു സ്ത്രീയും തമ്മിലല്ലാതെ മറ്റു വിധത്തിൽ വിവാഹമരുതു് എന്നു ദൈവം ആദിയിൽ തിരുമനസ്സായി കല്പിച്ചതിനാൽ വിവാഹം പരിപൂർണ്ണമായി ഏകമായിരിക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ ആദിമ നിയമത്തെ പിന്നിട്ടു് പരമനിയമദാതാവായ ദൈവം കുറെയൊക്കെ ലഘൂകരിച്ചെങ്കിലും, സുവിശേഷപ്രമാണം ആദിമമായ ആ വിശിഷ്ട ഏകത്വത്തെ പൂർണ്ണമായി പുനഃസ്ഥാപിക്കയും, മിശിഹായുടെ വചനങ്ങളും സഭയുടെ അനുസ്യൂതമായ ഉപദേശവും പ്രവർത്തനവും വിശദമായികാണിക്കുന്നതിൻവണ്ണം സമസ്ത ഒഴിവുകളേയും ദൂർബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്നതിനു സംശയമില്ല. ആകയാൽ വി. ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ്സ് സഗൗരവം ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു് സകാരണംതന്നെയാണു്. "തന്നിമിത്തം അവർ മേലാൽ രണ്ടല്ല, ഏകജഡമാണു് എന്ന നമ്മുടെ കർത്താവു അരുൾചെയ്തയിൽ വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചതു് ഈ ബന്ധ

ത്തിൽ രണ്ടാളുകൾ മാത്രമേ ചേർത്തു് ഒന്നിക്കപ്പെടാവു എന്നു തന്നെയാകുന്നു." അനുക്രമികമോ സമകാലീനമോ ആയ ഏതുതരത്തിലുമുള്ള ബഹുഭാര്യാത്വത്തെയും അഥവാ ബഹുഭർത്തൃത്വത്തേയും ബാഹ്യമായ ഇതര സ്വച്ഛലജ്ജാകര കർമ്മങ്ങളേയും ആക്ഷേപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുമാത്രമല്ല, പ്രസ്തുത വിവാഹത്തിന്റെ പാവനബന്ധങ്ങളെ സുരക്ഷിതമാക്കിച്ചെയ്യുവാൻവേണ്ടി നമ്മുടെ കർത്താവു ഏതുദിഷ്യകങ്ങളായ ദുശ്ചിന്താരങ്ങളേയും ആഗ്രഹങ്ങളേയും കൂടി വിലക്കി. "ഞാനോ എന്നാൽ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. യാവനൊരുത്തൻ വിഷയസുഖേശ്ചയാ ഒരു സ്ത്രീയെ നോക്കിയാൽ അവൻ സ്വഹൃദയത്തിൽ അവളുമായി വ്യഭിചാരം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു" (വി. മത്ത. V.28.) മിശിഹാകർത്താവിന്റെ ഈ വാക്കുകളെ വിവാഹത്തിലെ ഉഭയകക്ഷികളുടേയും സമ്മതിയാൽ പോലും ദുർബലപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യമനസ്സാൽ സംഗം ചെയ്യാനോ വ്യതിയാനം വരുത്താനോ പറ്റുമല്ലാത്ത ദൈവപ്രമാണത്തേയും പ്രകൃതിനിയമത്തേയുമാണു അവ പ്രകടികരിക്കുന്നതു്.

മാത്രമല്ല, ദാമ്പത്യവിശ്വാസതയാകുന്ന ഈ നന്മ അതിനു അനുരൂപമായ കാന്തിയോടെ പ്രകാശിക്കണമെങ്കിൽ ദമ്പതിമാരുടെ സൗഹാർദ്ദപരമായ പരസ്പരസംസർഗ്ഗം ചാരിത്രശുദ്ധിയാൽ സ്പഷ്ടീകൃതമാകണം. അതിനായി ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും ദൈവപ്രമാണത്തേയും പ്രകൃതിനിയമത്തേയും മുൻനിറുത്തി പ്രവർത്തിക്കണം. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തോടു അതിയായി ആദരവു് പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പരമജ്ഞാനിയും പരമപരിശുദ്ധനുമായ സ്രഷ്ടാവിന്റെ തിരുമനസ്സിനെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ സർവ്വദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കയും വേണം.

ദാമ്പത്യ പ്രേമം.

വി. ആഗസ്തീനോസ് "ചാരിത്ര വിശ്വസ്തത" എന്നു വളരെ ഉചിതമായി അഭിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ദാമ്പത്യ വിശ്വസ്തത വൈവാഹിക ജീവിതത്തിന്റെ നാനാഗുണമേതലകളിലേക്കും വ്യാപിച്ചും ക്രൈസ്തവ വിവാഹത്തിൽ ഒരു ഉന്നത പദത്തെ പ്രാപിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രേമം എന്ന വിശിഷ്ഭൂമിയിൽ ചേരുമ്പോൾ അതു കൂടുതൽ സൈരമായും രമണീയമായും പ്രതാപത്തോടും വളർന്നു വികസിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെ

ന്നാൽ വൈവാഹികവിശ്വസ്തത ആവശ്യപ്പെടുന്നത്, വ്യഭിചാരികൾ അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെയല്ലാ മിശിഹാസഭയെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ പ്രത്യേക വിധത്തിൽ പവിത്രവും പാവനവുമായ പ്രേമത്തിൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ സംയോജിക്കപ്പെടണമെന്നാണ്. ഈ കല്പന നൽകുകയിൽ ശ്ലീഹാ പറയുന്നു. "ഭർത്താക്കന്മാരേ, മിശിഹാ സഭയെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങൾ ഭാര്യമാരെ സ്നേഹിപ്പിൻ". അവിടുന്ന് (മിശിഹാ) വാസ്തവത്തിൽ നിസ്സീമ സ്നേഹത്തോടും സ്വാർത്ഥപരമായ ഉദ്ദേശമൊന്നും ക്രൂടാതെയും തന്റെ സതിമണിയായ സഭയുടെ ഗുണത്തെ മാത്രം ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ട് അവളെ പരിരംഭണം ചെയ്തു. നമ്മുടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമായ പ്രേമം ക്ഷണികവും താൽക്കാലികവുമായ കാമത്തിന്മേൽ അധിഷ്ഠിതമോ രമ്യവാക്കുകളിൽ മാത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതോ അല്ല, പ്രത്യുത, പ്രേമത്തെ പ്രവൃത്തി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ന്യായത്താൽ പ്രവൃത്തിയായി പരിണമിക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധാനുരാഗത്തിലാണ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. കുടുംബത്തിൽ പ്രേമത്തിന്റെ ഈ ബാഹ്യ പ്രകടനം പരസ്പര സാഹായ്യത്തെ ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അതിലും ഒരു പടികൂടി മുന്നോട്ടുകടന്ന് ആ ദ്വന്ദ്വ ജീവിതത്തിൽ ഭർത്താവും ഭാര്യയും തങ്ങളെ പരിശീലിപ്പിക്കയും ദൃഢീകരിക്കയും ചെയ്യുന്ന കായ്ത്തിൽ അനുദിനം അന്യോന്യം സഹായിക്കണമെന്നതിനെ അതിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യമായി പരിഗണിക്കേണ്ടിയുമിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ജീവിതത്തിൽ അവർക്കുള്ള സഹപ്രവർത്തനം മൂലം സുകൃതത്തിൽ അവർ സദ്വൃദ്ധി പ്രാപിക്കയും സദ്പ്രധാനമായി പ്രമാണം മുഴുവനും, ദിർഘദർശിമാരും യാതൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നുവോ ആ ദൈവത്തിന്റെയും അയൽക്കാരന്റെയും നേർക്കുള്ള വാസുവസ്നേഹത്തിൽ വളരുകയും ചെയ്യണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവം മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധതയുടെ ഏറ്റവും പരിപൂർണ്ണ മാതൃകയെ അതായത് നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹായെ അനുകരിക്കുന്നതിനും അനവധി വിശുദ്ധന്മാരുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ നിന്നു തെളിയുന്നതുപോലെ ദൈവവരത്താൽ പരിപൂർണ്ണതയുടെ അറ്റത്തിൽ എത്തുന്നതിനും എല്ലാസ്ഥിതിക്കാരായ മനുഷ്യർക്കും അവർ ഏതു പൂജ്യാന്തസ്സുകാരായാലും ശരി, സാധിക്കുന്നതാണ്; അവർ അതിനു കടപ്പെട്ടവരുമാണ്.

ദാമ്പത്യാവസ്ഥയുടെ ഇതര സമസ്യകടമകളും അവകാശങ്ങളും ക്രമീകരിക്കേണ്ടതും ഈ പ്രമാണത്താൽ തന്നെയാകുന്നു. തന്നിമിത്തം "ഭർത്താവു് ഭാര്യക്കു് വിവാഹകടം നൽകട്ടെ ഭാര്യയും അതിൻവണ്ണം തന്നെ ഭർത്താവിനു് വിവാഹകടം നൽകട്ടെ" എന്നു് ശ്ലീഹാ പറയുന്ന വചനങ്ങൾ നിതിയുടെ നിയമത്തെ മാത്രമല്ല ഉപവിയുടെ ആദർശത്തേക്കുടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെ കുടുംബമാകുന്ന സമുദായം ഈ പ്രേമബന്ധത്താൽ സുദൃഢമാക്കപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ വി. അഗുസ്തീനോസ് "സ്നേഹത്തിന്റെ അനുക്രമം" എന്നു് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആ ക്രമം അവിടെ പരിലസിക്കണം. ഈ ക്രമത്തിൽ ഭർത്താവിനു് ഭാര്യയുടേയും കുട്ടികളുടേയും മേലുള്ള ആധിപത്യവും ഭാര്യയുടെ അധിനസന്നദ്ധതയും നന്മനസ്സോടെയുള്ള അനുസരണവും ഉൾപ്പെടുന്നു. ശ്ലീഹാ ഇതിനെ ഈ വാക്കുകളിൽ പ്രശംസിക്കുന്നു. "ഭാര്യമാർ കർത്താവിനു് എന്നപോലെ തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാർക്കു് കീഴ്വഴങ്ങട്ടെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മിശിഹാ സഭയുടെ ശിരസാകുന്നതുപോലെതന്നെ ഭർത്താവു് ഭാര്യയുടെ ശിരസാകുന്നു."

ഭാര്യ, മാതാവു് എന്ന നിലകളിലുള്ള സ്ത്രീയുടെ സ്ഥാനം.

ഈ കീഴ്വഴക്കമോ എന്നാൽ ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തി എന്ന നിലയിലും ഭാര്യ, മാതാവു്, സഹധർമ്മിണി എന്ന നിലകളിലും അവൾക്കു് ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠതമപദത്തിനു സപ്രസക്തിയുമായിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിഷേധിക്കുയോ അപഹരിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഭർത്താവിന്റെ സ്വച്ഛാഭിലാഷങ്ങളേയും, അവ സുബോധത്തിനോ ഭാര്യാപദത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കോ അനുരൂപമല്ലാതിരുന്നാൽ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും, അതു അവളെ നിർബന്ധിക്കുന്നുമില്ല. കടശിയായി, പക്വബുദ്ധികൾ അല്ലാ, അഥവാ മാനുഷിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അനഭിജ്ഞന്മാരാണു് എന്ന കാരണത്താൽ സ്വകീയങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കാൻ ആചാരം അനുവദിക്കാത്തവരായി ധർമ്മശാസ്ത്രജ്ഞർ 'അപ്രാപ്തവയസ്കന്മാർ' (മൈനർമാർ) എന്നറിയപ്പെടുന്നവരുടെ തുല്യമായി അവൾ ഗണിക്കപ്പെടണമെന്നും ഇതിനാൽ സൂചിതമാകുന്നില്ല. പ്രത്യുത അതു് പ്രതിഷേധിക്കുന്നതു് കുടുംബനന്മയെ അലക്ഷ്യമാ

യി കരുതുന്ന അതിശയോക്തിപരമായ ഭൂസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയാണ്. അത് കുടുംബമാകുന്ന ശരീരം മുഴുവന്റെയും നാശത്തിനും അത്യാസന്ന വിപത്തിനും ഹേതുഭൂതമാകത്തക്ക വിധത്തിൽ ഹൃദയത്തെ ശിരസ്സിൽനിന്ന് വിയോജിപ്പിക്കുന്നതിനെ വിലക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പുരുഷൻ ശിരസ്സാണെങ്കിൽ സ്ത്രീ ഹൃദയമാകുന്നു. ഭരണവിഷയത്തിൽ അയാൾ പ്രധാനസ്ഥാനത്തു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുപോലെ തന്നെ പ്രേമത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അവൾക്കു സ്വന്തമായി അവശ്യപ്പെടാവുന്നതും അവൾ അവശ്യപ്പെടേണ്ടതുമാകുന്നു.

ക്രൂരതയെയും ഭാര്യ ഭർത്താവിനു് ചെയ്യുന്ന ഈ കീഴ്വഴക്കം പരിമാണത്തിലും വിധത്തിലും ആളുകളുടേയും സ്ഥലകാലങ്ങളുടേയും അവസ്ഥാന്തരം അനുസരിച്ചു് ഭിന്നമാകാവുന്നതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ഭർത്താവു് സ്വന്തകടമയെ നിർവഹിക്കാതെയിരിക്കുന്നതായാൽ, അവന്റെ സ്ഥാനത്തു് പ്രവേശിച്ചു് കുടുംബഭരണം കയ്യേൽക്കുന്നതിനു് അവൾക്കു് മുമ്പതല വന്നുകൂടുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്താൽ സംസ്ഥാപിതവും സ്ഥിരീകൃതവുമായ കുടുംബത്തിന്റെ അംഗവിധാനവും മൌലികതത്വവും സർവ്വദാ സർവ്വത്ര കുറവില്ലാതെ പാലിക്കപ്പെടണം.

ഭാര്യ ഭൃത്യയല്ല സഹധർമ്മിണിയാണ്.

നമ്മുടെ മുൻഗാമി ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ പതിമൂന്നാം ലെയോൻ പാപ്പാക്രൈസ്തവവിവാഹത്തെപ്പറ്റി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതായി നാം മുമ്പെതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ചാക്രികലേഖനത്തിൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെയിടയിൽ പരിപാലിക്കപ്പെടേണ്ട ഈ ക്രമത്തെപ്പറ്റി വിശാലമായ വൈദുഷ്യസമേതം പറയുന്നു. "പുരുഷൻ കുടുംബത്തിന്റെ ഭരണകർത്താവും സ്ത്രീയുടെ തലയുമാണ്. എന്നാൽ അവൾ പുരുഷന്റെ മാംസത്തിൽനിന്നുള്ള മാംസവും അസ്ഥിയിൽനിന്നുള്ള അസ്ഥിയുമാകയാൽ ഒരു ഭൃത്യയെപ്പോലെ അല്ലാതെ സഹചാരി എന്ന നിലയിൽ അവൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന അനുസരണയിൽ അഭിമാനരാഹിത്യമൊ ഗൗരവലോപമൊ ഒന്നുമുണ്ടാകാത്ത വിധത്തിൽ പുരുഷനു് അധീനയും ആജ്ഞാനുവർത്തിനിയും ആയിരിക്കുന്നു. ആജ്ഞാപിക്കുന്ന പുരുഷനും അനുസരിക്കുന്ന സ്ത്രീയും യഥാക്രമം മിശിഹായുടെയും സഭയുടേയും പ്രതിമായാധാരികൾ ആകുന്നു എന്ന കാരണ

ത്താൽ അവരുടെ അന്യോന്യബന്ധങ്ങളുടെ മാഗ്ദശ്കതം സ
ദാ വഹിക്കുന്നത് ദൈവികമായ ഉപവിയായിരിക്കട്ടെ.

ആകയാൽ ദാമ്പത്യചാരിത്ര്യം എന്ന നന്മയെ ഉളവാക്കു
ന്ന ഘടകങ്ങൾ, ഏകതം, പാതിവ്രത്യം ഉപവി ആദരണിയ
വും ശ്രേഷ്ഠവുമായ അനുസരണം എന്നിവയാകുന്നു. അതേസ
മയംതന്നെ ഇവ വിവാഹാന്തസ്സിൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർക്ക് പ്രദാ
നം ചെയ്യപ്പെട്ടന്ന നന്മകളുടെ- വിവാഹത്തിന്റെ പ്രശാന്താ
വസ്ഥ, മാഹാത്മ്യം, ക്ഷേമം എന്നിവയെ സുരക്ഷിതമായി പാ
ലിക്കയും പരിപോഷിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ-
ഒരു പ്രതികീർത്തനം തന്നെയാകുന്നു. തൻമൂലം, ദാമ്പത്യചാരി
ത്ര്യം സുദൃഢവിവാഹത്തിന്റെ വിലതീരാത്തതും അസാധാര
ണവുമായ ഫലങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിട്ടുള്ളതിൽ
തെല്ലും ആശ്ചര്യത്തിന വകയില്ല.

വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ അഭേദ്യത.

വി.അഗസ്റ്റിനോസിന്റെ വാക്കുകളിൽ"ക്രുദാശ"എന്നു നാം
യാതൊന്നിനെനാമകരണംചെയ്തിരിക്കുന്നുവോ ആ ക്രിസ്തീയവിവാ
ഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹംഈ ഗുണഗണങ്ങളെ പൂർത്തീകരിക്കയും ഒ
രു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽമേൽകടികരിക്കയുംചെയ്യുന്നു. പ്രസ്തുതക്രുദാ
ശയാൽ ഈബന്ധത്തിന്റെഅഭേദ്യതയും ഈകരാറിനെ ക്രിസ്തു ഉ
ന്നതീകരിക്കയും വിശുദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ദൈവവരത്തി
ന്റെ ഒരുസാന്നിധ്യചിഹ്നമായ് സ്ഥാപിച്ചു എന്ന വസ്തുതയും നിർ
ദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നു.

"ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതിനെമനുഷ്യൻ വിയോജിപ്പിക്കാ
തിരിക്കട്ടെ" എന്നും, "സ്വന്തം ഭാര്യയെ പരിത്യജിച്ചു് വേറൊരു
ത്തിയെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നവൻ വ്യഭിചാരംചെയ്യുന്നു: പരിത്യക്ത
യായവളെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നവനും വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു" എന്നും
മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തുകയിൽ ആദ്യമായിത്തന്നെ ക്രൈസ്തവ വി
വാഹത്തിന്റെ ദൃഢബന്ധതയേയും സ്ഥായിത്വത്തേയും ആണ്
അവിടുന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

വി. അഗസ്റ്റീനോസാകട്ടെ, "വിവാഹബന്ധത്തിനു യാ
തൊരു ഭംഗവും വരുത്തരുതെന്നും, ഭർത്താവോ ഭാര്യയോ വിയോ
ജിക്കപ്പെട്ടാൽ സന്താനലബ്ധിക്കായിപ്പോലും അന്യരുമായി സ
മാഗമിക്കരുതെന്നും ഈ ക്രുദാശയാൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യപ്പെട്ടിരി

ക്കുന്നു" എന്നുള്ള തന്റെ പ്രസ്താവനയാൽ, വിവാഹത്തിന്റെ നന്മഎന്ന് താൻ എന്തിനെ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നവോ അതിനെ ഇതിന്റെ അഭേദ്യതയിലാണ് വ്യക്തമായി സ്ഥാപിക്കുന്നത്.

ഈ അലംഘനിയമായ അഭേദ്യതയോ എന്നാൽ, എല്ലാ അവസ്ഥയിലും ഒരേ പരിപൂർണ്ണ പരിമാണത്തിലല്ലെങ്കിലും എല്ലാ വിവാഹത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ "ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതിനെ മനുഷ്യൻ വിയോജിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ" എന്ന കർത്താവിന്റെ വചനം നമ്മുടെ ആദിമാതാപിതാക്കന്മാരുടെ– എല്ലാഭാവി വിവാഹത്തിന്റേയും മാതൃകയായിരിക്കുന്ന– വിവാഹത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് അവശ്യം എല്ലാ യഥാർത്ഥവിവാഹങ്ങളേയും യാതൊരു അപവാദവും കൂടാതെ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം മിശിഹായുടെ വരവിനു മുൻപു് ആദിമനിയമത്തിന്റെ ഔന്നത്യത്തേയും കാഠിന്യത്തേയും ഭരപ്പെടുത്തികൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനത്തിനു അവരുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം നിമിത്തം ചിലസാഹചര്യങ്ങളിൽ വിവാഹമോചനച്ചീട്ട് നൽകുകയെന്ന സമ്പ്രദായം മോശ അനുവദിച്ചെങ്കിലും, മിശിഹാ തന്റെ പരമമായ നിയമ നിർമ്മാണ ശക്തിയാൽ ഈ ക്രൂരതൽ സ്വാതന്ത്ര്യാനുമതിയെ പിൻവലിക്കയും, ആദിമ നിയമത്തെത്തന്നെ "ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതിനെ മനുഷ്യൻ വിയോജിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ" എന്ന് സർവ്വദാ സ്മരണിയമായ വചനങ്ങളാൽ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പുനഃസ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തു. ആയതിനാൽ നമ്മുടെ മുൻഗാമി ഭാഗ്യസ്മരണക്കർ മഹനായ പിയൂസ് ആറാമൻ ആഗ്രിയായിലെ മെത്രാനു് അയച്ച സന്ദേശത്തിൽ വിവേകപൂർവ്വം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "ഇതിൽ നിന്നു സുവ്യക്തം തെളിയുന്നതു് വിവാഹം സ്വാഭാവികാവസ്ഥയിൽ പോലും നിശ്ചയമായും ഒരു ക്രൂരാശയുടെശ്രേഷ്ഠപദവിയിലേക്കുയർത്തപ്പെടുന്നതിനു മുൻപേതന്നെ രാഷ്ട്രിയ നിയമത്താൽ വിഘടനം ചെയ്യപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്ത സനാതനവും അഭേദ്യവുമായ ഒരു ബന്ധത്തെ സ്വയം വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നിലയിൽ ദൈവത്താൽ സ്ഥാപിതമായി എന്നാണ്. ഇതിനാൽ അവിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ ക്രൂരാശപരമായ ഘടകം വിവാഹത്തിൽ നിന്നു വിദൂരമായിരുന്നാലും ഏതാദൃശവിവാഹത്തിൽ അതു് ഒരു യഥാർത്ഥവിവാഹമായിരിക്കുകാരണത്താൽ ആദിമസ്ഥാപനം മുത

ൽ രാഷ്ട്രാധികാരത്തിനു് അധീനമാകാതിരിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ വിവാഹത്തോടു് ദൈവീകാധികാരത്താൽ നിബന്ധമായിക്കുന്ന ആ ശാശ്വതബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. അതു് വാസ്തവത്തിൽ അതിനുണ്ടുതാനും. അതുകൊണ്ടു് ലോകത്തിൽ ഇന്നു നടക്കുന്നതായി പറയപ്പെടുന്ന സമസ്ത വിവാഹവും ഒന്നുകിൽ യഥാർത്ഥവിവാഹമാകത്തക്ക വിധത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്നു, അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ദൈവീകാധികാരത്താൽ സമസ്തവിവാഹത്തിലും ഉറ്റുചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥായിയായ ആ ബന്ധം അതിനു സഹജമായി ഉണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ അവ ഈ ചിരസ്ഥായിബന്ധം ക്രൂരതെ നടക്കുന്നതായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അവ വിവാഹമേ അല്ല. പിന്നയോ അതിന്റെ സ്വഭാവത്താൽതന്നെ ദൈവപ്രമാണത്തിനു് വിപരീതവും, തന്നിമിത്തം അതിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനോ പാലിക്കപ്പെടുന്നതിനോ വഹിയാത്തതും ആയ ഒരു നിഷിദ്ധസംയോഗം മാത്രമേ അതാകുന്നൊള്ളു.

ദൈവപ്രമാണത്തിന്റെ
വ്യാഖ്യാതാവു സഭയാണു്.

പ്രസ്തുതബന്ധ ദാർഢ്യതയാകട്ടെ അപവാദത്തിനു് വശഗയായി കാണപ്പെടുന്നെങ്കിൽ അവിശ്വാസികളുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്ന ചില സ്വാഭാവിക വിവാഹംപോലെ, അഥവാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയിടയിലാണെങ്കിൽ സാധുവായതാണെങ്കിലും സംഗമസദാപൂമാകാത്ത വിവാഹങ്ങൾപോലെ, അപവാദം എത്രതന്നെ അപൂർവ്വമായാലും ഈ അപവാദം മനുഷ്യമനസ്സിനെയോ അഥവാ ഏതെങ്കിലും മാനുഷിക ശക്തിയേയോ അല്ല, പ്രത്യുത ദൈവപ്രമാണത്തെയാണു് ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്നതു്. ഈ ദൈവപ്രമാണത്തിന്റെ സംരക്ഷകയും വ്യാഖ്യാതാവും മിശിഹായുടെ സഭയാണതാനും. എങ്കിലും എത്രകാരണംതന്നെയുണ്ടായാലും സാധുവും സംഗമസമ്പൂർണ്ണവും ആയ ഒരു ക്രൈസ്തവവിവാഹത്തെ സ്പർശിക്കാൻ ഈയധികാരത്തിനു് പോലും സാധിക്കയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷമായ വിവാഹകരാറു് അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണസമാപ്തിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൂടാതെ യാതൊരു മാനുഷികാധികാരത്താലും വിധ്വംസിക്കപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം പരമമായ ഒരു ദാർഢ്യതയും അഭേദ്യതയും ദൈവത്തിരുമനസ്സാൽ അതിനു് ഇവിടെ സംസിദ്ധമാകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, ദിവ്യമായ ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ ഉറകാരണം എന്തെന്ന് സാദരം പര്യേഷണം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലുള്ള സംഗമസമാപ്തമായ വിവാഹത്തിൽ സമഗ്രമായും സംപൂർണ്ണമായും തെളിയിക്കപ്പെടുന്നതായ നിഗ്രഡാർത്ഥത്തിൽ നിഷ്പ്രയാസം നാം അതിനെ കണ്ടെത്തും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ (നാം മുൻപു് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായ) എഫേസിയക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ വി. ശ്ലീഹാ പറയുന്നതിൻവണ്ണം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിവാഹംമിശിഹായും സഭയും തമ്മിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പരിപൂർണ്ണതമമായ ഐക്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. "ഈ രഹസ്യം വലുതായ ഒന്നാണു, അതു് മിശിഹായിലും സഭയിലും തന്നെ എന്നു് ഞാൻ പറയുന്നു." ഈ ഐക്യം മിശിഹായും താൻ വഴി സഭയുംഉള്ള കാലത്തോളം യാതൊരു വിഘടനത്താലും ഒരിക്കലും ഖണ്ഡിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ല. വി. അഗുസ്തീനോസു് ഈ തത്വത്തെ ഇങ്ങനെ വിശദമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മിശിഹായിലും നിത്യം ജീവിക്കുന്ന മിശിഹായോടുകൂടെ ജീവിക്കുന്നതിനാൽ ഒരിക്കലും തന്നിൽ നിന്നു വിമോചിക്കപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്ത സഭയിലും ഇതു് സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പട്ടണത്തിൽ അതായതു് മിശിഹായുടെ സഭയിൽ ഈ ക്രമാശയുടെ അനുവർത്തനം ഈ സ്ഥിതിയിലാണു്. സന്താനോല്പാദനാർത്ഥം സ്ത്രീകൾവിവാഹം ചെയ്കയോ ഭാഗ്യാവമത്തിൽ സ്ഥീകരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാൽ പിന്നെയാതൊരു സ്ത്രീവന്ധ്യയായി ഭവിക്കുന്ന പക്ഷം അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു സന്താനലാഭത്തിനായി അപരയെവരിക്കുന്നതു് അധർമ്മമാണു്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ അന്യയെ വിവാഹംചെയ്യാലെന്നോണം വ്യഭിചാരാപരാധിയായിത്തീരുന്നു. ഇതു് ഒരുത്തിയെ പരിത്യജിച്ചശേഷം അന്യയെ പരിഗ്രഹിക്കാൻ സ്വന്തജനത്തിന്റെ ഹൃദയകാഠിന്യം നിമിത്തം അനുവദിച്ചുവിടുന്നതിനു പോലും മോശക്കുദൈവം നൽകിയിരുന്ന അനുജ്ഞയനുസരിച്ചോ താല്കാലിക നിയമമനുസരിച്ചോ അല്ല. പിന്നയോ സുവിശേഷപ്രമാണാനുസരണമാണു്."

അഭേദ്യതകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനങ്ങൾ.

വിവാഹത്തിന്റെ അഭേദ്യതയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ഗുണങ്ങൾ എത്ര ധാരാളവും ഗുരുതരവുമാണെന്നു് ദമ്പതിമാരുടെയും സന്താനത്തിന്റെയും നന്മയേയോ അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യ സമുദായ

ത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തേയോപറ്റി സ്വല്പമെങ്കിലും ചിന്തിക്കുന്ന യാതൊരുത്തന്റെയും ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതിരിക്കയില്ല. സർവ്വപ്രധാനമായി യഥാർത്ഥസ്നേഹം ഒരിക്കലും ക്ഷയിച്ചു പോകയില്ല എന്ന കാരണത്താൽ സ്വന്തദേഹങ്ങളുടെ ഉദാര സമ്പൂർണവും ഹൃദയങ്ങളുടെ ഉറ്റ ബന്ധവും പ്രത്യാതനെ ഗാഢമായി ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആ ചിരസ്ഥായിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായഉറപ്പിനെ ഭാഗ്യാഭത്താക്കന്മാക്ക് ലഭ്യമാക്കുന്നു. ക്രൂരതയേയുംവിവാഹവിശ്വാസഭംഗത്തിനായി വല്ല പ്രേരണയും അകത്തുനിന്നോ പുറത്തുനിന്നോ ഉണ്ടായാൽത്തന്നെ ചാരിത്ര്യ വിശ്വസ്തതാ സംരക്ഷണത്തിനുതകുന്ന ഒരു പ്രബലമായ കോട്ട ഇതിനാൽ സ്ഥാപിതമാകുന്നു.

ആവൽപ്പെട്ടത്തിലോ വാർദ്ധക്യത്തിലോ ദമ്പതിമാരിൽ ആരെങ്കിലും അവിശ്വാസത്തിനു പാത്രമായിത്തീരുമെന്നുള്ള ഉൽക്കണ്ഠാപൂർവ്വമായഭയം തടയുകയും തൽസ്ഥാനത്തു് നിർഭയത്വത്തിന്റെ പ്രശാന്തബോധം പ്രതിഷ്ഠിതമാകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല പുരുഷന്റേയും സ്ത്രീയുടേയും ശ്രേഷ്ഠപദം പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും പരസ്പരസഹായം തൃപ്തികരമാംവണ്ണം സുനിശ്ചിതമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയംതന്നെ ശാശ്വതമായ ഈ അഭേദ്യബന്ധം മൂലം ദമ്പതിമാർ നശ്വരമായ വല്ലതിനോ കാമവികാരങ്ങളെ സാധിക്കുന്നതിനോ അല്ല പ്രത്യുത അത്യുൽകൃഷ്ടവും അക്ഷയവും ആയ നന്മയെ പരസ്പരം സമ്പാദിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് മരണത്താൽ മാത്രം വിഭേദ്യമായുള്ളഈവിവാഹബന്ധത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് നിരന്തരം ഉൽബോധിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അനേക വത്സരക്കാലത്തേക്ക് ദിർഘിക്കുന്നതായ കുടികളുടെ വളത്തൽ അദ്വിതീയം എന്നിതുകൾക്ക് ഇത് വളരെ പറ്റിയ ഒന്നാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ഉദ്യോഗത്തിന്റെ ഗൗരവാവഹവും സുദീർഘവും ആയ ഭാരം മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ യോജിച്ചുള്ള പ്രയത്നങ്ങളാണ് വഹിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യസമുദായത്തിനു് ആകപ്പാടെ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങളും ഇവയിൽഒട്ടും താണവയല്ല.എങ്ങിനെയെന്നാൽ അനുഭവം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് വിവാഹത്തിന്റെ എത്തുക്കുടാത്ത അഭേദ്യതസകൃത ജീവിതത്തിന്റെയുംനിർമ്മലത്വത്തിന്റെയും ഫലപ്രദമായ ഉൽഭവസ്ഥാനമാകുന്നുവെന്നാണ്.കായ്ങ്ങൾ ഇതുക്രമീകൃതമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നിടത്തു് ജനതതിയുടെ ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങൾ ഭദ്രമായിസംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. കുടുംബങ്ങളു

ടേയും വ്യക്തികളുടേയും നിലയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല രാഷ്ട്രത്തിന്റെത്. ഗാത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതി അംഗങ്ങളുടേതിൽ നിന്ന് നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ കാരണം. തന്നിമിത്തം വിവാഹത്തിന്റെ അഭേദ്യമായ സ്ഥായിത്വത്തെ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്ന് സംരൈയ്ക്കും രക്ഷിക്കുന്നവർ ഭർത്താവിന്റെയും ഭാര്യയുടേയും കുട്ടികളുടേയും തന്തുനന്മയെ എന്നപോലെതന്നെ മനുഷ്യ സമുദായത്തിന്റെ പൊതു ക്ഷേമത്തേയും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ പ്രശംസാർഹമായ ഒരു കൃത്യത്തിലാണ് ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ക്രൂശയുടെ വരപ്രസാദം.

എന്നാൽ ഈ ക്രൂശയുടെ ഗുണങ്ങളേപ്പറ്റി പഠിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ, ദൃഢതയും അഭേദ്യതയും അല്ലാതെ അവയിലുംശ്രേഷ്ഠതരങ്ങളായ ഇതരഗുണങ്ങളുംഇതിനുള്ളതായി കാണാം. "ക്രൂശ"യെന്നപദം തന്നെ ഇതു സമുചിതം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഈ പദം അത്ഥവില്ലാത്തതും വ്യർത്ഥവുമായ ഒന്നല്ല. വി. ക്രൂശയുടെ സ്ഥാപകനും സാധകനും ആയ മിശിഹാകർത്താവ് അവിടത്തെ വിശ്വാസികളുടെ വിവാഹത്തെ പുതു നിയമത്തിലെ ഒരു യഥാർത്ഥക്രൂശയുടെ നിലയിലേക്കുയർത്തിക്കൊണ്ട് യാതൊന്നുവഴി അതു സ്വാഭാവികസ്നേഹത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുകയും, അഭേദ്യമായ ഈ ബന്ധത്തെ ദൃഢീകരിക്കുയും, പുരുഷനേയും സ്ത്രീയേയും വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, ആ ആന്തരികമായ പ്രത്യേക ദൈവവരത്തിന്റെ അടയാളവും മൂലവുമായി അതിനെ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിശ്വാസികളുടെ വിവാഹത്തിന്റെ സംശുദ്ധമായ മനസ്സമ്മതിദാനത്തേ ദൈവവരത്തിന്റെ ഒരു സങ്കേതമായി മിശിഹാ സ്ഥാപിച്ചതിനാൽ ക്രൂശ ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തോട് അഭേദ്യമായി യോജിച്ചു നിൽക്കുന്നു. തന്മൂലം മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയവരുടെയിടയിൽ ക്രൂശയല്ലാത്ത യഥാർത്ഥവിവാഹം ഒരു തരത്തിലും ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ല.

ഇങ്ങനെ വിശ്വാസികൾ നിഷ്കപടമനസ്സോടുകൂടെ ഈ സമ്മതം നൽകുന്നതിനാൽതന്നെ, അവർ തങ്ങൾക്കായി ക്രൂശക്കുള്ള വരപ്രസാദത്തിന്റെ നിക്ഷേപത്തെ ഉറപ്പാക്കൊണ്ട് മരണപര്യന്തം തങ്ങളുടെ ചുമതലകളേയും അവകാശങ്ങ

ളേയും വിശ്വസ്തതയോടും വിശുദ്ധമായും അഭിനിവേശപൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സ്വാഭാവാതീത ശക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഏതൻമൂലം ഈ ക്രമാശ സാധാരണ പറയാറുള്ളതുപോലെ തടസ്സം ഒന്നും വെയ്ക്കാത്തവരും സ്വഭാവാതീത ജീവന്റെ അക്ഷയബീജമായ ശുദ്ധീകര വരപ്രസാദത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്ക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത് പ്രസ്തുത പ്രത്യേകദാനങ്ങളേയും, പ്രവണതകളേയും വരപ്രസാദ ബീജങ്ങളേയും ക്രമേണൽകിക്കൊണ്ടും സ്വാഭാവിക ശക്തികളെ ഉദ്ധരിക്കയും പൂർത്തീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഏതൽ ഫലമായിട്ട് ഇരുകക്ഷികൾക്കും വർസ്സരം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ദൃഢമായി അറിയുന്നതിനും സ്ഥിരമായി ഒന്നിച്ചു ചേരുന്നതിനും കാര്യം സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഇപ്രകാരശക്തിയെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും വിവാഹാന്തസ്സിനേയും അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേയും കടമകളേയും സംബന്ധിക്കുന്നവയെ സഫലം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നു. കടശിയായി വിവാഹാന്തസ്സിന്റെ ചുമതലകളെ നിറവേറുന്നതിനു അത്യാവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഒക്കെ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള അർഹതയും അവകാശപ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

പലപ്പോഴും ഫലവത്താകാത്തതിന്റെ കാരണം

എന്നിരുന്നാലും മനുഷ്യർക്ക് ദുർബുദ്ധി വെച്ചശേഷം അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന ക്രമാശകളുടെ പൂർണ്ണഫലം കിട്ടണമെങ്കിൽ ദൈവവരത്തോട് സഹകരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുള്ളതു അതി സ്വാഭാവികസംവിധാനത്തിൽ ദൈവപരിപാലനയുടെ ഒരു നിയമം ആകയാൽ, ദമ്പതിമാർ സ്വഭാവാതീത ശക്തികളെക്കൊണ്ട് വ്യാപാരം ചെയ്യുകയും അവർക്ക് സിദ്ധിച്ച വരപ്രസാദബീജങ്ങളെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും യത്നിക്കയുംചെയ്യാത്ത പക്ഷം വിവാഹത്തിന്റെ വരപ്രസാദം വയലിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നവിഭവംപോലെ ഏറിയക്രമം നിരുപയോഗമാകാനേ തരമുള്ളു. എന്നാൽ കഴിവുപോലെ ശ്രമിച്ചുശുദ്ധാപൂർവ്വം അവർ സഹകരിക്കുന്നതായാൽ തങ്ങളുടെ അന്തസ്സിന്റെ ഭാരത്തെ വഹിക്കുന്നതിനും കടമകളെ നിറവേറുന്നതിനും അവർക്ക് നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കും. ഈ ക്രമാശയാൽ അവർ ശക്തീകരിക്കപ്പെടുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ഒരു വിധത്തിൽ അഭിഷിക്തരാക്കപ്പെടുക ക്രമേണയും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിശുദ്ധ അഗുസ്തീനോസിന്റെ ബോധനപ്രകാരം മാമ്മോദീ

സായാലും വി. പട്ടത്താലും യാവനൊരുത്തൻ ക്രിസ്തീയജീവിത
ത്തിന്റെ കടമാനിവ്വഹണത്തിനോ അഥവാ പൗരോഹിത്യജോ
ലിക്കോ ആയി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടകയും സഹായിക്കപ്പെട്ടകയും
ഇവയുടെ ക്രദാശ പരമായസഹായം സവ്വദാ അയാൾക്കു ഉണ്ടാ
യിരിക്കകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ തന്നെ, മിക്കവാറും—ക്രദാശപ
രമായ മുദ്രയാലല്ലെങ്കിലും- വിവാഹബന്ധത്താൽ ഒരിക്കൽ സം
യുക്തരായവക്കു ഈ ക്രദാശയുടെ സഹായത്തിന്റെയും ബന്ധന
ശക്തിയുടേയും അഭാവം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നിശ്ചയമാ
യും പ്രസ്തുത വി.വേദപാരംഗതൻഅന്നയോജിച്ചു പറയുന്നതുപോ
ലെ വ്യഭിചാരംചെയ്യുന്നവരും ഈ വിശുദ്ധനകത്തെ വഹിച്ചു
കൊണ്ടു നടക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ അതു വരപ്രസാ
ദത്തിന്റെ മഹിമയുള്ള ഒരു ആധാരമായിട്ടല്ല, പ്രസ്തുത അവരു
ടെ ദുഷ്ക്രിയുടെ അപമാനത്തിനായിട്ടാണ് താനും. "ഇതു ഒ
രുവിധം പറയുന്നതായാൽ ക്രിസ്തുവുമായി ചെയ്ത വിവാഹത്തിൽ
നിന്ന് ആത്മാവു് മതത്യാഗത്താൽ സ്വയം വേർതിരിഞ്ഞു വി
ശ്വാസത്തെയുപേക്ഷിച്ചാലും പുനർജ്ജനനത്തിന്റെ സ്നാനത്തിങ്ക
ൽ അതിനു സിദ്ധിച്ച വിശ്വാസത്തിന്റെക്രദാശ നഷ്ടപ്രായമാ
കാത്തതുപോലെതന്നെയാണ്."

വിവാഹത്തിൽ ഏറ്റെടുത്ത കക്ഷികൾ ക്രദാശയുടെ സു
വർണ്ണശൃംഖലയാൽ ബന്ധിതരല്ല പ്രസ്തുത അലംകൃതരാകയാണ്,
അതു അവക്കു ഒരു കുടുക്കല്ല, പിന്നെയോ ഒരു തുണയാണ് എ
ന്നതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇങ്ങനെഅവർ ഈ ക്രദാശയുടെ
ശക്തിയും സൂചനയും മൂലം എന്നതുപോലെ തന്നെ അവരുടെ
ചൈതന്യവും ജീവിതരീതിയുംവഴി തങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യബന്ധം,
പരിപൂർണ്ണതമമായ പ്രേമത്തിന്റെ പവിത്രസ്മാരകമായി വണ
ങ്ങപ്പെടേണ്ടതും അതീവഫലസംദായകവും ആയിരിക്കുന്ന മിശി
രഹായും സഭയും തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ സജീവപ്രതിരൂപമാ
യിത്തീരുന്നതിനും ആ സ്ഥിതിയിൽ നിലനിൽക്കുന്നതിനും ആയി
സവ്വശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചു ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, ഇവയെല്ലാം നിങ്ങൾ അവധാ
നപൂവ്വം ചിന്തിക്കയും സജീവവിശ്വാസ സമേതം ധ്യാനിക്കയും
ചെയ്യുകിൽമാത്രമേ വിവാഹത്തിന്റെ അനിതരസാധാരണമാ
യ ഗുണഗണങ്ങളെ അതായതു് സന്താനചാരിത്ര്യം ക്രദാശ എ
ന്നിവയെ യഥാർത്ഥനിറത്തിൽ കാണുകയൊള്ളു. ഭയ്യാഭർത്താക്കന്മാ

രുടെ ഉൽകൃഷ്ടപദത്തേയും സൗഭാഗ്യാവസ്ഥയേയും പുരസ്കരിച്ചു കൊണ്ടും ഏകവും പാതിവ്രത്യപരവും പരിശുദ്ധവുമായ ദാമ്പത്യ ബന്ധത്തിന്റെ ക്ലുപ്തായ്മയാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ നിലനില്പിനും പ്രചരണത്തിനും ഇതുയുദ്ദാരപൂർവ്വം വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്ന ദിവ്യജ്ഞാനത്തേയും പരിശുദ്ധതയേയും നന്മയേയും പ്രശംസിക്കാതിരിക്കാൻ യാതൊരുത്തനും നിവൃത്തിയില്ല.

III. വിവാഹത്തിന്റെ "നിന്ദിക്കപ്പെട്ടും അവമാനിക്കപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്ന" ആധുനികനില.

വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, പാതിവ്രത്യപരമായ ദാമ്പത്യാവസ്ഥയുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യപാരമ്യത്തേപ്പറ്റി നാം വയ്യാലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ ദിവ്യസ്ഥാപനം പ്രത്യേകമായി നമ്മുടെ ഇക്കാലത്തു പലപ്പോഴും പരിഹാസപാത്രമാക്കപ്പെടുകയും സർവ്വത്ര ഇടിച്ചു താഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു തുലോം വിലപനീയമായി കാണപ്പെടുന്നു.

എന്തെന്നാൽ ഹാ കഷ്ടം! രഹസ്യത്തിലോ ഒളിവിലോ അല്ലാ പ്രത്യുത പരസ്യമായിട്ടും ലജ്ജയെ അശേഷം ദൂരീകരിച്ചുകൊണ്ടും പ്രസംഗങ്ങളാലും പ്രബന്ധങ്ങൾ വഴിയായും നാനാതരങ്ങളായ നാട്യകൃതികൾകൊണ്ടും, വിചിത്രങ്ങളായ കല്പിതകഥകളാലും ശൃംഗാരരസപ്രധാനങ്ങളും അന്തസ്സാരവിഹീനങ്ങളുമായ നോവലുകൾമൂലവും സജീവാവസ്ഥയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ചില ചിത്രങ്ങളാലും കമ്പിയാലും കമ്പിമൂലം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ദൂരഭാഷണയന്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടും മുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ആധുനിക വിജ്ഞാനത്തിന്റെ സകല കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളാലും വിവാഹത്തിന്റെ പവിത്രത തുശ്ചീകരിക്കപ്പെടുകയും ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. വിവാഹമോചനം വ്യഭിചാരം ആദിയായി നീചതമങ്ങളായ സമസ്ത ദുർവൃത്തികളും ഒന്നുകിൽ പ്രശംസിക്കപ്പെടുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ തീരെ കുറഞ്ഞുപക്ഷം അവയിൽ ഉഷ്ണീഭിന്നികരമായി ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷമായി തോന്നത്തക്ക നിറത്തിൽ അവ ചിത്രിക്കപ്പെടുന്നു. ശാസ്ത്രീയമെന്നു അവയംഘോഷിക്കുന്നതിനു തുനിയുന്ന പുസ്തകങ്ങളും ദുർല്ലഭമല്ല. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയിലെ ആശയങ്ങളെ അനായസേന മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ മന്ദംമന്ദം ഉപദേശിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെറും പുറംപൂച്ചോടുകൂടിമാത്രം വിരചിതങ്ങളാ

ൺ്. ഇവയിൽ ഉപപാദനം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്ന ബോധനങ്ങൾ ആധുനിക മേധാശക്തിയുടെ കൃതികൾ- എന്നുവെച്ചാൽ, സത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണനിമിത്തം പൂർവ്വീകന്മാരുടെ അവകലനങ്ങളായ പ്രാചീനാഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു സ്വയം വിമുക്തമായി എന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുന്ന ആ ധിഷണശക്തിയുടെ കൃതികൾ- എന്ന ഭാവത്തിൽ വിളംബ്ബായി വെക്കപ്പെട്ടുന്നു. ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരമ്പരാഗതമായ ഉപദേശത്തേയും ഈ പ്രാചീനാഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഗണത്തിൽ ചേർത്തു ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ചെറുപ്പക്കാക്ക് വെയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കണ്ണികൾ.

ധനവാനെന്നോ ദരിദ്രനെന്നോ തൊഴിലാളികളെന്നോ മുതലാളികളെന്നോ പണ്ഡിതനെന്നോ പാമരനെന്നോ വിവാഹിതനെന്നോ അവിവാഹിതനെന്നോ ആസ്തികനെന്നോ നാസ്തികനെന്നോ വൃദ്ധനെന്നോ ബാലനെന്നോ ഉള്ള ഭേദം കൂടാതെ നാനാവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ആളുകളുടേയും മനസ്സിൽ ഈ ആശയങ്ങളെ ക്രമേണ വളർത്തുകയാണിവരുന്നു. എന്നാൽ കടശി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൂട്ടർ കൂട്ടത്തിൽ എളുപ്പത്തിൽ ഇവരുടെ ഇരയായി തീരുന്നതിനാൽ അവരെ കൂടുക്കിലാക്കുന്നതിനാണ് അതിനിചമായ ഈ ശ്രമം തീവ്രമായി നടത്തപ്പെട്ടുന്നത്.

ഈ നവീനോപദേശത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന എല്ലാവരും തന്നെ ഉച്ചശൃംഖലമായ വിഷയസുഖേശ്വരുടെ പരമാവധിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. ഒരു മദ്ധ്യമാർഗ്ഗം അവലംബിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ, ദൈവകല്പനകളുടെയും സ്വഭാവപ്രമാണത്തിന്റെയും ഏതാനും ചില വിധികളിലെങ്കിലും നമ്മുടെ ഇക്കാലത്തു ചില വിട്ടുവീഴ്ചകളും മയപ്പെടുത്തലും അത്യാവശ്യമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതരന്മാരേപ്പോലെ തന്നെ ഇവരും ഏറക്കുറെ മനസ്സുറപ്പോടുകൂടി, കോതമ്പിന്റെ ഇടയിൽ കള വിതക്കുന്നവരിൽ സദാ ജാഗരൂകനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കൊടിയ ശത്രുവിന്റെ ദൂരന്മാരായി വർത്തിക്കുന്നു. നാം വിതാവിനാൽ തന്റെ വയലിന്റെ മേലന്വേഷണത്തിനു നിയുക്തനായിരിക്കുന്നു. കളകൾ നല്ലവിത്തുകളുടെ മദ്ധ്യേ വളർന്നു അവയെ നശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള അതിപാവനമായ കടമയാൽ ബാദ്ധ്യ

സ്ഥനായിരിക്കുന്നതും നാം തന്നെയാണ്. അതുകയാൽ അപ്പസ്തോലനായ പൗലോസ് തന്റെ വാത്സല്യശിഷ്യനായ തിമോത്തിയോട്; "നീ ജാഗ്രതകനായിരിക്ക. . . നിന്റെ ശുശ്രൂഷയെ നിവ്വഹിക്ക. . . . വചനത്തെ പ്രസംഗിക്ക. . . . കാലത്തും അകാലത്തും നിർബന്ധിച്ചു, വലിയ ക്ഷമയോടും പഠിപ്പോടുംക്രടെ ഉണദോഷിക്കയും ശാസിക്കയും കുറപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ക" എന്നു പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഉപദേശത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന രൂഹാദക്കുദശായുടെ ഗൗരവതരങ്ങളായ വാക്കുകൾ നമ്മേ സംബന്ധിച്ചും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റും അസാംഗത്യമില്ല തന്നെ.

എന്നാൽ ശത്രുവിന്റെ കണികളേ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനു ആദ്യമേതന്നെ അവയേ സ്പഷ്ടമായി പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്ന നിലവരത്തേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാകയാലും മുൻകരുതൽ ഇല്ലാത്തവരേ ഉദ്ദേശിച്ചു ഏതാട്ടശാബദ്ധങ്ങളേ ആക്രോശനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വലിയ ഗുണമുണ്ടാകാനിടയുള്ളതിനാലും ഈ അകൃത്യങ്ങളുടെ പേരു പറയുന്നതിനുക്രടെയും "വിശുദ്ധന്മാക്കുചിതമായിരിക്കുന്നതിന്മണ്ണം" നമുക്കു ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിലും, ആത്മാക്കളുടെ ക്ഷേമത്തേ പുരസ്കരിച്ചു നമ്മുടെ മൗനമുദയേ ഭജിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

വിവാഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾ.

ഈ ദുരവസ്ഥകളുടെ മൂലസ്ഥാനം മുതൽതന്നെ തുടങ്ങുന്നതായാൽ, വിവാഹം പ്രകൃതിയുടെ കർത്താവിനാൽ സ്ഥാപിതമല്ല, കർത്താവായ മിശിഹായാൽ ഒരു ക്രമാശയുടെ ഉൽകൃഷ്ടപദത്തിലേക്ക് ഉദ്ധൃതവുമല്ല, പ്രത്യുത വെറും മനുഷ്യസൃഷ്ടിമാത്രമാണ് എന്ന പ്രസ്താവനയുടെ ചവ്വിതചവ്വണത്തിലാണ അവരുടെ അടിസ്ഥാനതത്വം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു. പ്രകൃതിയിലാവട്ടെ അതിന്റെ നിയമങ്ങളിലാവട്ടെ വിവാഹത്തിന്റെ ആസ്തിക്യത്തേ തെളിയിക്കുന്ന യാതൊരു രേഖയും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നു ചിലർ നിസ്സംശയം ഘോഷിക്കുന്നു. ജീവോല്പാദനത്തിനും പ്രചണ്ഡമായ ഒരു പ്രചോദനത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള ദമനത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിട്ടുംമാത്രമേ ഇവർ ഇതിനേ ഗണിക്കുന്നുള്ളു. മറ്റുചിലരോ എന്നാൽ നേരെ മറിച്ചു, യഥാർത്ഥദാമ്പത്യത്തിന്റെ ചില ആരംഭങ്ങൾ അഥവാ ബീജങ്ങൾ എന്നോണം ഏതാണ്ടൊ

ക്കെ മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന എന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ കാരണം മനുഷ്യർ പരസ്പരം ചിരസ്ഥായിയായ വല്ല ബന്ധത്താലും ഒന്നിച്ചു ചേർക്കപ്പെടാത്തവക്ഷം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ മാഹാത്മ്യമോ സന്താനോൽപാദനത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിന്റെയും സ്വാഭാവികലക്ഷ്യമോ തൃപ്തികരമായ വിധത്തിൽ വ്യവസ്ഥാപിതമാകയില്ല എന്നുള്ളതാണ്. അതേസമയംതന്നെ, ഈ മൂലാശയം ഒഴികെ മറ്റു സമസ്യത്തിലും വിവാഹം സഹപ്രവർത്തകങ്ങളായ നിരവധികാരണങ്ങളാൽ മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ സൃഷ്ടിയും മനുഷ്യമനസ്സാൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഒന്നുമാണ് എന്ന അവർ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.

ഇക്കൂട്ടരെല്ലാം എത്രഭിമായ അബദ്ധത്തിൽ വീണു കിടക്കുന്നു എന്നും പരമാർത്ഥത്തിന്റെ പദ്ധതിയേ എത്രയോ നിർലജ്ജം ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുന്നു എന്നുമുള്ളതു വിവാഹത്തിന്റെ ഉല്പത്തി, ഉദ്ദേശ്യം, സഹജമായ പ്രയോജനം എന്നിതുകളേപ്പറ്റി മുകളിൽ നാം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും വിശദമാണല്ലൊ. ഈ പക്ഷത്തേ അനുകൂലിച്ചു വാദിക്കുന്നവർക്ക് അതിനെ ആധാരമാക്കി ചെയ്യുന്ന അനുമാനങ്ങളിൽനിന്നും ഈ ബോധനത്തിന്റെ ദൃഷ്യം വ്യക്തമായി കാണാവുന്നതാണ്. അതായതു, ദാമ്പത്യബന്ധത്തേ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെയും ആചാരങ്ങളുടെയും സമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും ആരംഭം മനുഷ്യമനസ്സുമാത്രമായിരിക്കയാൽ അവ പൂർണ്ണമായി മനുഷ്യനു അധീനമാണെ; തന്നിമിത്തം അവ മനുഷ്യചാപല്യങ്ങളും സദാപരിവർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനുഷികവ്യവഹാരങ്ങളുടെ സാഹചര്യങ്ങളും അനുസരിച്ചു സ്ഥാപിതങ്ങൾ ആകുവാനും രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുവാനും നിർത്തലാക്കപ്പെടുവാനും പാടുണ്ട്. അങ്ങിനെതന്നേ വേണംതാനും. പ്രകൃതിയിൽ തന്നെ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്ന ഉല്പാദകശക്തി ഉപരിപാവനമാണ്. അതിന്റെ വ്യാപ്തി വിവാഹസീമയേ ഉല്ലംഘിക്കുന്നതുമാണു; തൻമൂലം വിവാഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യംപരിതൃജിക്കപ്പെടുമ്പോൾതന്നെയും അതു ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിലും പുറമേയും ഒരുപോലെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. ഇതിൽനിന്നു ധ്വനിക്കുന്നതു ഒരു നീചവ്യഭിചാരിണിയുടെ ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു പതിവ്രതയായ ധർമ്മപത്നിയുടെ മാതൃത്വത്തിന്റെ സമസ്താവകാശങ്ങളെയും അനുഭവിക്കുന്നതിനു അർഹമായിരിക്കണമെന്നാണല്ലൊ.

'സഹവാസ' വിവാഹം.

ഈ തത്വങ്ങളെ ആയുധമായി ധരിച്ചുകൊണ്ടു ചിലർ മനുഷ്യരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്വഭാവവിശേഷത്തിനും കാലഭേദങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായവ എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ചില പുതിയ തരം ഐക്യങ്ങളെ നിർമ്മിക്കത്തക്കവണ്ണം അതു അങ്ങേ അറ്റത്തു എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിവാഹത്തിന്റെ വിവിധങ്ങളായ ഈ പുതിയ വകഭേദങ്ങൾക്കു അവർ "താല്ക്കാലികം" "പരീക്ഷാർത്ഥം" "സഹവാസം" എന്നിങ്ങനെയൊക്കെ പേരുകല്പിക്കുന്നതിനും തുനിയുന്നുണ്ട്. ഇരുപാർട്ടികളും പിന്നീടതങ്ങളുടെ സഹവാസത്തെ നിയമത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ അംഗീകാരത്തിയിൽ പെടുന്നവിവാഹമായിട്ടാറാത്തപക്ഷം ബന്ധത്തിന്റെ അഭേദ്യതയും സന്താനവും നിമിത്തം വിവാഹത്തിന്റെ എല്ലാഭോഗങ്ങളേയും അവകാശങ്ങളേയും ഇവയ്ക്കനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

ഈ അഭിമതികളെ രാജ്യചട്ടംമൂലം നിയമാനുസൃതമാക്കുന്നതിനും അപ്രകാരം തിരെ കുറഞ്ഞാൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രചാരം ഹേതുവാൽ അവ നിർദ്ദോഷമാണെന്നു വരുത്തുന്നതിനും അനുഗ്രഹിക്കയും തിവ്രമായി യത്നിക്കയുംചെയ്യുന്നവരായി ഏതാനും ചിലരുണ്ട്. അവർ അത്യധികം പ്രശംസിക്കുന്ന ആധുനികപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒരു കണികപോലും ഈ പ്രസ്താവനകളിൽ ഇല്ലെന്നും പ്രത്യുത അവ നമ്മുടെ സാക്ഷാൽ പരിഷ്കൃതരായ ജനങ്ങളേ കാട്ടാളജാതിക്കാരുടെ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിൽ നിശ്ചയമായും നിപതിപ്പിക്കുന്ന അരാജ്യത്തക്ക അശ്രദ്ധാചാരങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും അല്പസംശയംപോലും അവക്കില്ലതന്നേ.

IV.
ക്രിസ്തീയവിവാഹത്തിനു വിരുദ്ധമായ ദർഗ്രഹണങ്ങൾ.

വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, ഇനി വിവാഹത്തിന്റെ ഓരോ നന്മയ്ക്കും വിരുദ്ധമായ ദർഗ്രഹണങ്ങളെ നാം സവിസ്തരം വിശദീകരിക്കാൻ പോകുന്നു. ഇതിൽ പ്രഥമമായ ശുദ്ധ സന്താനത്തിനേ ലാണു പതിക്കേണ്ടതു്. പലരും ഇതിനെ വിവാഹത്തിന്റെ അനിഷ്ടാരമെന്നു വിളിക്കുന്നതിനു മുതിർന്നിട്ടുണ്ട്. വിവാഹം ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരും ഇതിനെ പരിവർജ്ജിക്കുന്നതിൽ ജാഗ്രൂകരായിരിക്കണമെന്നും, ഇതു സാധിക്കേണ്ടതു സച്ചരിതമായ ജീവി

ന്ത്രിയത്വം കൊണ്ടല്ല– ഇരുപാട്ടുകാരുടെയും സമ്മതമുള്ളവക്ഷം ക്രിസ്തീയപ്രമാണം ഇതുവണ്ണേതന്നെ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ– പ്രത്യുത വിവാഹധർമ്മത്തെ വിഫലീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് എന്നും അവർ ഉദ്ഘോഷണം ചെയ്യുന്നു. ചിലരോ എന്നാൽ കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു മടുത്തെന്നും തങ്ങളുടെ കാമാഗ്നിയെ അതിന്റെ അനന്തരഭാരം കൂടാതെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നുയെന്നും ഉള്ള ന്യായേന ഈ പാപകരമായ കൃത്യയോഗത്തെ നിർണ്ണയീകരിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ ജിതേന്ദ്രിയരായി ജീവിക്കുന്നതിനു തങ്ങൾക്കു തിരെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നും, മറുഭാഗത്തുനിന്നു ഒന്നുകിൽ തള്ളയുടെ അനാരോഗ്യത അല്ലെങ്കിൽ ഗാർഹികപരിതസ്ഥിതികൾ എന്നവയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന വിഷമതകളാൽ സന്തതുൽപാദനത്തിനു ശക്യമല്ല എന്നും ശഠിക്കുന്നു.

എന്നാൽ എത്രകാരണം തന്നെകൊണ്ടുവന്നാലും, അതു എത്രതന്നെ ഗൗരവമായാലും ശരി, സ്പഷ്ടേ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായുള്ള ഒന്നിനേയും പ്രകൃത്യനുരൂപവും നിർദ്ദോഷപ്രകാരം നല്ലതുമാക്കിത്തീർക്കാൻ ആർക്കും കഴികയില്ല. അതുകയാൽ ദാമ്പത്യസംഗം പ്രഥമത: പ്രകൃതിയാൽ തന്നെ സന്താനോല്പാദനത്തിനു നിർദ്ദിഷ്ടമായിരിക്ക കാരണത്താൽ, ആ പ്രവൃത്തിയേ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന വേളയിൽ മന:പൂർവ്വം അതിന്റെ സാഹജികശക്തിയേയും ഉദ്ദേശത്തെയും നിഷ്ഫലീകരിക്കുന്നവർ പ്രകൃതിക്കെതിരായി പാപംചെയ്യുന്നും ഗാർഹ്യവും സ്വഭാവത:ദുഷ്ടവുമായ ഒരു കൃത്യത്തെ പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു

ദൈവം ഈ ഘോരാപരാധത്തെ അത്യന്തം വെറുപ്പോടുകൂടെ ആലോകനം ചെയ്യുന്നതായും ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇതിനു മരണശിക്ഷ നൽകീട്ടുള്ളതായും വി. ലിഖിതത്തിൽ സാക്ഷിക്കുന്നതിൽ തെല്ലും ആശ്ചര്യത്തിനു വകയില്ല. വി. അഗസ്റ്റിനോസു പറയുന്നതുപോലെ "സന്താനോല്പാദനം തടഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വന്തധർമ്മപത്നിയുമായി ചെയ്യുന്ന സംഗം തന്നെയും നിഷിദ്ധമാണ്. യൂദായുടെ പുത്രനായ ഓനാൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്തു, കർത്താവു അയാൾക്കു മരണശിക്ഷ കൊടുക്കയും ചെയ്തു"

ലാംബെത്തു കൊൺഫറസിനു മറുപടി.

തന്നിമിത്തം ചിലർ ഈയിടെ അനസ്യൂതമായ ക്രിസ്തീയപാരമ്പര്യോപദേശത്തിൽ നിന്നു സ്പഷ്ടമായി വ്യതിചലിച്ചു

കൊണ്ടു ഈ പ്രശ്നത്തേപ്പറ്റി ഭിന്നമായ ഒരു ബോധനം സ
ഗൌരവം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യാൻ ശക്യമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെട്ട
ത്തിയിട്ടുള്ളതിനാൽ സന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ വൈമല്യവും പവിത്രതയും
കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി ദൈവത്താൽ നിയുക്തയായിരിക്കുന്ന
കത്തോലിക്കാസഭ തന്നെ വലയംചെയ്യുന്ന സന്മാർഗ്ഗധ:പതന
മാദ്ധ്യ ഏണിറ്റുനിന്നുകൊണ്ട് ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ ചാരിത്ര
ശുദ്ധിയേ സംരക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി ദിവ്യദൌത്യത്തി
ന്റെ ലാഞ്ഛനമായി തന്റെ സ്വരമുയർത്തി നമ്മുടെ വക്ത്രദാ
രാ വിണ്ടും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. വിവാഹധർമ്മത്തിന്റെ ഏതു
തരത്തിലുള്ള പെരുമാറ്റവും ജീവോല്പാദനത്തിന്റെ പ്രകൃതിസി
ദ്ധമായ ശക്തിയേ മന:പൂർവ്വം വിഫലീഭവിപ്പിക്കുന്നതായിരു
ന്നാൽ അതുദൈവകല്പനയ്ക്കും സ്വഭാവപ്രമാണത്തിനും വിരുദ്ധമാ
യ അപരാധമാണ്. അതിനെ പരിശീലിക്കുന്നവർ ഘനമാ
യ കുറ്റത്തിന്റെ കളങ്കത്താൽ അങ്കിതന്മാരായിരിക്കുന്നതു
മാണ്.

ആകയാൽ പാപസങ്കീർത്തനം കേൾക്കുന്നവരും ആത്മപ
രിപാലന ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുമായ പട്ടക്കാരോടു ത
ങ്ങളുടെ സൂക്ഷത്തിനു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾ
അതിഗൌരവമായ ഈ ദൈവപ്രമാണവിഷയത്തിൽ തെറ്റിലകപ്പെടുന്നതിനു അനുവദിക്കരുതെന്നു ആത്മരക്ഷയിൽ നമുക്കുള്ള അ
ത്യൽകണ്ഠയാൽപ്രേരിതനായി നാം ഗ്രഹണദോഷിക്കുന്നു. അതു പോ
രാ അവർതന്നെ ഈ അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരി
ക്കണം അവയേപ്പറ്റി ഒരിക്കലും കണ്ണടച്ചുകളയരുതു്. ഏതെ
ങ്കിലും കുമ്പസ്സാരക്കാരനോ ആത്മപാലകനോ തനിക്കു ഭ
രമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിശ്വാസികളേ ഈ അബദ്ധത്തിലേക്കു
നയിക്കയോ അല്ലെങ്കിൽ തീരെകുറഞ്ഞാൽ തന്റെ അംഗീകരണ
ത്താലോ കുറ്റകരമായ മൌനാവലംബത്താലോ അവരേ അതിൽ
ഉറപ്പിക്കയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ– ദൈവം അതിനു എടവരുത്താ
തിരിക്കട്ടെ– അയാൾ പരമന്യായാധിപനായ ദൈവത്തിന്റെ തി
രുമുമ്പാകെ തന്റെ സൂക്ഷത്തിനു ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ വിശ്വാ
യത്തിൽ വിശ്വാസഘാതകം ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ചു കണിശമായ
കണക്കു ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു ഓർക്കട്ടെ. ക്രൂരതയെയും അ
വർ കുരുടന്മാരും കുരുടന്മാരുടെ നായകന്മാരുമാണു. കുരുടൻ കു
രുടനു വഴികാട്ടി ആയാൽ രണ്ടു പേരും കുണ്ടിൽ വീണുപോകു

ന്നു. (വി. മത്തായി XV–14) എന്ന മ്ശിഹായുടെ വാക്യത്തെയും അവർ അനുസ്മരിക്കട്ടെ.

ജനനനിയന്ത്രണത്തെ നിരീകരിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന ന്യായങ്ങൾ അബദ്ധങ്ങളാണ്.

വിവാഹത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രയോഗത്തെപ്പറ്റിപറയുന്നതായാൽ– ലജ്ജാവഹങ്ങളായ ന്യായങ്ങളേ ഇവിടെ പരിശോധിയ്ക്കുന്നതേയില്ല– വ്യാജങ്ങളും അതിശയോക്തപരങ്ങളുമായ ന്യായങ്ങളാണ് പലപ്പോഴും കൊണ്ടുവരാറുള്ളത്. തള്ളയുടെ ആരോഗ്യത്തേയും അവളുടെ ആയുസ്സിനുനേരിടുന്ന അപകടത്തേയും പറഞ്ഞുചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രസ്താവനകളൊക്കെയും വിശുദ്ധമാതാവായ സഭ വേണ്ടവിധം ഗ്രഹിക്കുകയും വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇവയേപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ആരേയാണു ദുഃഖസാഗരനിമഗ്നരാക്കാത്തത്? ഒരു മാതാവു ഗർഭത്തിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ശിശുവിന്റെ ആയുസ്സിനേ രക്ഷിക്കുന്നായി സ്വന്തആയുസ്സിനേ വീരമാക്കിട്ടുത്ത ശ്രദ്ധയോടേ അപകടത്തിലാക്കുന്നതു കാണുന്ന ആരാണു ആശ്ചര്യഭരിതരാകാത്തത്? ഔദാര്യനിധിയും കരുണാമൃത്തിയുമായ ദൈവത്തിനുമാത്രമേ പ്രകൃതിദത്തമായ അവളുടെ ചുമതലയേ യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു പ്രതിസമ്മാനംനൽകാൻ സാധിക്കയുള്ളു. നിശ്ചയമായും അവിടുന്നു നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞുതുളുമ്പിഒഴുകുന്ന അളവിൽ അവൾക്കു പ്രതിഫലം കൊടുക്കും. (Luke VI. 38)

വിവാഹത്തിന്റെ അപ്രധാനോദ്ദേശ്യങ്ങൾ.

പലപ്പോഴും ഗൌരവതരമായ ഏതെങ്കിലും കാരണവശാൽ ഉഭയകക്ഷികളിൽ ഒരാൾ ശരിയായ ക്രമത്തിന്റെ വിരുദ്ധതയേ മടിയോടെ അനുവദിച്ചു കൊടുക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു അവൻ അഥവാ അവൾ പാപം ചെയ്യുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ അയാൾക്കു വിരോധമായി പാപം ചെയ്യപ്പെടുകയാണുണ്ടാകുന്നതെന്നു വി. സഭയ്ക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. ഉപവിയുടെ പ്രമാണത്തേ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു അവൻ അല്ലെങ്കിൽ അവൾ ഇതരകക്ഷിയേ പാപകൃത്യത്തിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിക്കുന്നതിനും പിൻവലിക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം ഈ വിഷയത്തിൽ അയാൾക്കു പാപം ഇല്ലായിരിക്കും. അപ്രകാരംതന്നെ, സ്വാഭാവിക കാരണങ്ങളാകുന്ന

സമയ ഭേദത്താലോ അല്ലെങ്കിൽ ചില വൈകല്യങ്ങളാലോ പുതിയ ജീവൻ ഉല്പാദിക്കപ്പെടുവാൻ ശക്യമല്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിലും വിവാഹനിസ്സകാർ സഹവാസങ്ങളെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ, അവർ പ്രകൃതി വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു വിധിപ്പാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിവാഹത്തിനു എന്നപോലെ തന്നെ വിവാഹവാസങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിനും അപ്രധാനങ്ങളായ ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. അവ അന്യോന്യതുണ, പാപ്പാ സ്നേഹാഭിവൃദ്ധി, ജഡമോഹശമനം മുതലായവയാണ്. പ്രഥമോദ്ദേശ്യത്തിനു വിധേയം ആയിരിക്കയും പ്രവൃത്തിയുടെ സ്വതേയുള്ള പ്രകൃതി പരിപാലിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തോളം ഇവയെക്കൂടി കരുതി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർക്കു നിഷിദ്ധമല്ലതന്നെ.

ദാരിദ്ര്യക്രമത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുക നിമിത്തം സ്വന്തകുട്ടികളേ ശരിയായി വളർത്തുന്നതിനു വലിയ ക്ലേശം സഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കഷ്ടാവസ്ഥയെപ്പറ്റി നമുക്കു അഗാധമായ മനസ്സലിവു തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും കേവലം ബാഹ്യകാര്യങ്ങളിലുള്ള ഈ ദുരവസ്ഥ ഇതിലും ഉപരി ഘോരതരമായ ഒരു ദുരവസ്ഥയ്ക്കു ഹേതുവാകാതിരിക്കാൻ അവർ സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആത്മീകമായി നിജപ്രകൃതത്താൽ തന്നെ തെറ്റായ സമസ്ത പ്രവൃത്തികളേയും ദൈവപ്രമാണം വിലക്കുന്നു. അതിന്റെ അവഗണനത്തെ നിർണ്ണയിക്കത്തക്കതായി യാതൊരുവിഷമസ്ഥിതിയും ഉണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർക്കു ദൈവവരം നൽകുന്ന ശക്തിയാൽ സ്വന്തകുടുംബകളെ വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും ദാമ്പത്യാവസ്ഥയിൽ ചാരിത്ര്യത്തെ കളങ്കരഹിതമായി പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും നിവൃത്തിയില്ലാത്തതായി ഒരു പരീക്ഷയും ഉണ്ടാകാൻ തരമില്ല. ത്രൈയോസ് സൂനഹദോസ് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഈ സത്യത്തെ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"സൂനഹദോസിലെ പിതാക്കന്മാർ ശാപത്തിൻകീഴ് വിലക്കിയിരിക്കുന്നതു്, അതായതു് നീതിമാന്മാർക്കു അനുസരിക്കുന്നതിനു ദുസ്സാദ്ധ്യമായ ദൈവകല്പനകൾഉണ്ടു്, എന്നു പറയത്തക്ക സാഹസം ആർക്കും ഉണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ. അസാദ്ധ്യമായ ഒന്നും ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ നിനക്കു പാടുള്ളതു ചെയ്വാനും നിനക്കു സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതു ചെയ്വാൻ സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥി

ക്കുന്നതിനും അവിടത്തെ പ്രമാണങ്ങൾവഴി നിന്നോട് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു."

ഈ ഉപദേശം തന്നെ ജൻസേനിയൻ വേദവിരോധം ശാപാർഹമെന്നു വിധിച്ച അവസരത്തിലും തിരുസഭ സഹൗരവം ആവത്തിച്ചു ഉറപ്പിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ എടത്തുട്ടുകാർ ദൈവനാമസ്തുതി വിപരീതമായി ഇങ്ങനെ ദൈവദൂഷണപരമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു തുനിഞ്ഞു. "മനുഷ്യന്റെ ശക്തികളെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ചില ദൈവപ്രമാണങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കയും ശ്രമിക്കയുംചെയ്യുന്ന നീതിമാന്മാർക്കുപോലും അവയെ നിറവേറ്റുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല, ഇവയെ കാക്കുന്നതിനു വേണ്ട വരപ്രസാദം അവർക്കു ലഭിക്കുന്നുമില്ല."

ആയുസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു ആർക്കും അധികാരമില്ല.

എന്നാൽ വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, ഇനി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായ വേറൊരു ഘോരപാതകമുണ്ട്. അതു തള്ളയുടെ ഉദരത്തിൽ കിടക്കുന്ന ശിശുവിനെ മൃതിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ഇതു അനുവദിക്കപ്പെടേണ്ടതും അപ്പന്റെയോ അമ്മയുടെയോ ഹിതത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതുമാണെന്നാണ് ചിലരുടെ വാദം. ഇതരന്മാരൊ എന്നാൽ ഗുരുതരങ്ങളായ കാരണങ്ങളില്ലാത്തപക്ഷം ഇതു അധർമ്മമാണെന്നു പറയുന്നു. പ്രസ്തുത കാരണങ്ങളാകട്ടെ വൈദ്യസംബന്ധവും സമുദായപരവും മനുഷ്യസഹജമായ ശാസ്ത്രപരവുമായ "ലക്ഷണ"ത്തോട്ടുകൂടിയതുമാണെന്നു അവർ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിഷയം രാജ്യശിക്ഷാനിയമത്തിൽപെടുത്തിക്കൊണ്ടു ഗർഭസ്ഥിതവും എന്നാൽ ഭ്രൂജാതമല്ലാത്തതുമായ സന്താനത്തിന്റെ ജീവഹാനി ക്രൂരതയും വിലക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ഈ വാദക്കാർ ഏതെങ്കിലും ഒരു തരത്തിൽ അനുകൂലിക്കുന്ന ഈ 'ലക്ഷണം' രാജ്യനിയമത്താൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടണമെന്നും ശിക്ഷാർഹമാക്കരുതെന്നും ശഠിക്കുന്നു. ക്രൂരതയും മരണഹേതുകങ്ങളായ ഈ വിക്രിയകൾക്കു രാജ്യാധികൃതന്മാർ വേണ്ട ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. ചിലേടങ്ങളിൽ ഈ പാതകകർമ്മം സാധാരണമായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുതകൂടെയും സവ്യഥം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈ പക്ഷക്കാരുടെ സ്വന്തം വാക്കുകളെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു നാം മുൻ പ്രസ്താവിച്ച 'വൈദ്യവിഷയകവും ഔഷധശാസ്ത്രപരവുമായ ലക്ഷണ'ത്തെപ്പറ്റി നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതായാൽ വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, പ്രകൃതിദത്തമായ കടമനിറ്റ്വഹണത്തിനു ഒരു മാതാവിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനും ആയുസ്സിനും നേരിടാവുന്ന വലിയ അപകടത്തെ ഓർത്തു അവയോടു എത്രതന്നെ ആർദ്രതോന്നിയാലും നിരുപദ്രവിയായ ഒരുവന്റെ ജീവഹാനിക്കു നേരിട്ടു ഇടവരുത്തുന്ന യാതൊന്നിനെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ദോഷരഹിതമാക്കി തീർക്കുന്നതിനു വഴുപ്പുമായ എന്തുകാരണമാണുള്ളത്? നാം ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു ഈ മാതിരിഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി തന്നെ അണല്ലോ. ജീവഹാനി വരുത്തുന്നതു തള്ളയുടെ ആയാലും ശരി പിള്ളയുടെ ആയാലും ശരി 'കൊല്ലരുതു" എന്നതൈവകല്പനയ്ക്കും സ്വഭാവപ്രമാണത്തിനും കടകവിരുദ്ധമാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും ജീവൻ തുല്യനിലയിൽ പാവനമാണ്. യാതൊരുത്തനും, രാജകീയ ശക്തിക്കുപോലും, അതിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു അധികാരമില്ല. അപരനെ വധിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശത്തെ പ്രമാണമാക്കി വാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല.എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവിടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം ഒരു നിരപരാധിയുടേതാണ്. മുൻപറഞ്ഞ അവകാശമോ എന്നാൽ അപരാധിയെ സംബന്ധിച്ചുമാത്രമെ സാധുവാകയുള്ളു. നീതിവിരുദ്ധമായി ആക്രമണം ചെയ്യുന്ന ഒരുവനെസ്വയരക്ഷക്കായിവധിക്കാമെന്നുള്ളതുംഇവിടെപ്രയോഗയോഗ്യമല്ലാ. (നിരപരാധിയായ ശിശു നീതിവിരുദ്ധമായി ആക്രമിക്കുന്നവനെന്ന ,ആരാണ് ഗണിക്കുക?)ക്രൂരതയും നിരപരാധിയേ നേരിട്ടു നിഗ്രഹിക്ക എന്നതുവരെ എത്തുവാനുന്ന "അത്യാവശ്യത്തിലേ അറ്റകൈപ്രമാണം"എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നതിനും ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല.ശ്രേഷ്ഠബുദ്ധികളും വിദഗ്ദ്ധന്മാരുമായ ഭിഷഗ്വരന്മാർ തള്ളയുടേയും പിള്ളയുടേയും ജീവനുഹാനിക്കുതാതെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായി പ്രശംസാർഹമായപരിശ്രമംചെയ്യുന്നുണ്ട്.നേരെമറിച്ചുഔഷധപ്രയോഗം ചെയ്യുന്നു എന്ന നാട്യേന അല്ലെങ്കിൽ വഴിപിഴച്ച അനുകമ്പനിമിത്തം ഇവരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും ജീവാപായം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നവർ വിശിഷ്ടമായ വൈദ്യവൃത്തിക്കു തങ്ങൾ അശേഷം അയോഗ്യന്മാരാണെന്നു തെളിയിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

സന്താനരഹിതരായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നവ

രൊ, അതിനു സാധിക്കാത്തപക്ഷം സന്താനത്തെ മൃതിപ്പെടുത്തുന്നതിനു മടിയ്ക്കാത്തവരൊ ആയ ദുർവൃത്തന്മാരായ മാതാപിതാക്കന്മാരെ കുറ്റപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ഹിപ്പോയിലെ മെത്രാൻ (വി. അഗുസ്തീനോസ്) ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഇവക്കും വളരെ പറ്റിയവയാണു്.

ചിലപ്പോൾ ഈ കാമാസക്തമായ ക്രൂരത അഥവാ ക്രൂരമായ കാമാസക്തി വിനാശകരമായ വന്ധ്യതയേ ഉളവാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം തേടുന്നു. ഇതിൽപരാജയമടയുന്നപക്ഷം പ്രജയ്ക്കു ജീവനുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പു് അതിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു അഥവാ അതു സജീവമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഭ്രൂണമാകുന്നതിനുമുമ്പു് ജീവച്ഛേദം വരുത്തുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ പ്രേരിതരായി കൊണ്ടു ഗർഭസ്ഥിതമായ ശിശു ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഹനിക്കപ്പെടുകയോ വിസർജ്ജിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഭർത്താവും ഭാര്യയും ഈ ദുരാചാരങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാണെങ്കിൽ അവർ ദമ്പതിമാരെ അല്ല, ആരംഭംമുതല്ക്കേ അവരുടെ അനുഭവത്തനം ഇതാണെങ്കിൽ അവർ സച്ചരിതമായ ദാമ്പത്യകൃത്യത്തിലല്ല അശുദ്ധമായ ഭോഗത്തിനായി മാത്രം സമാഗമിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു്. ഇരുപാർട്ടുകാരും ഈ വിക്രിയകളിൽ പങ്കുകാരാണെങ്കിൽ നാം ധൈര്യസമേതം പറയുന്നു, ഒന്നുകിൽ ഭാര്യ പുരുഷന്റെ ഒരു വേശ്യയായിമാത്രം അല്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവു സ്ത്രീയുടെ ഒരു ജാരനായിമാത്രം വർത്തിക്കുന്നു.

ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി മാർഗ്ഗദൂഷ്യത്തെ പരിഹരിക്കുന്നില്ല.

സമുദായപരവും മനുഷ്യസഭാവോൽക്കൃഷ്ടശാസ്ത്രപരവുമായ (Eugenics) ലക്ഷണങ്ങളെ അനുകൂലിച്ചു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വാദം ധർമ്മശാസ്ത്രാനുരൂപവും ന്യായവുമായമാർഗ്ഗങ്ങളെ സമുചിതമായ ഒരു പരിമിത നിലയിൽ അവംലംബിക്കുന്നതായാൽ സ്വീകാരയോഗ്യമെന്നുതന്നെ അല്ല, സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതു തന്നെ ആണ്. എന്നാൽ ഇവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിരപരാധികളുടെ നിഗ്രഹത്തിനായി ന്യായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കേവലം അചിന്ത്യവും "നന്മവരുന്നതിനായി തിന്മചെയ്യാൻ പാടില്ല" (Rom-III-8.) എന്ന വാക്കുകളിൽ വി. ശ്ലീഹാ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ദൈവപ്രമാണത്തിനു നേരെ വിപരീതവുമാണ്.

സമുചിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളാലും ദണ്ഡനപരമായ അനുശാസനങ്ങളാലും നിരപരാധികളുടെ ജീവനെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നതു തങ്ങളുടെ കടമയാണെന്നു രാജ്യഭരണചക്രത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും മറന്നുകളയരുതു്. എന്നാൽ അവരുടെ ആയുസ്സു് ആപത്തിലാകയും ആക്രമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അവക്കു് സ്വയരക്ഷചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഈ കടമയുടെ ശക്തിയും മാറ്റും വർദ്ധിക്കുന്നു. തള്ളയുടെ ഗർഭത്തിൽ കിടക്കുന്ന ശിശുക്കളെ ഈ ക്രൂരത്തിൽ പ്രഥമമായി നാം ഗണിക്കണം. ഗവർമ്മെണ്ടധികൃതന്മാർ ഇവരെ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുംപുറമേ നിയമങ്ങളാലും ചട്ടങ്ങളാലും ഇവരെ ഡോക്ടർമാരുടേയും മറ്റും കൈകളിൽ മരണത്തിനു ഇരയായി വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ, നിരപരാധിയുടെ രക്തം ഭൂമിയിൽനിന്നു ആകാശത്തിലേക്കു നിലവിളിക്കുന്നു (Gen-IV-16) എന്നും, ദൈവം അതിന്റെ പ്രതികാരകർത്താവാകുന്നു എന്നും ഓർമ്മിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

അയോഗ്യരെ വന്ധ്യരാക്കുക.

കടശിയായി ഇനി ഒരു ദുരാചാരംകൂടി ശപിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതു വിവാഹാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യനുള്ള സ്വാഭാവികാവകാശത്തേ ഗാഢമായി സ്പർശിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. എന്നാൽ അതു സന്താനത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തേ സാരമായി ബാധിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ചിലർ മനുഷ്യസ്വഭാവോൽകർഷത്തിലുള്ള അതിരുകടന്ന ആസക്തിഹേതുവാൽ, ഭാവി സന്താനത്തിന്റെ ഓജസ്സും ആരോഗ്യതയും ക്ലുപ്തത്തിൽ നിശ്ചയകരമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനു ഉപയുക്തങ്ങളായ ആലോചനകൾ നൽകുന്നു. —ഇതാകട്ടെ സുബോധത്തിനു ഒട്ടും വിപരീതമല്ല. —എന്നാൽ ഈ പക്ഷക്കാർ ഉപരിശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സംവിധാനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളേക്കാൾ ക്ലുപ്തത്തിൽ പ്രാധാന്യം മനുഷ്യസ്വഭാവോൽകർഷത്തിനു കല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ചിലർ പ്രകൃത്യാതന്നെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു യോഗ്യന്മാരാണെന്നു വരികിലും, ഈ പക്ഷക്കാരുടെ പര്യവേക്ഷണഫലമായി സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന നിദർശനങ്ങളും ഊഹങ്ങളും അനുസരിച്ചു, മുൻപറഞ്ഞയാളുകളുടെ സന്താനങ്ങൾ പരമ്പരീയമായ ദോഷസംക്രമത്താൽ ന്യൂനന്മാരായി ഭവിക്കും എന്ന കാരണത്തെ അസ്ഥിരീകരിച്ചു

കൊണ്ട്, ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ വിവാഹത്തെ രാജ്യാധികാരികൾ തടയണമെന്നു അവശ്യപ്പെടുന്നു. മാത്രമല്ല, ഇവരുടെ സന്താനോല്പാദകശക്തിയെ അവരുടെ മനസ്സിനെതിരായിപോലും ഔഷധപ്രയോഗത്താൽ നശിപ്പിച്ചു കളയുന്നതിനു വേണ്ട നിയമങ്ങളേ നിർമ്മിക്കണമെന്നും അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതാകട്ടെ ചെയ്യപോയ ഒരു കുറ്റത്തിനു രാഷ്ട്രാധികാരം നിശ്ചയിക്കുന്ന ദണ്ഡപ്രണയനമായിട്ടോ, ഭാവിയിൽ ദുഷ്ടന്മാരുടെ ദുഷ്കൃതികളെ തടയുന്നതിനായിട്ടൊ അല്ല. പ്രസ്തുത രാഷ്ട്രാധിപതിക്കു ഒരിക്കലുമില്ലായിരുന്നതും ന്യായപൂർവ്വം അവകാശപ്പെടാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഒരു അധികാരം മനുഷ്യന്റെ ഒരു ഔസർഗ്ഗിക ശക്തിമേൽ സമസ്തനന്മയ്ക്കും അവകാശത്തിനും എതിരായി അന്യായേനകരസ്ഥമാക്കി കൊടുക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്താലാണു അവർ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

കുടുംബം രാഷ്ട്രത്തേക്കാൾ ഉപരിപാവനമാണു. മനുഷ്യർ ഭ്രജാതരാകുന്നതു ഈ ലോകത്തിനോ കാലത്തിനോ വേണ്ടിയല്ല. പിന്നെയോ സപ്തൃത്തുനും നിത്യത്വത്തിനും വേണ്ടിയാണു എന്നുള്ള വസ്തുത ഏതാദ്ദശാബ്ദത്തിൽ ഉല്പുക്കരായിരിക്കുന്നവർ പാടേ വിസ്മരിച്ചു കളയുന്നതിനാൽ കുറ്റക്കാരായി ഭവിക്കുന്നു.

ഈ പ്രസ്താവിച്ച തരത്തിലുള്ള വ്യക്തികൾ വിവാഹത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഉപദേശംമൂലം പലപ്പോഴും പിൻവലിക്കപ്പെടേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണു്. എന്നുവരികിലും അവർ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു അന്യഥാ യോഗ്യരാണു എന്നുള്ളതിനേ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു്, അവർ എത്രതന്നെ ശ്രദ്ധയോടെ നിഷ്കൃഷ്ടിച്ചാലും അവരുടെ സന്താനം ന്യൂനതാരഹിതമാകയില്ല എന്ന കാരണത്താൽ അവർക്കു വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നു വരുത്തിക്കൊണ്ടു അവരെ പാതകകളങ്കാങ്കിതരാക്കി തീർക്കുന്നതു നിശ്ചയമായും തെറ്റുതന്നെയാണു്.

രാഷ്ട്രന്യായാധ്യക്ഷന്മാർക്കു പ്രജകളുടെ ദേഹത്തിന്മേൽ നേരിട്ടു യാതൊരധികാരവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു യാതൊരു കുറ്റവും ചെയ്യാതെയും ഔരവതരമായ യാതൊരു ദണ്ഡനത്തിനും കാരണംക്രൂടാതെയും ഇരിക്കുന്ന കാലത്തോളം മനുഷ്യസ്വഭാവോല്പുഷ്ടശാസ്ത്രന്യായേനയൊ മറ്റേതെങ്കിലും കാരണത്താലൊ മനുഷ്യദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനൊ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയെ ഭഞ്ജിക്കുന്നതിനൊ ഒരിക്കലുംപാടില്ല. വി.തോ

മസ് അകിനാസിന്റെ പഠിനം ഇതുതന്നെയാണ്. ഭാവിദോ
ഷങ്ങളെ തടയുന്നതിനായി ശിക്ഷ കല്പിക്കാൻ മനുഷ്യന്യായാധി
പന്മാക്ക് പാടുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നത്തിനു, മറ്റുതരം ചില ഭണ്ഡ
നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം പ്രസ്തുത അധികാരം അവക്ക്
ണ്ട് എന്നുവരികിലും അംഗഭംഗം ചെയ്യാൻ അവക്ക് പാടില്ല എ
ന്ന മറുപടിയാണ് അദ്ദേഹം ന്യായപൂർവ്വം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്
"നിരപരാധിയായ ഒരുവനെ തല്ലിക്കൊല്ലുന്നതിനോ അംഗഹീ
നനാക്കുന്നതിനോ അടിസ്ഥാനത്തിനോ ശിക്ഷാവിധി ചെയ്യാൻ യാ
തൊരു മനുഷ്യന്യായാസനത്തിനും അവകാശമില്ല."

ക്രൂരതയെയും, ഓരോ വ്യക്തിക്കും സ്വന്തശരീരത്തിന്റെ
അംഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുപോലും അവയുടെ സ്വാഭാവികലക്ഷ്യ
ങ്ങളെ പൂർത്തീകരിച്ചുള്ളവയൊഴികെ മറ്റൊരധികാരവുമില്ല. ശ
രീരത്തിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള നന്മയ്ക്കായി മറ്റൊരുവിധത്തിലും
വ്യവസ്ഥചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങൾ നീക്കി മ
റ്റൊരിക്കലും സ്വന്ത അവയവങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഭംഗ
പ്പെടുത്തുന്നതിനോ മറ്റേതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അവയുടെ സ്വാ
ഭാവികവ്യാപാരത്തെ നിവൃത്തിക്കുന്നതിനു അവയ്ക്കുമാക്കുന്നതി
നോ ആർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നുള്ളതു ക്രിസ്തിയോപദേശത്തിന്റെ
സ്ഥിരമായ സിദ്ധാന്തവും മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ പ്രകാശത്താൽ വ്യ
ക്തമായി കാണിക്കപ്പെട്ടുന്ന ഒരു തത്വവുമാണ്.

ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തതയെ ബാധിക്കുന്ന വേറൊരുതരം അ
ബദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റി ഇനി നമുക്കു നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ട്.
എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സന്താനസംബന്ധമായി ചെയ്യപ്പെടുന്ന സ
മസ്തപാപങ്ങളും ഒരുവിധത്തിൽപറഞ്ഞാൽ ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തത
യ്ക്കു വിരുദ്ധമാണ്. ഇതിന്റെ കാരണം ഈ ഇരുനന്മയും സാരഭൂ
തമായവിധത്തിൽ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു നില്ക്കുന്നു എന്നതാണ്. ക്രൂര
തയും ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തത ആവശ്യപ്പെടുന്ന സൽഗുണങ്ങൾക്ക്
എന്നുവച്ചാൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള പാതിവ്രത്യപരമാ
യ ആദരവ്, സ്ത്രീ പുരുഷനു ന്യായമായി ചെയ്യേണ്ട കീഴ്വഴ
ക്കം, ഇരുകക്ഷികളെയും ഒന്നിച്ചുകെട്ടുന്ന യഥാർത്ഥസ്നേഹം എന്നി
വയ്ക്കുതിരായ എല്ലാ അബദ്ധങ്ങളുടെയും ദുർഗുണങ്ങളുടെയും മൂ
ലങ്ങളെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വ്യഭിചാരം സർവ്വഥാ നിഷിദ്ധമാണ്.

ആകയാൽ, മൂന്നാമതൊരാളുമായി ഏർപ്പെടുന്ന ദോഷകരവും ക്രിത്രിമവുമായ ചിലതരം മൈത്രീബന്ധത്തെപ്പറ്റി ആധുനികലോകം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളും ആചാരങ്ങളും അനുകൂലയോഗ്യമാണെന്നു വിചാരിക്കയും, ഏകഭാര്യാനിഷ്ഠമായ വിവാഹത്തിന്റെ ഹൃസ്വപരിധിക്കുള്ളിൽ സംതൃപ്തമാകാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ സഹജമായ ഭോഗാസക്തി പലരിലും പ്രത്യേകവിധം രൂഢമൂലമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു ചിലർ ജല്പിക്കുന്നകാരണത്താൽ സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും ഏതാദൃശബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ വികാരവ്യാപാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം കൂട്ടത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കപ്പെടണം എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ പരസ്പരവിശ്വസ്തതയെ വിദ്ധ്വംസിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അന്യരോടുണ്ടാകാവുന്ന കാമാന്ധമായ സമസ്യ പ്രേമത്തേയും പ്രവൃത്തിയേയും ആക്ഷേപിക്കുന്ന സച്ചരിതന്മാരായ ദമ്പതിമാരുടെ കർക്കശമായ നയം ഒരു വെറും സങ്കുചിതമനസ്ഥിതിയുടെ ഫലമാണ്, ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലില്ലാത്ത ഒരു നടപ്പാണ്, അല്ലെങ്കിൽ അന്യായയുടെ ഒരു നികൃഷ്ടവകഭേദമാണു, എന്നൊക്കെ അവർ സങ്കല്പിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം, ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തതയേ തടസ്സംകൂടാതെ പാലിക്കാൻ രാജ്യാധികാരികളാൽ നിർമ്മിതങ്ങളായിട്ടുള്ള സകല നിയമങ്ങളും ഒന്നുകിൽ അസാധുവാണ് അല്ലെങ്കിൽ അസാധുവായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടണം എന്നു അവർ ശഠിക്കുന്നു. സദാചാരനിരതരായ ദമ്പതിമാരിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്ന ആ ശ്രേഷ്ഠമായ ചൈതന്യം പ്രകൃത്യാതന്നെ ഈ വക അഭിപ്രായങ്ങളെ നിരർത്ഥകങ്ങളും അയോഗ്യങ്ങളുമായി തള്ളിക്കളയുന്നു. "നീ വ്യഭിചാരം ചെയ്യരുത്,, എന്ന ദൈവകല്പനയാലും, "വിഷയേച്ഛയാൽ ഒരു സ്ത്രീയെ നോക്കുന്നവൻ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അവളുമായി വ്യഭിചാരം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു" എന്ന ദിവ്യരക്ഷകന്റെ വാക്കുകളാലും അതു ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടും സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടുമിരിക്കുന്നു. ഈ ദൈവകല്പനയുടെ ശക്തിയെ കുറക്കുന്നതിനു പോലും മാനുഷികമായ യാതൊരു ആചാരത്തിനോ ദുർമ്മാതൃകയ്ക്കോ വ്യാജമായ പരിഷ്കാരത്തിനോ ഒരിക്കലും സാധിക്കയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, "ഈ ശാശ്വതിശിലാ ഇന്നലെയും ഇന്നും എന്നും ഒന്നായിരിക്കുന്നു"തുപോ

ലെ തന്നെ മിശിഹായുടെ ഉപദേശവും ഈഷൽ ഭേദംക്കൂടാതെ ചിരസ്ഥായി ആയി നിലനില്ക്കും, സമസ്യവും നിറവേറുന്നതുവരെ അതിന്റെ ഒരു വള്ളിയോ പുള്ളിയോ മാറുകയുമില്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യാജാഭിപ്രായങ്ങൾ.

ദാമ്പത്യവിശ്വസ്തതയുടെയും പവിത്രതയുടെയും ശോഭയെ നിഷ്പ്രഭമാക്കുന്നതിനു പ്രസംഗങ്ങളാലും ഗ്രന്ഥങ്ങളാലും ഈ വ്യാജോപദേഷ്ടാക്കൾക്കു, ഭാര്യ ഭർത്താവിനു ചെയ്യേണ്ടതായ സംപൂജ്യവും വിശ്വസ്യവുമായ അനുസരണത്തെ ശിഥിലീകരിക്കുന്നതിൽ തെല്ലും ശങ്കയില്ല തന്നെ. ഇവരിൽ പലരും ഒരു പടിക്കുടെ മുന്നോട്ട കടന്നുകൊണ്ട ഒരു കക്ഷി അപരനു ചെയ്യുന്ന ഈ കീഴ്വഴക്കം മനുഷ്യന്റെ ഉൽകൃഷ്ടപദത്തിനു ഒട്ടും അനുയോജ്യമല്ലെന്നും ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ തുല്യനിലയിലുള്ളവയാണെന്നും സമർത്ഥിക്കയും തന്നിമിത്തം സ്ത്രീകളുടെ വിമോചനം സാധിതപ്രായമായിരിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ഉടനടി സാധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു സധൈര്യം ഘോഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിമോചനം അവരുടെ അഭിപ്രായാനുസരണം, കുടുംബത്തിലെ അധിപത്യനിർവ്വഹണം, കുടുംബകാര്യങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണം, സന്താനജനനനിരോധനവുംജീവവിനാശനവും എന്ന മൂന്നുപാധികളേക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു സാമുദായികം, സാമ്പത്തികം, മനുഷ്യപ്രകൃതിശാസ്ത്രാനുസൃതം എന്നിങ്ങനെ നാമങ്ങളും കല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. മനുഷ്യപ്രകൃതിശാസ്ത്രാനുരോധമായിരിക്കണം എന്നതിന്റെ താല്പര്യം, ഒരു സ്ത്രീക്കു സഹധർമ്മിണി, മാതാവു എന്ന നിലകളിൽ പ്രത്യേകം നിർവ്വഹിപ്പാനുള്ള ഭാരമേറിയ ചുമതലകളിൽ നിന്നു അവൾ യഥേഷ്ടം വിമുക്തയായിരിക്കണം എന്നാണ്. (ഇതു ഒരു വിമോചനമല്ല, പ്രത്യുത ധർമ്മവിലോപനമാണെന്നു നാം പണ്ടേ സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു.) സാമ്പത്തികം എന്നു വച്ചാൽ, ഭാര്യക്കു ഭർത്താവിന്റെ അറിവുകൂടാതെയോ ആഗ്രഹത്തിനു വിപരീതമായോ അവളുടെ സ്വന്ത ഏർപ്പാടുകളിലും വ്യാപാരങ്ങളിലും സ്വാതന്ത്ര്യമായിപ്രവേശിക്കുന്നതിനും, സന്താനം ഭർത്താവു, കുടുംബം എന്നിവയെ അപേക്ഷിച്ചു നിർജ്ജീവയേ അവളുടെ ഈ തൻകാര്യങ്ങളിൽ പതിക്കുന്നതിനും യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുമുണ്ടാകരുതു എന്നാണ്. കടശിയായി സാമുദായികമെന്നു പറഞ്ഞതു, കുട്ടികളെ വളർത്തുന്നതിനും കൂടും

ബകാഴ്ചകളെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനുമുള്ള ചുമതലകളെ ഭർത്താവ് പരിത്യജിച്ചിട്ട അവളുടെ അഭിപ്രായാനുസരണം നടക്കുന്നതിനും, പൊതുക്കാഴ്ചകളിലും ഉദ്യോഗങ്ങളിലും പ്രവേശിക്കുന്നതിനും മാ ർഗ്ഗനിരോധം ഉണ്ടാകരുതെന്നുമാണ്.

എന്നാൽ ഇതു സ്ത്രീയുടെ സാക്ഷാത്തായ വിമോചനമല്ല, ക്രിസ്തീയവനിത, ഭാര്യ എന്ന ശ്രേഷ്ഠപദവികൾക്കു അനുയോജ്യ മായ യുക്തിമത്തും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യവുമല്ല. അതു സ്ത്രീ ധർമ്മത്തിന്റെയും മാതൃപദമാഹാത്മ്യത്തിന്റെയും, എന്നല്ല, കുടും ബം മുഴുവന്റെയും അധ:കരണമാണ്. തൽഫലമായി ഭർത്താവി നു ഭാര്യ നഷ്ടപ്പെടുന്നു; കുട്ടികൾക്കു തള്ള നഷ്ടപ്പെടുന്നു. വിടിനും കുടുംബത്തിനും സർവ്വദാജാഗ്രതകയായ ഒരു സംരക്ഷകയും നഷ്ട പ്പെടുന്നു. തദ്ഫലമോ ഈ വ്യാജസ്വാതന്ത്ര്യവും ഭർത്താവിനോടു പ്ര കൃതിവിരുദ്ധമായുള്ള തുല്യനിലയും സ്ത്രീക്കുതന്നെ ദോഷഭൂയിഷ്ഠമാ മാണ്. സുവിശേഷവിധിപ്രകാരം ഗൃഹാവൃതികൾക്കുള്ളിൽ രാ ജ്ഞിസമാനമായ യാതൊരു ഭദ്രപീഠത്തിനു അവൾ ഉയർത്തി പ്ര തിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അതിൽ നിന്നു അവൾ താഴെ ഇറ ങ്ങുന്നതായാൽ, താമസംവിനാ, ഒരുവേള ബാഹ്യദൃഷ്ടിയിലല്ലെ ങ്കിലും, നിശ്ചയമായും യഥാർത്ഥത്തിൽ അടിമത്തമെന്ന പൂച്ചാവ സ്ഥയിൽ അവൾ നിപതിച്ചു പുരുഷജാതികളുടെയിടയിലെപ്പോ ലെ പുരുഷന്റെ ഒരു വെറും ഉപകരണം മാത്രമായിത്തീരും.

അവകാശ സമത്വം.

ഇതുപയധികംപവർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയും വിതരപ്പെടുത്തപ്പെട്ട കയും ചെയ്യുന്ന ഈ അധികാരാവകാശസമത്വം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന തു മനുഷ്യരൂപമാവിന്റെ ഉന്നത പദവിക്കു സ്വായത്തവും, വിവാ ഹ ഉടമ്പടിക്കു പ്രത്യേകവും, ദാമ്പത്യത്തോടു അഭേദ്യമായി ബ ന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമായ അധികാരാവകാശങ്ങളിലാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഏതദ്വിഷയകമായി ഇരുകക്ഷികളും ഒരേ അവ കാശങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നു. ഒരേ കടമകളാൽ നിർബന്ധിതരാക യുംചെയ്യുന്നു. ഇതരവിഷയങ്ങളിൽഒരുവിധംഅസമത്വവും വേണ്ട പ്പെട്ടവ ട്ടുവീഴ്ചയും ക്രടാതെ കഴികയില്ല. ഇവിടെ കുടുംബനന്മയും കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ ശരിയായ ക്രമീകരണവും ഐക്യതയും നിലനിൽപ്പും അവശ്യപ്പെടുന്നു.

സാമുദായികമായ സാഹചര്യത്തിൽ വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ഭേ

ദഗതി നിമിത്തം വിവാഹിതരായ സ്ത്രീകളുടെ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ നിലകളിൽ ഒരുവിധം വ്യതിയാനം വരുത്തേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാകയാൽ, സ്ത്രീജാതിയുടെ സ്വാഭാവികപ്രവണതയും പ്രകൃതിയും, കുടുംബക്ഷേമവും സദാചാരവും മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു ഭാര്യയുടെ പൌരാവകാശങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതു രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിന്റെ ചുമതലയിൽ പെട്ടതാണ്. എന്നാൽ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ കുടുംബമെന്ന സമുദായത്തിന്റെ സാരവത്തായ സംവിധാനം അഭേദ്യമായി പാലിക്കപ്പെടണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അതു മനുഷ്യാധികാരത്തെയും ജ്ഞാനത്തെയുംകാൾ ഉന്നതതരമായ ഒന്നിന്മേൽ, എന്നു വച്ചാൽ, ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തിന്മേലും ജ്ഞാനത്തിന്മേലുമാണ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഏതൽകാരണത്താൽ അതു രാഷ്ട്രീയനിയമങ്ങളിലൊ വ്യക്തികളുടെ അഭീഷ്ടാനുസരണമൊ ഭേദപ്പെടുത്താവുന്ന ഒന്നല്ല. എന്നാൽ വിവാഹത്തിന്റെ ഈ വൈരികൾ ഇനിയും മുമ്പോട്ടു കടന്നുകൊണ്ടു ദാമ്പത്യസുഖത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരമായിരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥവും ദൃഢവുമായ പ്രേമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു സ്വഭാവപ്രൌരുത്തമെന്ന അനിശ്ചിതമായ ഒന്നിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. അതിനെ അവർ സഹാനുഭവം എന്ന നാമകരണവും ചെയ്യുന്നു. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെ തമ്മിൽക്കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ബന്ധം ഇതൊന്നുമാത്രമാണെന്നും, തന്നിമിത്തം ഇതു അസുപ്രായമാകുന്നതിനോടെ വിവാഹം ആസകലം ശിഥിലീകൃതമാകുന്നു എന്നും അവർ ഘോഷിക്കുന്നു. മണലിന്മേൽ വിടുപണിയുക അല്ലാതെ മറെന്താണ ഇതു്? ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുവചനപ്രകാരം ദുഃഖാനർത്ഥങ്ങളാകുന്ന ജലപ്രവാഹത്തിന്റെ അടിയേല്ക്കുമ്പോൾ ഉടനെ കുലുങ്ങിമറിഞ്ഞു താഴെ വീഴുന്ന ഒരു വീടുതന്നെ. "കാറുതി വീടിന്മേൽ അടിച്ചു, അതു അധഃപതിച്ചു, അതിന്റെ വീഴ്ചവലുതായിരുന്നു." നേരെമറിച്ചു പാറമേൽ, അതായതു പരസ്പരമായ ചാരിത്രശുദ്ധിമേൽപണ്ടത്തെ മനഃപൂർവ്വവും നിശ്ചലവുമായ ചൈതന്യൈക്യതയാൽ ബലിഷ്ഠമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭവനം ഒരിക്കലും നിലംപതിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ദുഃഖാനർത്ഥങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും കുലുങ്ങുകപോലുമില്ല.

മതരഹിതമായ വിവാഹം.

വന്ദ്യസഹോദരന്മാരേ, നാം ഇതേവരെ ചെയ്ത പ്രതിപാദനത്തിൽ നിന്നു ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ

രണ്ടു നന്മകളുടെ വിശിഷ്ടത വേണ്ടപോലെ വിശദമായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. പ്രസ്തുത നന്മകളെ നാമാവശേഷമാക്കാനാണു ആധുനിക സമുദായ വിദ്ധ്വംസകന്മാർ ശ്രമിക്കുന്നതു്. ഇനി മൂന്നാമത്തെതായ ക്രുദ്ധാശയുടെ നന്മ മറ്റു രണ്ടിനേയുംകാൾ വളരെ ശ്രേഷ്ഠമാണ്. ഈ കാരണത്താൽ അതു ഇവരുടെ കഠിനതരമായ ആക്രമണത്തിനു വിഷയമാകുന്നെങ്കിൽ ഒട്ടുംതന്നെ ആശ്ചര്യത്തിനു വകയില്ലല്ലൊ. വിവാഹം വെറും ലൌകികവും രാജ്യനിയമാധീനമാത്രവുമായ ഒരു ഏർപ്പാടാണ്, മതാത്മകമായ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ എന്നു വച്ചാൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുടെ അല്ല, പ്രത്യുത രാഷ്ട്രിയമായ സമുദായത്തിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ മാത്രം ഇരിക്കേണ്ട ഒന്നാണ എന്നാകുന്നു അവരുടെ വാദം. മാത്രമല്ല, വിവാഹകരാറു അഭേദ്യമായ സമസ്ത ബന്ധത്തിൽനിന്നും വിമുക്തമാകണം. ദമ്പതിമാരുടെ വേർപാടും വിവാഹമോചനവും വിരോധിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനും പുറമേ, നിയമത്താൽ അവ സാധുകരിക്കപ്പെടുകകൂടെ വേണം എന്നും അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ആയാൽ കടശി വിവാഹത്തിന്റെ പാവനമായ അംശം മുഴുവനും ദൂരീകൃതമായശേഷം അതു വെറും ലൌകികവും രാഷ്ട്രിയവുമായ ഒരു സ്ഥാപനമായി ഗണിക്കപ്പെടുക എന്ന നില വന്നുകൊള്ളും. അങ്ങയാൽ അവരുടെ പ്രഥമമായ വാദവിഷയം സക്കർ കച്ചേരിമുഖേന നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്ന ചടങ്ങുതന്നെ വിവാഹമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടണം എന്നാണ്. (ഇതിനെ അവർ സിവിൽ വിവാഹം എന്നു വിളിക്കുന്നു.) മതപരമായ ചടങ്ങോ എന്നാൽ ഒരു വെറും ആഡംബരമായി ക്രുട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ഒന്നുമാത്രം, അല്ലെങ്കിൽ ക്രുടിയ പക്ഷം അമിതമായ അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ നിമഗ്നമായി കിടക്കുന്ന ജനതയ്ക്കു ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന ഒരു വിട്ടുവീഴ്ച മാത്രമായേ പരിഗണിക്കേണ്ടതുള്ള എന്നതിനും പുറമേ, കത്തോലിക്കർ മതകാര്യം തീരെ വിഗണിച്ചുകൊണ്ടും മതാദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ സമ്മതം ക്രുതാതെയും അകത്തോലിക്കരുമായി ചെയ്യുന്ന മിശ്ര വിവാഹ ഏർപ്പാടും ഒരു വിധത്തിലും കുറ്റകരമാകുന്നതെന്നും അവർ ശഠിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നുള്ള ഒരു നിഗമനമായ രണ്ടാമത്തെ വാദം, പരിപൂർണ്ണമായ വിവാഹമോചനം നിർദ്ദോഷവും വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ ശിഥിലീകരണത്തെ സഹായിക്കുന്ന സിവിൽ നിയമങ്ങൾ പ്രശംസാവഹങ്ങളുമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെ

ടണം എന്നതാണ്. ഏതൊരു വിവാഹത്തിന്റെയും മതപരവും, പ്രത്യേകം ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തിന്റെ ക്രമാശപരവുമായ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതായാൽ, ഏതദ്വിഷയകമായി ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട സംഗതികൾ നാം പലപ്പോഴും ഉദ്ധരിക്കയും നമ്മുടെ സ്വന്തമായി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള 13—ാം പയോൻ പാപ്പായുടെ ചാക്രിക ലേഖനങ്ങളിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുകയും ബലിഷ്ഠങ്ങളായ ന്യായങ്ങളാൽ സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയേ നാം അവയിലേക്ക ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് അവയിൽ ഏതാനും ഭാഗം മാത്രം ഇവിടെ നാം ആവർത്തിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

മതപരവും പരിശുദ്ധവുമായ എന്തോ ഒന്നു സ്വാഭാവികവിവാഹത്തിനു പോലും ഉണ്ടെന്നും, "അതു ആഗന്തുകമായ ഒന്നല്ല, പിന്നെയോ സ്വാഭാവികമാണെന്നും, മനുഷ്യദത്തമല്ല പ്രത്യുത പ്രകൃതിദത്തമാണെന്നും" ഇതു "വിവാഹത്തിന്റെ കാരണകർത്താവു ദൈവം ആയിരിക്കയാലും ആദിമുതലേ അതു ദൈവവചനത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിഛായയായിരുന്നതുകൊണ്ടും" ആണെന്നുമുള്ള വസ്തുത ബുദ്ധിയുടെ പ്രകാശത്താൽപോലും, എന്നാൽ പ്രത്യേകമായി ചരിത്രത്തിന്റെ പുരാതന രേഖകളെ പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യുകയും ജനങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ മനസ്സാക്ഷിയെ പരിശോധിക്കയും സർവ്വജാതികളുടെയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ആരായുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷവും വേണ്ടപോലെ വിശദമാകുന്നതാണ്. മതത്തോടും പരിശുദ്ധമായ മറെറല്ലാവറേറാടും ഗാഢമായ വിധത്തിൽ ബന്ധിതമായിരിക്കുന്ന ഈ വിവാഹപവിത്രതയെ സംജാതമാക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ, നാം ഇപ്പോൾ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ദിവ്യമായ ആരംഭം, ദൈവത്തിനുവേണ്ടി മക്കളെ ജനിപ്പിച്ചു വളർത്തുക എന്ന അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരെ ദൈവത്തോടു ചേർത്തു ബന്ധിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ക്രിസ്തീയസ്നേഹം, പരസ്പരസഹായം എന്നിവയാണ്. മാത്രമല്ല, ദാമ്പത്യത്തിന്റെ സ്വാഭാവികധർമ്മം തന്നെ അതിന്റെ ഹേതുവാണ്. ദാമ്പത്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനം നാം ദൈവപരിപാലനയിലാണ കണ്ടെത്തുന്നതു. അതു ആയുസ്സിനെ പരമ്പരയാ സന്താനങ്ങളിലേക്ക സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായിനിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം മാതാപിതാക്കന്മാർ സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ സഹായികൾ എന്നോണം വർത്തി

ക്കുന്നു. ക്രൂദാശയിൽനിന്നു നിഗ്രമിക്കുന്ന നവമായ ആ ശ്രേഷ്ഠത ഇവയോടു ഒന്നിച്ചു ചേർക്കപ്പെടണം. ക്രൂദാശ ക്രൈസ്തവവിവാഹത്തിനു അതിവിശിഷ്ടമായ ശ്രേഷ്ഠതയെ പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു പദവിയിലേക്കു അതിനെ ഉയർത്തുന്നു. തന്നിമിത്തം അതും അപ്പോസ്തോലന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു വലിയ ക്രൂദാശയും സവ്വപ്രകാരേണയും സംപൂജ്യമായ ഒന്നുമായി കാണപ്പെട്ടു. വിവാഹത്തിന്റെ ഈ മതാത്മകമായ പ്രകൃതി, വരപ്രസാദത്തേയും ക്രിസ്തുവും സഭയും തമ്മിലുള്ള ഐക്യതയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അതിന്റെ വിശിഷ്ടശക്തി, എന്നിതുകൾ വ്യക്തമായി അവശപ്പെടുന്നതു, വിവാഹം ചെയ്വാൻ പോകുന്നവർ അതിനെ അതീവപാവനവും പൂജ്യവുമായി ഗണിക്കണമെന്നും അവരുടെ വിവാഹം അതിന്റെ മൂലമായ മിശിഹായും സഭയും തമ്മിലുള്ള ഐക്യതയോടു കഴിയുന്നതു അടുത്തു വരുന്നതിനു തീഷ്ണതാപൂവ്വം പരിശ്രമിക്കണം എന്നും ആകുന്നു.

മാതൃനിർവ്വിശേഷമായ വാത്സല്യത്തോടും ഭരദൃഷ്ടിയോടും കൂടെ ഗൌരവാവഹങ്ങളായ കാരണങ്ങളെ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു സഭ നിജസന്താനങ്ങളെ മിശ്രവിവാഹത്തിൽനിന്നു അകറ്റുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. അകയാൽ വിവേകശൂന്യരായി ഏതാദൃശ മിശ്രവിവാഹങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ വലിയ വിഡ്ഢിക്കാരാകുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, പലപ്പോഴും തങ്ങളുടെ നിത്യരക്ഷയേക്കുടെയും അപകടത്തിലാക്കുന്നു. മിശ്രവിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു സഭ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന നില അവളുടെ പലേ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും വിശദമായി കാണാവുന്നതാണ്. ഇവയെല്ലാം കാനൻ നിയമസംഹിതയിൽ ഇങ്ങനെ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "വിവാഹത്തിനു ഒരുമ്പെടുന്ന മാമ്മോദീസാ മുങ്ങിയ ഉഭയ കക്ഷികളിൽ ഒരാൾ കത്തോലിക്കുസഭാംഗവും മറ്റെയാൾ ഏതെങ്കിലും ശിശ്ര അഥവാ എടുത്തുവിട്ട എന്ന മതഭേദത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടയാളും ആയിരുന്നാൽ സഭ സവ്വത്ര കഠിന നിഷ്കൃഷ്ടയോടെ ഏതാദൃശ വിവാഹത്തെ മുടക്കുന്നു; ഇതിനും പുറമേ, കത്തോലിക്കാകക്ഷിക്കും സന്താനത്തിനും വിശ്വാസത്യാഗത്തിന്റെ ആപത്തുള്ളപക്ഷം ഈ മാതിരി വിവാഹം ദൈവപ്രമാണത്താൽ കൂടെയും വിലക്കപ്പെടുന്നു." (Can. 1060) എന്നാൽ സഭ ചിലപ്പോഴെല്ലാം കാലദേശാദി വരിതസ്ഥിതികളെ വഴ്വാലോചിച്ചിട്ടു, ദൈവകല്പനയ്ക്കു ഭംഗം നേരിടാതിരിക്കയും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച ആപത്തുകൾ ഉചിതങ്ങളാ

യ മുൻകരുതലുകളാൽ നിവാരണം ചെയ്യപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം ഈ കഠിന നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിൽനിന്നു ഒഴിവുകൊടുക്കാൻ മടിക്കുന്നില്ല എന്നതു നേരുതന്നെ. എങ്കിലും കത്തോലിക്കാ കക്ഷിക്കു ഈ തരം വിവാഹത്തിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും ദോഷം പറ്റാതിരിക്കുന്നതു അത്ര എളുപ്പമല്ല.

സന്താനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പലപ്പോഴും കാണാറുള്ള മതത്യാഗം, അല്ലെങ്കിൽ തീരെ കുറഞ്ഞപക്ഷം മതാത്മകങ്ങളായ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന നിരുത്സാഹമായ അനാദരം അഥവാ, വിശ്വാസരാഹിത്യത്തിൽനിന്നും ഒട്ടുംവിട്ടുമാറാത്ത മതനിഷ്ഠകുറവു ഈ മിശ്രവിവാഹത്തിൽ നിന്നാണു ഉളവാകുന്നതു്. മാത്രമല്ല, നാം ഉപരിപ്രസ്താവിച്ച രഹസ്യത്തെ അതായതു ക്രിസ്തുവും സഭയും തമ്മിലുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യത്തെ സജീവമായ ഒരു ചൈതന്യാനുരൂപ സമേതം അനുകരിക്കുക എന്ന കാര്യത്തിൽ മിശ്രവിവാഹക്കാർക്കു വളരെക്കുറ്റൽ വിഷമതകൾ നേരിടുന്നു. ദൃഢതരമായ ഐകമത്യം എന്നതാണു് ക്രിസ്തീയ ദാമ്പത്യത്തിന്റെ അടയാളവും ലക്ഷണവും. ക്രിസ്തീയ ദാമ്പത്യത്തിന്റെ അടയാളവും മഹിമയും അലങ്കാരവും ആയിരിക്കേണ്ടതും ഇതു തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഇതു മിശ്രവിവാഹങ്ങളിൽ ഇല്ലാതിരിക്കുകയാണു വളരെ എളുപ്പം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മനുഷ്യൻ അതിപാവനമായി കരുതുന്ന ആ പരമ കാര്യങ്ങളിൽ, എന്നു വച്ചാൽ മത സത്യങ്ങളിലും ചിന്താവൃത്തികളിലും, അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും ആശയ വൈപരീത്യങ്ങളും എവിടെ ഉണ്ടാകുന്നുവോ അവിടെ മനച്ചേർച്ചയും ഐകമത്യവും സാധാരണ ഭഞ്ജിക്കപ്പെടുന്നു. അഥവാ ശിഥിലീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതാണു പതിവു്. ഇതിന്റെ ഫലം ദമ്പതിമാരുടെ പരസ്പരപ്രേമം മന്ദിഭവിക്കുക, കുടുംബക്ഷേമവും സമാധാനവും ശൂന്യമാകുക എന്നുള്ളതാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവ മുഖ്യമായി ഹൃദയങ്ങളുടെ ഐക്യതയേയാണു ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അനേക ശതവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പേതന്നെ പുരാതന റോമാക്കാരുടെ നിയമസംഹിതയിൽ നിർവചനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ "വിവാഹം സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും യോജിപ്പും ജീവിതം മുഴുവന്റെയും പങ്കുകൊള്ളലും, മാനുഷികവും ദൈവികവുമായ അവകാശങ്ങളുടെ അംശഹാരിതവുമാകുന്നു."

എന്നാൽ വന്ദ്യസഹോദരന്മാരേ, വിവാഹമോചനത്തിനു അനുദിനമെന്നോണം സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൗകര്യം നാം മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചവണ്ണം, ലോകരക്ഷകനായ മിശിഹാ വിവാഹത്തിനു പ്രദാനംചെയ്ത പരിപൂർണ്ണതയെയും നവീകരണത്തെയും പ്രതിരോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഈ അഭിനവ പുറജാതിമതോപാസകന്മാർ സംഗതികളുടെ ശോചനീയാവസ്ഥയിൽനിന്നു വേണ്ട പാഠം ഒന്നും പഠിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, അതിനു പകരം വിവാഹത്തിന്റെ പാവനമായ അഭേദ്യതയും അതിനെ അനുക്രമിച്ചുള്ള നിയമങ്ങൾക്കും വിരോധമായി അനുദിനം ഉപര്യുപരി ശക്തിമത്തായി പ്രക്ഷോഭണം നടത്തുകയും, വിവാഹമോചനം നിയമാനുസാരമാക്കണമെന്നും പുരാതന നിയമങ്ങളെ ഭൂരിഭാഗം പരിത്യജിച്ചു നവീനവും ദിനംപ്രതി സ്വാപരവുമായ നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും ശഠിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വിവാഹമോചനത്തിനു് അനുകൂലമായി അവർ കൊണ്ടുവരുന്ന ന്യായങ്ങൾ ബഹുലങ്ങളും വിവിധങ്ങളുമാകുന്നു. ഇവയിൽ ചിലതിന്റെ ഉല്പത്തി അജ്ഞത അഥവാ അപരാധവും, മറുചിലതിന്റേതു കായ്ത്തിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളുമാകുന്നു. (ആദ്യം പറഞ്ഞതിനെ അധികരണനിഷ്ഠമെന്നും രണ്ടാമത്തെതിനെ പദാർത്ഥനിഷ്ഠമെന്നും വിളിക്കുന്നു.) ഒരു വാക്കായി പറയുന്നതായാൽ, ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ ക്ലേശാവഹവും അസുഖകരവും ആക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ സമസ്യയും ഇതിനെ അനുക്രമിക്കുന്ന കാരണങ്ങളത്രെ. ഇതിനെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു അവർ അനേക ന്യായങ്ങളെ എടുത്തു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യമായിട്ട് നിരപരാധിയെ പരിത്യജിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം സിദ്ധിക്കുന്നതും, അഥവാ അപരാധിക്കു അസുഖകരവും അനിഷ്ടിനു ചേരാത്തതുമായ ഐക്യത്തിൽനിന്നു പിൻമാറുന്നതും ഇരുകക്ഷിക്കും ഗുണകരമാണെന്നു അവർ വാദിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി കൊണ്ടുവരുന്നതു് സന്താനത്തിന്റെ നന്മക്കും ഇതു് അവശ്യമാണെന്നാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒന്നുകിൽ അതിന്റെ വളർത്തൽ വേണ്ടവിധത്തിൽ നന്നായിരിക്കയില്ല, അല്ലെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ വഴക്കുകളും മറ്റു തെറ്റുകളും അതിനേയും ഏല്പിച്ചതിൽ ബാധിക്കയും ഇങ്ങനെ സുഖപ്രദമായിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു വ്യതി

ചലിക്കയും ചെയ്യും. മൂന്നാമതായി ഏതാദൃശ വിവാഹങ്ങളുടെ പൂർണ്ണമോചനം സമുദായത്തിന്റെ പൊതുനന്മയ്ക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു അനുരൂപമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു അവ പര്യാപ്തങ്ങളല്ലാതെ ഭവിക്കുന്നു. ഏതുനിമിത്തം ഉഭയകക്ഷികളുടെയും സംസർഗ്ഗസഹവാസങ്ങളുടെ ഫലമായി ദോഷങ്ങൾ വന്നുകൂടുമെന്ന ഭയത്തിനു അവകാശമുള്ളപ്പോൾ അവരുടെ വിയോഗം നിയമാനുസാരമാക്കേണ്ടതാണ്. മന:പൂർവ്വം അപരാധം പ്രവർത്തിച്ചു ന്യായാധിപനിൽനിന്നു നിയമാനുസാരമായ വിവാഹമോചന വിധി സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തേയും അതുപോലെ തന്നെ കക്ഷികൾ കച്ചേരിയിൽവന്നു പെരും കള്ളസത്യത്തിന്മേൽ പൊഴികൊടുത്തു കച്ചേരിയേയും ന്യായാധിപനേയും അനാദരിക്കുന്ന നടപ്പിനെയും തടയുന്നതിനു ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ ന്യായം സമ്മതിച്ചേതീരൂ എന്നാണു അവരുടെ വാദം. തന്നിമിത്തം അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, നവീനാവശ്യങ്ങളെ നിവർത്തിക്കുന്നതിന്, കാലഗതിക്കും മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായത്തിനും പൊതു നടത്തക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും വന്നുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾക്കു അനുരൂപമാകത്തക്കവിധത്തിൽ സിവിൽ നിയമങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഓരോ കാരണവും പെട്ടെന്നു നോക്കിയാലും നിസ്സാരകമാണെന്നും, തന്നിമിത്തം ഇവയെ ഒന്നിച്ചെടുത്തു ആലോചിച്ചാൽ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിവാഹമോചനം നൽകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നതാണെന്നും അവർ പരിഗണിക്കുന്നു.

സമസ്തവിവാഹമോചനവും നിഷിദ്ധമാണ്.

പേരെ ചിലരോ എന്നാൽ ഒരടി മുന്നോട്ടു കടന്നുകൊണ്ടു വിവാഹം അനധികാരികമായ ഒരു കരാറു് ആണെന്നും, തന്നിമിത്തം അനധികാരികങ്ങളായ ഇതര കരാറുകൾപോലെ ഉഭയകക്ഷികളുടെയും സമ്മതത്തിനും നന്മനസ്സിനും വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതും, ഇങ്ങനെ ഏതു കാരണവശാലും വിമോചിക്കപ്പെടാവുന്നതും ആണെന്നും ശഠിക്കുന്നു.

എന്നാൽ വന്ദ്യസഹോദരന്മാരേ, അതിവിബുദ്ധിശൂന്യങ്ങളായ എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും കടകവിരുദ്ധമായി ദൈവത്തി

ന്റെ അലംഘനീയമായ ഒരു പ്രമാണം– ക്രിസ്തുവിനാൽ പൂർണ്ണമായി സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രമാണം– മനുഷ്യകശാസനങ്ങളാലോ ജനതതിയുടെ ഹിതാനുസരണമോ നിയമകർത്താക്കന്മാരുടെ അഭീഷ്ടപ്രകാരമോ അതിന്റെ ഉജ്ജ്വിതത്തിനു ഈഷൽഭേദംവരുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു പ്രമാണം– അതേ, "ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതു മനുഷ്യൻ വിയോജിപ്പിക്കാതിരിക്കട്ടെ" എന്ന ആ പ്രമാണം– നിൽക്കുന്നു. ഈ പ്രമാണത്തിനു വിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തിയാൽ യാവനൊരുത്തൻ അതിനെ വിയോജിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവന്റെ പ്രവൃത്തി അസാധുവും വ്യർത്ഥവുമാണ്. അതിന്റെ ഫലം മിശിഹാ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചതുതന്നെ ആയിരിക്കും: "യാവനൊരുത്തൻ സ്വന്തഭാര്യയെ പരിത്യജിച്ചു അന്യയെ പരിഗ്രഹിച്ചാൽ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. സ്വന്ത ഭർത്താവിനാൽ ഇങ്ങനെ പരിത്യക്തയായവളെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നവനും വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു." ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങൾ ഏതുതരം വിവാഹത്തേയും സ്വാഭാവികവും ധർമ്മമാതൃകയുമായതിനേയും അധികരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അദ്വൈതത, എന്ന വച്ചാൽ വിവാഹബന്ധത്തെ സ്വച്ഛന്ദനെ ശിഥിലീകരിക്കാനുള്ള അധികാരം കക്ഷികളിലോ രാഷ്ട്രാധികാരികളിലോ ഒരിക്കലും നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നില്ല എന്ന അവസ്ഥ, വാസ്തവമായ സമസ്തവിവാഹത്തിന്റെയും ഒരു ലക്ഷണമാണ്.

ത്രൈതോസ് സൂനഹദോസ് ശാപശിക്ഷയിൻകീഴ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗൗരവമായതീർപ്പും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. "മതഭേദം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനുള്ള വൈഷമ്യം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കക്ഷി അപരനോടു മന:പൂർവ്വം ന്യായവിരുദ്ധമായി പെരുമാറുന്ന എന്നീ കാരണങ്ങളാൽ വിവാഹബന്ധം അഴിക്കാമെന്നു യാവനൊരുത്തൻ ഉല്പിക്കുന്നതായാൽ അവനു ശാപം." പിന്നെയും "സുവിശേഷവിഹിതവും അപ്പസ്തോലികവുമായ ബോധനപ്രകാരം ദമ്പതിമാരിൽ ഒരാളുടെ വ്യഭിചാരത്താൽ വിവാഹബന്ധം അഴിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ല എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ അവരിൽ ആർക്കും, വ്യഭിചാരദോഷത്തിനു കാരണം കൊടുക്കാത്ത നിരപരാധിക്കുപോലും ദമ്പതിമാരിൽ മറ്റാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം വേറൊരു വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ല; വ്യഭിചാരിണിയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു അപരയെ വരിക്കുന്നവനും വ്യഭിചാരകനെ ത്യജിച്ചിട്ടു ഇതരനെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നവളും വ്യ

ഭിചാരദോഷംചൊയ്യുന്ന എന്നോ സഭവപിപ്പിച്ചിരുന്നതും ഇപ്പോൾ പറിപ്പിക്കുന്നതും അബദ്ധമാണ്എന്ന പറയുന്നവനും ശാപം"

ആകയാൽ ഈ ബോധനത്തിൽ മുമ്പാകട്ടെ ഇപ്പോഴാകട്ടെ സഭസ്സു പ്രാരംഭം പറഞിയിട്ടില്ലായെന്നിരിക്കെ വ്യഭിചാരക്കുറ്റത്തിനുപോലും വിവാഹബന്ധം അഴിക്കപ്പെടാൻ പാടില്ലെന്ന തിർച്ചയാണെങ്കിൽ സാധാരണ കൊണ്ടുവരുന്നതും കൊണ്ടുവരാവുന്നതുമായ ഇതിലും ക്ലൃപ്തതൽ ബലഹീനങ്ങളായ വിവാഹമോചന ഹേതുക്കൾക്ക ഒരു വിലയും കല്പിക്കാവുന്നതല്ല.

ന്യായാനുസൃതമായ വേർപാട്.

വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ ദാർഢ്യത്തിനു എതിരായി കൊണ്ടുവരപ്പെടുന്ന ആ ത്രിവിധ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും എളുപ്പത്തിൽ ഉത്തരം നൽകാവുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചില അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിൽ വിവാഹബന്ധത്തിനു ഭംഗം വരുത്താതെ കക്ഷികളുടെ അപൂർണ്ണമായ ഒരുതരം വേർപാട് അനുവദിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സഭ അനുവദിക്കുന്നതും ഇരു കക്ഷികളുടെയും സഹവാസത്തിൽനിന്നുള്ള വിമോചനത്തേപ്പറ്റി ലളിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാനോനുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ ഈ വേർപാട് എതിർകക്ഷികൾ കൊണ്ടുവരുന്ന സമസ്ത അസൌകര്യങ്ങളെയും ആപത്തുകളെയും ദൂരീകരിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമാണ്. കുട്ടികളുടെ നല്ല വളത്തലും കുടുംബക്ഷേമവും സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിനും ദമ്പതിമാക്കോ സന്താനത്തിനോ സമുദായത്തിനോ നേരിടാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനും ഉതകുന്ന വിധത്തിൽ ഏതാളശ വേർപാടിന്റെ കാരണങ്ങളെയും പരിത സ്ഥിതികളെയും പ്രകാരത്തെയും പ്രതിവിധികളെയും സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള അധികാരം സഭാധികൃതന്മാരിലും പൌരാവകാശപരമായ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സിവിൽ നിയമാധികാരികളിലുമാണ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. വിവാഹ ബന്ധത്തിന്റെ അഭേദ്യതയെ തെളിയിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന ന്യായങ്ങളെ നാം പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇവയെല്ലാം തന്നെ വിവാഹമോചനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ മാത്രമല്ല, അതിനുള്ള അധികാരത്തെക്കുറിയും നിരോധിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമാണ്. ക്രൂരതയും വിവാഹത്തിന്റെ അഭേദ്യതയിൽ നിന്നു സംജാതമാ

കുന്ന ഗുണഗണങ്ങൾ എത്ര കണ്ടു വിപുലങ്ങളോ അത്രയ്ക്കഭി കരമായ നാശഗർത്തത്തിൽ വ്യക്തികളെയും സമുദായത്തെ ആക മാനമായും നിപതിപ്പിക്കുന്നതിനു ദോഷങ്ങൾ വിവാഹ മോചന ത്തിൽ നിന്നുൽഭവിക്കുന്നുമുണ്ട്.

വിവാഹമോചനത്തിന്റെ ദോഷഫലങ്ങൾ.

നമ്മുടെ മുൻഗാമിയുടെ വാക്കുകളെത്തന്നെ ഉപയോഗി ച്ചു പറയുന്നതായാൽ, വിവാഹത്തിന്റെ സുദൃഢമായ അടിത്തറ യിൽ എത്രമാത്രം നമ്മകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവോ, അത്രമാത്രം ദോഷങ്ങൾ വിവാഹ മോചനത്തെ അനുഗമിക്കുന്നു എന്നതും പ്ര ത്യേകിച്ചു പറഞ്ഞേതീരു എന്നില്ല. വിവാഹബന്ധം ദൃഢമായിരി ക്കുന്ന കാലത്തോളം വിവാഹ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടവർക്കു യാ തൊരു ഭയത്തിനോ ആശങ്കയ്ക്കോ ഇടയില്ലെന്നു നാം അറിയുന്നു. നേരെമറിച്ചുവേർപാടിനു വഴിതുറന്നുകിടക്കുന്നതായും മോചനത്തി ന്റെ ആപത്തതെളിവായും കാണുന്നെടത്തുവിവാഹകരാറുതന്നെ സംശയസ്ഥിതിയിലോ അല്ലെങ്കിൽഉൽക്കണ്ഠാജനകമായോരിരുക യും ഭാവി സംശയാസ്പദമായിരിക്കുയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ഭാഗത്തു ദ മ്പതിമാരുടെ അനുദിനജീവിതത്തിൽ പരസ്പരസഹകരണവും ആശ്വാസകരമായ വിധത്തിൽ സ്ഥിരീകൃതമായ നന്മനസ്സും നാം കാണുന്നു. മറുഭാഗത്തോ എന്നാൽ വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള സൌകര്യം നിമിത്തം അതിശോചനീയമായ നിലയിൽ അതു ദുർ ബലപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതായും നാം കാണുന്നു. ഇവിടെ ഇരുകക്ഷി കൾക്കും തങ്ങളുടെ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയേയും അനുരാഗത്തേയും പ രിപാലിക്കുന്നതിനു വേണ്ട അവസരോചിതമായ സഹായ സമൃ ദ്ധിയും,അന്യത്ര വിശ്വാസഭംഗത്തിനു ഇടയാക്കുന്ന നാശകരമായ പ്രോത്സാഹനവും ധാരാളമാകുന്നു. ഈ ഭാഗത്തു സന്താനജനനം, സംരക്ഷണം, നല്ല വളർത്തൽ എന്നിവ വേണ്ടവിധത്തിൽ അനു സരിച്ചു കുടുംബങ്ങളിലും സംബന്ധക്കാരുടെയിടയിലും കടന്നുകൂ ടാവുന്ന നാനാവിധ വിരോധങ്ങളുടെയും വഴക്കുകളുടെയും വഴി തടയപ്പെട്ടും പരസ്പര മത്സരവും സ്പർദ്ധയും ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ നിരോധിക്കപ്പെട്ടും എതിർഭാഗത്തു സന്തുഷ്ടോദ്ഭവത്തിനും സംരക്ഷ ണത്തിനും നല്ല വളർത്തലിനും വലിയ തടസ്സങ്ങളും, കലഹ ങ്ങൾക്കു അനവധി കാരണങ്ങളും, സ്വതന്ത്ര അസൂയാബീജംവിത യ്ക്കപ്പെട്ടതും നമ്മുടെദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നു. കടശി, എന്നാ

ൽ സുപ്രധാനമായി, വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ അഭേദ്യതമൂലം വീട്ടിലും പുറത്തും സ്ത്രീയുടെ നിലയും വിലയും പുനഃസ്ഥാപിതമാകുന്നു. ഇവയെ എന്നാൽ വിവാഹമോചനത്തിൽ ലജ്ജാകരമായവിധം അധോഗതി പ്രാപിക്കുന്നു; സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരുടെ വിഷയാസക്തിയുടെ വെറും ഉപകരണങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരുമായി കരുതപ്പെടുന്നതിനുള്ള ആപത്തിൽ ചെന്നുചാടുന്നു,

പതിമൂന്നാം ലെയോൻപാപ്പായുടെ വാക്കുകളെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഭാഗം ഇവിടെ സമാപിപ്പിക്കുന്നു. "കുടുംബജീവിതത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനും രാജ്യശ്രേയസ്സിനേയും സമ്പൽസമൃദ്ധിയേയും ശുഷ്കമാക്കുന്നതിനും സമാഗതിഷ്യംപോലെ പറിയതായ ഇതരമാർഗ്ഗമില്ലതന്നെ. തന്നിമിത്തം ജനതയുടെ ഉന്മാർഗ്ഗപ്രസക്തിയിൽ നിന്നു സംജാതമാകുന്ന വിവാഹമോചനം, അനുഭവവേദ്യമാകുന്നതുപോലെ, വ്യക്തിപരമായും സാമുദായികമായും ദുർവൃത്തിക്കു വഴിയുണ്ടാക്കുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ കുടുംബത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും ക്ഷേമൈശ്വര്യാദികൾക്കു കണ്ടകോടാലിയായി ഭവിക്കുന്നു. വിവാഹമോചനം ഒരിക്കൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ അതിനെ ക്ലിപ്തമായ ഒരു പരിധിക്കുള്ളിൽ പിടിച്ചു നിർത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ലെന്നു ഓർക്കുമ്പോൾ ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ അതിദാരുണമായ പ്രകൃതി സുവിദിതമാകും. ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്റെ ശക്തി വലുതാണ്, ഭോഗാസക്തിയുടെ ശക്തിയോ അതിലും വലുതാണ്. ഈദൃശ പ്രചോദനങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ വിവാഹമോചനവും തൽഫലമായി ഉണ്ടാകുന്ന കാമവികാരങ്ങളുടെ സ്വച്ഛന്ദ വിഹാരവും ഒരു വികർച്ച വ്യാധി അഥവാ രീരം പൊട്ടികരമുഴുവനും ജലപ്രളയത്തിലാക്കി ഒഴുകുന്ന ഒരു നദി എന്ന കണക്കെ പ്രതിദിനം വർദ്ധമാനമായി അനവധി ആത്മാക്കളെ ആക്രമിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല."

ഏതന്നിമിത്തം ആ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ നാം വായിക്കുന്നതുപോലെ, "ഈ വക ദുരവസ്ഥകൾക്കു ഒരു പരിവർത്തനം സംഭവിക്കാത്തപക്ഷം, മനുഷ്യജാതിയും സമുദായവും നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോകും എന്നു ഭയപ്പെടാതിരിപ്പാൻ യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല." ഇതെഴുതിയിട്ടു 50 വത്സരമേ ആയുള്ളൂ. എങ്കിലും സ്ഥിതിസമത്വവാദ (കൊമുണിസ്) ത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ ഭരണസീമയിൽപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ ദുരാ

ചാരങ്ങൾക്കു അനുദിനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയും കുടുംബങ്ങളുടെ പരിതാപകരമായ അധോഗതിയും ഇതിനെ സ്ഥിരികരിക്കുന്നു.

വന്ദ്യസഹോദരന്മാരേ, സർവ്വജ്ഞനായ സ്രഷ്ടാവും നരകുലരക്ഷകനും മനുഷ്യരുടെ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റി ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം ഇതുവരെ നാം പ്രതിപാദിച്ചു. അതേസമയംതന്നെ, ദൈവകൃപയുടെ ഈ വിശുദ്ധമായ ഈ വ്യവസ്ഥാപനത്തെ ഇന്നു മനുഷ്യരുടെ അശാസ്ത്രീയാശങ്ങളും അബദ്ധങ്ങളും ദുഷ്ടതയും പാദതാഡനം ചെയ്യുന്നു എന്നു നാം വിലപിക്കയും ചെയ്യുവല്ലൊ.

V. പ്രയോഗിക്കേണ്ട പ്രതിവിധികൾ.

ഇനി നമ്മുടെ പൈതൃകമായ ഔൽസുക്യത്തിൽ, മുൻപ്രസ്താവിച്ച നിന്ദ്യങ്ങളായ കുപ്രയോഗങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനും വിവാഹം സർവ്വത്ര ആദരണീയമായി ഭവിക്കുന്നതിനും സമുചിതമായ പ്രതിവിധി തേടുന്നതിനും നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിതിരിക്കേണ്ടതു അവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായി തത്വശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവും ഒരുപോലെ ആദരിക്കുന്ന ഒരു മൂലതത്വത്തെ നിങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതായതു്, സ്വപഥത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിക്കുന്ന യാതൊന്നും അതിന്റെ പ്രകൃത്യനുരൂപമായ ആദിമാവസ്ഥയിലേക്കു പുനരാനയികപ്പെടണമെങ്കിൽ, വി. തോമ്മാപ്പുണ്ണാൻ പറയുന്നതുപോലെ, എല്ലാ ശരിയായ ക്രമത്തിന്റെയും മാതൃകയായ ദിവ്യകല്പനയിലേക്കു പിന്തിരിയാതെ സാധിക്കയില്ല. തന്നിമിത്തം നമ്മുടെ മുൻഗാമി ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ 13-ാം ലെയോൺപാപ്പാ പ്രകൃതി മാഹാത്മ്യവാദികളായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു വിരോധമായി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:-

"പ്രകൃതിയുടെ കർത്താവായ ദൈവത്താൽ സംസ്ഥാപിതമാകുന്ന സമസ്തവും അവയുടെ സ്വാഭാവികസ്ഥിതിയിൽ എത്രകണ്ടു വൈകല്യവും വ്യത്യാസവും ക്രൂരതെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുവോ, അത്രകണ്ടു അവ ഉപകാരപ്രദവും ശുഭകരവുമായി ഭവിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. ഇതു ദൈവദത്തമായ ഒരു നിയമമാണു്. എങ്ങനെയെന്നാൽ സർവ്വത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിനു ഇവ ഓരോന്നിന്റെയും ഘടനസ്വഭാവം സ്ഥിതി പാലനത്തിനും

അനുയോജ്യമായവ എന്തെല്ലാമെന്ന നല്ലവണ്ണം അറിയാം. ഇവ ഓരോന്നും അതാതിന്റെ സമുചിതമായ ലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിക്കുമെന്ന അവിടത്തെ തിരുമനസ്സാലും ബുദ്ധിശക്തിയാലും വ്യവസ്ഥയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു ദൂരദൃഷ്ടിയോടുകൂടെ സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കായ്ക്കളുടെ ക്രമീകരണത്തെ മനുഷ്യന്റെ സാഹസവും ദുഷ്ടതയും ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ഭഞ്ജിക്കയും ചെയ്യുന്നതായാൽ, ഇതു അത്ഭുതാവഹമാംവണ്ണം സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന ഈ വ്യവസ്ഥകൾ ഒന്നുകിൽ ഉപദ്രവകാരികളാകുവാൻ തുടങ്ങും. അല്ലെങ്കിൽ ഉപകാരപ്രദങ്ങൾ എന്ന നിലവിട്ടും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവയിൽ വന്നുകൂടിയ ഭേദഗതി നിമിത്തം, ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവയുടെ ശക്തി നഷ്ടമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം തന്നെ മനുഷ്യന്റെ ഗർവത്തേയും അഹങ്കാരത്തേയും ഇങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു തിരുമനസ്സാകുന്നു." തന്നിമിത്തം വിവാഹകായ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടക്രമം പുനഃസ്ഥാപിതമാകുന്നതിനു എല്ലാവരും ദൈവനിശ്ചയം എന്താണെന്നു ഓർമ്മിക്കയും അതിനെ അനുവർത്തിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്.

ദൈവ തിരുമനസ്സിനുള്ള അനുസരണം.

ഈ പരിശ്രമത്തിൽ നേരിടുന്ന പ്രധാന വിഘ്നം അനിയന്ത്രിതമായ കാമാസക്തിയാണ്. വിവാഹത്തിന്റെ പാവനനിയമങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായി പാപം ചെയ്യുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിമത്തായ കാരണവും അതുതന്നെ. മനുഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ ആദ്യമായി ദൈവത്തിനു കീഴടക്കാത്ത പക്ഷം അവനു സ്വന്ത കാമവികാരങ്ങളെ അമർത്തുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. ആകയാൽ ദൈവത്താൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഈ നിശ്ചയമനുസരിച്ചു അവന്റെ പ്രഥമമായ ശ്രമം ഇതിനായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തന്നെത്തന്നെ ആദ്യം ദൈവത്തിനു വിധേയനാക്കുന്നവനു ദൈവവരത്തിന്റെ സഹായത്താൽ സ്വന്ത ആശാപാശങ്ങളെയും ദുരാഗ്രഹങ്ങളെയും തനിക്കുതന്നെ വിധേയമാക്കുന്നതു സന്തോഷപ്രദമായിരിക്കും; പ്രത്യുത, ദൈവദോഹിയായി വർത്തിക്കുന്നവൻ നിചതമങ്ങളായ കാമവികാരങ്ങളുടെ ഭയങ്കരയുദ്ധം തന്നിൽത്തന്നെ അനുഭവിക്കും. ഇതു അതിപാവനമായ ഒരു നിയമമാണ്. ഈ നിയമം എതു വി

വേകപൂർവ്വം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനു വി. അഗുസ്തീനോസു പറയുന്നു. "കീഴുള്ളതു മേലുള്ളതിനു അധീനമായിരിക്കുന്നതു സമുചിതമായ ഒരു ഏർപ്പാടാണ്. തന്റെ കീഴുള്ളതു തനിക്കു വിധേയമായിരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ തനിക്കു മേലുള്ളതിനു കീഴ്പെടണം. ക്രമത്തെ കൈവരിക്കുക. സമാധാനം അന്വേഷിക്കുക. നീ ദൈവത്തിനു കീഴ്പെട്ടിരിക്കുക; നിന്റെ ജഡം നിനക്കും കീഴ്പെട്ടിരിക്കട്ടെ. ഇതിൽ ക്രൂരതൽ യുക്തവും ഉചിതവുമായി എന്താണുള്ളതു? നിന്റെ മേലുള്ളതിനു നീ കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; നിന്റെ കീഴുള്ളതു നിനക്കും കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിന്റെ മേലുള്ളതിനെ നീ സേവിച്ചാൽ നിനക്കായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവ നിന്നെയും സേവിക്കും. നാം പ്രശംസിക്കുന്ന ക്രമം 'നിന്റെ ജഡം നിനക്കും നീ ദൈവത്തിനും' എന്നതല്ല, പിന്നെയോ, 'നീ ദൈവത്തിനും നിന്റെ ജഡം നിനക്കും' എന്നതാണ്. എന്നാൽ നിന്നെ ദൈവത്തിനു അധീനമാക്കാൻ നീ മടിക്കുന്നെങ്കിൽ നിന്റെ ജഡത്തെ നിനക്കു അധീനമാക്കുന്നതിനു ഒരിക്കലും സാധിക്കയില്ല. നീ കർത്താവിനെ അനുസരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിന്റെ സേവകൻ നിന്നെ പിടിച്ചടക്കും."

സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവത്തിന്റെ ഈ ക്രമീകരണത്തെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതനായ 'പുറജാതികളുടെ അപ്പോസ്തോലൻ' പ്രത്യേകം എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടാവിനെ അറിഞ്ഞശേഷം തന്നെ ആരാധിക്കയും വണങ്ങുകയും ചെയ്യാതിരുന്ന പുരാതന തത്വശാസ്ത്രികളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "അതുകൊണ്ടു അവർ പരസ്പരം സ്വന്തശരീരങ്ങളെ അവമാനിക്കുന്നതിനായി ദൈവം അവരെ അവരുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അഭിലാഷങ്ങളിലേക്കു, അശുദ്ധിയിലേക്കു, കയ്യാളിച്ചു" (റോമ. I. 24.) വീണ്ടും, "തൻമൂലം ദൈവം അവരെ ലജ്ജാവഹങ്ങളായ അഭിലാഷങ്ങളിലേക്കു ഒഴിഞ്ഞുവിട്ടു." (റോമ. I. 26) വി. യാക്കോബുശ്ലീഹാ പറയുന്നു. "ദൈവം നിഗളികളോടു എതിർക്കുന്നു, എളിമയുള്ളവർക്കോ എന്നാൽ തന്റെ വരപ്രസാദം നൽകുന്നു."(യാക്കോ. IV. 6) പുറജാതികളുടെ അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നതുപോലെ ഈ വരപ്രസാദംകൂടാതെ മനുഷ്യനു സ്വന്തജഡത്തിന്റെ ക്ഷോഭത്തെ കീഴടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. തന്നിമിത്തം, ആദ്യമെതന്നെ അത്രപി സ്വന്തസ്രഷ്ടാവിന്റെ

നേക്കുള്ള കടമയുടെയും വണക്കത്തിന്റെയും വിനിതമായ വിധേയത്വത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കാത്തപക്ഷം, അനിയന്ത്രിതങ്ങളായ ഈ കാമവികാരങ്ങളുടെ ആക്രമണങ്ങളെ ഒരു വിധത്തിലും ലഘൂകരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ, പാവനമായ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ സർവ്വപ്രധാനമായി ചെയ്യാനുള്ളത് ദൈവത്തിന്റെ നേക്കുതങ്ങൾക്കുള്ള കടമയുടെ യഥാർത്ഥ ബോധം തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ആഴമായി പതിക്കുന്നതിനും തദനുസരണം തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ മുഴുവനും രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനു തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും ദൈവമതത്തിന്റെ നേക്കുള്ള അഗാധമായ ഭക്തിയാൽ നിറക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കുന്നതാകുന്നു.

പ്രാർത്ഥനയും വി. ക്രിയാശകളുടെ സ്വീകരണവും

അതുകയാൽ, ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ ദൈവപ്രമാണത്തെ ലംഘിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, അവരുടെ കടമകളെ യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും മതപരങ്ങളായ സുകൃതങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, അവർ സ്വയം ദൈവത്തിനു സമർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനും, ദൈവസഹായം നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും, ക്രിയാശകളെ അടിക്കടി കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും, സർവ്വദാ നിഷ്കപടമായ ദൈവഭക്തിയെ അവരിൽ ജനിപ്പിച്ചു പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും നിശ്ചിതമായ ക്രിസ്തീയമുറയനുസരിച്ച് പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മപാലകന്മാർ സർവ്വഥാ പ്രശംസാർഹന്മാരാണ്.

അതിസ്വാഭാവികങ്ങളായ ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളെ ലഘൂപ്പെടുത്തുകയോ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ട്, (പ്രാണിശാസ്ത്രം, പിതൃകശാസ്ത്രം ഇത്യാദി) പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രയോഗവും പ്രകാശനവുംമൂലം മനുഷ്യരെ പരിശുദ്ധരാക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർക്ക് പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തെറ്റു ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ഈ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു നമുക്കു അകൃത്രിമങ്ങളായ സ്വാഭാവിക മാർഗ്ഗങ്ങളെ ആക്ഷേപിക്കണമെന്നു ഉദ്ദേശ്യമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രകൃതിയുടെയും വരപ്രസാദത്തിന്റെയും കർത്താവു ദൈവമാണ്. ഈ ഇരു വ്യവസ്ഥകളിലേയും നന്മകളെ ഗുണകരമാംവണ്ണം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യർക്ക് പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു അവിടുന്നുതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടു വിശ്വാസികൾക്കു

സ്വാഭാവികമാർഗ്ഗങ്ങൾ സഹായമായി അവലംബിക്കാമെന്നുതന്നെയല്ല അവർ അവ അവലംബിക്കേണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയെ സംസ്ഥാപിക്കാമെന്നോ, ഇവ പ്രകൃത്യുദ്ദിതമായ വരപ്രസാദത്തേക്കാൾ ഫലപ്രദമാണെന്നോ വിശ്വസിക്കുന്നതു അബദ്ധമാണ്.

ഉപദേഷ്ടാവിന്റെ ആവശ്യകത.

ദാമ്പത്യത്തെയും ധാർമ്മികാനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും വിവാഹത്തേപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവപ്രമാണങ്ങളോട് അനുരൂപപ്പെടുത്താതെ അതിന്റെ രക്ഷ ഫലവത്താക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. അതിനാകട്ടെ ഈ പ്രമാണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു എളുപ്പത്തിൽ സംശയലേശവും തെറ്റും കൂടാതെ വിവേചിച്ചു അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയെകണ്ടുപിടിക്കുക എന്ന ജോലി ഓരോരുത്തന്റെയും ബുദ്ധിയുടെ പ്രകാശത്തിനുമാത്രം വിട്ടുകൊടുക്കയോ, വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ആ സത്യത്തിന്റെ സ്വയവ്യാഖ്യാനത്താൽ കണ്ടെത്തപ്പെടണമെന്നുവെക്കയോ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ, എത്രയധികം അബദ്ധങ്ങൾക്കു വഴി തുറക്കുകയും എത്രയധികം തെറ്റുകൾ സത്യത്തോടു കൂട്ടിക്കുഴക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നു ആർക്കും നിഷ്പ്രയാസം കാണാവുന്നതാണ്. ഈ തത്വം സാമാന്യമായ മറ്റനേക സത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം ശരിയായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു, വിവാഹത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന എല്ലാവരിലും നാം വളരെ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ക്രമരഹിതമായ വിഷയസുഖേച്ഛ ബലഹീനമായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ആക്രമിച്ചു അതിനെ എളുപ്പത്തിൽ വഞ്ചിക്കുന്നതിനും നേർവഴിയിൽനിന്നു തെറ്റിക്കുന്നതിനും പാടുണ്ട്. ദൈവപ്രമാണത്തെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം ഇതു സർവ്വോപരി യഥാർത്ഥമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചിലപ്പോൾ അതു സാധ്യമല്ലാത്ത ബലികളെ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ദൈവപ്രമാണനിർവ്വഹണത്തിൽനിന്നു ഒഴിയുന്നതിനു ബലഹീനനായ ഒരു മനുഷ്യനു എന്തെല്ലാം കാരണങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നതിനു അനുഭവം തന്നെ സാക്ഷിയാണല്ലൊ.

സഭയാണ് ഉപദേഷ്ടാവ്.

ഈ കാരണത്താൽ വ്യാജസ്വർഗ്ഗനമോ അബദ്ധ സങ്കല്പനമോ ക്രൂശാതെ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ദൈവപ്രമാണം നൽകുന്ന വെളിച്ചത്താൽ പ്രകാശമാനമാക്കി തങ്ങളുടെ നടപടികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും ദൈവഭക്തിയുള്ള വിധേയമായി അവിടത്തേക്ക് മനോഭാവം അവലംബിക്കുന്നതിനും പുറമേ പുതുനിർവ്വിശേഷവും വിനയാന്വിതവുമായ അനുസരണം സഭയുടെനേർക്ക പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സന്മാർഗ്ഗപരമായ നടത്തയെ ഭരിക്കയും നിയന്ത്രിക്കയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിൽപോലും, അവയിൽ ഏതാനുമെല്ലാം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക ദുഷ്പ്രാപ്യം അല്ല എന്നു വരികിലും, സത്യത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവായിട്ടുശിരോമണിയാണ് സഭയെ കല്പിച്ചാക്കിയിരിക്കുന്നത്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, മതത്തിന്റെയും സദാചാരത്തിന്റെയും സ്വാഭാവിക സത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതായാൽ, ബുദ്ധിയുടെ പ്രകാശത്തോടുകൂടെ ദൈവം വെളിപാടിനേയും സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വർത്തമാനാവസ്ഥയിലും ധർമ്മങ്ങളും യഥാർത്ഥങ്ങളുമായ സംഗതികൾ അനായാസേന നിശ്ചയമായും അബദ്ധ സമ്മിശ്രമല്ലാതെയും അറിയുന്നതിനു മാർഗ്ഗം നൽകിയതുപോലെതന്നെ, മതത്തേയും സന്മാർഗ്ഗത്തേയും സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം സത്യം മുഴുവനേറെയും സംരക്ഷകയും ഉപദേഷ്ടാവുമായി സഭയെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം വിശ്വാസികൾ സഭയോടു അനുസരണം പ്രദർശിപ്പിക്കയും ബുദ്ധിയേയും ഹൃദയത്തേയും അതിനു വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ അവർക്ക അവയെ അക്ഷതമായും അബദ്ധത്തിൽ നിന്നും സന്മാർഗ്ഗഭ്രംശത്തിൽ നിന്നും വിമുക്തമായും കാക്കുന്നതിനും ദൈവം ധാരാളമായി നൽകുന്ന സഹായങ്ങളെ നഷ്ടപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതിനും സാധിക്കയുള്ളു. ഈ അനുസരണം യഥാകട്ടെ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതു, സഭ സഗൗരവം വല്ല തീർപ്പും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമല്ല, പ്രത്യുത, പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വിധികളാലും വ്യവസ്ഥകളാലും ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ ആവശ്യകരങ്ങളോ ദോഷകരങ്ങളോ ആയി ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുകയോ തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾകൂടെയും വേണ്ടതാണ്.

സഭയെ അനുസരിക്കണം.

ആകയാൽ, വിശ്വാസികൾ അമിതമായ സ്വാഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നും മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ വ്യാജമായ ശാശ്വതാധികാരത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിപ്പാൻ ശ്രമിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വാശ്രയശക്തിയെ അഹംഭാവപൂർവ്വം ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു, സ്വപരീക്ഷണഫലമായി ആന്തരിക പ്രകൃതിക്ക് കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ളതുകളെ മാത്രം സമ്മതിക്കയും, സർവജ്ഞതികളേയും ഉപദേഷ്ടാവും മാർഗ്ഗദർശിയുമായി ദൈവത്താൽ നിയുക്തയായിരിക്കുന്ന സഭ ആധുനികാവസ്ഥകളിലും പരിതസ്ഥിതികളിലും അനഭിജ്ഞയാണെന്നോ, അല്പെങ്കിൽ വിധിപൂർവ്വമായ നിർണ്ണയങ്ങളാൽ സഭ ചെയ്തിരിക്കുന്ന തീർപ്പുകളെമാത്രം അനുസരിച്ചാൽ മതി എന്ന നാട്യേന ഇതരരിരുമാനങ്ങൾ വ്യാജാസ്വതങ്ങളായോ ആജ്ഞാവത്തിനും പരമാർത്ഥത്തിനും വേണ്ടിടത്തോളം കാരണം കാണിക്കുന്നില്ലെന്നോ സങ്കല്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന യാതൊരുത്തനും ക്രിസ്ത്യാനിഎന്ന നാമത്തിനു അർഹനല്ലതന്നെ. നേരെമറിച്ചു പരമാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്നവരുടെ ലക്ഷണം, അവർ വിദ്വാന്മാരോ വിദ്യാവിഹീനരോ ആയാലും ശരി, വിശ്വാസത്തേയോ സന്മാർഗ്ഗത്തേയോ സ്പർശിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധ സഭവഴി, നമ്മുടെ കർത്താവിശേഷിച്ചു മഹായാൽരാണെ നയിക്കപ്പെടുന്ന ശ്രേഷ്ഠാചാര്യനായ റോമാമാർപ്പായാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നതിനും മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിനും നമ്മനസ്സോടെ സമ്മതിക്ക എന്നതാകുന്നു.

പരിപൂർണ്ണമായ വേദജ്ഞാനം.

ആകയാൽ സമസ്തവും ദൈവഹിതത്തിനും പ്രമാണത്തിനും അനുസൃതമായിരിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു സത്സാമാന്യവും ശാശ്വതവുമായ വിധത്തിൽ വിവാഹം പുനഃസ്ഥാപിതമാകുന്നതിനു, വിശ്വാസികൾക്കു വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട എല്ലാ ഉപദേശങ്ങളും നൽകുക എന്നതു സത്പ്രധാനമായ ഒരു സംഗതിയായിരിക്കുന്നു. അതു പ്രസംഗങ്ങളാലും പ്രബന്ധങ്ങളാലും നാമമാത്രമാകാതെ വല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചും പൂർണ്ണമായിട്ടും, ലളിതങ്ങളും ബലിഷ്ഠങ്ങളുമായ ന്യായങ്ങളെ ആ

ധാരമാക്കിക്കൊണ്ടും നിർവ്വഹിക്കപ്പെടണം. അപ്പോൾ ഈ സത്യങ്ങൾ ബുദ്ധിക്കു സുഗ്രഹങ്ങളായി ഭവിക്കയും ഹൃദയത്തിൽ ആഴമായി പതിയുകയും ചെയ്യും.

വിവാഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനു എന്ന പോലെ തന്നെ പാവനങ്ങളായ നിയമങ്ങളാൽ അതിനെത്താങ്ങി സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലും ദൈവം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അപാരമായ ജ്ഞാനം, ദയ, ഔദാര്യം എന്നിവയെപ്പറ്റിയും തദ്ഫലമായി, അതിനെ ഒരു ക്രൂശാകാരം എന്ന ശ്രേഷ്ഠപദത്തിലേക്കു ഉന്നമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ക്രിസ്തീയദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടവർക്കു ഇതുവിപുലമായ വരപ്രസാദത്തിന്റെ ഉറവയെ തുറന്നുകൊടുക്കയും ഇങ്ങനെ അവർ തങ്ങളുടെയും സന്താനങ്ങളുടെയും, സമുദായത്തിന്റെയും എന്നുവേണ്ട നരകുലമാസകലത്തിന്റെയും ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങൾക്കു നിദാനമാകുമാറു ദാമ്പത്യത്തിന്റെ മഹനീയോദ്ദേശ്യത്തെ സാധിതപ്രായമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന സംഗതിയേപ്പറ്റിയും അവർ ധ്യാനിക്കയും പര്യാലോചിക്കയും ചെയ്യട്ടെ.

ആധുനിക വിവാഹവിധ്വംസകന്മാർ തങ്ങളുടെ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയെ വഴിതെറ്റിക്കയും ഹൃദയങ്ങളെ വഷളാക്കയും ദാമ്പത്യചാരിത്ര്യത്തെ അപഹാസപാത്രമാക്കയും, പുസ്തകങ്ങൾ, ലഘുലേഖകൾ മുതലായ നാനാമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അതിനിന്ദ്യങ്ങളായ ദുർഗ്രണങ്ങളെ ശ്ലാഘനീയമായി വർണ്ണിക്കയും ചെയ്യുന്നസ്ഥിതിക്ക് വന്ദ്യസഹോദരന്മാരേ, നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾ, അതേ, ദൈവം സ്വന്തരക്തത്താൽ വിണ്ടെടുത്ത ആ സഭയെ ഭരിക്കുന്നതിനു മെത്രാന്മാരായി പരിശുദ്ധാത്മാവിയാൽ നിയമിതരായിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾ, നിങ്ങളുടെ അധികാരത്തിനു കീഴുള്ള വൈദികാരാധ്യക്ഷന്മാരേയും മാത്രമല്ല, കത്തോലിക്കപ്രതിശ്രുതവധുവായ നാം അതിയായി അഭിലഷിക്കുന്നതും അഭിനന്ദിക്കുന്നതുമായ ആ കത്തോലിക്കപ്രവർത്തനത്താൽ - അൽമേനികളേയും വൈദികാദ്ധ്യക്ഷവിധേയമായ അപ്പസ്തോലത്വത്തിൽ ഒരു ശക്തിയായി ഏകീകരിച്ചുകൊണ്ടു സമുചിതങ്ങളായ സമസ്യാമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും സത്യംകൊണ്ടു അസത്യത്തേയും ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയുടെ ശ്രേഷ്ഠതയും മാഹാത്മ്യവുംകൊണ്ടു ദുർവൃത്തിയേയും ദൈവപുത്രന്മാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്താൽ അത്മാഗ്രഹമെന്നദാസ്യാവസ്ഥയേയും, വിവാഹബന്ധത്തിനു ചിരസ്ഥായിയായ പ്രണയത്താലും മരണപര്യന്തം വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം നിലനില്ക്കാമെന്നുള്ള

അലംഘിതമായ പ്രതിജ്ഞയാലും വിവാഹമോചനത്തിനുള്ള നാശകരമായ സൗകര്യത്തേയും എതിർക്കുന്നവിഷയത്തിൽ സർവ്വദാ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കണം.

ഇങ്ങനെ വിശ്വാസികൾ ദൈവപ്രമാണത്താൽ ഒന്നിച്ചു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടകയും ജഡത്തെ വിഗ്രഹമെന്നോണം കരുതി അതിനുചെയ്യുന്ന നാനാപ്രകാരേണയുമുള്ള അർച്ചനകളേയും കാമവികാരങ്ങളുടെ ദാസ്യാവസ്ഥയേയും കഴിയുന്നത്ര വർജ്ജിക്കുന്നതിനു സൌമ്യമായി നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടകയും ഇതിനായി അവർ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ ദൈവത്തിനു കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു ഇടവരും. മനുഷ്യന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിനു അവമാനഹേതുകമായിപ്രസംഗങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും വഴി "ഉൽകൃഷ്ടവിവാഹം" എന്ന അഭിധാനത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരുന്ന ഗർഹണീയങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ നിന്നു ഏറിയക്കൂറും അവർ പിന്തിരികയും പിന്തിരിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. പ്രസ്തുത "ഉൽകൃഷ്ടവിവാഹം" സാക്ഷാൽ അപകൃഷ്ട വിവാഹമല്ലാതെ മറൊന്നുമല്ല: ന്യായപൂർവ്വം അതു ഈ പേരിൽ വിളിക്കപ്പെട്ടകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ക്രിസ്തീയ വിവാഹസംബന്ധമായി നൽകപ്പെട്ടന്ന ഏതാദൃശ രക്ഷാകരങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളും മതപരമായ ശിക്ഷണവും അതിശയോക്തിപരമായ പ്രാണ പ്രകൃതിശാസ്ത്രാനുസരണമുള്ള ശിക്ഷണത്തിൽ നിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടവതന്നെയാണ്. ഇദാനിന്തനന്മാരായ വിവാഹപരിഷ്കാരേശ്ചുക്കൾ വിവാഹിതന്മാരെ സഹായിക്കാൻ എന്ന ഭാവത്തിൽ പ്രാണ പ്രകൃതിശാസ്ത്രപരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ കീർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവമൂലം ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയോടുകൂടെ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുപകരം പാപം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യമാണ് സമ്പാദിക്കുന്നതു്. അതുകയാൽ, വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ നമ്മുടെ മുൻഗാമി 13—ാം ലെയോൻ പാപ്പാ ക്രിസ്തീയ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച ലോകത്തിലെ സർവ്വ മെത്രാന്മാർക്കുമായി അയച്ച സന്ദേശത്തിലെ വാക്കുകളെ നമ്മുടെ സ്വന്തമായി എടുത്തു ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. "കത്തോലിക്കായ മിശിഹായിലും ദൈവതിരുമനസ്സിന്റെ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരായ അപ്പോസ്തോലന്മാരിലും നിന്നു പാരമ്പര്യമായി സിദ്ധിച്ചു കത്തോലിക്കാസഭ ഭക്ത്യാദരപുരസ്സരം ഭദ്രമായി സൂക്ഷ

ച്ച്, എല്ലാക്കാലങ്ങളിലെയും വിശ്വാസികളോട്ട അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഉപദേശം നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷത്തിനു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അന്യൂനവും അവികലവുമായി പാലിക്കപ്പെടുന്നതിനു നിങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായികാരവുമുപയോഗിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു."

അനുസരിക്കുന്നതിനുള്ള നന്മനസ്സു.

എന്നാൽ സഭയുടെ ഉപദേശം എത്രതന്നെ വിശിഷ്ടമായിരുന്നാലും വിവാഹത്തെ ദൈവപ്രമാണത്തോട്ട അനുരൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനു അതുകൊണ്ടുതന്നെ മതിയാകയില്ല. ബുദ്ധിയുടെ ശിക്ഷണത്തിനു പുറമേ ഒരുകൂട്ടം കൂടെ ആവശ്യമുണ്ട്. അതു, വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അതിപാവനമായ ദൈവപ്രമാണങ്ങളേയും പ്രകൃതിനിയമങ്ങളേയും പാലിക്കുന്നതിനു ഭാഗ്യാഭത്താക്കന്മാരുടെ ഭാഗത്തു ഒരു ദൃഢനിശ്ചയം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നുള്ളതാണു. അപരന്മാർ പറഞ്ഞും പ്രസംഗിച്ചും എഴുതിയും എന്തുതന്നെ നാടൊട്ടുക്കു പരത്തിയാലും, ഭാഗ്യാഭത്താക്കന്മാർ വിവാഹസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ദൈവപ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നു വരവണ്ണം മാറാതെ നില്പുന്നതിനു സ്ഥിരമായ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യട്ടെ. പരസ്പരസ്നേഹചിഹ്നങ്ങളായ സഹായങ്ങളെ അന്യോന്യം നൽകട്ടെ; സുദൃഢപ്രകൃതിയോട്ടുകൂടിയ ആ ബന്ധത്തോട്ട ധർമ്മവിരുദ്ധമായ കൈയേറ്റം ചെയ്യാതെ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയുടെ മഹാത്മ്യത്തെ പരിപാലിക്കട്ടെ; വിവാഹത്താൽ അവക്കു ലഭ്യമാകുന്ന അവകാശങ്ങളെ സുവ്യവസ്ഥിതിയും പവനവുമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കട്ടെ; പ്രത്യേകം ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ആദിമലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ പിന്നീടുള്ള കാലത്തിൽ ഇന്ദ്രിയദമനം ആവശ്യമായി വന്നേക്കാവുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ തഴക്കംമൂലം അതു കൃത്തരിൽ സുസാദ്ധ്യമായി തീരുന്നതാണ്.

"വിവാഹാനന്തസ്സിനു ഉത്തമമായിരിക്കുന്ന വരപ്രസാദം.

ഇങ്ങനെ അവർ ഒരു ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്യുന്നതിനും പ്രവൃത്തിയിൽ വരുത്തുന്നതിനും അവരുടെ അനന്തസ്സിനെയും അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന ക്രമാശയേയുംപറ്റി പലപ്പോഴും ചിന്തിക്കയും അവധാനപൂർവ്വം ആലോചിക്കയും ചെയ്യുന്നതു വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. അവരുടെ അനന്തസ്സിന്റെ കടമകളെ നി

വ്വഹിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ വിശിഷ്ടതയെ പാലിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേക ക്രമാശയാൽ അവർ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ദൃഢീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന വസ്തുത അവർ സദ്വാ അനുസ്മരിക്കട്ടെ. ഈ ക്രമാശ ആത്മാവിൽ മുദ്ര പതിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ സമർത്ഥമായ ശക്തിക്ക ഒരു ക്ഷയവുമില്ലതന്നെ. ഈ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യാർത്ഥം വി. റോബർട്ട് ബെല്ലർമിൻകർദ്ദിനാളിന്റെ വാക്കുകളെ ആലോചനാവിഷയമാക്കുന്നതുകൊള്ളാം. സാക്ഷാൽ അപ്രമാണസംദായകങ്ങളായ പ്രസ്തുത വാക്കുകളെ ഈ വിശുദ്ധൻ, വിശ്രുതന്മാരായ ഇതര വേദപാരംഗതന്മാരോടുകൂടെ, ഈവിധം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. "വിവാഹമെന്ന ക്രമാശയെ രണ്ടു വിധത്തിൽ ഗണിക്കാം. ഒന്നാമത്തേതു അതിന്റെ അനുഷ്ഠാനം; രണ്ടാമത്തേതു അതിന്റെ ശാശ്വതാവസ്ഥ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അതു, വി. കുർബാനപോലെതന്നെ, അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ മാത്രമല്ല, അതിൽ പിന്നിട്ടും ഒരു ക്രമാശയായി നിലനില്പുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വിവാഹിതരായ കക്ഷികൾ സജീവരായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം അവരുടെ ഐക്യം ക്രിസ്തുവിന്റെയും സഭയുടെയും ഒരു ക്രമാശയായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതാണ്."

എന്നാൽ ഈ ക്രമാശയുടെ വരപ്രസാദം പരിപൂർണ്ണമായി ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ നാം മുമ്പേതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൻവണ്ണം ദമ്പതിമാരുടെ സഹകരണം അത്യാവശ്യമാണ്. അവരുടെ ചുമതലകളെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും അലസത കാണിക്കാതെ യഥാശക്തി ശ്രമിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ദൈവം മനുഷ്യർക്ക പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ശക്തികൾ വികസിച്ചു പൂർണ്ണമായ ഫലം നൽകുന്നതിനു അവയെ മനുഷ്യൻ നിസ്തുമായും പ്രവൃത്തിപരമായും ഉപയോഗിക്കണമെന്നുള്ളതു ലൗകികവ്യവഹാരങ്ങളിൽപോലും അവശ്യാവശ്യമാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഫലം നാസ്തിയാണ്. ഇപ്രകാരംതന്നെ അവർ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്രമാശ അവരുടെ ആത്മാവിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന വരപ്രസാദത്തിന്റെ ശക്തിയെ അവരുടെ നിരന്തരമായ പ്രയത്നംമൂലം ഉപയോഗപ്രദമാക്കണം. തന്നിമിത്തം ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ, തങ്ങളിലുള്ള ക്രമാശയുടെ വരപ്രസാദത്തെ പാഴാക്കാതിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ അവരുടെ കടമകളുടെ നിർവ്വഹണം എത്രതന്നെ വിഷമകരമായി

തോന്നിയാലും അവയെ അവർ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതായാൽ ആ വരപ്രസാദത്തിന്റെ ശക്തി കാലംമുന്നോട്ടുപോകുന്തോറും ഉപയുക്തപരിഫലപ്രദമായിപരിണമിക്കുന്നതു അവർകാണും. ഒരുപക്ഷെ അവരുടെ ജീവിതരീതിയുടെക്ലേശഭാരം ദുർവ്വഹമായിത്തന്നെ തോന്നിയാലും അവർ നിരാശാഭരിതരാകരുതു്. വി. പൌലോസ് അപ്പോസ്തോലൻ തന്റെ വാത്സല്യശിഷ്യനായ തിമോത്തിക്ലേശനിന്ദനങ്ങളാൽ വിഷണ്ഡനായിരിക്കെ,പട്ടം എന്ന വിക്രുദാശയെ സംബന്ധിച്ചു അദ്ദേഹത്തിനു ഇങ്ങനെ എഴുതി: "എന്റെ കൈവെപ്പുകൊണ്ടു നിനക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വരപ്രസാദത്തെ ഉണർത്തണമെന്നു നിന്നോടു ഞാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ദൈവം നമുക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതു ഭയത്തിന്റെ അരൂപിയല്ല പിന്നെയോ, ശക്തിയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും സംയമനത്തിന്റെയും അരൂപിയത്രെ" (II Tim I 6–7.) ഈ വാക്യം ഒരു വിധത്തിൽ തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ വിചാരിക്കുന്നതുനന്നായിരിക്കും.

ഒരുക്കം ആവശ്യമാണു്.

എന്നാൽ വന്ദ്യസഹോദരന്മാരെ, ഇവയെല്ലാം ഏറിയകൂറും വിവാഹംചെയ്യാനുള്ള കക്ഷികൾ അടുത്തതും അകന്നതുമായി ചെയ്യേണ്ട ഒരുക്കത്തെയാണു ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ, മംഗളകരമായ ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ആധാരവും അമംഗളകരമായതിന്റെ വിനാശവും ബാലികാബാലന്മാരുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു സജ്ജീകരിച്ചു വെക്കപ്പെടുന്നതു കൌമാരയൌവന ദശകളിലാണെന്നുള്ളതു് അനിഷേധ്യമായ ഒരു വാസ്തവമാണു്. വിവാഹത്തിനുമുമ്പു സ്വത്തിലും സ്വാർത്ഥത്തേമാത്രം തേടുകയോ സ്വന്തഭരാശകളെ പോഷിപ്പിക്കയൊ ചെയ്തിരുന്നവർ, വിവാഹാനന്തരസ്ഥിതിയും പഴയപടിതന്നെവർത്തിക്കയും വിത്തുതിനെതന്നെ കൊയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതു ആപത്തിലാണിരിക്കുന്നതു്. നിശ്ചയമായും ഇവരുടെ കുടുംബങ്ങൾ വാതകങ്ങളുടെയും, വിലാപങ്ങളുടെയും, പരസ്പരവിദ്വേഷത്തിന്റെയും, കലഹങ്ങളുടെയും, ഉള്ളകൽച്ചയുടെയും ഒരുമിച്ചുള്ള ജീവിതത്തിലെ വെറുപ്പിന്റെയും കേളിരംഗങ്ങളായിരിക്കും; ഇതിൽ എല്ലാറ്റിലും കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതു ഏതാദൃശന്മാർ ഏകാകികളായും തങ്ങളുടെ ദുർഗ്രണങ്ങളുടെ അടിമകളായും കാണപ്പെട്ടും എന്നുള്ളതാണു്.

ആകയാൽ, വിവാഹജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഇരിക്കുന്ന ആളുകൾ ആ അന്തസ്സിനോട് സമീപിക്കുന്നതു വേണ്ട വിധത്തിൽ ഒരുങ്ങിയും തയാറായുംവേണം. എങ്കിൽമാത്രമേ അവർക്ക് അന്യോന്യം യഥാശക്തിസഹായംചെയ്യുന്നതിനും ജീവിതത്തിലുള്ള വിഷമതകളെ സഹിക്കുന്നതിനും മാത്രമല്ല തങ്ങളുടെ നിത്യരക്ഷയെ സുകരമാക്കി ചെയ്യുന്നതിനും തങ്ങളുടെ ആന്തരിക മനുഷ്യനെ മിശിഹായുടെ പൂർണ്ണപ്രതിമയായ ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും സാധിക്കയുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ വാത്സല്യഭാജനങ്ങളായ സന്താനങ്ങളോട് ദൈവതിരുമനസ്സിനു അനുയോജ്യമായവിധത്തിൽ അതായതു, പിതാവു സാക്ഷാൽ പിതാവിന്റെ നിലയിലും, മാതാവു സാക്ഷാൽ മാതാവിന്റെ നിലയിലും പെരുമാറുന്നതിനു ഇതു അവർക്കു വളരെ ഉപകരിക്കും. അവർ ഈ കണ്ണുനീരുകളുടെ താഴ്വരയിൽ കേവലം ഒരിദ്രാവസ്ഥയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നാലും, തങ്ങളുടെ സ്നേഹമസൃണമായ പെരുമാറ്റത്താലും നിരന്തരമായ പരിചരണത്താലും ഒരു വിധത്തിൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്കു കുടുംബത്തെ ഒരു പറുദീസാ— മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആദിമാതാപിതാക്കൾക്കു വാസസ്ഥലമായി സ്രഷ്ടാവു കല്പിച്ചുകൊടുത്ത ആ സന്തോഷ പറുദീസാ-യുടെ ഒരു പ്രതിമയായ ആക്കിതീർക്കുവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഉത്തമ പൌരന്മാരും ഉത്തമക്രിസ്ത്യാനികളുമായി വളത്താൻ സാധിക്കും. തദ്വാരാ കത്തോലിക്കാ സഭയേപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ശരിയായജ്ഞാനം അവരിൽ ക്രമേണ ശ്രദ്ധമൂലമായിത്തീരും; സ്വദേശസ്നേഹസമൃദ്ധമായ ഒരു ചൈതന്യവിശേഷം അവരിൽ അങ്കുരിച്ചു കൃതജ്ഞതാസമന്വിതമായ മാതൃരാജ്യസേവനത്തിനു അവരെ സമർത്ഥന്മാരുമാക്കും.

ആകയാൽ, പരിപാവനമായ ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ ഭാവിയിൽ അവലംബിക്കുന്നതിനു വിചാരിക്കുന്നവരും, യുവജനങ്ങളുടെ ക്രിസ്തീയ വിദ്യാഭ്യാസ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നവരും, കാര്യങ്ങളുടെ ഗൗരവാവസ്ഥയെ വേണ്ടവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ശ്രുതാവതരങ്ങളായവയെ സജ്ജീകരിക്കയും ശ്രുതേതരങ്ങളായവയെ ഖണ്ഡീകരിക്കയും ചെയ്യട്ടെ. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അധികരിച്ചു നാം കുറേമുമ്പു പ്രസിദ്ധംചെയ്ത ലേഖനത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളെ അനുസ്മരിക്കുന്നതുകൊള്ളാം. "മനസ്സിന്റെ ചാഞ്ചല്യങ്ങൾ ചീത്തയിലേക്കാണെങ്കിൽ അവയെ ചെറുപ്പംമുതലേ നിരോധിക്കണം. നന്മയിലേക്കാണെങ്കിൽ അവയെ പോ

ഷിപ്പിക്കണം. എന്നാൽ പ്രത്യേകം കുട്ടികളുടെ മനസ്സു ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങളാൽ സുശിക്ഷിതമാക്കപ്പെടുകയും വേണം. ഈ വരപ്രസാദംകൂടാതെ സ്വന്ത ദുരാഗ്രഹങ്ങളെ അമർത്തുന്നതിനു ആർക്കും സാധിക്കയില്ല. അതുപോലെതന്നെ അവരുടെ ശിക്ഷണത്തെയും രൂപീകരണത്തെയും പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിനു സഭയ്ക്കും- മനുഷ്യരുടെ സമർത്ഥയായ ഉപദേഷ്ടാവു എന്ന നിലയിൽ സഭ്യയ ബോധനങ്ങളാലും ദൈവിക ക്രിയാശകളാലും ക്രിസ്തുവിനാൽ സമ്പന്നയാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു സഭയ്ക്കും-സാധിക്കയില്ലതന്നെ."

വധൂവരന്മാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്.

ഒരു സഹകാരിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മത വിവാഹം ശുഭപര്യവസായിയാകുന്നതിനുള്ള അടുത്ത ഒരുക്കത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിവാഹത്തിന്റെ ശുഭാശുഭങ്ങൾ ഏറിയകൂറും ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നു. കക്ഷികളിൽ ഒരാൾ മറെയാളിനു ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു ഒന്നുകിൽവലിയ ഒരു തുണ, അല്ലെങ്കിൽ, നേരമറിച്ചു വലിയ ആപത്തും പ്രതിബന്ധവും ആയിത്തീരാം എന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ കാരണം. വിവേകരഹിതമായ വിവാഹത്തിൽ നിന്നുളവാകുന്ന അനർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിലാപത്തിൽ ആയുശ്ശേഷം കഴിക്കുന്നതിനു ഇടവരാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ അവലംബിക്കാൻ പോകുന്ന ആളുകൾ, മേലാൽ തങ്ങൾ ആരോടുകൂടെ ഒരുമിച്ചു, എന്നും ജീവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവോ ആ ആളിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വേണ്ട സൂക്ഷ്മത്തോടുകൂടെ കഴിയുന്നത്ര നല്ലവണ്ണം പര്യാലോചിക്കതന്നെ വേണം. അവരുടെ ഈ പര്യാലോചനയിൽപ്രഥമസ്ഥാനം നൽകേണ്ടതു ദൈവത്തിനും ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യമതത്തിനുമാണ്. അതുകഴിഞ്ഞിട്ടു വേണം തങ്ങളുടെയും,സഹകാരിയുടെയും,ഭാവിയിലുണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നസന്താനത്തിന്റെയുംഎന്നതുപോലെതന്നെകുടുംബത്തിന്റെയും സമുദായത്തിന്റെയും- ഇവയുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം ദാമ്പത്യബന്ധമല്ലോ- കാര്യം ആലോചനയ്ക്കു എടുക്കുവാൻ അവരുടെ ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പു ക്രിസ്തീയ വിവേകത്തിനു അനുയോജ്യമായ വിധത്തിലും, മോഹാന്ധിയുടെ അന്ധവും നിരങ്കുശവുമായ പ്ര

ചോദനത്താലോ, മറേറതെങ്കിലും അധമമായ പ്രേരണകൾകൊ
ണ്ടോഅല്ലാതെയും, യഥാർത്ഥവും വിശിഷ്ടവുമായ പ്രേമത്താലും
ഭാവി വധുവിനോട്ട അല്ലെങ്കിൽ വരനോട്ട നിർവ്യാജമായ
അനുരാഗപൂർവ്വവും നടത്തപ്പെടുന്നതിനു ദൈവസഹായം
ലഭിക്കുന്നതിനായിട്ടു അവർ നിരന്തരം പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ. ക്ര
ടാതെയും, വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടശേഷം അവരുടെ പ
രിശ്രമം ആ അന്തസ്സിനു ദൈവം കല്പിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന
ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായിട്ടായിരിക്കണം. ഇനികടശിപറയാനുള്ളതു ഇ
ങ്ങ്: ഭാവി വധുവിനെ അല്ലെങ്കിൽ വരനെ സംബന്ധിച്ചു അ
വർ തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ വിവേകപൂർവ്വമായ ആ
ലോചന ചോദിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും മടി കാണിക്കരുതു; ഈ ആലോ
ചനയെ വലിയ കാര്യമായിത്തന്നെ ഗണിക്കണം; ഇങ്ങനെ പ്രവ
ർത്തിക്കുന്നതായാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പരിപക്വമായ ജ്ഞാ
നവും ലോകപരിചയവും ഉന്നിവാരമായ ഒരു പ്രമാദം തങ്ങൾ
ക്കു പററാതിരിക്കാൻ പ്രയോജകീഭവിക്കയും, വിവാഹ ജീവി
തത്തിന്റെ കവാടത്തിങ്കൽ വച്ചുതന്നെ, "നിന്റെ അപ്പനേ
യും അമ്മയേയും ബഹുമാനിക്ക" എന്ന ആ നാലാം പ്രമാണത്തി
ന്റെ– "നിനക്കു സർവ്വും ശുഭമായി ഭവിക്കുന്നതിനും നി ഭൂമി
യിൽ ദീർഘായുഷ്മാനായിരിക്കുന്നതിനും" എന്ന ഒരു വാഗ്ദാന
ത്തോടുകൂടി നൽകപ്പെട്ട ആ പ്രമാണത്തിന്റെ– ആശീർവ്വാദങ്ങ
ളെ അവർ ധാരാളം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും.

സാമ്പത്തികമായ സംരക്ഷണം.

ദൈവപ്രമാണാനുസാരവും ദാമ്പത്യാചാരിത്ര്യവും പൂർണ്ണ
മായി പാലിക്കുന്നതിനു ദാമ്പത്യജീവിതക്കാർക്കു ദാരിദ്ര്യം വലി
യ ഒരു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നു എന്നുള്ളതു ഒട്ടും അപൂർവ്വമല്ലാ
ത്തതിനാൽ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ കഴിയുന്നത്ര സഹായം
നൽകേണ്ടതാണ്. തന്നിമിത്തം പ്രഥമമായി തന്നെ നമ്മുടെ മു
ൻഗാമിയായ 13–ാം ലെയോൻപാപ്പാ പണ്ടേതന്നെ ആവശ്യ
പ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ കാര്യം സുസാധ്യമാകുന്നതിനു ശ്രമിക്കണം. ഏതു
രാജ്യത്തേയും സാമ്പത്തികവും സാമുദായികവുമായ വ്യവസ്ഥകൾ
എല്ലാഗൃഹനായകന്മാർക്കും അവരവരുടെ ജീവിതപദവിയനുസരി
ച്ചു പുത്രകളത്രാദികളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടവേ സുലഭമാ
കത്തക്കവിധത്തിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെ

ന്നാൽ 'വേലചെയ്യുന്നവനു തക്കൂലിലഭിക്കാൻ അർഹതയുണ്ട്.' ഇതിനെ നിഷേധിക്കയോ നിസ്സാരീകരിക്കയോ ചെയ്യാൽ അതു ഒരു വലിയ അനീതിയാണ്; വി. ലിഖിതം കഠിനതമങ്ങളായ പാപങ്ങളുടെകൂട്ടത്തിൽ ഇതിനെ എണ്ണുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തെ അതിന്റെ പരിതസ്ഥിതികളനുസരിച്ചു സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ മതിയാകാത്തവിധത്തിൽ തീരെതുശ്ചമായശമ്പളം നൽകുന്നതും നീതിക്കു ഒട്ടും യോജിച്ചതല്ല. വധൂവരന്മാർ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനു വളരെ മുമ്പേതന്നെ വിഷമതകളേയും ദാരിദ്ര്യത്തേയും ദൂരീകരിക്കുന്നതിനു അല്ലെങ്കിൽ തിരെകുറഞ്ഞപക്ഷം ലഘൂകരിക്കുന്നതിനു ജാഗ്രതകരായിരിക്കണം. ഇതു ഫലപ്രദമായും ധർമ്മലോപംക്രൂരതയെയും സാധിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെയെന്ന ഈ വിഷയങ്ങളിൽ പരിചയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കയുംവേണം. സ്വയസംരക്ഷണത്തിനു അവരേക്കൊണ്ടുതന്നെ മതിയാകയില്ലെന്നുകണ്ടാൽ ഒരേതൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ ഒരുമിച്ചുചേർന്നു ഗവർമ്മെണ്ടിനാൽ അംഗീകൃതമായതൊ സ്വകാര്യനിലയിലുള്ളതൊ ആയ സമാജങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു സംഘതി ശരിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കണം. നാം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ വരാത്തപ്പോൾ, അധികം അംഗങ്ങൾ ഉള്ളതോ അല്ലെങ്കിൽ ക്രൂരതൽ ദരിദ്രാവസ്ഥയിൽ വലയുന്നതോ ആയ കുടുംബങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമല്ലാതെ വരുമ്പോൾ, അഗതികളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ നിവർത്തിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നതു ക്രിസ്തീയ പരസ്നേഹത്തിന്റെ മുമതലയാണ്. ആകയാൽ ധനവാന്മാർ ദരിദ്രന്മാരെ സഹായിക്കാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർക്കു ധാരാളമായുള്ള ലൌകിക സമ്പത്തുകളെ അനാവശ്യമായി വ്യയം ചെയ്യാതെ,ജീവസന്ധാരണത്തിനു അവശ്യാവശ്യങ്ങളായവപോലുമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നവരുടെ സുഖക്ഷേമാദികൾക്കായി അവയെ വിനിയോഗിക്കണം. നിർദ്ധനന്മാരിൽ മിശിഹായ്ക്കു ദാനം ചെയ്യുന്നവർക്കു കർത്താവു ലോകത്തെ വിധിക്കാൻ വരുമ്പോൾ വളരെ ഉദാരമായ പ്രതിസമ്മാനം നൽകും. ഇതിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടും. ആകയാൽ സകാരണമാണു അപ്പോസ്തോലൻ ഈ വിധം ഉണർത്തിക്കുന്നതു: "ഈ ലോകസമ്പത്തുള്ള യാവനൊരുത്തൻ തന്റെ സഹോദരൻ ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നതായി കണ്ടിട്ട് അവനിൽനിന്നു അനുഗ്രഹകവാ

ടത്തെ അടച്ചുകളയുന്നപക്ഷം ദൈവസ്നേഹം എങ്ങിനെ അയാളിൽ അധിവസിക്കും? (1. യോഹ: iii 17)

ആവശ്യമുള്ളടത്തു പൊതുമുതൽകൊണ്ടു സഹായിക്കണം.

എന്നാൽ അധികാരികങ്ങളായ വിത്തസാമഗ്രികൾ പോരാതെ വരുന്നപക്ഷം വ്യക്തിപരമായ പരിശ്രമത്തിന്റെ ക്ഷീണശക്തിയെ പോഷിപ്പിക്കേണ്ടതു ഗവമ്മെണ്ടധികാരികളുടെ ധർമ്മമാണ്. വിവാഹിതരുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും സംരക്ഷണം പോലെ പൊതുജനക്ഷേമത്തെ ഇത്രസാരമായ വിധത്തിൽ ബാധിക്കുന്ന ഒരു വിഷയത്തിൽ ഇതു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. കുടുംബങ്ങൾക്കും, അതും പ്രത്യേകം സന്താനബാഹുല്യങ്ങളായ കുടുംബങ്ങൾക്കു, അധിവാസയോഗ്യമായ വസതികൾ സുലഭമല്ലാതെ വന്നാൽ, ഭർത്താവിനു ജോലിയും ജീവസന്ധാരണമാർഗ്ഗവും കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ, നിത്യവൃത്തികൃത്യാവശ്യങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനു അമിതമായ വിലകൊടുക്കേണ്ടതായിവന്നാൽ, ഗൃഹഭരണവിഷയത്തിൽ വലുതായ വീഴ്ചവരുത്തികൊണ്ടു ഗൃഹനായിക പുറത്തുപോയി ജോലിചെയ്യുകിലിസമ്പാദിക്കാൻ നിർബന്ധിതയായാൽ, അവൾക്കു പ്രസവകാലത്തെ സാധാരണവും അസാധാരണവുമായ വേദനകളിൽ ഉചിതമായ ഭക്ഷണങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും സമർത്ഥന്മാരായ വൈദ്യന്മാരുടെ സഹായവും ലഭ്യമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, വിവാഹിതരായ ആളുകൾ നിരാശാഗർത്തത്തിൽ എത്രയധികം ആണ്ടുപോകുമെന്നും ഗൃഹജീവിതവും ദൈവപ്രമാണങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനവും എത്രമാത്രം വിഷമകരമായി ഭവിക്കുമെന്നും കാണാത്തവരായി ആരാണുള്ളതു? ഈദൃശന്മാരായ ആളുകൾ ഇങ്ങനെ നിരാശാക്രമത്തിന്റെ അഗാധത്തിൽ എത്തിയാൽപിന്നെ എന്തുതന്നെവന്നാലും തങ്ങൾക്കു ഒരു നഷ്ടത്തിനും ഇടയില്ലെന്നും, പ്രത്യുത ഗവമ്മെണ്ടുകളെയും നടുപ്പിലിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളെയും തല്ലിത്തകർക്കുന്നതുകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കു ലാഭത്തിനേ വകയുള്ളു എന്നും ഉള്ള പ്രത്യാശയാൽ പ്രേരിതരായിത്തീരാവുന്നതാണ്. പൊതുജനക്ഷേമൈശ്വര്യാദികൾക്കും സമുദായജീവിതത്തിനു തന്നെയും ഈ ദുരവസ്ഥ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നവിപത്തു എത്രയുംഭീമമായിരിക്കും.

തന്നിമിത്തം രാജ്യഭാരധുരന്ധരന്മാരും പൊതുജനക്ഷേമപാലകരും വിവാഹിതരായ ആളുകളുടെയും അവരുടെ കുടുംബ

ങ്ങളുടെയും ആവശ്യങ്ങളെ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നതായാൽ, അതു രാ
ജ്യത്തിനും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സിനും വളരെ ഹാനി
കരമായി പരിണമിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആകയാൽ നിയമനിർമ്മാണം
പൊതുസ്വത്തിന്റെ വിനിയോഗം എന്നിതുകളിൽ അഗതികളു
ടെ ദാരിദ്ര്യനിവാരണത്തിനായി കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കണം. ഈ
വിഷയം ഭരണനിർവ്വഹണത്തിൽ അവക്കുള്ള സർവ്വപ്രധാനമായ
ധർമ്മമായിതന്നെ ഗണിക്കണം. എന്നാൽ ഈയിടെ വലപ്പോഴും
കാണുങ്ങളുടെ ഗതി ശരിയായ ക്രമംവിട്ട പ്രതിലോമാവസ്ഥയേ
അവലംബിക്കുന്നതായി കാണുന്നു എന്നു സവ്യഥം പറയേണ്ടിയിരി
ക്കുന്നു. ഉദാരമായ സഹായം നൽകപ്പെടുന്നതു അവിവാഹിതയാ
യ മാതാവിനും ജാരജാതമായ സന്താനത്തിനുമാണ് (ഉപരിദോ
ഷനിവാരണാർത്ഥം ഇവരെ സഹായിക്കുതന്നെവേണം). എന്നാൽ
ധർമ്മപത്നിമാരായ മാതാക്കൾക്ക് ഈ ഉദാരസഹായം തീരെ നി
ഷേധിക്കപ്പെടുകയോ, അഥവാ അല്പമായി മാത്രം മിക്കവാറും മ
നസ്സില്ലാമനസ്സോടെ നൽകപ്പെടുകയോ ചെയ്യുവരുന്നതായി കാ
ണുന്നു.

സദാചാരസംരക്ഷണം.

എന്നാൽ, വന്ദ്യസഹോദരരേ, വിവാഹവും കുടുംബവും
സുസ്ഥാപിതമാക്കിച്ചെയ്യു എന്നുള്ള രാഷ്ട്രാധികാരികളുടെ കടമ
കേവലം ലൗകികനന്മകളെ മാത്രമല്ല, ആത്മികനന്മകളെക്കൂടെ
യും സ്പർശിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി
പറഞ്ഞാൽ ചാരിത്ര്യസംരക്ഷണത്തിനും ദമ്പതിമാരുടെ പരസ്പ
ര സഹായത്തിനും ഇതുപോലെയുള്ള മറ്റു കാര്യങ്ങൾക്കും പഴു
പ്പുള്ള ധർമ്മനിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവയുടെ വിശ്വസ്തമായ
അനുവർത്തനത്തെ ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ
ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നതിന്മണ്ണം രാജ്യങ്ങളുടെ ഐശ്വര്യവും പൗ
രന്മാരുടെ ഐഹികസുഖക്ഷേമാദികളും ധാർമ്മിക സംവിധാന
ത്തിന്മേലാണ് അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഈ അടിസ്ഥാനം ദു
ർബലീകൃതമാകയോ, അഥവാ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ യോനിസ്ഥാനം
തന്നെ ആയിരിക്കുന്ന ദാമ്പത്യബന്ധവും കുടുംബവും പൌരന്മാരു
ടെ ദുർന്നടത്തകളാൽ നിരോധിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം
പ്രസ്താവിത ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങൾ സ്ഥിരവും ദൃഢവുമായി നില്ക്ക
യില്ല. ഈ ധാർമ്മിക സംവിധാനത്തിന്റെ പാലനത്തിൽ പൌ

കികശക്തിയുടെ നിയമങ്ങളോ അനുശാസനങ്ങളോകൊണ്ടു മതിയാകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ സുകൃതത്തിന്റെ നിസർഗ്ഗസുന്ദരത്വമോ അതിനെ പരിശീലിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദനമോകൊണ്ടുംമതിയാകയില്ല. ഒരു മതാത്മകമായ അധികാരം ആവിർഭവിച്ചു സത്യത്തിന്റെ പ്രകാശം നൽകുകയും, മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കയും ദൈവവരംകൊണ്ടു മനുഷ്യബലഹീനതയെ ശക്തീകരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതാദൃശമായ ഏകാധികാരം മിശിഹാ സ്ഥാപിച്ച സഭമാത്രമാണെന്നാണു. ഈകാരണത്താൽ രാജ്യഭരണയന്ത്രനിയന്ത്രകന്മാരായ എല്ലാവരേയും നാം അഭിനിവേശപൂർവ്വം കത്തോലിൽ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു് അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയുമായി സ്നേഹഭാവവും മൈത്രീബന്ധവും സ്ഥാപിച്ചു സുദൃഢമായി പാലിച്ചുകൊണ്ടു്, ഉഭയശക്തികളുടേയും ഏകീകൃതമായ പ്രവർത്തനവും പ്രഭാവവുംമൂലം, രാഷ്ട്രത്തേയും സഭയേയും ഒരുപോലെ തജ്ജനം ചെയ്യുന്ന ഭയങ്കരങ്ങളായതിന്മകളേ— വിവാഹത്തേയും കുടുംബത്തേയും ഒരുമിച്ചു ആക്രമിക്കുന്ന അനിയന്ത്രിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെ— പ്രതിരോധിക്കണമെന്നാണു്.

രാഷ്ട്രത്തിനു സഭയോടു ഭയാജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാം.

സഭയുടെ മഹത്തായ ഈ കൃത്യനിർവഹണത്തിൽ സഹകരിച്ചുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രനിയമങ്ങൾക്കു പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണു്. ഇതിനു അവ ചെയ്യുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ, ദൈവത്തിന്റെയും സഭയുടെയും പ്രമാണങ്ങൾ അജ്ഞാപിക്കുന്നവയെക്കൂടി കാര്യമായി ഗണിച്ചുകൊണ്ടു ഇവയെ ലംഘിക്കുന്നവരെ ശിക്ഷാർഹരാക്കിയാൽ മാത്രംമതി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചിലരുടെ വിചാരം രാഷ്ട്രനിയമങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്നവ, അഥവാ രീതെ കുറഞ്ഞപക്ഷം ശിക്ഷായോഗ്യമായി വിധിക്കാത്തവ എല്ലാം തന്നെ സദാചാര നിയമങ്ങളാലും അനുവദിക്കപ്പെട്ടതു എന്നാണു്. ഇവർ ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്നുമില്ല, മനുഷ്യന്റെ നിയമങ്ങളെ ഭയപ്പെടാൻ കാരണവും കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിക്കുകൂടെയും വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അവർ തങ്ങൾക്കും ഇതരന്മാർക്കും പലപ്പോഴും നാശഹേതുക്കളായിഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ സഭയുമായി സഹകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണതയ്ക്കും വല്ല ഹാനിയോ

ന്യൂനതയോ നേരിട്ടുമെന്ന ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം ഒട്ടുംതന്നെ ഇല്ല. ഈ ആശങ്കയ്ക്കും ഭീതിക്കും ഒരടിസ്ഥാനവുമില്ലെന്ന 13-ാം ലെയോൻ പാപ്പായുടെ ഈ വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. „സഭാസ്ഥാപകനായ ഈശോമിശിഹാ തിരുമനസ്സായിരിക്കുന്നതു ആത്മീയാധികാരം രാഷ്ട്രാധികാരത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നവും, ഓരോന്നും അതാതിന്റെ ജോലിചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ അനാധീനവും അപ്രതിഹതവും ആയിരിക്കണമെന്നും, പരസ്പരം ഏകോപിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ഇരുകൂട്ടർക്കും നല്ലതും എല്ലാവർക്കും പ്രയോജനകരവുമാണെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കരുതെന്നുമാണ്. രാഷ്ട്രാധികാരം മൈത്രീഭാവത്തിൽ സഭാധികാരത്തോടു യോജിക്കുന്നതായാൽ ഉഭയകക്ഷികൾക്കും അതു വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ രാഷ്ട്രാധികാരത്തിന്റെ മഹിമ വർദ്ധമാനമാകയും, മതം മാർഗ്ഗദർശിയായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം അനീതിപരമായ ഭരണം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയും ചെയ്യും. സഭയ്ക്കോ എന്നാൽ വിശ്വാസികളുടെ, പൊതുനന്മയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുതകുന്ന ഒരു സംരക്ഷണം കൈവരുന്നതുമാണ്."

ഈയിടെ സംഭവിച്ച ഒരു മഹത്തായ ദൃഷ്ടാന്തം എടുത്തുകാണിക്കാം. തിരുസിംഹാസനവും ഇറ്റലിയുമായി ചെയ്യപ്പെട്ട ആ ഉഭയോദ്ദേശ്യമായ ഉടമ്പടിയിൽ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിലും, ഇറ്റാല്യൻ ജനതയുടെ പ്രശസ്തമായ ചരിത്രത്തിനും അതിന്റെ പുരാതനവും പവിത്രവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായ വിധത്തിലുള്ള ഒരു സമാധാനപരമായ തീരുമാനവും മിതോചിതമായ സഹകരണവും സംസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. ഇതു ശരിയായ ക്രമത്തിനും ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണമായി യോജിച്ചതു തന്നെയാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥകൾ ലാത്തറാൻ ഉടമ്പടിയിൽ ഇങ്ങനെകാണപ്പെടുന്നു. "ഇറ്റലിയിൽ രാഷ്ട്രം കൂദാശത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനമായ വിവാഹമെന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ, അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യത്തിനു അനുയോജ്യമായ ഉൽകൃഷ്ടപദം പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനാൽ വിവാഹം എന്ന ക്രമാശയ്ക്കു കാനൻനിയമസംഹിതയാൽ ദത്തമായിരിക്കുന്ന സമസ്തവും സിവിൽനിയമാനുരോധമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു."

സദുപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കണം.

ഈ മൌലിക നിദർശനത്തോട് അനുബന്ധിച്ചു വേറെ അധികരണങ്ങളും ഇതിനേ തുടർന്നു ചെയ്യ ഉടമ്പടിയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഈ കാലത്തുപോലും– സവ്യഥം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ, രാഷ്ട്രാധികാരം സഭയിൽ നിന്നു നിശ്ശേഷം വേർപെടുത്തപ്പെടണമെന്നു മാത്രമല്ല സർവ്വമതങ്ങളിൽ നിന്നും വേർപെടുത്തണമെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഈ കാലത്തുപോലും–ഒരു പരമാധികാരത്തിനു നിജാവകാശ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കു ഒരു ലോപവും ക്രടാതെ മറേറതിനോടു യോജിപ്പിലും സഖ്യതയിലും വർത്തിക്കുമെന്നും, ഇങ്ങിനെ ക്രിസ്തീയമാതാപിതാക്കന്മാരെ വിനാശങ്ങളായ ദോഷങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിഷകമായ വിഘാതത്തിൽ നിന്നും സംരക്ഷിക്കുമെന്നും ഉള്ളതിനു ഈ വിഷയം ഏവക്കും മകുടോദാഹരണവും തെളിവുമായിരിക്കും.

അതുകയാൽ വന്ദ്യസഹോദരന്മാരേ, ശ്രേഷ്ഠാചാര്യപരമായ ഉൽകണ്ഠയിൽ നിങ്ങളോടുക്രടെ നാം നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെ വിപുല കുടുംബാംഗങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷത്തിനു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ വാത്സല്യമക്കളായ എല്ലാവരുടെയും ഇടയിൽ ക്രിസ്തീയ വിവേകത്തിന്റെ തത്വമനുസരിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്നും ഇങ്ങനെ യാവരും വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള യഥാതഥോപദേശത്തെ പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു വ്യാജോപദേഷ്ടാക്കൾ വരുത്തിക്രൂട്ടുന്ന ആപത്തുകളിൽ നിന്നു ഒഴിയുന്നതിനും, സവ്പ്രധാനമായി, "ഭക്തിരാഹിത്യത്തെയും പ്രാപഞ്ചിക മോഹങ്ങളെയും ത്യജിച്ചുകൊണ്ടു സുബോധത്തോടും നീതിയോടും ഭക്തിയോടും ക്രടി ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിപ്പാനും, പരമദൈവത്തിന്റെയും നമ്മുടെ രക്ഷകനായ ഈശോമിശിഹായുടെയും ഭാഗ്യപ്പെട്ട ശരണവും മഹത്വമുള്ള ആഗമനവും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിപ്പാനും" (Tit: II. 11–12) ഇടയാകണമെന്നാണു നമ്മുടെ അഭിവാഞ്ഛ.

"ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും സമസ്തപിതൃത്വവും ആരിൽനിന്നു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്നുവോ, ദുർബലന്മാരേ ബലവാന്മാരും ഭീരുഹൃദയന്മാരേയും അശക്തന്മാരേയും ധൈര്യവാന്മാരും ആക്കുന്നതാരോ,ആ സവ്ശക്തനായ പിതാവും" വി. ക്ര

ദാശകളുടെ സ്ഥാപകനും പൂർണ്ണതാദാതാവും, വിവാഹം തനിക്കു സഭയുമായുള്ള അവർണ്ണനീയമായ ഐക്യതയുടെ നിശ്ചയപ്രതിഛായ ആകുന്നതിനും ആക്കുന്നതിനും തിരുമനസ്സായവനും നമ്മുടെ കർത്താവും രക്ഷകനുമായ മിശിഹായും; ദൈവസ്നേഹവും ഹൃദയങ്ങളുടെ പ്രകാശവും മനസ്സിന്റെ പ്രഭാവവും ആകുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിയും, നാം വിവാഹമെന്ന വിശുദ്ധ ക്രമാശയെ അധികരിച്ചു ഈ ലേഖനദ്വാരാ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയും, അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ പ്രമാണവും തിരുമനസ്സും, പ്രമാദങ്ങളും, അത്യാസന്ന വിപത്തുകളും, അവയെ നിവാരണം ചെയ്വാനുള്ള പ്രതിവിധികളും എല്ലാവരും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും സന്നദ്ധമനസ്സാരായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ദൈവവരത്തിന്റെ സഹായത്താൽ പ്രവൃത്തിയിൽ വരുത്തുന്നതിനും, ഇങ്ങനെ ദൈവത്തിനു പ്രീതിപാത്രമായിരിക്കുന്ന ഫലദായകതര ക്രിസ്തീയദാമ്പത്യത്തിൽ ശക്തിമത്തായി വർദ്ധിക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കുമാറാകട്ടെ. സമസ്ത വരപ്രസാദങ്ങളുടെയും കർത്താവും നല്ല അഗ്രഹങ്ങളുടെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും നിദാനവും ആയിരിക്കുന്ന ദൈവം ഇവയൊക്കെ നിവർത്തിക്കയും അവിടത്തെ ഔദാര്യത്തിന്റെയും സർവ്വശക്തിത്വത്തിന്റെയും പാരമ്യത്തിൽ ധാരാളമായി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതിനു കനിവുണ്ടാകട്ടെ എന്നു അവിടത്തെ കൃപയുടെ സിംഹാസനത്തിങ്കൽ നമ്മുടെ തിക്ഷ്ണതാപൂർവ്വമായ പ്രാർത്ഥനയെ സവിനയം സമർപ്പിക്കയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ വിപുലാനുഗ്രഹലക്ഷ്യമായി, വന്ദ്യസഹോദരന്മാരേ, നിങ്ങൾക്കും അത്യാസക്തമായ ജാഗരൂകതയ്ക്കു ഭരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വൈദികർക്കും ജനതതിക്കും ശ്ലൈഹികാശിസ്സിനെ നാം സ്നേഹാതിരേകസമന്വിതം നൽകുന്നു.

എന്നു റോമായിൽ വി. പത്രോസിന്റെ ദേവാലയത്തിൽനിന്നും, 1930 ഡിസംബർ 31-ാംനു നമ്മുടെ ശ്ലൈഹികാധ്യക്ഷത്വത്തിന്റെ 9-ാംവത്സരം.

ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പാ.

Imprimatur.

† JAMES KALACHERRY,
Bp. of Changanacherry.

Changanacherry,
17—9—'32.

ശുദ്ധിപത്രം.

പക്ഷം	വരി	അശുദ്ധം.	സുശുദ്ധം.
30	1	നേട്ടവാൻ	തേട്ടവാൻ
43	3-4	ആനന്ദിപ്പിക്കയം	ആനന്ദിപ്പിക്കയും
80	23	വികാരിയാ	വികാരിയെ
94	26	പെട്ട	പ്പെട്ടു
97	34	ഭാഗ്യക്ക	ഭാഗ്യക്കും
103	9	മൂക്കസ്വഭാവികൾ	മൂർഖസ്വഭാവികൾ
139	8	ബന്ധുമിത്രാദിക	ബന്ധുമിത്രാദികൾ
140	14	ഉണ്ടാതെ	ഉണ്ടാകാതെ
151	34	പീഡാനുഭവ-	പീഡാനുഭവ-
221	27-28	കുഴകുന്നതിനും	കുഴകുന്നതിനും
222	4	നല്ലതിനുണ്ണം	നല്ലതിൻവണ്ണം
224	7	കാഴ്ങ്ങൾ	കാഴ്ങ്ങൾ
225	30	പതിക്കാതിരിക്കുന്നതനു	പതിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു
229	1	തനിച്ചും	തനിച്ചും

അനുബന്ധം.

*	6	33	തേമ്മാ-	തോമ്മാ-
*	7	4	മനസമ്മതി	മനസ്സമ്മതി.
*	9	9	കരുണാർദ്രദൃഷ്ട്യാ	കരുണാർദ്രദൃഷ്ട്യാ
*	14	14	സംഗം	ഭംഗം (അന്തസ്സു=
*	15	32	ഏതുപൂജ്യാനന്തസ്സു-	ഗർഹ്യമല്ലാത്ത ഏതു
*	16	29	അനുഷ്ഠിക്കാൻ	അനുഷ്ഠിക്കാൻ
*	16	30	ധർമ്മശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ	ധർമ്മശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ
*	17	1	ദുസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ	ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ
*	17	17-18	കുറവല്ലാതെ	കുറവില്ലാതെ
*	17	24	വൈദൃഷ്ട്യസമേതം	വൈദൃഷ്ട്യസമേതം
*	17	30	ഒന്നുമുണ്ടാകത്ത	ഒന്നുമുണ്ടാകാത്ത
*	17	33	കരണ	കാരണ
*	18	11	വിലതിരാത്ത	വിലതിരാത്ത
*	18	21	ചിഹ്നമായ്	ചിഹ്നമായി
*	19	14	ഭരപ്പെട്ടത്തി-	ലഘുപ്പെട്ടത്തി-

പക്ഷം	വരി	അബദ്ധം.	സുബദ്ധം.
* 20	2	നിബന്ധമായിക്കുന്ന	നിബദ്ധമായിരിക്കുന്ന
* 20	21	സദാപൂമാകാത്ത	സമാപൂമാകാത്ത
* 21	4	തെളിയിക്കപ്പെട്ടന്നതായ	അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്ന
* 21	4-5	നിശ്രദ്ധാർഥത്തിൽ	നിശ്രദ്ധാർഥത്തിൽ
* 24	4	വെയ്ക്കാത്തവരും	വെയ്ക്കാത്തവർക്ക്
* 26	2	കൊണ്ടും	കൊണ്ട്
* 26	21	ചില ചിത്രങ്ങളാലും	ചലച്ചിത്രങ്ങളാലും
* 26	21	കമ്പിയാലും കമ്പിമൂലം	കമ്പിയില്ലാകമ്പിമൂലം
* 28	24	മനുഷ്യസൃഷ്ടി	മനുഷ്യസൃഷ്ടി
* 29	28	പരിത്യജിക്കപ്പെടാൽ	പരിത്യജിക്കപ്പെട്ടാൽ
* 31	4	ഉദ്ദിരണം	ഉദ്ധിരണം
* 31	20	നിഷ്ഫലീകരിക്കുന്നവർ	നിഷ്ഫലികരിക്കുന്നവർ
* 31	21	ഗാർഹ്യവും	ഗർഹ്യവും.
* 31	25	വി. ലിഖിതത്തിൽ	വി. ലിഖിതം
* 31	32	അനുസ്യൂതമായ	അനുസ്യൂതമായ
* 32	8	ലാഞ്ഛനമായി	ലാംഛനമായി
* 32	14	അങ്കിതന്മാരായി	അങ്കിതന്മാരായി
* 32	31	വിശ്വാസഘാതകം	വിശ്വാസഘാതം
* 36	2	വൈദ്യവഷയകവും	വൈദ്യവിഷയകവും
* 36	6	അവയോട്ട	അവളോട്ട
* 43	15	ഭദ്രപീഠത്തിനു	ഭദ്രപീഠത്തിൽ
* 43	30	ഇവിടെ	ഇതിനെ (ലോ
* 44	12-13	രാഷ്ട്രീയനിയമങ്ങളിലോ	രാഷ്ട്രീയനിയമങ്ങളാ
* 47	34	ഉചിതങ്ങളയ	ഉചിതങ്ങളായ
* 56	14-15	പുനഷ്ഠാപിത-	പുനഷ്ഠാപിത-
* 59	27	സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത	ക്ലേശാവഹങ്ങളായ
* 60	5-6	അവിടത്തേക്കു	അവിടത്തേ
* 61	3-4	ശാശ്വതാധികാര	സ്വയംശാസനാധികാര
* 63	21	വ്യത്യസ്ഥ	വ്യത്യസ്ത
* 63	22	പരിഷ്കാരേശ്ചുക്കൾ	പരിഷ്കാരേശ്ചുക്കൾ
* 71	4	അധികാരികങ്ങളായ	അനധികാരികങ്ങളായ
* 71	10-11	കുഡുംബങ്ങൾക്കും	കുഡുംബങ്ങൾക്ക്
* 76	24	അത്യാസക്ത	നിങ്ങളുടെ അത്യാസക്ത

LIBRARY 1405

PRINTED AT THE
ST. JOSEPH'S PRESS, MANNANAM.
2 - 11 - 1932.

കുടുംബക്രമം.

241.63

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org